

வானதி பதிப்பகம்

சிவனருட செல்வா

A No. 15060

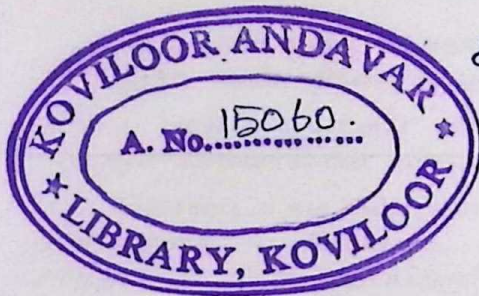

கிருஷ்ணகிருபானந்தவாரியார்

சிவனருட் செல்வர்

கூடுதல் அகிய டன்

அடுண் வந் லியயன்

திருமுருக கிருபானந்தவாரியார்

வானதி பதிப்பகம்

13. தீனதயாளு தெரு
கி. நகர். சென்னை-17.

மூன்றாம் பதிப்பு	:	அக்டோபர்	1976
ஒன்பதாம் பதிப்பு	:	ஜூன்	1999
பத்தாம் பதிப்பு	:	ஜூலை	2003
பதினொன்றாம் பதிப்பு	:	ஆகஸ்ட்	2004
பன்னிரெண்டாம் பதிப்பு	:	ஜூலை	2006
பதிமூன்றாம் பதிப்பு	:	ஜனவரி	2011

உரிமை பதிவு

திருநாவுக்கரசு தயாரிப்பு

விலை : ரூ. 150.00

Title	:	SIVANARUT SELVAR
Author	:	THIRUMURUGA KIRUPANANDA VARIYAR
Language	:	Tamil
Subject	:	Religious
Edition	:	13th Edition, January 2011
Pages	:	582
Published by	:	VANATHI PATHIPPAKAM 23, Deenadayalu Street, Thyagaraya Nagar, Chennai - 600 017. Ph : 24342810, 24310769 Email : vanathipathippakam@vsnl.net Website : www.vanathi.in
Price	:	Rs. 150.00

பண்ணிய புண்ணியம்

‘பெருகலாம் தவம், பேதைமை தீரலாம்
திருக லாகிய சிந்தை திருந்தலாம்’

-எனப் பரம்பொருளைப் பாடி வாழ்த்தி வணங்கிய
அநுபூதிச் செல்வர்களின் சரிதம் பெரிய புராணம்.

தொண்டர்தம் பெருமையைப் பேசும் பெரிய
புராணத்தை — சிவனருட் செல்வர்களின் சிறப்புச்
சரிதத்தை — பெரு மதிப்பிற்குரிய திருமுருக கிருபானந்த
வாரியார் அவர்கள் வண்ணத் தமிழ்ச் சொற் பூக்களினால்
தொடுத்து நமக்கு வழங்கியிருக்கிறார்கள்.

இது தமிழ் இலக்கிய உலகத்துக்குக் கிடைத்துள்ள
பெரு நிதி. சைவ சமய உலகத்துக்குக் கிடைத்துள்ள ஒப்பற்ற
ஒளிவிளக்கு.

இறைவன் அருளை நாடி ஆன்ம நேயர்கள் நோற்ற
தவங்களும், ஆற்றிய தொண்டுகளும் போற்றுதற்குரியன.
தொண்டுகளிலெல்லாம் மனித குலத்துக்குச் செய்யும்
தொண்டைத்தான் இறைவன் மிகவும் விரும்புகிறான்
என்பதை, அப்பர் பெருமான் வரலாற்றின் வாயிலாக
உணர்கிறோம். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தம்மை
அடியார்க்கும் அடியேன் என ஆட்படுத்திக் கொண்ட
பான்மை நம்மை உளமுருகச் செய்கிறது.

சிவநேசச் செல்வர்களின் அருட்பேற்றை — ஆன்ம
வாழ்வை — எல்லோரும் எளிதில் புரிந்துகொள்ளும்
வகையில் திரு. வாரியார் அவர்கள் வழங்கியுள்ளார்கள்.

ஞானச் சுடர்ஒளி பரப்பும் அருள் நூலான ‘சிவனருட்
செல்வரை,’ வானதி பதிப்பகத்தில் வெளியிடும் பேற்றை

நல்கிய இறைவனின் கருணையைப் போற்றி வணங்குகிறோம். இந்த நல்வாய்ப்பை நல்கிய அருள்மொழி அரசர் திருமுருக கிருபானந்த வாரியார் சுவாமிகள் அவர்களுக்கு மிகவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். அப் பெரியாருக்கு எங்கள் நன்றியும் வணக்கமும் உரித்தாகுக.

அருட்பேறு நிரம்பப் பெற்ற திரு. வாரியார் அவர்களின் அருள்மணித் தொடர் கட்டுரைகளை முதற்கண் வெளியிட்ட கல்கி பத்திரிகைக்கும், ஒப்பு நோக்கி உதவிய ஒப்பற்ற நண்பர் திரு. புலியூர்க் கேசிகனார் அவர்களுக்கும் நன்றி.

பண்ணிய புண்ணியம் பயிரில் தெரியும்
பக்தி சிரத்தை பதிப்பில் விளங்கும்

அன்பு காட்டுங்கள்.

அன்பன்,

ஏ. திருநாவுக்கரசு
வானதி பதிப்பகம்

உ

முருகா

முன்னுரை

உலகெலாம் உவந்து ஏத்தும் கந்தபுராணம் சிவ நூல்; இராமாயணம் அன்பு நூல்; மகாபாரதம் அற நூல்; சிலப்பதிகாரம் விதி நூல்; சிந்தாமணி இன்ப நூல்; பெரிய புராணம் அருள் நூல். திருவருள் என்ற தங்கக் கம்பியில் எழுபத்திரண்டு நாயன்மார்கள் என்ற இரத்தினமணிகளைக் கோத்த மணிமாலை பெரியபுராணம். திருவருள் மயமானது இத்திருத்தொண்டர் புராணம். சூரியன் புற இருளையகற்றுவதுபோல் இப் பெரியபுராணம் ஆன்மாக்களின் சிந்தையில் அநாதியே தங்கியுள்ள ஆணவ மலமாகிய அக இருளை யகற்றவல்லது.

பல பிறவிகளில் செய்த மாபெரும் புண்ணியந்துணை செய்தால் மட்டும் பெரிய புராணத்தைப் படிக்கும் பெருவாய்ப்பு ஒருவனுக்குக் கிட்டும்.

நாயன்மார்கள் 'வேண்டாமை' என்ற விழுச் செல்வத்தைப் படைத்தவர்கள்; ஈரமும் வீரமும் வாரமும் ஒருங்கேயுடையவர்கள்.

செருத்துணை நாயனாருடைய வீரச்செயல் இலக்குவனுடைய வீரத்தையும் விஞ்சிவிட்டது.

மனுநீதிச் சோழருடைய அறம் உலக வரலாறுகளில் யாண்டும் காண்டற்கரியது; நினைக்குந்தொறும் நெஞ்சை நெகிழவைப்பது.

அப்பர் பெருமானுடைய உறுதி மேருமலையின் மேல்பட்டது; புகழ்ச் சோழருடைய பண்பு புல்லரிக்கச் செய்யும் புனிதமானது.

படிக்குந்தொறும் மனித இனத்தை உயர்த்தி உய்விப்பது பெரிய புராணம். பிறவிப் பெருங்கடலுக்குத் தோணியனையது. மனத்தளர்ச்சிக்கு ஆணியனையது. சிவகதிக்கு ஏற்றும் ஏணியனையது.

இது, கயிலாயத்தில் தொடங்கிக் கயிலாயத்திலே முடிவு பெறுகின்ற பெருமையும் அருமையும் பெற்றது. காவிய இலக்கணங்கள் அத்தனையும் தன்னகத்தே கொண்டது.

பெரிய புராணம் பன்னிரண்டாம் திருமுறையாகத் திகழ்கின்றது. ஏனைய பதினொரு திருமுறைகளும் சம்மிதா மந்திரங்கள் பதினொன்றையும், இப் பெரிய புராணம் சிவமூல மந்திரமாகிய பஞ்சாட்சரத்தையும் ஒத்தது.

பன்னிரண்டு என்ற எண்ணிக்கை உயர்ந்தது. முருகனுடைய தோள்கள் 12; சிவஞான போதச் சூத்திரங்கள் 12; ஆதித்தர்கள் 12; மாதங்கள் 12; இராசிகள் 12; ஆழ்வார்கள் 12; திருமாவின் மந்திர எழுத்துக்கள் 12; திருமண் இடும் இடங்கள் 12; சைவ அநுஷ்டானத்தில் தொடுமிடங்கள் 12; சுரஸ்தானங்கள் 12; அகத்தியருடைய மாணவர்கள் 12; ஏசுநாதருடைய சீடர்கள் 12; அந்தணரின் அறம் 12; அரம்பையர்கள் 12; தமிழ் உயிர் எழுத்துக்கள் 12; கணாக்ரகண்யர் 12; திணை 12; திருக்குறளின் பெயர்கள் 12; இன்னும் பல.

சேக்கிழார் இம் மாப்பெருநூலைப் பாடுவதற்கு முதல் தந்தவர் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார். “உலகெலாம்” என்று முதல் தந்தது, சிற்றம்பலத்தில் எழுந்த அருள் ஞானவொலி.

அருளி னீர்மைத் திருத்தொண் டறிவரும்
தெருளி னீரிது செப்புதற் காமெனில்
வெருளின் மெய்ம்மொழி வானிழல் கூறிய
பொருளி னாகும் எனப்புகல் வாமன்றே.

வானிழல் என்பதற்கு இரு பொருள்கள் உண்டு. வான் நிழல் — சிதம்பரம் சிற்சபையில் எழுந்த உலகெலாம் என்ற மறைமொழி.

வானிழல்: — சிவபெருமான் திருக்கயிலாயத்திலே ஆடியில் தம்மைப் பார்த்து, அந்த நிழலை “சுந்தரா வருக” என்று அழைத்தருளினார். சிவசாயாஸூபம் வெளிப்பட்டது. அதுவே சுந்தரர்.

கயிலை நாயகன் காமரு தன்னுருப்
பயிலும் ஆடியில் பார்த்தங் கழைத்தலும்
வெயில்செய் வெங்கதிர் கோடி விராயெனச்
செயிரி லாதமெய்த் தேகொடு தோன்றினான்.

— பேரூர்ப் புராணம்

சிவபிரானுடைய சிறந்த நிழலாகியவர் சுந்தரர். எனவே சேக்கிழாருக்கும் மூலதனமாக இருந்தவை இரண்டு; ஒன்று, “உலகெலாம்;” மற்றொன்று, “தில்லை வாழந்தணர்” என்று தொடங்குந் திருத்தொண்டத்தொகை. இந்த இரண்டும் எனக்கு மூலதனம் என்ற குறிப்பைச் சேக்கிழார் பெருமானே, “வானிழல் கூறிய பொருளினாகும்” என்று இரட்டுற மொழிதல் என்ற உத்தியால் உரைத்த அருமைத் திறம் உன்னுந்தொறும் உள்ளத்தை உருக்குகின்றது.

இவ்வாறு சேக்கிழார் பெருமான் ஆங்காங்கு செஞ்சொற்களை யமைக்குந் திறம் அவருக்கேயுரிய அரிய வரமாகும்.

தெய்வப் புலமையுடையவர்கள் இருவர். ஒருவர் திருவள்ளுவர்; மற்றொருவர் சேக்கிழார் பெருமான்.

இது பெரிய புராணம் என்றதனால் அருத்தாபத்தி நியாயத்தால் ஏனைய புராணங்கள் அனைத்தும் சிறிய புராணங்களாகி விட்டன. மகிமையில் பெரியது பெரிய புராணம்.

இதனை அன்புடன் ஓதுவார்க்கு உள்ளம் உருகும்; நாடி நரம்புகள் உருகும்; என்பு உருகும்; உயிர் உருகும்; உயிர்க்குயிராய சிவம் உருகும். அத்துணை விழுமிய நூல் பெரிய புராணம்.

இத்தகு வித்தகத் தெய்வத் திருநூலை உரைநடையாகவும், இன்றியமையாத பாடலுடனும், சிறந்த உவமை நயங்களுடனும், தக்க சான்றுகளுடனும், 'கல்கி' வார இதழில் அடியேன் எழுதி முடித்தேன். 'கல்கி' நிறுவனத்தினர் பக்தி சிரத்தையுடன் இதனை வெளியிட்டார்கள்.

வானோரும் போற்றும் இதனை ஏனோரும் படித்துப் பயன் பெறும் பதிபுண்ணியச் செயலாக, வானதி பதிப்பகத்தார் இப்போது வெளியிடுகின்றார்கள்.

மண்ணதியில் அழுக்கு சேறு வண்டல் முதலிய மலினங்கள் இருக்கும். வானதி தூய்மையானது. வானிழல் கூறவந்த இப் பெரிய புராணத்தை வானதி பதிப்பகத்தார் வெளியிடுவது எத்துணைப் பொருத்தமுடையது எனச் சிந்திப்பார்க்கு விளங்கும்.

ஒரு சிறந்த நற்கருமத்தை இதன்மூலம் வானதி பதிப்பகத்தார் செய்கின்றார்கள். இவர்கட்கு எல்லா நலன்களையும் எம்பெருமான் வழங்குவானாக.

இந்த அரிய பெரிய அருள்மணிமாலையை எல்லோரும் அணிந்து, சிவத்தைப் பணிந்து, வினை தணிந்து உய்வு பெறுக; வாழ்க உலகெலாம்.

அன்பன்,

கிருபானந்தவாரி

பொருளடக்கம்

பக்கம்

1.	வரலாறு பிறந்த வரலாறு (சேக்கிழார்)	13
2.	ஞான வேள்வி (பெரியபுராணம் பாட ஆரம்பித்தல்)	39
3.	ஆன் கன்றும் கோன் கன்றும் (மநூந்திச் சோழன்)	55
4.	தென்திசை செய்த மாதவம் (சுந்தரர் திரு அவதாரம்)	69
5.	திருமண மீட்சியும் திருவடி தீட்சையும்	81
6.	தம்பிரான் தோழர்	97
7.	பரமன் பணிக்கு ஒரு பரவை	102
8.	பொன் பெற்ற பண்	111
9.	முதலில் பாடும் தனியடியார் (தில்லைவாழ்ந்தனர் — திருநீலகண்டர்)	125
10.	வயோதிக சிவனடியார் வந்தார்	135
11.	வென்ற ஐம்புலனால். மிக்கீர்	137
12.	'இல்லை' என்னாத இயற்புகை	145
13.	அன்னம் பாலித்த அன்பர் (இளையான்குடி மாறனார்)	157
14.	மெய்ப்பொருள் கண்ட மெய்ப்பொருள்	166
15.	சிவபிரானும் புறகு (விறன் மிண்டர்)	176
16.	பிரம்மசரியத்தின் எடை (அமர் நீதியார்)	180
17.	மழுமுனையில் மாதவம் (எறிபத்தர்)	193
18.	திருநீற்றிற்காகச் செய்த தியாகம் (ஏனாதி நாயனார்)	206
19.	அன்பு வலையில் வீழ்ந்த வேடர் (கண்ணப்பர்)	216
20.	திண்ணப்பர் கண்ணப்பரானார்	232
21.	ஆண்டவனை நிமிர்த்திய அடியார் (குங்கிலியக் கலையர்)	240
22.	கேசம் களைந்தார்! பாசம் களைந்தார்! (மானக்கஞ்சாறர்)	246

10

23. அமுது செய்வித்த அடியார் (அரிவாட்டாயர்)	251
24. வேந்தன் கழல் காட்டிய வேயங்குழல் (ஆனாய நாயனார்)	254
25. கையிருக்கக் கட்டை ஏன்? (மூர்த்தி நாயனார்)	259
26. மலர்ப்பணி செய்த மாதவர் (முருக நாயனார்)	264
27. உருத்திரம்-சொல்லி உருகியவர் (உருத்திர பகபதியார்)	268
28. திருநாளைப் போவார்	269
29. திருக்குறிப்புத் தொண்ட நாயனார்	277
30. சண்டிகேசுவரர்	281
31. குலத்தான் தந்த குலைநோய் (திருநாவுக்கரசர்)	290
32. அப்பர்	300
33. அன்பின் சிகரம் அப்பூதி	316
34. குரவர் இருவர்	321
35. வைராக்கிய சிகரம்	328
36. மதம் காத்த மந்திரியார் (குலச்சிறையார்)	339
37. குரு அருள் கண்டவர் (பெருமிழலைக் குறும்பர்)	341
38. காரைக்கால் அம்மையார்	345
39. பரமன் புண் ஆற்றிய பதிவிரதை (திருநீல நக்க நாயனார்)	358
40. நீரா? நெய்யா? (நமிநந்தி அடிகள்)	364
41. பால சம்பந்தர்	370
42. தோடுடைய செவியன்	381
43. முத்துச் சிவிகை	387
44. நஞ்சு இறங்கியது	395
45. வாசி தீரவே காசு நல்குவீர்	406
46. பையவே சென்று பாண்டியற் காகவே	411
47. சென்ற விடமெல்லாம் சிறப்பு	431

48.	பூம்பாவை	438
49.	சிவஜோதி	444
50.	பக்தியில் பிறந்த கதை (ஏயர்கோன் கலிகாமர்)	449
51.	மூல புருஷர் (திருமூலர்)	454
52.	கண்பெற்ற புண்ணியர் (தண்டியடிகள்)	459
53.	மூர்க்கார்தானா? (மூர்க்க நாயனார்)	462
54.	சித்தந் தெளிந்த சிவயோகி (சோமாசிமாற நாயனார்)	466
55.	கல்லெறிந்த காதல் (சாக்கிய நாயனார்)	468
56.	வள்ளலார் (சிறப்புலி நாயனார்)	475
57.	சிறுத்தொண்டர் என்னும் பெருந்தொண்டர்	476
58.	அரியணையில் ஓர் அடியார் (சேரமான் பெருமான்)	494
59.	முடிமன்னரும் சடைமுடியும் (புகழ்ச் சோழர்)	504
60.	திருநீறு பூசிய தூர்த்தரும் உண்டோ? (நரசிங்க முனையரையர்)	508
61.	பரதவர்குலம் தந்த பத்தர் திலகம் (அதிபத்தர்)	509
62.	தொண்டில் தேர்ந்தவர் (கணநாத நாயனார்)	511
63.	முடிகுடா மன்னர் (கூற்றுவ நாயனார்)	512
64.	பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்	514
65.	அடியவரில் இழியவர் ஏது? (கலிக்கம்பர்)	515
66.	எண்ணெயா? உதிரமா? (கலிய நாயனார்)	516
67.	நாவரிந்த நாயனார் (சத்திய நாயனார்)	519
68.	வெண்பா இசைத்த வேந்தர் (ஐயடிகள் காடவர்கோன்)	520
69.	தலையைத் தந்த அன்பு (கணம்புல்லர்)	521
70.	கூண்டோடு கைலாசம் (காரி நாயனார்)	522
71.	மங்கையர்க்கரசி மணாளர் (நின்றசீர் நெடுமாறனார்)	523
72.	அகவழிபாடு செய்த அடியார் (வாயிலார் நாயனார்)	524
73.	கத்தி முனையில் பத்தி (முனையடுவார்)	525

74. மனையாளை முனிந்த பத்தி (கழற்சிங்கர் - செருத்துணையார்)	526
75. களவும் புண்ணியத்தின் அளவே? (இடங்கழி நாயனார்)	528
76. கண்ணுதல் காசு தந்தார் (புகழ்த்துணையார்)	530
77. கொலையால் மேலை நிலை தந்தார் (கோட்புலி நாயனார்)	532
78. பத்தராய்ப் பணிவார்	534
79. பரமனையே பாடுவார்	536
80. சித்தத்தைச் சிவன்பால் வைத்தார்	537
81. திருவாரூர்ப் பிறந்தார்	538
82. முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார்	538
83. முழுநீறு பூசிய முனிவர்கள்	539
84. அப்பாலும் அடிசார்ந்தார்	541
85. மனத்தினால் முயன்ற கோவில் (பூசலார் நாயனார்)	542
86. மங்கைகுலத் தங்கம் (மங்கையர்க்கரசியார்)	546
87. ஈசரைச் சேர்ந்த நேசர் (நேச நாயனார்)	547
88. சிவம் கலந்த சிலந்தி (கோச்செங்கட் சோழர்)	547
89. பீடம் பெற்ற பாணனார் (திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர்)	552
90. சுந்தரரைத் தந்தவர் (சடையனார் - இசைஞானியார்)	556
91. அன்னமும் தந்தார் சொன்னமும் தந்தார்	557
92. மங்கலம் பொங்கும் சங்கிலியார்	560
93. மகிழ மரத்தடியில்	562
94. பண்கொண்டார் கண்ணும் கொண்டார்	565
95. வேதநாதன் தூது சென்றான்	570
96. நிறைவு	575

1. வரலாறு பிறந்த வரலாறு

தெய்வப் புலவர் இருவர். ஒருவர் திருவள்ளுவர்; மற்றவர் சேக்கிழார். அருண்மொழித்தேவர் என்னும் சேக்கிழார் பெருமான் பெரியபுராணத்தின் ஆசிரியராவார். அந்தப் பெரிய புராணம்தான் இங்கு 'சிவனருட் செல்வர்' என்ற பெயரில் விரிகிறது.

தமிழ் மொழியில் உள்ள எல்லாப் புராணங்களும் இதிகாசங்களும் கிட்டத்தட்ட ஆதியில் வடமொழியில் இயற்றப் பெற்றவை. இராமாயணத்தை ஆதியில் வான்மீக முனிவர் வடமொழியில் பாடினார். மகாபாரதமும், கந்தபுராணமும் மூலத்தில் வியாச முனிவரால் வடமொழியில் பாடப்பெற்றவை. ஆனால், பெரிய புராணம் அப்படிப்பட்டதன்று. அதற்கு மூலம் தமிழ் மொழி. தமிழ் மொழியில் உள்ள பெரியபுராணத்தை 'உபமன்னிய பக்த விலாசம்' என்று வடமொழியில் பிற்பாடு மொழி பெயர்த்திருக்கிறார்கள். ஆக தென்மொழியிலிருந்து வடமொழிக்குச் சென்ற ஒரே நூல் பெரியபுராணம்.

பெரியபுராணத்தை அறியுமுன்னர் அதனை இயற்றிய சேக்கிழார் நாயனார் பெருமானின் வரலாற்றை அறிந்து கொள்ளுவோம்.

தூக்கு சீர்திருத் தொண்டத்
தொகைவிரி
வாக்கி னாற்சொல வல்ல
பிரானெங்கள்
பாக்கி யப்பய னாப்பதி
குன்றைவாழ்
சேக்கி ழானடி சென்னி
இருத்துவாம்.

—காஞ்சிப் புராணம்

சான்றோர் பலர் வாழும் சால்பு உடையது தொண்டை நன்னாடு. அதனால்தான் அந்த நாட்டைச் 'சான்றோருடைத்து' என ஆன்றோர் வியந்து ஒதினார். பல்வளமும் பெருகிப் பெருமை பெற்றிருந்த அந்நாடு இருபத்து நான்கு கோட்டங்களைக் கொண்டிருந்தது. அவற்றுட் சிறந்தது புலியூர்க்கோட்டம். புலியூர்க் கோட்டத்தைச் சேர்ந்தது குன்றத்தூர் என்னும் நற்றவப்பதி. அந்த நகரில் வழி வழிச் சைவமரபினர் வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்களுள் சேக்கிழார் என்னும் திருமரபு சிறந்திருந்தது. அத்திருமரபிலே அருண்மொழித்தேவர் அவதரித்தார். சேக்கிழார் பெருமானுக்குத் தாய் தந்தையர் இட்ட பெயர் அருண்மொழித்தேவர் என்பது. சேக்கிழார் என்பது குடிப்பெயர். தம் அரசரிடத்து அன்புள்ள மக்கள் தம் மக்களுக்கு அவ்வரசரின் பெயரைச் சூட்டுவது மரபு. அதனையொட்டிச் சேக்கிழார் பெருமானுக்கு 'அருண் மொழி' என்று திருநாமம் சூட்டப்பட்டது போலும்! பாலறாவாயர் சேக்கிழார் பெருமானின் தம்பி.

சேக்கிழார் பெருமான் அவதரிக்கத் தவம் செய்தது வேளாளர் குலம். அக் குலத்தின் பெருமையை அளவிட யாராலும் இயலாது. 'வேள்' என்ற சொல்லுக்கு மண், விருப்பம் என்ற இரண்டு பொருள்கள் உண்டு. வேளாளர் அந்த மண்ணை உழுது ஆள்பவர் என்றும், உலகில் உள்ள உயிர்கட்கு உபகாரத்தைச் செய்பவர் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஆறுசமயங்கட்குத் தலைவியாகிய உமையம்மையார் காஞ்சியம்பதியில் சிவபெருமானை வழிபட்டு அவர் தந்தருளிய இருநாழி நெல்லைத் தமது மக்களாகிய வேளாண்மரபினருக்குத் தந்தார். அவர்கள் அதனைப் பெற்று உலகமே வயலாகவும், கடல் ஏரியாகவும், வருணன் கம்பு கட்டியாகவும் விளங்க; இயமனின் கிடாவையும், ஈசனிடம் உள்ள விடையையும் உழவுமாடுகளாகப் பெற்று; பலராமனுடைய கலப்பையைச்

கொண்டு விவசாயம் செய்தனர். இவர்களுக்கு ஆண்டுதோறும் விதையைத் தப்பாமல் அளந்து தருபவர்கச்சியம்பதிக் காமகோடி பீடத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சாட்சாத் அறம் வளர்த்த அம்மையாகிய காமாட்சியே ஆவார். இவ்வாறு திவ்வியத் துணைகள் கொண்டு ஏறும்பு முதல் இமையவர் வரையில் உலகில் உள்ள உயிர்கள் அனைத்தும் உய்வு பெற்று வாழ, வேளாளர் உதவி புரிந்து வந்தனர்.

பழையனூர் நீலி செய்த வஞ்சனையால் அவளுடைய கணவன் உயிர் இழக்க, அங்ஙனம் அவன் மாய்ந்ததற்குக் காரணம் தாமாக இருந்ததால், வேளாள மன்றத் தலைவர்கள் எழுபதுபேரும் தீக்குழி விழுந்து உயிர் துறந்து, திருவாலங்காட்டுத்தேவன் திருவடி சேர்ந்து வாய்மையைக் காத்தனர். இத்தகைய காராளர் வயலை உழுது கையார நடட்ட முடிதிருந்தினால், பாராரும் மன்னர் பசும்பொன்முடி திருந்தும். அவ்வேளாளர் ஏர் அடிக்குந்தாற்றுக்கோலே தரணியாளும் தனி மனிதர் செங்கோலுக்குத் துணை புரியும். இச் சரிதையில் நாம் சந்திக்கப்போகும் அறுபது தனி நாயன்மாருள் பதினமூவர் வேளாளராவர். ஆதலினால் சீராலும் பேராலும் உயர்ந்த காராளரது சிறப்பை யாராலும் அளவிட முடியாது. அத்தகு சிறப்புமிக்க மரபிலே அவதரித்த சேக்கிழார் பெருமான் இளமையிலேயே கல்வி கேள்விகளில் ஓங்கிய புலமை பெற்றுத் திகழ்ந்தார்.

ஒரு நாட்டில் அரசர் புதிதாகப் பட்டத்துக்கு வந்தார். ஆகவே, அமைச்சரை அழைத்துக்கொண்டு அலுவலகத்தைச் சுற்றிப் பார்த்தார். அலுவலகத்தில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த ஒவ்வொருவரைப் பற்றியும் அமைச்சரிடம் விசாரித்தார் அரசர்.

அங்கே ஓரிடத்தில் எழுபத்தெட்டு வயதான ஆஸ்தான வித்துவான், அமர்ந்திருந்தார். “அரசே! இவர்

ஆஸ்தான வித்துவான். மன்னருக்கு ஏதாவது சந்தேகம் ஏற்பட்டால் இவர்தான் தெளிவுபடுத்துவார்” என்று அமைச்சர் கூறினார்.

“ஐயா! ஆஸ்தான வித்துவான் அவர்களே! மூன்று சந்தேகங்களைக் கூறுகின்றேன். அவற்றை அகற்றி விளக்கம் கூறுங்கள். விளக்கங்கள் தெளிவாகவும், திருப்திகரமாகவும் இல்லை என்றால் உமது சிரத்தைத் துண்டித்து விடுவேன்” என்றார் அரசர்.

“தங்களுடைய ஐயங்கள் என்னவோ?” என்று கேட்டார் ஆஸ்தான வித்துவான்.

‘அரசர் தமது ஐயங்களைக் கூறினார்:

“கடவுள் எங்கே இருக்கிறார்? அவர் எந்தத் திசையைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்? அவர் என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறார்? என்னுடைய இந்த மூன்று சந்தேகங்களுக்கும் நாளை நண்பகலுக்குள் விடையுடன் வரவேண்டும். வேதம் சொல்லுகிறது, புராணம் கூறுகிறது, நம்மாழ்வார் சொன்னார், நாயனார் கூறினார் என்றெல்லாம் கூறக்கூடாது. எனக்கு விளங்குகிறமாதிரி விடை சொல்லவேண்டும்.”

ஆஸ்தான வித்துவானின் மூளை குழம்பியது. ‘இவனுக்கு விளங்கும்படி சொல்ல வேண்டுமாமே! வேதம் சொல்கிறது, புராணம் சொல்கிறது என்று கூறக்கூடாது என்று உத்தரவு வேறு போட்டுவிட்டானே! என்ன செய்வது?’ என்றெல்லாம் குழம்பியபடியே வீட்டுக்குச் சென்றார் ஆஸ்தான வித்துவான்.

அரசரின் முதல் கேள்விக்குப் பதில் கண்டுபிடிக்கப் பல்வேறு நூல்களையெல்லாம் புரட்டினார். கடவுள் சூரியமண்டலத்தில் இருக்கிறார் என்று ஒரு நூலில் கூறப் பட்டிருந்தது. கடவுள் கயிலாயத்தில் இருக்கிறார் என்று ஒரு நூலில் எழுதப்பட்டிருந்தது. கடவுள் வைகுண்டத்தில்

இருக்கிறார் என்று மற்றொரு நூல் கூறியது. இப்படியாக நூல்களைப் புரட்டிப் பார்க்கப் பார்க்க ஆஸ்தான வித்துவானுக்கே ஐயங்கள் அதிகரித்தன. தெளிவு அவருக்கே பிறக்கவில்லை. அதனால் உள்ளம் தளர்ந்து அமர்ந்துவிட்டார்.

சிறிது நேரம் சென்றது. அரசரின் இரண்டாவது கேள்விக்காவது விடை கண்டுபிடிப்போம் என்று ஆராயப்புகுந்தார். 'கடவுள் எந்தத் திசையைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்?' என்பது இரண்டாவது கேள்வி.

பழனியில் மேற்குப் பக்கம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார். திருச்செந்தூரில் கிழக்குப்பக்கம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். திருவரங்கத்திலும் சிதம்பரத்திலும் தெற்கு நோக்கியிருக்கிறார். ஆக, கடவுள் எந்தத் திசையை நோக்கியிருக்கிறார் என்பதை அறிய நீண்ட நேரம் ஆராய்ச்சி செய்தும் ஆஸ்தான வித்துவானுக்குச் சந்தேகங்கள் அதிகரித்தனவேயன்றித் தெளிவு பிறக்கவில்லை.

இரண்டாவது கேள்வியை விட்டு மூன்றாவது கேள்விக்கு விடை கண்டுபிடிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார். 'கடவுள் என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறார்?' என்பது மூன்றாவது கேள்வி.

ஸ்ரீரங்கத்தில் கடவுள் சயனித்துக் கொண்டிருக்கிறார். சிதம்பரத்தில் நடனமாடிக் கொண்டிருக்கிறார். ஓரிடத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறார். மற்றோரிடத்தில் நின்று கொண்டிருக்கிறார். ஓரிடத்தில் சம்ஹாரம். மற்றோரிடத்தில் அருக்கிரகம். ஓரிடத்தில் திருமணம். மற்றோரிடத்தில் சந்நியாசம்.

ஆக, கடவுள் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார் என்று சிந்தித்துப் பார்க்கப் பார்க்கப் பெரும் குழப்பம் தான்

ஏற்பட்டது. இப்படியே அன்றிரவு கழிந்து பொழுது விடிந்தது.

அரசரோ உச்சிக்காலத்துக்குள் வந்து விடை சொல்ல வேண்டும் என்று கூறியிருக்கிறார். அந்நேரமும் நெருங்கிவிட்டது. தக்க விடை கிடைக்காததால் மிகுந்த கவலையுடன் இருந்தார் ஆஸ்தான வித்துவான். அவரது பேத்திக் குழந்தை பல்லாங்குழி விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. அந்தக் குழந்தை ஆஸ்தான வித்துவானிடம் வந்து, “சாப்பிட்டாயா தாத்தா?” என்று கேட்டது. “வேண்டாம் அம்மா! சாகப் போகிறவனுக்குச் சாப்பாடு எதற்கு?” என்றார் ஆஸ்தான வித்துவான். “ஏன் தாத்தா அப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்?” என்று கேட்டது அந்தக் குழந்தை.

அவர் ஏதும் விடை கூறாமல், மேலங்கியை மாட்டிக் கொண்டு வெளியே புறப்பட்டார்.

“எங்கே தாத்தா போகிறீர்கள்?” என்று கேட்டாள் பேத்தி.

“போகும் போதே கேட்டுவிட்டாயா?” என்று கடிந்து கொண்டார், ஆஸ்தான வித்துவான்.

“ஏன் தாத்தா இப்படிக்கோபித்துக்கொள்கிறீர்கள்? ஒரு நாளும் நீங்கள் இப்படிச் சொன்னதில்லையே!” என்று கேட்டது குழந்தை.

“முட்டாள் ராஜா கேள்வி கேட்டுவிட்டான். அவனுக்கு என்ன விடை சொல்வது என்று புரியாமல் திகைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்றார் ஆஸ்தான வித்துவான்.

“தாத்தா! அரசர் என்ன கேள்வி கேட்டுவிட்டார்?”

“நீ போம்மா! நீ சிறு குழந்தை. உனக்கு என்ன தெரியும்?”

“இல்லை தாத்தா, நீங்கள் அந்தக் கேள்வியைச் சொல்லுங்கள்.”

பிடிவாதம் செய்தது பேத்திக் குழந்தை.

“அம்மா, அரசர் மூன்று கேள்விகளைக் கேட்டிருக்கிறார். கடவுள் எங்கே இருக்கிறார் என்பது முதல் கேள்வி. அவர் எந்தத் திசையைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்பது இரண்டாவது கேள்வி. அவர் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார் என்பது மூன்றாவது கேள்வி” என்றார் ஆஸ்தான வித்துவான்.

“இவ்வளவுதானே தாத்தா! நீங்கள் இங்கேயே இருங்கள். நான் ராஜ சபைக்குச் சென்று இந்தக் கேள்விகளுக்கு உத்தரம் சொல்லிவிட்டு வருகிறேன்” என்று கூறியது குழந்தை.

“விளையாட்டுக்கு இதுதானா நேரம்?” என்று அலுத்துக் கொண்டார் வித்துவான்.

அச்சிறுமி தன் பாட்டனார் கூறியதைப் பற்றிச் சிறிதும் கவலைகொள்ளாமல் நேராக ராஜ சபைக்குச் சென்றாள்.

ஆஸ்தான வித்துவான் சரியான விடை சொல்லா விட்டால், அவருடைய தலை உருளப்போகிறது என்பதை அறிந்த மக்கள், ராஜ சபையில் திரளாகக் கூடியிருந்தனர். அந்தக் கூட்டத்துக்குள் புகுந்து ஓடி வந்த சிறுமி, மன்னரை நோக்கி, “வணக்கம்” என்று கூறினாள்.

“நீ யாரம்மா?” என்று வினவினார் அரசர்.

“ஆஸ்தான வித்துவானின் பேத்தி.”

“உன் தாத்தா எங்கே?”

“பெரிய கேள்விகளைக் கேட்டிருந்தால் அவரே வந்து பதில் சொல்லியிருப்பார். தாங்கள் கேட்ட சின்னக்

கேள்விகளுக்கு விடை சொல்லச் சிறுமியான என்னை அனுப்பியிருக்கிறார்” என்றாள்.

“என்னம்மா நீயா விடை சொல்லப் போகிறாய்?” சிரித்தார் அரசர்.

“மகாராஜா! என்னைச் சிறுபெண் என்று எண்ணாதீர்கள்; பெரிய யானையை அடக்குவது சிறு அங்குசம்தான். பெரிய மலையை உடைப்பது சிறு உளிதான். ஐயாயிரம் பொதிப்பஞ்சை எரிப்பது சிறு தீப்பொறிதான். ஆகவே, வயது பிரதானம் அல்ல; அறிவே முக்கியம். மகாராஜா! போயும் போயும் நீங்கள் தரித்திரம் பிடித்த மாதிரி மூன்றே கேள்விகளைத்தானே கேட்டிருக்கிறீர்கள்? முப்பது கேள்விகளைக் கேளுங்கள்; விடை சொல்கிறேன்” என்று கூறினாள் சிறுமி.

“மூன்று கேள்விகளுக்குப் பதில் சொன்னாலே போதும்; சொல்லு, பார்ப்போம்!”

“உங்கள் முதல் கேள்வி?”

“கடவுள் எங்கே இருக்கிறார்? இதுதான் முதல் கேள்வி, விடை சொல்.”

“மகாராஜா! நீங்கள் கேள்வி கேட்டீர்கள். நான் அதற்கு விடை சொல்லி உங்களுக்குத் தெளிவு தரப்போகிறேன். இப்போது நான் குரு. நீங்கள் சீடர். நான் கூறுவதற்கு நீங்கள் குறுக்கே பேசக்கூடாது. ‘ஏன்? என்ன?’ என்று கேட்கக் கூடாது” என்று சிறுமி கூறினாள். பின்னர், “மகாராஜா! ஒரு பெரிய அண்டாவும் நூறு படி பாலும் கொண்டு வரச்சொல்லுங்கள்” என்றாள்.

இந்தச் சமயத்தில், ஆஸ்தான வித்துவானும் ராஜசபைக்குள் வந்து சேர்ந்தார்.

மன்னரின் ஆணைப்படி அண்டாவும் நூறு படி பாலும் வந்து சேர்ந்தன. பாலை அண்டாவில் ஊற்றும்படி

கேட்டுக்கொண்டாள் சிறுமி. அதன்படி அண்டாவினுள் நூறு படி பாலும் ஊற்றப்பட்டது. சிறிது நேரம் சென்றதும், அண்டாவினுள் பால் அசைவின்றி இருந்தது.

“மகாராஜா! இந்த அண்டாவில் உள்ள பாலில் நெய் இருக்கிறது. அது உங்கள் கண்களுக்குத் தெரிகிறதா, பாருங்கள்” என்றாள் சிறுமி.

அண்டாவிலுள்ள பாலை உற்று நோக்கினார், மன்னர். பால்தான் கண்களுக்குத் தெரிந்ததேயன்றி நெய்யைப் பார்க்க முடியவில்லை. “நெய்யைப் பார்க்க முடியவில்லையே” என்று கூறினார்.

“பாலிலுள்ள நெய் உங்கள் கண்களுக்குத் தெரியவில்லை. எனவே பாலில் நெய் இல்லை என்று சொல்லிவிட முடியுமா? உங்கள் முதல் கேள்வி ‘கடவுள் எங்கே இருக்கிறார்?’ என்பது தானே? பாலில் நெய் எங்கே இருக்கிறது? மேலே இருக்கிறதா? கீழே இருக்கிறதா? மத்தியில் இருக்கிறதா? சொல்லுங்கள் மகாராஜா!” என்றாள் சிறுமி.

“பாலில் எங்கும் நெய் இருக்கிறது” என்றார் அரசர்

“பாலில் எங்கும் நெய் இருப்பதுபோல, கடவுள் அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் இருக்கிறார்” என்று கூறினாள் சிறுமி.

“அம்மா! நீ சொன்னதுபோல் தெளிவாகவும், விளக்கமாகவும் இதுவரை யாரும் சொன்னதில்லை. அவர் சொன்னார், இவர் சொன்னார் என்றுதான் கூறினார்கள். உன்னுடைய விடை எனக்குப் புரண திருப்தியளித்தது” என்றார் மன்னர்.

“மகாராஜா! உங்கள் இரண்டாவது கேள்வி என்ன?”

“கடவுள் எந்தத் திசையைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்?”

“மகாராஜா! ஒரு பீடத்தை என் அருகில் கொண்டு வந்து போடச் சொல்லுங்கள்” என்று கூறினாள் சிறுமி.

மன்னர் ஆணையிட, அதன்படி ஒரு பீடம் கொண்டு வந்து போடப்பட்டது. அதன்மீது விளக்கை ஏற்றிவைக்கும் படி சிறுமி கேட்டுக் கொண்டாள். அதன்படி செய்யப்பட்டது.

“மன்னர் பெருமானே! இந்த விளக்கின் திரி எந்தப் பக்கம் பார்த்து எரிகிறது?” என்று கேட்டாள் சிறுமி.

மன்னர் திரியை உற்று உற்றுப் பார்த்தார். “திரி எல்லாப் பக்கங்களிலும் எரிகிறது” என்று கூறினார்.

“திரி எல்லாப் பாகங்களிலும் எரிவதுபோல, கடவுள் எல்லாப் பக்கங்களிலும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்!” என்று சிறுமி கூறினாள்.

“அம்மா! நீ சொன்னதுபோல் இவ்வளவு தெளிவாகச் சாஸ்திரங்களில் கூடச் சொல்லப்படவில்லையே. ஆஸ்தான வித்துவானின் பேத்தியாகிய சிறு குழந்தையே இப்படிச் சொன்னால், ஆஸ்தான வித்துவான் எப்படிச் சொல்லுவாரோ?” என்று வியந்து கொண்டார் மன்னர். அந்த அவையில் ஆஸ்தான வித்துவான் நடுங்கிக்கொண்டே நிற்பது மன்னருக்கு எப்படித் தெரியும்?

“மகாராஜா! உங்கள் மூன்றாவது கேள்வி என்ன?”

“கடவுள் என்ன செய்து. கொண்டிருக்கிறார்? - இதுதான் மூன்றாவது கேள்வி.”

“மகாராஜா இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டுமானால், பதினைந்து நிமிடங்கள் நான் ராஜாவாக நடிக்க வேண்டும். அதற்கு அனுமதி கொடுங்கள்.”

“அப்படியே!”

சிறுமி மகாராஜாவாக நடித்தாள். ‘ஆக்ஷிங்’ மகாராஜா உத்தரவு போடத் தொடங்கினார்.

“மந்திரிகளைப் பிடித்துச் சிறையில் போடு. மன்னரைக் கைது செய். ஏழைகளுக்குப் பணத்தை அள்ளிக்கொடு!”

“இதெல்லாம் என்ன?” என்று கேட்டார் மன்னர்.

“அதுவா, குப்பைமேடு கோபுரம் ஆகிறது. கோபுரம் குப்பைமேடு ஆகிறது. ஆண்டவன் செய்கிற வேலை இது தான்” என்று கூறினாள் சிறுமி.

அரசர் நேராக ஆஸ்தான வித்துவானிடம் ஓடிப்போய் அவரது காலில் விழுந்தார்.

சேக்கிழார் பெருமானின் வரலாற்றிலும் இத்தகைய நிகழ்ச்சி இடம் பெற்றுள்ளது. அக்காலத்து அநபாயச் சோழர், சோழவள நாட்டை இனிது அரசுபுரிந்து வந்தார். அம்மன்னர் பெருமான் அன்பும், அறமும், வாய்மையும், தூய்மையும், வீரமும் தீரமும் உடையவர். அம்மன்னரிடம் அருண்மொழித்தேவரின் தந்தையார் அமைச்சராக இருந்தார். அம்மன்னர், ஒரு சமயம் அமைச்சரிடம், “மலையினும் பெரியது எது? உலகினும் பெரியது எது? கடலினும் பெரியது எது?” என்று மூன்று வினாக்களை வினாவி, “இவ்வினாக்களுக்கு நாளை நீங்கள் விடை கூற வேண்டும்” என்று பணித்தார்.

சேக்கிழாரின் தந்தையார் வீட்டுக்கு வந்து கேள்விகளுக்கான விடைபற்றிச் சிந்தித்துத் தெளிவு காணாமல் வாட்டமுற்றிருந்தார். கலை பயின்று வந்த இளம் சேக்கிழார் தந்தையாரின் தாள்களைத் தொழுது, “தந்தையே! ஏன் தங்களுடைய திருமுகம் சோர்ந்திருக்கிறது?” என்று வினவினார். அவர் மன்னர் வினவிய வினாக்களைக் கூறி, அவற்றுக்கு விடை அறியாது வருந்துவதாகத் தெரிவித்தார். அது கேட்ட சேக்கிழார் பெருமான் புன்முறுவல் பூத்து, ஏடும் எழுத்தாணியும்

எடுத்துத், திருவள்ளுவரது திருக்குறளிலிருந்து மூன்று குறட்பாக்களை விடையாக எழுதித் தந்தையாரிடம் கொடுத்தார்.

சேக்கிழார் பெருமான் எழுதிக் கொடுத்த மூன்று குறட்பாக்களை அமைச்சர் எடுத்துச் சென்று அரசரிடம் கொடுத்தார். அவ்விடையைப் படித்த சோழ மன்னர் பெரிதும் மகிழ்ந்தார். “மூன்று கேள்விகளுக்கும் திருக்குறளிலிருந்தே விடை கண்ட திறம் வியக்கதக்கது” என்று பாராட்டினார்.

“அரசே! இங்ஙனம் விடை கண்டது அடியேனன்று. அடியேனது புதல்வன் அருண்மொழித்தேவனே இவ்விடை கண்டனன்” என்று அமைச்சர் கூறினார்.

மன்னர் அதிசயித்து, அக்குறள்களை மீண்டும் படித்தார்.

நிலையில் திரியாது அடங்கியான் தோற்றம்
மலையினும் மாணப் பெரிது.

காலத்தி னாற்செய்த நன்றி சிறிதுஎனினும்
ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது.

பயன்தூக்கார் செய்த உதவி நயன்தூக்கின்
நன்மை கடலிற் பெரிது.

பிறகு மன்னன் அமைச்சரின் அரும்புதல்வரைக் காண விரும்பி, ‘அறிவுடை ஒருவனை அரசனும் விரும்பும்’ என்றபடி, எல்லா வகையான விருதுகளும் அனுப்பி அருண்மொழித்தேவரை அரசவைக்கு அழைத்து வந்து, மிகவும் உபசரித்து, முதன் மந்திரி பதவியை நல்கினார்.

அருண்மொழித்தேவர் மிகமிகத் திறமையுடன் அமைச்சுத் தொழிலை நடத்தி எங்கும் அறநெறி பரப்பினார். சேக்கிழார் பெருமானின் அறிவாற்றலைக் கண்ட அநபாயர் மிகவும் மகிழ்ந்தார். செங்கோல் ஓச்சும்

தலைமையும் 'உத்தமச் சோழப் பல்லவர்' என்ற பட்டமும் அருண்மொழித் தேவருக்குக் கொடுத்தார்.

மதி நலமும், ஒழுக்க நலமும், அன்பு நலமும் உடையவராய் விளங்கிய சேக்கிழார் பெருமானுக்குச் சோழ நாட்டில் உள்ள திருநாகேச்சுரம் என்ற திருத்தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானிடத்து அளவற்ற அன்பு விளைந்தது. அப்பெருமானையே தமது வழிபடு மூர்த்தியாகக் கொண்டார். அதனால் தமது பிறப்பிடமாகிய குன்றத்தூரிலே மாடவீதியும் திருக்கோயிலும் திருநாகேச்சுவரத்தில் உள்ளது போலவே அமைத்து அதற்குத் திருநாகேச்சுவரம் என்று பெயரிட்டு, நித்திய நைமித்திக வழிபாடுகள் புரிந்து மகிழ்ந்து வந்தார்.

மன்னரின் இலக்கணங்களை வரையறை செய்வோர் மந்திரிகள். அமைச்சர் அரசனை நற்புத்தி கூறித் தரும மார்க்கத்தில் அடக்கி ஆள வேண்டும். மன்னன் சொல்வதற்கெல்லாம் 'ஆமாம்' போட்டு, அவன் செல்லுகின்ற வழியிலேயே அமைச்சர்கள் செல்லக் கூடாது. மன்னன் தவறான வழியில் செல்லும்போது, மந்திரி இடித்துக் கூறித் திருத்த வேண்டும்.

**இடிப்பாரை இல்லாத ஏமரா மன்னன்
கெடுப்பார் இலானும் கெடும்**

என்பர் திருவள்ளுவர். நடப்பதைக் கொண்டு நடக்க விருப்பதை அமைச்சர்கள் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். ஆதலால்தான் 'மந்திரிக்கழகு வரும் பொருள் உரைத்தல்' என்று கூறினார்கள். அணை திறப்பதும் சாலை திறப்பதும் அமைச்சருக்குரிய தொழில்கள் அல்ல. மக்களுக்கு நீதி வழங்கி அவர்களை அறநெறியில் வாழவைப்பது அமைச்சரின் கடமையாகும். இந்தத் தருமத்தில் தமக்கு நிகர் எவருமின்றித் திகழ்ந்தவர் சேக்கிழார் பெருமான்.

சேக்கிழார் பெருமானை அமைச்சராகக் கொண்ட அநபாயச் சோழச் சக்கரவர்த்திக்கு அபயன், குலோத்துங்கன் என்ற பெயர்களும் இருந்தன. இதனைச் சேக்கிழாரே கூறியிருக்கிறார்.

‘சென்னிய பயன் குலோத்துங்கச்
சோழன் தில்லைத் திருவெல்லை
பொன்னின் மயமாக் கியவளவர்
போரே நென்றும் புனிகாக்கும்
மன்னர் பெருமான் அநபாயன்’

என்று சண்டேசுர நாயனார் புராணத்திலே வருகிறது.

அந்த அநபாய மன்னர், தமிழ் மொழியின் அருமைக்காகச் சிற்றின்பப் பகுதி நிறைந்த திருத்தக்க தேவரின் சிந்தாமணியைப் படித்து மகிழ்ந்தார். அதனை மெய்நூல் என்று எண்ணினார்.

“ஐனர்கள் துறவிகள். துறவிகளாகிய அவர்கள் இன்பத் துறையைப் பாடமுடியுமா?” என்று கேட்டதனால், இன்பத் துறையே நிறைந்த சீவக சிந்தாமணியைப் புனைந்துரையாக இயற்றினார், திருத்தக்க தேவர். இன்பத் துறைபாட ஐனத் துறவிகளுக்கும் வன்மை உண்டு என்று காட்டுவதற்காக எழுந்த நூல் அது.

கந்த புராணம் சிவநூல்; அதில் முழுக்க முழுக்கச் சிவபெருமானைப் பற்றித்தான் வருகிறது. பாரதம் அறநூல்; அறம்தான் பாரதம். விதியை-ஊழ்வினையை வற்புறுத்தும் விதிநூல் சிலப்பதிகாரம். அவ்வாறு வகைப் படுத்திப் பார்க்கும்போது, சீவக சிந்தாமணி இன்ப நூல். இந்த நூலைத்தான் இடையறாது படித்தார் அநபாயன்.

தமிழின் இனிமை கருதிக் காமச்சுவை நிரம்பிய சிந்தாமணி என்னும் நூலை மற்றச் சைவ சமயிகள் கற்று வந்ததைக் கண்ட சேக்கிழார் வருந்தினார். அவர்களது அச்செயல் நெற்குத்தி யுண்ணாது உமிகுத்தி வருந்துவது

போலும்; கறவைப்பசு நிற்க மலட்டுப் பசுவைக் கறந்து உளந்தளர்வது போலும்; பூஞ்சோலை வழியிருக்கக் குழியில் விழுந்து சேற்றில் சிக்கித் தவிப்பது போலும்; கரும்பிருக்க இரும்பைமென்று பல் உடைத்துக் கொள்வது போலும்; விளக்கு இருக்க மின்மினியை நாடுவது போலும் அவருக்குத் தோன்றியது.

அரசனைத் திருத்துவது அமைச்சருடைய கடமையன்றோ? ‘அரசன் எவ்வழி அவ்வழி குடிகள்.’ கூன் பாண்டியன் சமண சமயம் புகுந்ததனால் பாண்டிய நாடும் அச்சமண இருளால் மூடப்பட்டது. ஆதலின் தருமத்தை எடுத்துரைத்து அரசனைத் திருத்தி நல்வழிப் படுத்தினால், அனைவருமே திருந்துவர் என எண்ணினார் அருண்மொழித்தேவர். தருமத்தை எடுத்துச் சொல்லும் போது பதவி என்ன பிரமாதம்?

‘தம்முயிர்க் குறுதி யெண்ணார்
தலைமகன் வெகுண்ட போதும்
வெம்மையைத் தாங்கி நீதி
விடாதுநின் றுரைக்கும் வீரர்’

-என்று அல்லவா அமைச்சரின் தன்மையைக் கூறுகிறார் கம்பர்!

சேக்கிழார் பெருமான் மன்னரிடம் சென்றார். “அரசரேறே! தாங்கள் தெய்வ நலமிக்க சைவ சமயியாயிருந்தும், இருமைக்கும் நன்மை செய்யாத அவகதையைக் கேட்டு வாணானை வீணாகக் கழிக்கின்றீர்களே! இம்மை, மறுமை, வீடு என்னும் மும்மைக்கும் நன்மை பயக்கும் சிவகதையைக் கேட்டு உயிர்க்கு உறுதி தேடுங்கள்” என்று எடுத்துரைத்தார்.

அநபாய மன்னன் திருந்துகின்ற உள்ளம் படைத்தவன். ஆகவே, சேக்கிழாரிடம், “அமைச்சர் பெருமானே!

இது அவகதையாயின் சிவகதை யாது? அதன் அருமையும் பெருமையும் யாவை? அதனைக் கூறுங்கள்" என்றான்.

"வேந்தரே! திருவாரூரிலே கருமூல மகற்றும் திருமூல நாதராம் சிவபெருமான் அடியெடுத்துக் கொடுக்க, சமயகுரவர் நால்வருள் ஒருவராகிய சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பதினொரு பாக்களால் திருத்தொண்டத் தொகை பாடியருளினார். அத்திருத் தொண்டத் தொகைக்குத் திருநாரையூர்ப் பொல்லாப் பிள்ளையார் பொருள் கூற, அப்பிள்ளையாரிடம் இளமையிலேயே வேதாகமங்களைக் கேட்டிருந்த நம்பியாண்டார் நம்பி, வகையாக ஓர் அந்தாதி பாடியருளினார்" என்றார் சேக்கிழார் பெருமான்.

சோழ மன்னன், நம்பியாண்டார் நம்பி எவ்வாறு அந்தாதி பாடினார் என்பதை அறிய எண்ணி அதுபற்றி வினவினான். சேக்கிழார் அம் மன்னனுக்குக் கூறலானார்:

திருநாரையூரில் பொல்லாப் பிள்ளையார்க்குப் பூசனை புரியும் ஆதி சைவக் குடும்பம் இருந்தது. சைவ சமயம் வாழ அக்குடும்பத்தில் ஒரு நற்றவப் புதல்வர் பிறந்தருளினார். ஒரு நாள் அக்குடும்பத் தலைவர் வெளியூருக்குச் செல்ல நேர்ந்தது. ஆதலால் பிள்ளையாருக்குப் பூசனை புரியும்படி தம் புதல்வருக்குக் கட்டளையிட்டார். தந்தையார் கூறியபடியே பிள்ளையாருக்குப் பூசனைபுரியச் சென்றார் புதல்வர். அந்த இளைஞர் பிள்ளையாருக்குத் திருமஞ்சனம் முதலிய எல்லாம் செய்து வைத்துத் திருவமுதினைத் திருமுன்வைத்தார். 'எம்பெருமானே! திருவமுது செய்ய வேண்டும்' என்று வேண்டிக் கொண்டார். ஆயினும், பிள்ளையார் அவ்வேண்டுகோளுக்கு இணங்கித் திருவமுது செய்யவில்லை. அதனால் வருந்திய இளைஞர், தமது தலையைக் கல்லிலே மோதிக்கொள்ள முயன்றார். அந்தக் கணமே, பொல்லாப் பிள்ளையார், 'நம்பி, பொறு!' என்று

சொல்லித் தடுத்துத் திருவமுது செய்தார். அக்காட்சியைக் கண்டு மிகவும் மகிழ்ந்த இளைஞர், 'பெருமானே! பள்ளி செல்வதற்கு இன்று நேரங்கடந்து விட்டது. நேரங் கடந்து நான் பள்ளிக்குச் சென்றால் எங்கள் ஆசிரியர் அடிப்பார். ஆதலால், தேவரீரே! அடியேனுக்குக் கலைகள் எல்லாவற்றையும். ஓதுவிக்க வேண்டும்' என்று வேண்டிக் கொண்டார். பிள்ளையார் மனமிரங்கி, எல்லாக் கலைகளையும் இளைஞருக்கு ஓதுவித்தருளினார். இவ்வாறு பொல்லாப் பிள்ளையாரின் திருவருட்கடாட்சம் பெற்றதால், அவர் நம்பியாண்டார் நம்பி என்று அழைக்கப்பட்டார். இவர் தம்மை ஆட்கொண்ட பொல்லாப் பிள்ளையார்மீது, 'திருவிரட்டை மணிமாலை' என்னும் தமிழ்ப் பிரபந்தம் பாடினார்."

பொல்லாப் பிள்ளையாரிடம் நம்பியாண்டார் நம்பி திருவருட்கடாட்சம் பெற்ற செய்தியறிந்த இராசராச மன்னன், பொல்லாப் பிள்ளையாரை வழிபட நிவேதனப் பொருள்களுடன் திருநாரையூர் வந்தான். நம்பியாண்டார் நம்பியை வணங்கினான். "இங்கு கொண்டு வந்துள்ள நிவேதனப் பொருள்களைப் பொல்லாப் பிள்ளையார் திருமுன் படைக்க வேண்டும்" என்று கேட்டுக் கொண்டான். அன்பினாற் படைத்தவற்றைப் பிள்ளையார் திருவமுது செய்தருளினார்.

மன்னன் மகிழ்ந்து, "சமய குரவர் மூவர் அருளிச் செய்த தேவாரத் திருமுறைகளும் இப்பூவுலகில் நிலை பெறுவதற்கு வகை செய்ய வேண்டும்" என்று கேட்டுக் கொண்டான். மன்னனின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கிய நம்பியாண்டார் நம்பி பொல்லாப் பிள்ளையாரை வணங்கினார். "எம்பெருமானே! தேவாரத் திருமுறைகள் இருக்குமிடத்தையும், திருத்தொண்டர்களின் வரலாறுகளையும் அடியேனுக்கு அருளிச் செய்யவேண்டும்" என்றார்.

“தொண்டனே! தில்லைப் பொன்னம்பலத்தின் அருகே தேவார ஆசிரியர்கள் மூவருடைய கைகளின் இலச்சினையுள்ள அறையில் தேவாரத் திருமுறைகள் வைத்துப் பூட்டப்பட்டுள்ளன” என்று அறிவித்த பொல்லாப் பிள்ளையார், நம்பியாண்டார் நம்பிக்குத் திருத்தொண்டர்களுடைய வரலாறுகளையும் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

அதனைக் கேட்டு மகிழ்ந்த நம்பியாண்டார் நம்பியும் மன்னனும் தில்லையை அடைந்து தேவாரத் திருமுறைகள் இருக்கும் அறையைத் திறக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டார்கள்.

“தேவார ஆசிரியர்கள் மூவரும் வந்தாலன்றி அவ்வறையைத் திறக்க இயலாது!” என்று தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் தெரிவித்தார்கள்.

உடனே மன்னன் தில்லைப்பெருமானைச் சேவித்துச் சிறப்புடன் பூசனை நடத்தினான். தேவார ஆசிரியர் மூவர் திருவுருவங்களுக்கும் வழிபாடு செய்து அத்திருவுருவங்களைத் திருவீதிகளில் எழுந்தருளச் செய்தான். அவ்வுருவங்களைத் திருப்பதிகங்கள் வைத்துப் பூட்டப்பெற்ற அறையின் முன்னே கொண்டுவந்து நிறுத்தி, “மூவரும் வந்துவிட்டனர்; அறையைத் திறவுங்கள்” என்று கூறினான். அரசரின் அறிவுடைமையை அந்தணர் போற்றினர். அறை திறக்கப்பட்டது. உள்ளே சென்று பார்த்தபோது தேவாரப் பதிகங்கள் உள்ள ஏடுகள் கரையான் புற்றினால் மூடப்பட்டுச் சிதைந்திருந்தன. அவற்றை வெளியில் கொண்டுவந்து சோதித்துப் பார்த்த போது, பெரும்பாலான ஏடுகள் பழுதடைந்திருந்தன. மன்னன் அளவிலாத் துயரம் கொண்டான்.

தேவாரத்தைத் தேடிவந்த மன்னன், அப்புண்ணியப் பதிகங்களில் பல செல்லரித்திருக்கக் கண்டு உள்ளம் புண்ணாயினான்.

அப்போது, “தேவாரப் பதிகங்களில் இக்காலத்துக்கு வேண்டுவனவற்றை மாத்திரம் வைத்துக்கொண்டு பிறவற்றைச் செல்லரிக்கச் செய்தோம்” என்ற அருள்வாக்கு ஒலித்தது. அவ்வருள் வாக்கினால் மனந்தேறிய மன்னன் செல்லரிக்காது எஞ்சியுள்ள திருப்பதிகங்களைத் தொகுத்துக் கொடுக்கும்படி நம்பியாண்டார் நம்பியை வேண்டிக்கொண்டான். மன்னன் வேண்டுகோளுக்கிசைந்த நம்பியாண்டார் நம்பிகள் திருமுறைகளைப் பதினொன்றாக வகுத்து வைத்தார்.

திருஞான சம்பந்தர் அருளிச்செய்த தேவாரத் திருப் பதிகங்கள் முதல் மூன்று திருமுறைகள். திருநாவுக்கரசர் அருளிச் செய்த திருப்பதிகங்கள் நான்கு, ஐந்து, ஆறாம் திருமுறைகள். சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் அருளிச் செய்த தேவாரம் ஏழாந்திருமுறை. தேவாரத் திருப்பதிகங்களை ஏழு திருமுறைகளாக வகுத்த பின்பு மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளிச் செய்த திருவாசகம், திருக்கோவையார் என்னும் இரண்டு நூல்களை எட்டாந் திருமுறையாகவும்; திருமாளிகைத்தேவர், சேந்தனார், கருவூர்த்தேவர், பூந்துருத்திநம்பி, காடநம்பி, கண்டராதித்தர், வேணாட்டடிகள், திருவாலியமுதர், புருடோத்தமநம்பி, சேதிராயர் முதலிய ஒன்பதின்மர் பாடிய திருவிசைப்பாப் பதிகங்கள் இருபத்தெட்டும், அவற்றுள் சேந்தனார் பாடிய திருப்பல்லாண்டுப் பதிகம் ஒன்றும் ஆக இருபத்தொன்பது பதிகங்களை ஒன்பதாந் திருமுறையாகவும்; திருமந்திரப் பாடல்களைப் பத்தாந் திருமுறையாகவும்; காரைக் காலம்மையார் திருவாலவாயுடையார் திருமுகப்பாசரம் முதலிய பிரபந்தங்களைப் பதினோராம் திருமுறையாகவும் வகுத்தார். திருத்தொண்டர் வரலாற்றைச் சுருக்கமாகக் கூறும் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி, தொகையடியார் ஒன்பதிமார், தனியடியார் அறுபத்து மூவர் ஆகிய எழுபத்திரண்டு சிவனடியார் வரலாற்றையும் எண்பத்தொன்பது இனிய பாடல்களில் கூறுகின்றது.

சேக்கிழாரடிகள் திருத்தொண்டர் புராணம் பாடுவதற்கு ஆதாரமாகக் கொண்ட நூல்களுள் அது ஒன்று.

‘அந்த மெய்ப்பதி கத்தடி யார்களை
நந்தம் நாதனாம் நம்பியாண் டார்நம்பி
புந்தி ஆரப் புகன்ற வகையினால்
வந்த வாறு வழாமல் இயம்புவாம்.’

என்னும் சேக்கிழாரடிகளின் திருவாக்கினால் இதனை நன்கு அறியலாம்.

நம்பியாண்டார் நம்பி திருமுறைகளைப் பதினொன்றாக வகுத்த காரணம் யாது?

சைவ சாத்திரத்தில் மந்திரங்கள் பதினொன்று. இதற்கு மேல் மந்திரமேயில்லை.

ஓம் ஈசானாய நம:
ஓம் தத்புருஷாய நம:
ஓம் அகோராய நம:
ஓம் வாமதேவாய நம:
ஓம் சத்யோஜாதாய நம:

இவை ஐந்தும் பஞ்சப் பிரம்ம மந்திரம்.

ஓம் ஹ்ருதயாய நம:
ஓம் சிரசே நம:
ஓம் சிகாயை நம:
ஓம் கவசாய நம:
ஓம் நேத்ரேப்யோ நம:
ஓம் அஸ்த்ராய நம:

இவை ஆறும் ‘சடங்க’ மந்திரம்.

இந்த ஐந்தும் ஆறும் சேர்ந்த பதினொன்றும் ‘சம்மிதா மந்திரம்’ எனப்பெறும்.

ஏழு கோடி மந்திரம் என்பதில் கோடி என்றால் நூறு லட்சம் சேர்ந்தது கோடி என்பது பொருளன்று. கோடி

என்பதற்கு 'நுனி' என்று பொருள். கோடி வீடு என்றால் தெருவின் நுனியில் உள்ள வீடு எனவே வழங்கப்படுகிறது அல்லவா? 'நம:', ஸ்வதா, ஸ்வாஹா, வஷட், வெளஷட், பட், ஹும்பட்' என்ற இந்த ஏழும் மந்திரங்களின் ஏழு கோடி என்பதை உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும்.

ஒரு மருந்தை நோய்களுக்கு ஏற்றவாறு அநுபானங்கள் பலவற்றில் வைத்துத் தருவது மருத்துவ முறை. விங்கச்செந்தூரத்தை ஓம நீரில் தந்தால் பேதி நிற்கும். தேனில் தந்தால் சுரம் நிற்கும். இஞ்சி நீரில் தந்தால் பித்தம் நீங்கும். இவ்வாறு அநுபானத்தை மாற்றி ஒரே மருந்தைத் தந்து நோய்களைத் தணிப்பது போல, ஒரு மந்திரத்தை மேற்சொன்ன கோடிகளுடன் கூட்டி உச்சரித்தால், வெவ்வேறு பயனைப் பெறலாம்.

அஸ்த்ர தேவரை வணங்கும்போது, 'அஸ்த்ராய நம' என்று கூறவேண்டும். அஸ்த்ர தேவருக்கு ஒன்றைத் தந்து திருப்பதி செய்விப்பாதாயின், 'அஸ்த்ராய ஸ்வதா' என்று கூறவேண்டும். அஸ்த்ர தேவருக்கு ஒரு பொருளை யாகத்தில் தரும்போது, 'அஸ்த்ராய ஸ்வாஹா' என்று கூறவேண்டும். தீமையை விலக்குவதாயின் 'அஸ்த்ராய பட்' என்று கூறவேண்டும்.

இவ்வாறு கோடிகளை மாற்றி மாற்றி மந்திரங்களுடன் உச்சரித்தால் பல நலன்கள் விளையும். எனவே, ஏழு கோடிகளுடன் கூடிய பதினொரு மந்திரங்களுமே பதினொரு திருமுறைகளாகும்.

திருமுறைகளை வகுத்த நம்பியாண்டார் நம்பிகள் சிவனடியார் சரிதங்களாகிய திருத்தொண்டத் தொகையை முதலாலாகக் கொண்டு, திருத்தொண்டர்களின் தொண்டுகளையும், அத்தொண்டுகளால் அவர்கள் பெற்ற பேறுகளையும் கலித்துறை அந்தாதியால் வகைப்படுத்தி விரித்தருளினார்.

இந்த வரலாற்றைச் சேக்கிழார் பெருமான் கூறி முடித்ததும், "அந்தத் திருத்தொண்டர் சரிதங்களை ஒதி அருளவேண்டும்" என்று அநபாய மன்னன் அவரை வேண்டிக் கொண்டான். சேக்கிழார் பெருமான் திருத்தொண்டர் தொகையையும் நம்பியாண்டார் நம்பி அந்தாதி ஆகியவைகளையும் விரித்துப் பொருள் கூறியருளினார்.

அவ்விரிவுரையைக் கேட்ட வளவர்கோன் உள்ளம் உருகி சிவபெருமான் திருவருள் திறத்தையும், திருத் தொண்டர்களின் அன்புத் திறத்தையும் எண்ணி எண்ணி இதயம் மகிழ்ந்தான். சேக்கிழாரை நோக்கி, "இப்புண்ணிய வரலாறுகளை விரித்து, உலகமெல்லாம் உணர்ந்து தெளிந்துய்யப் பெரும் காவியமாகப் பாடித்தர வேண்டும்" என்று கேட்டுக் கொண்டு, பொன்னும் மணியும் தந்தான்.

அநபாய மன்னன் கொடுத்த பொன்னும் மணியும் அறஞ்செய்தற்காகும் என்று அருண்மொழித்தேவர் ஏற்றுக் கொண்டு தில்லையம்பதியை அடைந்தார். தில்லையின் எல்லை வந்தவுடனே வாகனத்தினின்றும் இறங்கி அம்பலவாணரை நினைந்து மண்மேல் வீழ்ந்தார். அவரது உடல் புளகித்தது; உள்ளம் உருகியது; திருவருள் மயமாகிச் சிவகங்கையில் முழுகிப் பொன்னம்பலம் சென்றார். ஆனந்தத் தாண்டவம் புரியும் அம்பலவாணரைக் கண்குளிரக் கண்டு பேரானந்த முற்றுத் தொடுமணற் கேணிபோல் காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் பெருக்கினார்.

"அம்பலவாணரே! அடியேன் உமது திருத்தொண்டர் வரலாறுகளைப் பாடி முடிக்க அடி எடுத்து தரவேண்டும்" என்று பெருமானை வேண்டித் தம்மை மறந்தார். அப்போது வானில், 'உலகெலாம்' என்ற அருள் ஞான ஒலி எழுந்தது. யாவரும் கேட்கும் வண்ணம் ஒலித்த அப்பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தைக் கேட்ட தில்லைவாழ் அந்தணரும்

ஏனையோரும் அதிசயித்தனர். சேக்கிழார் பெருமானுக்கு அம்பலவாணர் சந்நிதியில் பரிவட்டமும் திருநீறும் தரப்பட்டன. அவற்றைப் பெற்ற சேக்கிழாரடிகள் சமய குரவர்களைச் சேவித்து, ஆயிரங்கால் மண்டபம் சென்றார்; அங்கு தவ ஒழுக்கத்துடன் திருவருளைச் சிந்தித்து, 'உலகெலாம்' என்று இறைவன் அடியெடுத்துக் கொடுத்ததையே முதலாக வைத்து, மிக மிக இனிய செந்தமிழ்ப் பாடல்களாகப் பாடி, 4,253 திருப்பாடல்களால் முடித்து, 'திருத்தொண்டர் புராணம்' என்று அதற்குப் பெயரிட்டார்; அதனை அம்பலவாணர் திருவடியில் வைத்து வழிபட்டார்.

அநபாயன் வாழ்ந்த ஊர் உறையூர். கரூர், திருவாரூர், காவிரிப்பூம்பட்டினம் ஆகியவையும், சில சமயங்களில் காஞ்சியும் அவனுக்கு ராஜதானியாய் அமைந்திருந்தன. சேக்கிழார் தில்லைக்கு எழுந்தருளிய பின், அநபாய மன்னன் பலப்பல தூதர்களையும் ஒற்றர்களையும் அவ்வப்போது அனுப்பி, "காவியம் எவ்வளவு வரை பாடியாயிற்று? முடிவதற்கு இன்னும் எத்தனை காலமாகும்? அதற்கு நாம் செய்ய வேண்டியது யாது?" என்று கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தான். அவ்வப்போது வந்த தூதர்களும் ஒற்றர்களும் காவியம் எவ்வளவு பகுதி வரை முடிந்திருக்கிறது என்பதை மன்னனிடம் சென்று தெரிவிப்பார்கள். புராணம் முடிந்தவுடன் வந்த தூதர்கள் மன்னனிடம் திரும்பிச்சென்று அந்த நற்செய்தியைக் கூறினார்கள். அவ்வாறு கூறிய தூதர்களுக்குப் பொன்னும் மணியும் ஆடைகளும் வழங்கினான் மன்னன். உடனே பரிவாரங்களுடன் தானே தில்லைக்குப் புறப்பட்டான்.

அநபாயச் சோழன் வருவதையறிந்த அன்பர்களும், தில்லையின் மூவாயிரம் அந்தணர்களும், சேக்கிழாரும், அரசனை எதிர்கொண்டு உபசரித்தனர். மன்னர்

பெருமான், தனது அமைச்சராகிய சேக்கிழாரது சிவநல உருவையும், தவநலத்துறவையும் கண்டு, அவரது அடிமலர் மீது வீழ்ந்து வணங்கினான். எல்லோரும் கனகசபை சென்று அம்பலக் கூத்தரைச் சேவித்தார்கள். “அநபாய! ‘உலகெலாம்’ என்று நாமே அடி எடுத்துக் கொடுக்க, நம் அன்பன் சேக்கிழான் திருத்தொண்டர்களது இனிய வரலாறுகளை விரித்துப் புராணம் பாடினான். அதனைக் கேட்டு நீ உய்வு பெறுக” என்று ஓர் அசரீரி வாக்கும், அம்பலவாணர் சிலம்பொலியும் பொன்னம்பலத்தில் ஒலித்தன.

வேந்தர் கோமான் மனம் மிக மகிழ்ந்து, திருத்தொண்டர் புராணத்தைக் கேட்கும் பொருட்டுத் திசைகள் தோறும் உள்ள அன்பர்களுக்கும் அறிஞர்களுக்கும் ஓலைகள் அனுப்பினான். திருக்கோவிலையும், திருவீதிகளையும் நன்கு அலங்கரிக்கச் செய்தான். உலகின் எல்லாப் பக்கங்களிலிருந்தும், வடமொழி தென்மொழி களில் வல்லுநர்களான புலவர் பெருமக்களும், சிற்றரசர்களும், அடியார்களும் பிறரும் வந்து சிதம்பரத்தில் குழுமினார்கள்.

கனகசபைக்கு முன் கோமயத்தால் மெழுகித் தூப தீபங்கொடுத்து, அறுகால் பீடமிட்டு, அதன்மேல் பசும் பட்டு விரித்து, நறுமலர் தூவி, அதன்மீது திருத்தொண்டர் புராணத்தை எழுந்தருளப் புரிந்தனர். மன்னர் பெருமான் அருண்மொழித்தேவரை அடிபணிந்து, “தேவரீரே, திருத் தொண்டர் புராணத்தை வாசித்துப் பொருள் அருளிச்செய்ய வேண்டும்” என்று வேண்டிக் கொண்டான்.

ஐந்து இலக்கணங்களிலும் வடமொழியிலும் வல்ல வரான சேக்கிழார் பெருமான், அப்பேரவையின் நடுவே அமர்ந்து, ஆனந்தத்தாண்டவனுக்கு உகந்த நாளும், திருஞானசம்பந்தர் திருவவதாரம் புரிந்த நாளும், அவர் தம்

திருவாய் மலர்ந்து அழுது திருஞானப்பாலைப் பருகிய நாளும் திருவாதிரை நாளாகுமாதலின், சித்திரை மாதம் திருவாதிரை நாளில் திருத்தொண்டர் புராணத்தை அரங்கேற்றத் தொடங்கினார். அடுத்த சித்திரை திருவாதிரை நாளன்று புராணம் இனிது முடிவு பெற்றது. இடையிடையே மூவர் தேவாரமும், திருமந்திரமும், காரைக்காலம்மையார் அருளிய திருப் பாடல்களும், சேரமான் பெருமாள் அருளிய அருட் பாடல்களும், ஐயடிகள் அருளிய திருப்பாடல்களும் பொருள் விரித்துப் பேசப்பட்டன. நாடோறும் புராணம் கேட்டோர் அனைவர்க்கும் மன்னர் பெருமாள் இனிய நல்லுணவு வழங்கினான். திருத்தொண்டர் புராணத்தை ஏத்துவோரும் பாராட்டுவோரும், ஆங்காங்கு நிறைந்துள்ள கவிநயங்களைக் கண்டு மகிழ்வோரும், சேக்கிழாரடிகளின் தெய்வப் புலமையைக் கண்டு வியந்து புகழ்வோரும், இன்பக் கண்ணீர் சொரிந்து அழுவோருமாக, அன்பர்கள் அவையின்கண் விளங்கினர்.

திருத்தொண்டர் புராணத்தைத் தில்லைவாழ் அந்தணர் சிவமூல மந்திரத்தால் அருச்சித்துத் தூபதிபம் காட்டி வழிபட்டு, ஐந்தாவது வேதமெனப் பாராட்டினார்கள். அநபாய மன்னன், திருமுறையைப் பட்டினால் சூழ்ந்து, பொன் தட்டில் ஏந்தி, யானையின் சிரத்தில் வைத்துச் சேக்கிழார் பெருமானையும் அவ்வழகிய யானை மேல் ஏற்றித் தானும் ஏறி இருகரங்களாலும் கவரி வீசினான்; “இதுவன்றோ நான் செய்த தவப் பயன்!” என்று மகிழ்ந்தான். மக்கள் பூமாரி பொழிந்தனர். இவ்வாறு திருவீதி வலம்வரும்போது சிதம்பரம் பூலோக கைலாசமாகப் பொலிவுற்றது. எல்லா வீதிகளிலும் வாழையும், கமுகும் நாட்டியிருந்தனர். தோரணங்கள் அமைத்திருந்தனர். மனைகள் தோறும் பூரண கும்பங்கள்

வைத்து மலர் மாலைகளைத் தூக்கி, திருவிளக்குகள் ஏற்றி, இன்னிசைப் பாடல்கள் ஓதி, அன்பர்கள் ஆரவாரித்தனர். “திருமுறைத் தமிழ் பாடிய மூவரும் ஓர் உருவாக முளைத்தனர்” என்பர் சிலர். “வாணிதேவி வெண்டாமரைப் பூவையும் மறந்தனள்; சங்கப் புலவோர் பாவையும் மறந்தனள்; பதுமத்தோன் நாவையும் மறந்தனள்; குறுமுனியாம் தமிழ்க் கோவையும் மறந்தனள்; தெய்வச் சேக்கிழார் நாவிற் குடிக்கொண்டனள்” என்பர் சிலர்.

“கருங் கடலைக் கரத்தால் நீந்தலாம்; கடற்கரையின் நொய் மணலை எண்ணி அளவிடலாம்; பெருங் கடல் மேல் வரும் அலைகளையும் எண்ணலாம்: அந்தக் கடலில் வாழும் மீன்களையும் அளவிடலாம்; விண்ணுறை உடுக்களையும் அளவிடலாம்; திருத்தொண்டர் புராணத்தை யாரே அளவிடவல்லார்; நம் சேக்கிழார்க்கே எளிதாகும்; அமரர்க்கும் அரிதாகும்” என்பர் சிலர்.

கருங்கடலைக் கைநீத்துக் கொளவெளிது; முந்நீர்க் கடற்கரையின் நொய்மணலை எண்ணி அளவிடலாம்; பெருங்கடல்மேல் வருந்திரையை ஒன்றிரண் டென்றெண்ணிப் பிரித்தெழுதிக் கடையிலக்கம் பிரித்து விடலாம் தருங்கடலின் மீனை அளவிடலாம்; வானத் தாரகையை அளவிடலாம்; சங்கரன் தாள்தமது சிரங்கொள் திருத்தொண்டர் புராணத்தை அளவிடநம் சேக்கிழார்க் கெளிதலது தேவர்க்கும் அரிதே!

திருவோலக்கம் முடிந்தபின், திருத்தொண்டர் புராணத்தைக் கனகசபையில் வைத்தார். சேக்கிழாரடிகளுக்குத் ‘தொண்டர் சீர் பரவுவார்’ என்ற திருநாமமும், ஞான முடியும் சூட்டிச் சோழ மன்னன் வணங்கினான்.

நம்பியாண்டார் நம்பிகள் வகைப்படுத்தி அருளிய பதினொரு திருமுறைகளுடன் திருத்தொண்டர் புராணத்தைப் பன்னிரண்டாவது திருமுறையாகச்

சேர்த்துச் செப்பேடு செய்து பொன்னம்பலத்தில் வைத்தனர்.

பின்னர் சேக்கிழாரடிகள் தில்லையிலேயே இருந்து ஆண்டவனை வழிபட்டுத் தவவாழ்வில் தலை சிறந்து நின்றார். அருண்மொழித்தேவருடைய தம்பியாகிய பாலறாவாயர் குன்றத்தூரிலே தமது பெயரால் திருக்குளம் அமைத்துத் திருநாகேச்சுரப் பெருமானை வழிபட்டுக் கொண்டிருப்பதை அறிந்த அநபாயன், அவரை வரவழைத்து அமைச்சுப் பதவி தந்து, 'தொண்டைமான்' என்ற பட்டத்தையும் அவருக்கு வழங்கினான்.

சேக்கிழார் பெருமான் உலகெலாம் உள்ள அலகிலாப் புகழுடை அடியவர் பெருமையை விளக்கி அம்பலவாணர் திருவடி நீழலிற் சேர்ந்தார்.

2. ஞான வேள்வி

சேக்கிழார் பெருமான் தாம் இயற்றிய நூலுக்குப் பெரிய புராணம் என்று பெயர் வைக்கவில்லை. ஆனால் ஒரு குறிப்புத் தருகிறார்.

எடுக்கும் மாக்கதை இன்தமிழ்ச் செய்யுளாய்
நடக்கும் மேன்மை நமக்கருள் செய்திடத்
தடக்கை ஐந்துடைத் தாழ்செவி நீள்முடிக்
கடக் களிற்றைக் கருத்துள் இருத்துவாம்.

'உலகெலாம்' என்று ஆண்டவன் அடி எடுத்துக் கொடுத்தபின், சேக்கிழார் பிள்ளையாரைக் குறித்துப் பாடுகின்ற பாடல் இது. கதை என்றால் புராணம். மாக்கதை என்று சொல்லுகின்றார். ஏன் அப்படிச் சொல்லுகின்றார்? எண்ணிக்கையினால் இது பெரிய புராணம் அன்று; மிகவும் எளிமையாக வாழ்ந்தவர்களின்

வரலாறுகள்தான் இந்தப் புராணத்தில் உள்ளன. இது திருத்தொண்டர் புராணம்.

ஞானத் தாயாகிய தமிழ்க் கிழவியும், ஞான பண்டிதனாகிய தமிழ்க் குழவியும் ஒரு சமயம் சந்திக்க நேர்ந்தது.

“தாயே! உலகில் பெரியது எது?” என்று வினவினார் ஞான பண்டித ஸ்வாமி.

‘பெரியது கேட்கின் எரிதவழ் வேலோய்
பெரிது பெரிது புவனம் பெரிது’

என்றார் ஓளவைப் பிராட்டியார்.

முருகப் பெருமான் அதனைக் கேட்டு, “ஓ! புவனந்தான் பெரியதோ?” என்றார்.

“புவனமோ நான்முகன் படைப்பு” என்று தமிழ்க் கிழவி கூறினார்.

“அப்படியானால் நான்முகன்தான் பெரியவனோ?” என்று வினவினார் முருகவேள்.

“இல்லை, நான்முகனோ கரியமால் உந்தியில் வந்தோன்” என்று தமிழ்ப் பாட்டி கூறினார்.

“ஓ! அப்படியாயின் கரியமால் பெரியவரோ?” என்று கேட்டார், தமிழ்க் கடவுள்.

“இல்லை, இல்லை கரியமாலோ அலைகடல் துயின்றோன்” என்று கூறினார் ஓளவையார்.

“அலைகடல் பெரியது என்று கூறுகின்றாயோ?” என்று கேட்டார் செந்தமிழ்ப் பிரியர்.

“இல்லை, கடலையும் குறுமுனி உண்டாரோ” என்று ஓளவையார் கூறியதும், “குறுமுனி பெரியவரோ?” என்று கேட்டார் முருகவேள்.

“இல்லை, குறுமுனியோ கலசத்திற் பிறந்தோன்” என்று ஒளவையார் கூறினார்.

“கலசம் பெரியதோ?”

“கலசமோ புவியிற் சிறுமண்.”

“புவி பெரியதோ?”

“புவியும் உலகைத் தாங்கும் அரவினுக்கு ஒரு தலைப்பாரம் தானே?”

“அப்படியா? அரவமாகிய ஆதிசேடன்தான் பெரியவனோ?”

“அதுவும் இல்லை. அந்த அரவம் உமையவள் சிறுவிரல் மோதிரம்தான்.”

“பின்னே பெரியவர் யார்? உமையவள் பெரியவளோ?” என்று வினவினார் வேலவர்.

“அப்படியும் இல்லை. ஏனெனில், உமை இறைவர் பாகத்து ஒடுக்கம்.”

“அவ்வாறாயின், இறைவர்தாமே டெரியவர்?” என்றார் இளம்பூரணர்.

“இல்லை, இல்லை. இறைவரோ, தொண்டருள்ளத்து ஒடுக்கம், தொண்டர்தம் பெருமை சொல்லவும் பெரிதே!” என்றார் ஒளவையார்.

அடியார்களின் பெருமையே அளவிட முடியாதது. பதினாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட கவிகளுடைய இராமாயணம், பாரதம், கந்தபுராணம் என்ற நூல்களுக்குப் பெரியபுராணம் என்று பெயர் வரவில்லை. சுமார் நாலாயிரம் பாடல்கள் உள்ள திருத்தொண்டர் புராணத்துக்கே பெரியபுராணம் என்று பெயர் வந்தது.

உலகிலே எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் பெரிது அடியார் பெருமையே!

‘உயர்ந்தது எது? இழிந்தது எது?’ என்ற ஆராய்ச்சிக்குப் புறநானூற்றிலும் விடை கூறப்பட்டுள்ளது.

‘ஈன இரத்தல் இழிந்தன்று; அதன்எதிர்
ஈயேன் என்றல் அதனினும் இழிந்தன்று;
கொள்ளனக் கொடுத்தல் உயர்ந்தன்று; அதன்எதிர்
கொள்ளேன் என்றல் அதனினும் உயர்ந்தன்று.’

ஒரு பொருளைக் ‘கொடு’ என்று இரப்பது இழிந்தது; அவ்வாறு இரந்தோர்க்கு ‘ஈயேன்’ என மறுத்தலோ அதனினும் இழிவு. கேட்பதற்கு முன்னே குறிப்பறிந்து, தானே விரும்பிக் கொடுத்தல் உயர்ந்தது; அவ்வாறு கொடுப்பினும் ‘கொள்ளேம்’ என்பது அதனினும் உயர்ந்தது.

நாயன்மார்கள் ஆண்டவனிடம், ‘கொடு’ என்று எதையுமே கேட்டதில்லை. அவர்கள் நாடியதெல்லாம் ‘கூடும் அன்பினில் கும்பிடுதலே.’ பல ஆண்டுகளாக வந்தித்து வணங்கியும் அவர்கள் சிவபெருமானிடம் ஒன்றும் கேட்கவில்லை. எனவே, பார்வதி தேவியாருக்கு ஓர் ஐயம் தோன்றிற்று. சிவபெருமானிடம் சென்று, “பெருமானே! இந்த அடியார்கள் பல ஆண்டுகளாகக் கும்பிட்டும் ஒன்றும் கேட்க வில்லையே! அவர்களே வாய் விட்டுக் கேட்கவில்லையாயினும் நீங்களாகவாவது கொடுங்களேன்” என்று கேட்டுக் கொண்டார். அந்த வேண்டுகோளுக் கிரங்கிய சுவாமி, நாயன்மார்களை அழைத்து, “உங்களுக்குப் பரகதி தருகிறேன்” என்றார். ‘பரகதி-மோட்சலோகம்’ என்பது சிறு பொருளா? அதனையே வேண்டாம் என்று கூறிவிட்டார்கள் நாயன்மார்கள். சிவபெருமான் அருளிய வீட்டுப் பேற்றையே வேண்டாம் என்று கூறியவர்களின் கதைகள் அல்லவா? அதனால்தான், இதனை, ‘எடுக்கும் மாக்கதை’ என்றார் சேக்கிழார் பெருமான்.

பிள்ளையாரைத் துதிக்கும் சேக்கிழார் ‘தடக்கை’ என்றார். ஏன் அவ்வாறு கூறினார்? ‘தடம்’ என்றால்

‘விசாலம்’ என்று பொருள். வள்ளல்களின் கை விசாலமாக விரிந்திருக்கும். மூடிக்கொண்டிருந்தால் குறுகிய கை. பஞ்ச இருத்தியங்களைச் செய்கின்ற கையல்லவா பிள்ளையாரின் கை? அதனால் தடக்கை. சேக்கிழார் நூலை நன்றாகக் கற்றுத் தம்முடைய நூலில் அடி அடியாய் எடுத்தாண்டிருக்கிறார் கம்பர் என்று கருத இடமுண்டு. ‘தடக்கை’ என்ற சொல்லை அப்படியே எடுத்து, ‘தாள் கண்டார் தாளே கண்டார்; தடக்கை கண்டாரும் அஃதே’ என்று ஆள்கின்றார்.

பிள்ளையாருக்கு இருப்பது போன்று வேறு எந்தத் தெய்வத்துக்கும் அவ்வளவு பெரிய செவிகள் இல்லை. ‘ஓம் சூர்ப்பகர்ணாய நம’ என்பது துதி. சூர்ப்பம் என்றால் முறம் என்று பொருள். பிள்ளையாருக்கு முறம் போன்ற காதுகள். ஏன் அப்படி? நாம் எல்லோரும் பிறவிப் பெருங்கடலில் கிடந்து உழன்று, பிள்ளையாரின் திருவடியாகிய புணைபற்றியிருக்கிறோம். “ஐயோ, இந்தக் குழந்தைகள் பிறவிப் பெருங்கடலில் சிக்கி என் பாதப் புணை பற்றி விட்டார்களே! அவர்களை விரைவாகக் கொண்டுபோய் முத்திக்கரை சேர்ப்போம்” என்று பிள்ளையார் தமது முறம் போன்ற பெரிய செவிகளால் காற்றை அசைத்துச் செல்கிறாராம்.

மாற்றரிய பிறவியெனும் மறிகடலின் வாய்ப்பட்டுப்
போற்றரிய திருமலர்த்தாள் புணைபற்றிக் கிடந்தேற்குச்
சாற்றரிய முத்தியெனுந் தடங்கரையில் உய்ப்பதற்குக்
காற்றறியுந் தாள்செவியார் கடாக்களிறைப்
பணிகுதுமே.

பிள்ளையாரைக் கும்பிடும்போது நாம் இதனை மறந்துவிடக்கூடாது. ‘நீள்முடி’ என்ற பாடலில் வருகிறது. நீள்முடி என்றால் அவருக்கு மேலே தலைவர் இல்லை என்று பொருள்.

‘அளவி லாத பெருமைய ராகிய
அளவி லாஅடி யார்புகழ் கூறுகேன்
அளவு கூட உரைப்பரி தாயினும்
அளவில் ஆசை துரப்ப அறைகுவேன்.’

அளவிலாத அடியார்களின் கதையை ஆசை பற்றிச் சொல்கிறேன் என்கிறார் சேக்கிழார். இதே கருத்தைக் கம்பர் “ஆசைபற்றி அறையலுற்றேன்” என்று கூறினார்.

ஞானமே ஒரு வடிவமானது பெரியபுராணம். ஞான வேள்வி தொடங்குகிறது. அறிவை அக்கினியுடன் ஒப்பிட்டுச் சொல்வது வழக்கம். பழங்காலத்தில் பெரிய வர்களின் படங்களை வரையும்போது சிரசைச் சுற்றி ஒலிமண்டலம் போல் வரைவார்கள். அன்பும் பண்பும் இருக்குமிடம் இதயம். ஞானம் அதற்கு மேலே இருக்கிறது. சிலரிடம் அன்பு இருக்கும்; ஞானம் இராது. இரண்டும் சேர்ந்திருப்பது மிகவும் அரிது. பலாப்பழம் வெளித் தோற்றத்துக்கு அழகாயிராது. அதனுள்ளே உள்ள சுளை தேனினும் இனிக்கும். எட்டிப்பழம் அழகா இருக்கும்; ஆனால் இனிமையாக இராது. அழகும் இனிமையும் கலந்து உள்ளது மாங்கனி. அதைப் போன்றது தான் பெரியபுராணம். முதல் மந்திரியாக இருந்த பரம ஞானியாகிய சேக்கிழார் பெருமான் தில்லையின் எல்லையில் வாழ்ந்து நடராசப் பெருமானின் அநுக்கிரகத்தினால் இம்மகா காவியத்தைப் பாடியருளினார்.

‘உலகெ லாம்உணர்ந் தோதற் கரியவன்
நிலவு லாவிய நீர்மலி வேணியன்
அலகில் சோதியன் அம்பலத் தாடுவான்
மலர்சி லம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்.’

அகர உகர மகரத்தின் சம்மேளனம் ‘ஓம்’ என்ற பிரணவ மந்திரம். அகரம் சிருஷ்டியையும், உகரம்

ரட்சகத்தையும், மகரம் சம்ஹாரத்தையும் குறிக்கும். பெரிய புராணம் அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களை ரட்சிக்கின்ற புராண மாதலால், ரட்சக எழுத்தாகிய உகரத்தை முதலாகக் கொண்டு, 'உலகெலாம் உணர்ந் தோதற்கரியவன்' என்று பாடத் தொடங்கினார் சேக்கிழார். அவர் பாடியதை அடியொற்றித்தான் கம்பர், "உலகம் யாவையும்" எனத் தொடங்கினார் என்பர். சேக்கிழார் பெருமானுக்கு முன்னர் நக்கீரர், 'உலகம் உவப்ப' என்று தொடங்கியிருக்கின்றார். சேக்கிழார் பெருமான் கூறியுள்ள 'உலகெலாம்' என்பது ஓர் உலகைக் குறிப்பதன்று. ஞான உலகம், பக்தி உலகம், கர்ம உலகம், சக்தி உலகம், மண்ணுலகம், விண்ணுலகம், பிரம்ம உலகம் போன்ற எண்ணிலாத உலகங்களெல்லாம் உணர்ந்து ஒதற்கரியவன் இறைவன். ஞானிகள் தங்கள் ஞானத்தினால் உணர்வார்கள்; ஆனால் ஓத முடியாது. குழந்தைகள் மெய்தீண்டிய இன்பத்தையே- சதா னந்தத்தையே- சொல்ல முடியாதபோது, சதானந்தத்தை எப்படிச் சொல்ல - ஓத - முடியும்? பிறவி என்னும் வேகும் நோயில் உழல்கின்ற நோயாளிகளிடம் சேக்கிழார் பெருமான் ஆண்டவனைப்பற்றிச் சொல்லும்போது, 'நிலவு லாவிய நீர்மலிவேணியன்' என்று அவரது தண்மையைக் கூறுகிறார். குளிர்ந்த நிலவைத் தலையில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாராம் சுவாமி. அவரது தலையில் கங்கை இருக்கிறது. தலையில் ஆறு இருக்கின்றது என்றால் குளிர்ந்த பண்பு தலையில் இருக்கிறது என்று பொருள். எப்போதும் தலை குளிர வேண்டும். அதனால்தான் குழந்தைகள் தலையில் பெற்றோர்கள் விளக்கெண்ணெய் தடவுகிறார்கள்.

குழந்தை ஒன்று தோட்டத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. அந்தத் தோட்டத்தில் ஜலதாரைத் தண்ணீர் ஓரிடத்தில் தேங்கியிருந்தது. ஜலதாரையில் கோலி விழுந்து விட்டது. அதை எடுக்க முயன்று குழந்தையும்

விழுந்தது. உடனே, “அப்பா, அப்பா!” என்று அலறியது அக்குழந்தை. அது கேட்ட தந்தை ஒடோடியும் வந்தார். ஜலதாரை நீராயிற்றே என்று யோசித்துக் கொண்டு நின்றாரா? இல்லை. உடனடியாகத் தாமே ஜலதாரைத் தண்ணீரில் இறங்கிக் கைகொடுத்து, குழந்தையை வெளியில் எடுத்துப் பின் சுத்தமான நீரில் குளிப்பாட்டினார். ஒரு குழந்தை அசுத்த ஜலத்தில் விழுந்தால் அதைக் குளிப்பாட்ட ஒரு குடம் சுத்த ஜலம் போதும்.

ஐந்து கண்டங்களில் உள்ள நாம் எல்லாரும் ஆண்டவனின் குழந்தைகள். நாம் எல்லோரும் உலக மாயை ஆகிய சேற்றில் விழுந்து விட்டோம். நாம் பூசிக் கொண்ட சேற்றைக் கழுவ எம்பெருமான் கங்கை யாற்றைத் தலையில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். இந்தக் கருத்தை அருணகிரிநாதர் சொல்லுகின்றார்:

‘பேற்றைத் தவஞ்சற்று மில்லாத
வென்னைப் பஞ்ச மென்னுஞ்
சேற்றைக் கழிய வழிவிட்ட
வாசெஞ் சடாவிமேல்
ஆற்றைப் பணியை யிதழியைத்
தும்பையை யம்புலியின்
கீற்றைப் புனைந்த பெருமான்
குமாரன் க்ருபா கரனே !’

—கந்தரலங்காரம்

சிவஞான போதத்தின் காப்புச் செய்யுளில் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களைக் குறிப்பதுபோல் பன்னிரண்டு சொற்கள் உள்ளன. அதே போன்று சேக்கிழார் பெருமானின் ‘உலகெலாம்’ என்ற பாயிரப் பாடலில் மொத்தம் அறுபத்து மூன்று எழுத்துக்கள் உள்ளன.

சேக்கிழார் பெருமான் பாடும்போது சொற்களை எண்ணிக் கொண்டு பாடவில்லை. சிவஞானியல்லவா

அவர்? அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களின் கதைக்கு ஏற்பத் தாமாகவே அறுபத்து மூன்று எழுத்துக்கள் வந்துள்ளன. பாடலைப் பதம் பிரித்து எழுத்துக்களை எண்ணினால் 72 வரும். இது தொகையடியார்களின் ஒன்பதும் சேர்ந்த 72 ஆகும்.

மும்மலமுடைய ஆன்மாக்களுக்கு இறைவன் தோன்றமாட்டான். மானுடச் சட்டை தாங்கி வருவான். அதனையே 'உலகெலாம் உணர்ந்து ஒதற்கரியவன்' என்பது உணர்த்துகின்றது. இருமலமுடைய ஆன்மாக்களுக்குச் சந்திரசேகரனாக வந்து காட்சி யளிப்பான் என்பதை, 'நிலவுலாவிய நீர்மலிவேணியன்' என்பது உணர்த்துகின்றது.

ஒரு ம்லமுடையார்க்கோ 'அலகில் சோதியனா'ய்க் காட்சியளிப்பான். மூவருக்கும் பொதுவாக அம்பலத் தாடுவான். அப்பரமபதியினுடைய மலர் சிலம்படியை வாழ்த்தி வணங்குவோம் என்கிறார் சேக்கிழார்.

“மலர் சிலம்படி” என்று வருகிறது.

மலர் என்ற சொல்லுக்குத் தாமரை என்று பொருள் கொள்ளுவது பொருந்தாது. மலர் என்ற சொல்லுக்கு மலர்தலைச் செய்கின்ற தொழில் என்று மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் உரை செய்திருக்கிறார்கள். மலர்தல் என்றால் வெளிப்படுதல் என்று பொருள். சிலம்பு அந்த ஆண்டவனின் திருவடியில் உள்ள ஆபரணம். எல்லா உலகங்களும் இறைவன் திருவடியில் தோன்றுகின்றன.

‘போற்றி யருளுகநின் தோற்றமாம் பொற்பாதம்’

உலகங்களை மலரச் செய்கின்ற சிலம்புடன் கூடிய சரணத்தை வாழ்த்திச் சிந்தித்து வந்திப்போம் என்று சேக்கிழார் பெருமான் இப்பாயிரப் பாடலில் கூறுகின்றார்.

திருத்தொண்டர் புராணத்தைப் பற்றி, “எடுக்கும் மாக்கதை” என்று சேக்கிழார் பெருமான் ஒரு குறிப்புத் தந்தார் என்று முதலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அதற்கு எத்தனையோ பொருள் கூறலாம்.

பிறவிப் பெருங்குழியிலிருந்து மக்களை எடுக்கும் மாக்கதை என்று சொல்லலாம். நம்முடைய துன்பங்களை யெல்லாம் எடுக்கும் மாக்கதை என்று சொல்லலாம். திருவெண்ணெய் நல்லூரில் இருந்து கொண்டு கம்பர் பெருமான், எங்கோ இருந்த கோசல நாட்டைப் பாடினார். அவரைப் போன்றே வில்லிபுத்தூர் ஆழ்வாரும் அஸ்தினாபுரத்தைப் பாடினார். ஆனால் சேக்கிழார் பெருமான் சோழவள நாட்டைப் பார்த்துக் கொண்டே அந்நாட்டைப் பாடினார். அவரது புராணத்திலே வருகின்ற நாயன்மார்களும் அந்த நாட்டிலேயே வாழ்ந்தவர்கள்.

ஒன்றைப் பார்க்கின்றபோது ஞானிகளுக்கு உயர்ந்த பொருள் நினைவுக்கு வரும். சோழவள நாட்டில் காவிரி ஆறு பாய்ந்து அந்த நாட்டையே வளப்படுத்துகிறது. இறைவணக்கத்துக்குப் பின் சேக்கிழார் பெருமான் காவிரி பாயும் சோழவள நாட்டின் காட்சிகளையே அதி அற்புதமாக வருணிக்கிறார். அந்த வர்ணனைகளிலும் தெய்விக மணமல்லவா கமழ்கின்றது!

காவிரியாற்றங் கரையிலுள்ள பயிரும், தத்துவத்தை உணர்த்துவதாகப் பாடுகிறார் சேக்கிழார். அப்பயிர்கள் ஆள் உயரம் இருக்கின்றன. நிரம்பப் பக்தியுள்ளவர்கள் எவ்வளவு அடக்கத்துடன் இருப்பார்களோ, அவ்வளவு அடக்கத்துடன் தலைவணங்கி இருக்கின்றனவாம் கதிர்கள். அப்பரும், ஞானசம்பந்தரும் சந்தித்தால் எப்படியிருக்கும்? யார் யாருடைய காவில் முதலில் விழுந்தார் என்று ஆயிரம் கண் படைத்தவர்களுக்கும் தெரியாது. தொண்டர்கள்

ஒருவரையொருவர் வணங்குவது போன்றே தோற்றமளிக் கின்றனவாம், வயலில் ஒன்றன் மீதொன்று ஆடி விழும் பயிர்கள். இத்தகு சிறப்பினைப் பெற்றுள்ளது சோழவள நாடு.

பத்தியின் பால ராகிப் பரமனுக் காளாம் அன்பர் தத்தமிற் கூடி னார்கள் தலைவயினால் வணங்கு மாபோல் மொய்த்தநீள் பத்தி யின்பால் முதிர்ந்தலை வணங்கி மற்றை வித்தகர் தன்மை போல விளைந்தன சாலி யெல்லாம்!

நெற்பயிர்களைக் கண்டவுடனே சிவனடியார்கள் நினைவு யாருக்கு வரும்? 'கண்டு முதல் எவ்வளவு? விலை என்ன? எல்லாவற்றையும் அரசாங்கத்துக்கே தர வேண்டுமா?' என்றுதானே நமக்கெல்லாம் தோன்றும்? ஆனால், சேக்கிழார் பெருமான் சிவனடியார்களை நினைத்தார். பத்தி என்றால் 'பயிர்கள்' என்றும், 'அன்பு' என்றும் பொருள் உண்டு. வித்தகர் ஞானத்தைப் போன்றிருந்ததாம் நெல். சாலி என்றால் நெல் என்று பொருள். நெல்லையப்பருக்குச் சாலிவாடசுவரர் என்று பெயர்.

வீதிகள் விழுவின் ஆர்ப்பும்
 விரும்பினர் விருந்தின் ஆர்ப்பும்
 சாதிகள் நெறியில் தப்பா
 தனயரும் மனையில் தப்பா
 நீதிய புள்ளும் மாவும்
 நிலத்திருப் புள்ளு மாவும்
 ஓதிய எழுத்தாம் அஞ்சும்
 உறுபிணி வரத்தாம் அஞ்சும்'

சோழவள நாட்டில் எந்தவீதியைப் பார்த்தாலும் ஒரே திருவிழா மயம். வீதிகளில் விழாவின் ஒலி; வீடுகளிலே விருந்தினர் ஒலி. விருந்தில்லை யென்றால் வீடு இல்லை.

அந்த நாட்டில் குழந்தை இல்லாத வீடு ஒன்று கூட இல்லையாம். பசு எங்கே புல் மேய வேண்டுமோ அந்த இடத்தில்தான் மேயுமாம். அந்த இடத்தைவிட்டு வேறு இடம் சென்று மேயாதாம். அங்குள்ள மக்கள் காதலாகிக் கசிந்து ஐந்தெழுத்தை ஒதுகிறார்களாம். அதனால் அந்நாட்டிலே உள்ள மக்களின் உடலுக்கு நோய்கள் வராவாம். அங்கே எப்படிப் போவது என்று கைதொழுது வணங்குகின்றனவாம். 'ஓதிய எழுத்தாம் அஞ்சும் உறுபிணி வரத்தான் அஞ்சும்.' (அஞ்சும் என்பது பஞ்சாட்சரத்தைக் குறிக்கும் போது பெயர்ச் சொல்லாகவும் நோய்களைக் குறிக்கும்போது வினைச் சொல்லாகவும் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளது.)

அநபாயச் சக்கரவர்த்தியின் குளிர்நிழல் எவ்வாறு இருக்குமோ அவ்வாறு இருக்கின்றதாம் அந்நாடு. "அந்நற்றமிழ் நாட்டைப் புகழ் என்னால் இயலுமோ?" என்று அடக்கமாகச் சொல்லிக் கொள்கிறார்.

நற்றமிழ் வரைப்பின் ஓங்கு
நாம்புகழ் திருநா டென்றும்
பொற்றடந் தோளால் வையம்
பொதுக்கடிந் தினிது காக்கும்
கொற்றவன் அநபாயன் பொற்
குடைநிழற் குளிர்வ தென்றால்
மற்றதன் பெருமை நம்மால்
வரம்புற விளம்ப லாமோ ?

நாட்டுச் சிறப்பு முடிந்ததும் நகரச்சிறப்பைச் சொல்லுகின்றார்.

சொன்ன நாட்டிடைத் தொன்மையில் மிக்கது
மன்னு மாமல ராள்வழி பட்டது
வன்னி யாறு மதிபொதி செஞ்சடைச்
சென்னி யார்திரு வாரூர்த் திருநகர்.

திருவாரூர் மிகவும் பழைமையானது, இலட்சுமி தேவியே இருந்து வழிபட்ட திவ்வியத் தலம். இன்றைக்கும் திருவாரூரில் இலட்சுமி தேவியின் ஆலயம் இருக்கிறது. அவ்வூரிலே சிவபெருமான் நிரந்தரமாய்ப் புற்றிடங் கொண்டார். சோழ மன்னர்களுக்கு இராஜதானியாக இருப்பது அந்தத் திருத்தலம்.

வேத ஓசையும் வீணையின் ஓசையும்
சோதி வானவர் தோத்திர ஓசையும்
மாதர் ஆடல் மணிமுழ வோசையும்
கீத ஓசையு மாய்க்கிளர் வுற்றவே.

அவ்வூரிலே உத்தமமான அந்தணர்கள் இருந்து வேதங்களைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்களாம். இந்திரன், சந்திரன், பிரம்மா, விஷ்ணு ஆகியவர்கள் ஸ்தோத்திரம் செய்கின்ற ஓசையும் கேட்கின்றதாம். கோயிலுக்கு வந்த பெண்கள் நாட்டியமாடுகிறார்களாம். ஆக, வேத ஓசை, கீத ஓசை இவற்றுடன், மாதர் ஆடல் மணிமுழ வோசையும் ஒலிக்கின்றதாம்.

படர்ந்த பேரொளிப் பன்மணி வீதிபார்
இடந்த ஏனமும் அன்னமும் தேடுவார்
தொடர்ந்து கொண்டவன் தொண்டர்க்குத் தூதுபோய்
நடந்த செந்தா மரையடி நாறுமால்.

ஏனம் எனப்படும் பன்றி வடிவில் தேடிய திருமாலுக்கும், அன்னத்தின் வடிவில் தேடிய பிரம்மனுக்கும், எம்பெருமானின் அடிமுடி தெரியவில்லை. அப்படிப்பட்டவரின் சரணக் கமலாலயம் ஆரூர் வீதியில் மணக்கிறதாம்.

இதனை மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை சொல்லுகின்ற அழகே அழகு. இரவிலே தாமரை பூக்குமா? பூக்காது. இரவில் மலர்வது குமுதம், பகலில் மலர்வது தாமரை. ஆனால், திருவாரூரில் தாமரை இரவிலும்

மலர்ந்தது. ஆம், இரவிலே கட்டாந்தரையில் ஆண்டவனின் பாத தாமரை முளைத்தது. எப்போது? சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பரவையாரை விடுத்துச்சென்று திருவொற்றியூரில் சங்கிலியாரை மணந்து கொண்டார். இதனை அறிந்த பரவை நாச்சியார் வெகுளியினால் தளர்ந்திருந்தார். திருவாரூர் வந்தடைந்த சுந்தரர் பரவையாரது ஊடலால் துன்பமாம் பரவையில் மூழ்கினார். பேயும் உறங்கும் பேரிருட் கங்குலில் பிறைச் சடைப் பெருமானை நினைத்து, “எம்பெருமானே! தேவரீரே சென்று பரவையின் ஊடலைத் தீர்த்தருள வேண்டும்” என்று வேண்டிக்கொண்டார். அடியார் குறை நீக்கும் அம்பலக்கூத்தர் நெடியோனும் காணா அடிகள் தோயத் திருஆரூர் வீதியில் நடந்து சுந்தரருக்காகப் பரவையிடம் தூது சென்றார். இதனைத்தான் - “ஆண்டவனின் சரணக் கமலாலயத்தின் ஞானமணம் திருவாரூரில் வீசுகிறது” என்று சேக்கிழார் குறிப்பிடுகின்றார்.

உள்ளம் ஆர்உரு காதவர் ஊர்விடை
வள்ள லார்திரு வாரூர் மருங்கெலாம்
தெள்ளும் ஓசைத் திருப்பதி கங்கள்பைங்
கிள்ளை பாடுவ கேட்பன பூவைகள்.

இப் பாடலைக் கேட்டால் யாருக்குத்தான் உள்ளம் உருகாது? ‘ஊர்விடை’ என்றால், விடையின் மீது ஊர்கின்றவன் என்று பொருள். சிவபெருமானின் வாகனம் காளை. அந்த ஊரிலே நல்ல தமிழ்த் தேவாரப் பதிகங்கள் ஓயாது ஒலித்ததால், அவற்றைக் கேட்டுக் கிளிகளும் தேவாரத் திருப்பதிகங்களை ஓதுகின்றனவாம்.

அன்ன தொல்நக ருக்கர சாயினான்
துன்னு செங்கதி ரோன்வழித் தோன்றினான்
மன்னு சீர்அந் பாயன் வழிமுதல்
பின்னும் மாமணிப் பூண்மனு வேந்தனே !

தொல்நகராகிய ஆரூருக்கு அரசனான அநபாயச் சக்கரவர்த்தியைப் பற்றிச் சொல்லுகின்றார் சேக்கிழார்.

பெரிய புராணத்தைப் பாடவைக்கின்ற இச் சக்கரவர்த்தி சூரியவம்சத் தோன்றல். இவனது மூதாதையர் யார்? 'மின்னும் மாமணிப் பூண்மனு வேந்தனே.' அவன் பெயர் மனுநீதிச் சோழன்.

மனுநீதிச் சோழன் கல்லாத கலையில்லை. அவன் இரவு நேரத்தில் மாறுவேடம் பூண்டு நகர்ச் சோதனை செய்து மக்களின் குறைகளை அறிந்து நீக்கினான். மனுநீதிச் சோழனின் ஆட்சி செம்மையாக நடைபெற்று வருகிறது. அம்மன்னர் பெருமான் வீதிவிடங்கப் பெருமான் மீது காதலாகிக் கசிந்து கைதொழுதான். அவனுக்குப் புத்திர பாக்கியம் இல்லை. ஆதலால், கோதானம், வஸ்திர தானம், பூதானம் என்று பல தானங்களைச் செய்தான்.

மனுநீதிச் சோழன் செய்த தவத்தின் பயனாக, அரசியார் கருக்கொண்டார். மணிவயிறு வாய்த்த அம்மையாருக்கு மைந்தன் பிறந்தான்.

அறம்பொருள் இன்ப மான
அறநெறி வழாமல் புல்லி
மறங்கடிந் தரசர் போற்ற
வையகம் காக்கும் நாளில்
சிறந்தநல் தவத்தால் தேவி
திருமணி வயிற்றின் மைந்தன்
பிறந்தனன் உலகம் போற்றப்
பேர்அரிக் குருளை அன்னான்.

அறம், பொருள், இன்பம் மூன்றும் தர்மம் தவறாமல் இருக்கவேண்டும்.

பொருளுக்கும் இத்துணை அரும்பெரும் மதிப்பு இருக்கின்றதே என்று, யாரும் தவறான வழியில் செல்வம் திரட்டக்கூடாது. அறத்தின் வழியே பொருள் வர வேண்டும். அறவழியில் வராமல், பிறர் அழ அழ, ஒருவன் பொருளைச் சேர்க்கக் கூடாது. பிறரை அழவைத்துச் சம்பாதித்தால், சம்பாதித்தவன் அழ அழ, அவன் கையை விட்டு அந்தப் பொருள் போய்விடும் என்று எச்சரிக்கை செய்கின்றார் திருவள்ளுவர்.

அழக்கொண்ட எல்லாம் அழப்போம்; இழப்பினும்
பிற்பயக்கும் நற்பா லவை.

பொருளும் அறத்துடனே கூடியிருக்க வேண்டும்.

அறன்ஈனும்; இன்பமும் ஈனும்; திறன் அறிந்து
தீதின்றி வந்த பொருள்.

அறம் என்றால் தர்மம் செய்வது; கொடுப்பது என்று பொருள். அறம் செய்வதும் அத்துடன் இருக்க வேண்டும். ஒருவனுக்கு நான்கணா கொடுக்கின்றோம். அதனைப் பெற்றுக் கொண்டவன், ஒரு கத்திரிக்கோல் வாங்கி ஊரார் பையைக் கத்தரித்துப் பணத்தை அபகரித்தால் நாம் கொடுத்தது அறத்துடன் கூடிய அறமாகாது. ஆகவே, தர்மம் தர்மத்துடன் இருக்க வேண்டும். அதுபோன்றே இன்பம், தாலிகட்டிய மனைவியிடம் பெறுகின்ற இன்பமாக இருக்கவேண்டும். தவறான வழியில் செல்லக் கூடாது.

அறம் பொருள் இன்பங்களை நல்ல முறையில் நடாத்திய மனுநீதிச் சோழனுக்கு உலகெல்லாம் போற்றும் படியான சிங்கக்குட்டி போன்ற மைந்தன் பிறந்தான். மனுநீதிச் சோழன் வீதிவிடங்களை வழிபட்டுப் பெற்றதால் அம்மைந்தனுக்கு வீதி விடங்கள் என்றே பெயர் குட்டினான்.

3. ஆன் கன்றும் கோன் கன்றும்

வீதிவிடங்கள் எல்லோரும் களிக்கும் வண்ணம் வளர்ந்து வந்தான். ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் அரண்மனைக்கே வந்து குழந்தைக்குக் கல்வி பயிற்றுவித்தார்கள். பள்ளத்தில் வெள்ளம் வந்து சேர்வது போல எல்லாக் கலைகளும் அவனிடம் வந்து தங்கின. அவனுக்குப் பதினாறு வயதாகிவிட்டது. அது இளவரசு எய்துகின்ற பருவம். அந்தப் புதல்வனைப் பார்த்துப் பார்த்து மகிழ்ந்தான் மன்னன்.

அழகும், கல்வியும், சீலமும் குடிகொண்டிருந்த வீதிவிடங்கள், ஒரு நாள் காலையில் தந்தையை வணங்கி விட்டுக் கோயிலுக்குப் புறப்பட்டான். மந்திரி சேனாதிபதிகள் ஆகியோரின் பிள்ளைகள் வீதிவிடங்களுடன் தேரில் புறப்பட்டார்கள்.

ராஜவீதியில் தேர் சென்றபோது, வீதியில் எள்ளிட இடமின்றி மக்கள் திரண்டு மொய்த்தனர்.

மனுநீதிச் சோழன் தவமிருந்து பெற்ற ஒரே பிள்ளை இப்படிப் போகும்போது, தரும தேவதையே அம்மன்னனின் பண்பைச் சிறிதும் கருணையின்றிச் சோதிக்க விரும்பியது; தரும தேவதையே ஓர் இளங்கன்று வடிவத்துடன், தாய் மடியில் நிறையப் பால் குடித்துவிட்டு, ஒருவர் கண்ணுக்கும் புலனாகாதபடி அதிவிரைவில் துள்ளிக்குதித்து ஓடிவந்தது. ராஜவீதியில் பவனி செல்கின்ற அனைவர் கண்களிலும் மண்ணைத் தூவிவிட்டு, வேகமாய்ச் சென்று வீதிவிடங்கள் சென்ற தேர்க்காலில் விழுந்து குடல் சரிந்து, உடல் முறிந்து உயிர் துறந்தது. சப்தம் கேட்டு வீதிவிடங்கள் தேரைவிட்டுக் குதித்தான். அவனுடன் சென்றவர்கள் அனைவரும் தேர்க்காலில் கன்று சிக்கி மாண்டிருப்பதைக் கண்டார்கள். மனுநீதிச் சோழன்

ஆட்சியில் யாரும் வளர்பிறையில் பல் குச்சி கூட ஒடிப்பதில்லை. செடி. கொடிகளுக்கும் கூட யாரும் துன்பம் செய்ததில்லை. அந்நிலையில், பசுவின் கன்று தேர்க் காலில் சிக்கி இறந்ததை வீதிவிடங்கள் கண்டு, உள்ள மெல்லாம் குழைந்து உருகிக் கண்ணீர் விட்டான்; திருமேனி நடுங்கினான்.

இறந்த கன்றின் தாயாகிய அறிவுள்ள பசு அங்கு வந்தது. மானுடப் பெண்ணுக்குத் தன் குழந்தைமீது எத்துணை அன்பு உண்டோ, அதைவிட ஆயிரம் மடங்கு அன்பு பசுவுக்குத் தன் கன்றிடம் உண்டு. ஆதலால்தான் மாணிக்கவாசகர்.

‘உற்றாரை யான்வேண்டேன்
ஊர்வேண்டேன் பேர்வேண்டேன்
கற்றாரை யான்வேண்டேன்
கற்பனவு மினியமையும்
குற்றாலத் தமர்ந்துறையுங்
கூத்தாவுன் குரைகழற்கே
கற்றாவின் மனம்போலக்
கசிந்துருக வேண்டுவனே’

என்று பாடுகின்றார்.

தாய்ப்பசு தன் கன்றின் இளமையுடல் நொறுங்கி இறந்திருப்பதைக் கண்டு, பொறுக்க முடியாத துன்பம் கொண்டு இரத்தக் கண்ணீர் வடித்தது.

“அம்மா, அம்மா” என்று கதறியழுது மூர்ச்சித்து விழுந்தது. அந்தச் சத்தம் எண்ணிசைகளிலும் கேட்டது. இந்தக் காட்சியைக் கண்ட வீதிவிடங்களும் பசு தன் கன்றை நினைத்து எப்படி உள்ளம் உருகியதோ அப்படி உருகினான்.

“கெட்டேன் சிவபெருமானே! பெரும் பாவத்தைச் செய்துவிட்டேன், அகிலாண்ட நாயகா! தேவரீரைச்

சேவிக்க எண்ணிய நான் நடந்தல்லவா வந்திருக்க வேண்டும்? அரசபோகத்தில் மதிமயங்கித் தேர்ஏறி வந்தது பெருந்தவறு. அப்பாவச் செயலால் இப்பசுங்கன்று மாண்டதே! குற்றமற்ற குலத்தில் பிறந்த நான் பசுவதையாகிய கொடும் பாவத்தைப் புரிந்துவிட்டேன்! என் தந்தையின் அரசாட்சிக்குப் பெரும் பழியைத் தேடி வைத்துவிட்டேன்! நமது சைவ வாழ்வு திருநீற்றில் அல்லவா இருக்கின்றது! எனில் அத்திருநீற்றைத் தருவது பசு அல்லவா! சைவத்தை வாழ்விக்கின்ற இந்தக் கன்று தேர்க்காலில் விழுந்து இறந்து விட்டதே! இனி நான் இவ்வுலகில் வாழமாட்டேன். அடைக்கலம் புகுந்த ஒரு புறாவுக்காக உடர்ச்சையெல்லாம் அறுத்துத் தந்து, தானும் துலையேறிய சிபியின் மரபில் வந்த நான், குலத்துக்குக் கொடும்பழி தேடிவைத்தேனே! இப்பழி பாவத்தினின்று எப்படிச் கரையேறுவேன்?" என்று எல்லாம் கதறித் துடித்துடித்தான்.

“இளவரசே! வருந்த வேண்டாம். இந்தக் கன்றை நீங்களாக வேண்டுமென்று கொல்லவில்லை. கன்றுக்கு ஆயுள் முடிந்தபடியால் இத்தனை பேர் கண்களுக்கும் தோன்றாமல் வந்து, தானே தேர்க்காலில் வீழ்ந்து மாண்டது. அதற்குத் தாங்கள் என்ன செய்ய முடியும்? எல்லாம் சிவன் செயல்! இதற்காகத் தாங்கள் உயிரை விடுவது நியாயமாகாது. வேதம் படித்த அந்தணர்களைக் கண்டு அபுத்தி பூர்வமாய்ப் பசு இறந்தால் என்ன பிராயச்சித்தம் செய்வதென்று கேட்டு, அதன்படி செய்து விடலாம்” என்று அமைச்சரும் ஆர்வலரும் வீதிவிடங்கனிடம் கூறினார்கள். வீதிவிடங்களை அழைத்துக் கொண்டு விதிநூல்வல்ல பெரியோரிடம் சென்றனர்.

“இளவரசே! பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் பசுத்தொழு வத்தின் தரையில் நீ படுத்திருக்க வேண்டும். பசு வெயிலில்

இருந்தால் நீயும் வெயிலில் இருக்கவேண்டும். அவ்வாறு பிராயச்சித்தம் செய்தால் பாவம் நீங்கும்” என்று அவ்வந்தணர் கூறினார்.

மனுநீதிச் சோழன் அரண்மனை வாயிலில், கட்டுக் காவல் இல்லாத இடத்தில் ஆராய்ச்சி மணி கட்டப் பட்டிருந்தது. குடிகளுக்குக் குறை ஏற்பட்டால் அரசனுக்கு அறிவிப்பதற்காக அம்மணி அங்கு கட்டி வைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த மணி கட்டிய நாள்தொட்டு இதுகாறும் யாரும் அந்த மணியை அடிக்கப் பிரமேயமே ஏற்பட்டதில்லை. இப்போது கன்றை இழந்து அழுகையுடனும் பரிதாபத்துடனும் ஓடி வந்த பசு, தனது கோட்டால் அம்மணியைக் ‘கணீர் கணீர்’ என்று அடித்தது. ‘பழிப்பறை முழக்கோ? பாவத்தின் ஒலியோ? வேந்தன் வழித்திரு மைந்தன் ஆவிகொள வரும் இயமனின் கழுத்தில் உள்ள மணியின் ஆர்ப்போ?’ என்று யாவரும் துணுக்குற்று அஞ்சி ஏங்க, அம்மணியின் ஓசை எங்கும் கேட்டது.

கருணையே ஒரு வடிவம் எடுத்தது போன்ற மனுநீதிச்சோழன் அம்மணியின் ஒலியைக் கேட்டு நடுங்கி எழுந்தான். தனது வாழ்நாளிலேயே முதல்முறையாக ஆராய்ச்சிமணியோசை கேட்டுத் திகைத்தான் அவன்.

வெளியே ஓடிவந்தான். அமைச்சர்கள் அவனைச் சூழ்ந்து ஓடிவந்தனர். ஆராய்ச்சிமணி கட்டப்பட்டிருந்த இடத்தில் பசு நின்றுகொண்டிருந்தது. கண்ணீர் சொரிந்த வண்ணம் கதறிப் பதறி நிற்கும் அப்பசு மணியை அடித்திருக்கும் என்று யாராலும் ஊகிக்க முடியவில்லை. அப்போது காவலர்கள், மன்னரைத் தொழுது, “இப்பசு மணியை அடித்தது” என்று கூறினார்கள். அதனைக் கேட்ட மன்னன் அருகில் நின்ற அமைச்சர்களை இகழ்ந்து நோக்கினான். “இந்தப் பசுவுக்குத் தீங்கு செய்த பாதகன் யார்? ஏன் இது அழுகின்றது?” என்று வினவினான்.

மன்னருக்கு ஆறுதல் ஏற்பட வேண்டும் என்று எண்ணி உள்ளதை உள்ளவாறு சொன்னார்கள் அமைச்சர்கள்.

“வளவ! நின் புதல்வன் ஆங்கோர்
மணிநெடுந் தேர்மேல் ஏறி
அளவில்தேர்த் தானை குழ
அரசலாந் தெருவில் போங்கால்
இளையஆன் கன்று தேர்க்கால்
இடைப்புகுந் திறந்த தாகத்
தளர்வறும் இத்தாய் வந்து
விளைத்ததித் தன்மை” என்றான்.

‘வளவ’ என்பது மாட்டு வளம், மனைவளம், நிலவளம் போன்றது. “மன்னவா! நம் ஊரில் ஆயிரமாயிரம் பசுக்கள் இருக்கின்றன. அவைகளில் ஒரேயொரு பசுவின் கன்றுதானே இப்பொழுது இறந்தது?” என்று ஒரு பொருள். ‘இளவரசர் தேர்மீது போனார்’ என்று மட்டும் சொன்னால், ‘ஏன் இப்படி அவசரப்பட்டுப் போனார்?’ என்று மன்னர் கோபம் கொள்ளலாம். ‘வீதியை அடைத்துக் கொண்டு வானளாவிய தேர் சென்றது. கன்றுக்குக் கண் தெரியவில்லை. இளவரசர் மீது தவறு இல்லை. கன்றுக்குட்டியின் தவறுதான் என்ற பொருள் எல்லாம் பாட்டினுள்ளே இருக்கிறது. இளவரசர் தன்னந்தனியாகவா போனார்? ஆயிரமாயிரம் யானைகள், குதிரைகள் அவ்வளவும் அல்லவா அவருடன் சென்றன! ஆகவே, இளவரசர் மீதா தவறு? ராஜவீதியில் பசு மாட்டுக்கு என்ன வேலை? இடையர் தெருவிலா இளவரசர் தேரை ஓட்டிச் சென்றார்? பாட்டில் உள்ள ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் இப்படி அழுத்தமான பொருள் இருக்கின்றது.

“கன்றுக்குட்டி மிகவும் சிறியது. அந்தக் கன்று இறந்ததால் தாய்ப்பசு வந்து மணி அடித்தது” என்று சப்பைக் கட்டுக் கட்டினார் மந்திரி.

அமைச்சரின் சொற்கள் வெந்த புண்ணில் விடந்தடவிய வேல் நூழைந்தாற்போல் அரசனுடைய செவியில் நுழைந்து, கன்றிழந்த பசு எவ்வளவு துன்புற்றதோ, அவ்வளவு துன்பத்தை அடைந்தான் மன்னன்.

“என் அரசாட்சியில் இப்போது இப்படி ஒரு தீங்கு நேர்ந்துவிட்டதே. இந்தப் பசுவின் கண்களில் அருவி போல் நீர் வருகிறதே. இதைக் கண்டும் இன்னும் என் உயிர் பிரியவில்லையே.

“மணியசைத்தால் மன்னன் மனத்துயரை நீக்குவான், என்று கருதித்தானே இப்பசு மணியடித்திருக்கின்றது! பசு உலக மாதாவன்றோ? சிவபெருமானுக்குப் பஞ்சகவ்யம் தருவதும் பசுவேயன்றோ? சாதுவான உயிராகிய பசுவைக் கொல்வதற்காகவா நான் தவமிருந்து பிள்ளை பெற்றேன்? கோயிலுக்குப் போகிறவன் ஏன் தேர் ஏறிச் சென்றான்? சென்றவன் எச்சரிக்கையாகச் சென்றிருக்க வேண்டாமோ? இப்பசுவின் துயரை என்ன செய்து ஆற்றுவேன்?” என்று துடித்தான் மனுநீதிச் சோழன்.

மன்னன் மனுநீதிச் சோழன் திசைகளைத் திகைத்துப் பார்த்தான்; உயிரற்ற உடல்போல் அசையாது நின்றான்; பதைத்து உருகினான்:

‘மன்னுயிர் புரந்து வையம்
பொதுக்கடிந் தறத்தில் நீடும்
என்னெறி நன்றால்’ என்னும்,
‘என் செய்தால் தீரும்’ என்னும்;
தன்னிளம் கன்று காணத்
தாய் முகங் கண்டு சோரும்:
அந்நிலை அரசன் உற்ற
துயரம் ஓர் அளவிற் றன்றால்.

அரசனின் அல்லலைக் கண்டு கல்லும் மண்ணும் உருகின; அமைச்சரும் மற்றையோரும் அலறினார்கள்.

மன்னனை வணங்கி, “அரசே! எங்கள் சொற்களைக் கேட்டருள வேண்டும். கருணையே வடிவானவராதலால் தாங்கள் இவ்வாறு துன்புறுகின்றீர்கள். தங்கள் புதல்வர் மனதார அறிந்து இத்தவறு செய்யவில்லை. அவர் அருளே வடிவானவர்; ஓர் எறும்புக்கும் தீங்கு செய்யாதவர். செடிகொடிகள் காற்றில் அசையக் கண்டாலும் கண்ணீர் ததும்ப அவைகளை அணைத்து அலக்கணுறுவார்; அவர் மீது குற்றம் இல்லை; விதியினால் ஏவப்பெற்ற கன்று பல்லாயிரம் பேரையும் தாண்டி வந்து தானே தேரில் சிக்கி உயிரைவிட்டது. எல்லாம் அறிந்த தங்களுக்கு நாங்கள் அதிகம் கூறவேண்டுவதில்லை. அறியாமல் நேர்ந்த இக்கொலைக்குப் பரிகாரம் தேடுவதே முறை” என்று கூறினார்கள்.

“அமைச்சர்களே! நன்றாகக் கூறினீர்கள். நடுநிலை தவறாதவர்க்கு இது நியாயமாகாது. தனக்கென்றால் ஒரு நியாயம்; பிறர்க்கென்றால் ஒரு நியாயமா? நீங்கள் பட்சபாதமாய்ப் பேசுகின்றீர்கள்.”

“மாநிலங்கா வலனாவான்
மன்னுயிர்காக் குங்காலைத்
தானதனுக் கிடையூறு
தன்னால்தன் பரிசனத்தால்
ஊனமிகு பகைத்திறத்தால்
கள்வரால் உயிர்கள் தம்மால்
ஆனபயம் ஐந்துந்தீர்த்
தறங்காப்பான் அல்லனோ ?”

“தன்னாலும், தன் பரிசனத்தினாலும், பகைவராலும், கள்வராலும், விலங்குகளாலும் தீங்கு நேரா வண்ணம், குடிகளைத் தன்னுயிர் போல் தருமநெறி தவறாமல் காப்பதன்றோ மன்னனது கடமை? என் மகன் செய்தான் என்பதற்காகப் பிராயச்சித்தம் செய்வது என்பதும்,

மற்றவன் செய்தால் மரணதண்டனை விதிப்பது என்பதும் எவ்வாறு நீதியாகும்? அவ்வாறு செய்தால் தருமம் சலியாதோ? உயிர்க்கு இறுதி நேர்ந்தாலும் உறுதியினின்று தவறாத நீங்களா இப்படிச் கூறுகின்றீர்கள்? என்னுடைய வினைப்பயன்தான் உங்களை இவ்வாறு சொல்ல வைத்தது போலும்! 'மனுச் சோழன்' என்ற பெயரைத் தாங்கியுள்ள நான், அனுவளவும் மனுநெறியினின்றும் வழுவ மாட்டேன். வழுவினால் இருபத்தெட்டு கோடி நரகமும் என்னை வாவென்று அழைக்கட்டும். பரிகாரமா சொல்கிறீர்கள்? பிராயச்சித்தமா சொல்லுகிறீர்கள்? எனக்கு ஒருபரிகாரம். ஒரு பிராயச்சித்தம்தான் தெரிகிறது. கன்றை இழந்த இப்பசுவைப் போல நானும் மகனை இழந்து வருந்துவது ஒன்றே தக்க பிராயச்சித்தமும், நியாயமும் ஆகும். என் மகனுக்கு மரண தண்டனை விதிப்பதே எங்களிருவருக்கும் கழுவாய்" என்று, மனுநீதிச்சோழன் பாறையினும் உறுதியான உள்ளத்துடன் கூறினான்.

மந்திரிகள் தடுக்கிட்டனர். மன்னனைப் பணிந்து, "மாநிலங் காக்கும் மகிபரே! நாங்கள் கூறுவதைத் தயை செய்து கேட்டருள வேண்டும். தாங்கள் கூறியது நியாயமாகாது. பசுவதை புரிந்தோர், இறந்த பசுவின் தோலைப் போர்த்துக் கொண்டு பசு மந்தையில் வசித்தும், கோநீரால் குளித்தும், பசுவைக் காத்தும், பசுதானம் புரிந்தும், பசுக்கள் மேயும்போது வெயிலில் இருந்தும், மழையில் பசு நனையும்போது தானும் நனைந்தும், பட்டினி கிடந்தும், உயிர் புரக்குமாறு சிறிது காய்கனிகள் அருந்தியும், பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் இருந்தால் பிராயச்சித்தம் கிடைக்கும் என்று அறநூல்கள் கூறுகின்றன. இவ்வாறு கழுவாய் தேடுவதை விடுத்துப் புதல்வனைக் கொல்வது முறையன்று" என்று வேண்டிக் கொண்டனர்.

"அமைச்சர்களே! அறநூலில் பசுவதைக்குக் கழுவாய் வகுக்கப்பட்டுள்ளதை நான் அறிவேன். அக்கழுவாய்

உயிரில் விருப்பமுள்ளவனுக்கும், காமிய கருமங்களைச் செய்பவனுக்கும் விதிக்கப்பட்டுள்ள சாமானிய கருமமேயாகும். அப்பிராயச்சித்தம் சிவகதி அடைய விரும்பியவர்க்கும், பற்றற்றவர்க்கும் விதியாகாது. பசுவின் கன்று இறந்ததற்குக் காரணம் என் புதல்வனே. என் மகனுக்குப் பிராயச்சித்தம் விதித்து விட்டால் போதாது. அருமைக் கன்றை இழந்து பசு அலறுவது போல், நான் என் புதல்வனை இழந்து அலறவேண்டும். இதுவே சிறந்த நீதியாகும். சாமான்ய நீதி, விசேட நீதி என்று நீதி இருவகைப்படும். விசேட நீதியை அனுசரிக்கும் என்னிடத்துச் சாமானிய நீதியை எடுத்துரைக்கலாமோ?" என்றான் மனுநீதிச்சோழன்.

"மன்னர் பெரும! தாங்கள் கூறுவதும் நியாயமே ஆயினும் சிந்திக்கத் தக்கது ஒன்று உளது. ஆற்றிவு படைத்த மனிதனை மனிதன் கொன்றால்தான் மரண தண்டனை விதிக்கலாம் என்று அறநூல் வகுத்துள்ளது. இறந்த பசுங்கன்றோ ஐயறிவு படைத்தது..." என்று அமைச்சர்கள் இழுத்தார்கள்.

மன்னன் வெகுண்டான். "அமைச்சர்களே! திறமையுடன் பேசிவிட்டீர்கள். உங்கள் மதிநுட்பம் சாலவும் அழகியது. அறிவு என்பது உடம்பையும் பிறப்பையும் குறித்ததன்று. பகுத்தறிவு இல்லாத மனிதன் விலங்குதான். விலங்குக்கு அவ்வறிவு வாய்க்கப் பெற்றிருப்பின் அது மனிதன் தான். மனிதரில் விலங்கு உண்டு. மனிதரில் மனிதர் உண்டு. மனிதரில் தேவர் உளர். திருவானைக்காவில் சிவபெருமானுக்கு வெயிலும் சருகுகளும் படாவண்ணம் பந்தர் செய்த சிலந்தியையும், முப்போதும் பெருமானைப் பூசித்த யானையையும் விலங்கு என்று கூறலாமா? இந்தப் பசுவோ, தமக்கு எவரேனும் திங்கு புரியும்போது, இம் மணியை அசைத்தால் நான்

நேரில் வந்து நியாயம் வழங்குவேன் என்று நம்பி, வாயிலில் கட்டிய மணியை அசைத்து, என்னிடம் தன் குறையை அறிவித்து நியாயம் எதிர்பார்த்து நிற்கின்றது. இதனை ஐயறிவு படைத்த விலங்கு என்றா கூறுவது? அன்றியும், திருவாரூரில் பிறந்தார் எல்லோருக்கும் யான் அடியேன். திருவாரூரில் பிறந்த உயிர்களெல்லாம் புண்ணியம் செய்த உயிர்கள். ஆகவே, இறந்தது பசுங்கன்றுதானே என்று எண்ணி விடாதீர்கள். இப்பசுவின் துயரை நீக்கும் திறமையில்லாத நான், அதன் துன்பத்தை அடைதலே தக்க பிராயச்சித்தமாகும்” என்று கூறினான். மந்திரிகள் மௌனமாயினர்.

மனுநீதிச் சோழமன்னன் காவலரையனுப்பி வீதி விடங்களை அழைத்துவரச் செய்தான். தந்தையின் அழைப்புக் கிடைத்தவுடனே, வீதிவிடங்கள் அஞ்சி நடுங்கியபடி வந்து சேர்ந்தான். மன்னன் மகனை நேராகப் பார்க்கவில்லை. மகனிடம் நீதி விசாரணை நடத்தினான்.

“பசுவின் கன்றைக் கொன்றது நீதானா?”

“ஆம்.”

“ஏன் கவனக்குறைவாகத் தேர் ஓட்டிச் சென்றாய்?”

தேரை வீதிவிடங்கள் ஓட்டவில்லை; பாகன்தான் ஓட்டினான்; ஆயினும் குற்றத்தைத் தன்பால் ஏற்றிக் கொண்டு, “குற்றம் செய்துவிட்டேன்” என்று ஒப்புதல் அளித்தான்.

“மனுச் சோழன் மகனா நீ?” கோபாவேசத்துடன் கேட்டான் அரசன்.

“தந்தையாருக்குத் தீராத பழி ஏற்படுத்திவிட்டேன்.” மனம் உருகி விடை பகர்ந்தான் வீதிவிடங்கள்.

மன்னன் தன் அமைச்சர்களுள் ஒருவராகிய கலாவல்லபரை அழைத்து, “பசுவின் கன்று மாண்ட

இடத்தில் இவனைப் படுக்க வைத்து, இவன் ஏறிச்சென்ற தேரில் அமர்ந்து, இவனது மார்பின்மீது அதனைச் செலுத்துக” என்று ஆணையிட்டான். இம்மியும் மனம் குலையாது மன்னன் தன் மகனுக்கே மரண தண்டனை விதித்து விட்டான்!

கலாவல்லபரின் தலை சுழன்றது; மனம் கலங்கியது. உள்ளம் உருகியது. அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கினார். “அரசரின் ஆணையை நிறைவேற்ற , மறுப்பது ராஜத்துரோகம். இப்புதல்வனைக் கொல்வதோ பெரும் பாவம்; தெய்வமே! பார்த்துப் பார்த்து என்னிடமா மன்னர் இந்த ஆணையைப் பிறப்பிக்க வேண்டும்?” எனக் கலங்கினார். கடைசியில் அரசன் மகன் அடைய வேண்டிய தண்டனையைத் தாமே ஏற்றுக் கொள்வதென முடிவு செய்தார். கன்று இறந்து கிடந்த இடத்தில் விழுந்தார் கலாவல்லபர்; ஐந்தெழுத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு கண்களை மூடினார். அவ்வளவில் அவரது ஆவி பிரிந்து விட்டது.

தூதர்கள் மன்னரிடம் விஷயத்தைத் தெரிவித்தனர். அருள் நிறைந்த அரசர் கோமான் அதனைக் கேட்டுக் கலங்கினான். துன்பத்துக்குமேல் துன்பமெய்தினான். “பழிக்குமேல் பழியும் பாவத்துக்குமேல் பாவமும் உண்டாகியதே! என் மகன் பசுவின் கன்றைக் கொன்றான்; நான் அன்பிற் சிறந்த என் அமைச்சரைக் கொன்றேன். தியாகேசப் பெருமானே! இப்படியும் என்னைச் சோதிக்கலாமா? ஐயனே! நெறிதவறாத என் ஆட்சி முறிந்து விட்டதே. என் செய்வேன்? குற்றம் எவர் மீதும் இல்லை. என்மீதுதான். அழுவதால் இனிப் பயன் ஒன்றும் இல்லை. மாண்ட பசுங்கன்றுக்காகத்தானே மகனைக் கொல்வதும் மாண்ட மந்திரிக்காக நான் உயிர் துறப்பதுமே செய்யக்கூடிய தக்க செயலாகும்” என்று முடிவு செய்து கொண்டான்.

வீதிவிடங்களை மகன் என்று நோக்காமல், பசுங்கன்று வீழ்ந்து இறந்த இடத்தில் சென்று படுத்திருக்குமாறு கட்டளையிட்டான். தந்தையின் நியாயத்திர்ப்பைக் கேட்ட அம்மைந்தன் உள்ளம் உவந்தான். கன்று இறந்துகிடந்த இடத்துக்குச் சென்று மல்லாந்து படுத்தான். கண்களை மூடிக்கொண்டு சிவ சிந்தையுடன் இருந்தான். நகரத்து மக்கள் 'ஆ! ஆ!' என்று அலறினார்கள். "ஆண்டவனே! இந்தக் குழந்தையைக் காத்தருள வேண்டும்" என்று கைகூப்பித் தொழுதனர். மன்னனின் திர்ப்பை அறிந்த வீதிவிடங்களின் தாய், மயங்கித் தரையில் வீழ்ந்து தளர்ந்து அழுதாள்.

மகனின் உடம்பின்மீது தேரைச் செலுத்துவதற்காக மனுந்திச்சோழன் தேர் ஏறி வருகிறான்; வானும் மண்ணும் கலங்குகின்றன; தேவர்கள் திகைத்து நிற்கிறார்கள்.

ஒருமைந்தன் தன்குலத்துக்
 குள்ளான்என் பதும்உணரான்
 தருமத்தன் வழிச்செல்கை
 கடனென்று தன்மைந்தன்
 மருமத்தன் தேராழி
 உறஊர்ந்தான் மனுவேந்தன் !
 அருமந்த அரசாட்சி
 அரிதோ ? மற் றெளிதோதான் ?

மற்ற அரசர்கள் தருமம் போன வழியில் போனார்கள். ஆனால், இம் மனுவேந்தன் போனவழியில் தருமம் செல்கிறது. கம்பர் பெருமான் இதனைப் பின்பற்றியே 'விதி முன் செல்லத் தருமம் பின்னிரங்கி யேக' என்று பாடினார்.

"தியாகேசப் பெருமானே! என் உள் நின்று நீ உணர்த்தியவண்ணம் நீதியைச் செலுத்துகிறேன். குற்ற வாளிகளை இங்கேயே தண்டிப்பதற்குக் காரணம் அவர்கள்

மறுமையில் நரகம் எய்தக் கூடாது என்பதேயாகும்; அத்தண்டனையைக் கண்டு மற்றவர்கள் குற்றம் செய்யாதிருக்கும் பொருட்டுமாகும். நான் என் மகன் மீது கொண்ட கருணையினாலேயே அவனைத் தண்டிக்கிறேன். பெருமானே! என் மகனின் ஆவி, குற்றம் அகன்று நன்மை அடைய அருள் புரியவேண்டும்” என்று தியாகேசப் பெருமானை வணங்கித் தியானித்து, மல்லாந்து படுத்திருந்த மகனின் மார்பில் தேரைச் செலுத்தினான் மன்னன். அழகிய அரசிளங் குமரனின் திருமேனி தேர்க்காலில் அகப்பட்டு, அரைபட்டு, அவனது ஆவி பிரிந்தது. நீதியைச் செலுத்தி விட்டான் மனுநீதிச்சோழன்!

மண்ணவர் எல்லோரும் கண்ணீர் மழை சொரிந்தார்கள். தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தார்கள். தேவர்க்கும் மூவர்க்கும் எட்டாத எம்பெருமான், உமையம்மையாரோடு விடை மீது தோன்றினார்.

தண்ணளிவெண் குடைவேந்தன்
செயல்கண்டு தரியாது
மண்ணவர்கண் மழைபொழிந்தார்
வானவர்பூ மழைசொரிந்தார்
அண்ணலவன் கண்ணெதிரே
அணிவீதி மழவிடைமேல்
விண்ணவர்கள் தொழநின்றான்
வீதிவிடங் கப்பெருமான்.

அகக்கண்ணாற் கண்ட ஆண்டவனைப் புறக்கண் ணாலும் கண்டான் அரசன். செஞ்சடையில் விளங்கும் பிஞ்சு மதியையும், பவளம் போல் மேனியில் பால் வெண்ணீற்றையும், மரகதக்கொடி போன்ற மங்கை நல்லாளையும் கண் குளிரக் கண்டு, கைகூப்பி வணங்கினான்.

“பூதநா யகனே போற்றி!
 புராரியே போற்றி! ஞான
 போதநா யகனே போற்றி!
 புண்ணியப் பொருப்பே போற்றி!
 நாதநா யகனே போற்றி!
 நங்கைநா யகனே போற்றி!
 வேதநா யகனே போற்றி!
 விமலனே போற்றி போற்றி!”

என்று வாயாரத் துதித்தான் மன்னன். கருணை மழை
 பொழிந்தார் ஈசன். உடனே வீதிவிடங்கன் உயிர் பெற்று
 எழுந்தான் என்றுதானே எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?
 அதுதானில்லை. வீதிவிடங்கன் முதலில் உயிர்
 பெற்றெழுந்தால், மீண்டும் அவனைத் தேர்க்காலில் இட்டுச்
 சோழ மன்னன் கொன்று விடுவான் என்று பரமன்
 நினைத்தார். எனவே, முதலில் கன்றை உயிர்பெற்று எழச்
 செய்தாராம் எம்பெருமான்! ஆம். கன்று உயிர் பெற்றபின்
 சிறந்த கோன் கன்றான வீதிவிடங்கனும் மதிமந்திரியும்
 உயிர் பெற்றெழுந்தனர். சிவபெருமான் மனுநீதிச்சோழனை
 நோக்கி, “நெடுங்காலம் இந் நிலஉலகை நீ நீதி வழுவாது
 அரசு புரிந்து சிவபதம் அடைவாய்” என்று அருளிவிட்டு
 மறைந்தார்.

உயிர் பெற்று எழுந்த வீதிவிடங்கன் தந்தையார் தாள்
 மேல் வீழ்ந்தான். மன்னன், மைந்தனை எடுத்து மார்போடு
 அணைத்து மனம் மகிழ்ந்தான். “என் கண்ணே!
 காணக்கூடாத கண்ணுதற் கடவுளை உன்னால் கண்டேன்.
 நீயே என் குலவிளக்கு. உன்னை ஒப்பார் விண்ணிலும்
 இல்லை. மண்ணிலும் இல்லை” என்று புகழுரைகூறித்
 தழுவிக்கொண்டான். உயிர்பெற்று எழுந்த மதி
 மந்திரியாரும் மன்னனைத் தொழுதார். மன்னன் அவரைத்
 தழுவி அவரது அன்பைப் பாராட்டினான். தன் கன்றைக்

கண்ட பசு, மடி சுரந்து மோந்து மகிழ்ந்து நின்றது. கன்று பால் உண்டு பரிந்து நின்றது.

அடிபணிந்த திருமகனை
ஆகமுற எடுத்தணைத்து
நெடிதுமகிழ்ந் தருந்துயரம்
நீங்கினான் நிலவேந்தன்;
மடிகுரந்து பொழிதீம்பால்
வருங்கன்று மகிழ்ந்துண்டு
படிநனைய வரும்பகவும்
பருவரல்நீங் கியதன்றே.

சிவபெருமான் திருவருளால் மாண்ட அனைவரும் உயிர் பெற்று எழுந்த அதிசயத்தைக் கண்ட மக்கள் இன்பக்கடலில் மூழ்கினார்கள். அரசமகாதேவி அளவற்ற ஆனந்தம் அடைந்து மகனை அணைத்து மகிழ்ந்தாள். எல்லோருமாகத் திருக்கோயில் சென்று பெருங் கருணை புரிந்த பிறைமுடிப் பெருமானுக்கு அபிஷேக ஆராதனைகள் செய்வித்து, வாயார வாழ்த்தி, தலையாரக் கும்பிட்டு, நெஞ்சார நினைத்து, முறைப்படி வழிபாடு செய்தனர். பின்னர், மகனுடன் அரியணை மீது இருந்து தண்ணளியுடன் மண்ணகமெல்லாம் மாட்சிமையுற ஆட்சி புரிந்தான் மனுநீதிச் சோழன்.

4. தென்திசை செய்த மாதவம்

மனுநீதிச் சோழர் சரித்திரம் பெரிய புராணத்துக்குத் தொடர்புடையதன்று, அவர் அறுபத்து மூவரில் ஒருவரல்லர். எனினும் திருஆநூர் நகரின் சிறப்பைப்பற்றிச் சொல்லும் பொழுது, அச்சரித்திரத்தைச் சொல்லுகின்றார் சேக்கிழார். நினைக்கும்பொழுதே நெஞ்சை நெகிழ்விக்கும்

இச்சரித்திரத்தின் வாயிலாக, சோழவள நாட்டின் பெருமையை உணர்த்துகின்றார் சேக்கிழார் பெருமான்.

கணவனை இழந்த கண்ணகி பாண்டிய மன்னனிடம் வழக்குரைக்க வந்தபோது, மனுநீதிச் சோழரின் பெருமையை எடுத்துச் சொல்லுகின்றாள்:

“தேரா மன்னா! செப்புவ துடையேன்
எள்ளு சிறப்பின் இமையவர் வியப்பப்
புள்ளு புன்கண் தீர்த்தோன்; அன்றியும்
வாயில் கடைமணி நடுநா நடுங்க
ஆவின் கடைமணி யுகும்நீர் நெஞ்சுகடத்தான்தன்
அரும்பெற்ற புதல்வனை ஆழியில் மடித்தோன்.”

பெரிய புராணத்தின் ஆதி, அந்தம், நடு எல்லாம் சுந்தரமூர்த்திகளின் சரிதம்தான். மற்றச் சரிதங்கள் எல்லாம் அதிலே கிளைக் கதைகளாக வருகின்றன. புராணத்துக்குத் தலைவர் சுந்தரர். இவருடைய வரலாற்றின் இடையில் கோத்த நன்மணிகளே ஏனைய சிவனருட் செல்வர்களின் புண்ணிய வரலாறுகள்.

அருட்பெருஞ்சோதியாரும், ஆதியும் நடுவும் ஈறும் அற்ற அநாதி மலமுத்தரும், திருவருளே வடிவாகக் கொண்டவரும், பிறப்பில்லாத பெருந்தகையும், முழுமுதற் பரம்பொருளும் ஆகிய சிவபெருமான், இமயவல்லியம் மையுடன் நவமணிப்பீடத்தின் மீது எழுந்தருள் விளங்கு வது திருக்கயிலாயமலை. அங்கு, மூவரும் தேவரும் பாடிப் பரவுவர்; அரம்பையர் ஆடுவர்; நாரதாதி முனிகணங்கள் யாழினை முழக்குவர். வேதவோசையும், சங்கநாதவோசையும், ஓதவோசைபோல் எப்பொழுதும் முழங்கிக் கொண்டிருக்கும். எண்ணில்லாத கதிர்கள் ஒருங்கே உதித்ததுபோல் ஞான ஒளி வீசி எழில் மிகத் திகழ்வது அக்கயிலை மால்வரை. அக் கயிலைமலையின்கண் பல கோடி பூதங்கள் வாழும். ஒவ்வொரு பூதமும்

வேண்டுமாயின் ஐம்பெருந் தொழிலும் செய்யும்; நீடு தேவர் நிலைகளை நாட்டும். அத்திருமலையில் வேத்திரப் படை தாங்கத் திருநந்தி தேவர் காவல் புரிந்து கொண்டிருப்பார்; தேவர்களும், மூவர்களும், முனிவர்களும், கணங்களும் பெருமானை வழிபட அணி அணியாக வந்து காலங்கருதி நிற்பர்; துதித்து அருள் பெறுவர்.

அத் திருக்கயிலாய மலையின் அடிவாரத்தில், பத்தராய முனிவர் பல்லாயிரவரும் சுத்தயோகிகளும் சூழ உபமன்யு முனிவர் இருப்பார். அவர் பாலுக்காக அமுத போது பரமேசுவரன் பாற்கடலையே அவருக்குத் தந்தார். கண்ணபிரானுக்குச் சிவதீட்சை தந்து உபதேசித்தவர் உபமன்யுவே. அளவற்ற மகிமையும் திருத்தொண்டும் பெற்றவர் அவர்.

உபமன்யு முனிவர், முனிகணங்களுக்குச் சிவபெருமான் திருவருட் பெருமையைக் கூறிக் கொண்டிருந்தார். அப்போது ஆங்கே, ஆயிரம் சூரியருடைய ஒளிபோல, ஒரு பேரொளி தோன்றியது. அதனைக் கண்ட அருந்தவ முனிவர்கள், 'இது என்ன அதிசயம்?' என்று கேட்டார்கள். உபமன்யு முனிவர் சிவபெருமானைச் சிந்தித்தார். அரனார் ஆணையால் ஆலால சுந்தரர் திருக்கயிலாயத்தினின்றும் நீங்கி, மண்ணுலகம் வாழத் தென்திசையில் திரு அவதாரம் செய்துவிட்டு, மீண்டும் கயிலைக்கு எழுந்தருளி வருகின்றார் என்பதை உணர்ந்தார். உடனே எழுந்து, சிரமீது கரமலர் கூப்பி, கண்ணருவிபாய, அந்த ஒளியைத் தொழுதார். "ஐயனே! அரனாரையன்றிப் புறந்தொழாத தாங்கள் இங்கு இவ்வாறு இறைஞ்சுவது ஏன்?" என்று அருகிலிருந்த முனிவர்கள் உபமன்யுவை வினவினார்கள்.

ஆர்வத்துடன் கேட்ட அருந்தவ முனிவர்களுக்கு உபமன்யு முனிவர் கூறுவாராயினார்:

சிவபெருமான் ஒரு சமயம் தேவர்களின் வேண்டு கோளுக்கிணங்க, திருக்கயிலாயத்தில், மணிமகுடங்கள் அணிந்து பட்டுப் பீதாம்பரம் உடுத்திக் கண்ணாடியில் பார்த்தார். கண்ணாடியில் அழகான அவரது பிரதிபிம்பம் தெரிந்தது. அச் சுந்தர வடிவை, “சுந்தரா வருக” என்று அழைத்தருளினார் சுவாமி. உடனே அக் கண்ணாடியினின்றும் சுத்தவித்யா மய சிவரூபம் மூன்று கண்களும், நான்கு தோள்களும், பிறை முடியுமாக வெளிப்பட்டுச் சிவபெருமானை வணங்கியது. மற்றைய உருத்திரர்களினும் சிறந்த அவ்வுருத்திரர், சுந்தரர் என்னும் திருநாமத்துடன், கோடி சூரிய பிரகாசத்துடன் திகழ்ந்தார். சிவபெருமானுக்குத் திருமலர் எடுத்துத் திருமாலை தொடுத்துச் சூட்டுவார். எம்பெருமானுக்கு அருகில் திருநீற்றுப்பாத்திரம் ஏந்தி நிற்பர். பிரம்மமாதி தேவர்கள் கயிலைக்கு வந்தால் சிவபெருமான் அவர்களில் சிலருக்குத் திருநீறு கொடுப்பார்; சிலருக்கு நெற்றியில் பூசுவார். அவர்கள் எல்லோரும் சுவாமியை வணங்கிவிட்டுப் போய்விடுவார்கள். சுந்தரர் மட்டும் எப்பொழுதும் சிவபெருமானுக்கு அருகிலேயே அணுக்கமாக இருப்பார்.

தேவர்கள் திருப்பாற் கடலைக் கடைந்தார்கள். எதிர்பார்த்தது அமிர்தம்; கிடைத்ததோ ஆலகால விஷம். அதைக் கண்டதும் எல்லாரும் ஓடினார்கள். எல்லோருக்கும் முந்தி ஓடினான் தேவேந்திரன். “ஓடாதே! ஓடாதே!” என்று சொல்லிக்கொண்டே ஓடினார் பிரம்மா. எல்லாத் தேவர்களும் கயிலாயத்துக்குப் போனார்கள். அரகர மகாதேவா! என்று முழக்கமிட்டார்கள். சிவபெருமான் பெரியவர். அவரைவிடப் பெரியது அவரது திருநாமம். அத்திருநாமத்தைக் கேட்ட எம்பெருமான், “தேவர்களை யெல்லாம் உள்ளே அனுப்பு” என்று நந்தியெம் பெருமானுக்கு உத்தரவிட்டார். அதன்படி அனைவரையும் சிவபெருமானிடம் அனுப்பி வைத்தார் திருநந்தி தேவர்.

தேவர்கள் சிவபெருமானைக் கண்டதும் முறையிடத் தொடங்கினார்கள்: “சுவாமி! ஆலகால விஷம் தாங்கமுடியவில்லை. காப்பாற்ற வேண்டும்” என்று வேண்டிக் கொண்டார்கள். “அவ்விடத்தை இவ் விடத்துக்குக் கொண்டு வா!” என்று சிவபெருமான் சுந்தரர்க்கு உத்தரவிட்டார். அதனைக் கொண்டுவந்தார் சுந்தரர். அதனால் ஆலால சுந்தரர் எனப் பெயர் பெற்றார். சுந்தரரின் சுந்தர வரலாற்றை இனிப் பார்ப்போம்.

சுந்தரர் மலர் பறிக்கத் திருநந்தவனம் சென்றார். உமாதேவியாரின் பாங்கிமார்களான கமலினி, அநிந்திதை என்ற இருவரும் மலர் பறிப்பதற்காக அதே சமயத்தில் திருநந்தவனம் சென்றிருந்தார்கள். அப்பெண்களைக் கணநேரம் விரும்பிப் பார்த்தார் சுந்தரர். அவ்வாறு தாம் விரும்பிப் பார்த்தது பெரும்பிழை என்று உணர்ந்த சுந்தரர், உடனே பஞ்சாக்ஷரம் சொல்லித் தண்டனிட்டுச் சிவபெருமான் திருவடியில் மலர் மாலையைச் சாத்தினார்.

“சுந்தரா! நந்தவனத்தில் என்ன நடந்தது?” என்று கேட்டார் சிவபெருமான்.

குற்றத்தை யாரும் அவ்வளவு சுலபமாகத் தம்மீது போட்டுக் கொள்ளமாட்டார்கள். ஆனால் சுந்தரர் மறைக்கவில்லை.

“சுவாமி! தவறு செய்துவிட்டேன். திருநந்தவனம் வந்த பெண்களை ஒரேயொரு வினாடி விரும்பிப் பார்த்து விட்டேன்” என்றார்.

வேண்டுவார் வேண்டுவதே தருகின்றவர் அன்றோ சுவாமி? “சுந்தரா! இது காமனைத் தகனம் செய்த இடம். எனவே, நீ அந்தப் பெண்களுடன் இங்கே வாழ்வதற்கில்லை. ஆகவே பூவுலகில் மாதவம் செய்த தென்திசை சென்று அந்தப் பெண்களுடன் சிலகாலம் வாழ்ந்து வரக்

கடவாய்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார் சிவ பெருமான்.

மனைவியைத் தவிர மற்ற மங்கையரை விருப்பத் துடன் பார்க்கக் கூடாது. கயிலாயத்திலிருந்து அப்படிப் பார்த்த ஒருவர் பூலோகம் வர நேர்ந்ததென்றால், இங்கிருந்து பார்ப்பவர் எங்கே போவது?

“ஐயனே! நான் பூலோகத்தில் மையல் கொள்கின்ற பொழுது தடுத்தாட்கொள்ள வேண்டும்” என்று சுந்தரர் பெருமானிடம் வேண்டிக் கொண்டார்.

புண்ணிய ஆன்மாக்கள், மேலுலகில் புண்ணியம் முடிந்த பின் ஒளிவடிவமாகப் பூலோகம் வருவார்கள். இதைத்தான் நட்சத்திரம் விழுகின்றது என்று கூறுகின்றார்கள். இப்படியாகச் சுந்தரரின் ஆன்மா பூலோகம் வந்தது.

சுந்தரர் போன ஜென்மத்தில் கயிலாயத்தில் இரண்டு பெண்களை ஏன் பார்த்தார்?

எல்லோரும் சிவபெருமானையே பாடினார்கள். திருத்தொண்டர்களைப் பாடுவது எப்படி? திருக்கயிலாய மலையில் சிவபெருமானுடைய அருகில் திருநீற்றுக் கோயிலைத் தாங்கி நிற்கும் பெரும் பேறுபெற்ற இவரைக் கொண்டு திருத்தொண்டர் தொகை பாடுவிக்கக் கருதினார் பரமன். காரணமின்றிக் கயிலையினின்றும் சுந்தரரை மண்ணுலகுக்கு அனுப்புதல் கூடாதன்றோ? ஆதலால், ஆலாலசுந்தரரது கருத்தினையும் கண்களையும் அநிந்திதை, கமலினி எனும் இரு மாதர் மணிகளின் மீது செலுத்துவித்தருளினார். காமனை எரித்த ஞானபூமியில் காம எண்ணம் உண்டாகாதன்றோ? நுட்பமாக நுனித்து உணராதார் சுந்தரர் காழுற்று நோக்கினார் என்பர். காமதகனம் நடந்த இடத்தில் காமத்துக்கு வலிவு ஏது? கண்ணுதற் கடவுளது திருவருள் அங்ஙனம் தூண்டியது.

மாதவஞ் செய்த தென்திசை வாழவும், தீதிலாத் திருத்தொண்டத் தொகை தரவும், போதுவார் அவர்மேல் மனம் போக்கினார். 'ஆட்டுவித்தால் ஆரொருவர் ஆடாதாரே!' சேக்கிழார் பெருமான் இக்கருத்தை இனிது கூறுகின்றார்.

மாதவஞ் செய்த தென்திசை வாழ்ந்திடத்
தீதிலாத் திருத் தொண்டத் தொகைதரப்
போது வாரவர் மேல்மனம் போக்கிடக்
காதல் மாதருங் காட்சியிற் கண்ணினார்.

எத்துணைப் பெரியவர்களேயாயினும், மாதர்மேல் மனம் வைத்தவர் தமது உயர்நிலையினின்றும் தாழ்வுறுவர் என்பதனை, எம்பெருமான் சுந்தரர் வாயிலாக உணர்த்து கின்றார்.

சுந்தரர் அவதரித்த இடம் திருமுனைப்பாடி. தென்னார்க்காடு மாவட்டத்தில் உள்ள பண்ணுருட்டி ரயில்நிலையத்திலிருந்து மேற்கே உள்ளுந்தூருக்குப் போகும் வழியில் பதினொரு மைல் சென்றால் திருநாவலூர் என்ற தலம் இருக்கிறது. இந்தத் தலம் உள்ள நாடு திருமுனைப் பாடி நாடு. சோழவள நாட்டினுக்கும் தொண்டை நாட்டினுக்கும் இடையே உள்ள நடு நாட்டின் கிளையாக விளங்குவதுதான் திருமுனைப்பாடி நாடு.

சிவபெருமான் தலையில் கங்கை இருக்கின்றது. தமது தலையை அவ்வளவு குளிர்ச்சியாக வைத்திருக்கிறார் என்று பொருள். தலை எப்பொழுதும் குளிர்ச்சியாக இருக்கவேண்டும். தலையில் மதி (அறிவு) இருக்க வேண்டும் மனிதர்களுக்கு. சுவாமியின் தலையிலும் மதி (சந்திரன்). சந்திரனுக்கும் பாம்புக்கும் பகை. பகைவர்களாக இருக்கின்றவர்களைத் தலையில் ஒன்றாக வைத்துக் கொண்டாராம் சுவாமி. "மங்கையர் வதன சீதமதி இருமருங்கும் ஓடிச் செங்கயல் குழைகள் நாடும்

திருமுனைப்பாடி நாடு” என்கின்றார் சேக்கிழார். அங்குள்ள மங்கையர்களின் மீன்போன்ற கண்கள் காதை நோக்குகின்றனவாம். திருமுனைப்பாடியில் அழகான பெண்கள் இருக்கின்றார்கள்; அவர்களின் கண்கள் நீண்டவை. அந்த நீண்ட கண்கள் வந்து செவிகளை நோக்குகின்றனவாம்.

கயிலாயத்தில் இரண்டு பெண்களை விரும்பிப் பார்த்ததால் தானே சுந்தரர் பூவுலகில் அவதாரம் செய்தார்! அவரது கதையைப் பாடும்பொழுது எடுத்த எடுப்பிலேயே பெண்களைப் பற்றிச் சொல்லுகின்றாரே ஏன்? பள்ளிகள், கோயில்கள் இருக்கின்ற நாடு திருமுனைப்பாடி நாடு என்று சொல்லக்கூடாதா?

இதற்கு விடை தேடுவோம். முகத்தில் ஐந்து பேர்கள் குடியிருக்கின்றார்கள்: மெய், வாய், கண், நாசி, செவி.

இந்த ஐவரில் மூத்தவர் காது; கண் கடைக்குட்டி. இந்தக் கண் காதைப் பார்த்து, “காதண்ணா! கோயிலில் ஆராதனை செய்ததும் தட்டை என்னிடம் தான் நீட்டுகிறார்கள். உன்னிடம் காட்டுவதில்லை. பூமலை போட்டால் கண்களில் தான் ஒற்றிக்கொள்கிறார்கள்; காதிலே ஒற்றிக்கொள்வதில்லை. பிரியமானவர்களைக் கூப்பிடும்போது, ‘கண்ணா! கண்ணா!’ என்றுதான் கூப்பிடுகிறார்கள். ‘காதே! காதே!’ என்று அழைப்பதில்லை. ஆகவே, எனக்குத்தான் பெருமை” என்று கூறிக்கொண்டது.

“தம்பி! நீ இளம்பிள்ளை. அவசரப்படுகிறாய். சொல்லுகிறேன் கேள். பிறந்தவுடனே காதுதான் எல்லா வற்றையும் கேட்கும். சிறிது நேரத்துக்குப் பின்தான் கண் திறக்கும். அது மட்டுமன்று. கண் இல்லாதவன் வித்துவானாக இருக்கலாம். காது இல்லாதவன் வித்துவானாக இருக்கமுடியாது. அந்தக் கவி வீரராகவ முதலியார், மாம்பழக் கவிச்சிங்கநாவலர் ஆகியோர் கண்

இல்லாதவர்கள்தான். ஆனாலும் பெரிய வித்துவான்கள். யாருக்குக் காது கேட்கவில்லையோ அவன் தான் பொதுவில் ஊமையாகவும் இருக்கிறான். காது குத்தும் கல்யாணம் வைதீகச் சடங்குகளில் ஒன்று. அதுமாதிரி கண்குத்துகின்ற கல்யாணம் உண்டா? செவி இருந்த இடத்திலேயே இருந்து வேலை செய்யும். முதலாளி இருந்த இடத்திலிருந்தே வேலைக்காரர்களிடம் வேலை வாங்கலாம். கண் அந்ததந்த இடங்களுக்குச் சென்று வரும். அது மட்டுமன்று. முதலில் ஆபத்து வருவது கண்ணுக்குத்தான். நாற்பது வயதிலேயே வெள்ளெழுத்து வந்துவிடும். செவிக்கு அப்படியில்லை. ஆகவே தம்பி, எனக்கு மிகுந்த பெருமையுண்டு. அதனால்தான் அந்தணர்கள் அசுத்த காலத்தில் பூனூலைக் காதில் சுற்றிக்கொள்கிறார்கள். ஒரு பொருளைச் சிறிது நேரம் பார்த்துக்கொண்டே யிருந்தால் கண்வலிக்கும். எழுதிக் கொண்டேயிருந்தால் கை வலிக்கும். சாப்பிட்டுக் கொண்டேயிருந்தால் வயிறு வலிக்கும். பேசிக்கொண்டே யிருந்தால் வாய் வலிக்கும். ஆனால், மணிக்கணக்கில் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தாலும் காது வலிக்காது. துன்பமின்றி இன்பம் நுகர்வது செவி ஒன்றுதான். 'தோடுடைய செவியன்' என்றேயல்லவா தேவாரமும் தொடங்குகிறது?" என்று காது கூறியது.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பூலோகத்தில் அவதாரம் செய்தார். எதற்காக அவதாரம் செய்தார்? தேவாரம் பாடுவதற்காக. இந்தத் தெய்வத் தமிழைக் கேட்கத் தவம் செய்தது காது. சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் கண்ணால் பார்த்த தால்தானே பூலோகம் வந்தார்? ஆகவே, சேக்கிழார் பெருமான் கண்களைப் பாடியது பெண்களுக்காக அல்ல. தேவாரம் கேட்கக் கொடுத்து வைக்காத கண்ணும், கொடுத்து வைத்த காதும் எங்கே என்று பார்க்கின்றார்.

காதளவோடிய கண்களைக் கொண்ட மங்கையரைப் பார்த்தவுடன், “சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் தெய்வத் தமிழைக் கேட்க நீ கொடுத்து வைத்தாயே; நான் கொடுத்து வைக்கவில்லையே!” என்று கண் ஏக்கத்துடன் காதைப் பார்ப்பதுபோல் பாடிவிட்டார்.

அப்படியென்றால் மங்கையர் என்று ஏன் சொல்ல வேண்டும் என்ற கேள்வி எழலாம். கேட்கின்ற வாய்ப்பு ஆண்களுக்கு அதிகம்; பெண்களுக்கு அத்தகைய வாய்ப்பு குறைவு. அவர்கள் பேசுவது அதிகமே யொழியக் கேட்பதும் குறைவு என்று வேடிக்கை செய்வதுண்டு. பிள்ளைப் பேறு, குழந்தைகளைக் கவனித்தல் என்று அவர்களுக்குப் பல வேலைகள். ஆகையால், கேட்கும் வாய்ப்பு அவர்களுக்குக் குறைவு. எனவே, அவர்களைக் குறிப்பிட்டுச் சொன்னால் விசேஷம்தானே?

திருமுனைப்பாடி நாடு என்பது நடு நாடு. சோழ வள நாட்டினுக்கும் தொண்டை நாட்டினுக்கும் இடையே இருப்பதால் மட்டும் ‘நடு’ நாடு என்று பொருள் கொள்ள வேண்டா. சேர, சோழ, பாண்டியர்க்கு நடுநிலையாக இருந்த நாடு அது. அந்த நாட்டிலே மூவேந்தர்களும் தங்கள் படைகளைக் கொண்டுவந்து நிறுத்தி வைப்பார்கள். அதனால் திருமுனைப்பாடி நாடு என்று வழங்கப்பட்டது. மிகவும் பெருமை பெற்ற அத் திருநாட்டிலே தெய்வ நலமும், சைவ நெறியும் ஏனைய வளமும் பொருந்தி விளங்கிய தலம் திருநாவலூர். அதில், பொதுவாக ஏனைய மரபினர்களும், சிறப்பாக ஆதி சைவர்களும் இனிது வாழ்ந்தனர். சிவபெருமானை முப்போதும் திருமேனி தீண்டி, சிவகாம முறைப்படி வழிபாடு செய்யும் ஆதிசைவர் திருமரபில் சடையனார் என்பவர் தோன்றினார். அவர் இளமையிலிருந்தே எல்லா நற்குணங்களும் தாமே அமையப் பெற்றவர். கற்பு நலமிக்க இசைஞானியார் என்ற

அம்மையார் அவருக்கு வாழ்க்கைத் துணைவியாக அமைந்திருந்தனர்.

மாதொரு பாக னார்க்கு
வழிவழி அடிமை செய்யும்
வேதியர் குலத்துள் தோன்றி
மேம்படு சடைய னாருக்கு
ஏதமில் கற்பின் வாழ்க்கை
மனைஇசை ஞானி யார்பால்
தீதகன் றுலகம் உய்யத்
திருஅவ தாரம் செய்தார்.

சுப்பிரமணியர் திரு அவதாரம் பற்றிக் கச்சியப்பர் 'ஒரு திரு முருகன் வந்தாங் குதித்தனன் உலகம் உய்ய' என்று பாடுகின்றார். கச்சியப்பரின் பாட்டு, சேக்கிழார் பெருமானின் பாட்டைவிட இரண்டு மாற்றுக் குறைவு. முருகப்பெருமான் உலகம் உய்யத்தான் வந்தார் என்கிறார். சேக்கிழார் பெருமானார் சுந்தரர் ஜனனம் பற்றிச் சொல்கையில், 'தீதகன்று உலகமுய்யத் திரு அவதாரம் செய்தார்' என்கிறார். என்ன தீது? அடியார் பெருமையை அறியாத பெருந்திங்கு உலகில் இருந்தது. ஆகவே தொண்டர்களைப் பாடினார் சுந்தரர்; பாற்கடலில் பனிமதி தோன்றியது.

திருமகவைக் கண்டு தாய் தந்தையரான சடையனாரும், இசை ஞானியாரும் மகிழ்ந்தனர். தம்பிரான் அருளால் பிறந்த குழந்தைக்கு நம்பியாருரர் என்று நாமம் சூட்டினர்.

நம்பியாருருக்கு நவமணிக் கலன்களும், இரத்தினச் சுட்டியும், அரைநாணும், பஞ்சாயுதமும், சதங்கையும் பூட்டி அழகுக்கு அழகு செய்தனர். ஆரூர் அற்புதம் அற்புதமாக வளர்ந்து, வீதியில் தளர்நடையிட்டு, தேர் உருட்டி விளையாடுவாராயினார்.

ஒரு நாள், அந் நாட்டினையாளும் அரசராகிய நரசிங்க முனையர் பெரும் தேரில் வந்துகொண்டிருந்தார். அப்போது வீதியில் நம்பியாருரர் சிறுதேரில் விளையாடிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார். அந்தக் குழந்தையின் பொலிவைக் கண்ட மன்னர், அதன்மீது அளவிலா அன்பு கொண்டு வாரியெடுத்தார். “இது யார் குழந்தை?” என்று அங்கிருந்தவர்களிடம் விசாரித்து அறிந்து, தமது நண்பராகிய சடையனாரையும் இசைஞானியாரையும் தொழுது ஆருரைத் தமக்கு மகனாகத் தருமாறு வேண்டினார்.

இலனென்னும் எவ்வம் உரையாமை ஈதல்
குலனுடையான் கண்ணே யுள

என்ற பொய்யாமொழிக் கிணங்கச் சடையனார் உடனே உயிரினும் இனிய தம் மைந்தரை மன்மைந்தராகத் தந்தனர். ஆருரர் நரசிங்கமுனையருடைய அரும்பெரும் காதல் மைந்தராக, அந்தணர் திருவும், அரசர் திருவும் ஒருங்கே பொலிய, மிகவும் செல்வமாக வளர்ந்தனர். குழந்தை நல்ல சிலத்துடனும், தமிழ்ப் புலமையுடனும், நான் மறையங்கம் பயின்ற நாவுடனும் விளங்கிற்று. இதனை, ‘சீலம் வல்ல சிறுவன்’ என்றும், ‘நான் மறையங்கம் ஓதிய நாவன்’- என்றும் ஒற்றியூர்த் தேவாரம் குறிப்பிடுகிறது. ‘கற்ற தமிழ்ப் புலவன்’ ‘தேடிப் பாடிய சொற்புலவன்’ என்று அருணகிரிநாதரும் பழனித் திருப்புகழில் பாடுகின்றார். அரண்மனையிலிருந்து பல ஆசிரியர்கள் வந்து குழந்தைக்குக் கல்வி புகட்டினார்கள். நம்பியாருரர் படிக்கவில்லை. கல்வி, பள்ளத்தில் வெள்ளம் வந்து தங்குவதுபோல் அவரிடம் வந்து தேங்கியதாம். நாயன்மார்களிலேயே நிரம்பப் படித்தவர் சுந்தரர். அவர் பெரிய கலைஞர்; நாவலர் என்ற பெயரும் அவருக்கு உண்டு.

5. திருமண மீட்சியும் திருவடி தீட்சையும்

நம்பியாரூரர்க்கு உரிய காலத்தில் உபநயனம் செய்து முப்புரிநூல் சாத்தினர். ஆரூர் அளவில் தொல்லைகள் ஆய்ந்து திருமலி சிறப்பின் ஒங்கித் திருமணப் பருவமாகிய பதினாறாவது ஆண்டினை அடைந்தனர். சடையனார் தமது திருமைந்தருக்குத் திருமணம் செய்யக் கருதினார். பண்ணுருட்டிக்கும் மடப்பட்டுக்கும் இடையில் மணந்தவிர்ந்த புத்தூர் என்ற ஊர் உள்ளது. 'மணம் தவிர்ந்த' என்பது பின்னால் சேர்ந்தது. முதலில் புத்தூர் என்றே கொள்ளலாம். அங்கே சடங்கவியார் என்ற சிவாசாரியார் வாழ்ந்தார். சடங்கு என்பது வேதத்தின் ஆறு அங்கங்களால் (ஷட் அங்கங்களால்) செய்வது. அந்த ஆறங்கத்தில் வல்லவர்கள் சடங்கவிப் பிராமணர்கள்.

ஆறங்கத்தில் வல்ல சடங்கவியார் புதல்வியே தம் மைந்தனுக்கு மனைவியாகத் தக்க மங்கை என்ற முடிவு செய்தார் சடையனார். குலம், கோத்திரம், அறிவு முதலிய எல்லா நலன்களிலும் ஒத்த அக்கன்னிகையை மணம் பேசுமாறு தக்கவர்களை அனுப்பினார். நம்பியாரூரரின் நற்குணங்களை முன்னரே அறிந்த சடங்கவியாரும் அகமும் முகமும் மலர்ந்து பெண்தர இசைந்தார். திருமணம் நிச்சயமாயிற்று. உறவினருக்கும் திருமண ஓலை அனுப்பினார்கள். புத்தூரில் திருமணத்துக்குரிய சிறந்த ஏற்பாடுகள் யாவும் அமைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

சுந்தரர் நண்பரும் உறவினரும் சூழ, காதுகளிலே வைரக்கடுக்கன் அணிந்து சாண் அகலம் உள்ள சரிகைக் கரை வேட்டி உடுத்தி, புரவிமேலமர்ந்து, மன்னர்க் கோலமும் வைதீகக்கோலமும் விளங்க, சிவமூர்த்தியைச் சிந்தித்துப் புத்தூரினையடைந்தனர்.

மன்னவர் திருவும் தங்கள் வைதிகத் திருவும் பொங்க
நன்னகர் விழிவு கொள்ள நம்பியா ஞரார் நாதன்
தன்னடி மனத்துட் கொண்டு தகுந்திரு நீறு சாத்திப்
பொன்னணி மணியார் யோகப் புரவிமேற் கொண்டு
போந்தார்.

சங்கங்கள் முழங்கின; வேத கீதங்கள் பாடினர்;
மாதர்கள் ஆடினர்; மங்கல வாத்தியங்கள் கடல்போல்
ஒலித்தன; மணம் வந்தபடியால் அவ்வூர் அன்று தொட்டு
'மணம் வந்த புத்தூர்' எனப் பெயர் பெற்றது.
தோரணங்களும் வாழை கமுகுகளும் நாட்டப்பட்டன.
மனைகள் தோறும் நிறைகுடம் வைத்தனர். வீதிகள்
பன்னீரால் தெளிக்கப்பட்டுச் சந்தனத்தால் மெழுகப்
பெற்றன.

கண்கள் எண்ணிலாத வேண்டுங்
காளையைக் காண என்பார்
பெண்களில் உயர நோற்றாள்
சடங்கவி பேதை என்பார்
மண்களி கூர வந்த
மணங்கண்டு வாழ்ந்தோம் என்பார்
பண்களில் நிறைந்த கீதம்
பாடுவார் ஆடு வார்கள்.

சடங்கவி சிவாசாரியார் எல்லாரையும் வரவேற்றனர்.
மணச்சடங்கு தொடங்கப் பெற்றது. அப்பொழுது முன்
திருக்கயிலாய மலையில், 'மையன் மானுடமாய் மயங்கும்
வழி ஐயனே தடுத்தாண்டருள் செய்' என்று சுந்தரர்
கேட்டுக் கொண்டவாறு எம்பெருமானார் தடுத்தாட்
கொள்ளக் கருதினார்.

ஆலுமறை சூழ்கயிலை யின்கணருள் செய்தே
சாலுமொழி யால்வழி தடுத்தடிமை கொள்வான்
மேலுற வெழுந்துமிகு கீழுற அகழ்ந்து
மாலும் அயனுக்கும் அறியார்ஒருவர் வந்தார்.

தளர்ந்த வயதும், தலைமிசையிருந்த சந்திரனே நரை மயிராகியது போன்ற வெளுத்த நரைமயிர்முடியும், செவியில் வடிந்த குழையும், மார்பினில் புரிநூலும், தோளில் உத்தரீயமும், வெயிலை மறைக்கும் குடையும், தருப்பை முடிந்த மூங்கில் தடியும் விளங்க, அழகு கிழவடிவு கொண்டது போன்ற திருவடிவுடன், சிவபெருமான், மணத்தொழில் தொடங்கும் பக்தரிடையே வந்தார். “நான் கூறும் இந்த மொழியை யாவரும் கேளுங்கள்” என்று கூறினார். அவரது திருமேனியின் பொலிவைக் கண்ட அந்தணர்களும், நம்பி ஆரூரரும், “ஐயா! உமக்கு நல்வரவு; நாங்கள் செய்த தவப்பயனால் உங்கள் வரவு எமக்குக் கிடைத்தது; தாங்கள் சொல்ல எண்ணியதைச் சொல்லியருள்வீர்” என்றார்கள். முந்தை மறையாயிர மொழிந்த முக்கட் பெருமான், மணமகனை நோக்கி, “அப்பனே, உனக்கும் எனக்கும் உள்ள தொடர்பு காரணமாக ஒரு பெரு வழக்கு உள்ளது; அதனை முடித்த பின்னர்தான் நீ உனது திருமணத்தைச் செய்யலாம்” என்றார். விவாகத்தில் கலந்துகொள்வோருக்கு எப்படியிருக்கும்? அனைவரும் கலங்கினர், ஆரூர், “ஐயனே! நன்று; உமக்கும் எனக்கும் உண்மையிலேயே வழக்கு உளதாயின் அதனை முடித்தே இவ்வதுவை செய்வேன்; அது என்ன வழக்கு? இன்னதெனத் தெரியுமாறு விளக்கமாகக் கூறும்” என்றனர்.

ஆவதிது கேண்மின்மறை யோர்'என் அடியான்இந்
நாவலநக ரூரன்இது நான்மொழிவ' தென்றான்
தேவரையும் மாலயன் முதல்திருவின் மிக்கோர்
யாவரையும் வேறடிமை யாவுடைய எம்மான்.

“இந்த அவையில் உள்ள அனைவரும் கேளுங்கள்; இந்த நம்பியாரூரன் என்னுடைய அடிமை” என்று கிழவர் பகர்ந்தனர். மாலயனாதி வானவர் அனைவரையும்

தன்னடிமையாகவுடைய பெருமானுடைய இந்த எதிர்பாராத சொல்லைக் கேட்ட அனைவரும் திகைத்துப் போயினர்; திருமணப் பந்தலே கிடுகிடுத்தது. சிலர் கோபத்துடன் பார்த்தார்கள்; சிலர் அவரது பேச்சைக் கேட்டு ஏளனமாகச் சிரித்தார்கள். “இவர் என்ன நினைந்தார்?” என்று சிலர் அவர்பால் நெருங்கினர். கிழவரை நோக்கி, நம்பியாருரர், “இந்த ஐயருடைய சொல் நன்றாக இருக்கின்றது” என்று இகழ்ச்சியாகக் கூறிச் சிரித்தார். அவரை உற்றுப்பார்த்தார்.

நக்கான் முகம்நோக்கி நடுங்கி
நுடங்கி யார்க்கும்
மிக்கான் மிசையுத் தரியத்துகில்
தாங்கி மேற்சென்று
‘அக்கா லம்உன் தந்தை தன்தந்தை
ஆள்ஓலை ஈதால்
இக்காரி யத்தைநீ இன்று
சிரித்ததென் ஏட’ என்ன.

சுந்தரார்க்கு விவரிக்க முடியாத அன்பு வெள்ளம் ஊற்றெடுத்ததாம். முற்பிறப்பின் தொடர்பினால் சிலர் தம்மையறியாமலே அன்புடன் பழகுவர் அல்லவா? அது போல் சுந்தரர் ‘நேசமுன் கிடந்த சிந்தை நெகிழ்ச்சியால் சிரிப்பு நீங்கினார்.’

தம்மைப் பார்த்துச் சிரித்த தமது அன்பனை நோக்கிய பெருமான், தோளில் இருந்த உத்திரீயத்தைத் தாங்கிக் கொண்டு அருகிற்சென்று, “அந்தக் காலத்தில் உனது பாட்டன் எனக்கு எழுதிக்கொடுத்த அடிமை ஓலை இதோ இருக்கின்றது. இது வெறும்வாய் வார்த்தை மட்டுமன்று. அங்ஙனமிருக்க நீ எள்ளி நகையாடுவது சரியன்று” என்றார். நம்பியாருரரோ, “அந்தணர் வேறு ஓர் அந்தணர்க்கடிமை என்பது கிடையாது. இன்று புதிதாக நீர்

சொல்லத்தான் கேட்டோம். நீர் என்ன பித்தனோ?" என்றார்.

குழந்தை வந்து உதை தந்தாலும் தந்தை கோபப் படுவாரா? சுவாமி எல்லாவற்றையும் ஏற்றுக்கொண்டார். "அப்பனே! நான் பித்தனும் ஆக; அல்லது பேயனும் ஆக; இன்னும் நீ எத்தனை இசுமுரை கூறினாலும் நான் அதற்கு நாண மாட்டேன். என்னை நீ இன்னும் சிறிதும் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. இங்கேயே உட்கார்ந்து நீ வித்தகம் பேச வேண்டாம்; எழுந்து பணி செய்" என்றார் விருத்தர். ஆநுரர்க்கு அவருடைய வடிவுஞ் சொல்லும் உள்ளத்தை ஒருபுறம் உருக்கினாலும் அடிமை என்ற சொல் ஒருபுறம் சினத்தை மூட்டியது. "என்னய்யா, என்னை அடிமை என்கிறீர்கள்?" என்று கூறிப் பரிகசித்தார் சுந்தரர்.

"ஏடா? ஏன் சிரிப்பது? இதோ பார் உனது தந்தையின் தந்தை முன்பு எழுதிக்கொடுத்த அடிமை ஒலைச் சீட்டு!"

"எங்கே? அந்த ஒலையை இப்படிச் காட்டுங்கள்" என்றார் நம்பியாருரர்.

"ஒலையைப் படி என்று சொல்லி உன்னிடம் கொடுத்தால் நீ கிழித்துவிடக் கூடும்; என் வழக்கு அடிபட்டு விடும். அது மட்டுமன்று: வேலைக்காரன் சொல்வதை எஜமானன் கேட்கலாமா? அடிமையாகிய நீ ஒலையைக் காட்டு என்றால் காட்டுவேனா? சபையில் உள்ள பெரியோர்க்குக் காட்டி மெய்ப்பித்த பின் நீ வேலை செய்" என்றனர், கிழவராக வந்த அரனார். இதைக் கேட்ட நம்பியாருரர், மறையவர் கையிலிருந்த ஆவணத்தை வலிதில் பறிக்கச் சென்றார்.

ஆவணம் பறிக்கச் சென்ற

அளவினில் அந்த ணாளன்

காவணத் திடையே ஓடக்

கடிதுபின் தொடர்ந்து நம்பி

பூவணத் தவரை உற்றார்
 அவராலல் புரங்கள் செற்ற
 ஏவணச் சிலையி னாரை
 யார்தொடர்ந் தெட்ட வல்லார் ?

எம்பெருமான் காவணத்திடையே ஓடினார்; சுந்தரர் அவரைத் தொடர்ந்தார். பால்ய வயதினர்; வயது பதினாறு. ஆனாலும் அந்தக் கிழவரை நெருங்க முடிய வில்லையாம். இருவரும் ஓடினார்கள். சுந்தரர் கடைசியில் அவரைத் தொடர்ந்து பற்றினார். ஆலமுண்ட நீலகண்டரை அவரைத் தவிர வேறு யார் தொடர்ந்து எட்டவல்லார்? அரனார் திருக்கரத்திலிருந்த அடிமை ஒலையைப் பறித்த சுந்தரர், “அந்தணர் அடிமையாகி ஏவல் செய்தல் என்ன நியாயம்?” என்று கூறி, ஒலையைக் கிழித்தெறிந்தார்.

அருமறை முறையிட் டின்னும்
 அறிவதற் கரியான் பற்றி
 ஒருமுறை முறையோ என்ன
 உழைநின்றார் விலக்கி, “இந்தப்
 பெருமுறை உலகில் இல்லா
 நெறிகொண்டு பிணங்கு கின்ற
 திருமறை முனிவ ரேநீர்
 எங்குளீர் செப்பும்” என்றார்.

அருமறை முறையிட்டு இன்னும் அறிவதற்கு அறியாத அரனாரும், “முறையோ?” என்று ஒரு முறை ஓலம் இட்டார். அருகில் நின்றவர்கள் அரனாரையும் நம்பியாருரையும் விலக்கினர். “ஐயரே! எங்கும் எக்காலத்திலும் நடந்திராத தன்மையைக் கொண்டு வழக்காடுகின்றீரே! நீர் யார்? உமது ஊர் எது? கூறும்” என்றனர். “நான் இவனது தலைவன்; எனது ஊர் திருவெண்ணைய் நல்லூர். அது இருக்கட்டும். இவன் அறநெறியின்றி வலிதல் என்கையில் இருந்த ஒலையைப்

பறித்துக் கிழித்ததனாலேயே அடிமை என்பது உறுதியாயிற்று” என்றார் கிழவர். ஆரூரர் அவரை நோக்கி, “ஓகோ, நீ பழைய மன்றாடி போலும்? உமது ஊர் திருவெண்ணெய் நல்லூர் என்கிறீர், உமது வழக்கை அங்கேயே பேசிமுடிவு செய்வோம்” என்றனர். “அங்ஙனமே செய்வோம்; திருவெண்ணெய் நல்லூரில் உள்ள ஆன்றோர் முன் கூறி உறுதி செய்வேன்” என்று கூறிய வேதமுங் காணாத விமலன் கோலுன்றி நடந்தார், சுந்தரர் அவரைத் தொடர்ந்தார். போகத்தினால் மட்டும்தானா? அல்ல. காந்தத்துக்குப் பின் இரும்பு ஈர்க்கப்படுவது போலவே கிழவர் பின் சென்றார் மணக்குமரர்.

திருவெண்ணெய்நல்லூரை அடைந்தார்கள். அங்கு குழுமியுள்ள அந்தணர்களது சபையிற்போய்; இறைவர், “ஐயன்மீர், இந்த நாவலுரான் என் அடிமை; அடிமையென்று காட்டிய ஆளோலையை வலிதில் பற்றிக் கிழித்து விட்டான். இவன் கிழித்த ஓலை, இவன் பாட்டன் தானும் தன் வழித்தோன்றல்களும் அடிமை என்று எனக்கு எழுதித் தந்தது. இது என் வழக்கு” என்று முறையிட்டார். சபையோர், சுந்தரரை நோக்கி, “இவர் காட்டிய அடிமை ஓலையை வலிய வாங்கிக் கிழித்தது முறையாகுமா? அதனால் உமக்கு வெற்றி வருமோ? இவர் யார்க்கும் ஏற்கும்படி வழக்கைக் கூறினார். உமது கருத்து யாது?” என்று கேட்டனர்.

“எல்லா நூல்களையும் உணர்ந்த அறிஞர்களே! என்னை ஆதிசைவன் என்று நீங்கள் அறிவீர்கள். என்னை இவர் அடிமை என்று சாதிப்பாராகில், அது மனத்துக் கெட்டாத மாயையே. நான் என்ன சொல்லவல்லேன்? எனக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை” என்றார் நம்பி ஆரூரர்.

ஈபையோர்கள், கிழவரை நோக்கி, “ஐயா! இவர் உமது அடிமை என்பதை எம்முன் உறுதிசெய்யும். ஒரு

வழக்கை உறுதிப்படுத்த மூன்று வழிகள் உண்டு. ஆட்சி (அநுபவபாத்தியதை), எழுத்து, சாட்சி என்பவை அவை. அவற்றில் ஒன்றைக் காட்டும்” என்றனர்.

“ஆட்சியில் ஆவ ணத்தில்
அன்றிமற் றயலார் தங்கள்
காட்சியில் மூன்றில் ஒன்று
காட்டுவாய்” என்ன, “முன்னே
மூட்சியிற் கிழித்த ஓலை
படியோலை மூல ஓலை
மாட்சியிற் காட்ட வைத்தேன்”
என்றனன் மாயை வல்லான்.

மாயையில் வல்ல மணிகண்டர், “ஓ, எழுத்து இருக் கிறதே. முன் இவன் கிழித்தது அசல் ஓலையன்று. மூல ஓலையைப் பார்த்து எழுதின நகல் ஓலை. இப்படிக்கிழித்தெறிவான் என்று தெரிந்தே மூல ஓலையைக் காட்டவில்லை. மூல ஓலை இதோ வைத்திருக்கிறேன்” என்று கூறினார். அவையினர், “அதனைக் காட்டும்” என்றனர். “முன் கிழித்தது போல் இவன் இதையும் கிழியா வண்ணம் தடுப்பீராயின் காட்டுவோம்” என்றார், எம்பிரான். அவையினர், “அங்ஙனமேயாகுக” என்றனர். பெருமானார் ஓலையை எடுத்தனர். அப்பொழுது சபையோர் கட்டளைப்படி கருணைகள் வாங்கி அதனை எல்லோருக்கும் கேட்குமாறு படித்தனர்.

“அருமறை நாவல் ஆதி
சைவன் ஆருரன் செய்கை
பெருமுனி வெண்ணெய் நல்லூர்ப்
பித்தனுக் கியானும் என்பால்
வருமுறை மரபு னோரும்
வழித்தொண்டு செய்தற் கோலை
இருமையால் எழுதி நேர்ந்தேன்
இதற்கிவை என் எழுத்து.”

“திருநாவலூர், ஆதிசைவ குலம், ஆரூரனாகிய நான், திருவெண்ணைய் நல்லூர்ப் பித்தனுக்கு நானும் என் சந்ததிகளும் வழிவழியாக அடிமை செய்ய உள்ளும் புறமும் ஒத்து எழுதிக் கொடுத்தேன். இப்படிக்கு ஆரூரன்” என்று அந்த ஓலையில் எழுதப் பெற்றிருந்தது. ‘இருமையால் எழுதி நேர்ந்தேன்; இதற்கிவை என் எழுத்து’ என்பதுதான் அந்த ‘தஸ்தாவேஜியி’லேயே ஜீவனான இடம். அந்த ஓலையில் சாட்சிகளாகக் கையெழுத்திட்டவர்கள் தங்கள் கையெழுத்தென்றே ஒப்புக் கொண்டனர். மறையோர்கள், “அப்பா, ஆரூரா! இது உனது பாட்டன் கையெழுத்துத்தானே? பார்த்துச் சொல்லு” என்றார்கள்.

கிழவர் சிரித்து, “பாட்டனையே இவன் பார்த்திருக்க மாட்டானே? இவனா பாட்டன் கையெழுத்தைச் சரி பார்க்கத்தக்கவன்? நன்று; நன்று; இவன் பாட்டன் எழுதிய வேறு எழுத்தைக் கொணர்ந்து ஒத்துப் பாடும்” என்று அருளினர்.

அவ்வண்ணமே அவர் எழுதிய வேறு சுவடியைக் கொணர்வித்து ஒப்பு நோக்கினர்.

இரண்டும் ஒத்திருந்தன.

“ஆரூர! நீர் இவருடைய அடிமைதான். இனி தப்புதற்கு வழியில்லை, தோற்றுவிட்டீர். இவருக்கு நீர் தொண்டு செய்யும்” என்று மறையவர்கள் முடிவு வழங்கினார்கள்.

“விதி முறை இதுவாயின் நான் எப்படி மறுப்பேன்?” என்று இசைந்தனர் ஆரூர்.

சபையோர்கள் கிழவரை நோக்கி, “ஐயரே! நீர் காட்டிய ஓலையில் உம்மை எங்கள் ஊர் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது, நாங்கள் கிழவராகிய உம்மை இதுகாறும் கண்டதில்லை. இங்கே உமது வீடு எங்கே? காட்டும்” என்று

வினவினார்கள். வழக்கில் வென்ற வள்ளல், “ஓகோ! என்னை ஒருவரும் அறியீரோ? ஆனால் என்னுடன் வாருங்கள்: எனது இருப்பிடத்தைக் காட்டுவேன்” என்று, அத்தனை பேரும் தொடர்ந்து வரச் சென்றார். திருவெண்ணைய் நல்லூரில் உள்ள திருவருள் துறை என்ற திருக்கோயிலுக்குள் நுழைந்தார். நுழைந்த அவரைக் காணவில்லை! அனைவரும் திகைத்தனர்.

“என்னை அடிமை கொண்ட அந்தணர் ஆலயத்துள் புகுந்து மறைந்தது என்ன அதிசயம்!” என்று எண்ணிய நம்பியாருரர், அளவற்ற அன்புடன் தனியே தொடர்ந்து அவரை அழைத்தனர். உடனே எம்மையாளுடைய ஈசனார் அம்மையோடு தருமவிடை மேல் தோன்றிக் காட்சியளித்தார்.

“அன்பனே! முன்னமேயே நீ நமக்குத் தொண்டன்; உள்ளத்தில் எழுந்த விருப்பத்தின் காரணமாக நமது கட்டளைப்படி மண்ணில் வந்து பிறந்தனை; மாயை உன்னைத் தொடர்ந்து பற்றாதபடி நாம் தொடர்ந்து உன்னைத் தடுத்து ஆட்கொண்டோம்” என்று இறைவர் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

முன்புநீ நமக்குத் தொண்டன்
முன்னிய வேட்கை கூரப்
பின்புநம் ஏவ லாலே
பிறந்தனை மண்ணின் மீது
துன்புறு வாழ்க்கை நின்னைத்
தொடர்வறத் தொடர்ந்து வந்து
நன்புல மறையோர் முன்னர்
நாம்தடுத்த தாண்டோம்” என்றார்.

தாய்ப் பசுவின் குரலைக் கேட்ட இளங்கன்று போல் அலறினார் நம்பியாருரர். கண்ணருவி பெருகியது. உள்ளம் உருகியது; சொற்கள் குழறின; உடல் புளக முற்றது; அடியற்ற

மரம் போல் நிலமிசை வீழ்ந்தார். விண்ணவர் மலர் மழை பொழிந்தனர். எங்கும் மறைகள் முழங்கின. “என் அருமை ஆண்டவரே! நீரே வந்து என்னை வலிய ஆட்கொண்டீரோ” என்று ஆருரர் கூறினர்.

செந்தமிழுலகம் உய்யும் பொருட்டுச் சிவபெருமான், “சுந்தரா! நீ நம்முடன் வன்சொற்களைப் பேசினபடியால் வன்ஹொண்டன் எனப்படுவாய்” என்றார்.

“தன்மையினா லடியேனைத் தாமாட்
கொண்ட நாட் சபைமுன்
வன்மைகள் பேசிட வன்ஹொண்ட
னென்பதோர் வாழ்வு தந்தார்.”

(சுந்தரரின் திருநாவலூர்த் தேவாரம்)

“சுந்தர! நமக்கு அன்பிற் சிறந்த அருச்சனை பாட்டேயாகும்; ஆதலினால் தமிழ்ப் பாடல்களைப் பாடுவாய்” என்று கட்டளையிட்டருளினார் எம் பெருமான். தேடிய அயனும் மாலும் ஐந்தெழுத்தும் பாடிய பொருளாயுள்ள பரமன் இங்ஙனம் கூற ஆருரர், “வேதியனாகி வந்து என்னை வழக்கில் வென்று அடிமை கொண்ட ஆதியே! அரசே! கோதிலா அமுதே! தேவரீரது குணப் பெருங்கடலில் சிறியேன் எம்மாத்திரம் அறிவேன்? என் சொல்லிப் பாடுவேன்?” என்றார்.

அத்தன், “அன்பனே! என்னை முன்னை பித்தன் என்றனையன்றோ? பித்தனென்றே பாடுதி” என்று அருள் புரிந்தார்.

கடல்மடை திறந்த வெள்ளம்போல் நம்பியாரூரர் நாவிலிருந்து தமிழ் வெள்ளம் அணைகடந்து வரத் தொடங்கியது.

“பித்தா பிறைகூடி பெருமானே யருளாளா
எத்தான் மறவாதே நினைக்கின்றேன் மனத்துன்னை

வைத்தாய் பெண்ணைத் தென்பால் வெண்ணெய்
நல்லூ ரருட்டுறையுள்
அத்தா வுனக்காளா யினிஅல்லே னெனலாமே"

என்று திருப்பதிகம் பாடினார்.

பித்தன் என்றால் பைத்தியக்காரன் என்று அர்த்தம். சிவபெருமான் பித்தன். கருணை வழிந்து வழிந்து மேலே பொங்கித் ததும்பிப் பூரணமாய் நிற்கின்ற நிலைக்குப் பித்து என்று ஒரு பேர் உண்டு.

தாய் தவமிருந்து மகனைப் பெற்றாள். இனிது வளர்த்தாள். படிக்க வைத்தாள். பொருள் தேடி மகனுக்குக் கல்யாணம் செய்து வைத்தாள். அந்த மகன் மனைவியின் மையலில் பெற்ற அன்னையை வைதான்; அடித்தான். மகனின் அன்பு முறிந்தும் அன்னைக்கு மகன் மீதுள்ள அன்பு முறியாமல் அழுது கொண்டே தெருக்கோடியில் உள்ள அம்பிகையின் சந்நிதியில் சென்று தொழுதாள்; அழுதாள். "தேவி! பராசக்தி! உன் அருளால் பிறந்தவன் புதல்வன். அவன் ஆயிரம் மாற்றுத் தங்கம் போன்றவன். வந்தவன் அவனை இப்படிக் கெடுத்து விட்டான். அவன் என்னை அடித்தால் அடிக்கட்டும், அவன் நீண்ட ஆயுளோடு வாழட்டும். அவனைக் காப்பாற்று" என்று வேண்டிக் கொண்டாள். "அடித்து விரட்டிய மகனை வாழ்த்துகின்றாள் தாய். பெற்ற மனம் பித்து; பிள்ளை மனம் கல்லு" என்று அங்கு நின்றவர்கள் கூறினார்கள். பெற்ற மனம் பித்து என்றால் இங்கே என்ன பொருள்? குற்றம் செய்த மகனை மன்னித்து வாழ்த்துகின்ற பெருங்கருணைக்குப் பித்து என்று பெயர். அதுபோல, ஆன்மாக்களாகிய நாம் புரிகின்ற பல்லாயிரம் பிழைகளைப் பொறுத்து அருள் புரிகின்ற தாயாகிய சிவபெருமானும் பித்தன் என்று பெயர் பெற்றார்.

மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள் பித்தன் என்ற சொல்லை வேறொரு கோணத்தில் கண்டார்கள். தண்ணீருக்குள் ஒருவன் விழுந்தால் தண்ணீர் அவனை உடனே கொல்லாது. மூன்று முறை தண்ணீரில் மிதக்கவைத்துப் பின் கொல்லும். இதனால் 'தண்ணீரும் மூன்று பிழை பொறுக்கும்' என்று பழமொழி வழங்குகின்றது. இதனை மனத்தில் வைத்து மகாவித்துவான் திருவானைக்காவில் உள்ள அகிலாண்ட நாயகியை நோக்கி, "தேவி! கோடாநுகோடி பிழைகளை நீ பொறுத்து அருள்புரிகின்றாய். கங்கையோ மூன்றே பிழைகளைப் பொறுக்கின்றாள். சிவபெருமான் உன்னையல்லவா சென்னியில் சூடவேண்டும்? ஆனால் அவரோ தகுதி நோக்கவில்லை. மூன்றே மூன்று பிழை பொறுக்கும் கங்கையைச் சென்னியில் சூடினார். எண்ணில்லாத பிழைகளைப் பொறுக்கின்ற கருணை நாயகியாகிய உன்னைப் பாதி உடம்பில் வைத்தார். இதனால்தான் அவரைப் பித்தன் என்று உலகம் பேசுகிறது" என்று சுவை பயக்கக் கூறுகின்றார்.

அளவறு பிழைகள் பொறுத்தருள் நின்னை
 அணியுருப் பாதியில் வைத்துத்
 தளர்பிழை மூன்றே பொறுப்பவள் தன்னைச்
 சடைமுடி வைத்தனன் அதனால்
 பிளவியன் மதியஞ் சூடிய பெருமான்
 பித்தனென் றொருபெயர் பெற்றான்
 களமர்மொய் கழனி சூழ்திரு வானக்
 காவலகி லாண்ட நாயகியே!

"பித்தன் என்று ஒருமுறை கூறினாலும் தேவ உலகத் தைத் தந்து அருள் புரிவான் அப்பரமன்" என்று கூறுகிறது திருவிசைப்பா.

பித்தனென் றொருகால் பேசுவ ரேனும்
 பிழைத்தவை பொறுத்தருள் செய்யும்

கைத்தலம் சென்னிமேல் வைத்த கங்கை
கொண்ட சோளேச் சரத்தானே.

இராமலிங்க அடிகளோ,

நினைப்பித்தா நித்தர் நிமலா எனநீ
நினைப்பித்தால் ஏழை நினைப்பேன்-நினைப்பின்
மறப்பித்தா லியானு மறப்பேன் எவையும்
பிறப்பித்தா லென்னாலென் பேசு.

என்றார்.

சுந்தரரை வலிய ஆட்கொண்ட தாமரை பாடும் வாயார், “தொண்டனே! இன்னும் நமது புகழினை உணர்ந்து உலகமுய்யப் பலவகையாகப் பாடு” என்று கருணை புரிந்து, திருவுரு மறைந்தருளினார். அனைவரும் அதிசயித்துப் பாராட்டிப் பரவினர்.

‘ஆயிரம் பொய் சொல்லி ஒரு கலியாணம் செய்’ என்பது பழமொழி. ஆனால் ஆண்டவரோ பல பொய்கள் கூறிச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் திருமணத்தை நிறுத்தி வைத்தார். இதனை மேலாகப் பார்க்கின்ற பொழுது கொடுஞ் செயலாகத் தோன்றும். ஆழமாகப் பார்த்தால் சுந்தரரைச் சுவாமி உய்வித்தார் என்பது விளங்கும். சுந்தரரின் திருமணத்தைச் சிவபெருமான் நிறுத்தியதால் தான் சுந்தரர் மேன்மை பெற்றார். சுந்தரரை மணந்து கொள்ளவிருந்த புத்தூர் சடங்கவி சிவாசாரியரது புதல்வியார், நம்பியாருரையே சிந்தை செய்துகொண்டிருந்து சில காலத்துக்குப் பின் சிவபத முற்றார்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருமணக் கோலத்துடனேயே சிவனருட் செல்வ வழி சென்றுவிட்டார். முன்பு இருந்த சுந்தரர் வேறு. உலைக்களத்தில் வைத்த இரும்பு அனலாக மாறுவதுபோல், சுந்தரர் இப்பொழுது அருள் மயமாகி விட்டார்; சிவமயமாகிவிட்டார். திருவெண்ணெய் நல்லூர் ஆண்டவன் பாதாம்புயத்தைப் பணிந்து தலங்கள்

தோறும் யாத்திரை செய்து எம்பெருமானைப் பாடிப் பரவ
ஆசைகொண்டார். திருநாவலூர் சென்றார். அவ்வூர்
திருப்பதிகத்தில் தமது சரித்திரத்தை,

“வாயாடி மாமறை யோதியோர் வேதியனாகிவந்து
ஓரா வணத்தால்...வெண்ணெய் நல்லூரில்
வந்தனெனை யாளுங் கொண்ட”

என்றும்,

“நாதனுக்கூர் நமக்கூர் நரசிங்க முனையரையன்
ஆதரித் தீசனுக் காட்செயு மூரணி நாவலூர்”

என்றும் வெளியிட்டுள்ளார். இவ்வாறே, பிற தலத்துத்
தேவாரங்களுள்ளும் இறைவன் தம்மை வலிய ஆட்
கொண்டதை நினைத்துப் பெருமகிழ்ச்சியுடன் கூறிப்
பாராட்டியுள்ளார்.

வெண்ணெய் நல்லூரில் அற்புதப்பழ ஆவணங் காட்டி
அடியனா என்னை ஆளது கொண்ட நற்பதத்தை

(திருநள்ளாறு)

அன்று வந்தெனை யகலிடத் தவர்முன்
ஆள தாகவென் றாவணங் காட்டி
நின்று வெண்ணெய்நல் லூர்மிசை யொளித்த
நித்திலத் திரட் டொத்தினை

(திருக்கோலக்கா)

நம்பனே யன்று வெண்ணெய்நல்லூரில் நாயினேன்
தன்னை யாட்கொண்ட சம்புவே

(வட திருமுல்லைவாயில்)

மண்ணில்மேல் மயங்கிக் கிடப்பேனை
வலிய வந்தென்னை யாண்டு கொண்டேனே

(திருவாவடுதுறை)

திருநாவலூரில் எழுந்தருளியுள்ள பரமன்மீது பதிகம்
பாடிய சுந்தரர், அண்மையில் உள்ள திருத்துறையூர்

சென்றனர். பெண்ணை நதியில் மூழ்கி, திருக்கோயிலுட் சென்று தலைமாலையணிந்த தலைவனை வணங்கித் தவநெறியைத்தாரும் என்று வேண்டினார்.

அவ்வாறே தவநெறியை இறைவன் தரப்பெற்றனர். அருகில் உள்ள திருத்தலங்களை வணங்கிக் கொண்டு, தில்லையம்பலத்தாடும் ஆனந்தக்கூத்தரைத் தரிசிக்கும் காதலினால் புறப்பட்டனர். திருவதிகைக்கு அருகில் வந்த சுந்தரர், அத்திருவதிகை, திருநாவுக்கரசு நாயனார் உலகம் போற்றும் உழவாரப் படைகொண்டு திருத்தொண்டு செய்து அருள்பெற்ற தலம் என்பதனால், அதனை மிதிக்க அஞ்சினார். திருவதிகைக்குள் செல்லாது அருகில் உள்ள சித்தவடம் போய்த்தங்கினார். கெடில நதியில் நீராடி, அதிகை மேவும் அண்ணலைத் திசை நோக்கித் தொழுதார். இரவு சித்தவடம் மடத்தில் பரிசனங்கள் அனைவரும் துயில் செய்ய, திருவதிகைத் தேவரைத் தியானித்த வண்ணமாகப் பள்ளிகொண்டனர் நம்பியாரூரர்.

திருவதிகை வீரட்டானத்துறையும் தேவதேவர் கிழவேதியர் வடிவந்தாங்கி, மடத்துள் வந்து, சுந்தரருடைய தலையின்மீது திருவடியை வைத்துத் தூங்குபவர்போல் அமைந்தருளினார். நம்பியாரூரர் எழுந்து, “ஐயரே! உமது பாதத்தை ஏன் என் தலைமேல் வைத்தீர்?” என்று கேட்டார். “அப்பனே! தளர்ந்த பருவத்தினாலே திசை தெரியாமல் கால் உன்மீது பட்டு விட்டது போலும்” என்றார் இறைவர். நம்பியாரூரர் வேறு புறத்தில் போய்ப் படுத்துக்கொண்டார். அரனார் அங்கும் போய் அவர் சென்னியின் மீது அடிமலரை வைத்தருளினார். வன்றொண்டர் எழுந்தார். “என்ன ஐயா! பலகாலும் இப்படி என்னை மிதிக்கின்றீரே! நீர் யார்?” என்றார். “என்னை நீ அறிந்ததில்லையோ?” என்று மறைந்தருளினார் எம்பிரானார். உடனே சுந்தரர் திடுக்கிட்டு, “அதிகை மேவும் அமலனே! ஆலமுண்ட அண்ணலே! இந்த இரவில் இங்கு

எளியேன் பொருட்டு எழுந்தருளி, வேதாகமங்களும்
காணாத உமது திருவடிகளைச் சிறியேன் சென்னியில்
வைத்துத் திருவடி தீட்சை தந்தருளினீரே! எனது தவமே
தவம்" என்று துதித்து,

“தம்மானை யறியாத
சாதியா ருளரே
சடைமேற்கொள் பிறையானை
விடைமேற்கொள் விகிர்தன்
கைம்மாவி னுரியானைக்
கரிகாட்டி லாடல்
உடையானை விடையானைக்
கறைகொண்ட கண்டத்
தெம்மான்றன் அடித்தொண்டன்
முடிமேல் வைத்திடு மென்னும்
ஆசையால் வாழ்கின்ற
அறிவிலா நாயேன்
எம்மானை எறிகெடில
வடவீரட் டானத்
துறைவானை இறைபோதும்
இகழ்வன்போ லியானே !”

என்று திருப்பதிகம் பாடினார்.

உலகமெலாம் சாமியைத் தேடுகின்றது. சுவாமி
இவரைத் தேடி வந்திருக்கின்றார்.

6. தம்பிரான் தோழர்

சித்தவடத்திலிருந்து புறப்பட்டார் சுத்தசிவத்தின்
சேவடி தாங்கிய சுந்தரர். மாவலியை அடக்கிய வாமன
மூர்த்தி வழிபட்ட திருமாணிகுழியையும், திருத்தினை

நகரையும் வழிபட்டு, திருப்பதிகங்கள் பாடி, இடையில் உள்ள தலங்களையும் வணங்கி, எல்லை மிதித்தவுடன் பிறவி இல்லை என்று தொல்லை மறைகள் புகழும் தில்லையம்பதி யடைந்தார். தூல லிங்கமாகிய திருக்கோபுரத்தைக் கண்டவுடன் ஆராக்காதலுடன் மண்மிசை வீழ்ந்து பணிந்தார். உள்ளம் உருகினார். சிதம்பரத்தில் உள்ள அடியார்கள் எதிர்கொண்டு பணிந்தார்கள், வேதவொலியும், ஆகம கீத ஒலியும், தேவார நாத வொலியும், ஆடல் ஒலியும், வேள்விப் புகையும் மிகுந்த திருவீதியை வணங்கி, அடியார்களும் முனிவர்களும் நெருங்கியுள்ள திருக்கோயிலுக்குள் சென்று, பொன்னம்பலத்துக்கு முன் நின்று நடேசப் பெருமானைக் கண் குளிரக் கண்டார். மதுவுண்ட வண்டுபோல் கூப்பிய கரத்துடன் அசைவற்று நின்றார்.

ஐந்துபே ரறிவுங் கண்களே கொள்ள
அளப்பருங் கரணங்கள் நான்கும்
சிந்தையே யாகக் குண்மொரு மூன்றும்
திருந்துசாத் துவிகமே யாக
இந்துவாழ் சடையா னாடு மானந்த
எல்லையில் தனிப்பெருங் கூத்தின்
வந்தபே ரின்ப வெள்ளத்துள் திளைத்து
மாறிலா மகிழ்ச்சியின் மலர்ந்தார்.

நாமும் கனகசபைக்குப் போகிறோம்; சுவாமியைத் தரிசிக்கின்றோம். திரும்புகிறோம். சுந்தரர் இப்படியா தரிசித்தார்? காது கேட்கவில்லை; மூக்கு முகரவில்லை; எல்லா அவயங்களும் ஒடுங்கிக் கண்களே ஆண்டவனைப் பார்க்கின்றன. கரணங்களாகிய மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்ற நான்கும் சிந்தையில் ஒடுங்கி விட்டனவாம். சத்துவ குணம், ராஜஸ குணம், தமோ குணம் மூன்றும் ஒரே சாத்துவிகமாக அமைந்தனவாம்.

நம்பியாருருக்கு ஆனந்த வெள்ளம் பொங்கித் ததும்பியது. அதில் தம்மையே கரைத்துக்கொண்டார். பதிகம் பாடித் துதி செய்தார்.

“அப்பனே! நமது திருவாருருக்கு வருக” என்று அருள் வாக்கு வானத்தில் எழுந்தது.

சுந்தரர் அம்பலவாணர் திருவருளை வியந்து, எம் பெருமான் கட்டளையைச் சிரமேல் தாங்கித் தொழுது தில்லையிலிருந்து பிரியா விடைபெற்றுப் புறப்பட்டனர்.

கொள்ளிட நதியைத் தாண்டிச் சீர்காழியைச் சேர்ந்தார் வன்றொண்டர். அம்மை திருமுலைப் பாலுண்ட எம்மையாளுடைய திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் அவதரித்த தலமாதலின், அதனைக் கால் கொண்டு மிதிக்க அஞ்சி எல்லையிலிருந்து வணங்கினார். சீர்காழி மேவிய சிவபெருமான் அங்கே காட்சி கொடுத்தருளினார். அரனாரின் திருக்கோலத்தைக் கண்டு ஊனுருகி உள்ளம் குழைந்த நம்பியாருரார், கழுமலத்திறைவர் தமக்குக் காட்சி கொடுத்ததைக் குறிப்பிட்டுப் பாடிப் போற்றினார்.

சாதலும் பிறத்தலும்
தவிர்த்தெனை வகுத்துத்
தண்ணருள் தந்தவெந்
தலைவனை மலையின்
மாதினை மதித்தங்கோர்
பால்கொண்ட மணியை
வருபுனல் சடையிடை
வைத்தவெம் மானை
ஏதிலென் மனத்துக்கோ
ரிரும்புண்ட நீரை
எண்வகை யொருவனை
எங்கள் பிரானைக்

காதில்வெண் குழையானைக்
கடல்கொள மிதிந்த
கழுமல வளநகர்
கண்டுகொண் டேனே.

காயும் இரும்பில் வார்த்த நீரை அது உறிஞ்சிக் கொள்ளுமாப்போலே தம்மை இறைவன் ஆட்கொண்டு விட்டார் என்று திருப்பதிகம் பாடினார். திருக்கோலக்கா, திருப்புன்கூர் தரிசித்து, காவிரியில் முழுகி, மாயூரம், அம்பர் மாகாளம், திருப்புகலூர் முதலிய திருத்தலங்களைச் சேவித்துக்கொண்டு, திருவாரூருக்கு அருகில் வந்தார்.

நீராருஞ் சடை மிசை நிலவணிந்த நிமலன் தேராருந் தெருவுடைய திருவாரூர்வாழ் அன்பர்களது கனவில், “ஆராத காதலுடன் நாம் அழைக்க நம்பியாரூரன் வருகின்றான்; சோராத அன்போடவனை எதிர்கொண்டு அழையுங்கள்” என்று பணித்தருளினார். திருவாரூர்வாழ் திருத்தொண்டர்கள் எம்பிரானால் தடுத்தாட்கொள்ளப் பெற்ற சுந்தரரது பெருமையை வியந்தனர்; நகரை நன்கு அலங்கரித்தனர்; வீதிகள் எங்கும் தோரணம் கட்டினர்; வீடுகள் தோறும் மணி விளக்கும் நிறை குடமும் வைத்தனர்.

கடல் திரண்டது போல் ஆரூர் அன்பர்கள் எதிர் கொண்டு நம்பியாரூரரை அழைத்தனர். தம்மை எதிர் கொண்டு அழைத்து வரவேற்ற திருவாரூர் வாழும் தொண்டர்களைக் கைகூப்பித் தொழுதார் நம்பியாரூரர். “எந்தையாகிய சிவபெருமான் வீற்றிருந்தருளும் பெரும் சிறப்புடைய திருப்பதி இத்திருவாரூரே. இங்கெழுந்தருளிய இறைவர் அடியேனையும் ஆட்கொண்டருள உளம் இசைவாரோ என்பதை அன்பு கூர்ந்து அவர்பால் கேட்டுத் தெரிவிப்பீராக” என்று வினவி வேண்டினார்.

கரையுங் கடலும் மலையும்
 காலையும் மாலையு மெல்லாம்
 உரையில் விரவி வருவான்
 ஒருவன் உருத்திர லோகன்
 வரையின் மடமகள் கேள்வன்
 வானவர் தானவர்க் கெல்லாம்
 அரையன் இருப்பதும் ஆரூர்அவர்
 எம்மையும் ஆள்வரோ கேளீர் !

பின்னர் திருக்கோயிலுள் நுழைந்து, தேவாசிரியன் மண்டபம் தொழுது, புற்றிடங் கொண்ட புராதனனைப் போற்றினார். உருகி உருகி உள்ளத்தில் அன்பு வெள்ளம் பெருகிப்பெருகி ஆராக்காதலுடன் துதித்தார். அப்பொழுது, “சுந்தரனே! உனக்கு நம்மைத் தோழராகத் தந்தோம்; நாம் முன்பு தடுத்தாட் கொண்ட காலத்து நீ புனைந்திருந்த திருமணக் கோலத்துடன் எப்போதும் இருந்து மண்மிசை விளையாடுவாய்” என்று, ஒரு வாக்கு அனைவரும் கேட்க வானில் எழுந்தது.

இந்த இடம் அன்பர்கள் நன்கு சிந்திக்கத் தக்கது. “நான் உன்னைத் தோழனாக்கிக் கொண்டேன்” என்றும், “இன்று முதல் நீ எனது தோழன்” என்றும், “நான் உனது தோழன்” என்றும் பெருமான் கூறவில்லை. “தோழராக நம்மை உனக்குத் தந்தோம்” என்பதில் எத்துணை ஆழம் உளது? “தந்ததுன் தன்னை” என்பார் மணிவாசகர். மாலயனாதி வானவர்கள் யாவரும் ஈசனுடைய அடிமைகளே. குபேரன் அரிதில் முயன்று தோழரானார். சுந்தரரை இறைவன் வலிதில் தாமே தோழராக்கிக் கொண்டார்.

இறைவனுடைய அருள்மொழியைக் கேட்ட நம்பியாரூரர், “பெருமானே! நின் கருணைத் திறனை என்னென்று புகழ்வேன்? வலிய ஆட்கொண்ட வள்ளலே!”

என்று துதித்தனர். அன்று தொட்டு, அவரை அடியவர்கள், "தம்பிரான் தோழர்" என்றே அழைப்பாராயினார்கள். சுந்தரர் திருமணக் கோலத்துடன் விளங்கி, நாடோறும் புற்றில் மேவும் புண்ணியனையும், தியாகேசனையும் இனிது சேவித்து, தமிழ் மாலைகளால் இறைவனை அலங்கரித்து வருவாராயினார்.

முன்னே திருக்கைலாய மலையில் ஆலால சுந்தரர் விரும்பி நோக்கிய உமையம்மையாரது சேடிகள் இருவரில் ஒருவராகிய கமலினியம்மையார், திருவாரூரில் உருத்திர கணிகையர் மரபிலே அவதரித்தனர். பரவையார் என்ற திருப்பேர் கொண்டு பனிமதியென வளர்ந்தனர்.

மானிளம் பிணையோ தெய்வ
வளரிள முகையோ வாசத்
தேனிளம் பதமோ வேலைத்
திரையிளம் பவள வல்லிக்
கானிளங் கொடியோ திங்கட்
கதிரிளங் கொழுந்தோ காமன்
தானிளம் பருவங் கற்குந்
தனியிளந் தனுவோ என்ன!

அழகு ஒரு வடிவம் பெற்றதுபோலும், அறிவின் சிகரம் போலும், அன்பின் கருவூலம் போலும் விளங்கினார்.

7. பரமன் பணிக்கு ஒரு பரவை

இசையில் மிகவும் வல்லமை பெற்றிருந்தார் பரவையார். நாடோறும் தோழிகளுடன் வான்மீகநாதரை உள்ளங் குழைந்து உருகி வழிபாடு புரியும் நியமம் உடையவர்.

ஒரு நாள் பரவையார், தோழியர் சூழ, வானிலிருந்து இறங்கிய மின்னற் கொடிபோல் திருக்கோயிலுக்கு வந்தார். அடியார்கள் சூழச் சுவாமி தரிசனம் செய்ய வந்த சுந்தரர், பண்டை ஊழ் கூட்டுவிக்கப் பரவையாரைப் பார்த்தார். அக்கணமே காதல் வெள்ளம் கரைபுரண்டு ஓடியது.

கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ
காமன்றன் பெருவாழ்வோ
பொற்புடைய புண்ணியத்தின்
புண்ணியமோ புயல்கமந்து
விற்குவளை பவளமலர்
மதிபூத்த விரைக்கொடியோ
அற்புதமோ சிவனருளோ
அறியேனென் றதிசயித்தார்.

கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ என்பதற்குத் தெய்வ யானை என்று சிலர் தவறாகப் பொருள் சொல்கிறார்கள். தெய்வயானை யென்றால் வணங்கத் தோன்றுமே யன்றி விருப்பத்துடன் பார்க்கத் தோன்றாது. கற்பக மரத்தின் பூங்கொம்போ என்றே கருதினார். “மலர்மிசை வாழும் பிரமன் அரிதின் முயன்று செய்த மணிவிளக்கோ? உலகம் மூன்றும் செய்த புண்ணியத்தின் புது மலரோ? என்னை யாட்கொண்ட எந்தை பிரான் திருவருளோ?” என்று பலப் பல எண்ணி நின்றார்.

பரவையாரும் பண்டை விதி கூட்டுவிப்ப ஆரூரரை நோக்கினார்; கனலினுமிக்க கற்புடைய அம்மையின் உள்ளக் கோயிலுள் சுந்தரர் எழுந்தருளினார்.

‘முன்னேவந் தெதிர்ந்தோன்றும்
முருகனோ! பெருகொளியால்
தன்னேரில் மாரனோ?
தார்மார்பின் விஞ்சையனோ?’

மின்னேர்செஞ் சடையண்ணல்
 மெய்யருள்பெற் றுடையவனோ ?
 என்னையென் மனந்திரித்த
 இவன்யாரோ ?' எனநினைத்தார்.

“என் மனத்தை இதுவரை யாரும் கவரவில்லை. இவரைப் பார்த்ததும் இரும்பாயிருந்த என் மனம் வெண்ணெயாய் உருகிவிட்டதே! வெறும் அழகைக் கண்டு மயங்காத என் உள்ளம் இவரைக் கண்டு உருகுமானால் இவர் முன்னே வந்தெதிர் தோன்றும் முருகனோ?” என்று உள்ளம் பறி கொடுத்துப் பரமனைச் சேவிக்க உட்புகுந்தார் பரவையார்.

தம்பிரான் தோழர் அருகில் இருந்த அடியவர்களை, “இந்தப் பெண் யார்?” என்று வினவினார்.

“சுவாமி! இப்பெண்ணின் பெயர் பரவை. சிவபெருமானுக்கே கலையை அர்ப்பணித்த உருத்திர கணிகையர். தேவர்களும் தொடற்கரியவர்” என்றனர். சுந்தரர் திருக்கோயிலுட் சென்று சிவபெருமானைத் தொழுதார். பிறகு பரவையாரைத் தேடினார். ‘எந்தையாரருள் எந்நெறிச் சென்றதோ’ என்று வாடினார். கோயிலைச் சேர்ந்த தேவாசிரிய மண்டபத்துக்குப் போய், ‘பரமனார், பரவையைத் தருவார்’ என்று இருந்தார்.

பரவையார் வேறு வழியாகத் தமது இருக்கை சேர்ந்தார். பரவையாம் அமுதினைத் தர வேண்டிக் கடலைக் கடையச் செல்வதுபோல் கதிரவன் மேற் கடலில் புகுந்தான். அஞ்செழுத்தினை நினையாத வஞ்சகர் நெஞ்சம் போல் உலகம் இருள் சூழ்ந்தது. திருநீற்றின் திருவொளி போல் திங்கள் தோன்றியது. திங்களும் தென்றலும் சுந்தரருக்குத் துன்பம் செய்தன.

பிறந்த தெங்கள் பிரான்மல யத்திடைச்
 சிறந் தணைந்தது தெய்வநீர் நாட்டினில்

புறம் பணைத்தடம் பொங்குமல் வீசிட
மறம் பயின்றதெங்கோ தமிழ் மாருதம் ?

“ஏ, தமிழ்த் தென்றலே! இந்தக் கொடுமையை நீ எங்கு கற்றுக் கொண்டாய்?” என்று கூறி வருந்திக்கொண்டிருந்தார்.

பரவையார் தமது திருமாளிகை வந்து சேர்ந்து, நிலா மாடத்தில் மலர்ப்பள்ளி மேல் வைகி ஆநூரை யெண்ணி அயர்ந்தார். அருகிலிருந்த சேடியை நோக்கி, “நாம் கோயிலில் கண்ட அருளாளர் யார்?” என்று கேட்டார். அவள் பரவையாரைத் தொழுது, “அம்மையே! இருவரால் தேடப்பட்டும் கிடைக்காத ஒருவர் வலிதில் ஆட்கொண்ட சைவ முதல் திருத்தொண்டர்; தம்பிரான் தோழர்; திருநாவலூர் ஆதிசைவர்” என்று கூறினாள். அதனைக் கேட்ட பரவையார், “ஆகா! அவர் எம்பிரானுக்கு இவ்வளவு உகந்த தமரோ?” என்று கேட்டு, மேலும் அன்பு வளர விரகத்தில் கலங்கினார்.

இருவரையும் இம்மண்ணுலகில் பிறக்குமாறு கட்டளையிட்ட இறைவர், அன்றிரவே, அடியவர் கனவில் தோன்றி, “நாளை பரவையைச் சுந்தரனுக்கு மணஞ் செய்யின்” என்று பணித்தருளினார். நம்பியாருரர்பால் வந்து, “நங்கை பரவையை உனக்கு மணஞ் செய்யுமாறு அடியவர்க்கு ஆணையிட்டோம்” என்று அருளிச் செய்தார். பின்னர் பரவையார் முன்னிலையில் தோன்றி, “நாளை உன்னை நம்பியாருரன் மணங்கொள்வான்” என்று அருள் புரிந்தார். முன்பு முறைப்படி நடக்க விருந்த திருமணத்தைக் கிழவராக வந்து தடை செய்த அவரேதான் இப்போது இந்தத் திருமணத்துக்கு ஏற்பாடு செய்தார்! கயிலைக் கமலினியையும் ஆலால சுந்தரரையும் மறவாது, தம் வாக்கைக் காக்க முற்பட்ட வள்ளலன்றோ அவர்!

மறுநாள் விடியற்காலையில், சிவனடியார்கள் அரனார் ஆணையின்வண்ணம் தம்பிரான் தோழராகிய நம்பியாருருக்கு நங்கை பரவையாரை விதிப்படி சிறப்பாகத் திருமணம் செய்து வைத்தார்கள்.

ஆரூர் தமதருமை மெல்லியலாருடன் அன்பினாற் கலந்து மகிழும் நிலையிலேயே, 'பன்னாளும் பயில் யோகம் பரம்பரையின் விரும்பி' சிவனருட் கடலில் திளைத்து இன்புறும் சிவயோகச் செல்வராய்ச் செந்தமிழ்ப் பாமாலைகள் பாடிச் சிவபெருமானைப் போற்றி மகிழ்ந்தார்.

இறைவனைத் திருமேனி தாங்கும் சகளமூர்த்தியாகப் பாவித்து அன்பு பூணும் சரியை-ஆலயத்திலுள்ள அச்சகளத் திருமேனியை ஆகம் முறைப்படி வழிபடும் கிரியை, இறைவனை குக்குமமாக உள்ளத்தில் பாவிக்கும் யோகம், உருவம் கடந்த நிலையில் இறைவனை அநுபவிக்கும் ஞானம் எனச் சைவ நெறி நான்கு மார்க்கங்களைக் கூறும்.

ஞானத்தில் சரியை அப்பர். ஞானத்தில் கிரியை சம்பந்தர். ஞானத்தில் யோகம் சுந்தரர். ஞானத்தில் ஞானம் மாணிக்கவாசகர். ஆக, ஞானத்தில் பதினைந்தாவது படியில் இருந்த சுந்தரர் பரவையாருடன் வீட்டில் சிவயோகம் பயில்கிறாராம்.

திருவாரூரில் கோயில் கொண்டருளிய பெருமான் அன்புடைத் தோழராய் வந்து தோன்றிப் பரவையாரை வாழ்க்கைத் துணையாகத் தந்தருளிய திருவருள் திறத்தை,

ஏழிசையா யிசைப்பயனா யின்னமுதா யென்னுடைய
தோழனுமாய் யான்செய்யுந் துரிககளுக் குடனாகி
மாழையொண்கண் பரவையைத்தந் தாண்டாணை
மதியில்லா
ஏழையேன் பிரிந்திருக்கேன் என்னாரு ரிறைவனையே.

என்று உளம் கசிந்து உரைக்கின்றார் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்.

ஒருநாள் அன்பர் புடைகுழ நம்பியாரூரர் திருமணக் கோலமும் சைவத் திருக்கோலமும் கலந்து மிளிரத் திருக்கோயிலை யடைந்தார். அங்குள்ள தேவாசிரிய மண்டபத்தில் சிறந்த திருத்தொண்டர்கள் கூடியிருப்பதனைக் கண்டார். “இத் திருத் தொண்டர்கட்கு அடியேன் தொண்டனாக ஆகும் நாள் என்றோ?” என்று எண்ணி ஏங்கி உள்ளே சென்று, இறைவனது திருவடிகளை வாழ்த்தி வணங்கினார். கண்ணுதற் கடவுள் அவருக்குக் காட்சி தந்து, “சுந்தரனே! நமது அடியவர் பெருமையைக் கேள்” என்று எடுத்துரைத்தார்.

“பெருமையால் தம்மை ஒப்பார்;
பேணலால் எம்மைப் பெற்றார்;
ஒருமையால் உலகை வெல்வார்;
ஊனமேல் ஒன்றும் இல்லார்;
அருமையாம் நிலையில் நின்றார்;
அன்பினால் இன்பம் ஆர்வார்;
இருமையும் கடந்து நின்றார்;
இவரைநீ அடைவாய்” என்று.

“நமது அடியவர்களை வணங்கி அவர்களமீது பதிகம்பாடு” என்று பணித்தருளினார் சிவபெருமான். அப்பணியினைத் தலைமேற் கொண்ட சுந்தரர், பெருமானைப் பணிந்து, “எம்பெருமானே! திருத் தொண்டர்களது பெருமை இத்தன்மையது இன்ன பண்புடையது என்று எவ்வாறு சிறியேன் உணர்ந்து பாடுவேன்? இதற்குரியவன் யானோ? அடியார்களது புகழை விரித்துரைக்கும் திருப்பதிகத்தினைப் பாடும் பரிசினை அருள்வீர்” என்று வேண்டினார். அப்போது பரம்பொருளே, “தில்லைவாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்” என்று அடியெடுத்துக் கொடுத்து மறைந்

தருளினார். மறையாயிரம் மொழிந்த மலர் வாயால் அடியெடுத்துக் கொடுக்கப் பெற்ற ஆரூர், தேவாசிரிய மண்டபம் போய், அங்கு குழுமியிருந்த சிவனருட் செல்வர்களைப் பன்முறை பணிந்து, கண்ணீர் சொரிந்து 'திருத்தொண்டத் தொகை' என்னும் திருப்பதிகத்தை இனிது பாடினார்.

தில்லைவா ழந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்
திருநீல கண்டத்துக் குயவனார்க் கடியேன்
இல்லையே என்னாத இயற்பகைக்கு மடியேன்
இளையான்றன் குடிமாற னடியார்க்கு மடியேன்
வெல்லுமா மிகவல்ல மெய்ப்பொருளுக் கடியேன்
விரிபொழில்கூழ் குன்றையார் விறன்மிண்டர்க் கடியேன்
அல்லிமென் முல்லையந்தார் அமர்ந்திக் கடியேன்
ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக் காளே.

இவ்வாறு அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களுக்கும், தொகையடியார்களுக்கும் தாம் அடிமை; அவர்களது அடிமைக்கும் அடிமை என்று பதிகம் பாடி எளிமையால் உயர்ந்தார் சுந்தரர். இறைவன் அடியெடுத்துத் தந்து அவர் பாடிய அந்தச் சிவனடியார் அனைவரின் சரித்திரங்களையும் திரட்டித் தருவதுதான் பெரிய புராணம்.

சிவனடியார் உளம் மகிழ அவர்தம் திருக்கூட்டத் தின் நடுவே திருவாரூரில் நாள்தோறும் முப்போதும் தியாகேசப் பெருமானை வழிபட்டுக் கொண்டு வந்தார் நம்பியாரூரராகிய சுந்தரர்.

அரனார்க்கு ஆட்பட்டு அவனருளால் அவனுடைய திருத்தொண்டர்களாகிய சிவனருட் செல்வர்களுக்கு ஆட்பட்டு உய்ந்த திறத்தினை,

‘ஆட்டான் பட்டமையால்
அடியார்க்குத் தொண்டுபட்டு’

என்றும்,

‘பண்டே நின்னடியேன் அடியாரடியார் கட்கெல்லாம்
தொண்டே பூண்டொழிந்தேன்’

எனவும் நம்பியாரூரர் தெளிவாகக் கூறியுள்ளார்.

திருத்தொண்டர்களையும் அவர்தம் திருக்
கூட்டத்தினையும் போற்றுவது திருத்தொண்டத்தொகை
என்னும் இத்திருப்பதிகமாகும். இதனைத் ‘தென்றமிழ்
பயனாய் வந்த திருத்தொண்டத் தொகை’ எனச் சேக்கிழார்
பெருமான் போற்றியுள்ளார். நம்பியாரூரர் இந்தத்
திருப்பதிகத்தினைப் பாடியருளியதற்குக் காரண கர்த்தராக
விளங்கியவர் விறன் மிண்ட நாயனார் எனக் கூறுகின்றார்
சேக்கிழார் பெருமான்.

‘வேறுபிறிதென் திருத் தொண்டத்
தொகையா லுலகு விளங்கவரும்
பேறுதனக்குக் காரணராம் பிரானார்
விறன்மிண் டரின் பெருமை
கூறுமளவென் னளவிற்பே’

சுந்தரர் பரவையாருடன் திருவாரூரில் தங்கியிருந்த
போது குண்டையூர்க் கிழார் என்பவர் நம்பியாரூரரிடம்
அன்பு பூண்டு அவரும் அடியாரும் அமுது செய்யும்
பொருட்டு, பரவையார் வீட்டுக்கு நெல்லும், பருப்பும்,
சர்க்கரையும் பிற உணவுப் பொருள்களும் தந்து, தொண்டு
செய்துவந்தார். இப்பணி இடையறாது நடந்து வருங்கால்
உரிய காலத்தில் மழையின்றி எங்கும் பஞ்சம் ஏற்பட்டது.
வயல்கள் விளையாமையால் குண்டையூர்க் கிழார்
வழக்கம்போல் சுந்தரருடைய அமுதுக்கு நிரம்ப உணவுப்
பொருள்கள் வழங்குவதற்கு முடியாது ஒரு நாள் மிகவும்
உள்ளம் வருந்தி உணவின்றி உறங்கினார். சிவபெருமான்
அவரது கனவில் தோன்றி, “சுந்தரன் பொருட்டு உனக்கு
நெல் தந்தோம்” என்று அருளிச் செய்து, குபேரனை
ஏவினார். அவ்வாணையின் வண்ணம் குபேரன்

குண்டையூர் முழுவதும் மலைபோல் நெல் குவிந்திடச் செய்தான். பொழுது விடியும் பொழுது குண்டையூர்க்கிழார் எழுந்து, நெல்மலையைக் கண்டு அதிசயித்தார். சிவபெருமான் திருவருளையும் நம்பியாருரரின் பெருமையையும் வியந்து போற்றித் துதித்தார். “எம்பெருமான் சுந்தரர்க்கு அருளிய இந்நெல் மலையை எவ்வாறு யாரைக் கொண்டு எடுத்துச் செல்வது?” என்று திகைத்தார். இவ்வதிசயத்தைச் சுந்தரர்க்குத் தெரிவிக்கும் பொருட்டுத் திருவாருரை நோக்கிச் சென்றார். இதற்குள் குண்டையூரில் நெல் மலை அளிக்கப் பெற்றுள்ளதெனச் சிவபிரானே அறிவிக்க அறிந்த சுந்தரர், குண்டையூரை நோக்கி வந்தார். வழியிலே சுந்தரரைக் கண்ட குண்டையூர்க்கிழார் அவரைத் தம் ஊருக்கு அழைத்துச் சென்றார். ஆரூர் குண்டையூர் போய் பொன்மலையுடைய புராதனர் அளித்த நெல்மலையைப் பார்த்து இறைவன் திருவருளை வியந்தார். “இங்கு நெல்மலையைக் குவிந்திடச் செய்த சிவபெருமானே இதனை எடுத்துச் செல்வதற்குரிய ஆட்களையும் தந்தாலன்றி இதனை எடுத்துச் செல்லுதல் இயலாது” என்று எண்ணி, அருகிலுள்ள கோளிலி என்ற திருத்தலத்துக்குச் சென்று, நெல்லினைத் திருவாருருக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்குமாறு திருப்பதிகம் பாடியருளினார்.

“நீள நினைந்தடியேன் உமை
 நித்தலுங் கைதொழுவேன்
 வாளன கண்மடவாள் அவள்
 வாடி வருந்தாமே
 கோளிலி யெம்பெருமான் குண்டையூர்ச்
 சிலநெல்லுப் பெற்றேன்
 ஆளிலை எம்பெருமான் அவை
 அட்டித் தரப்பணியே!”

இப் பதிகம்பாடி முடிந்ததும் விடையவர் திருவருளால், “இன்றிரவு நமது பூதங்கள் பரவைவீடு மட்டுமன்றித் திருவாரூர் முழுவதும் நிறையுமாறு நெல் மலையைக் கொணர்ந்து சேர்க்கும்” என்று வானில் ஓர் ஒலி எழுந்தது. தம்பிரான் தோழர் எம்பெருமானை வணங்கித் திருவாரூர் சேர்ந்தார்.

அன்றிரவே பூதகணங்கள் நெல்மலையை எடுத்துப் பரவையார் வீட்டினை நிறைத்து, திருவாரூர் வீதிகளையும் நிரப்பி விட்டன. மறுநாள் துயிலுணர்ந்து எழுந்த பரவையார், தம் மாளிகையிலும் திருவாரூர் வீதிகளிலும் நெற்குவை நிரம்பியிருப்பதைக் கண்டு, திருவருளின் தன்மையை அதிசயித்தார். ஊர் முழுவதும் நெற்குவியல்களைக் கண்ட ஊரில் உள்ளார், “இந் நெற்குவை நம்பியாரூரர் பரவையாருக்கு அளித்தது” எனத் தேர்ந்து அற்புதம் எய்தினர். அவரவர் வீட்டின் எல்லைக்குள் உள்ள நெற்குவியலை அவரவர்களே எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்று பரவையார் ஊர்முழுவதும் பறையறிவித்தனர். திருவாரூர் மக்கள் அனைவரும் திருவருளையும் பரவையாரது பரிவையும் புகழ்ந்து போற்றினார்கள்.

8. பொன் பெற்ற பண்

கோட்டிலி நாயனார் என்று ஓர் அடியார். திருநாட்டியத்தான் குடியில் வாழ்ந்த அவர் சேனாதிபதியாக இருந்ததோடு, சிவபெருமான் வீற்றிருந்தருளும் திருக்கோயிலுக்கு வேண்டும் திருவழுதுக் குரிய செந்நெல்லைச் சேர்த்தளிக்கும் திருத்தொண்டி னையும் மேற்கொண்டிருந்தார். அவர் சுந்தரரிடம் சென்று திருவடி தொழுது தம் ஊருக்கு எழுந்தருளுமாறு அவரை

வேண்டினார், நம்பியாரூரர் இசைந்தார். மகிழ்ந்து ஊர் திரும்பினார் கோட்புலியார். தம்பிரான் தோழர் தியாகப் பெருமானை வணங்கி, பிற திருத்தலங்களையும் வணங்கிக்கொண்டு திருநாட்டியத்தான் குடியை அடைந்தார். கோட்புலியார் வீதியையும் வீட்டினையும் அலங்கரித்து எதிர்கொண்டு வணங்கித் தமது மனைக்கு அழைத்துக் கொண்டு சென்றார். தம்பிரான் தோழரைத் தம் இல்லத்தில் பொற்பீடத்து இருத்தித் திருவடியை நீரால் விளக்கினார். அப்பாத தீர்த்தத்தை வீடு முழுவதும் தெளித்தார். சுந்தரரை நறுமலர்களினால் அருச்சித்தார். தூபதிங்காட்டி, மலர் மாலைகுட்டி வழிபட்டுத் திருவமுது செய்வித்தார். சேனாதிபதியாகிய அக் கோட்புலியார் தமது அருமைப் புதல்விகளாகிய சிங்கடியார், வனப்பகையார் என்ற இருவரையும் வணங்கச் செய்து, தாமும் வணங்கினார். “எம்மையாட் கொள்ளும் எந்தையே! அடியேனது புதல்விகளை அடிமையாக்கிக் கொண்டு அருள் புரிய வேண்டும்” என்று விண்ணப்பம் செய்து கொண்டார். சுந்தரர் அவ்விருவரையும் தமது புதல்வியராகக் கொண்டு மடித்தலத்தில் வைத்து கருணையுடன் உச்சி மோந்து, விரும்பிய பொருள்களைக் கொடுத்து, சிவாலயத்துக்கு அவர்களுடன் சென்று கோட்புலி நாயனாரின் வேண்டுகோளை நிறைவு செய்தார். தாம் அருளிய பதிகங்களுட் சிங்கடியப்பன் வனப்பகையப்பன் எனத் தம்மைக் குறித்துக் கொண்டார்.

நம்பியாரூரர் நாட்டியத்தான் குடியினின்றும் புறப் பட்டுத் திருவலிவலம் சென்று மாதொருபாகனாகிய பெருமானைக் கண்டு மகிழ்ந்து தரிசித்தார்.

“நல்லிசை ஞானசம் பந்தனும் நாவினுக்
கரசரும் பாடிய நற்றமிழ் மாலை
சொல்லியவே சொல்லி யேத்துகப் பாணைத்
தொண்டனே னறியாமை யறிந்து

கல்லியன் மனத்தைக் கசிவித்துக்
 கழலடிகாட்டி யென்களை களையறுக்கும்
 வல்லியல் வானவர் வணங்க நின்றானை
 வலிவலந்தனில் வந்து கண்டேனே."

என்னும் பாடலால் இறைவனைப் போற்றித் தமக்கு முற்பட்ட அருளாளர்களாகிய திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர் ஆகிய இருவரும் திருவாய் மலர்ந்தருளிய தேவாரத் திருப்பதிகங்களில் சிவபெருமானுக்கு உள்ள ஈடுபாட்டினைக் குறிப்பிட்டுப் பாராட்டினார். மீண்டும் திருவாரூர் வந்து சேர்ந்தார்.

பங்குனி உத்திரத் திருநாள் நெருங்கியது. அத் திருவிழாவில் பரவையார் தானதருமங்கள் புரிய விரும்பினார். அதற்கான செல்வத்தைப் பெற என்ன உபாயம் என்று எண்ணியிருந்தார் நம்பியாரூரர். பொய்ம்மையாளரான மானுடரை யாசிக்க அவர் விரும்பவில்லை. தமது க்ஷேத்திராடனத்தில் திருப்புகலூர் என்னும் தலத்தில் அவர் கோயிலின் முன்றிலில் தங்கியிருக்கும்போது, திருவருளினால் துயில் வர, அங்கிருந்த செங்கற்களைக் கொணர்வித்து அடுக்கி அவற்றின்மேல் தமது வெண்பட்டாடையை விரித்துப் படுத்துக் கண் துயின்றார். அவருடன் வந்த அன்பர்களும் படுத்து உறங்கினர். நம்பியாரூரர் துயிலுணர்ந் தெழுந்த போது, செங்கற்கள் அனைத்தும் செம்பொன் கற்களாகத் திகழ்ந்தன.

“தம்மையே புகழ்ந் திச்சை பேசினுஞ்
 சார்வினுந் தொண்டர் தருகிலாப்
 பொய்ம்மை யாளரைப் பாடாதே யெந்தை
 புகலூர் பாடுமின் புலவீர்காள்
 இம்மையே தருஞ் சோறுங் கூறையும்
 ஏத்தலாம் இடர் கெடலுமாம்

அம்மையே சிவ லோக மாள்வதற்
கியாது மையுற வில்லையே !"

புகலூர்ப் பெருமானின் திருவருளால் கிடைத்த பொற்
குவையுடன் புறப்பட்டுத் திருப்பனையூர் அருகில் செல்லும்
போது நிறைந்தியும், குறைமதியும் அணிந்த நிமலனார்
நிருத்த கோலத்துடன் காட்சியளித்தருளினார்.

“மாட மாளிகை கோபரத்தொடு
மண்டபம் வளரும் வளர்பொழிற்
பாடல் வண்ட றையும்
பழனத் திருப்பனை யூர்த்
தோடு பெய்தொரு காதினிற்குழை
தூங்கத் தொண்டர்கள் துள்ளிப்பாடநின்
றாடு மாறு வல்லார்
அவரே அழிகிய ரே !”

என்று இறைவன் காட்டியருளிய திருக்கூத்துத்
தரிசனத்தைப் பாடிப் பரவித் திருவாருரை அடைந்தார்
சுவாமிகள்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பல திருத்தலங்களை
வணங்கிக் கொண்டும், ஆங்காங்கு இறைவன்மீது
திருப்பதிகங்கள் பாடிக்கொண்டும் சென்று, திருவாலம்
பொழில் போய்ப் பெருமானை வழிபட்டுத் தங்கினார்.
அன்றிரவு கனவில் பெருமான் தோன்றி, “மழபாடிக்கு
வரமறந்தனையோ?” என்று கூறியருளினார். நம்பியாரூரர்
விழித்தெழுந்து காவிரியைக் கடந்து வடகரை போய்,
திருமழபாடியடைந்து சிவபெருமானை அன்புடன் போற்றி,

பொன்னார் மேனியனே புலித்
தோலையரைக் கசைத்து
மின்னார் செஞ்சடைமேல் மிளிர்
கொன்றை யணிந்தவனே

மன்னே மாமணியே
மழபாடியுள் மாணிக்கமே
அன்னே யுன்னையல்லால்
இனியாரை நினைக்கேனே"

என்று பாடினார்; காவிரியின் இருமருங்கிலும் உள்ள தலங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டு, திருவானைக் காவினை யணுகி வணங்கிப் பதிகம் பாடினார்.

பின்னர் திருப்பாச்சிலாச்சிரமத்தை அடைந்து இறைவனைத் தொழுது பொன் வேண்டினார். இறைவன் உடனே தராமையால், அவர் தமக்குத் தோழன் என்பதை உணர்ந்து அவரிடம் உரிமையுடன் கண்டனம் தெரிவிக்கலானார்.

வைத்தனன் தனக்கே தலையுமென்னாவும்
நெஞ்சமும் வஞ்சமொன் றின்றி
உய்த்தனன் தனக்கே திருவடிக்கடிமை
யுரைத்தக்கா லுவமனே யொக்கும்
பைத்தபாம் பார்த்தோர் கோவணத்தோடு
பாச்சிலாச் சிரமத்தெம் பரமர்
பித்தரே யொத்தோர் நச்சிலராகில்
இவரலா தில்லையோ பிரானார் !

என்று திருப்பதிகம் பாடினார். பாடல்தோறும் 'இவர் இல்லாவிட்டால் வேறு தெய்வமே இல்லாமற் போய் விட்டதோ' என்று பொருள்பட, "இவரலா தில்லையோ பிரானார்" என்று இகழ்ந்து கூறினார்.

இத் திருப்பதிகத்தின் திருக்கடைக்காப்பில் இவ்வாறு இகழ்ந்துரைத்ததையும் பொறுத்து அருள்புரிவது இறைவரது கடமை என்பதை அன்பின் மிகுதியால் வற்புறுத்திப் போற்றினார். அன்புள்ளம் கொண்ட அடியார்கள் ஏசினாலும், இகழ்ந்தாலும் அருள்புரியும் சிவபெருமான்

நம்பியாருரரது பேரன்புக்கு உளமிரங்கிப் பொற்குவை
தந்தருளினார். இந்த அற்புதத்தை,

“புன்மைகள் பேசவும் பொன்னைத்
தந்தென்னைப் போகம் புணர்த்த
நன்மையி னார்க்கிட மாவது நந்திரு நாவலுரே !”

எனத் திருநாவலுரர்ப் பதிகத்தில் நம்பியாருரர் போற்று
கின்றார்.

பொற்குவை பெற்ற சுந்தரர் திருப்பைஞ்ஞீலியையும்
திருநங்கோய் மலையையும் தரிசித்துக் கொங்குநாடு
சென்றார். காவிரிக்குத் தென்கரையில் விளங்கும் கொடு
முடி சென்று,

மற்றுப் பற்றெனக்கின்றி நின்றிருப்
பாத மேமனம் பாவித்தேன்
பெற்றலும் பிறந்தேனி னிப்
பிறவாத தன்மைவந் தெய்தினேன்
கற்றவர் தொழுதேத்துஞ் சீர்க்
கரையூரிற் பாண்டிக் கொடுமுடி
நற்றவா வுனை நான்மறக்கினும்
சொல்லுநா நமச்சி வாயவே !

என்னும் நமச்சிவாயப் பதிகம் பாடினார். பின்பு காஞ்சி
வாய்ப் பேரூர்த் திருக்கோயிலையடைந்தார். திருக்
கோயிலுட் சென்றார். ஆனால் என்ன விந்தை! அங்கு
இறைவரைக் காணவில்லை.

அங்கிருந்த இடபதேவரிடம், “இறைவர் யாண்
டுள்ளார்?” என்று வினவினார். தாம் இருக்கும் இடத்தை
நம்பியாருரரிடம் சொல்லக் கூடாது என்று சுவாமி ஆணை
யிட்டிருந்தபடியால் இடபதேவர் வாயைத் திறந்து எதுவும்
கூறாது, கண்குறிப்பினால் இறைவன் உள்ள இடத்தைச்
சுட்டிக் காட்டினார்.

அக்குறிப்பின்படி நம்பியாருரர் வயற்பக்கம் வந்தார். அங்குதான் இறைவர் இருந்தார். எந்தக் கோலத்தில்?

தாம் வயலில் உழவு செய்யும் பள்ளனாகவும், பார்வதியாகிய பச்சைநாயகி பள்ளியாகவும், சிவகணத் தலைவர்கள் பள்ளராகவும் அமைய, ஒருபுறம் உழுவதும் ஒருபுறம் நீர் பாய்ச்சுவதுமாக வேலை செய்து கொண்டிருந்தார். இலட்சுமி, சரஸ்வதி, இந்திராணி முதலிய தேவியர் பள்ளிகளாய் அப்பச்சைப் பள்ளியின் ஏவலைக் கேட்டுக் கழனியில் நாற்று நட்டனர்.

பெருமான் அவரைப் பாராதது போல, தமது வேலையிலேயே கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தார். அதனைக் கண்டு மகிழ்ந்த ஆருரர், “ஐயனே! முன்னர் என் பொருட்டு வேதியனாக வந்து விளையாடினாய்; மதுரை மாநகரில் அரசராக அரசு புரிந்தாய்; செட்டியாக வந்து வளையல் விற்றாய்; வலைஞனாக வந்து தேவியை மணந்து கொண்டாய்; விஜயன் பொருட்டு வேடனாக வந்தாய்; யாவரும் பணிவதாலும் பாம்பை அணிந்து கொண்டதாலும் ‘பணிசிவன்’ ஆயினை; முக்கண் பெற்ற நக்கனாதலின் ‘முக்கணக்கன்’ ஆயினை; அகத்தே பரிசுத்த சொரூபியாதலின் ‘அம்பட்டன்’ ஆயினை; புறத்தே முப்பாழும் பாழாய் முடிவிலோரு சூனியமாய், வெட்ட வெளியாய்க் காலியாய் அரூபியாய் நின்றலின் ‘புறத்தேகாலி’ ஆயினை; பாம்பை இடையில் அணிந்த காரணத்தால் ‘அரவமாரிடையர்’ ஆயினை; சோமாசி மாறனார் பொருட்டு ‘பறைய’ னாயினை; இன்று என் பொருட்டுப் ‘பள்ளும்’ ஆயினை; என்னே உன் திருக்கூத்து என்று வியந்து பாடினார்.

மறையவ னரசன் செட்டி தன்தாதை
வயங்குநூற் சூத்திரன் புவனம்
பறைதரு நல்ல சங்கரன் வேடன்
பணிசிவன் விளங்குமுகக் கணக்க

னறைசெயம் பட்ட னகமது புறத்தே
காலியாட் டரவமா ரிடையன்
பறையனு முன்ன ரானநீ யின்று
பள்ளனா னமைதெரிந் தேன்யான் !

“ஐயனே! உன் மூத்த பிள்ளையோ எண்ணிய பொருளெல்லாம் எளிதில் முற்றுறக் கூட்டுவிக்கும் கஜமுகப்பிள்ளை; இளையபிள்ளையோ நிறை செல்வச் செட்டியார்; மனைவியோ அன்னபூரணி; நண்பனோ குபேரன். இங்ஙனம் இருக்க நீ வயலில் வருந்தி உழுவது யார் பொருட்டு?” என்று நம்பியாரூரர் வினவி உரையாடினார். இறைவர், திருக்கோவிலுக்கு நம்பியாரூரருடன் சென்று தில்லைமன்றுள் நின்றாடும் தமது திருக்கோலத் தோடு காட்சிகொடுத்தருளினார். அவ்வழகிய காட்சியைக் கண்டு அளவிலாப் பேரானந்தம் அடைந்த ஆரூரர் கைகுவித்துக் கண்ணீர் சொரியத் தொழுதார்.

இதன்பின் பல திருப்பதிகளைத் தரிசித்து நடுநாட்டில் திருக்கூடலையாற்றுச் சமீபமாகச் சென்றார். அங்கு சென்றவர் திருக்கூடலையாற்றுக்குச் செல்லாமல் விருத்தாசலம் நோக்கிப்போனார். அப்பொழுது கூடலையாற்றில் கோயில் கொண்டருளிய சிவபெருமான் ஓர் அந்தணராகி வழியில் வந்தார். “ஐயரே! திருமுதுகுன்றாருக்கு (விருத்தாசலம்) செல்லும் வழி எது?” என்று கேட்டார். “இவ்வழி கூடலையாற்றுக்குப் போகு வழி” என்று கூறிக் கொண்டே வழி காட்டிய வண்ணம் முன்னே சென்றார். எல்லை வரை வழி காட்டிச் சென்ற இறைவர் திடீரென மறைந்தருளினார். உடன் வந்த அந்தணர் மறைந்ததைக் கண்ட நம்பியாரூரர், அவர் சிவபெருமானே என்று தெரிந்து தொழுதார். கூடலையாற்றார் போய் வழிபட்டு விட்டு அதற்குப் பின்பே திருமுதுகுன்றம் அடைந்தார்.

விருத்தாசலத்தில் பொன் வேண்டும் என நினைத்து இறைவனை வேண்டிப் பதிகம்பாடினார் சுந்தரர். பரமன் பன்னிரண்டாயிரம் பொன் தந்தருளினார். “எந்தையே, திருவருள் தந்த இப் பொன் எல்லாம் திருவாரூரில் உள்ள வர்கள் வியக்கும்படியாக அங்கு வரச்செய்யவேண்டும்” என்று ஆரூரர் வேண்டிக்கொண்டார். “சுந்தரனே! இப் பொன்னை இம்மணிமுத்தா நதியிலிட்டுப் பின்னர் திருவாரூர்க் கமலாலயக் குளத்தில் எடுத்துக்கொள்” என ஓர் அசரீரி வாக்கு எழுந்தது.

ஆரூரர் பொன்னின் மச்சம் வெட்டி எடுத்துக் கொண்டு, எல்லாப் பொன்னையும், மணிமுத்தா நதியிலிட்டு, “என் ஐயனே! எளியேனை வலிதில் ஆட் கொண்ட திருவருளின் திறத்தை இதில் அறிவேன்” என்று கூறி, அங்கிருந்து புறப்பட்டுக் கடம்பூர் முதலிய தலங்களைத் தரிசித்துத் தில்லையம்பதி வந்தார். அங்கு நடேசமூர்த்தியைக் கண்குளிரக் கண்டு, மற்றும் பல திருத்தலங்களைச் சேவித்துக் கொண்டு, திருவாரூரை அடைந்தார்.

பூங்கோயிலிற் சென்று புற்றிடங்கொண்ட புண்ணியனைப் போற்றி, பரவையார் திருமாளிகைக்குச் சென்றார் சுந்தரர். பரவையார் அவரைப் பணிந்து உபசரித்தார். “நமக்கு நாயனார் விருத்தாசலத்தில் அளித்த பொற்குவியலை அங்குள்ள மணிமுத்தா நதியிலிட்டேன். நீ சென்று இவ்வூர்த் திருக்குளத்தின் மேற்பால் தேடி எடுத்துக் கொள்வாயாக” என்று கூறினார். “இதென்ன அதிசயம்!” என்று பரவையார் ஐயத்துடன் புன்முறுவல் செய்தார். “நாதன் அருளால் நான் எடுத்துத் தருகிறேன் வா” எஃப் பரவையாருடன் ஆரூர்ப் பூங்கோயிலுக்குச் சென்று கமலாலயக் குளத்தினை யணுகி அன்று அங்கு இட்டதனை எடுப்பவர்போல் தடவித் தேடினார். என்ன தேடியும் கிடைக்கவில்லை.

பாட்டில் விருப்புடைய பரமசிவம் பாடாது
தேடினால் தருமோ? ஆதலால் திருவிளையாடலாகப்
பொன்னை வருவிக்காமல் இருந்தார் ஈசன். நம்பியாருர்
தேடித்தேடியும் பொன் கிடைக்காமற் போகவே,
பரவையார், “ஆற்றிலிட்டுக் குளத்தில் தேடுகின்றீரோ?”
என்று கேட்டுப் புன்முறுவலுடன் பரிகசித்தார். அதனைக்
கேட்ட வன்றொண்டர், “இதுவும் உன் திருக்கூத்தோ?”
என்று பழமலை நாதரை நினைத்து,

“பொன்செய்த மேனியினீர் புலித்
தோலை யரைக் கசைத்தீர்
முன்செய்த மூவெயிலு மெரித்
தீர்முது குன் றமர்ந்தீர்
முன்செய்த நுண்ணி டையாள்
பரவை யிவள் தன்முகப்பே
யென் செய்த வாறடிக
ளடியே னிட்டளங் கெடவே.”

என வரும் திருப்பதிகத்தைப் பாடினார். இவ்வாறு எட்டுப்
பாடல்கள் பாடியும் பொற் குவியல் கிடைக்கவில்லை.

ஏத்தா திருந் தறியே
னிமை யோர்தனி நாயகனே
மூத்தா யுலகுக் கெல்லா
முதுகுன்ற மமர்ந் தவனே
பூத்தா ருங்குழலாள் பரவை
யிவள்தன் முகப்பே
கூத்தா தந்தருள்வாய் கொடியே
னிிட்டளங் கெடவே.

என்னும் ஒன்பதாவது அருமைத் திருப்பாடலைப்
பாடினார். பொற் குவியல் அப்படியே கிடைத்தது. அதை
எடுத்துக் கரை சேர்த்தார். அதனைக் கண்டு பரவையாரும்,
பிறரும் அதிசயித்தனர். இறைவன் இவரிடத்துக் காட்டும்
திருவருளை நினைத்து வியந்தனர்.

ஆரூரர் குளத்திலிருந்து எடுத்த பொன்னின் மாற்றினை உரைத்துப் பார்த்தார். அது முன்னர் இருந்த மாற்றுக்குத் தாழ்ந்திருந்ததைக் கண்டார். உடனே மீண்டும் பதிகம் பாடினார். பொன்னின் மாற்று உயர்ந்து சிறந்த செம்பொன்னாயிற்று. அப்பொற்குவியலைப் பரவையார் வீட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டுத் திருக்கோயில் சென்று தியாகேசனைத் தொழுது பாடினார். சிறிது காலம் பரவையாருடன் இறை நினைவுடன் இனிதே இல்லறம் நடத்தினார்.

பெரியபுராணம் ஞானநூல் ஆதலால் அதிலே காதல் இராது. ஆனால் காவியத்துக்கு அகத்துறையும் இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணிய சேக்கிழார் பெருமான் அதையும் பாடியிருக்கிறார். சேக்கிழார் பெருமான் பக்தியுடையவர் மட்டுமன்று; இலக்கண இலக்கியங்களிலும் வல்லவர். செய்யுள் இயற்றுவதில் அவருக்கு நிகர் அவரே. சீவக சிந்தாமணிக்குப் பிறகு செய்யுளாய் எழுந்த நூல் பெரிய புராணம். அதற்குமுன் எல்லாம் அகவற் பாக்கள்தான். சேக்கிழார்க்குப் பின்னர் வந்த நூல்களெல்லாம் அவரைப் பின்பற்றிச் செய்யுளாகவே இயற்றப்பட்டன.

பரவையாருடன் சில காலம் இல்லறம் நடத்திய சுந்தரர் திருவாரூரை விட்டுப் புறப்பட்டார். பரவையாரைப் பிரிந்தபின் வேதனைப்படுகின்றார் சுந்தரர். தனிமை சிலருக்கு இனிமை; சிலருக்கு வேதனை. சீதையைப் பார்த்த பிறகு தனிமையிலிருந்த இராமர் தூங்கவே யில்லையாம். இராமரைப் போன்றே சுந்தர மூர்த்தி நாயனாருக்கும் தூக்கம் வரவில்லை. அதற்குக் காரணம் என்ன? கிட்டாத பொருளை விரும்புகின்ற ஒருவனுக்குத் தூக்கம் வராது.

பேர்பரவை பெண்மையினில்
 பெரும்பரவை விரும்பல்குல்
 ஆர்பரவை அணிதிகழும்
 மணிமுறுவல் அரும்பரவை
 சீர்பரவை ஆயினாள்
 திருவுருவின் மென்சாயல்
 ஏர்பரவை இடைப்பட்ட
 என்ஆசை எழுபரவை.

சேக்கிழார் பெருமானின் புலமையைக் காட்டுகின்ற பாடல் இது. இந்தப் பாடலில் ஏழு பரவைகள் வருகின்றன.

அடக்கம், பெருமை, அன்பு, மென்மை ஆகிய பண்புகள் பெண்மைக்குரியன. அஞ்சாமை, தைரியம், வீரம் ஆகிய பண்புகள் ஆண்மைக்குரியன. பரவையாரிடம் பெண்மைக்குரிய குணங்கள் குவிந்திருக்கின்றனவாம். பெரும் பரவை என்கிறார் சேக்கிழார் அதனைப் பெரு-உம்பர்-அவை என்று பிரிக்கவேண்டும். பெரு-பெரிய. உம்பர்கள்-தேவர்கள். அவை-சபை-பெரிய தேவலோக அவையில் தேவ கூட்டங்கள் எல்லாம் விரும்புகின்ற பெண்கள் பரவையாரிடம் வந்து, அவரைத் தோத்திரம் செய்கிறார்களாம். 'பரவு' என்பது தோத்திரம் செய்தல் என்ற பொருளைக் குறிக்கும். இப்படிப் பரவப்படும் கடவுளாக இருப்பவர் பரவை. 'ஐ' என்பது கடவுளைக் குறிக்கும். இவ்வாறு பொருள் கூறுவதற்கு ஆதாரம் வேண்டுமே?

குறியைக் குறியாது குறித்தறியும்
 நெறியைத் தனிவேலை நிகழ்த்திடலுஞ்
 செறிவற் றுலகோ டுறைசிந் தையுமற்
 றறிவற் றறியா மையுமற் றதுவே.

(கந்தரனுபூதி)

இதில் 'தனிவேலை' என்பதில் 'வேல்' 'ஐ' என்பது வேலாயுதமுள்ள கடவுள் என்று பொருள்படும்.

பட்டினத்தாரின் தாயார் இறந்துவிட்டார். மயானத்தில் தாயாரின் உடலுக்கு எரியூட்ட வேண்டும் அடிகள். உடல் அங்கே கிடந்தது. சுற்றிலும் உறவினர் நின்றிருந்தனர். அவர்களை “விலகுங்கள்” என்று விலக்கிய அடிகள், “முந்நூறு நாட்கள் சுமந்து பெற்ற தாயார் பிரிந்து போய் விட்டார்களே” என்று கதறினார்.

“ஏனையிலும், தொட்டிலிலும், மார்மேலும் தோளிலும் கட்டிலிலும் என்னை வைத்து, விரும்பி முற்றிலும் இடுப்பிலும் வைத்துப் பாதுகாத்த அன்னைக்கு விறகிட்டா தீழுட்டுவேன்?” என்று வாழைத் தண்டை அடுக்கி வைத்துவிட்டு,

முன்னை யிட்டதீ முப்பு ரத்திலே
பின்னை யிட்டதீ தென்னி லங்கையில்
அன்னை யிட்டதீ அடிவயிற் றிலே
யானு மிட்டதீ மூள்க மூள்கவே

என்று பாடினார். தீ வைக்காமலே இப்படிப் பாடுகின்றார். முன்னை என்றால் முற்காலம்; பின்னை என்றால் பிற்காலம் என்று பொருள் சொல்வார்கள். அவ்வாறு பொருள் கூறுவது பிழையன்று. ஆயின் அவை அத்துணைச் சிறப்புடையன ஆகா. முன்-ஐ என்றால் முழு முதற் கடவுளாகிய சிவபெருமான் என்ற பொருள் தரும். ‘முன்னையிட்ட தீ முப்புரத்திலே’ என்பது திரிபுர சம்ஹாரம். பின்னையிட்ட தீ என்று பாடினார் பட்டினத்தார். அதற்குப் பிற்காலம் என்று பொருள் அன்று. பாற்கடலில் முன்னே பிறந்தவர் மூதேவி; பின்னால் பிறந்தவர் சீதேவி. ஆகவே, இலட்சுமி தேவிக்குப் பின்னைப் பிராட்டி என்று பேர். இலங்கைக்குத் தீயிட்டது அனுமன் என்கிறார் கம்பர். பட்டினத்தாரோ ‘பின்னை யிட்டது தீ’ என்று சீதாதேவி இலங்கைக்குத் தீயிட்டதாகக் குறிப்பிடுகின்றார். இவர்களில் எவர் கூறுவது சரி? தீ

வைத்தது என்னவோ அனுமன்தான். ஆனால், அந்தத் தீயை அனுப்பியது சீதை. இதை விபீஷணர் தமது அண்ணன் இராவணனிடம் சொல்லுகின்றார்:

“கோனகர் முழுவதும் நினது கொற்றமும்
சானகி எனும்பெயர் உலகீன் றம்மனை
ஆனவள் கற்பினால் வெந்த தல்லதோர்
வானரம் சுட்டதென் றுணர்தல் மாட்சியோ?”

‘மணியார்டர்’ பணத்தைத் தபால்காரர் கொண்டு வந்து கொடுத்தாலும், அதை அனுப்பியவர் வேறொருவர் தானே? அதுபோல் அனுமான் தீ வைத்திருந்தாலும் அத்தீயை அனுப்பியது சீதை. இவ்வளவும் ‘ஐ’ என்பது கடவுளைக் குறிக்கும் என்பதற்காகக் கூறினோம்.

பரவையாரின் அழகு தங்களுக்கு இல்லையே என்று குறைப்பட்டுக் கொண்ட ரம்பை, ஊர்வசி, திலோத்தமை ஆகியோர் இந்த அம்மையாரிடம் வந்து நமஸ்காரம் செய்கிறார்கள். தேவலோக மாதர்களாகிய அவர்கள் பரவு-ஐ; பரவை. ஆகவே, பெண்களுக்குள் தெய்வம் அந்த அம்மையார். தாய்மார்களுக்கு மிகவும் அழகு தருவது புன்னகை. கணவரைக் கண்டாலும் விருந்தினரைக் கண்டாலும் இரண்டு பற்களையாவது தெரிய வைக்கவேண்டும். தெய்வயானை எப்படி இருக்கிறார்?

‘முத்தைத் தரு பத்தித் திருநகை அத்தி’ என்கிறார் அருணகிரி. அத்தி என்றால் தெய்வயானை. எம்பிராட்டி தெய்வயானை பற்களைத் தெரிகின்றமாதிரி திருநகையா யிருக்கின்றாராம். அணி என்றால் அழகு. அழகு திகழும் படி முத்துப்போல் விளங்குகின்ற பல். பரவையாரின் பல் வரிசை முல்லையரும்பு போன்றிருக்கின்றதாம். ‘மணி முறுவல் அரும்பரவை’ என்று வருகிறது. அரும்பர் அவை என்று அதனைப் பிரித்துப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். சீர் பரவை என்று வருகிறது. சீர் என்றால் இலட்சுமி; இந்த

இடத்தில் 'ஐ' என்பதற்குப் பெண் என்று பொருள். இந்த அம்மையாரைக் கண்டு இலட்சுமியே பரவுகின்றாராம். இவ்வாறு ஞான நூலில் ஒரு பெண்ணை வர்ணித்து, அவரது காதலையும் பாடுகிறார் சேக்கிழார். சிவனை மறவாத காதல் அது. எனவே, ஞான நூலாயினும் இடம் பெற்றது.

9. முதலில் பாடும் தனியடியார்

இனி, சுந்தரர் பரவையைப் பிரிந்து க்ஷேத்திராடனம் செய்கின்றபோதே நாமும் அடியார்களின் வாழ்க்கையில் க்ஷேத்திராடனம் செய்யலாம். முன்பு ஆநூரில் தேவாசிரிய மண்டபத்தில் சுந்தரருக்குத் 'தில்லை வாழ்ந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்' என்று ஐயன் அடியெடுத்துச் சுந்தரர் பாடினாரல்லவா? பெரியபுராணத்தில் இடம் பெறும் நாயன்மார்கள் யாவரையும் இதில் குறிப்பிட்டு, அவர்களுக்குத் தாம் அடியேன் என்கிறார் வன்றொண்டர். அந்தப் பெரியோர்களின் திவ்வியமான வரலாறுகளை இனிப் பார்க்கலாம்.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் அடியாரைப்
பாடப்போகின்றவர் அன்றோ? ஆகவே அவரிடம்
அடியார்களின் பெருமையை எடுத்துரைத்தார் சுவாமி.

இதில் முதலில் கூறப்படும் 'தில்லை வாழ் அந்தணர்' எந்தத் தனிப்பட்டவரையும் குறிக்காத பொதுச் சொல். நடராஜப் பெருமானைச் சேவிக்கின்ற அடியார்கள் அத்தனை பேரையும் சேர்த்துத் தில்லைவாழ் அந்தணர் என்று கூறினார். தில்லைவாழ் அந்தணர் என்போர் சிவனடியே சிந்தித்துப் போற்றியவர்கள். சிவத் தொண்டே அவர்களது தொழில்.

கற்பனை கடந்த சோதி
 கருணையே உருவ மாகி
 அற்புதக் கோல நீடி
 அருமறைச் சுரத்தின் மேலாம்
 சிற்பர வியோம மாகும்
 திருச்சிற்றம் பலத்துள் நின்று
 பொற்புடன் நடம்செய் கின்ற
 பூங்குழல் போற்றி! போற்றி!

தில்லை சிதம்பரம் விராட் புருஷனுக்கு இருதயத் தானமாம். அங்குச் சிவஞான வெளியில் நடேசமூர்த்தி அநவரத ஆனந்தத் தாண்டவம் புரிவர். அவரது குஞ்சித பாதம் வணங்குவோர்க்குச் சஞ்சித வினைகள் துகள்பட்டு ஒழியும். பொன்னம்பலவாணரை முப்போது மட்டுமன்றி எப்போதும் போற்றி வழிபடும் திருவுடையவர்கள் தில்லை மூவாயிரம் அந்தணர்கள். திருநீறு புனைந்து உள்ளும் புறமும் மாசற்று விளங்குபவர்கள் அவர்கள். பெருமை மிகுந்த அவர்கள் அம்பலவாணரது திருத் தொண்டுகளைப் புரிந்து கொண்டு தவம் செய்பவர்கள். முத்தழல் வளர்த்து எத்தலத்துக்கும் நன்மை செய்பவர்கள். நான்கு வேதங்களையும் ஆறு அங்கங்களையும் ஒதுபவர்கள். மாசிலா மரபில் வந்தவர்கள். மாறிலா ஒழுக்கம் பூண்டவர்கள். அறுதொழில் ஆட்சியாலே அருங்கலியை நீக்குபவர்கள். திருநீற்றையே செல்வமாகக் கொண்டவர்கள். சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்ற நான்கு பாதங்களிலும் குற்றமற நிற்பவர்கள். தானமும் தவமும் செய்பவர்கள். குறைபாடு இல்லாதவர்கள். உலகெலாம் புகழ்ந்து போற்றும் மானமும் பொறையும் தாங்கி மனையறம் புரிந்து வாழ்பவர்கள். எம்பிரானைப் போற்றும் நலத்தை இம்மையில் இனிது பெற்றவர்கள். ஆதலின் இனிப் பெறும் பேறு ஒன்றும் இல்லாதவர்கள். தமக்குத் தாமே நிகரானவர்கள். தென் தமிழ்ப் பயனாய் உள்ள

திருத்தொண்டத் தொகை பாடுமாறு வன்றொண்டருக்குத் திருவருள் புரிந்த சிவபெருமானது திருவாக்கால், “தில்லைவாழ் அந்தணர் தம் அடியார்க்கும் அடியேன்” என்று முதலடியாக எடுத்துக் கொடுக்கப்பெற்ற நற்றவ முடையவர்கள். அளவற்ற பெருமையும், அருமையும் படைத்து, இருமையும் ஒருமையில் எய்தி நின்றவர்கள் தில்லைவாழ் அந்தணர்கள்.

சுந்தரர் பாடியது மொத்தம் அறுபது நாயன்மார்களைத்தான். சுந்தரர்க்குப் பின் நம்பியாண்டார் நம்பிகள் திருத்தொண்டத்தொகை பாடிய சுந்தரரையும், அவரது தாய் தந்தையரையும் பாடி அறுபத்து மூவராக்கினார். ‘சிறப்புடைப் பொருளை முந்துறக் கிளத்தல்’ என்பது போல், நாயன்மார்களைப் பற்றிச் சொல்லவந்த சுந்தரர், முதலில் பாடும் தனியடியார் திருநீலகண்டர். ‘திருநீலகண்டத்துக் குயவனார்க் கடியேன்’ என்கிறார்.

மனிதனுக்கு ஆசைகள் மூன்று. மண்ணாசை, பொன்னாசை, பெண்ணாசை. மண்ணாசையும், பொன்னாசையும், மற்ற ஜீவராசிகளுக்கு இல்லை. பெண்ணாசை அவற்றுக்கும் உண்டு. இந்திரன் அகலிகை மீது ஆசை கொண்டான்; சுந்திரன் தாரையைக் கண்டு மயங்கினான்; சுவாமித்திரர் மேனகைமீது மோகம் கொண்டார்; மாலையையே கண்டு மயங்கினார் காசியபர். ஆனால் துறவராம் பூண்டு காடு செல்லாமல், இல்லறத்திலேயே வாழ்ந்து பெண்ணாசை துறந்தார் திருநீலகண்டர். இதனால்தான், ‘மாது சொன்ன குளால் இளமை துறக்க வல்லேன் அல்லன்’ என்று பட்டினத்தார் பாடினார். சுந்தரரின் காதலையும், பரவையாரின் காதலையும் அடுத்தே, நரம்பு முறுக்கேறிய இளமையில் இல்லறத்தில் இருந்துகொண்டே கட்டிய மனைவியிடமே வைராக்கியம் காட்டியவரின் சரிதை வருகிறது. உடலால்

மட்டுமின்றி உள்ளத்தாலும் அவர் மனைவியைத் தீண்டவில்லை. இத்துணைப் பெயருக்குரிய அவரைப் பற்றிப் பாடிய சுந்தரர் 'குயவனார்' என்று ஏன் அவரைக் குறிப்பிட வேண்டும் என்று கேள்வி எழலாம். இதே பெயருள்ள வேறொரு நாயனார் சரித்திரமும் பெரிய புராணத்தில் உள்ளது. ஆதலால்தான் இவரைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது குலம் கொடுத்துப் பாடினார் சுந்தரர். திருநீலகண்ட நாயனார் திசை நோக்கித் தொழுதால் அருள் கிடைக்கும்.

வேதியர் தில்லை மூதூர்
 வேட்கோவர் குலத்து வந்தார்;
 மாதொரு பாகம் நோக்கி
 மன்னுசிற் றம்ப லத்தே
 ஆதியும் முடிவும் இல்லா
 அற்புதத் தனிக்கூத் தாடும்
 நாதனார் கழல்கள் வாழ்த்தி
 வழிபடும் நலத்தின் மிக்கோர்.

மண்பாண்டம் செய்வோரை மதுரைப் பக்கத்தில் வேளார் என்று கூறுவார்கள். மக்களுக்கு உபசாரம் செய்யும் மரபு அது. அந்த மரபில் வந்த திருநீலகண்ட நாயனார், வேதியர் நிரம்ப வாழும் தில்லை மூதூரில் வாழ்கிறார்.

நாம் எல்லோரும் நலமாகத்தான் வாழ விரும்புகிறோம். ஆனால் எது நலம் பயக்கும் என்பதை நன்கு உணரவில்லை. உண்பது நலம் என்றால் எந்த விலங்குதான் உண்ணாமல் இருக்கின்றது? குழந்தைகளைப் பெறுவதா நலம்? பன்றி, நாய், பூனை முதலிய உயிர்கள் நிரம்பக் குட்டிகளை ஈனுகின்றன. ஆகவே உணவு, உறக்கம், மக்கட்பேறு முதலியவைகளைப் பெறுவது நலமன்று.

உடைந்துபோன கண்ணாடித் துண்டுகளையும் வளையல் துண்டுகளையும் பொறுக்கி எடுத்துச் சட்டைப்

பையில் போட்டுக் கொண்டு, பெரிய ஐசுவரியம் என்று எண்ணி மகிழ்வார் சிறுவர். அவர்களது அச்செயலைக் கண்டு நாம் நகைக்கின்றோம். ஆனால் சிறுகுழந்தைகள் அவற்றை உயர்ந்த பொருட்களாகவே கருதுகின்றன. அறிவு முதிர்ந்தபின் அவற்றை மதிப்பதில்லை. இப்போது நாம் பொன்னையும், பொருளையும், பட்டையும் பெரிதாகக் கருதி அவற்றைப் பேணி மகிழ்கின்றோம். அப்பர் பெருமான் திருப்புகலூரில் உழவாரப் பணி செய்தார்.

செம்பொன்னும் நவமணியும்
சேண்விளங்க ஆங்கெவையும்
உம்பர்பிரான் திருமுன்றில்
உருள்பருக்கை யுடன்ஓக்க
எம்பெருமான் வாகீசர்
உழவாரத் தினிலேந்தி
வம்பலர்மென் பூங்கமல
வாவியினில் புகளறிந்தார்.

பொன்னையும் நவமணிகளையும்¹ அப்பெருமானார் மதித்தாரில்லை; உழவாரப் படையில் எடுத்துக் குளத்தினில் எறிந்தார்; புல்லோடும் கல்லோடும் பொன்னோடும் மணியோடும் சொல்லோடும் வேறுபாடில்லாத நிலையில் அவர் விளங்கினார்.

பொன்னைக் கண்டும் மயங்காத அவர் விண்ணிலிருந்த மின்னற் கொடிபோல் இறங்கிய பெண்ணைக் கண்டு மயங்கினாரில்லை.

ஆகவே பொன்னோடு வாழ்வதும், பெண்ணோடு வாழ்வதும் நலமன்று. பொன்னும் பெண்ணும் பெருந்துன்பங்களைத் தருவதைக் கண்கூடாகக் காணலாம். பதினாயிரம் பொன்னைச் சட்டையில் வைத்தவனுக்கு உறக்கமேது? அமைதி ஏது?

வீடு, நிலம், புலம், பொன், பொருள், பட்டம் பதவி, துணி, மணி முதலியவைகளையெல்லாம் இழப்பதுவே நலம் பயக்கும் என்கிறார் அருணகிரிநாதர்.

எல்லாம்அற என்னை யிழந்த நலம்
சொல்வாய் முருகா கரபு பதியே!

“எனக்கு உரியன எல்லாவற்றையும் இழந்து விடுவது மட்டுமன்று; என்னையும் இழந்துவிட வேண்டும்” என்கிறார். நமது மனநிலைக்கும் அதற்கும் எத்தனை தூரம்? வெடித்துப்போன பட்டாசு துண்டுகளைப் பொறுக்கி வைத்துச் சிறுகுழந்தைகள் மகிழ்வதுபோல் நாம் இருக்கிறோம்.

‘யாதனின் யாதனின் நீங்கியான் நோதல்
அதனின் அதனின் இவன்’

என்கிறார் திருவள்ளுவர்.

எல்லாம் இழந்த இடமே நலம் என்கிறார். இது எப்படி என்று தோன்றும். நமக்கு நன்கு தெரிந்த ஒன்றின் மூலம் இதனை உணர்ந்து கொள்ளலாம். எல்லாவற்றையும் மறந்து உறங்கும்போது நமக்கு ஆறுதல் கிடைப்பதைக் கண்கூடாக அறிகின்றோம். எத்தனையோ வேதனைகட்கு இடையே நின்று வெயிலிடைப் புழுவைப் போல் துடிக்கின்ற ஒருவன், சற்றுக் கண்ணயர்ந்து உறங்கியபோது ஆறுதல் பெறுகிறான்.

ஆனால், உறக்கத்தில் தன்னையும் மறந்து தலைவனையும் மறந்து விடுகின்றான். அதனால், அந்த நலன் உயர்ந்ததன்று.

இனி, எல்லாவற்றையும் மறந்து, தன்னுள் தலைவனைக் கண்டு அசைவற்று நிற்கும்போது, எல்லையற்ற இன்பம் உண்டாகும். அங்கே இரவும் பகலும்

இல்லை. யானும் எனதும் இல்லை, அகமும் புறமும் இல்லை. ஒரே இன்பமயம்.

‘யானாகிய என்னை விழுங்கி வெறும்
தானாய் நிலை நின்றது தற்பரமே’

என்கின்ற அநுபவம் அங்கே நிகழும்.

நாம் புறத்தேயுள்ள பொருட்கள், அகத்தேயுள்ள எண்ணங்கள், கருவி, கரணங்கள் ஆகிய அனைத்தையும் இழந்து அவன் திருவடியில் ஒப்புவித்துவிட்டு, ஒப்புவித்தோம் என்ற எண்ணத்தையும் துறந்து, திருவடிக்கே அன்பு செய்து, வழிபாடு ஒன்றே நமது நலம் என்று கருதி, அதில் நிலைத்து நிற்க வேண்டும்.

திருநீலகண்ட நாயனார் அங்ஙனம் நின்றார். அதனால் அவரைப் பற்றித் தெய்வச் சேக்கிழார் ‘நாதனார் கழல்கள் வாழ்த்தி வழிபடும் நலத்தின் மிக்கார்’ என்று கூறுகின்றார். வழிபாடே நலம் என்கிறார். வழிபாட்டில் எல்லாம் கரைந்து விடுகின்றன. உப்புப் பொம்மை தண்ணீரில் கரைவதுபோல் நான், எனது என்பவை ஆண்டவன் அருள் வெள்ளத்தில் கரைந்து விட வேண்டும்.

திருநீலகண்டர் பொய் வாழ்க்கை ஒழித்து செய் வாழ்க்கை வாழ்பவர். அரனடியார்களுக்குப் பணிவிடை செய்பவர். அஞ்செழுத்தும் கண்டிகையும் வெண்ணீறும் அழியாச் செல்வமாகக் கொண்டவர். இவ்வாறெல்லாம் இருப்பினும் குடும்பம் நடத்த வேண்டாமா?

அளவிலா மரபின் வாழ்க்கை
மட்கலம் அமுதுக் காக்கி
வளரிளம் திங்கட் கண்ணி
மன்றுளார் அடியார்க் கென்றும்
உளமகிழ் சிறப்பின் மல்க
ஓடளித் தொழுகும் நாளில்

இளமைத் தூர இன்பத் துறையினில் எளியர் ஆனார்.

மண்பாண்டம் செய்வது அவரது குலத்தொழிலானதால் அதனைச் செய்து வந்தார். செய்த பாண்டங்களை விற்று வாழ்க்கை நடத்தினார். சிவனடியார்களுக்கு ஓடு செய்து கொடுப்பார். தொழிலும் ஒரு தொண்டு. இளமை வளர்ந்து, அவர் ஒரு மங்கையைத் திருமணம் செய்து கொண்டு, இல்லறம் நடத்தி வந்தார். அந்த அம்மையார் திருநீலகண்டரைவிடப் பன்மடங்கு சிறப்புடையவர்; அவர் அருந்ததிக் கற்பின் மிக்கார்.

நரை திரை மூப்பு தேவர்கட்கும் உண்டு. அவை நீங்க வேண்டுமென்றால் சுவாமியிடம் முறையிட வேண்டும். இவற்றையெல்லாம் நீக்கும் வைத்தீசுவரர் அவர்தான். இதனை அறியாத தேவர்கள் அமிர்தம் வேண்டிப் பாற்கடலைக் கடைந்தார்கள். அவர்கள் எதிர் பார்த்தது அமிர்தம்; கிடைத்ததோ ஆலகால விஷம். விடத்தைக் கண்டதும் தேவர்கள் ஓடிப்போய்ச் சிவபெருமானிடம் முறையிட்டார்கள். அந்த விடத்தை உண்டு கண்டதில் நிறுத்திக்கொண்டார் சிவபெருமான். அதனால் அவர் நீலகண்டர். அதையே எப்போதும் போற்றித் 'திருநீலகண்டம்' என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார் நாயனார். அதனால் அவரைத் திருநீலகண்டர் என்று உலகம் கூறிற்று.

ஒருநாள் திருநீலகண்டர் நடராஜரை வணங்கி விட்டுத் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தார். வழியில் பொது மகள் ஒருத்தி எச்சில் பாத்திரம் கழுவி ஊற்றினாள். எச்சில் நீர் சுவாமிகளின் மீது விழுந்தது. அதைக் கண்ட பொதுமகள் அவரை உள்ளே அழைத்துச் சென்று, சந்தனம் பூசி, நல்லாடை அணிவித்து அனுப்பினாள். இப்படிக்கதை வளர்கிறது, உபமன்னிய பக்த விலாசத்தில். இதன்பின்

அவரது மனைவி அவரை ஒதுக்கினாள் என்கிறது. குற்றம் செய்யாத திருநீலகண்டரைக் குற்றம் செய்ததாக மனைவி நினைந்து வெறுத்திருந்தால் அவரது கற்புநெறி என்னவாகும்? சேக்கிழார் தமது வரலாற்றில் இப்படிச் கூறவில்லை.

இன்பத் துறையில் எளியரான திருநீலகண்டரின் உள்ளம் உண்மையாகவே ஒரேயொரு முறை தவறி விட்டது என்று கூறுகிறது பெரியபுராணம். அதனால் பரத்தைபால் அணைந்தார். அவர் பரத்தைபால் இன்பம் துய்த்த செய்தி அவரது மனைவியாருக்குத் தெரிந்து விட்டது. உடனே அந்த நாரீமணி முகத்தைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு வாழைப்பூ மாதிரி இருக்கவில்லை; பாத்திரங்களை உருட்டி உடைக்கவில்லை; கணவனாரைத் தாழ்ந்து வணங்கித் திருநீறு பெற்றுக் கொண்டார். முன்பு போலவே பணிவிடைகளையெல்லாம் செய்தார். ஆனால் மற்றொரு பெண்ணைத் தீண்டிய கணவரை இவர் தீண்டவில்லை. தம்மை அவர் தீண்டுவதையும் அருமதிக்கவில்லை. 'மனையின் வாழ்க்கை ஏனைய எல்லாம் செய்தே உடனுறவு இசையாரானார்' என்பது பாடல்.

திருநீலகண்டர் தம் மனைவியாரை அழைத்து, "நான் தவறு செய்துவிட்டேன். பொறுக்கவேண்டும்" என்றார். அதற்கு அந்த அம்மையார் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அதனால் தம் மனைவி 'ஊடல் தீர்ந்தாள்' என்று கருதி அவரை அணுகினார் திருநீலகண்டர். "எம்மைத் தீண்டுவீராயின் திருநீலகண்டம்" என்றார் அம்மையார். ஆண்டவன் மீது ஆணையாகத் தம்மைத் தீண்டக்கூடாது என்று கூறிவிட்டார். இச்சொற்களைக் கேட்ட நாயனார் திடுக்கிட்டார். அவருக்கு வயது இருபத்தைந்து; காளைப் பருவம்.

ஆதியார் நீல கண்டத்

தளவுதாம் கொண்ட ஆர்வம்!

பேதியா ஆணை கேட்ட
 பெரியவர் பெயர்ந்து நீங்கி
 ஏதிலார் போல நோக்கி
 “எம்மைஎன் றதனால் மற்றை
 மாதரார் தமையும் என்றன்
 மனத்தினும் தீண்டேன்” என்றார்.

திருநீலகண்டர் வயதில் பெரியவரல்லர்; செல்வத்தில்
 பெரியவரல்லர்; ஒழுக்கத்தில் பெரியவர். எனவே
 மனைவியும் வேண்டாம்; பிற மாதரும் தமக்கு வேண்டாம்
 என்று தாமும் சூள் உரைத்தார்.

அம்மையாரின் ஆணை கேட்டதும் திருநீலகண்டர்
 உள்ளம் பெயர்ந்தது; உடல் நீங்கியது. இதுவரை
 மனைவியாகப் பார்த்தார்; இப்போது, அயலார் என்று
 எண்ணுகிறார். இந்த மாதிரி வரலாறு உலகில் வேறு இருக்க
 முடியாது. ஸ்ரீராமச்சந்திரமூர்த்தி பிற பெண்களைத்
 தீண்டவில்லை. ஆனால் திருநீலகண்டரோ தம்
 மனைவியையே அதன்பின் மனத்தாலும் தீண்டவில்லை.

கற்புறு மனைவி யாரும்
 கணவனார்க் கான எல்லாம்
 பொற்புற மெய்யு றாமல்
 பொருந்துவ போற்றிச் செய்ய
 இற்புறம் பொழியாகத் தங்கண்
 இருவரும் வேறு வைகி
 அற்புறு புணர்ச்சி இன்மை
 அயலறி யாமை வாழ்ந்தார்.

நாயனாரின் மனைவியார் கணவருக்குச் செய்ய
 வேண்டிய பணிவிடைகளையெல்லாம் தவறாது செய்தார்.
 இருவரிடத்தும் அன்பு வளர்ந்தது. அவர்கள் வாழ்ந்த வீடு
 சிறு வீடுதான். அந்த வீட்டின் ஓர் ஓரத்தில் திருநீல
 கண்டரும், மற்றோரிடத்தில் அம்மையாரும் படுத்து

உறங்கினார்கள். 'மகளாயிருந்தாலும் தாயாக இருந்தாலும் தனித்து ஆடவன் அங்கு இருக்கக் கூடாது' என்று ஆசாரக் கோவை கூறுகின்றது. இவரோ, மனைவி அருகினில் படுத்திருக்க, ஐம்புலன்களையும் அடக்கினார். அது மட்டுமன்று, அதைவிட மேலான ஒன்றைச் செய்தார். "அற்புது - புணர்ச்சியின்மை அயலறியாமை வாழ்ந்தார்." தாமும் தம் மனைவியும் திருமேனி தீண்டாமல் வாழ்கின்ற செய்தியை மனங்கலந்து உறவாடும் நண்பர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் சொல்லவில்லையாம். கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் மனஸ்தாபம் என்று பக்கத்து வீட்டுக்கும் தெரியக் கூடாது என்று எண்ணினாராம்.

10. வயோதிக சிவனடியார் வந்தார்

இவ்வாறு பல ஆண்டுகள் ஓடின. முதுமையும் அவர்களைத் தேடி வந்தது.

இளமையின் மிக்கு ளார்கள்
 இருவரும் அறிய நின்ற
 அளவில்சீர் ஆணை போற்றி
 ஆண்டுகள் பலவும் செல்ல
 வளமலி இளமை நீங்கி
 வடிவறு மூப்பு வந்து
 தளர்வொடு சாய்ந்தும் அன்பு
 தம்பிரான் திறத்துச் சாயார்.

சேக்கிழார் பெருமான் ஒரு புரட்சி செய்கிறார். 'வடிவறு மூப்பு வந்து' என்று கூறுகின்றார். மூப்பு என்றால் முதுமை. அழகு இளமையில் இருக்கும்; முதுமையில் இராது. ஆனால் சேக்கிழாரோ, மூப்பில் அழகு என்கிறார். அவருடைய தமிழ் தெய்வத் தமிழ். அவரது வாக்கு ஒரு நாளும் பொய்க்காது. சந்தேகமிருந்தால் வாழைக் காயையும்

வாழைப் பழத்தையும் பாருங்கள். காய் அழகாக இருக்கிறதா? பழம் அழகாக இருக்கின்றதா? மாங்காய் அழகா? மாம்பழம் அழகா? ஆகவே பழம் என்றால் அழகாயிருக்கும். கிழம் என்றால் எப்படி இருக்கும்? காந்தியடிகள் சிறுவயதிலிருந்து கிழவராக உள்ளது வரையில் உள்ள புகைப்படங்களைப் பாருங்கள். அவருக்கு இளமையில் அழகு இல்லை. முதுமையில் பொக்கை வாயராக இருக்கும்போது அழகாயிருக்கிறார். சில 'கிழங்கள்' அழகாயில்லை என்றால், நன்றாகப் பழுக்க வில்லை; வெம்பல் என்று பொருள்.

திருநீலகண்டர் இவ்வாறாக வாழ்ந்தபோது, அவரது திறத்தை உலகுக்கு உணர்த்த விரும்பிய இறைவர் புது மாதிரியாக ஓர் அனுக்கிரகம் புரிந்தார். தாமும் மனைவியும் திண்டிவதில்லை என்பது யாருக்கும் தெரியக் கூடாது என்று எண்ணினார் திருநீலகண்டர். அதனை உலகுக்கு அறிவிக்கவென்றே வயோதிக சிவயோகிபோல் வந்தார் சுவாமி.

நெடுஞ்சடை கரந்திட
 நெறித்த பம்பையும்
 விடுங்கதிர் முறுவல்வெண்
 ணிலவும் மேம்பட
 இடும்பலிப் பாத்திரம்
 ஏந்து கையராய்
 நடந்துவேட் கோவர்தம்
 மனையில் நண்ணினார்.

வந்தவர் திருநீலகண்டர் வீட்டுக்குச் சென்றார். திருநீறு தரித்த திருமுகமும், புன்முறுவலும், ஓடு ஏந்திய திருக்கரமும் உடையவராய் வந்த அவரைச் சிந்தையன்புடன் வரவேற்றார் திருநீலகண்டர். "சுவாமி! அடியேன் தங்களுக்கு யாது செய்ய வேண்டும்?" என்று

பயபக்தியுடன் வினவினார். “அன்பனே! இதோ பார். என்கையில் உள்ள இத்திருவோட்டினை உன்னிடம் கொடுத்து வைக்கலாம் என்று எண்ணி வந்தேன். இதைப் பத்திரமாக வைத்திருந்து நான் வந்து கேட்கும்போது கொடுப்பாய். இந்த ஓட்டினைச் சாமானியமாகக் கருத வேண்டாம். இதற்குச் சமானமே இல்லை. இந்தத் திருவோட்டில் எதனை வைத்தாலும் அது தூய்மையானதாகிவிடும். இந்த ஓடு பொன்னினும் மணியினும் போற்றத்தக்கது. மிகவும் பெருமையுடைய இந்த ஓட்டினை, மிகவும் அருமையாக வைத்திருந்து, பின்னர் நான் வந்து கேட்கும்போது தருவாய்” என்று கூறித் திருவோட்டினை நாயனாரிடம் தந்தார் எம்பெருமான்.

“உத்தரவு! தாங்கள் சொல்லிய வண்ணமே செய்வேன்” என்று கூறிய திருநீலகண்ட நாயனார், அச் சிவயோகியைத் தொழுது ஓட்டினை வாங்கித் தமது வீட்டில் ஒரு புறம் காவல் உள்ள இடத்தில் வைத்தார். வயோதிகரும் விடைபெற்றுப் பொன்னம்பலம் அடைந்தார்.

11. ‘வென்ற ஐம்புலனால் மிக்கீர்!’

நாட்கள் நகர்ந்தன; மாதங்கள் ஓடின. ஆண்டுகள் பல கழிந்தன. திருநீலகண்ட நாயனாருக்கு வயதாகி விட்டது. நாயனாரது தூய நிலையை உலகு உணர்ந்து உய்யும் பொருட்டு அத் திருவோட்டை வைத்திருந்த இடத்தினின்றும் மறைத்தருளினார் இறைவர். பெட்டியில் வைத்த ஓடு ஓடிவிட்டது. எம் பெருமான் முன்பு போல் சிவயோகியாகித் திருநீலகண்டரிடம் வந்தார். தொண்டராய் திருநீலகண்ட நாயனார் அண்டர் நாதனை எதிர் கொண்டு வரவேற்றார். திருவடிகளைப் பூசித்தார்.

“அன்பனே! முன்பு உன்னிடம் கொடுத்து வைத்திருந்த திருவோட்டைக் கொண்டுவா” என்றார் எம்பெருமான். “இதோ கொண்டு வருகிறேன்” என்று வீட்டுக்குள் சென்று வைத்த இடத்தில் தேடினார் திருநீலகண்டர். அங்கு திருவோடு இல்லை. திகைத்து நின்றார். “திருவோடு எங்கே?” என்று மனையாரைக் கேட்டார். வீடு முழுவதும் தேடினார். எங்கும் கிடைக்கவில்லை. மிகவும் வாடினார். “வந்துள்ள பெரியவருக்கு என்ன சொல்வேன்?” என்று வருந்தினார் இதையெல்லாம் கவனித்துக் கொண்டிருந்த பெரியவர், “ஏனப்பா இத்தனை தாமதம்? விரைவில் கொண்டுவா. நான் அவசரமாகப் போக வேண்டும்” என்று கூறினார்.

திருநீலகண்டர் வந்து அவரைத் தொழுதார். “ஐயனே! சிறியேன் பிழையைப் பொருத்தருளல் வேண்டும். தேவரீர் கொடுத்துவிட்டுச் சென்ற திருவோட்டைப் பத்திரமான இடத்திலேயே வைத்தேன், கிடைக்கவில்லை. அது பழைய ஓடு. அதைவிடச் சிறந்த ஓடு தருகிறேன். அதனை ஏற்றுக் கொண்டு மன்னித்தருள்வீர்” என்று பணிந்தார்.

சிவயோகிக்குச் சீற்றம் பொங்கியது. “நன்றாயிருக்கிறது! தானமாக ஓடு தருகிறேன் என்று சொல்லி அடியார்களிடமிருந்து ஓடுவாங்கிக் கொள்கிறாயா? ஓடு கெட்டுவிட்டது என்றா சொல்கிறாய்? பொன் ஓடே தந்தாலும் எனக்கு வேண்டாம். நான் கொடுத்த மண் ஓட்டைக் கொண்டுவா” என்றார்.

திருநீலகண்ட நாயனார் எவ்வளவோ மன்றாடியும் சிவயோகி சிறிதும் மனம் இரங்கவில்லை.

“என் ஓடு உன்னிடம் கொடுத்து வைத்த அடைக்கலப் பொருளன்றோ? அடைக்கலப் பொருளையே அபகரித்துக்கொண்ட நீ என்னதான் செய்யமாட்டாய்!

பழிபாவத்துக்கு அஞ்சமாட்டாயே! நான் கொடுத்து வைத்த திருவோட்டை உன்னிடமிருந்து பெறாமல் போய்விடுவேன் என்று எண்ணவேண்டாம். இந்த ஊரார் அனைவரும் காண உன்னை வளைத்துத் திருவோட்டைப் பற்றுவேன். என்னை என்ன என்று நினைத்துவிட்டாய்? உன்னை விடமாட்டேன்” என்றார் சிவயோகியார்.

“எம்பெருமானே! சிறியேன் தாங்கள் கொடுத்துச் சென்ற திருவோட்டைக் களவாடி வைத்துக் கொள்ள வில்லை. களவு என்பதை அடியேன் கனவிலும் கருதாதவன். பொறுத்தருள வேண்டும்” என்றார் நாயனார்.

“ஓடு உள்ளபடியே கெட்டுவிட்டதா? அவ்வாறாயின் நீ உன் மகன் கையைப் பற்றிக்கொண்டு குளத்தில் மூழ்கிச் சத்தியம் செய்” என்று பகர்ந்தார் சிவயோகியார்.

திருநீலகண்டருக்குக் குழந்தையில்லை என்று சுவாமிக்குத் தெரியாதா?

“பெருமானே! தாங்கள் அருளிச் செய்தவாறு செய்வதற்குப் புதல்வன் இல்லையே! அடியேன் வேறு என்ன செய்யப் பணித்தாலும் செய்கிறேன்” என்றார் நாயனார்.

“உனக்கு மகன் இல்லையானால், உன் மனைவியின் கரம் பற்றிக் குளத்தில் மூழ்குவாய்” என்றார் சிவயோகியாக வந்துள்ள சிவபெருமான்.

“சுவாமி! எங்களுக்குள் ஒரு சபதம் உண்டு. அதனால் அடியேன் அவளைத் தீண்டுவதற்கில்லை. அடியேன் மட்டும் மூழ்கி உண்மையை உரைப்பேன்” என்றார் நாயனார்.

“நன்று! நன்று! உன் பேச்சு! நான் தந்த திருவோட்டைத் தரவும் இசையவில்லை. உனது மனைவியின் கரம் பற்றிப் புனல் முழுகி உண்மை உரைக்

கவும் மறுக்கின்றாய். உனது ஒழுக்கம் மிகவும் நன்று. இது தான் நீ அடியார்க்குத் திருவோடளிக்கும் திருத்தொண்டு போலும்! தில்லைவாழ் அந்தணர்களது அவையில் உன் செயலைப்பற்றிக் கூறி நியாயம் பெறுவேன்” என்றார் எம் பெருமான்.

சிவயோகியார் அங்கிருந்து நடந்தார். அவர்பின்னே தொடர்ந்து சென்றார் திருநீலகண்ட நாயனார். மூவருங் காணாத முழுமுதல் அந்தணர் அவைக்களம் சென்று முறையிட்டார். “பெரியோர்களே! இந்த வேட்கோவனிடம் நான் திருவோடு கொடுத்துச் சென்றேன். திரும்பி வந்து கேட்கும்பொழுது கொடுக்க மறுக்கிறான். ஓடு கெட்டு விட்டதாம். ‘உள்ளபடியே அந்த ஓடு கெட்டு விட்டதாயின் மனைவியின் கரம் பற்றிக் குளத்தில் மூழ்கிச் சத்தியம் செய்’ என்றேன். அவ்வாறு சத்தியம் செய்யவும் மறுக்கின்றான். நீங்களே நியாயத்தைக் கூறுங்கள்” என்றார்.

கங்கையையும் திங்களையும், அரவையும் மறைத்து வந்த இறைவரது சொற்களைக் கேட்ட மறையவர்கள், திருநீலகண்டரை நோக்கி, “நீர் இதற்கு என்ன சொல்கின்றீர்?” என்று கேட்டார்கள்.

“தூய மாமறையோர்களே! திருஓடு ஒன்று இவர் என்னிடம் கொடுத்து வைத்தது உண்மை. அதனை மிகவும் பத்திரமான இடத்தில் நான் வைத்திருந்தேன். எம்பிரான் திருவிளையாடலோ, அவர் புரியும் சோதனையோ, அன்றி எனது பண்டை வினையின் விளைவோ, திருவோட்டினைத் தேடியும் காணவில்லை. எளியேனது வாய்மையும், தூய்மையும், இந்த ஊரவர் அறிந்தனவே; மனத்தாலும் பிழை செய்யாதவன். ஓடு கெட்டு விட்டது. என் செய்வேன்?” என்றார் திருநீலகண்ட நாயனார்.

அந்தணர்கள் நாயனாரை நோக்கி, “ஐயா! இவர் தந்த ஓடு கெட்டுவிட்டது என்று சொல்கிறீர்கள். அவ்வாறாயின்

இந்தச் சிவயோகியார் கூறுகிறபடி 'மனைவியைப் பற்றி நீரில் முழுகி உண்மையை உரைப்பதே நியாயம்' என்று தீர்ப்புக் கூறினார்.

அருந்தவம் புரியும் தொண்டர் அதனைக்கேட்டு தம் மனைவியைத் தீண்டுவதில்லை என்ற செய்தியைக் கூறவில்லை. “பொருந்திய வகையில் நீரில் முழுகி உண்மையை உரைக்கின்றேன்” என்று கூறிப் பெருந்தவ முனிவரோடு தம் இல்லம் சென்றார். இல்லம் சென்ற நாயனார் தம் மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு திருப்பு லீச்வரத்துக்கு முன் ஒரு சோலைக்கு நடுவேயுள்ள திருக் குளத்துக்கு சென்றார். முற்காலத்தில் தாம் கூறிய குளுரை பழுதாகாதபடி மூங்கில் தண்டின் ஒரு முனையை மனைவியாரும் மற்றொரு முனையைத் தாமும் பற்றிக் கொண்டு புனலில் மூழ்குவாராயினர்.

தண்டிரு தலையும் பற்றிப்
புகும்அவர் தம்மை நோக்கி
வெண்திரு நீற்று முண்ட
வேதியர் 'மாதைத் தீண்டிக்
கொண்டுடன் மூழ்கிர்' என்னக்
கூடாமை பாரோர் கேட்கப்
பண்டுதம் செய்கை சொல்லி
மூழ்கினார் பழுதி லாதார்.

தண்டின் இரு தலையையும் பற்றி முழுகத் தொடங்கிய அடியவரை நோக்கிய ஆண்டவர், “அப்பா என்ன இது? உன் மனைவியின் கையைப் பிடித்து மூழ்க வேண்டும் என்றால், கோலைப் பற்றி மூழ்குகின்றாயே! இதிலிருந்தே ஓடு கெட்டு விட்டது என்று சொல்லி நீ ஏமாற்றியது தெரிந்துவிட்டதே. நான் இதற்கு இசையேன்” என்றார்.

மாதா சொன்ன சூளால் இளமை துறந்த பெரியவர், தமக்கும் தம் மனைவிக்கும் முன் நேர்ந்த பிணக்கையும், திரு நீலகண்டத்தின் மீது மனைவியார் ஆணையிட்டதையும், அன்று தொட்டு இன்றுவரை மாதர் யாரையும் சிந்தையாலும் தீண்டாது இருந்த தன்மையையும், அப் போதுதான் உலகில் உள்ளவர் யாவரும் கேட்க உரைத்தார். அனைவரும் அதிசயித்தனர்.

“இதை முதலிலேயே சொல்லியிருந்தால் இவ்வளவு பேசியிருக்கமாட்டேன்” என்றார் சிவயோகியார்.

பின்னர், குலால மன்னர் தண்டின் முனையைப் பற்றி இல்லாளுடன் வாவியில் மூழ்கி எழுந்தார்.

வாவியின் மூழ்கி ஏறுங்
கணவரும் மனைவி யாரும்
மேனிய மூப்பு நீங்கி
விருப்பறும் இளமை பெற்றுத்
தேவரும் முனிவர் தாமும்
சிறப்பொடு பொழியும் தெய்வப்
பூவின்மா மழையின் மீள
மூழ்குவார் போன்று தோன்ற!

நாயனாரும், கற்பின் மிக்க அவரது மனைவியாரும் அவர்களது முதுமை நீங்கி, சூள் செய்த தருணத்தின் இளமை பெற்று எழுந்தனர். அவர்களது திருமேனியில் அழகின் ஒளி வீசியது. அருள் வெள்ளம் பெருகியது. இமையவரும் இருடியரும் தெய்வமலர் பொழிந்தனர்; துதியுரை மொழித்தனர். பூ மழையில் முழுகிய அத் திருவாளர்களைக் கண்ட எல்லோரும் தொழுதனர். அந்த அதிசயத்தைக் கண்ட அனைவரும், சிவயோகியைக் காணவில்லை. “அவர் எங்கே?” என்று மருண்டனர். அலைபுனற் சடையெம் அண்ணல் மலைமகளோடு விண்மேல் விடை மீது காட்சி தந்தருளினார். அண்டருங்

காணாத நீலகண்டரைத் திருநீலகண்ட நாயனாரும், கற்பின் மிக்க அவரது மனைவியாரும், கண்டு, பன்முறை பணிந்து போற்றினார்கள். அருகில் இருந்தவர்களும் தொழுதனர்.

“வென்ற ஐம்புலனால் மிக்கீர்! என்றும் இந்த இளமை நீங்காது. நம் அருகில் இருப்பீர்களாக” என்று அருள் புரிந்து எழுந்தருளினார் சிவபெருமான்.

உபமன்னியு பக்தவிலாசத்தில் நாயனார் இன்ப வேட்கை சிறிதுமின்றிப் பக்தி மாத்திரமே பூண்டிருந்தாராயின், அம்மையின் ஆணை கேட்ட மாத்திரத்தில், ‘சட்டி சுட்டது, கை விட்டது’ என்று பெண்ணாசையை விட்டிருக்கலாம். அவ்வாறு ஆசையைத் துறப்பது அவருக்குப் பெருமையாகாது. பசியில்லாத ஒருவனை நோக்கி, ‘இந்த அன்னத்தை அருந்தாதே’ என்று ஆணையிட்டால், அவனுக்கு அது சிரமமாகுமா? மிகப் பசித்த ஒருவனை நோக்கி ஆணையிடும்போது, அவன் அந்த ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டு உணவை வெறுத்திருப்பதே பெருமையும் அருமையும் ஆகும். திருநீலகண்ட நாயனார் திருவினும் உருவினும் மிக்க மனைவி இருந்தும் கூட ஒரு பரத்தையை விரும்பினார். அவருடைய மனம் காதல் என்னும் புயலினால் அலைந்தது; அதனால் பரத்தையை அணைந்து வந்தார். தவறு செய்தார். அந்தத் தவறு செய்ததால்தானே வாழ்நாள் முழுவதும் பெண்ணலமுறாது நிற்கும் தன்மை ஏற்பட்டது? அல்லாமலும் அவருக்கு இன்பத்துறையில் அளவற்ற வேகமிருந்தது. ஆனால் அதனினும் கோடி மடங்கு திருநீலகண்டத்தின் மீது பக்தியின் வேகம் இருந்தது. ஆண்டவன் மீது இருந்த அன்பு வேகம் இன்ப வேகத்தை வென்றது!

இவரைச் சேக்கிழார் பெருமான், ‘பேதியா ஆணை கேட்ட பெரியவர்’ என்று கூறுகின்றார். திருநீலகண்டரைப்

போல் புலன்களை வென்றவர் ஐந்து கண்டங்களிலும் இல்லை. இறைவரும் அவரை, 'வென்ற ஐம்புலனால் மிக்கீர்' என்று அழைத்துவிட்டார்!

திருநீலகண்ட நாயனார், தமது அன்பின் மிக்க மனைவியாருடன் என்றும் அகலாத இளமை பெற்று சிவலோக மெய்திப் பேரானந்தப் பெருவாழ்வில் இன்ப முற்றார்.

திருத்தொண்டத் தொகையில் முதலாவதாகப் புகழ்ப் பெறும் பெற்றி திருநீலகண்ட நாயனாருக்கே அமைந்தது. தில்லைவாழ் அந்தணர் தொகையடியாராவார். தனியடியார் அறுபத்து மூவரில் முதலில் நிற்பவர் திருநீலகண்டரே அன்றியும் 'தில்லைவாழ்ந்தணர்' என்பது இறைவர் திருவாக்கு. நம்பியாரூரர் அடுத்து வணங்கியது இவரையே.

நாயனாருடைய மனைவியார் விழுமிய கற்புடையவர். பிறனை மருவிய நாயகியை நாயகன் தீண்டாது விலக்குவது போல், பிற பெண்ணை மருவிய நாயகனை நாயகியும் தீண்டாள். இதனால் பெண்ணுரிமை இனிது விளங்கும்.

மனைவியின் சிறுமையைப் பறைசாற்றி மகிழும் ஆடவரும், கணவனது கொடுமையைத் தூற்றி இகழும் மகளிரும், இவர்கள் தங்களது ஆணைகளை இரகசியமாகக் காத்த பெருமையை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

பட்டினத்துச் சுவாமிகள் மூன்று நாயன்மார்களை எடுத்துப் பாராட்டினார். பிள்ளைக் கறி படைத்த சிறுத் தொண்டர், மனைவியிடம் துறவுகாத்த நீலகண்டர், கண்ணை எடுத்தப்பிய கண்ணப்பர் ஆகிய மூவரைத் தான். அவர்களுள் நடுநாயகமாக அமைந்தவர் இவரே எனின் இவரது அருமையை என்னென்பது!

12. 'இல்லை' என்னாத இயற்பகை

கீடினமான விரதம் மேற்கொண்டு புலன்களை வென்றவர் திருநீலகண்டர். வீட்டிலேயே மனைவியை வைத்துக் கொண்டு ஆசையைத் துறந்தவர் அவர்; அதுவும் பிறர் அறியாமல் வாழ்ந்தார். இயற்பகை நாயனாரோ தமது மனைவியையே அடியாருக்குக் கொடுத்துவிட்டார். பொன்னைக் கொடுப்பார்கள்; மண்ணைக் கொடுப்பார்கள்; பொருளைக் கொடுப்பார்கள்; ஆனால் தாலி கட்டிய மனைவியை யாரும் கொடுக்க மாட்டார்கள். இயற்பகை நாயனாரோ மனைவியையே கொடுத்து விட்டார்.

இயற்பகை நாயனாரது கதை சற்றுச் சிரமமான கதை. உலகுக்குச் சிறிது மாறுபட்ட கதை; அநுபவத்துக்கு ஒத்து வராத கதை; இப்பொழுது இந்த உலகுக்குத் தேவையில்லாத கதை என்றுகூடத் தோன்றும். இக் கதையை அறிபவர்கள் இயற்பகை நாயனாரின் அன்பை மட்டும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதே தாத்பரியம். மயில் மாதிரி என்றால் மயிலின் அழகைத்தான் குறிக்குமேயன்றி, மயில் பறப்பதைக் குறிக்காது. கண்ணப்ப நாயனார் அன்பின் முதிர்ச்சி காரணமாகச் செருப்பணிந்த காலைச் சிவபெருமான் முடியில் வைக்கிறார். கொப்புளித்த நீரைத் துப்புகிறார். அவர் செய்தது போன்று நாமும் செய்யலாமா? அவர் கொண்டிருந்த அன்பைத்தானே நாம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்?

கங்கையின் மிக்க காவிரியினால் வளம் பெறுவது சோழ நாடு. காவிரி தனது இரு கரைகளிலும் பல சிவாலயங்களை உடையது. 'ஏழ்தலம் புகழ் காவேரி' என்பது அருணகிரிநாதர் வாக்கு. பரம்பொருள் பல்வேறு வடிவம் தாங்கிப் பல்வேறு சமயங்களுக்கும் அருள்புரிவது போல், காவிரியும் பல்வேறு கால்களாகப் பிரிந்து பல்வளம்

பெருக நிலவளம் செய்யும் தண்ணளியுடையது. இத்தெய்வமாநதி கடலோடு கலத்தலால் காவேரி சங்கமம் எனப் பெயர்பெற்ற விசேட தீர்த்தம் பொருந்தியது காவிரிப்பூம்பட்டினம். இதுவே சோழ நாட்டின் தலை நகரம்.

காவிரிப்பூம்பட்டினம் பட்டினப்பாலை என்ற பாடல் பெற்ற நகரம். கண்ணகி, ஆதிரை போன்றவர்கள் வாழ்ந்த பெருநகரம். பூம்புகார் என்று அதற்குப் பேர் உண்டு. அந்நகரில் உள்ளவர்கள் தமக்கு வேண்டும் பொருள்களை நாடி வேறு இடங்களுக்குப் புகார் என்று கொள்ளலாம். சாயாவனம் என்னும் சிவாலயத்தைத் தன்னகத்தே கொண்ட திருப்பதி. அத் திருநகரத்திலே வணிகர் குலத்திலே அவதரித்தவர் இயற்பகையார்.

அக்கு லப்பதிக் குடிமுதல் வணிகர்;
 அளவில் செல்வத்து வளமையின் அமைந்தார்;
 செக்கர் வெண்பிறைச் சடையவர் அடிமைத்
 திறத்தின் மிக்கவர்; மறைச்சிலம் படியார்;
 மிக்க சீரடி யார்கள் யாரெனினும்
 வேண்டும் யாவையும் இல்லையென் னாதே
 இக்க டற்படி நிகழமுன் கொடுக்கும்
 இயல்பின் நின்றவர் உலகியற் பகையார்.

இயற்பகையார் என்பதற்கு இரண்டு பொருள்கள். உலக இயலுக்குப் பகையானவர் என்பது ஒன்று; தனக்கு உரிமையில்லாத பொருள்களை யெல்லாம் 'என்னுடையது; என்னுடையது' என்பது உலக இயல். அந்த உலக இயலுக்குப் பகையானவர். எனவே அருளியலுக்குப் பகையாகாதவர்.

இயற்பகையார் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் வணிகர் குலத்தலைவர். தலைவருக்கு உரிய தகுதிகள் அவரிடம் உண்டு. சிவபெருமானுடைய திருவடியை எப்பொழுதும்

நினைந்து உருகி அன்பு செய்பவர்; அளவற்ற செல்வம் படைத்தவர். தான் நுகர வேண்டும்; அல்லது பிறரை நுகர வைக்க வேண்டும். அதுவே செல்வத்தின் பயன். சிவபெருமான் திருவடியிலே இடையறாத அன்பு பூண்ட அவர், அரனடியார்கள் யாவராயினும் யாது கேட்பினும் இல்லையென்னாமல் ஈந்துவக்கும் இயல்புடையவர். இல்லறமாகிய நல்லறத்துள் நின்றவர். தமது உடம்பும், உயிரும், உறுபொருளும் எல்லாம் சிவனடியார்க்கே உரியன என்று அடிமைத்திறம் பூண்டு அருள் நெறியைக் கடைப்பிடித்து வாழ்ந்து வந்தார். அடியார்கள் கேட்பதைக் கொடுத்து அன்பு செய்து வந்தார்.

‘அன்றே என்றன் ஆவியும் உடலும்

உடைமை யெல்லாமும்

குன்றே யனையாய் என்னையாட்

கொண்ட போதே கொண்டிலையோ?’

என்ற திருவாக்கினைப் பின்பற்றினார்.

இவருடைய அளவிடப்படாத அடிமைத் திறத்தை உலகுக்கு உணர்த்த வேண்டும் என்று எண்ணினார் கைலாசநாதர்.

ஆய நுண்பொரு ளாகியும் வெளியே

அம்ப லத்துள்நின் றாடுவார் உம்பர்

நாய கிக்குமஃ தறியவோ? பிரியா

நங்கை தானறி யாமையோ? அறியோம்

தூய நிறுபொன் மேனியில் விளங்கத்

தூர்த்த வேடமும் தோன்ற வேதியராய்

மாய வண்ணமே கொண்டதம் தொண்டர்

மறாத வண்ணமும் காட்டுவான் வந்தார்.

பெரியவர்கள் தங்கள் அநுபவத்தினாலும் ஆராய்ச்சி யினாலும் அறிகின்ற நுண்பொருளாய் இருப்பவன் ஆண்டவன். அப்படிப்பட்டவர் காமுகன் வேடத்தில்

வருகின்றாராம். தமது இடப்பாகத்தில் எழுந்தருளியுள்ள உமாதேவியார் சம்மதத்துடன் வருகிறாரா என்பது தெரியவில்லை என்று சேக்கிழார் சொல்லுகின்றார்.

தூர்த்த வேடம் என்றால் காழுகன் போன்ற சில குறிப்புகள். நெற்றியெல்லாம் நீறணிந்து, உடலில் அத்தர் பூசி, ஐவ்வாதுப் பொட்டை இட்டுக் கொண்டால் எதைக் குறிக்கும்? காமனை எரித்த கண்ணுதற் கடவுள் காமமுற்ற வனைப்போல் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை அடைந்தார். வணிகர் வீதியில் விளங்கும் இயற்பகையாருடைய பொன்மானிகையில் புகுந்தார்.

“தங்கள் வருகை குலம் செய்த புண்ணியம்” என்று கூறி வலம் செய்து வணங்கினார் நாயனார். வந்தவருக்கு ஆசனம் தந்தார். அவருடைய திருவடியைப் பூசித்து மலரிட்டு அருச்சனை செய்தார். “சுவாமி, என்ன வேண்டும்?” என்று கேட்டார்.

உடனே சொல்கிற கதையா அது? கைமாற்று வாங்க வந்தவனே, “பையன் அட்மிஷன் என்னவாயிற்று? வீட்டில் எல்லோரும் செளக்கியமா?” என்றெல்லாம் கேட்டுச் சில நேரம் கழித்துத்தானே பணம் கேட்கிறான்!

சுவாமி சொல்லுகிறார்: “ஐயா, இயற்பகையாரே! அம்பலவாணருடைய அடியார்கள் எதனைக் கேட்டாலும் மறுக்காமல் தருவீர்களாமே!”

“ஏதோ என் கடமையைச் செய்கிறேன்” என்றார் இயற்பகையார்.

“உன் வள்ளன்மையைக் கேள்வியுற்று நான் உன்னை நாடி வந்தேன். உன்னிடம் ஒன்று கேட்கப் போகிறேன்!”

“ஒன்று என்ன? ஆயிரம் கேளுங்கள்.”

“இல்லை என்று மறுக்காமல் கொடுப்பாயா?”

கேட்பவர் இவ்வளவு பீடிகை போட்டவுடன், நாமாயிருந்தால் எப்படியெல்லாம் எண்ணியிருப்போம்? ஆனால் நாயனார், “இல்லை என்று ஒருநாளும் சொல்ல மாட்டேன்” என்றார்.

“அப்பா! நான் ரொம்பப் பிரியமாய் ஒரு பொருளை விரும்பி வந்தேன்.”

“கேளுங்கள் சுவாமி!”

“நீ தருகிறேன் என்று ஒப்புக் கொண்டால் நான் கேட்கிறேன்.”

நாம் இயற்பகையாக இருந்தால், என்ன கேட்டாலும் தருகிறேன் என்றுதான் சொல்லியிருப்போம். ஆனால் நாயனார் அப்படிச் சொல்லவில்லை.

என்ன அவ்வரை கேட்டியற் பகையார்

‘யாதும் ஒன்றும்என் பக்கல் உண்டாகில்

அன்ன தெம்பிரான் அடியவர் உடைமை;

ஐயம் இல்லை; நீர் அருள் செய்யும்’ என்ன,

‘மன்னு காதல் உம் மனைவியை வேண்டி

வந்த திங்’ கென அங்கணர் எதிரே

சொன்ன போதிலும் முன்னையின் மகிழ்ந்து

தூய தொண்டனார் தொழுதுரை செய்வார்.

நான் தருகிறேன் என்றால் அந்தப் பொருள் தன்னுடையது என்று எண்ணியதாக அர்த்தம். ஆகவே, இயற்பகையார் அப்படிச் சொல்லவில்லை. “ஏதாவது ஒரு பொருள் என்பக்கத்தில் இருக்குமானால் அது ஈசனடியார்க்கே உரியது; அனுத்துணையும் ஐயம் இல்லை, அருள் புரிவீர்” என்று கூறினார்.

“மன்னு காதல் உம் மனைவியை வேண்டி வந்தேன்” என்றார் மறையவராக வந்த இறைவர். சேக்கிழார் ஆழ்ந்து பாடுகிறார். “மனைவியைக் கொடு” என்று கேட்கவில்லை.

ஏன்? மனைவி என்றால் சில கணவன்மார்கள் விவாகரத்து செய்த மனைவியையும் குறிக்கும். கணவனிடம் கோபித்துக் கொண்டு தாய் வீட்டுக்குச் சென்ற மனைவியையும் குறிக்கும். ஆனால் இவரது மனைவி அப்படிப்பட்டவர் அல்லர். ஒரு நாள், ஒரு வினாடிகூடக் கணவன் மனைவி மனஸ்தாபம் இல்லை. காதல் மனைவி; நிலைபெற்ற மனைவி. அந்த நிலை பெற்ற காதல் மனைவியைக் கொடு என்று கேட்டாராம் சுவாமி.

இச் சொல்லைக் கேட்கின்றவர் நாடி நரம்பெல்லாம் குடேறும். ஆனால் நாயனார் என்ன செய்தார்? சொன்ன போதிலும் முன்னையின் மகிழ்ந்து தூய தொண்டனார் தொழுதுரை செய்தார். முன்னையிலும் பன்மடங்கு மகிழ்ந்தார்; முகம் மலர்ந்தார். ஏன் முன்னையிலும் மகிழ்ந்தார்? 'நமக்குச் சொந்தமில்லாத பொருளைக் கேட்டிருந்தால் என்செய்வது? இவள் என் வாழ்க்கைத் துணைவி; ஆகவே, அடியார் கேட்டது கொடுக்கக் கூடிய பொருள்தான்' என்று அவர் காலில் விழுந்தாராம்.

"பெருமானே! மனைவி முன்பே என்னிடம் உள்ள பொருள்தான். இல்லாத பொருளைக் கேட்டு அடியேனை அவலப்படச் செய்யாமல், உள்ள பொருளையே கேட்டருளினீர். சிறியேன் செய்த தவமே தவம்" என்று கூறி, மனைவியாரிடம் கதுமெனச் சென்றார்.

'மனைவியைக் கேட்ட அடியவரைச் சிவனடியார் என்று கூறலாமோ? அது பிறன்மனை நயந்த பாதகம் ஆகாதோ? பிறன்மனை நயந்தவரை அடியார் எனக் கொள்வது எவ்வாறு பொருந்தும்?' என்று கேள்வி எழும்.

எவரேனும் தாமாக விலாடத் திட்ட

திருநீறுஞ் சாதனமும் கண்டால் உள்கி

உவராதே அவரவரைக் கண்ட போது

வுகந்தடிமைத் திறநினைந்தங் குவந்து நோக்கி

இவர்தேவர் அவர்தேவர் என்று சொல்லி
யிரண்டாட்டா தொழிந்தீசன் திறமே பேணிக்
கவராத தொழுமடியார் நெஞ்சி னுள்ளே
கன்றாப்பூர் நடுதறியைக் காண லாமே

என்ற திருவாக்கின்படி, அடியவரைக் கண்டவுடன்
அழலிலிட்ட மெழுகுபோல் உருகித் தம்வயமழிந்து நிற்கும்
அன்பு மயமானவர் இயற்பகையார். அன்பு மிகுந்த போது
ஆராய்ச்சிக்கு இடமேது?

கீம்பாநதி பெருக்கெடுத்தபோது இறைவருக்கு
அதனால் ஊறு நேரும் என்று எண்ணிய உமையம்மையார்
சிவலிங்கத் திருமேனியைத் தழுவினாரன்றோ? கங்கையை
முடித்த கண்ணுதற் கடவுளுக்கு இச்சிறு வெள்ளத்தால்
ஊறு உண்டாகாது என்ற ஆராய்ச்சி அங்கே
தலைப்படவில்லை. உலகங்கட் கெல்லாம் ஒரு துணையாக
உள்ள இறைவருக்குத் துணையில்லையே என்றும், பசிதாகம்
இல்லாத பரம்பொருள் பசித்திருக் கின்றனரே என்றும்,
அன்பினால் உருகிய கண்ணப்பர் திறமும் இத்தன்மையதே.

மனைவியாரிடம் சென்ற இயற்பகையார், “பெண்
மணி! இந்த அடியவருக்கு உன்னை நான் கொடுத்து
விட்டேன்” என்றார்.

இச் சொல்லைக் கேட்டதும் அம்மையார் கலங்
கினார். அவருடைய மதி குழம்பியது. அடுத்த வினாடியில்
மனம் தெளிந்தார். ‘கற்பெனப்படுவது சொற்றிறம்பாமை’
என்பதை உணர்ந்தார். கணவரது கட்டளையை நிறை
வேற்றுவதே தம் கடன் என முடிவு செய்து கொண்டார்.

‘இன்று நீரெனக் கருள்செய்த திதுவேல்
என்னு யிர்க்கொரு நாத! நீர் உரைத்த
தொன்றை நான்செயும் அத்தனை யல்லால்
உரிமை வேறுள தோனனக்கு’ என்று

தன்தனிப் பெருங் கணவரை வணங்கத்
தாழ்ந்து தொண்டனார் தாமெதிர் வணங்கச்
சென்று மாதவன் சேவடி பணிந்து
திகைத்து நின்றனள் திருவினும் பெரியாள்.

“நீங்கள் கட்டளையிடுவதைச் செய்ய வேண்டியது
என் கடமையாகும்” என்று தம் கணவனிடம் கூறினார்.

நாம் எல்லோரும் சிவபெருமானுக்கு மனைவிகள்.
சுவாமி பார்த்து என்ன சொல்கிறாரோ அதை நாம் செய்ய
வேண்டும். ‘நன்றே செய்வாய் பிழை செய்வாய் நானே
இதற்கு நாயகமே’ என்றார் மாணிக்கவாசகப் பெருமான்.

அந்த மாதிரியாக இந்த அம்மையார் சொல்கிறார்,
“தேவரீர் எனக்கு நாயகர். தாங்கள் பார்த்து, இதைச் செய்
என்றால் நான் செய்துதானே ஆகவேண்டும்? நீங்கள்
சொல்வது சரியா என்று கேட்க எனக்கு உரிமை இல்லை.”

அம்மையார் கணவரை வணங்கினார். இயற்பகை
நாயனார் அந்த அம்மையார் காலில் விழுந்து எதிர்
வணக்கம் செய்தார். ஏன்? அந்த வினாடிவிருந்து அம்மை
யார் அவரது மனைவியார் அல்லர்; அடியாரின் மனைவி
யாகி விட்டார். ஆகவேதான், நாயனார் அந்த அம்மை
யாரை வணங்கினார்.

திருவினும் மிக்க அம்மையார் பின்னர் மாதவரிடம்
சென்றார்; அவரை வணங்கித் திகைத்து நின்றார். இயற்
பகை நாயனார், மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் அடியவரை வணங்கி,
“சுவாமி, நான் இன்னும் என்ன செய்ய வேண்டும்” என்று
கேட்டார்.

“அப்பா! இப்போதுதான் பெரிய ஆபத்து இருக்
கிறது. இம்மங்கையை நான் அழைத்துக் கொண்டு
போனால், உன் சுற்றத்தாரும், இவளுடைய சுற்றத்தாரும்,
நகரத்து மக்களும் என்னுடன் சண்டைக்கு வருவார்கள்.
ஆகவே நீ எனக்கு ஓர் உதவி செய்ய வேண்டும். என்னுடன்

அவர்கள் சண்டைக்கு வருவார்களாதலால் எனக்கு எவ்வித இடையூறும் ஏற்படாதவண்ணம், ஊரின் எல்லையைத் தாண்டிச் செல்கிறவரை நீ எனக்குத் துணையாக வரவேண்டும்” என்றார் அடியார்.

“சுவாமி! இதனை நீங்கள் சொல்வதற்குமுன்பே நான் செய்திருக்க வேண்டும். நீங்கள் சொல்லுகின்றவரை வாளாவிருந்து விட்டேன். மன்னிக்க வேண்டும்” என்று கூறினார், இயற்பகை. “இதோ வருகிறேன்” என்று முனிவரிடம் சொல்லிவிட்டுத் தனியிடம் போய்ப் பொற்சரிகை ஆடையும் பூங்கச்சும் புனைந்தார்; கையிலே வாளும் பலகையும் ஏந்திப் போர்க்கோலம் பூண்டு வந்து அடியவரைப் பணிந்தார்.

முன்னே அடியவர் சென்றார். அவரைத் தொடர்ந்து அம்மையார் சென்றார். இருவருக்கும் பின்னே நாயனார் சென்றார். அந்த அந்தணருக்கு இயற்பகை நாயனார் மனைவியைத் தந்ததையும், அடியவரும் அம்மையாரும் முன் செல்ல இவர் பின் செல்வதையும் அறிந்த அம்மையாரது உறவினரும் இயற்பகையாரது சுற்றத்தாரும் சீறினார்கள், “என்னே இவன் மதி? இவனுக்குப் பித்துப் பிடித்து விட்டது. இப்படிச் செய்தவர் எவரும் இல்லையே! இவன்தான் அறிவில்லாமல் தந்தாலும் நம் குலக்கொடியை ஒருவன் கொண்டு பேர்வதா? நன்று; நன்று; பாவையையும் பழியையும் மீட்போம்” என்று ஆர்த்து எழுந்தார்கள். வேல், வில், வாள், சுரிகை முதலிய ஆயுதங்களை எடுத்துக் கொண்டு, வாயுவேகமாகச் சென்று நகரத்தைக் கடந்தார்கள். ஆங்கே அவர்களை இருமருங்கும் வளைத்துக் கடலைப்போல் பொங்கித் தடுத்தார்கள். “அழிதகனே! போகாதே நில்; எமது குலமகளை விட்டுப் பழியை நீக்கிச் செல்” என்று கூவினார்கள்.

திரிபுரம் எரித்த விரிசடைக் கடவுள் அஞ்சினவரைப் போல் அம்மையாரை நோக்கினார். “ஆண்டவனே

அஞ்சாதீர்கள், இயற்பகை வெல்லும்” என்றார் அம்மையார்.

“பெருந்தகையே! வருந்தவேண்டாம். இவர்களை யான் ஒருவனே உமது ஆசீர்வாதத்தால் வென்று நீக்குவேன்” என்று கூறிய நாயனார், மிக்கவீரத்துடன் நின்றார். அவருடைய விழிகளில் கனற்பொறிகள் சிந்தின.

நாயனார் நெஞ்சிலே ஐந்தெழுத்தை ஒதிக்கொண்டு கறங்குபோல் சுழன்று போர் செய்தார். நாற்றிசைகளிலும் பரந்து வந்தவர்களை எதிர்த்துத் தாக்கி வென்றார். கிளைஞரோடு வந்தவர்களில் ஓடியவரே உய்ந்தனர். எதிர்ப்பவர் எவருமின்றி நின்ற நாயனார் அடியவரை நோக்கி, “இனி நீங்கள் அஞ்சாமல் செல்லலாம். இப்பூங் காவனம் கடக்கும் வரை உடன் வருவேன்” என்றார்.

தொண்டர்பின் தொடர்ந்து வரச் சென்ற அண்டர் நாதன் சாய்க்காட்டின் அருகில் மேவினார். பின் தொடர்ந்து வந்த இயற்பகை நாயனாரை நோக்கி, “அன்பனே! இனி நீ திரும்பலாம்” என்று அருளினார். மறையவர் மலரடியைத் தலையாரக் கும்பிட்ட இயற்பகையார், “அருள் பெற்றேன்” என்று கூறித் திரும்பினார். எவ்வளவோ காலமாகப் பாலும் சுவையும் போல் வாழ்ந்த அந்த அம்மையாரைத் திரும்பியே பார்க்கவில்லை நாயனார்.

செயற்கரும் செய்கை செய்த தொண்டர் மீண்டு ஏகியதை மகிழ்ந்து நோக்கிய ஆண்டவர், “பொய்தரும் உள்ளம் இல்லான்; திரும்பிக்கூடப் பார்க்காமல் போகின்றான்” என்று எண்ணி அன்பரை மீளவும் அழைத்தார்.

தொண்டரை எப்படி அழைத்தார் சுவாமி?

‘இயற்பகை முனிவா ஓலம்!

ஈண்டுநீ வருவாய் ஓலம்!

அயர்ப்பிலா தானே ஓலம்!
 அன்பனே ஓலம்! ஓலம்!
 செயற்கருஞ் செய்கை செய்த
 தீரனே ஓலம்!' என்றான்
 மயக்கறு மறையோ லிட்டு
 மாலயன் தேட நின்றான்.

எப்படியிருக்கிறது பாட்டு? ஓலமிட்டவர் யார்?
 மயக்கறுமறை ஒலிட்டு மாலயன் தேட நின்றவர். அவரிடம்
 ஆயிரம் வேதங்களும் ஓலம் ஓலம் என்று முறையிடுகின்றன.

‘ஓலமறைக ளறைகின்ற வொன்றது’ என்பார்
 அருணகிரிநாதர்.

அப்படிப்பட்ட இறைவருடைய ஓலத்தைக் கேட்ட
 இயற்பகையார், “ஐயனே! அடியேன் இதோ வந்தேன்.
 இன்னமும் தங்களுக்குத் தடைசெய்ப்பவர் இருப்பாராயின்
 அவர்களையும் இவ்வாளுக்கு இரையாக்குவேன்” என்று
 ஓடி வந்தார்.

மறையவர் மறைந்துவிட்டார்.

மனைவி மட்டுமே அங்கு இருக்கக் கண்டார்
 நாயனார்.

சென்றவர் முனியைக் காணார்;
 சேயிழை தன்னைக் கண்டார்
 பொன்றிகழ் குன்று வெள்ளிப்
 பொருப்பின்மேற் பொலிந்த தென்னத்
 தன்துணை யுடனே வானில்
 தலைவனை விடைமேற் கண்டார்;
 நின்றிலர், தொழுது வீழ்ந்தார்;
 நிலத்தினின் றெழுந்தார் நேர்ந்தார்.

மறையவரைக் காணாது திகைத்த இயற்பகை
 நாயனார் நாற்றிசையும் நோக்கினார். ஆகாயத்தில்

பார்த்தார். வானவெளியில் வெள்ளிமலை போன்ற விடைமேல் மரகதக்கொடியுடன் பவளக்குன்றென வந்தருளிய கண்ணுதற் கடவுளைக் கண்டார். ஆனந்த வெள்ளத்துள் அழுந்தி ஆடினார்; மாலயன் காணாமலரடிமேல் வீழ்ந்து வணங்கினார்.

‘சொல்லுவ தறியேன் வாழி!

தோற்றிய தோற்றம் போற்றி!

வல்லைவந் தருளி என்னை

வழித்தொண்டு கொண்டாய் போற்றி!

எல்லையில் இன்ப வெள்ளம்

எனக்கருள் செய்தாய் போற்றி!

தில்லையம் பலத்து ளாடும்

சேவடி போற்றி’ என்ன.

“அன்பனே! உனது அளவற்ற அன்புக்கு மகிழ்ந்தோம். நீயும் உன் மனைவியும் நம்மோடு கைலாசத்துக்கு வருக” என்று அருளிச் செய்தார் எம் பெருமான். வானவர் பூமழை பொழிந்தனர். திருவளர் சிறப்பின் மிக்க தொண்டரும், மருவிய தெய்வக் கற்பின் மங்கையும் எம்பிரானுடன் சென்று, அருகில் எப்போதும் சிவலோகத்தில் கும்பிட்டு உறையும் பெருமை பெற்றனர். இயற்பகை நாயனார் வாளினால் மாண்ட சுற்றத்தவர்கள் சுவர்க்க உலகம் பெற்றனர்.

இவருடைய வரலாற்றைச் சமயக் கண்கொண்டு காண மாட்டாத சிலர், பலவாறு பேசி அல்லலுறு கின்றனர். அது இரத்தினப் பரீட்சை தெரியாத ஒருவன் இரத்தினத்தை மதிப்பிட வந்தது போலும். எல்லாம் வல்ல இறைவர், இவரை, ‘செயற்கருஞ் செய்கை செய்ததீரனே’ என்று அழைப்பாரானால், இவருடைய பெருமை அளக்கற்பாற்றோ?

மனைவியைத் தந்தால் உலகம் நம்மைப் பழிக்குமே என்று இயற்பகை நாயனார் நாணிநாரில்லை. உலகத்தை

இவர் நோக்கவில்லை. யானை வாகனத்தைக் கண்ட ஒருவன், அது மரத்தினால் செய்யப்பட்டது என்று நோக்கும் போது யானை தோன்றுவதில்லை அல்லவா?

13. அன்னம் பாலித்த அன்பர்

அள்ளி அள்ளிக் கொடுப்போர் வள்ளல் எனப் படுவர். ஒரு கோடி ரூபாய் வைத்திருப்பவர் நூறு பேருக்கு உணவளிப்பது பாராட்டத்தக்க செயலன்று. பெரும் தனவந்தர்கள் தானதருமம் செய்வது வியப்புக்குரியதாகாது. செல்வம் மலிந்துள்ள போது தான தருமம் செய்வது இயல்பேயாகும். வறுமை வந்தபோது தானம் செய்வது அருமையிலும் அருமை. வறுமையிலும் சிறுமையின்றி அடியார்கட்கு அன்னம் அளித்தவர் இளையான்குடி மாறநாயனார். அதனாலேயே சிவலோகம் எய்தியவர் அவர்.

பாண்டிநாட்டிலே பரமக்குடிக்கு ஏழுமைல் தொலைவில் உள்ளது இளையான்குடி. அத் திருப்பதியில் அவதாரம் செய்தவர் மாறனார். இளையான்குடியில் பிறந்ததால் இளையான்குடி மாறனார் எனப் பெயர் பெற்றார். அவர் தில்லை நடராசரைத் தியானித்து வந்தார்.

அம்பொன் நீடிய அம்பலத்தினில்
ஆடு வார்அடி குடுவார்
தம்பி ரான்அடி மைத்தி றத்துயர்
சால்பின் மேன்மை தரித்துளார்
நம்பு வாய்மையில் நீடு சூத்திர
நற்கு லஞ்செய் தவத்தினால்
இம்பர் ஞாலம் விளக்கி னார்இளை
யான்கு டிப்பதி மாறனார்.

நாம் எல்லோரும் அறையில் ஆடுகின்றோம், அவன் அம்பலத்தில் ஆடுகின்றான். அம்பலம் என்றால் பொது. நாம் எல்லோரும் தனி உடைமையாக இருக்கின்றோம். அவன் பொது உடைமையாக இருக்கின்றான். அவன் எப்பொழுது ஆடத் தொடங்கினான். எப்பொழுது அந்த ஆட்டம் நிற்கும் என்பது யாருக்கும் தெரியாது. அவன் ஆட்டம் எப்பொழுது நிற்கின்றதோ, அப்பொழுது இந்த உலகம் முடிந்துவிடும். நமது உடலின் மார்பில் ஓர் அசைவு இருக்கின்றது. அந்த அசைவு, ஆட்டம் முடிந்தால் நாம் ஆடமாட்டோம். பிரபஞ்சம் என்ற உடம்பில் மார்புப் பகுதிதான் சிதம்பரம். அங்கே உள்ள ஞானவெளியில் எம் பெருமான் ஆனந்தத்தாண்டவம் புரிகின்றான். அம்பொன் நீடிய அம்பலத்தினில் ஆடுகின்றவரின் அடிமலரைத் தன் முடிமீது சூடிய இளையான்குடி மாறநாயனார். எப்போதும் எம்பிரானுடைய அடிமைத் திறம் பூண்ட சால்பு மிக்கவர். அவர்மீது அளவு கடந்த காதல் கொண்டவர்.

வேளாளர் குலம் செய்த மாதவத்தால் அவதரித்த இளையான்குடி மாறநாயனார், உழவுத் தொழிலால் மிகுந்த செல்வமும், நிலபுலமும் உடையவராயிருந்தார்.

‘பச்’ என்பதற்கு கட்டு என்று பொருள். கட்டுப் பட்டதனால் பசுவுக்கு அந்தப் பெயர் வந்தது. நாம் இரண்டு கால் பசு. பசுக்களாகிய நமக்குப் பதி பசுபதீசுவரர். பசு மிகவும் சாதுவான பிராணி; ஆதலால் அதனை ஒரு கயிற்றால் கட்டுவார்கள். யானை வலிமையானது. ஆதலால் அதனை இரு சங்கிலிகளால் கட்டுவார்கள். குதிரையை மூன்று கயிறுகளால் கட்டுவார்கள். ஊஞ்சலை நான்கு சங்கிலிகளால் கட்டுவார்கள். ஆன்மாக்களாகிய நாம் புலன்களாகிய ஐந்து கயிறுகளால் கட்டப் பட்டிருக்கின்றோம். இதிலிருந்தே நமது யோக்கியதை தெரிகிறதல்லவா நாம் எவ்வளவு சாதுக்கள்? எப்பொழுதும்

நமக்கு நேர்தம்பியிடம் தான் பிரியம் அதிகம். நமக்கு நேர்தம்பி நான்கு சங்கிலிகளால் கட்டப்பட்ட ஊஞ்சல். ஊஞ்சல் இப்படியும் அப்படியும் ஆடிக்கொண்டே சென்று சென்று வரும். ஊஞ்சலைப் போன்றே உயிர்களாகிய நாமும் சவர்க்கம், பூதலம், நகரம் என்ற மூன்று இடங்கட்கும் மாறிமாறிச் செல்வதும் வருவதுமாகவே பல்லாழிக் காலமாக ஆடிக்கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை உணர்த்துவதற்காகத்தான், கல்யாணம் ஆனவுடனே ஊஞ்சலில் அமர்த்துகிறார்கள். இதனை அருணகிரிநாதர்,

‘மட்டூர் குழல் மங்கையர் மையல் வலைப்
பட்டுசல் படும் பரிசு என்று ஒழிவேன் ?’

என்று கந்தரநுபூதியில் கூறி, இறைவனிடம் முறையிடுகின்றார்.

ஊஞ்சல் ஆடிக்கொண்டே யிருக்கிறது. அப்போது அங்கே ஓர் அருளாளர் வந்தார். ஆடிக்கொண்டேயிருக்கும் ஊஞ்சலுக்கு ஓய்வு தரவேண்டுமே என்று ஒரு ஞானவாளால் ஊஞ்சலின் நான்கு சங்கிலிகளையும் துண்டித்தார். உடனே ஊஞ்சல் தனது ஆட்டத்தை நிறுத்தி நேரே நிலத்தில் வீழ்ந்து அமைதி பெறுகின்றது. அதுபோல், ‘பல்லாழிக் காலமாக எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்து இளைத்துத் தவிக்கின்ற அடியேனுக்கு, திருவதிகையில் சிவபெருமான் வந்து, தமக்கையார் மூலம் ஐந்தெழுத்து உபதேசம் செய்வித்தவுடன், ஞானமெல்லாம் சிந்தித்து, கயிறு அறுபட்ட ஊஞ்சல் நிலத்தில் வீழ்ந்தது போல், பஞ்சமலங்கள் அறுபட்டு உன் திருவடிக்கு வந்து விட்டேன்’ என்று கதறுகிறார் அப்பர். ‘அறு கயிறு ஊசலானேன் அதிகைவீரட்டனாரே’ என்கிறார்.

பசுபதியின் வழிபாட்டைப் புரிந்துவந்தவர் மாறனார்.

இறைவன் வழிபாட்டினுஞ் சிறந்தது அடியார் வழிபாடு. இறைவழிபாட்டை, ‘ஆராதனை’ என்பர்.

அடியார்க்கு அன்னம் தந்து வழிபடுவதை 'சமாராதனை' என்பர். 'சம்' என்றால் 'நன்றாக' என்பது பொருள்.

தொண்டர் உள்ளத்தில் எப்போதும் உறைகின்றவர் இறைவர். ஆதலால், தொண்டர் வழிபாட்டில் அண்டர் நாதன் மிகமிக மகிழ்கின்றார். பசுவிடம் பால் கறக்க வேண்டுமானால், கன்றின் துணை பற்ற வேண்டும்; அது போல், இறைவரது திருவருள் பெற வேண்டுமானால், அடியவர் துணை கொள்ள வேண்டும்.

'மண்ணிற் பிறந்தார் பெறும்பயன் மதிசூடும்
அண்ணலார் அடியார்தமை அமுது செய்வித்தல்'

என்பார் சேக்கிழார்.

மிக்க செல்வம் பெற்றிருந்த இளையான்குடி மாற நாயனார் செல்வத்தின் பயன் அடியவர்க்கு அமுதளித்தலே எனத் தெளிந்தவர். பரமனடியார்கள் யாவராயினும் அழைத்து வந்து சிறந்த இருக்கைமீது எழுந்தருளச்செய்து திருவடிகளைப் பூசித்து அன்புடன் நறுமலர்களினால் அருச்சனை புரிந்து வழிபடுவார். பின்னர் அறுசுவைகளாலாய நான்கு வகை உணவுகளையும் அவர்கள் விரும்பியவாறு அமுது செய்விப்பார்.

கொண்டு வந்து மனைபுகுந்து
குலாவு பாதம் விளக்கியே
மண்டு காதலின் ஆதனத்திடை
வைத்த ருச்சனை செய்தபின்
உண்டி நாலு விதத்தி லாறு
சுவைத் திறத்தினில் ஒப்பிலா
அண்டர் நாயகர் தொண்டர் இச்சையில்
அமுது செய்ய அளித்துள்ளார்.

'வறுமையினால் துன்புறும் போதும் இப்பெரியார் அடியார்க்கு அன்னமளித்தலில் சலியாதவர் என்பதனை உலகுக்கு அறிவுறுத்த வேண்டும்' என்று கருதினார்,

கண்ணுதற்கடவுள், அதிலிருந்து இளையான்குடி மாற நாயனாரிடமிருந்து செல்வம் சிறிது சிறிதாகக் கரையத் தொடங்கியது; வறுமை வந்துற்றது. நாயனார் வறுமையில் வாடினார்; அதற்குக் காரணம் நடராஜப் பெருமானே, 'ஒல்லையில் வறுமைப்பதம் புக, உன்னினார் தில்லை மன்னினார்' என்ற சொல்லைக் கவனிக்க வேண்டும்.

வறுமை என்பது விஷ்ணு பதமா? சிவ பதமா? நாயனார் பெற்ற வறுமையை, 'வறுமைப்பதம்' என்று சொல்கிறார் சேக்கிழார் பெருமான். கண்ணுதற் கடவுளே வறுமையை வழங்கியதால் 'வறுமைப்பதம்' என்று உயர்த்திக் கூறுகிறார்.

இளையான்குடி மாறனார்க்குச் செல்வம் சுருங்கியும் மனம் சுருங்கவில்லை. நிலங்களை ஒற்றி வைத்தும், விற்பனை செய்தும், ஆபரணம், பாத்திரம் முதலியவைகளை விற்கும், அடியவர்க்கு அன்னமளித்து அறம் புரிந்து வந்தார். நாயனாராது அறத்தொண்டுக்கு அணுவத்தனையும் மாறுபாடின்றி, அவரது மனைவியார் உதவிபுரிந்தார்.

சிவபெருமான் நல்ல தவ வேடம் பூண்டு, நீறும் கண்டிகையும் புனைந்தார். தருமமே விடையாதலின் தரும விடையும், தரும சக்கரவர்த்தினியாகிய அம்பிகையும் இன்றிப் புறப்பட்டு வந்தார்.

நல்ல மாரிக் காலம்; பெருமழை பெய்து எங்கும் நீர் ஓடிக்கொண்டிருந்தது; பள்ளங்கள் தோறும் வெள்ளம் நிறைந்திருந்தது; நடுநிசி. நாயனாரும் அவர் மனைவியாரும் உணவின்றிப் பட்டினியால் வருந்திக் கொண்டிருந்தனர். பசியால் வாடிய அவர்கள் தண்ணீர் பருகி, இறைவனது அஞ்செழுத்தை நெஞ்சழுத்தி உரைத்த வண்ணம் உறக்கமின்றி இருந்தனர். பேய்களும் நடமாடாத அந்த நள்ளிரவில் பேய்களுடன் நடமாடும் பித்தப்பெருமான்

ஈரத்தில் நனைந்து, குளிரால் நடுங்கிய வண்ணம் வந்து, நாயனாரின் வீட்டுக் கதவை மெல்லத் தட்டினார். “சிவாய நம” என்று கத்தினார்.

நாயனார் ‘சிவாய நம’ என்ற நாமத்தைக் கேட்டதும் வந்துள்ள அடியவருக்கு அழுது படைக்கவேண்டுமே என்று ஓடிவந்து கதவைத் திறந்தார்.

வந்த அடியவரோ, “அன்பனே பசித்து வந்தோம்” என்றார்.

நாயனார் முகத்தில் மகிழ்ச்சி பொங்கியது. ஈரத்தில் நனைந்து வந்திருந்த அடியவரின் திருமேனியைத் துண்டி னால் துடைத்தார்.

ஈர மேனியை நீக்கி இடங்கொடுத்த
தார இன்னமு தூட்டுதற் காசையால்
தார மாதரை நோக்கித் ‘தபோதனர்
தீர வேபசித் தார்செய்வதென்’ என்று

“பெருமானே! தேவரீர் இங்கு எழுந்தருள அடியேன் என்ன மாதவம் செய்தேனோ?” என்று துதி செய்தார்.

வந்துள்ள அடியவர்க்கு அழுது செய்வித்துப் பசியைப் போக்க வேண்டும் என்று எண்ணினார்.

அடுப்பிலோ பூச்சி கூடு கட்டியிருக்கிறது. வீட்டிலே உணவுக்குரிய சாதனங்கள் யாதொன்றும் இல்லை. இந் நிலையில் என்ன செய்வார் நாயனார்? வழியேதும் புரியாமல் திகைத்து நின்ற அவர், மனைவியாரை நோக்கி, “மாதரசே! அரனாருடைய அடியார் மிகவும் பசித்து இருக்கிறார். நம் மனைக்கு வந்துள்ள அவர் பட்டினியாக இருக்கக் கூடாதே? இத் தவசிலருக்கு உணவு தரும் வகை யாது?” என்று கேட்டார்.

“பெருமானே! இதற்கு வேறு வழி ஒன்றுமில்லை. கடன் கொடுப்பார் யாருமில்லை. காலமோ அகாலம்.

நடுநிசி; முயற்சி செய்து பார்க்கக் கூடிய இடங்களும் இல்லை. ஈதல் இயையாதபோது சாதலே சாலச்சிறந்தது. ஆனால் எனக்கொரு வழி தோன்றுகிறது. இன்று பகலில் வயலில் விதைத்து வந்த முளை நெல்லை வாரிக் கொண்டு வந்தால், முயற்சி செய்து அமுதாக்கிப் படைக்கலாம். இதனைத் தவிர வேறு செய்வதற்கு உபாயம் ஒன்றுமில்லை," என்று கூறினார் அந்த அம்மையார்.

‘செல்லல் நீங்கப் பகல்வித்
தியசெந்நெல்
மல்லல் நீர்முளை வாரிக்
கொடுவந்தால்
வல்ல வாறழு தாக்கலும்
ஆகும், மற்று)
அல்ல தொன்றறியேன்!’ என்
றயர்வற.

துணைவியார் கூறிய சொற்கள் நாயனாருக்கு அமுதம் போலிருந்தது. “நீ சொன்னபடியே சென்று நெல் முளையை வாரிக்கொண்டு வருகிறேன்” என்று கூறிப் புறப்பட்டார். அப்போது மழை கொட்டிக் கொண்டே யிருந்தது. இருளில் கூட்டம் கட்டுவிட்டு உருகிவழிவது போல் உலகம் காரிருளால் சூழப்பட்டிருந்தது. நள்ளிருளில் நடட்டம் பயின்றாடும் நாதரின் அடியாராகிய இளையான்குடி மாறநாயனார், அடியார்க்கு அமுது செய்விக்க வேண்டுமென்ற ஒரே எண்ணத்துடன், கூடையைத் தலையில் கவிழ்த்துக் கொண்டு, மெல்ல மெல்லக் காலினால் தடவிக் கொண்டு, சிவநாமத்தையே துணையாகக் கொண்டு நடந்தார். போட்ட விதை முளைத்தும் மழைத் தண்ணீரில் ஒருபுறம் ஒதுங்கியும் இருந்தன. அம் மழை நீரில் ஒதுங்கியிருந்த வெண்மையான நெல் முளைகளை வாரிக் கூடையில் நிறைத்துக் கொண்டு

தலைமீது சுமந்து கொண்டு வீடு வந்தார். வாசலிலேயே நின்று கொண்டிருந்த அவரது மனைவி கூடையை வாங்கிக் கொண்டார்.

கூடையிலிருந்த நெல் முளையைத் தண்ணீரில் கழுவினார் அந்த அம்மையார். கணவரைப் பார்த்து, “சுவாமி! இந்த நெல்லைப் பக்குவப்படுத்தி அமுதாக்கு வதற்கு அடுப்பெரிக்க விறகு இல்லை” என்றார். விறகில்லை என்பதை ஏன் முதலிலேயே சொல்லவில்லை என்று எண்ணலாம். முதலில் நெல் வர வேண்டுமே? நெல் வந்த பின்தானே அடுப்பெரிக்க வேண்டும்?

நாயனார் கோடாரி எடுத்துத் தமது வீட்டுக் கூரையின் ஒரு புறத்தை இடித்துத் தள்ளினார். அதனால் கிடைத்த கட்டைகளைக் கொண்டு அடுப்பெரித்த அம்மையார், நாயனார் கொண்டு வந்திருந்த நெல் முளையைப் பக்குவமாக வறுத்தார். வறுத்த நெல்லைக் குத்தி அரிசியாக்கினார். பின்னர் உலையிலிட்டு அற்புதமாக அன்னம் ஆக்கினார். அன்னம் ஆக்கியவுடன் மெல்லக் கணவனாரிடம், “இனி கறிக்கு என்ன செய்வோம்?” என்று இறைஞ்சினார்.

முளை நெல் சோறு ஆன பின்தானே கறியைப் பற்றி நினைக்க வேண்டும்? நல்ல அரிசியே களியாகி விடுகிறதே இந்தக் காலத்தில்! எனவேதான், சோறு ஆகும் மட்டும் காத்திருந்து பின் கறியமுதுக்குக் கவலைப்பட்டார்.

அம்மையார் கூறியதைக் கேட்ட நாயனார் ‘வழிநடந்து வந்த அடியவர் பசியுடன் வருந்திக் கொண்டிருப்பாரே’ என்ற அன்பின் மிகுதியால், விரைந்து தோட்டத்துப் பக்கம் சென்றார். குழிக்கு மேல் வளர்ந்து வராத இளம் பருவமுள்ள இலைக்கறிப் பயிர்களைக் கையினால் தடவி, வேருடன் பறித்தார். அவ்வாறு அவர் பறித்தது பாசப்பழி முதலை வேருடன் பறித்ததுபோல் இருந்ததாம். பறித்தவற்றைக் கொண்டுவந்து அன்பு

மனைவியாரிடம் கொடுத்தார். அவற்றை வாங்கிய அந்த அம்மையார் என்ன செய்தார்?

மனைவியார் கொழுநர் தந்த
மனமகிழ் கறிகள் ஆய்ந்த
புனலிடைக் கழுவித் தக்க
புனிதபாத் திரத்துக் கைம்மை
வினையினால் வேறு வேறு
கறியழு தாக்கிப் பண்டை
நினைவினால் குறையை நேர்ந்து
திருவழு தமைத்து நின்று.

முதல் அமைச்சராயிருந்த சேக்கிழார் பெருமானுக்குச் சமையற் கலையும் தெரிந்திருக்கிறது.

நாயனார் கொண்டுவந்து கொடுத்த கீரையைப் பெற்றுக் கொண்டு அம்மையார் புல், புழுவின்றி ஆய்ந்து, பல முறை சுத்தமான நீரில் கழுவினார். சுத்தமான பாத்திரத்தில் வைத்துக் கீரையை மசக்கியும், அடித் தண்டை நறுக்கிக் கூட்டுச் செய்தும், வேறு வேறு வண்ண மாகவும் ஆக்கினார். இவ்வளவும் மிகச் சுருங்கிய காலத்தில் செய்யப்பட்டன.

நாயனாரும், அவரது மனைவியாரும் அடியவராய் வந்துற்ற இறைவர்பால் சென்று, “ஆகாரம் தயாராகி விட்டது; எழுந்தருள வேண்டும்” என்று கூறி அயிலுதலும் துயிலுதலும் இல்லாத அவரை எழுப்பினர். எழுந்தவர் சாமானியச் சிவனடியராகவா எழுந்திருந்தார்?

அழுந்திய இடருள் நீங்கி
அடியனேன் உய்ய என்பால்
எழுந்தருள் பெரியோய்! ஈண்ட
அழுதுசெய் தருள்க என்று
தொழும்பனார் உரைத்த போதில்
சோதியாய் எழுந்து தோன்றச்

செழுந்திரு மனைவி யாரும்

தொண்டரும் திகைத்து நின்றார்.

ஆதியும் அந்தமுமில்லாத சிவபெருமான் அங்கே
சோதியாய் எழுந்து தோன்றினார்.

மாலயன் காணாத மாமணிச் சோதியண்ணல்,
நாயனார்க்கும் மனைவிக்கும் அருள் புரிய, அவர்கள்
எல்லையில்லா மகிழ்ச்சி எய்தித் துதித்தனர்.

சங்கரா போற்றி! ஞானச் சம்புவே போற்றி! யாற்றில்
வெங்கரா வடுமால் காணா விமலனே போற்றி! என்றும்
செங்கரா மலகம் போன்று திருவருள் செய்வோய்

போற்றி!

பொங்கரா வணிந்த வேத புங்கவ போற்றி போற்றி!

என்று துதித்தனர். திருத்தொண்டரைக் கருணையுடன்
நோக்கிய சிவபெருமான், “அன்பனே! அன்பர் பூசை செய்த
நீ உன் மனைவியுடன் நமது சிவலோகம் எய்தி வருவாயாக.
எமது தோழனாகிய குபேரன் நவநிதிகளை ஏந்தி உனது
ஏவல் கேட்பான். நீ எல்லையில்லாத இன்பத்தை நுகர்ந்து
இனிது இருப்பாயாக” என்று திருவருள் புரிந்தார்.

பெருமான் மறைந்தார். நாயனார்-சிவ கணங்களுள்
ஒருவராகி, அளகேசன் இருநிதிகளை ஏந்திப் பணி செய்ய,
பேரானந்தப் பெருவாழ்வில் திளைப்பவரானார்.

14. மெய்ப்பொருள் கண்ட

மெய்ப்பொருள்

சிவஞானமே மெய்ப்பொருள். ஏனையவெல்லாம்
பொய்ப்பொருளே யாகும். பொய்ப்பொருள் இன்றிருந்து
நாளை அழியும். அழிகின்ற பொய்ப்பொருளைப்

பொருளாகக் கொள்ளாதவர் மெய்ப்பொருள் நாயனார். திருநீறும் கண்டிகையும் புனைந்த சிவ வேடத்தையே மெய்ப்பொருளாகக் கொண்டவர் அவர்.

சிவவேடம் புனைந்தவர் யாவரேயாயினும், அவர் களுடைய குணங் குற்றங்களை ஆராயாது அன்புடன் வழிபட வேண்டும். 'நேயம் மலிந்தவர் வேடமும் ஆலயந்தானும் அரனெனத் தொழுமே' என்பது சிவஞானபோதச் சூத்திரம். அதற்கு இலக்கியமாகத் திகழ்ந்தவர் மெய்ப்பொருள் நாயனார்.

சோழ நாட்டுக்கும் தொண்டை நாட்டுக்கும் இடையில் உள்ளது நடுநாடு. நீதியின் மிக்க அச்சேதி நன்னாட்டிலே சிறந்து விளங்குவது திருக்கோவலூர். அந்த ஊரைத் தனக்கு ராஜதானியாகக் கொண்டு ஆட்சி செய்துவருகிறார் மெய்ப்பொருள் நாயனார். சிவபெருமான் திருவடியில் என்றும் அன்புடைய மலாடர் மரபில் வந்த அவர், வேதாகம நெறியில் நின்றவர். அரனடியார்கள் யாவராயினும் அவர்களுக்கு ஏவல் புரிவார். அடியார்கள் ஏவல் இடுகிறவரையில் அவர் காத்திருப்பதில்லை. காதலுடன் அவர்கள் கருத்தறிந்து ஏவல் செய்வார். அரசியல் நெறியில் தந்த தருமத்தை நன்றாகக் காத்து வந்தார். வாள் வலியாலும், தோள் வலியாலும் சிறந்தவர். உரை திறம்பாத வாய்மையுடன் நடந்து கொண்டவர்.

மெய்ப்பொருள் நாயனார், சிவபெருமானுடைய திருக்கோயில்கள் எல்லாவற்றினும், காலந்தவறாதும் நிரம்பிய படித்தரத்துடனும் நித்திய நைமித்திய வழிபாடுகள் குறைவின்றி செம்மையாக நடந்துவர ஏற்பாடு செய்தார். தேசமும் நாடும் அரசும் வாழ்வது ஆலய வழிப்பாட்டினால் தான் என்பதை நன்குணர்ந்த நாயனார், முப்போதும் திருக்கோயில் வழிபாடு புரிவார்; எப்போதும் ஐந்தெழுத்தை ஓதுவார். சிவனடியார் திருவடியே சார்பாகக் கொண்டு ஆட்சி செய்து வந்தார் மெய்ப்பொருள் நாயனார்.

தேடிய மாடு வீடு செல்வமும் தில்லை மன்றுள்
 ஆடிய பெருமான் அன்பர்க் காவன ஆகும் என்று
 நாடிய மனத்தினோடு நாயன்மார் அணைந்தபோது
 கூடிய மகிழ்ச்சி பொங்கக் குறைவறக் கொடுத்து
 வந்தார்.

தாம் தேடிய பொன் பொருள் மற்றுமுள்ள செல்வ
 மெல்லாம் சிவபெருமானது அடியார்க்கே உரியன என்று
 எண்ணிய உள்ளத்தோடு, அம்பலவாணரது அடியார்க்கு
 ஒரு சிறிதும் குறைவற்ற அன்புடன், வேண்டுவன அள்ளி
 அள்ளித் தந்து அன்பு செய்து வந்தார்.

முத்தநாதன் என்ற மன்னன் இவருடைய வளமை
 மிகுந்த நாடு நகரங்களைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்ற
 எண்ணத்தினால் போருக்கு வந்தான். பேராசையால்
 நால்வகைச் சேனைகளுடன் வந்த அவனை, புரமெரித்த
 நாயனார் திருவருளால் நாயனார் வென்று புறங்காணச்
 செய்தார். வின் முறை வல்ல மெய்ப்பொருள் நாயனாரால்
 பன்முறை தோற்று அவமானப்பட்டு அகன்றான்
 முத்தநாதன்.

முத்தநாதன் போர் புரிந்து நாயனாரை வெல்லுந்
 திறமையில்லாது வருந்தினான். அவனது அறிவு வேலை
 செய்யத்தொடங்கியது. அடியார் வேடம் பூண்டவர் மீது
 நாயனார் கொண்டிருந்த ஒப்பற்ற அன்பின் திறத்தை
 உணர்ந்தான் ஆதலால், திருநீறும் கண்டிகையும் புனைந்து,
 சிவனடியார் போல் சென்று நாயனாரைக் கொன்றுவர
 வேண்டும் என்று எண்ணினான்.

மெய்யெல்லாம் நீறு பூசி
 வேணிகள் முடித்துக் கட்டிக்
 கையினிற் படைக ரந்த
 புத்தகக் கவளி ஏந்தி

மைபொதி விளக்கே என்ன
மனத்தினுட் கறுப்பு வைத்துப்
பொய்தவ வேடம் கொண்டு
புகுந்தனன் முத்த நாதன்.

திருநீறு பூசிக்கொள்வதற்கு விதிமுறை உண்டு. அந்த விதிமுறைகளை யறியாத முத்தநாதன் எந்த எந்த அங்கங்களில் எவ்வாறு திருநீறு புனையவேண்டுமோ அந்த முறையின்றி, உடம்பெல்லாம் திருநீறு பூசிக் கொண்டான். ஐடாபாரம் பூண்டு முடித்துக் கட்டிக் கொண்டான். பெரிய வாளைப் பட்டுத் துணியில் மூடி மறைத்துப் புத்தகம் போல் கட்டி ஏந்தினான். உள்ளம் கறுத்திருந்தாலும், வெளியே ஒளி செய்யும் விளக்கே யென்று சொல்லும்படியிருந்தது அவனது தவக்கோலம்.

மனத்திலே வஞ்சனை வைத்துத் தவவேடம் போல் பெரிய வேடம் பூண்ட, கருணை சிறிதுமில்லாத பாதக னாகிய முத்தநாதன், கொடிகளாகும் உயர்ந்த மாளிகைகள் வரிசையாக உள்ள வீதிவழியே சென்று, சேதியர் பெருமான் வாயிலையடைந்தான்.

மெய்ப்பொருள் நாயனார் அடியார் மாட்டு அளவு கடந்த அன்புடையவரன்றோ? ஆதலால் தவவேடம் பூண்ட முத்தநாதனை யாரே தடுப்பார்?

கடையுடைக் காவ லாளர்
கைதொழு தேற நின்றே
'உடையவர் தாமே வந்தார்;
உள்ளெழுந் தருளும்' என்னத்
தடைபல புக்க பின்பு
தனித்தடை நின்ற தத்தன்
'இடைதெரிந் தருள வேண்டும்
துயில்கொளும் இறைவன்' என்றான்.

பெரிய சிவனடியார் வந்திருக்கிறார் என்று ஏவலரும் காவலரும் கைதொழுது, 'எம்மையுடையவர் தாமே வந்தார்; எழுந்தருளும்' என்று தடையின்றி உபசரித்து உள்ளே விடுத்தனர்.

முத்தநாதன் பல வாயில்களையும் கடந்து, கடைசியில் உள்ள திருவணுக்கன் வாயிலை அடைந்தான். மெய்ப்பொருள் நாயனார் பள்ளியறையில் படுத்து ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

அரசமாதேவியார் அருகில் இருந்து, கணவருக்கு ஏற்ற திருத்தொண்டினைப் புரிந்து கொண்டிருந்தார். அந்த இடத்தினைத் தத்தன் என்ற காவலன் காவல் புரிந்து கொண்டிருந்தான். அறிவின் மிக்க அவன் கூர்த்த மதி படைத்தவன். குறிப்பு உணர்வதில் வல்லவன். பொய்மை வேடம் புனைந்து வரும் புல்லனை நல்லவன் அல்லன் என்று ஐயங்கொண்டான். ஆயினும், அவனைத் தடுப்பதும் தவறு; தடுக்காதிருந்தால் மன்னருக்குத் தீங்கு வரும். இவ்வாறு இருதலைக்கொள்ளி ஏறும்பாகத் தவித்தான். பின்னர் ஒருவாறு தெளிந்து, பணிவுடனும், மரபு வழுவாமலும், "சுவாமி! அரசர் பெருமான் துயில் கொண்டிருக்கிறார். அவர் உங்களை வரவேற்கவும், தாங்கள் அவருக்கு அருள்புரியவும் இது ஏற்ற சமயமன்று. சமயமறிந்து மன்னரிடம் சொல்லவேண்டும்" என்று மிக மிகச் சாதுரியமாகத் தடையுரைத்தான்.

"நான் அரசருக்குத் தருமத்தைச் சொல்லி உறுதி கூற வந்திருக்கிறேன். நீ நில்" என்று தத்தனிடம் கூறிய முத்த நாதன், தடையுரையை ஏற்காமல் உள்ளே சென்று விட்டான். அங்கே பொன்னாலாகிய கட்டிலில் மன்னர் துயின்று கொண்டிருந்தார். அரசமாதேவி அருகிலிருந்து கணவனாரின் பாதங்களை வருடிக்கொண்டிருந்தார். முத்தநாதனைக் கண்டதும், அரசமாதேவி துணுக்குற்று

எழுந்து கணவனாரை எழுப்பினார். மெய்ப்பொருள் நாயனார் எழுந்து பார்த்தார். மெய்யெல்லாம் திருநீறு பூசி, உருத்திராக்கம் பூண்டு, சிவவேடத்துடன் வந்திருந்த முத்த நாதனைக் கண்டதும், “தேவ தேவருடைய திருத்தொண்டர்” என்று கரங்கள் கூப்பித் தொழுதார். எதிரோடி வணங்கினார்.

தனம் படைத்த ஒருவர் தூங்கும்போது, ஒருவர் சென்றால் தூக்கத்துக்குப் பங்கம் வந்ததேயென்று வருந்துவர். மெய்ப்பொருள் நாயனாரோ மகிழ்கின்றார். ‘மங்கலம் பெருக; மற்றென் வாழ்வு வந்து அணைந்தது’ என்று கூறித் துதித்தார். “பெருமானே! தேவரீர் இங்கெழுந்தருளப் பெற்றது என்கொலோ? அடியேனால் ஆகவேண்டியது என்னவோ?” என்று வினவினார்.

“அரசரேறே! உங்கள் சிவபெருமான் முன்னர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய ஆகமநூல் ஒன்றைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். இது மண்மேல் எங்கும் இல்லாதது” உனக்கு அதனைக் கூறவந்தேன்” என்றான் முத்தநாதன்.

சிவபெருமானிடம் சிறிதும் அன்பில்லாதவனாகிய முத்தநாதன், “உங்கள் சிவபெருமான்” என்று கூறினான். “மண்மேல் எங்கும் இல்லாத ஒன்று கொண்டு வந்தேன் இயம்ப” என்றும் கூறினான். ஆம்! அவனது வஞ்சனை மண்மேல் எங்கும் இல்லாததுதானே?

முத்தநாதன் கூறியதைக் கேட்ட சேதி நாட்டுச் செம்மல் உள்ளம் உவந்தார். “அடியேனுக்கு இதனினும் உயர்ந்த பேறு வேறு உண்டோ? எம்பிரான் அருள் செய்த இந்த மாறுபாடில்லா ஆகமத்தை அடியேனுக்கு உபதேசித்தருளவேண்டும்” என்று வேண்டிக் கொண்டார்.

‘மங்கலம் பெருக மற்றென்
வாழ்வுவந் தணைந்த தென்ன

இங்கெழுந் தருளப் பெற்ற .
 தென்கோலோ ?' என்று கூற
 'உங்கள் நாயகனார் முன்னம்
 உரைத்தவா கமநூல் மண்மேல்
 எங்குமில் லாத தொன்று
 கொடுவந்தேன் இயம்ப! என்றான்.

“வேந்தர் வேந்தே! சிவாகமத்தை உபதேசிக்க வேண்டுமாயின், மலர்மாலை சூடிய கூந்தலையுடைய அரசியார் நீங்க, நீரும் நானும் வேறு இடத்தில் இருக்க வேண்டும்” என்று கூறினான் முத்தநாதன், ‘நாறுபூங் கோதைமாது தவிரவே நானும் நீயும் வேறிடத்திருக்க வேண்டும்’ என்பது அவனது வார்த்தை.

‘இப்பொழுது நான் இங்கே வந்திருப்பதால், அரசமாதேவி இனி மலர் சூடும் தன்மையைத் தவிர்ந்துவிடப் போகிறார். கொல்ல வந்த என்னைக் கும்பிடும் நீ சிவலோகம் போகப் போகிறாய். நான் நரகலோகம் போகப்போகிறேன். இப்போது ஒன்றாக உள்ள நாம் மேலும் கீழுமாக வேறு லோகங்கட்குப் போகவேண்டும்’ என்ற பொருளும், இதற்குள் அமைந்துள்ளது.

மகாலட்சுமிபோல் தன் அருகே நின்ற அரசமா தேவியை அன்புடன் நோக்கிய நாயனார், “பெண்ணே, நான் சிவாகமம் கேட்கப் போகிறேன். நீ அந்தப்புரம் செல்” என்று பணித்தார். அரசமாதேவியார், கணவனாரைத் தொழுது அவரது ஆணையின் வண்ணமே அகன்றார்.

மெய்ப்பொருள் நாயனார் அடியவராக வந்துள்ள முத்தநாதனைத் தொழுதார். அவனை ஆசனத்தின்மேல் இருத்தி, தாம் கீழே இருந்து கொண்டு, ‘இனி அருளிச் செய்யும்’ என்றார்.

கைத்தலத் திருந்த வஞ்சக்
 கவளிகை மடிமேல் வைத்துப்
 புத்தகம் அவிழ்ப்பான் போன்று
 புரிந்தவர் வணங்கும் போதில்
 பத்திரம் வாங்கித் தான்முன்
 நினைந்தஅப் பரிசே செய்ய
 'மெய்த்தவ வேட மேமெய்ப்
 பொருள்' எனத் தொழுது வென்றார்.

பொய்த்தவ வேடங் கொண்ட அப்பாதகன் சுவடியை அவிப்பதுபோல், கைத்தலத்திலிருந்த பையில் வைத்திருந்த வடிவானை எடுத்து, வணங்கி நின்ற குணங் குடிகொண்ட கோமானாகிய நாயனாரை, நினைத்து வந்தவாறே செய்து முடித்தான். அவன் என்ன செய்தான் என்று கூறவில்லை சேக்கிழார் பெருமான். அடியார்கள் மீது அவருக்குள்ள அளவற்ற அன்பு காரணமாக, 'கொன்றான்' என்று கூறாமல் 'நினைத்த அப்பரிசே செய்ய' என்று கூறுகிறார். அவர் கூறுகின்ற முறை உள்ளத்தை உருக்கும்.

முத்தநாதன் செய்த செயலை வைத்து வெளிப் படையாகப் பார்த்தால், நாயனாரைக் கொன்று அவன் வென்றதாகத் தோன்றும். ஊன்றி நோக்கினால் கொல்ல வாளெடுத்த போதும் வேடமே மெய்ப்பொருள் என்று நாயனார் தொழுதபடியால் வென்றவர் அவரே யாவார். அதனால் தான் சேக்கிழார், 'மெய்த்தவவேடமே மெய்ப் பொருளெனத் தொழுது வென்றார்' என்று கூறுகிறார். 'வெல்லுமா மிகவல்ல மெய்ப்பொருள்' என்கிறார் நம்பியாரூரர்.

வஞ்சக வேடங்கொண்ட வன்கணாளன் உட்புகுந்த போதே, தத்தன் தன் கருத்தை அவன்பால் வைத்திருந்தான் அல்லவா? ஆதலால் உடனே உள்ளே சென்றான். அங்கு நிலவிய நிலையைக் கண்டதும் வாளை எடுத்து

முத்தநாதனை வெட்டுவதற்கு ஓங்கினான். உதிரம் சோர விழுகின்ற நாயனார் அந்த நிலையிலும் தமது நீண்ட கரங்களை நீட்டி அவனைத் தடுத்து, “தத்தா நமர்” (நமர்-நம்மவர்) என்று கூறி வீழ்ந்தார். மெய்ப்பொருள் நாயனார் அடியார்கள் மீது கொண்டிருந்த அன்பின் ஆழத்தைப் பாருங்கள்.

அரசர் ஆணையில் அளவற்ற மதிப்பு வைத்த தத்தன் முத்தநாதனை வெட்ட ஓங்கிய வாளை உறையிலிட்டு மன்னரைத் தாங்கினான்.

தீத்தன் அரசரைத் தாங்கிப் பிடித்தவாறே, “சுவாமி, தங்கள் முடிவு இப்படியாகி விட்டதே” என்று கண் கலங்கினான், “மன்னர் பெருமானே! அடியேன் என்ன செய்ய வேண்டும்?” என்று கண்ணீர் மல்கக் கேட்டான்.

உயிர் துறக்கும் நிலையில்கூட மெய்ப்பொருள் நாயனார், ‘என் ராஜ்யத்தைக் காப்பாற்று’ என்று சொல்லவில்லை. தம்மைக் கொலை செய்தவர் புறம் விழியைச் சாய்த்துப் பணியாளிடம் கூறுவார்: “தத்தா, இவர் எவ்வளவு கொடியவராக இருந்தாலும் கொண்ட வேடத்துக்கு மரியாதை கொடுக்க வேண்டும். இவர் என்னைக் கொன்றார் என்று ஊராரும், அரச சேவகர்களும் அறிந்தால் இவரைக் கொல்ல முயற்சி செய்வார்கள். அவ்விதம் இவருக்கு எனது ஆட்களால் எவ்வித இடையூறும் ஏற்படாமல் பாதுகாத்து, நீ உடன் சென்று வழியனுப்பிவிட்டு வா” என்று கட்டளையிட்டார்.

அறிவும், வீரமும், அரசரது ஆணை கடவாத திறமும் ஒருங்கேயமைந்த தத்தன் முத்தநாதனை அழைத்துக் கொண்டு வழியனுப்பிவைக்கப் புறப்பட்டான்.

அரசர்பெருமானை அத்தியவன் கொன்ற செய்தி காட்டுத் தீயைப்போல் ஊரெங்கும் பரவியது. எல்லோர்

உள்ளத்திலும் துன்பவெள்ளம் ஊற்றெடுத்தது. அவ்
வெள்ளத்தை வற்றச் செய்து சினக்கனல் கொழுந்து விட்டு
எரியத் தொடங்கியது. எங்கும் ஒரே பரபரப்பு. பலர்
காலகூட விடம்போல் சீறினர். முத்தநாதனைக் கொல்ல
நாலா பக்கங்களிலும் வெள்ளம்போல் மக்கள் குழ்ந்து
வந்தனர். அவர்களைத் தடுத்த தத்தன், “இந்த வேடதாரியை
எவ்வித இடையூறு மின்றிக் கொண்டு போய் விடவேண்டும்
என்பது மன்னர் பெருமானின் கட்டளை” என்று
கூறினான். அரசனது ஆணைக்கு மதிப்புதந்து மக்களும்
விலகினர். தத்தன் வாளை ஏந்திக் காவல் செய்தவண்ணம்
முத்தநாதனை ஊர் கடந்து, ஆட்கள் அணுகமுடியாத
கானகத்தில் விடுத்து வந்தான்.

முத்தநாதன் துன்பமின்றி நகர் கடந்த செய்தியை
அறியும் ஆர்வத்தினால் பிரிந்து செல்கின்ற உயிரைச்
செல்லாத வண்ணமாகத் தாங்கிக் கொண்டிருந்தார்
மெய்ப்பொருள் நாயனார். மன்னர் பெருமானிடம் வந்து
விரும்பிய செய்தியைக் கூறினான்.

நாயனாரின் அகம் குளிர்ந்தது. முகம் பொலிந்தது.
“இன்று எனக்கு ஐயன் செய்த உபகாரம் யார் செய்வார்?”
என்று கூறி தத்தனை அருள் நிறைந்த பார்வையால்
நோக்கினார்; நிறை பெருங்கருணை மிகவும் செய்தார்.

சென்றடி வணங்கி நின்று
‘செய்தவ வேடங் கொண்டு
வென்றவற் கிடையு றின்றி
விட்டனன்’ என்று கூற,
‘இன்றெனக் கையன் செய்த
தியார்செய்ய வல்லார்?’ என்று
நின்றவன் தன்னை நோக்கி
நிறைபெரும் கருணை கூர்ந்தார்.

அமைச்சர்களையும், உறவினர்களையும், நண்பர்
களையும் நோக்கி, “நீங்கள் யாவரும் பரவிய திருநீற்றன்பு

பாதுகாத்து உய்ப்பீர்” என்று பணித்தருளி, அம்பலத்தாடும் எம்பெருமான் பூங்கழலைச் சிந்தை செய்தார். குஞ்சிதபாதஞ் சேர்ந்து பேரானந்தப் பெருவாழ்வு பெற்றார்.

15. ‘சிவபெருமானும் புறகு’

ஐந்நூறு ரூபாய் கொடுத்துப் பசுமாடு வாங்கி அதற்குத் தீனி போட்டார் ஒருவர். ‘நான் வாங்கிய மாடு; ஆதலால் நானே பால் கறப்பேன்’ என்று அவர் செம்பைத் தூக்கிக் கொண்டு போனால் பால் கிடைக்காது. ‘பால்’ என்பதில் உள்ள கால் போக எஞ்சி யுள்ளதுதான் கிடைக்கும். பசு பின்னங்காலைத் தூக்கித் திருச்சாத்துச் சாத்தினால் வேறென்ன கிடைக்கும்? பசுவினிடமிருந்து பால் கறக்கவேண்டுமானால் அதற்குப் பிரியமான கன்றைத் துணை அழைத்துச் செல்ல வேண்டும். அதுபோல், சிவபெருமானுடைய திருவருளைப் பெறுவதற்கு அடியவர் துணை இன்றியமையாதது. சிவபக்தியிலும் அடியவரிடம் பக்தி புரிவதே திருவருளைப் பெறுவதற்கு எளிய வழி. அடியவர் பக்தியை விளக்குவது விறன் மிண்ட நாயனாருடைய வரலாறு.

மெய்ப்பொருள் நாயனாரைப் போன்று வேடம் புனைந்த யாவரேயாயினும் அன்பு செய்யும் தன்மையுடையவரல்லர் இவர். உண்மையான அடியவர்களையே போற்றும் தகவுடையவர். ‘மெய்ப்பத்தர்கள் பால் பரிவுடையார் எம்பிரானார் விறன்மிண்டர்’ என்பது சேக்கிழார் பெருமானின் வாக்கு.

நீர்வளம், நிலவளம், மலைவளம், குடிவளம் முதலிய எல்லா வளங்களையும் உடையது மலைநாடு. சிவ பெருமானை வேண்டிப் பெருமாதவம் புரிந்து பரசு என்ற ஆயுதம் பெற்ற பரசுராமருடைய நாடு அது. தன் தந்தை

சமதக்கினியைக் கொன்ற காரணத்தால் இருபத்தொரு தலைமுறை மன்னர் குலத்தை வதைத்த பரசுராமர், அவ்வுதிர நீரால் பிதிர்க்கடன் கழித்தார். பின்னர் கடலால் சூழ்ந்த இவ்வுலகைக் காசிபர்க்குத் தந்து விட்டு மேற்கடலை அடைந்தார். மழுவினால் கடலை விலகச் செய்து இதனால் மலைநாட்டைப் பெற்றார். அம் மலை நாட்டை வேதியர்க்கு வழங்கிவிட்டார் பரசுராமர். வளமை மிக்க அந்த மலைநாட்டில் விளங்கும் பல ஊர்களில் திருச்செங்குன்றூர் சிறந்த பழமையான ஊர். அந்தத் திருநகரில் உழவுத்தொழிலில் வல்லவரும், வேதாகம நெறியில் ஒழுகுபவருமாகிய வேளாளர்களும், மறைநூல் வல்ல வேதியரும் இனிது வாழ்ந்து வந்தனர்.

அப்பொற் பதியினிடை வேளாண்
குலத்தை விளக்க அவதரித்தார்;
செப்பற் கரியபெருஞ் சீர்த்திச்
சிவனார் செய்ய கழல்பற்றி
எப்பற் றினையும் அறளறிவார்
எல்லை தெரிய ஒண்ணாதார்
மெய்ப்பத் தர்கள்பாற் பரிவுடையார்
எம்பி ரானார் விறன்மிண்டர்.

நிலமகளது மலர்முகம் போன்று விளங்கும் திருச் செங்குன்றூரில், வேளாண் குலத்தில் அவதரித்தவர் விறன் மிண்ட நாயனார்.

அகப்பற்று புறப்பற்று என்ற இரு பற்றுக்களையும் அறவே ஒழித்து, உரைக்கவொண்ணாத சிவபெருமானது திருவடிகளைப் பற்றி நின்றார் அவர். நுட்பமான அறிவு நலமும், திட்பமான மன நலமும் படைத்தவர். தணியாத காதலுடன் ஐந்தெழுத்தை ஒதுவார். திருநீறும் கண்டிகையும் பூண்டு சிவபக்தி செய்து வருவார். நதியும் மதியும் புனைந்த சடை நம்பர் விரும்பி வாழும் திருப்பதிகள் எங்கும் சென்று

எம்பிராணை வழிபடுவார். அவ்வாறு வழிபடும்போது சிவனடியார் திருக்கூட்டத்தை முதலில் தொழுது, பின்னரே பரமேசுவரனைத் தொழுவார். அதுவே ஆன்றோர் மரபுமாகும்.

‘அடியாருறவு மரன்பூசை
நேசமு மன்புமன்றிப்
படிமீதில் வேறு
பயனுளதோ ?
‘நல்லா ரிணக்கமும் நின் பூசை
நேசமும் ஞானமுமே
அல்லாது வேறு
நினைவுளதோ ?’

என்பார் பட்டினத்துச் சுவாமிகள்.

பொன் கொழிக்கும் அருவி பாயும் மலைநாட்டைக் கடந்து, ஏனைய நாடுகளில் சென்று ஆங்காங்குள்ள திருக்கூட்டத்தினரைத் தொழுதும், சிவாலாயங்களைச் சேவித்தும், திரிபுரம் எரித்த விரிசடைக் கடவுள் வாழும் திருவாரூரை அடைந்த விறன்மிண்ட நாயனார் புற்றிடங் கொண்ட புராதனராம் புண்ணியரைப் புகழ்ந்து போற்றினார்.

திருவாரூர்த் திருக்கோயிலில் சிறப்புற்று விளங்குவது தேவாசிரியன் மண்டபம். அத் திருமண்டபத்தில் அடியார் குழாம் இருந்து அரநாமம் ஓதி அன்பு செய்யும்போது சிவலோகம்போல் விளங்கும். அக்கூட்டத்துள் தாமும் ஒருவராக இருந்தார் விறன்மிண்ட நாயனார்.

நம்பியாரூரர் நாடோறும் பூங்கோயில் சென்று புற்றிடங்கொண்ட திருமூலநாதரை வழிபடும் நியதி பூண்டவர். அதன்படி ஒருநாள் திருக்கோயிலினுட் செல்கையில், தேவாசிரியன் திருமண்டபத்தில் குழுமி யிருந்த திருக்கூட்டத்தினரை மனத்தால் தொழுதார். ‘இத்

திருத்தொண்டர்கட்கு என்னை அடியேனாகச் செய்யும் நாள் எந்நாளோ?" என்று இறைவரைச் சிந்தித்து, புறவணக்கம் புரியாது நேரே கோயிலினுட் சென்றார். அடியார் குழாத்தினின்றும் ஒதுங்கிச் சென்ற சுந்தரரை நோக்கிச் சினந்தார் விறன்மிண்டர். "திருக்கூட்டத்தை வணங்காது ஒதுங்கிச் செல்லும் வன்றொண்டன் அடியார் கட்குப் புறகு" என்றார். அம்மட்டோடும் நிற்கவில்லை அவர். "சுந்தரரை வலிதில் ஓலை காட்டி ஆட்கொண்ட சிவபெருமானும் புறகு" என்றார். அடியவர் பக்கத்தில் அத்துணை உறுதி பூண்டிருந்தார் அவர். அடியவர் பக்தியில் சிறந்த விறன்மிண்டர் இறைவரையும் அவ்வாறு நமக்குத் தேவையில்லை என்று கூறியது முறையாகுமோ என வினவலாம். இறைவரது திருவருள் மயமாக நிற்கும் அவருடைய சொல்லும் செயலும் இறைவருடையனவே யாகும்.

விறன்மிண்ட நாயனார் கூறியதைக் கேட்ட சுந்தரர் அஞ்சினார். ஆலமுண்ட நீலகண்டரைச் சிந்தித்து நின்றார். சிவபெருமான் அவருக்கு, "தில்லை அந்தணர் தம் அடியார்க்கும் அடியேன்" என்று அடியெடுத்துக் கொடுத்தருளினார். நம்பியாரூரர் திருத்தொண்டத் தொகையைப் பாடித் திருக்கூட்டத்தை வணங்கினார். விறன்மிண்ட நாயனார் சினத்துடன், 'சிவபெருமானும் புறகு' என்று கூறிய சொல்லே திருத்தொண்டத் தொகை பாடுவதற்கு மூலகாரணமாகும். விண்ணும் மண்ணும் உய்யச் சுந்தரரைத் திருத்தொண்டத் தொகை பாடுவிக்கும் பொருட்டு இவ்வாறு கூற, இவரை இறைவரது திருவருள் தூண்டியது.

சுந்தரரின் திருத்தொண்டத் தொகையைக் கேட்ட விறன்மிண்ட நாயனார் அளவற்ற மகிழ்ச்சி அடைந்தார். 'இச் சுந்தரருடைய உள்ளம் அடியாரிடத்தில் பதிந்திருக்

கிறது' என்பதைப் புரிந்துகொண்டு இன்பம் அடைந்தார். அடியவர் பால் அவர் கொண்டிருந்த அளவற்ற பக்தியைக் கண்டு மகிழ்ந்த சிவபெருமான், நாயனரைத் தம்மைப் பிரியாது வணங்கும் சிவகணங்கட்குத் தலைவராகத் திகழுமாறு அருள் புரிந்தார்.

16. பிரம்மசரியத்தின் எடை

ஞானம் ஒளி மயமானது. அஞ்ஞானம் இருள்மயமானது. ஒளி மார்க்கத்தில் உள்ளவர்களுக்குச் சுவர்க்கமும், இருள் மார்க்கத்தில் உள்ளவர்களுக்கு நரகமும் கிடைக்கும். உத்தராயணத்தில் இறந்தால் சுவர்க்கமும் தட்சிணாயனத்தில் இறந்தால் நரகமும் என்கிறார்கள். உத்தராயணம் என்பது ஒளிநெறி. தட்சிணாயனம் என்பது இருள் நெறி.

ஞானம் பெற வேண்டுமானால் ஞான சாஸ்திரங்களைப் படிக்கவேண்டும். ஞான சாஸ்திரங்களின் சாரம் பெரியபுராணம். நாம் பெறுகின்ற ஞானமே நம்மை நீதி நெறியில் செலுத்தும் என்கிறார் அருணகிரிநாதர்.

ஆராயு நீதிவேலு மயிலுமெய்ஞ்
ஞானபி ராம தாப வடிவமும்
ஆபாத னேனு நானா நினைவது
பெறவேணும்.

வாழ்க்கையில் நீதி நெறியினின்றும் பிறழ்ந்து விட்டால், இருள் வழியாக நரகுக்குச் செல்லவேண்டும்.

அமர்நீதி நாயனார் வரலாறு கோவணத்தின் பெருமையை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. அமர்தல் என்றால் விரும்புதல் என்று பொருள். நீதி இவரை விரும்பி வந்து

இவர்பால் தங்கியதால் அமர்ந்தி எனப் பெயர் பெற்றவர் இவர்.

சீரில் நெடிய செம்பியர்
பொன்னிநன் னாட்டுக்
காரின் மேவிய களிஅளி
மலர்பொழில் குழ்ந்து
தேரின் மேவிய செழுமணி
வீதிகள் சிறந்து
பாரில் நீடிய பெருமைசேர்
பதிபழை யாறை.

செம்பியர் என்றால் சோழர். அவர்கள் அனைவரும் சிவபெருமானிடம் பக்தி பூண்டவர்கள். காவிரியில், பொன் துகள் உள்ளது என்று கூறப்படுகிறது. அந்தக் காரணம் பற்றியே பொன்னி என்று அழைக்கப்படுகிறது காவிரி. அந்த நதியினால் வளம் பெறும் நாடு பொன்னி நாடு.

சிறப்புமிக்க சோழவள நாட்டில் வளமைகுன்றாது விளங்குவது பழையாறை. வண்டுகளில் ஒருவகை எல்லாவற்றிலும் உட்காரும். கருவண்டோ தேனைத் தவிர வேறு ஒன்றையும் விரும்பாது. பழையாறை என்னும் அப்பதியில் கரியவண்டுகள் தேன் உண்டு மகிழ்ந்து இசைபாடும் இனிய பூம்பொழில்கள் குழந்திருக்கின்றன. செழுமணித் தேரோடும் திருவீதிகளுடன் கூடியது அத் திருத்தலம். என்றும் அழியாது நின்ற பெருமையுடையது அப்பதி.

சிவமணங்கமழும் பழையாறை என்ற அத்திருப்பதியில் அமர்ந்தியார் அவதரித்தார். வணிகர் குலத்திலே வந்த அவர், வணிகர் குலத்துக்கு ஏற்றவாறு வாணிபம் செய்து வாழ்ந்தார். விவசாயமும் வியாபாரமும் உலகுக்கு இருகண்கள் போன்றவை. பலப்பல தேசத்துப் பொருள்களை நிரம்ப வருவித்து, ஒரு புறத்தில் குவித்து, குறைந்த

ஊதியத்துக்கு விற்று, ஒரு சிறிதும் மாறுபாடின்றிச் செய்யும் வாணிபத்தால் மக்கட்கு மிகப் பெரிய நன்மை கிட்டும்.

‘வாணிகஞ் செய்வார்க்கு வாணிகம், பேணிப்
பிறவுந் தம்போற் செயின்’

என்பார் திருவள்ளுவர்.

அமர்ந்தி நாயனார் பலர்க்கும் பயனுடைய இத்தகு வாணிபம் செய்து அறத்தின் வழியாக நிறைந்த பொருள் ஈட்டினார்.

சிந்தை செய்வது சிவன்கழல்
அல்லதொன் றில்லா
அந்தி வண்ணார்தம் அடியவர்க்
கழுதுசெய் வித்துக்
கந்தை கீளுடை கோவணம்
கருத்தறிந் துதவி
வந்த செல்வத்தின் வளத்தினால்
வரும்பயன் கொள்வார்.

‘இமைப் பொழுதும் என்னெஞ்சில் நீங்காதான் தாள் வாழ்க’ என்ற திருவாக்கின்படி, இவர் எப்போதும், ‘சிந்தை செய்வது சிவன்கழல் அல்லதொன்றில்லார்.’ செம்மேனி எம்மானுடைய தொண்டர்கட்கு, அன்னமும், ஆடையும், கோவணமும் தந்து ஈத்துவக்கும் இன்பத்தை அனுபவித்து வந்தார்.

பழையாறைக்குப் பக்கத்தில் உள்ள சிவஸ்தலம் திருநல்லூர். அப்பர் பெருமானுக்கு முக்கட்பரமர் திருவடி சூட்டிய அருமையான தலம் அது. அத்திருநல்லூரிலே அடிக்கடி திருவிழா நடக்கும். திருவிழாச் சமயங்களில் நாயனார் தம் குடும்பத்துடன் சென்று இறைவரைச் சேவிப்பது வழக்கம். அடியார்கள் இருந்து அமுது செய்யும் பொருட்டுத் திருநல்லூரிலே சிறந்த திருமடம் ஒன்று

அமைத்தார். திருநல்லூரிலேயே குடியேறிவிட்டார் நாயனார்.

பிரம்மசரியத்தின் பெருமையைத் தரும் கோவணத்தின் பெருமையையும், அமர்ந்தியாரின் அன்புத்திறத்தையும் உலகத்தினருக்குக் காட்டி, அவரை ஆட்கொள்ள வேண்டும் என்று கருணையங் கடவுள் திருவுளங் கொண்டார்.

பிரம்மசாரி வடிவந் தாங்கி வந்தார் இறைவர். ஆண்டவனைக் காண அனைவரும் செல்லுதல் இயல்பு. ஆனால் அடியவரைக் காண வந்தாராம் அவர்! அழகிய சிகை; மூன்று வரியுடன் திரு உலராத பச்சைத் தருப்பையாற் செய்த பவித்திரம்; முப்புரி நூல்; முஞ்சிப் புல்லால் முறுக்கிய அரை நாண்; வெண்மையான கோவணம்; அறிவுக்கதிர் வீசும் திருமுகம்; கருணை பொழியும் கண்கள்; சிவந்த திருமேனி; அமைதியான தோற்றம் ஆகிய இத்தகைய கோலங்களைக் கொண்டு, அடியவர் உள்ளத்திலும் மறை முடியிலும் நீங்காத திருவடியை; நிலம் செய்தவத்தால் மண்ணிற்பட நடந்து வருகின்றார்.

பக்தர் மனத்தை உருக்கும்படி செய்து வருகின்றாராம் சுவாமி. ஏன் வருகின்றார் அவர்? 'தொண்டனார் தூநெறியை வெளிப்படுத்த' வருகின்றாராம். அவ்வாறு வருகின்றவர் இரு கோவணங்களும் திருநீற்றுப்பையும், தருப்பையும் முடிந்த தண்டினை ஏந்தியிருந்தார். வனப்புடன் வந்த அத்திருவாளரைக் கண்டதும் அமர்ந்தி நாயனாரின் அகமும் முகமும் மலர்ந்தன.

கண்ட வார்க்குறு காதலின்
மனங்கரைந் துருகத்
தொண்டர் அன்பெனும் தூநெறி
வெளிப்படுப் பாராய்த்

தண்டின் மீதிரு கோவண
நீற்றுப்பை தருப்பை
கொண்டு வந்து) அமர் நீதியார்
திருமடம் குறுக.

அமர்நீதி நாயனார் எதிரோடி வந்து அடியவர் அடிமலர் மீது வீழ்ந்தார். அவரைத் திருமடத்துக்கு அழைத்து வந்து பீடத்தின் மீது இருத்தி வழிபட்டார். “எம் பெருமானே! எத்தனையோ அடியார்களை நான் பார்த்திருக்கிறேன். ஆயினும் தங்களைப் போன்ற திருக் கோலத்தினையும் காட்சியையும் உடையவரை அடியேன் கண்டதில்லை. அடியேன் செய்த மாதவத்தின் பயனாக இன்று தேவரீரைக் கண்டேன்” என்று கூறி வலம் செய்தார்.

பேணும் அன்பரை நோக்கி, ‘நீர்
பெருகிய அடியார்க்கு)
ஊனும் மேன்மையில் ஊட்டிநற்
கந்தைகீள் உடைகள்
யாணர் வெண்கிழிக் கோவணம்
ஈதல்கேட் டும்மைக்
காண வந்தனம்’ என்றனன்
கண்ணுதற் கரந்தோன்.

நெற்றிக் கண்ணை ஒளித்துவிட்டு வந்திருக்கிறாராம் சுவாமி.

“அன்பனே! உன்னுடைய வள்ளன்மை எங்கும் பாராட்டப் பெறுகின்றது. அடியார்க்கு நிரம்ப அன்னம் அளித்து, கந்தை, கீள் உடை, யாணர் வெண்கிழி (அழகிய வெண்மையான) கோவணம் முதலியன தருகின்றாய் என்று கேள்வியுற்றோம். ஆதலின் உன்னைக் காணும் பொருட்டு வந்தோம்” என்று அருளிச் செய்தார் சுவாமி.

“சுவாமி! எல்லாம் சிவன் தந்தது. சிவன் தந்த அனைத்தையும் சிவனடியார்க்குத் தருகிறேன். எனக்

கென்று ஒன்றுமில்லை. எல்லாம் தங்களைப் போன்ற பெரியவர்கள் ஆசீர்வாதம் சுவாமி! இத்திருமடத்தில் தங்களைப் போன்ற தவமுடைய அந்தணர்களும் சந்நியாசிகளும் அமுது செய்வதற்கு ஏற்றவாறு, வேதியர்கள் தூய்மையாக உணவு தயாரிப்பது உண்டு. ஆதலின், தேவரீர் இன்று இவ்விடத்தில் அமுது செய்தருள வேண்டும்” என்று வேண்டிக் கொண்டார் அமர்நீதி நாயனார்.

“அப்படியா! மிக்க மகிழ்ச்சி. நான் காவிரி சென்று ஸ்நானம் செய்துவிட்டு வருவேன். இந்தக் காலத்தில் திடு திடுப்பென்று மழை வந்து விட்டால் கோவணம் நனைந்துவிடும். எனவே, இதனை அலட்சியம் செய்யாமல் மிகவும் காவல் உள்ள இடத்தில் வைத்திருந்து, நான் ஸ்நானம் செய்துவிட்டு வந்தவுடன் தருவாய்” என்று கூறித் தன்னிடமிருந்த இரண்டு கோவணங்களில் ஒன்றைக் கொடுத்தருளினார் சுவாமி. வேதம்தானே சிவபெருமானுக்குக் கோவணம்! அக் கோவணத்துக்குக் கலை நூல்களே நூல்கள். அதன் பெருமையை யாரே அறிய வல்லார்?

‘மன்னுகலை துன்னுபொருள்
மறை நான்கே வான்சரடாத்
தன்னையே கோவணமாச்
சாத்தினன் காண் சாழலோ!’

(திருவாசகம்)

கோவணத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட குற்றமில்லா அன்பர், “சுவாமி! பத்திரமாக வைத்துக் கொண்டிருப்பேன். விரைவில் நீராடி வாருங்கள்” என்றார்.

கங்கையைத் தலையில் முடித்த கடவுள் காவிரியாடச் சென்றார். இதனால் காவிரியின் பெருமை நன்கு விளங்குகிறது. வேதியரின் கோவணத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட அமர்நீதி நாயனார், தாம் அடியார்கட்குத்

தருவதற்காக வைத்திருந்த கோவணம், ஆடை முதலியவைகளுடன் வைக்காமல், வேறு ஒரு தனியிடத்தில் பத்திரமாக வைத்தார்.

மறையவராக வந்த மணிகண்டர், அமர்ந்தி நாயனார் பத்திரமாக வைத்த கோவணத்தை மறைத்து விட்டார். நீலோற்பல மலர்கள் விளங்குகின்ற காவிரியில்தான் அவர் நீராடினாரோ? அன்றிக் கங்கையில்தான் நீராடினாரோ? மழையில் நனைந்து நடுங்கி ஓடுங்கிக் கொண்டே திருமடத்துக்குத் திரும்பி வந்தார். அவருக்காக அறுசுவையுண்டிகளைத் தயாரித்து வைத்த அமர்ந்தி நாயனார் எதிர்சென்று வணங்கி வரவேற்றார்.

‘தொண்டர் அன்பெனும் தூயநீர் ஆடுதல் வேண்டி
மண்டு தண்புனல் மூழ்கிய ஈரத்தை மாற்றத்
தண்டின் மேலதும் ஈரம், நான் தந்தகோ வணத்தைக்
கொண்டு வாரும்’ என்றுரைத்தனர் கோவணக்கள்வர்!

மழையில் நனைந்தால் மீண்டும் குளிக்கவேண்டும். திருக்கோயில்களில் எழுந்தருளியுள்ள மூர்த்தி மழையில் நனைந்துவிட்டால் பிராசியச்சித்த அபிஷேகம் செய்வார்கள். இங்கோ இறைவர் மழையில் நனைந்து வந்தார். அதனால் மீண்டும் நீராட வேண்டும். எந்த நீரில் ஆடுவது? தூய தண்ணீரிலன்றோ ஆடவேண்டும்? ‘தொண்டர் அன்பெனும் தூய நீராடுதல் வேண்டி’ வந்தார் என்கிறார் பிரபு சேக்கிழார். அவரது வாக்கின் அருமைதான் என்னே! அழகுதான் என்னே!

“அன்பரே! நான் நினைத்தது போலவே ஆகி விட்டது. மழையில் நனைந்துவிட்டேன். தண்டின் மீதுள்ள கோவணமும் நனைந்துவிட்டது. ஈரத்தை மாற்ற வேண்டும். ஆகவே, தங்களிடம் ஏற்கனவே கொடுத்து வைத்த கோவணத்தைக் கொண்டு வாருங்கள்” என்று அருளினார் கோவணக் கள்வர்.

ஐயர் செய்த வஞ்சனையை அறியாத அமர்நீதி நாயனார் உள்ளே சென்று கோவணத்தை வைத்த இடத்தை நோக்கினார். அங்கு அது இல்லை. வேறு இடங்களிலும் தேடினார். எங்கும் காணவில்லை. திகைத்தார்; இங்கும் அங்குமாக ஓடினார்; மனம் வாடினார்; 'சந்தேகமின்றிக் கோவணம் காணாமற் போய்விட்டது' என்று கருதினார்.

“என்னப்பா! புதிதாக நெய்துகொண்டுவரப் போகிறாயா? குளிரில் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். சீக்கிரம் கொண்டுவா” என்றார் மறையவராக வந்த இறைவர்.

“தேவ தேவா! கருணாநிதி! உமது அடியார்க்குக் கோவணமும் ஆடையும் தருவதையே நியதியாகக் கொண்டிருப்பவன் அடியேன். அடியேனுக்கு இப்பெரிய இடர் வந்துவிட்டதே! பெரும் பாவத்துக்கு ஆளாகி விட்டேனே!” என்று பலப்பல சொல்லிப் பரமனைச் சிந்தித்தார் அமர்நீதி நாயனார். காற்றினும் வேகமாகச் சுழன்றது அவருடைய உள்ளம். மனைவியையும் மக்களையும் பார்த்து வினவினார். “காணவில்லை” என்று கூறி அவர்களும் வருந்தினார்கள். ‘மறையவர் ஈரத்துடன் நிற்கிறாரே’ என்ற கவலையுடன் வேறு ஒரு சிறந்த கோவணத்தை எடுத்துக்கொண்டு வந்தார்.

‘வேறு நல்லதோர் கோவணம் விரும்பி முன்
கொணர்ந்தேன்
கீறு கோவணம் அன்று; நெய் தமைத்தது;
கிளர்கொள்

நீறு சாத்திய நெற்றியீர்! மற்றது களைந்து
மாறு சாத்தினன் பிழை பொறுப்பீர்’ என வணங்க.

“எம் பெருமானே! கருணைக் கடலே! தாங்கள் கொடுத்து வைத்த கௌபீனத்தை நல்ல பாதுகாப்பான இடத்திலேயே வைத்திருந்தேன். எப்படியோ அது வைத்த இடத்தினின்றும் காணாமற் போய்விட்டது. என்னை

மன்னிக்க வேண்டும். இதோ, இந்தக் கௌபீனம் தனியாக நெய்யப்பட்டது. ஈரக் கோவணத்தைக் களைந்துவிட்டு இதனை உடுத்திக் கொண்டு எனக்கு அருள் புரிய வேண்டும்” என்று வேண்டிக் கொண்டார் நாயனார்.

அடியவர் பிரம்மசாரி அன்றோ? கோபம் பொங்கியது அவருக்கு. திரிபுரம் எரித்த விரிசடைக் கடவுள் வெகுண்டார். “நன்றாக இருக்கிறது உனது தன்மை! உன்னிடம் கோவணம் கொடுத்து வைத்து நீண்ட நாட்களும் ஆகவில்லை. இன்றுதான் கொடுத்து வைத்தேன். அடியார்கட்கு நல்ல கோவணம் தருவதாகக் கூறி நீ நடித்து உண்மையில் கோவணத்தைக் கவர்கிறாய் போலும்! அழகாக இருக்கின்றது உன் வியாபாரம்!” என்று கடிந்துரைத்தார்.

மறையவரின் கோபத்தைக் கண்டு மிகவும் அஞ்சினார் அமர்நீதி நாயனார். அவர் பொறி புலன் கலங்கி விட்டது. உடல் நடுங்கியது. பல முறை அடியவர் திருவடியில் வீழ்ந்தார். மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டார். “அக் கோவணத்துக்குப் பதிலாக நல்ல பட்டாடைகள், நவமணிகள் முதலிய பற்பல பெற்றுக் கொண்டு அருள் புரிய வேண்டும்” என்று வேண்டினார். பத்துப் பன்னிரண்டு முறை காலில் விழுந்து பணிந்தார்.

சிறிது கோபம் தணிந்தவர் போல் சுவாமி ஒரு நாடகம் நடித்தார். “அன்பனே! நிறையப் பொன்னும் மணியும் பிரம்மசாரியாகிய எனக்கு எதற்கு? உன் கையில் கொடுத்த கோவணத்துக்குச் சமமான கோவணத்தை இதோ தண்டில் கட்டிக் கொணர்ந்திருக்கிறேன். இதனைத் துலாக்கோலில் வைத்து ஈடாக ஒரு கோவணம் நிறுத்துத் தந்தால் போதும்” என்று கூறித் தண்டினில் கட்டப் பட்டிருந்த கோவணத்தை எடுத்தார். அமர்நீதி நாயனார் வணிகர். பொருள்களைத் தராசில் நிறுத்து வாணிபம்

புரிந்தார். ஆதலால், அத்துலையைக் கொண்டே சிவபதம் சேர்க்க எண்ணினார் இறைவர்.

துலை கொண்டுவந்து நாட்டப்பட்டது. மறையவர் தந்த கோவணத்தை ஒரு தட்டில் இட்டனர். மற்றொரு தட்டிலே தம்மிடம் நெய்து அழகாக இருந்த கோவணத்தை இட்டார் நாயனார். தட்டு சமம் ஆகவில்லை. மறையவர் கோவணமிட்ட தட்டுத் தாழ்ந்தது; மற்ற தட்டு உயர்ந்தது. தராசில் தவறா என்று பார்த்தார்கள். தராசு சரியாகத்தான் இருந்தது. அடியவர்கட்குக் கொடுப்பதற்கென்று வைத்திருந்த கோவணங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒவ்வொன்றாகத் தட்டினில் இட்டார் அமர்ந்தியார். மறையவர் தட்டுத் தாழ்ந்தது, அவரது தட்டு உயர்ந்து கொண்டேயிருந்தது. அதனைக் கண்டு அதிசயித்தார் நாயனார். “இது உலகில் எங்கும் இல்லாத மாயை; இக் கோவணத்தின் பெருமைதான் என்னே! எத்தனை கோவணமிட்டாலும் தட்டு சமமாக வில்லையே! என்று உள்ளம் மருண்டார்.

மறையவராக வந்த இறையவரோ இதனைக் கவனிக்காதவர் போல் ஐபம் செய்து கொண்டிருந்தார்.

வெண்மையான ஆடைகள், பட்டாடைகள், சிறந்த பீதாம்பரங்கள் எண்ணிலாதன இட்டார். நாயனாரது தட்டு உயர்ந்தது; இறைவருடைய தட்டு தாழ்ந்து கொண்டே வந்தது. ஒன்றும் புரியவில்லை நாயனாருக்கு. அதற்குச் சேக்கிழார் பெருமான் ஒருகாரணம் சொல்கிறார்.

முட்டில் அன்பர்தம் அன்பிடுந் தட்டுக்கு முதல்வர்
மட்டு நின்றதட் டருளொடும் தாழ்வறும் வழக்கால்
பட்டொ டுந்துகில் அநேககோ டிகளிடும் பக்தர்
தட்டு மேற்படத் தாழ்ந்தது கோவணத் தட்டு!

அன்பு வைத்த இடத்தில் அருள் ஏற்படும். அன்புக்கு அருள் தாழ்த்தானே வேண்டும்? குழந்தை மீது அன்பும்

அருளும் கொண்டார் அப்பா. 'உன்மேல் ஏறிக் கொள்கிறேன்' என்று கூறும் குழந்தை. அப்போது தந்தை தானே தாழவேண்டும்? அதுபோல, அடியவர் அன்புக்கு ஆண்டவர் அருள் தாமும். அன்பு மேலிட மேலிட அருள் தாழ்ந்து கொண்டே செல்லும். இதனை இறைவர் இச் செயல்மூலம் அறிவிக்கிற அழகும், சேக்கிழார் பெருமான் கூறும் சொல் திறமும், மிகமிக அழகாக அமைந்துள்ளன.

"எம்பெருமானே! ஆடை, பட்டு முதலியன இட்டும் தட்டு சமமாகவில்லை; ஆதலால் ஒரு விண்ணப்பம். என் தட்டில் பொன் மணி முதலியவற்றை இடுவதற்கு அனுமதி அளிக்க வேண்டும்" என்று வேண்டிக் கொண்டார் நாயனார்.

"இவையெல்லாம் எனக்கு உதவுமா? இனி வேறு என்ன சொல்லவிருக்கின்றது? உனது விருப்பம் போல் செய்க" என்றார் இறைவர்.

சேக்கிழார் காலத்தில் பதினாறு காரட் கிடையாது. நல்ல செம்பொன், வெள்ளி, நவமணித் திரள், வேறுபல உலோகங்களும், மற்றைய பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் தராசில் இட்டார் அமர்ந்தி நாயனார். அப்போதும் நாயனாரது தட்டுத் தாழாது மேலே உயர்ந்தது. அதனைக் கண்டு அனைவரும் வியப்புற்றனர்.

தவநிறைந்த நான்மறைபொருள் நூல்களாற் சமைந்த
சிவன்விரும்பிய கோவண மிடுஞ்செழுந் தட்டுக்கு)
அவனி மேலமர் நீதியார் தனமெலாம் அன்றிப்
புவனம் யாவையும் நேர்நிலா என்பது புகழோ?

ஆசை என்னும் சங்கிலியின் நுனியில் இருக்கிறார் ஆண்டவர். ஒவ்வொரு பொருளின் மீதும் உள்ள ஆசையை விட்டு விட்டால் சுவாமி வந்துவிடுவார்.

‘ஆசா நிகளந் துகளா யினபின்
பேசா அநுபூதி பிறந்ததுவே!’

(கந்தாநுபூதி)

ஆசை முழுவதும் விட்டுவிட்டவர் அருகில் இருக்கின்றாராம் ஆண்டவர்.

புவனமெல்லாம் ஒருங்கு கூடினும், இறைவருடைய கோவணத் தட்டுக்கு நிகராகாதது கண்ட அடியவர், அந்தணரைத் தொழுதார். “இனி வேறு பொருள் ஏதும் இல்லை. அடியேனும் அடியேனுடைய மனைவியும் மகனும் தராசில் ஏறுவதற்கு அனுமதி தரவேண்டும்” என்று வேண்டிக் கொண்டார்.

இறைவர், அமர்ந்தி நாயனாரைப் பிறவிப் பெருங் கடலினின்றும் கரையேற்றும் பொருட்டும் தராசில் ஏற இசைவு தந்தருளினார்.

கற்பின் மிக்க மனைவியுடனும் மைந்தருடனும் ஒப்பற்ற அத் தராசை வலம் வந்தார் நாயனார். “சிவபெருமானே! இதுகாறும் திருநீற்று நெறியிலே பக்தி வைத்து, அடியவர்க்குச் செய்த தொண்டில் அணுவள வேனும் தவறு இல்லையெனில் இத்தட்டு சமமாக வேண்டும்” என்று கூறிப் பஞ்சாட்சரத்தை ஐபித்துக் கொண்டே, மனைவி மைந்தருடன் தட்டின்மீது திருநல்லூர் மேவிய தேவரைத் தொழுது ஏறினார்.

‘இழைத்த அன்பினில் இறைதிரு நீற்றுமெய் யடிமை
பிழைத்தி லோம்எனில் பெருத்துலை நேர்நிற்க’ என்று
மழைத்த டம்பொழில் திருநல்லூர் இறைவரை

வணங்கித்

தழைத்த அஞ்செழுத் தோதினார் ஏறினார் தட்டில்!

தம்முடைய உடைமையெல்லாம் துறந்த அமர்ந்தி யார், முடிவில் தம் மனைவி மக்களையும் தம்மையுமே துறந்தார். மனைவி மைந்தருடன் தாமே தராசில் ஏறினார்.

உடனே, துலையின் இரு தட்டுகளும் சமமாகி விட்டன. பூவணத்தவர் கோவணமும், அமர்ந்தியாரது குறைவிலாத அடிமைத் தொண்டும் ஒப்புடையனவன்றோ? இறைவருடைய பிரமசரியமும் அமர்ந்தியாருடைய அடிமைத் தொண்டும் சமம் என்பதை உலகுக்கு உணர்த்தும் பொருட்டுத் துலை நேர்பட நின்றது.

அப்பர் பாடுகிறார்:

நாட்கொண்ட தாமரைப் பூந்தடஞ் குழந்த
நல்லூரகத்தே
கீழ்கொண்ட கோவணங் காவென்று சொல்லிக்
கிறிபடத்தான்
வாட்கொண்ட கண்ணி மனைவியொ டங்கோர்
வாணிகரை
ஆட்கொண்ட வார்த்தை யுரைக்குமன் றோஇவ்
வகலிடமே !

தொண்டருடைய பெருமையைக் கண்டு எல்லோரும் அதிசயித்தனர்.

தேவர்கள் அமர்ந்தியாரின் பெருமையை வியந்து பூமழை பொழிந்தனர். அப் பூமழையில் மறைந்துவிட்டார் இறைவர். திருநல்லூரில் தேவாதி தேவர் எந்தக் கோலத்துடன் உள்ளனரோ, அதே கோலத்துடன் விடையின் மீது உமையம்மையாருடன் காட்சியளித்தருளினார். முக்கண் மூர்த்தியைக் கண்ட அமர்ந்திநாயனார் தொழுதார்; துதித்தார்.

நாதர் தம்திரு வருளினால் நற்பெருந் துலையே
மீது கொண்டேழு விமானம தாகிமேற் செல்லக்
கோதில் அன்பரும் குடும்பமும் குறைவறக் கொடுத்த
ஆதி மூர்த்தியா ருடன்சிவ புரியினை அணைந்தார்.

தலைவருடைய கருணையால் துலையே விமானமாகியது. அதில் அமர்ந்திருந்த அமர்ந்தி நாயனார், அவரது

மனைவியார், மைந்தர் மூவரும் மேற்சென்று சிவபுரம் சேர்ந்து சிவானந்தப் பெருவாழ்வு பெற்றார்கள்.

17. மழு முனையில் மாதவம்

சீரம் அசரம் என்று இரண்டு இடங்களிலும் நிறைந்திருக்கிறார் சிவபெருமான். ஆயினும் சரம் எனப்படும் உயிர்களிடத்தில் சிறப்பாக நிற்கின்றார். அதிலும் அடியார்களிடத்திலே தயிரில் நெய்போல் விளங்கித் தோன்றுகிறார். ஆதலின் அடியார் பக்தி சிறந்தது. அடியார் பக்தியினும் சிறந்தது, அடியவர்க்கு எய்தும் இடர்களைக் களையும் திருத்தொண்டே. அத்திருத் தொண்டினை மேற்கொண்டவர் எறிபத்த நாயனார். அடியவர்களின் இடர்களை மழுவினால் எறிந்து நீக்கிவந்தவர் அவர். அது காரணமாகவே எறிபத்த நாயனார் என்னும் திருநாமத்தைப் பெற்றார்.

சோழ மன்னர்களுக்கு ஐந்து நகரங்கள் ராஜதானியாக இருந்தன. அவைகளுள் ஒன்று கருவூர். திருச்சியிலிருந்து ஈரோடு செல்லும் வழியில் உள்ளது இத் திருத்தலம். கொங்கு நாட்டுத் தேவாரம் பெற்ற ஏழு தலங்களுள் இதுவும் ஒன்று. ஆழ்ந்த அகழிகளும், உயர்ந்த மதில்களும், சோலைகளும் சூழ்ந்த கருவூரில், மாட மாளிக்கைகளும், மணிமண்டபங்களும் நிறைந்து விளங்கின. முனிவர் பலர் மாமர வடிவாகி இரு கரைகளிலும் தவம் செய்த காரணத்தால், ஆம்ராவதி (இன்றைய அமராவதி) என்று பெயர் பெற்ற சிறந்த நதியின் கரையில் விளங்குவது கருவூர். இந்தத் தலத்தில் காமதேனு வழிபட்டபடியால் திருக்கோயிலுக்கு ஆனிலை என்று பேர் உண்டாயிற்று. திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள சுவாமிக்குப் பசுபதிச்சுரர் என்பது திருநாமம். இத்துணைச் சிறப்புக்கள்

பெற்ற கருவூருக்குச் சென்று தொழுது வந்தால், மீண்டும் கருவாகப் பிறக்கும் 'கருவூருக்கு'ப் போக வேண்டியிராது.

பொன்மலைப் புலிவென் றோங்கப்
புதுமலை இடித்துப் போற்றும்
அந்நெறி வழியே யாக
அயல்வழி அடைத்த சோழன்
மன்னிய அனபா யன்சீர்
மரபின்மா நகர மாகும்
தொன்னெடுங் கருவூர் என்னும்
கடர்மணி வீதி மூதூர்.

சோழ மன்னர் வடநாடு வென்று இமயத்தில் புலிக் கொடி நாட்டியவர். 'புலிக்கொடி என்று பெருமையாகச் சொல்கிறோமே, புலிக்கு என்ன அத்துணைச் சிறப்பு?' என்று வினவலாம். வேட்டையாடும் புலி எந்தப் பிராணியையாவது அடிக்கும். அடிபட்ட பிராணி இடது பக்கம் வீழ்ந்தால் அதைத் தின்னாது புலி. வலது பக்கம் வீழ்ந்தால்தான் தின்னும். அத்தகைய வீரம் இருந்ததால் தான் புலிக்கொடியைத் தங்கள் கொடியாக வைத்துக் கொண்டிருந்தனர் சோழர். அந்தப் புலிக்கொடியைப் பொன்மலையாக இருக்கின்ற இமயமலையில் நாட்டினார் சோழ மன்னர். வேற்று நாட்டவர் நம் பாரத நாட்டுக்கு வருவதற்கு இமயத்தில் பல வழிகள் இருந்தன. அதனால் பாரதம் தாக்குதல்களுக்கு உள்ளாகும் என்று அறிந்த சோழமன்னர் அந்த வழிகளையெல்லாம் அடைத்தார்; புதிய வழிகளை உண்டாக்கி வீரர்களைக் காவலுக்கு வைத்தார்.

அக்கருவூரில் உள்ள திருக்கோயிலில் கருணைக் கடலாக எழுந்தருளியுள்ள பசுபதிச்சுரரை எப்போதும் வழிபட்டு வந்த எறிபத்த நாயனார், சிவனடியார்களுக்கு எல்லையில்லாத அன்புடன் தொண்டுபுரிந்து வந்தார். சிவனருட் செல்வர்களுக்கு அடுக்கத்தகாத இடர்கள் வந்த

காலத்தில், குகையினின்று புறப்பட்ட சிங்கம்போல்
தோன்றும் எறிபத்தர், அந்த இடர் நீங்க வேதங்கள் பரவும்
பரசு ஆயுதத்தால் எறிந்து உதவி புரிவார்.

மழைவளர் உலகில் எங்கும்
மன்னிய சைவம் ஒங்க
அழலவிர் சடையன் அன்பர்க்
கடாதன அடுத்த போது
முழையரி என்னத் தோன்றி
முரண்கெட எறிந்து தீர்க்கும்
பழமறை பரசும் தூய
பரசுமுன் எடுக்கப் பெற்றார்.

பரசு என்ற கோடரி போன்ற மழு ஆயுதம் இங்கு
அடியவர் அல்லலை அகற்றுவதற்கே பயன்பட, அதனால்
தான் சேக்கிழார் பெருமான், 'பழமறை பரசும் தூய பரசு'
என்றார்.

எறிபத்த நாயனார் கருவூரில் வாழ்ந்து வந்தபோது,
சிவகாமியாண்டார் என்னும் முனிவர் ஒருவர் அத்தலத்தில்
இருந்தார். அவர் ஆனிலைக்கோயில் இறைவருக்கு
விதிப்படி புஷ்பக் கைங்கரியம் புரிந்து வந்தார்.

'வைகறை உணர்ந்து போந்து
புனல்முழ்கி வாயும் கட்டி
மொய்ம்மலர் நெருங்கு வாச
நந்தன வனத்து முன்னிக்
கையினில் தெரிந்து நல்ல
கமழ்முகை அலரும் வேலைத்
தெய்வநா யகர்க்குச் சாத்தும்
திருப்பள்ளித் தாமம் கொய்து'

சிவகாமியாண்டார் பிராதக் காலத்தில் எழுந்து
நீராடி நெற்றியில் நீறு அணிந்து, வாயை ஒரு துண்டினால்

கட்டிக் கொண்டு, வாசனை மிக்க மலர்கள் உள்ள திரு நந்தவனத்துக்குச் செல்வார். ஐந்தெழுத்தை 'நெஞ்சில் உச்சரித்துக் கொண்டே, மலரும் தருணத்தில் உள்ள மலர்களைப் பறிப்பார். அவ்வாறு பறித்த மலர்களைச் சுத்தமான மேடையில் வைத்து பஞ்சாஷரம் சொல்லிக் கொண்டே மாலையாகத் தொடுப்பார். அந்த மாலையைக் கூடையில் வைத்து அப் பூக்கூடையை ஒரு தோளில் தாங்கி உயர்த்திக் கொண்டு சென்று, திருக் கோயிலில் காலந்தோறும் ஆலமுண்ட அரனாருக்குப் புனைவிப்பார்.

பூவும் நீருமே சிறந்த சிவ புண்ணியம். மனவாக்குக் கெட்டாத பரமனைப் பூவும் நீரும் கொண்டே வழிபடுதல் வேண்டும். பூவும் நீரும் என்ற இந்தப் படைகளைக் கொண்டே மறலியை வென்றார் மார்க்கண்டேயர். 'புண்ணியஞ் செய்வார்க்குப் பூவுண்டு நீருண்டு' என்பது தமிழ் மறை.

அன்றைய தினம் புரட்டாசித் திங்கள் அஷ்டமி திதி. மறுநாள் மகாநவமி விழா. அவ்விழாவினைச் சிறப்பாகக் கொண்டாட ஊரெங்கும் ஏற்பாடுகள் நடைபெறுகின்றன. சிவகாமியாண்டார் வழக்கம்போல் அதிகாலையில் நீராடித் திருநீறும் கண்டிகையும் புனைந்து, திருநந்தவனம் சென்று மொட்டறாமுன் மலர் பறித்தார். அவ்வாறு பறித்த மலர்களைக் கூடையில் வைத்தார். அம்மலர்களை இறைவருக்குத் தரும் பொருட்டு, பூக் கூடையைத் தண்டில் தொங்கவிட்டுத் திருக்கோயிலை நோக்கி விரைந்தார்.

கருவூரை ஆளுகின்ற மன்னர் புகழ்ச் சோழர். பட்ட வர்த்தனம் என்பது அவரது பட்டத்து யானை. புகழ்ச் சோழருக்கு அநேக போர்களில் இந்த யானை வெற்றி யையும், வெற்றி மாலையையும் சூட்டியது. ஆதலால் இந்த யானை மீது மன்னருக்குப் பிரியம் அதிகம் உண்டு. நவமி யன்று அந்த யானையை அலங்கரிக்கத் தொடங்கினார்

கள். ஆம்ராவதியில் குளிப்பாட்டினார்கள். நீராடிய யானை மிகுந்த களிப்புடன் மதம் கொண்டு வந்து கொண்டிருந்தது. அதன் மீது பாகர் இருவர் இருந்தனர். அந்த யானைக்குப் பக்கங்களில் இருவரும் முன்னே ஒருவருமாகச் செலுத்துகின்ற பரிகோற்காரர் மூவர் வந்து கொண்டிருந்தனர். மலைபோன்ற அந்த யானை மிகவும் வேகமாக வந்தது. அதனைக் கண்டோர் அஞ்சி ஓடினார்கள்.

வென்றிமால் யானை தன்னை
மேல்கொண்ட பாக ரோடும்
சென்றொரு தெருவின் முட்டிச்
சிவகாமி யார்முன் செல்ல
வன்தனித் தண்டில் தூங்கும்
மலர்கொள்பூக் கூடை தன்னைப்
பின்தொடர்ந் தோடிச் சென்று
பிடித்துமுன் பறித்துச் சிந்த.

சிவகாமியாண்டார் மலர்க் கூடையுடன் சென்று கொண்டிருந்தார். அந்தத் தெருவழியாகச் சென்ற யானை, முன்னே செல்லுகிற சிவகாமியாண்டாரைப் பின்தொடர்ந்து ஓடிச் சென்றது. அவர் தமது திருத்தோள் மீது தண்டில் தொங்க விட்டிருந்த பூக்கூடையைத் தும்பிக் கையால் பறித்து மண்ணில் சிந்தியது. அது கண்ட பாகர், சண்டமாருதம்போல், விரைந்து செல்லும் யானையை வேறொரு புறமாகச் செலுத்திக் கொண்டு சென்றனர்.

சிவகாமியாண்டார் தமது திருத்தொண்டுக்குத் தடை நேர்ந்தது குறித்துப் பதைபதைத்தார். யானை விரைந்து சென்றதால் அதை நெருங்க, முடியாமல் தளர்ந்த வயதுடைய அவர் தவித்தார். மண்மிசை வீழ்ந்து நிலத்தைக் கையால் அறைந்தார்; துன்பக்கடலில் மூழ்கி, 'சிவதா சிவதா' என்று கூறிச் சிவபெருமானைத் துதித்தார். 'சிவதா' என்பது சிவபெருமானைக் குறித்து ஓலமிடும் ஒரு சொல்.

களியா னையின்சர் உரியாய் சிவதா!
 எளியார் வலியாம் இறைவா! சிவதா!
 அளியார் அடியார் அறிவே! சிவதா!
 தெளிவார் அமுதே! சிவதா! சிவதா!

சிவகாமியாண்டார் இறைவனைக் குறித்து முறையிடும் போது எறிபத்த நாயனார் அங்கு வந்தார். சிவகாமியாண்டாரின் முறையைக் கேட்டுச் சினம் மூண்டு கொதிப்புற்றார். “எம்பிரானடியார்க்கு என்றும் வழிப் பகையானையே யன்றோ? அதனைக் கொன்று வீழ்த்துவேன்” என்று கூறிக் கொலை மழுவை ஏந்தி வந்தார்.

நகரசபை ஆணையருக்கு ஒரு விண்ணப்பம் எழுதினால், அவருக்குக் கீழ் உள்ள அதிகாரி வந்து உதவி செய்வதுபோல், அடியவர் சிவபெருமானை வேண்டிய போது, அவரது பக்தரான எறிபத்தர் உதவி செய்ய வந்தார்.

யானை சென்ற வழியைத் தொடர்ந்து எறிபத்தர் விரைவுடன் சென்றார். அவர் சென்ற வேகம் காற்றும் நெருப்பும் கலந்து பொங்கி எழுந்தது போன்றிருந்தது. அவர் தொடருவதை அறிந்த யானையும் துள்ளிக் குதித்து ஓடியது.

‘கண்டவர் இதுமுன்(பு) அண்ணல்
 உரித்த அக்களிறே போலும்!
 அண்டரும் மண்ணு ளோரும்
 தடுக்கினும் அடர்த்துச் சிந்தத்
 துண்டித்துக் கொல்வேன்’ என்று
 கடர்மழு வலத்தில் வீசிக்
 கொண்டெழுந் தார்த்துச் சென்று
 காலினாற் குலுங்கப் பாய்ந்தார்.

‘இது முன்னர்ச் சிவபெருமான் உரித்த யானையே போலும்’ என்று ஐயுற்றார் நாயனார். “விண்ணவரும் மண்ணவரும் வந்து தடுத்தாலும், நான் அஞ்சாது எதிர்த்து இந்த யானையைக் கொல்வேன்” என்று வீரா வேசத்துடன்

கூறினார். கையில் ஏந்தியிருந்த மழு வாயுதத்தை வலமாகச் சுற்றி ஆர்த்தார்; ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்தார்.

யானையின் தன்மை என்ன? மனிதனின் தன்மை என்ன? உயிரைத் துரும்பாய் மதித்து யானையை எதிர்த்த நாயனாருடைய அஞ்சாமை அளவிடற் பாற்றோ? எறிபத்த நாயனார் அடியவர்மீது தாயின் தலையன்பு கொண்டிருந்ததால், அச்சம் அவர் முன்னால் நிற்க வில்லை.

மதங் கொண்ட யானை, கண்களில் நெருப்புப் பொறி பறக்க, மிகுந்த கோபத்துடன் நாயனாரை எதிர்த்துப் பாய்ந்தது. மலைபோன்ற யானையை மிகுந்த ஆற்றலுடன் எதிர்த்த எறிபத்தர், பூக்கூடையைச் சிந்திய அதன் தும்பிக்கையை மழுவினால் துண்டித்தார். யானை கதறித் தரையில் மல்லாந்து வீழ்ந்தது. யானை மீதிருந்த இரு பாகர்களுக்கும், இரு பக்கங்களிலும், முன்னும் பின்னுமாக யானையைச் செலுத்தி வந்த குத்துக்கோற் பாகர் மூவரையும், ஆக ஐவரைக் கொன்று வீழ்த்தினார் நாயனார்.

கையினைத் துணித்த போது
கடலெனக் கதறி வீழ்ந்து
மைவரை அனைய வேழம்
புரண்டிட, மருங்கு வந்த
வெய்யகோல் பாகர் மூவர்
மிசைகொண்டார் இருவ ராக
ஐவரைக் கொன்று நின்றார்
அருவரை அனைய தோளார்.

எறிபத்த நாயனார் குற்றம் புரிந்த உறுப்பாகிய யானையின் தும்பிக்கையைத் துண்டித்தார். யானை குற்றம் புரிந்தபோது அதனைத் தடுக்காதிருந்தமையால் மேலிருந்த பாகர் இருவரையும், இருபுறத்தும் முன்னும் நின்ற பாகர் மூவரையும் ஆக ஐவரைக் கொன்றார். அது ஆணவ

மலமாகிய யானையையும், புலன்கள் ஐந்தையும் வென்றார் என்ற அருட்குறிப்பை உணர்த்துகிறது.

ஐம்புலன்களையும் ஆணவ மலத்தையும் வென்ற எறிபத்த நாயனார், ஐவர்களையும், யானையையும் கொன்று வீரத்துடன் நின்றார். அதைக் கண்ட மற்றப் பாகர்கள் புகழ்ச் சோழர் அரண்மனைக்கு ஓடினர். அரண்மனை வாயிலில் இருந்த காவலரிடம், “பட்டவர்த் தனமும், பாகரும் கொலையுண்டனர் என்று கொற்றவ னிடம் தெரிவியுங்கள்” என்றனர். காவலர் அவ்வாறே அரசனிடம் தெரிவித்தனர்.

புகழ்ச் சோழர் போருக்கென எழுந்தார். அவரது திருமார்பில் இருந்த மாலையில் மொய்த்திருந்த வண்டுகள் அப்போது எழுந்தன. அரசருக்குச் சினம் மிகுதியாய் எழுந்தபடியால், ‘யார் இந்தச் செயலைச் செய்தார்?’ என்று தெளிவுபடக் கேட்கவில்லை. அரசரது எழுச்சியைக் கண்ட சேனைத் தலைவர்கள் சேனைகளைப் புறப்படுமாறு பறையறைந்தார்கள். வாளை மறைத்த கொடிகளுடன் கூடிய எந்திரத் தேர்களும் யானைகளும் குதிரைகளும் புறப்பட்டன. வீரர்கள் வேல், வாள், சக்கரம், மழு, சூலம் முதலிய ஆயுதங்களுடன் புறப்பட்டனர். சங்கம், தாரை, பேரிகை முதலிய பல்லியங்கள் முழங்கின. தேர்ச் சக்கரங்களின் ஒலியும், யானையின் முழக்கமும், குதிரைகளின் கழுத்து மணியும், வீரர்களின் ஆர்ப்பும் சேர்ந்து, உகாந்த காலத்தில் பொங்கும் கடல் ஒலி நாணப் பயங்கரமாக முழங்கின.

கடுவிசை முடுகிப் போகிக்

களிற்றொடும் பாகர் வீழ்ந்த

படுகளம் குறுகச் சென்றான்;

பகைப்புலத் தவரைக் காணான்;

விடுகடர் மழுவொன் றேந்தி

வேறிரு தடக்கைத் தாய

அடுகளி நென்ன நின்ற அன்பரை முன்பு கண்டான்.

நால்வகைப் படைகளும் தொடர வேந்தர் பெருமான் வீரக்கழல் அணிந்து ஒரு சிறந்த புரவியின் மீது ஏறிக் கொண்டு அரசு மாவீதியை அடைந்தார். பாகரும் பட்டத்து யானையும் மாண்டு கிடக்கும் இடத்துக்குச் சென்றார். சென்றவர் பகைவர் ஒருவரையும் கண்டாரில்லை. ஒளிமிக்க மழுவை ஏந்தி, அஞ்சாமல் அகலாமல் வீரத்துடன் யானைபோல் நிமிர்ந்து நின்றிருந்த அன்பரைக் கண்டார். நாயனாருக்கு என்ன வீரம் பாருங்கள்! 'ஆரங் கண்டிகை பூண்ட அடியவர் வீரம் நம்மால் விளம்புந் தகையதோ?' என்கிறார் சேக்கிழார்.

உதிர வெள்ளத்தில் மலைபோல் புரளும் யானை முன்னே எறிபத்தர் நின்றிருந்தார். மன்றுளாடும் மணிகண்டருடைய அடியவர் அவர். ஆதலால், அவர் கொன்றிருக்க மாட்டார் என்று கருதிய மன்னர், "இந்த யானையையும் பாகரையும் கொன்றது யார்" என்று உரத்துக் கேட்டார். அங்கிருந்த ஏனைய பாகர், பார்த்திபனைப் பணிந்து, "வேந்தே, இதோ பரசு தாங்கி நிற்கும் இவரே இந்தத் தீங்கினைச் செய்தவர்" என்றனர்.

அரசனிடம் அன்பு பூண்ட இவர் கருணை வடிவினர் ஆதலால், குற்ற மிருந்தாலொழியக் கொல்லமாட்டார். எனவே யானையும் தவறு செய்திருக்க வேண்டும் என்று மன்னர் ஊகித்துணர்ந்தார். சேனாதிபதிகளை அழைத்துப் படைகளை விலக்க உத்தரவிட்டார். எல்லோரையும் அனுப்பிவிட்டுப் புரவியினின்றும் கீழ் இறங்கினார்.

"மலைபோன்ற மத யானையை எதிர்த்து இத்தல்ச் சிலர் பாய்ந்த போது, நன்மைக்கு மாறாக வேறொன்றும் நிகழாததால் நான் தவமுடையேன். எம்பிரானுடைய அடியார் இத்துணைச் சீற்றம் கொள்ளும்படி என்ன

பெரும்பிழை நேர்ந்ததோ? அந்தோ! கெட்டேன்!" என்று மன்னர் மிகவும் அஞ்சினர்.

‘மைத்தடங் குன்று போலும்
மதக்களிற் றெதிரே இந்த
மெய்த்தவர் சென்ற போது
வேறொன்றும் புகுதா விட்ட
அத்தவ முடையேன் ஆனேன்;
அம்பல வாணர் அன்பர்
இத்தனை முனியக் கெட்டேன்!
என்கொலோ பிழை?’ என்றஞ்சி.

நாயனாருக்கு யானையால் வேறு ஒன்றுந் தீங்கு விளையாமை குறித்து மகிழ்ந்தார் புகழ்ச் சோழர். தீங்கு என்ற சொல்லைக் கூட அவர் சொல்ல அஞ்சி, ‘வேறொன்றும் புகுதாவிட்ட அத்தவமுடையேன்’ என்கிறார்.

புரவியை விட்டிறங்கிய மன்னர், ‘என்ன நடந்தது?’ என்றும், ‘இந்த யானை என்ன தீங்கு செய்தது?’ என்றும் கேட்கவில்லை. எறிபத்தரைத் தொழுதார். “சுவாமி! அடியேன் இதனை அறிந்திலேன். அரண்மனையில் கேள்விப்பட்டது ஒன்று. நிற்க, இந்த யானை செய்த குற்றத்துக்குப் பாகர்களுடன் இதனைக் கொன்ற தண்டனையே போதுமா? மேற்கொண்டு ஏதாவது தண்டனை கொடுக்க வேண்டுமா? உத்தரவிடுங்கள்” என்று பயபக்தியுடன் கேட்டார்.

நடந்ததைக் கூறினார் எறிபத்தர். மன்னர், “சுவாமி! இத்துணைப் பெரிய அபராதத்துக்கு இந்தத் தண்டனை போதாது. குற்றம் செய்த யானையைக் கொன்றீர்கள். யானை குற்றம் செய்தபோது அதனைத் தடுக்காதிருந்த பாகரைக் கொன்றீர்கள். குற்றம் புரிந்த யானைக்கு உரியவன் நான். யானையை வைத்திருந்த குற்றத்துக்காக

அடியேனையும் கொல்ல வேண்டும். ஆனால், தேவரீருடைய திருக்கரத்தில் உள்ள மங்கல மழுவினால் கொல்லப்படுவதற்கான தகுதி எனக்கு இல்லை. இந்த வாளினால் சிறியேனைக் கொன்று என்னை இந்தப் பாவத்தினின்றும் தீர்வுபெறச் செய்யவேண்டும்” என்று கூறித் தமது உடைவாளை எடுத்து நீட்டினார். என்னே மன்னரது பக்தி!

‘அங்கணர் அடியார் தம்மைச்
செய்தஇவ் வபரா தத்துக்கு)
இங்கிது தன்னால் போதாது)
என்னையும் கொல்ல வேண்டும்;
மங்கல மழுவால் கொல்கை
வழக்குமன்று) இதுவாம்’ என்று
செங்கையால் உடைவாள் வாங்கிக்
கொடுத்தனர் தீர்வு நேர்வார்.

மன்னர் கூறியதைக் கேட்ட எறிபத்த நாயனாருக்குத் தலை சுற்றியது. ‘இப்படிப்பட்டவரின் யானையையன்றோ நான் கொன்றுவிட்டேன்? ஓர் அன்பருக்கு உதவி செய்யப்போய் வேறோர் அன்பரை நோகச் செய்து விட்டேன்! இப்போது மன்னரிடமிருந்து நான் உடைவாளை வாங்கிக் கொள்ளாதிருந்தால் அவர் தம்மைத்தாமே வாளால் மாய்த்துக் கொள்வார்’ என்று கருதி, வாளை வாங்கிக் கொண்டார். அரசரோ, ‘என்ன தவம் செய்தேனோ? இப் பெருந்தொண்டர் வாளால் என்னைக் கொன்று என் பிழை தீரப்போகிறது’ என்று மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்தார்.

நாயனார் முன்னிலும் பன்மடங்கு விம்மிதமடைந்தார். மன்னரின் அன்பையும், அவருக்கு தாம் செய்த தீங்கையும் எண்ணித் தம் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ள எண்ணினார். உடைவாளைக் கொண்டு தம் கழுத்தை அறுத்துக் கொள்ள முயன்றார்.

அதைக் கண்ட புகழ்ச் சோழர், “பெருமானே! பெருமானே!” என்று கூவிக் கூவிக் கடிதிற் சென்று நாயனார் கையிலிருந்த வாளையும், கையையும் பிடித்துக் கொண்டார். இருவருக்கும் அன்புப்போர் நிகழ்ந்தது. மன்னர் விடாது பற்றியதால், மாதவராகிய எறிபத்தர் மிகவும் வருந்தி நின்றார்.

அளவிலாத அன்பினால் வந்த அந்த இடரை அகற்றும் பொருட்டும், “கொழுந்தகை அன்பின் மிக்கீர்” என்ற அருள் நாத ஒலி வானில் எழுந்தது.

“அன்பிற் சிறந்தவர்களே! உங்கள் இருவரது அன்பு நெறியை உலகெல்லாம் அறிந்து கொள்ளும் பொருட்டு, புனிதமாகிய மலரை யானை சிந்துமாறு சிவபெருமான் அருள் கூட்டியது” என்றது அந்த ஒலி. அசரீரி ஒலித்த வுடன் யானை உயிர் பெற்று எழுந்தது; பாகரும் உயிர் பெற்றெழுந்தனர். முன்னவனே முன்னின்றால் முடியாததும் உண்டோ?

எறிபத்த நாயனார் தமது கழுத்தில் வைத்த உடை வாளை விட்டுவிட்டு, மன்னரின் திருவடியில் வீழ்ந்தார். மன்னன் அவர் திருவடியில் வீழ்ந்தார். தேவர்கள் பூ மழை பொழிந்தனர்.

ஈரவே பூட்டும் வாள்விட்
 டெறிபத்தர் தாமும் அந்த
 நேரியர் பெருமான் தாள்மேல்
 விழுந்தனர்; நிருபர் கோனும்
 போர்வடி வாளைப் போக
 எறிந்(து) அவர் கழல்கள் போற்றிப்
 பார்மிசைப் பணிந்தான்; விண்ணோர்
 பனிமலர் மாரி தூர்த்தார்.

‘உயிர்க்கொலை புரிவது ஐம்பெரும் பாதகங்களில் ஒன்றாயிற்றே? அந்தக் கொலை பாதகம் புரிந்த எறி

பத்தரைத் திருவருள் ஆட்கொள்ளுமோ?’ என்று வினவலாம். எறிபத்தர் புரிந்தது பாதகமன்று. அரனிடம் அன்பு பூண்டவர். எவ்வுயிரும் பராபரன் சந்நிதி என்று உணர்ந்து உயிர்களிடம் அன்பு காட்டுவர். சிவ அபசாரம் செய்தோர் மறுமையில் நரகம் புகுந்து பெருந்துன்ப மடைவர். அத்துன்பம் அவ்வுயிர்கட்கு நேராதவண்ணம் எறிபத்தர் கருணையினால் புரிந்த இச்செயல் துன்ப மாகாது. அது அவ்வுயிர்கட்குப் புரிந்த உதவியேயாகும்!

மன்னர் பெருமானும் நாயனாரும் எழுந்து வானத்தில் ஒலித்த அருள் நாத ஒலியைப் போற்றி நின்றனர். இறைவருடைய திருவருளால் முன்போல் பூக்கூடையில் மலர் நிரம்பியது. அத்திருவருட் செயலைக் கண்ட சிவகாமியாண்டார் பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைந்தார். உறங்கி எழுந்தது போல் எழுந்த யானையைப் பாகர்கள் மன்னர் பெருமான் முன்பு நிறுத்தி வணங்கினார்கள்.

“பெருமானே! அடியேன் மகிழும் பொருட்டு இந்தப் பெருமை தங்கிய யானைமீது ஏறி அரண்மனைக்கு எழுந்தருள் வேண்டும்.” எறிபத்த நாயனார் புகழ்ச் சோழரை வேண்டிக்கொண்டார். அடியவர் வேண்டு கோளை ஏற்ற புரவலர் யானைமீது ஏறினார். ஏழு கடலும் ஒருங்கே ஒலித்ததுபோல் சேனைகள் ஆர்த்தன. பொன்னம்பலத்தில் ஆடிய சேவடியைச் சென்னியில் சூடி, அரண்மனை சேர்ந்தார் புகழ்ச்சோழர்.

தமது மலர்த்தொண்டினைச் செய்யும்பொருட்டுப் பூக் கூடையுடன் திருக்கோயில் சென்றார் சிவகாமி யாண்டார். எறிபத்த நாயனார், சோழருடைய அன்பின் பெருக்கை உன்னி உன்னி உள்ளம் உவந்து தமது திருப் பணியை நோக்கிச் சென்றார்.

அடியார்க்கு எய்தும் இடரினைக் களைந்து உதவி புரிந்த எறிபத்த நாயனார், முடிவில் திருக்கயிலாய மலை

யில் சிவகணங்களின் தலைவர்கட்கெல்லாம் தலைவராகும் பெரும் பதம் பெற்றார்.

18. திருநீற்றுக்காகச் செய்த தியாகம்

திருவருள் மயமானது திருநீறு. வினைகளை நீக்குவதனால் இது நீறு எனப்பட்டது. திருநீறு தெய்விகமானது. ஆதலால், பேய், பில்லி, சூன்யம், நோய் முதலிய கொடுமைகளினின்றும் உயிர்களைச் காப்பாற்றும். இதனால் காப்பு (ரகைஷ) எனப்படும். திருநீறு மேலான ஐசுவரியத்தைத் தருவதனால் விபூதி என்று வழங்கப்படும்.

கங்காளன் பூகங் கவசத் திருநீற்றை
மங்காமல் பூசி மகிழ்வினே யாமாகில்
தங்கா வினைகளும் சாரும் சிவநெறி
சிங்கார மான சிவனடி சேர்வரே.

என்பது திருமந்திரம்.

‘சந்நியாசியும் ஒருவேளை திருநீற்றினைத் தரித்துக் கொள்ளத் தவறுவாராயின், உபவாசமிருந்து பன்னீராயிரம் பிரணவ ஜபம் செய்யவேண்டும். அப்போது தான் அந்தப் பாவம் நீங்கப் பரிசுத்தனாவான்’ என்கிறது பஸ்மஜாபால உபநிடதம்.

இத்தகைய திருநீறு புனைந்த அடியவர் யாவராயினும், அவரைச் சிவமாகப் பாவித்து வணங்கும் பண்புடையவர் ஏனாதிநாத நாயனார். மெய்ப்பொருள் நாயனாரும், ஏனாதிநாத நாயனாரும் திருநீற்றின் பெருமைக்கு எடுத்துக் காட்டாக வாழ்ந்தவர்கள்.

சோழ வேந்தர்கள் இமயமலைமீது புலிக்கொடி நாட்டியவர்கள்; புவி பரந்த புகழ்படைத்தவர்கள். அவர்களுடைய நாடு வளமை மிக்க சோணாடு. அத் திருநாடு

சோழருடைய குளிர்ந்த முத்து வெண்குடையின் நீழலில் குளிர்வது. அந் நாட்டிலே உள்ள பழமையான பதியினனார்.

வேழக் கரும்பினொடு மென்கரும்பு தண்வயலில்
தாழக் கதிர்ச்சாலி தானோங்கும் தன்மையதாய்த்
தாழக் குடிதழைத்து மன்னியஅப் பொற்பதியில்
ஈழக் குலச் சான்றோர் ஏனாதி நாதனார்.

எயினனார் என்பது குடந்தைக்குத் தென்கிழக்கில் நான்கு மைலில் உள்ளது. இப்போது இது ஏன நல்லூர் என வழங்கப்படுகிறது. ஏனாதி என்பது நாயனாரது சொந்தப் பெயரன்று. நாயன்மார்களிலேயே அந்நாயனாரது சொந்தப் பெயர் என்னவென்று தெரியவில்லை. ஏனாதி என்பது முன்னாளில் சேனாதிபதிக்குரிய பெயர். சேனாதிபதிக்கு ஏனாதி பட்டம் என்னும் ஆபரணத்தை நெற்றியில் அணியத் தருவார்கள். ஆகவே, ஏனாதி என்பது நாயனாருக்குப் பின்னர் வந்த பெயர்.

கரும்பிலே இரண்டு வகை. வேழக்கரும்பு என்பது ஒன்று; மென் கரும்பு என்பது மற்றொன்று. வேழக் கரும்பு பெரியது; மென் கரும்பு சிறியது. எயினனாரில் இந்த இரு வகையான கரும்பும் விளைகிறதாம். அவ்வூரின் மருங்கில் நெற்பயிர் வளர்ந்து ஓங்கியிருக்கிறதாம். ஓங்கி வளர்ந்துள்ள அந்நெற் பயிரைக் கண்டு வெட்கித் தலை குனிந்திருப்பதுபோல் இருக்கிறதாம் கரும்புப் பயிர். நெற்பயிர் பூக்கும்; காய்க்கும். கரும்பு பூக்கும்; காய்க்காது. குலஸ்திரீகளுக்குக் குழந்தை பிறக்கும். பொதுமகளுக்குக் குழந்தை பிறக்காது; பிறந்தாலும் பெயர் சொல்லாது. குலப் பெண் நெல்; விலைமகள் கரும்பு. குலப் பெண்ணைக் கண்டு பொதுமகள் வெட்கித் தலைகுனிவது போல் கரும்பு வெட்கப்படுகிறதாம். 'இயற்கை வளம் மிக்க அப்பகுதியில் உள்ள மக்கள் செழிப்பாக வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்களில்

ஈழக் குலச் சான்றோர் மரபில் வந்தவர் ஏனாதி நாயனார். அவர், மிகுந்த சான்றாண்மை உள்ளவர். திருநீற்றின் பெருமையை நன்குணர்ந்த அவர், திருநீறு புனைந்தவர் யாவரேயாயினும் சிவமாகப் பாவித்து வணங்குவார்.

வாட்படைப் பயிற்சி அளிப்பது நாயனாரின் தொழில். அத்தொழிலில் அவருக்குச் சமானம் வேறு எவருமின்றிச் சிறந்து விளங்கினார். சிறந்த வாள்வலியும், தோள்வலியும் உடைய அவர் குழந்தை உள்ளமும், தழைந்த அன்பும், அஞ்சா நெஞ்சமும், பின்னடையாத வீரமும் உடையவராய்த் திகழ்ந்தார். அவர் அந்த ஊரில் வாட்படைப் பயிற்சிக் கூடம் அமைத்துக் காலையும், மாலையும் வாட்பயிற்சி அளித்து வந்தார். வாள் வித்தையைப் போதிப்பதன்மூலம் வரும் வருவாயை யெல்லாம் மாலயன் காணாத மணிகண்டரது அடியார் களுக்குப் பயன்படுத்தி வந்தார்.

வாளின் படைபயிற்றி
வந்த வளமெல்லாம்
நாளும் பெருவிருப்பால்
நண்ணும் கடப்பாட்டில்
தாளும் தடமுடியும்
காணாதார் தன்மையும் தொண்டு
ஆளும் பெருமான்
அடித்தொண்டர்க் காக்குவார்.

ஏனாதிநாத நாயனார் பாடுபட்டதெல்லாம் அவரது வயிற்றுக்காக அன்று; எல்லாம் அடியார் பொருட்டே. அதனால், அவரை நண்பர் மட்டுமன்றிப் பகைவர்களும் போற்றிப் புகழ்ந்தார்கள். அத்தனை தன்மையுடையவர் ஏனாதிநாத நாயனார். யாரும் இகழாத வகையில் இனிது ஒழுகி வாழ்ந்தார் அவர்.

எல்லோருக்கும் இனிமையே செய்யும் கருணையுள்ளம் படைத்த அருளாளரைப் பகைக்கும் புல்லரும் உலகில் இருக்கின்றனர். தண்ணென்ற அமிர்த கிரணம் பொழியும் திங்களைக் கண்டு தாமரை குவியும். எல்லோருக்கும் இன்பத்தைத் தரும் பூரணச்சந்திரன் கள்வருக்கு வெறுப்பானவன். அது போல், பகைவருக்கும் நன்மை புரியும் அன்பராகிய நாயனாருக்கு அதிகுரன் என்பவன் பகைவனானான்.

அதிசூரனும் பிள்ளைகட்கு வாட் பயிற்சி அளித்து வந்தான். அவன் வாட்படை பயிற்றும் தொழில் உரிமைத் தாயத்தினன்; தற்பெருமை பூண்டவன்; ஆணவத்தின் ஆணிவேர்; வாள் பயிற்சி தருவதில் தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லை என்று தருக்குக் கொண்டிருந்தவன். ஏனாதிநாத நாயனாரின் சிறப்புக் காரணமாக அவன் அத் தொழிலில் பிரகாசிக்க முடியவில்லை. அழுக்காறு, அவா, சினம், இன்னாச்சொல் ஆகிய தீய குணங்களைக் கொண்டிருந்தான். வரவர அவனது ஊதியம் குறைந்து கொண்டே வந்தது. அதனால் ஏனாதிநாத நாயனார் மீது பகைமை பாராட்டினான்.

பொறாமையினால் அலைபுரண்ட அதிசூரன் தன் துணைவர்களுடன் ஆராய்ந்தான். ஏனாதிநாத நாயனாரை எதிர்த்துப் போர் செய்து அவருடைய தொழில் உரிமையைக் கவரவேண்டும் என்று எண்ணினான். தன்னிடம் வாட் பயிற்சி பெற்றவர்களையும், சுற்றத்தினரையும், துணைவர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு, ஒருநாள் ஏனாதிநாத நாயனாரிடம் சென்றான். “வாட் படைப் பயிற்சி தருகின்ற குலத்தாயத் தொழில் உரிமையை வலியவரே பெற வேண்டும். ஆதலால் நீரும் நானும் போர் செய்வோம். போரில் வெற்றி பெறுபவர்க்கே அத்தொழில் உரியது. போர் செய்ய வருக” என்று அழைத்தான்.

வெங்கண் புலிகிடந்த
 வெம்முழையில் சென்றழைக்கும்
 பைங்கண் குறுநரியே
 போல்வான் படைக்கொண்டு
 பொங்கிப் புறஞ்சூழ்ந்து
 போர்குறித்து நேர்நின்றே
 அங்கண் கடைநின்
 றழைத்தான் ஒலிகேளா.

வேங்கைப்புலி கிடந்த குகையின் முன்சென்று போருக்கு 'வா' என்று குறுநரி அழைத்தது போலிருந்ததாம்! அதிகுரன் போருக்கு அறைகூவி அழைத்ததைக் கேட்ட ஏனாதிநாத நாயனார் ராஜசிங்கம் போல் கிளர்ந்தெழுந்தார். "ஆர்கொலோ போருக்கு அழைத்தவர்" என்று சிறினார். ஆடை வரிந்து கச்சை கட்டினார். வீரக்கழல் அணிந்தார். கூர்மையான வாளாயுதத்தையும் பலகையையும் கொண்டு போருக்குப் புறப்பட்டார். ஒரு புறத்தில் ஏனாதிநாத நாயனார்; மற்றொரு புறத்தில் வெள்ளம் போல் அதிகுரனுடன் வந்துள்ள வீரர்கள். அப் பகைவர்கள் மீது தனித்துப் போருக்குச் சென்றார் நாயனார். அவரது வீரத்தை யாரே அளக்க வல்லார்? ஏனாதிநாத நாயனார் தனியே போருக்குச் செல்வதை முன்னர் இவரிடம் பயிற்சி பெற்றவர்கள் அறிந்ததும் ஓடோடி வந்தனர். ஏனைய சுற்றத்தினரும் ஓடிவந்து சூழ்ந்து நாயனாருக்குத் துணை புரிந்தனர்.

அதிசூரன் நாயனாரை நோக்கி, "வெளியிடத்தில் நாம் போர் செய்து, நம்மில் வெற்றி பெறுபவர் வாட்படை பயிற்றும் ஆசிரியத் தொழில் உரிமையைக் கொள்ள வேண்டும்" எனக் கூறினான்.

"உனக்கு அது நன்று என்று தோன்றினால் நான் அதற்கு இசைகிறேன்" என்றார் நாயனார்.

அணிவகுத்து நின்று இரு திறத்துச் சேனைகளும் கை கலந்து போர்செய்யத் தொடங்கின. மேகத்துடன் மின்னல் கலந்து இடிப்பதுபோல், சேனைகளுக்கிடையே வாள் மின்னப் பேரொலி உண்டாகியது. வாள் வீரர் வாள் வீரருடனும், வேல் வீரர் வேல் வீரருடனும், வில் வீரர் வில் வீரருடனும், கடுஞ்சமர் புரிந்தனர். தோள் தட்டும் ஒலியும், வில்லின் நாண் ஒலியும், கடல் ஒலி நாண் எழுந்தன. போரைக் கண்டவர் கண்கள் கூசின; மண்ணும் விண்ணும் சுழன்றன. போர் செய்தவர் கரங்கள் அறுபட்டன; சிரங்கள் உருண்டன; சிரங்கள் துணிபட்டன; தாள்களும் தோள்களும் சிந்தின.

குருதியில் நதிகள் பரந்தன;
குறையுடல் ஓடி அலைந்தன;
பொருபடை அறுதுணி சிந்தின;
புடைசொரி குடர்உடல் பம்பின,
வெருவர எருவை நெருங்கின;
விசியறு துடிகள் புரண்டன;
இருபடை தனினும் எதிர்ந்தவர்
எதிரெதிர் அமர்செய் பறந்தலை.

உதிர அறு ஓடியது; குறையுடல்கள் கூத்தாடின; தலைகள் உருண்டன; பிணமலை குவிந்தது; காகங்களும் கழுகுகளும் அவற்றை வட்டமிட்டன.

இருபுறத்துச் சேனைகளும் இவ்வாறு மாண்டன. மாளாது நின்ற தமது படைகளைப் பின்னே போகச் செய்து போர்முனையின் முன்னே வந்து நின்றார் ஏனாதிநாத நாயனார். வீரசிங்கம் போல் வந்து நின்ற அவர், கறங்குபோல் சுழன்று எதிரிகளின் தோள்களையும் தாள்களையும் துணித்தார்.

தலைப்பட்டார் எல்லாரும்
தனிவீரர் வாளிற்

கொலைப்பட்டார்; முட்டாதார்
 கொல்களத்தை விட்டு
 நிலைப்பட்ட மெய்யுணர்வு
 நேர்ப்பட்ட போதில்
 அலைப்பட்ட ஆர்வமுதற்
 குற்றம்போ லாயினர்.

போரில் தலைப்பட்ட பகைவர் யாவரும் கொலைப் பட்டனர். போரில் கலந்து கொள்ளாமல் நின்றவர்கள், வெற்றிகரமாகப் பின்வாங்கிவிட்டார்கள். இதனைச் சேக்கிழார் பெருமான் சொல்லும் அழகே அழகு. மெய்யுணர்வு வந்தவுடன் உள்ளத்தில் உள்ள ஆசாபாசங்கள் மறைவதுபோல் ஓடி மறைந்தார்களாம். இவ்வாறு ஓடியவர்களை எல்லாம் ஊக்குவித்து அழைத்து வந்து நாயனார் முன்சென்று அடர்த்தான் அதிகுரன். நாயனார் மிகுந்த வேகத்துடன் வாளைச் சுழற்றி அதிகுரனைக் கொல்ல வந்தார். அதனால் அச்சம் கொண்ட அதிகுரன் புறங்கொடுத்து ஓடினான். வெற்றி பெற்ற நாயனார், கற்றைவார் சடைப் பரமனைப் போற்றித் தமது திருமாளிகையை அடைந்தார்.

புறங்கொடுத்து ஓடிய அதிகுரன் மிகுந்த அவமான மடைந்தான். தோல்வியை நினைந்து உள்ளம் உலைந்தான். இரவு தூக்கமே வரவில்லை. கண்முடாமல் கவலை யடைந்தான். கடைசியாக, நாயனாரை வஞ்சனையால் வெல்ல வேண்டும் என்று முடிவு செய்தான்.

பொழுது விடிந்தது.

தியவனான அதிகுரன் ஏனாதிநாத நாயனாரிடம் ஓர் ஆள் மூலம், “நீரும் நானும் தனி இடத்தில் போர் செய்யலாம்; நம்பொருட்டு மற்றவர்கள் வீணாக மாள வேண்டாம்” என்று சொல்லி அனுப்பினான்.

நாயனார், “அதுவும் சரி” என்று பதில் கூறினார்.

சுற்றத்தாருக்கும், மாணவர்களுக்கும் தெரியாமல் வாளும் பலகையும் தாங்கிப் புறப்பட்டார். அதிகுரன் குறித்த இடத்துக்குச் சென்று அவனது வரவை எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

‘திருநீறு அணிந்தாரை எவ்விடத்தும் எப்போதும் நாயனார் தீங்கு செய்யார்’ என்பதை அறிந்தான் வஞ்சனையே மேற்கொண்ட அதிகுரன். ஒருபோதும் திருநீறு அணியாத அப் பாதகன், நெற்றி நிறைய நீறணிந்தான்; வாளும் பலகையும் தாங்கிப் புண்ணியப் போர்வீரரை வாவென்று சொன்ன இடத்துக்குச் சென்றான். இங்கே இரைக்குரிய பிராணியை எதிர்பார்த்து நிற்கும் சிங்கம்போல் நின்றிருந்த நாயனாரைக் கண்டதும், நீறணிந்த நெற்றியைப் பலகையால் மூடிக் கொண்டான். நாயனார் அவனைக் கொல்ல வாளுடன் சென்றார். அத்தருணத்தில் நீறணிந்த நெற்றியை மறைத்திருந்த பலகையை விலக்கினான் அதிகுரன். நெற்றியில் வெண்ணீற்றைக் கண்டார் நாயனார்.

கண்டபொழுது தே‘கெட்டன் !

முன்பிவர்மேற் காணாத

வெண்திருநீற் நிற்பொலிவு

மேற்கண்டேன்; வேறினிஎன் ?

அண்டர்பிரான் சீரடியார்

ஆயினார்’ என்றுமனங்

கொண்டு ‘இவர்தங்

கொள்கைக் குறிவழிநிற் பேன்’ என்று,

அதிசுரன் நெற்றியில் திருநீற்றைக் கண்ட நாயனார் திடுக்கிட்டார், ‘ஆ! கெட்டுவிட்டேன். இத்தனை நாளாக ஒருபோதும் காணாத திருநீற்றினை இவர் நெற்றியின் கண் காண்கிறேன். இவரைப் பற்றி வேறு மாறாக நினைப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது? இவர் சிவபெருமானுடைய

திருத்தொண்டராக ஆயினார் போலும்! எம்பெருமான் அடியவரை நான் எதிர்க்கலாமா? ஆகவே இவருடன் இனிப் போர் செய்வது பிழை. இனி அவருடைய குறிப்பின் வழியே நிற்பேன்' என்று திருவுளங் கொண்டார்.

கைவா ஞடன்பலகை
நீக்கக் கருதியது
செய்யார் 'நிராயுதரைக்
கொன்றார் எனுந்தீமை
எய்தாமை வேண்டும்
இவர்க்' கென் றிரும்பலகை
நெய்வா ஞடன் அடர்த்து
நேர்வார்போல் நேர்நின்றார்.

தமது கைவாளையும் பலகையையும் நீக்கி, அதிகுரன் கொலை செய்தாலும் அதை ஏற்க வேண்டும் என்று கருதினாராம் நாயனார். அதற்குள் அவருக்கு வேறொர் எண்ணம் தோன்றிவிட்டது. தாம் வாளையும் பலகையையும் எறிந்துவிட்ட நிலையில் அவன் தம்மைக் கொன்றால், 'நிராயுதனைக் கொன்றான்' என்ற அபகிர்த்தி அவனுக்கு வந்துவிடுமே என்று அஞ்சினாராம். அந்த எண்ணம் கொண்ட அவர், ஆயுதம் தாங்கியபோதிலும் செயலின்றி வெறுமையாக நின்றார். என்னே இவரது திருநீற்றின் அன்பு! சிவனடியார்க்குப் பழி பாவம் வரக் கூடாது என்று கருதிய அவருடைய நினைவுள்ளத்தின் அருமையை யாரே அறியவல்லார்?

வஞ்சனை மேற்கொண்ட பாதகனான, அதிகுரன் தான் நினைத்து வந்த கருத்தை முற்றுவித்தான்.

அந்நின்ற தொண்டர்
திருவுள்ளம் ஆரறிவார்?
முன்னிற்ற பாதகனும்
தன்கருத்தே முற்றுவித்தான்

இந்நின்ற தன்மை
அறிவார் அவர்க்கருள
மின்னின்ற செஞ்சடையார்
தாமே வெளிநின்றார் !

ஏனாதிநாத நாயனாரின் திருநீற்று அன்பை நன்கு அறிந்த மின்னார் சடையுடை விடையவர் அருள்வெளியிலே தோன்றிக் காட்சியளித்தார். எம்பெருமான் அடியார்க்கும் அருள்புரியும் தன்மையை நாம் எவ்வாறு போற்றுவது? இறைவர் பல வழிகளில் பாசத்தை நீக்குவார். இங்கே பகைவரின் வாளினால் பாசத்தை யறுத்துக் கொண்டார். திருநீற்றின்பால் வைத்த அன்பின் மிகுதியினால் உயிரையே தியாகம் புரிந்தார் நாயனார். பாசத்தையறுத்துச் சிவபெருமான் நாயனாரை என்றும் தம்மைவிட்டு நீங்காது உடன் இருக்குமாறு அருள் புரிந்தார்.

மற்றினிநாம் போற்றுவதென் ?
வானோர் பிரானருளைப்
பற்றலர்தம் கைவாளால்
பாசம் அறுத்தருளி
உற்றவரை என்றும்
உடன்பிரியா அன்பருளிப்
பொற்றொடியாள் பாகனார்
பொன்னம்பலம் அணைந்தார்.

நாயனாரைக் கொன்ற பாவத்தினால் அதிகுரன் மீளாநரகத்துக்கு ஆளாயினான். அவன் பூசிய விபூதியினால் புனிதனாகவில்லை. திருநீற்று உருத்திராக்கமணிந்து கொண்டு தீவினை புரிவோர் பெருந்துன்பமும், நரகமுமே எய்துவர் என்பது இதனால் உணர்த்தப்படுகிறது. மெய்ப் பொருள் நாயனாரையும் ஏனாதிநாத நாயனாரையும் எதிர்த்த முத்திநாதனும், அதிகுரனும் அவர்களுடைய உடம்பை அழித்தனரே யன்றிக் கருத்தையழிக்க முடியவில்லை. வெற்றி என்பது கருத்தில்தான் அடங்கி நிற்கின்றது.

19. அன்பு வலையில் வீழ்ந்த வேடர்

‘அன்பே சிவமா யமர்ந்திருப்பாரே’ என்பது திரு மந்திரம். அன்பே சிவம். ஆதலின் சிவபரம்பொருளை அன்பினாலேயே அடைய முடியும். இறைவர் அன்பு வலையில் அகப்படுவார். அவர் அன்பெனும் பிடியுள் அகப்படும் மலை; அன்பெனும் குடில் புகும் அரசு; அன்பெனும் கரத்தமர் அமுது; அன்பெனும் கடத்துள் அடங்கிடும் கடல். ஆகவே, அன்புநெறி ஒன்றே நம்மை இறைவன்பால் எளிதில் சேர்க்கும். இறைவனை அடையச் செய்யப்படும் தவம், தானம், கருமம், ஐபம், சமாதி ஞானம் முதலியவை அன்பு வழிக்குப் பிறகே. ‘ஆரேனும் அன்பு செயின் அங்கே தலைப்படுங்காண் ஆரேனும் காணா அரன்’ என்பது திருக்களிற்றுப்படியார் திருவாக்கு.

இத்தகையை சிறந்த அன்பில் எவரும் தமக்குச் சமானமின்றித் திகழ்ந்தவர் கண்ணப்ப நாயனார். அன்பு நெறியில் தலைசிறந்து நின்றவரும், செழுமலர்க் குருந்தின் கீழ் அன்புக் கடலைப் பருகியவரும், அன்புடன் அமுதமுது என்பருகி மணிவாசகம் புகன்றவரும் ஆகிய மாணிக்கவாசக சுவாமிகள், கண்ணப்ப நாயனாரைப் பற்றிக்கூறும் திறம் கூர்ந்து நோக்கத்தக்கது.

கண்ணப்ப னொப்பதோர் அன்பின்மை கண்டபின்
என்னப்பன் என்னொப்பில் என்னையுமாட் கொண்டருளி
வண்ணப்ப பணித்தென்னை வாவென்ற

வான்கருணைச்
கண்ணப்பொன் னீற்றற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பி.

பக்தி என்பதும் அன்பு என்பதும் ஒரு பொருளையே குறிக்கும் சொற்கள்.

ஆனபய பத்திவழி பாடுபெறு ழித்தியது
வாகநிகழ் பத்தசன வாரக் காரனும்

என்ற அருணகிரிப் பெருந்தகையின் திருவாக்கின் ஆழத்தையும், அருமையையும் ஊன்றி அநுபவிக்க வேண்டும்.

அன்பின் திருவுருவமாக விளங்கிய கண்ணப்பர், முற்பிறப்பில் அர்ச்சுனன் என்பதை முதலில் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். அர்ச்சுனன் பெரிய சிவனடியார். சிவத்தலயாத்திரை புரிந்து சிவபெருமானைக் குறித்து மாதவம் புரிந்தவர் அவர். பாரதப் போரின் பதின்மூன்றாவது நாளில், அபிமன்யு மாண்டதால் அருச்சுனன் வருந்தினார். அபிமன்யுவைக் கொன்ற சயத்திரதனைக் கொல்வதாகச் சபதம் செய்து, கண்ணபிரானுடன் கயிலாயம் போகத் துணிந்தார். அர்ச்சுனன் அவ்வாறு செல்லும் போது, “சிவபூசை செய்யாமல் உணவு கொள்ளமாட்டேன்” என்று கூறியது, இதற்குத் தக்க சான்றாகும்.

அர்ச்சுனன் சிவபெருமானை நோக்கிப் பெருந்தவம் புரிந்து பாசுபதமும் திருவருளும் பெற்றார். அர்ச்சுனனுக்கும் சிவபெருமானுக்கும் ஒரு பன்றியின் காரணமாகப் போர்மூண்டது. வேடர்வடிவில் வந்த பரமன் திருவுருவங் காட்டியருளி, ‘யாது வரம் வேண்டும்?’ என்று வினவினார். அர்ச்சுனன் பாசுபதக் கணையை வேண்டியே தவம் புரிந்தாராயினும், இறைவரை நேரில் கண்டதும் போருக்குரிய கணையை வேண்டவில்லை. இடையறாத அன்பைத் தருமாறு வேண்டினார். ‘தனஞ்செயனே! நீ முன்னர் விரும்பிய பாசுபதத்தை இப்போது பெறுவாய்: இப்போது விரும்பிய அன்பினையும் அதனாலாய முத்தியையும் மறுபிறப்பிலே தருவோம். வேடன் என்று குலங்குறித்து இன்று நம்மை இகழ்ந்தபடியால் நீ வேடனாகப் பிறப்பாய். பன்றி காரணமாக இன்று போர் நடந்தது. அன்று பன்றி காரணமாக வந்து, காளத்தியில்

என்னைக் கண்டு அருள் பெறுவாய்' என்று நல்வரம் நல்கி அருள் புரிந்தார் என்று விரித்துரைக்கிறது காளத்திப் புராணம். காளத்திப் புராணமேயன்றி நக்கிரதேவரும் பதினோராவது திருமுறையில் கூறுகின்றனர்.

வாமான்றேர் வல்ல வயப்போர் விசயனைப்போல்
தாமா ருலகில் தவமுடையார்-தாமார்க்குங்
காண்டற் கரியராய்க் காளத்தி யாள்வாரை
தீண்டத்தாம் பெற்றமையாற் சென்று.

ஒட்டி விசையன் விசையப்பன் வேடுருவமாகி
அசைய வுடல் திரியா நின்று - விசையினாற்
பேசுபதப் பானபிழை பொறுத்து மற்றவர்க்குப்
பாகுபத மீந்த பதம்போற்றி - நேசத்தால்
வாயினீர் கொண்டு மகுடத் துமிழ்ந்திறைச்சி
ஆயசீர்ப் போனகமா அங்கமைத்துத் தூயசீர்க்
கண்ணிடந்த கண்ணப்பர் தம்மைமிகக் காதலித்து
விண்ணுலக மீந்தவிறல் போற்றி-மண்ணின்மேல்
காளத்தி போற்றி கயிலைமலை போற்றி.

திருக்காளத்தி தென் கயிலாயமாகும். அதனால் நக்கிர தேவர் கயிலைபாதி-காளத்திபாதி யந்தாதி பாடியருளினார். ஆதலின் கயிலையிலே தவம் செய்த அர்ச்சுனன் கண்ணப்பராக இச்சூழலில் அவதரித்தார். கண்ணப்பர் முற்பிறப்பில் அர்ச்சுனன் என்பதைச் சேக்கிழார் பெருமான் குறிப்பினால் உணர்த்துகின்றார். 'முன்னமே முனியாகி யெனையடையத் தவமுயன்றான்' என்று திருநாவுக்கரசு நாயனார் புராணத்தில் வருகிறது.

கண்ணப்பர் காலம் மிக மிக முற்பட்டது. அவருடைய அன்பும் செயலும் அவ்வண்ணமே எல்லா அடியார்களினும் முற்பட்டன. திருஞானசம்பந்த சுவாமி களும், நக்கிரரும், கல்லாடதேவ நாயனாரும், கண்ணப் பரைப் போற்றி வழிபட்டனர் எனின், அவர் பெருமையை

யாரே அளக்க வல்லார்? கண்ணப்பரது பெருமையைக் காளத்தியப்பரே அறிவார்.

ஆதிசங்கராசாரியாரும் கண்ணப்பரை மிக மிக அழகாகப் போற்றிப் புகழ்கின்றார்.

மார்க்காவர்த்தித பாதுகா பசுதேரங் கூஸ்ய கூர்சாயதே
கண்டுஷாம்பு நிஷேசனப் புரரிபோர் திவ்யாபி ஷேகாயதே
கிஞ்சித் பக்ஷிதமாம்ஸசேஷ கபளம் நவ்யோப பாஹராயதே
பக்தி கிம்நகரோத்யஹோ வசைசரோ பக்தாவதம் ஸாயதே:

“வழிகளில் நடந்து தேய்ந்த பழஞ்செருப்பு ஈசனுடைய புருவங்களின் நடுவிடம் போலாகின்றது. புரமெரித்த புண்ணியராகிய அவருக்குக் கொப்புளித்து உமிழ்ந்த நீரினால் நனைத்தலாவது, கங்கைநீர் அபிஷேகம் போல் ஆகின்றது. சிறிது கடித்து உண்ட மாமிசத்தின் மிகுதியான கவளமானது புதிதான நிவேதனம் போலாகின்றது. வேடன் உயர்ந்த பக்தனாகின்றான். ஆதலால், பக்தியானது எதைத்தான் செய்யாது?” என்பது ஆதிசங்கரரது சுலோகப் பொருள்.

காலத்தால் முற்பட்ட கண்ணப்ப நாயனார் அவதரித்த நாடு பொத்தப்பி நாடு. புலவர்களும் புகழ்ந்து போற்றுவதற்குரிய நல்லவளம் செறிந்த அந்நாட்டின் தலைநகர் உடுப்பூர். முத்துக்களைக் கொழிக்கும் அருவி களுடன் கூடிய நீண்ட மலைகளுக்கு இடையில் உள்ள அவ்வுரைச் சுற்றி, யானைத் தந்தங்களை வரிசையாக நட்டு வேலி அமைத்திருக்கிறார்கள். ஆங்கு வேடுவர்கள் வாழ்கின்றனர். அவர்களுடைய வீடுகளுக்கு முன் நாய்களைக் கட்டி வைத்துள்ள விளாமரங்களில் வார் வலைகள் தொங்கும். பன்றி, கரடி, புலி, கடமை முதலிய இனங்களின் பார்வை விலங்குகள் கட்டி வைக்கப் பட்டிருக்கும். பார்வை விலங்கு என்றால் பிற மிருகங்களைப் பிடிக்க உதவும் விலங்கு என்று பொருள். பாறையில் மலைநெல் உலரும்.

புலிக்குட்டிகளோடும், யானைக் கன்றுகளோடும் வேட்டுவச் சிறுவர்கள் விளையாடுவார்கள். வழிபறித் துண்ணும் வேடர்கள் அயல் இடங்களில் கவர்ந்துவந்த பசுக்கூட்டங்களும், மதம் பொழியும் யானைக்கூட்டங்களும் அங்கு வாழும். இருண்டு திரண்ட உடம்புடைய வேடர்கள் கொடுந் தொழிலே புரிபவர்கள்; அச்சமும் அருளும் அவர்கள் பால் அணுவளவும் இல்லாமற் போயின. அவர்கள் தோலுடை தரித்திருப்பார்கள்; ஊனை வேக வைத்துத் தேனுடன் உண்பார்கள். அவ் வேடர் கூட்டங்களில், 'அடி', 'உதை', 'குத்து', 'கொல்' என்ற சொற்களே நிறைந்திருக்கும். உடுக்கை, பம்பை, சிறுபறை முதலிய வாத்தியங்கள் ஒலிக்கும்; அருவிகளின் ஓசை ஒருபுறம் முழங்கும்.

இத்தகைய வேடர்களுக்குத் தலைவன் நாகன்; கண்ணப்பரைப் புதல்வராகப் பெறுவதற்குப் பண்டைப் பிறவியில் தவம் செய்தவன் அவன். ஆயினும், பிறப்பின் தன்மையால் குற்றமே குணமாகக் கொண்டவன்; கொடுமையே புரிபவன். விற்றொழிலில் வலிமை மிக்கவன்; ஆண் சிங்கம் போன்றவன். அவனுடைய மனைவியின் பெயர் தத்தை. மறவர்களது பழங்குடியில் பிறந்த அவள் பெண் சிங்கம் போன்றவள்; புலிப் பல்லின் தாலி பூண்டவள்.

நாகனும் தத்தையும் வேடர்குலத் தலைமை பூண்டு சிறப்புடன் வாழ்ந்தனர். அவர்கள் மகப்பேறின்றி நெடுங் காலம் வருந்தினர். 'இனி இவர்கட்குப் பிள்ளைப் பேறு கிடைக்காது' என்று பலரும் கூறினர். அதனால் மிகவும் வருந்தினான் நாகன். மலைக்கு நாயகராகிய முருகவேள் திருக்கோயிலிற் சென்று சுற்றம் பரிசனம் சூழ வழிபட்டான். சேவலும் மயிலும் அங்கே கொண்டுபோய் விட்டான்; தோரணங்கள் பூமாலைத் தொங்கல்கள் நாட்டினான்;

குரவைக் கூத்து ஆடினான்! வெறியாடி விழாப் புரிந்தான். மயில்மேல் வரும் அயில்வேல் அண்ணலின் திருவருளால் தத்தை கருவுற்றான். அதனை அறிந்த கானவர் களித்தனர். ஐயிரண்டு திங்கள் சென்றதும், உவர்க் கடலில் திங்கள் உதித்ததுபோல் வானவர் போற்றப் புத்திரனைப் பெற்றாள் தத்தை. கானவர் முத்து மழை பொழிந்தனர். வானவர் மலர்மழை பொழிந்தனர். தேவ துந்துபி முழங்கியது. வேடர் பல்வகை ஒலிகளை முழக்கி மகிழ்ந்தனர்.

தங்கள் தலைவனுக்கு அருமை மகன் பிறந்தது குறித்துப் பெருவிழாச் செய்தனர் வேடர்கள். கருவரை காளமேகத்தை ஏந்தியதுபோல், நாகன் தன் புதல்வனை எடுத்து மகிழ்ந்தான். அண்ணலை அவன் ஏந்தியபோது திண்மையாக இருந்தபடியால் திண்ணன் என்று பெயரிட்டான். கரிய ஒளி வீசும் அழகிய குழந்தையாகிய புண்ணியப் பெருமானுக்குக் கண்ணினுக்கு அணியாகப் பலகறை, யானைக் கொம்பு, புலிப் பல் முதலியவைகளால் செய்த அணிகலன்களை அணிந்து, அழகு செய்தனர். குழந்தையைப் பலவிதமாக ஒப்பனை புரிந்து வளர்த்தான் நாகன். சந்ததியின்றி வருந்திய அவன், தனக்கு மகன் பிறந்ததைக் குறித்துப் பருவந்தோறும் மலையில் வாழும் தெய்வங்கட்குப் பூசையிட்டு மகிழ்ந்தான்.

திண்ணனாருடைய சிறிய தலைமயிரைப் பின்னி முடித்து, புலியின் நகத்தினைச் சுட்டியாக அணிந்தனர்; முள்ளம் பன்றியின் முள்ளை அரிந்து இடையிடையே கோத்த புலிப்பல் மாலை தரித்தனர்; திண்ணனார் தளர் நடையிட்டு வளர்ந்து வருவாராயினர். தாய் தந்தையர் மகிழ் மழலை மொழி பேசி விளையாடுவார்; பார்வைப் புலியின் வாயை முழையென்று கையை விடுவார். அது கண்டு நாகன் தழையை எடுத்து அடிப்பான் போல் ஓங்க, திண்ணனார் கண்ணீர் மல்கி அழுவார். தத்தை எடுத்து அணைத்து ஆறுதல் கூறுவார். உடுக்கைபோல் செய்த கட்டையை

உருட்டுவார் திண்ணனார். நாய்களைப் பிடித்து ஆடுவார்; பெண் பிள்ளைகள் கட்டிய மணல் வீட்டை அழிப்பார். இவ்வாறாக, பிள்ளைக் குறும்புகள் பல புரிந்து ஐந்தாண்டுகள் நிரம்பப் பெற்றார் திண்ணனார்.

ஆறாவது ஆண்டில் யானைக் கொம்புகளால் செய்த வேலியைக் கடந்து, சிறுகாட்டில் சென்று முயற்குட்டி, காட்டுப்பன்றியின் குட்டி, புலிக்குட்டி, செந்நாய்க்குட்டி முதலியவைகளை மிக வேகத்துடன் சென்று பற்றித் தமது வாயிலில் உள்ள மரங்களில் கட்டி வளர்ப்பார். மாலைப்பொழுதில் குறமுதுமகள் கடுகுப் புகையாட்டி, உணவூட்டித் தூங்க வைப்பாள். விடிந்ததும் உணவு தந்து விளையாட விடுவாள். இவ்வாறு வளர்ந்து திண்ணனார் விற்பயிற்சி செய்யும் பருவத்தை எய்தினார்.

திண்ணனாரைத் தழுவி மகிழ்ந்த நாகன், விற்பயிற்சி செய்துவைக்க ஒரு நாளை நிச்சயித்தான். திண்ணனாருக்கு விற்பயிற்சி தொடங்கும் விழா ஏழு நாட்கள் கொண்டாடப்பட்டது. ஏழாவது நாள் உச்சிப் பொழுதில் மங்கல வாழ்த்தும், பல்லியங்களும் முழங்க, ஆசிரியன் திண்ணனார் கரத்தில் வில்லைக் கொடுத்து விற்பயிற்சி தொடங்கினான். கானவர்க்கு அரிய சிங்கமாகிய கண்ணப்பர் அன்றுமுதல் வில் வித்தையை இனிது பயின்று தேர்வு பெற்றார். சந்திரன் பதினாறு கலைகள் நிரம்பியதுபோல் திண்ணனார் பதினாறாண்டுப் பருவம் அடைந்தார்.

வேடர் தலைவனாகிய நாகனுக்குத் தளர்ந்த மூப்பு எய்தியது; வில்லுழவின் முயற்சியில் மெலிவு பெற்றான். மலைச் சாரல்களில் விளையும் பயிர்களையும், ஏனைய உயிர்களையும் விலங்குகள் அழிக்கத் தொடங்கின. அதனால் வேடர்கள் மிகவும் வருந்தினர். நாகனிடம் வந்து விலங்குகளின் கொடுமைபற்றி முறையிட்டார்கள். “நான்

முதுமைப் பருவமடைந்து விட்டேன். இனி வேட்டையாட என்னால் முடியாது. ஆதலால், எனது அருமை மகனை உங்கட்குத் தலைவனாக்குவேன். நீங்கள் அவனது தலைமையின் கீழ் வாழுங்கள்” என்று நாகன் கூறினான். அதனைக் கேட்ட வேடர்கள் சிறிது வருந்தினர். பின்னர் மகிழ்ந்து அவனை வணங்கினர். “ஐயனே! இத்தனை காலமாக நாங்கள் உனது சிலையாட்சியின் கீழ் உண்டு திங்கின்றி வாழ்ந்தோம். தங்கள் கட்டளைப்படி இனி இளவரசரது ஆட்சியின் கீழ் வாழ்வோம். அவரை அழைத்து வரையாட்சியை வழங்குங்கள்” என்று அவர்கள் கூறினார்கள். வேடர்கள் கூறியதை ஏற்றுக்கொண்ட நாகன், திண்ணனாரை அழைத்து வருமாறு ஆட்களை அனுப்பினான்.

மகனைக் கன்னி வேட்டைக்கு அனுப்பும் பொருட்டு காடு பலியூட்டக் கருதி, தேவராட்டியை அழைப்பித்தான் நாகன். அந்நரை மூதாட்டி மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் வந்து, அட்சதை தந்து போற்றினாள்.

“யான் வரும்போது நல்ல சகுனங்கள் வந்தன. அதனால் உன் மகன் உன்னிலும் மேம்படுவான்” என்று கூறி வாழ்த்திய தேவராட்டி, பூசைக்கு வேண்டுவன யாவும் குறைவின்றிப் பெற்றுச் சென்றாள்.

நீல மணிமலை வில்லேந்தி வருவது போல் திண்ணனார் வேடர் குழ வந்து தந்தையைப் பணிந்தார். தாதை நாகன் ஆராக் காதலுடன் தழுவி, தன்னுடன் புலித்தோல் ஆசனத்தில் இருத்தினான். “மகனே! எனக்கு மூப்பு வந்து விட்டது. இனி என்னால் வேட்டையாட முடியாது; அதனால் வரையாட்சியை நீ மேற்கொண்டு, என்னிலும் மேலாக வேட்டையாடி உனது மரபுரிமையைத் தாங்குவாய், செல்” என்று கூறி அரசாங்க அடையாளமாகத் தோல் உடையையும் சுரிகையையும் தந்தான்.

தந்தையைப் பணிந்து விடை பெற்றார் திண்ணனார் கனை நீரில் முழுகி அன்றிரவைக் கழித்தார்.

திண்ணனார் விடியற்காலையில் நன்கு வேட்டைக் கோலம் புனைந்தார்; வில்லெடுத்துப் புறப்பட்டார். வேடர்கள் அவரைச் சூழ்ந்து சென்றனர். தேவராட்டி எதிரில் வந்து, பிரசாதம் தந்தாள். அவளுக்குச் சிறப்புச் செய்து அனுப்பிவிட்டுக் கார்மேகம் செல்வது போன்று சென்றார் திண்ணனார். வில்லும், வாளும் ஏந்திய வேடர் கூட்டம் அவருடன் தொடர்ந்து சென்றது; வேட்டை நாய்கள் விரைந்து சென்றன. வார்வலைகளும் பார்வை விலங்குகளும் கொண்டு, வாத்தியங்களை முழங்கிய வண்ணமாய் வேடர்கள் சூழ்ந்து சென்றனர். வாத்தியங்களின் முழக்கத்தைக் கேட்டுக் காட்டுப் பன்றிகள், மான்கள், கரடிகள், காட்டெருமைகள், யானை, புலி முதலிய விலங்குகள் வெருண்டு எழுந்து பாய்ந்தன. அவைகளை வேடர்கள் அம்புகளால் கொன்றனர். யானைக் கன்றுகளையும், கருவுற்ற விலங்குகளையும், ஏனைய விலங்குக் குட்டிகளையும் கொல்லாது தரும நெறி தவறாமல் வேட்டையாடினார்.

திண்ணனார் இவ்வாறு வேட்டையாடும் போது, ஒரு சிறந்த வலிமையுடைய பன்றி, யானைகளும் அஞ்சுமாறு இடி போன்ற குரலுடன் கண்களில் தீப்பொறி சிதற, வலைகளை அறுத்துக் கொண்டு மிக்க வேகத்துடன் ஓடியது. அதனைக் கண்ட திண்ணனார் மிகமிக வேகமாகத் தொடர்ந்து சென்றார். வன்மையுடன் மிகுந்த தொலைவு ஓடிய அப்பன்றி ஒரு மலைச் சாரலை அடைந்தது. மேலும் செல்ல வழியின்றி மரங்களுக்கு இடையில் நின்றது. திண்ணனார் அந்தப் பன்றியைக் கணைவிட்டுக் கொல்லாமல், வீரத்துடன் எதிர்த்து உடை வாளை உருவித் குத்தி, உடம்பைப் பிளந்தார்.

திண்ணனாரைத் தொடர்ந்து சென்ற நாணனும் காடனும் அவரது வீரச் செயலைக் கண்டு மகிழ்ந்தனர். அவ்விருவரும் திண்ணனாரது பாதத்தில் வீழ்ந்து வணங்கினர். “ஐயனே! நெடுந்தாரம் வந்தபடியால் எங்களுக்கு மிகுந்த பசி ஏற்பட்டுள்ளது. இப் பன்றியைச் சுட்டு நீயும் சிறிது சாப்பிடு! பின்னர் நாங்களும் தின்று தண்ணீர் குடித்து, வேட்டைக் காட்டுக்கு மெல்லப் போவோம்” என்றனர். “இவ்வனத்தில் தண்ணீர் எங்கே இருக்கிறது?” என்று கேட்டார் திண்ணனார். “இப் பெரிய தேக்கமரச் சோலையைக் கடந்து சென்றால் நீண்ட மலைக் கருகில் பொன்முகலியாறு ஓடுகின்றது” என்றான் நாணன். “இப் பன்றியை எடுத்து வாருங்கள். அங்கே போகலாம்” என்றார் வேடர் தலைவராகிய திண்ணனார். நாணனும் காடனும் பின்தொடர்ந்து வர அரைக்காத தூரம் சென்ற திண்ணனார், கண்ணுதற் பெருமான் வாழ்கின்ற காளத்திமலைச் சாரல் சோலையைக் கண்ணுற்றார்.

‘நாணனே! தோன்றும் குன்றில்
நண்ணுவோம்’ என்ன, நாணன்
‘காணநீ போதின் நல்ல
காட்சியே காணும்; இந்தச்
சேனையர் திருக்கா ளத்தி
மலைமிசை எழுந்து செவ்வே
கோணமில் குடுமித் தேவர்
இருப்பர்கும் பிடலாம்’ என்றான்.

“அவ்வாறே செல்லலாம். அங்கு நல்ல காட்சியைக் காணலாம்; விண்வரை உயர்ந்துள்ள இத் திருக்காளத்தி மலையின் மீது செம்மையாகக் கோணத்தை நீக்கும் குடுமித் தேவர் இருக்கிறார்; கும்பிடலாம்” என்றான் நாணன்.

“நாணா! இம் மலையை அணுகிச் செல்லுந்தோறும் என் மேல் உள்ள பாரம் குறைகிறது! விருப்பம் மென்மேலும் பொங்கி, உள்ளமும் வேறு ஒரு விருப்பங்

கொண்டதாக விரைகின்றது. தேவர் எங்கே இருக்கின்றார்? அவர் இருக்கும் இடத்தைக் காட்டுவதற்குப் போவாய்" என்றார் திண்ணனார்.

மூவரும் சென்று பொன்முகலி யாற்றினை அடைந்தார்கள். பொன்னும் மணியும் கொழிக்கும் அத் திருநதியின் கரையில் ஒரு மரத்தின் நிழலில் பன்றியை வைத்தனர். "நீ தீக்கடைக் கோலால் நெருப்பை உண்டாக்குவாய். நாங்கள் மலைக்குப் போய் வருவோம்" என்று காடனை நோக்கிக் கட்டளையிட்டுவிட்டு, நாணனுடன் சென்றார் திண்ணனார்.

வண்டுகள் நெருங்கியுள்ள சோலைகளின் மலர்கள் பொன் முகலியாற்றில் மிதந்து வந்து கொண்டிருந்தன. அந்நதியின் தெளிந்த நீரில் இறங்கிச் சிந்தை தெளிந்த திண்ணனார், மகிழ்ச்சி மிகவும் பொங்கத் திருக்காளத்தி மலையைக் கண்டார். நதியின் அக்கரை சேர்ந்து மலைச் சாரலை அடைந்தார். அப்போது கதிரவன் உச்சியை அடைந்து விட்டான்.

திருமலையின் உச்சியில் ஐந்து தேவ துந்துபிகளும் கடல் ஒலிபோல் முழங்கின. அந்த ஒலியைக் கேட்ட திண்ணனார், "நாணா! இது என்ன ஓசை?" என்று வினவினார்.

அந்த ஒலியைக் கேட்கும் பேறு பெறாத நாணன், "இம் மலையில் உள்ள பெருந்தேனைச் சூழ்ந்து கொண்டு தேனீக்கள் செய்யும் ஓசையாக இருக்கும்" என்று கூறினான்.

முன்பு செய் தவத்தின் ஈட்டம் முடிவிலா இன்பமான அன்பினை எடுத்துக் காட்ட, அளவிலா ஆர்வம் பொங்கியது. நிலைபெற்ற பெருங்காதலுடன் திருமலையை நோக்கி என்பு நெக்குருகிய திண்ணனார், நாணனும் அன்பும் முன்னே செல்ல, தத்துவங்கள் என்னும் படிகளை ஏறிச் சென்று சிவத்தைச்சாரும் சிவயோகிகள் போல் நீண்ட மலையின் மீது ஏறிச் சென்றார்.

திங்கள்சேர் சடையார் தம்மைச்
 சென்றவர் காணா முன்னே
 அங்கணர் கருணை கூர்ந்த
 அருள்திரு நோக்கம் எய்தத்
 தங்கிய பவத்தின் முன்னைச்
 சார்புவிட் டகல நீங்கிப்
 பொங்கிய ஒளியின் நீழல்
 பொருவில்அன் புருவம் ஆனார்.

திண்ணனார் இறைவனைச் சென்று காணுமுன், கண்ணுதற் கடவுளுடைய கருணை நோக்கம் இவர்மேல் எய்தியது. அதனால் முன்னைப் பிறப்பின் சார்புகள் நீங்கப் பெற்று, சிறந்த ஒளியின் நிழலிலே ஒப்பில்லாத அன்பு வடிவமாயினார்.

மாகமார் திருக்கா ளத்தி
 மலைஎழு கொடுத்தா யுள்ள
 ஏகநா யகரைக் கண்டார்;
 எழுந்தபே ருவகை அன்பின்
 வேகமா னதுமேற் செல்ல
 மிக்கதோர் விரைவி னோடும்
 வேகமாய் ஓடிச் சென்றார்;
 தழுவினார்; மோந்து நின்றார்.

மாகமார் திருக்காளத்தி மலையெழு கொழுந்தா யுள்ள ஏகநாயகரைக் கண்டார் திண்ணனார். அவரது உள்ளத்தில் பெரும் மகிழ்ச்சி பொங்கியது. அந்த மகிழ்ச்சி யினால் அன்பின் வேகம் மிகுதியடைய மிகுந்த விரைவுடன் சென்றார். மோகத்துடன் ஓடி, எம்பெருமானைத் தழுவிக்கொண்டார்; உச்சி மோந்தார்; ஆனந்த மிகுதியால் அவ்வண்ணமே நெடிது நேரம் நெட்டுயிர்ப்புடன் நின்றார்.

நெடிதுபோ துயிர்த்து நின்று
 நிறைந்தெழு மயிர்க்கால் தோறும்

வடிவெலாம் புளகம் பொங்க
 மலர்க்கண்ணீர் அருவி பாய
 'அடியனேற் கிவர்தாம் இங்கே
 அகப்பட்டார், அச்சோ!' என்று
 படியிலாப் பரிவு தானோர்
 படிவமாம் பரிசு தோன்ற.

திண்ணனாருக்கு நிறைந்தெழு மயிர்க்கால்தோறும் வடிவெலாம் புளகம் பொங்கியது. மலர்க் கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் அருவி பாய்ந்தது. “ஆ! அடியேற்கு இவர் இங்கே அகப்பட்டார்; அச்சோ! இது என்ன அதிசயம்?” என்று கூறினார்.

“கொடிய மறக் குலத்தில் வந்த வேடுவரைப் போல யானை, கரடி, சிங்கம், புலி முதலிய கொடிய விலங்குகள் திரிதற்கிடமாகிய இக்காட்டிலே, எம்பெருமானே! நீர் தனியே இருப்பதா? ஓ, கெட்டேன்!” என்று கூறி மனம் நொந்தார், எங்குமில்லாத அன்புருவமாகித் திகழ்ந்த திண்ணனார்.

அவர் கையிலே இருந்த வில் தானே கீழே வீழ்ந்தது. அவ்வாறு வில் வீழ்ந்ததையும் திண்ணனார் அறியவில்லை. “ஏக நாயகர்மீது பச்சிலையும் பூவும் பறித்து இட்டு, நீர் வார்த்திருக்கின்றார்கள். இந்த நல்ல காரியத்தைச் செய்தவர் யாரோ?” என்று கூறினார்.

“எனக்கு இது தெரியும்” என்று கூறிய நாணன் தொடர்ந்து, “உனது தந்தையும் நானும் முன்பொரு நாள் வேட்டையாடிக் கொண்டு இம் மலைக்கு வந்தோம். அப்போது ஓர் அந்தணர் இவரைக் குளிர்ந்த நீராலாட்டி, இலையும் பூவும் சூட்டினார். பின்னர் உணவு ஊட்டி, இவர் முன்னே சில மொழிகள் கூறினார். அன்று அப்படிச் செய்த அவரே இன்றும் இப்படிச் செய்திருப்பார்” என்றான்

நாணன். அர்ச்சகர் பூசனை செய்ததையே, நாணன் இவ்வாறு கூறினான்.

திண்ணனாருக்கு அன்பு மேன்மேலும் வளர்ந்து தணிதலின்றிப் பெருகியது. திருக்காளத்தி நாதராகிய, எம் பெருமானுக்கு இனிய செய்கை இவையே போலும் என்று தாமும் அவற்றைக் கடைப்பிடிக்க உறுதி கொண்டார். இறைவர் தனித்திருக்க, அவரை விட்டுத் தாம் பிரிவதற்கு அவர் மனம் இடம் தரவில்லை. 'எம் பெருமான் தனித் திருக்கின்றாரே! இவர் அழுது செய்ய இறைச்சி கொண்டு வந்து இடுவாரும் இங்கில்லை. இந்த நிலையில் நான் இவரைப் பிரிந்து போவது தகாது. இறைவருக்கு இறைச்சி கொண்டு வர வேண்டியது அவசியமாகும். ஐயன் பசித்திருக்கிறாரே! இவரை எவ்வாறு பிரிவேன்? இவருக்கு உணவு கொண்டு வந்து தருவதற்காகப் பிரியவும் வேண்டியிருக்கின்றதே' என்று பலப்பல எண்ணினார்.

திண்ணனார் திருக்காளத்தி நாதரிடமிருந்து பிரிந்து போவார்; மீண்டும் வருவார்; வழுவிலா அன்புடன் தழுவிக்கொள்வார்; காதலுடன் கடவுளை நோக்குவார். இளங்கன்றைவிட்டுப் பிரியும் பசுவைப்போல் துடிதுடிப்பார். "நாதனே! நீர் அழுது செய்ய நல்ல மெல்லிறைச்சியை நானே குற்றமறத் தெரிந்து கொண்டு வருவேன்" என்று கூறுவார்.

போதுவர்; மீண்டு செல்வர்;
புல்லுவர்; மீளப் போவர்;
காதலின் நோக்கி நிற்பர்;
கன்றகல் புன்றறாப் போல்வர்,
'நாதனே! அழுது செய்ய
நல்லமெல் இறைச்சி நானே
கோதறத் தெரிந்து வேறு
கொண்டிங்கு வருவேன்' என்பார்.

மிகவும் அரிதின் அங்கிருந்து நீங்கினார். நாணன் பின் தொடர்ந்து வர மலையைவிட்டு இறங்கினார். பற்றற்று நின்ற அவரை அன்பே செலுத்தியது. அவர் பொன்முகலி நதியைக் கடந்து புதுமலர்ச் சோலையை அடைந்தார்.

திண்ணனார் எதிரே சென்று தொழுத காடன், “தீக் கடைந்து வைத்தேன்; பன்றியின் உறுப்புகளையெல்லாம் சரி பார்த்துக் கொள்ளும்; ஏன் இத்தனை நேரம்? நாம் திரும்பிச் செல்வதற்குத் தாமதமாகிறதே!” என்றான்.

“காடனே! திண்ணன் மலையில் குடுமித் தேவரைக் கண்டு உடும்புபோல் பற்றிக் கொண்டான். குடுமித் தேவர் தின்பதற்காக இறைச்சி கொண்டு போகவே இங்கு வந்திருக்கின்றான். இவன் நமது குலத் தலைமையை விட்டுவிட்டுத் தேவர்க்கே ஆளாயினான்” என்றான் நாணன்.

“திண்ணா! என்ன காரியம் செய்தாய் நீ? என்ன மயக்கங் கொண்டாய்? நீ எங்கள் தலைவனில்லையா?” என்றான் காடன்.

அவர்கள் இருவரது முகங்களையும் நோக்கவில்லை திண்ணனார். அவர் பன்றியைத் தீயில் வதக்கினார்; தசைகளை வேறு வேறாக அறுத்தார்; அம்பினில் கோத்துக் காய்ச்சினார்; பதமுறைச் செய்தபின் சுவை தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டுப் பல்லினில் அதுக்கிப் பார்த்தார்; மிகவும் இனியவைகளை ஒரு தேக்கிலைக் கல்லையில் இட்டார்.

அவரது செயலைக் கண்ட நாணனும் காடனும், “இவனுக்கு மயக்கம் மிகுந்து விட்டது. அருமையான இறைச்சியைக் காய்ச்சி அதுக்கிப் பார்த்து உமிழ்கிறான். இவனுக்குப் பெரும் பசி இருந்தும் இதனைத் தின்கின்றானில்லை; நமக்கும் தருகின்றானில்லை. இவனுடைய மயக்கத்தைத் தீர்க்கும் வழியும் தெரியவில்லை.

தேவராட்டியையும், நாதனையும் அழைத்து வந்து இவனுடைய மயக்கத்தைத் தீர்ப்போம்” என்று கூறி அங்கிருந்து நீங்கினார். வேட்டைக்காடு சென்று ஏனைய வீரர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு போனார்கள்.

அன்புருவாகிய திண்ணனார் வேடர்கள் சென்றதை அறியவில்லை. விரைவாகக் கல்லையில் ஊனமுது அமைத்துக் கொண்டார். பெருமானுக்குத் திருமஞ்சனம் ஆட்ட எண்ணி, பொன் முகலியாற்றில் நல்ல நீரைத் தூய வாயினில் முகர்ந்து கொண்டார். ஒரு கையில் வில்லும் அம்புந்தாங்கி, “எம்பெருமான் பசித்திருப்பாரோ” என்று இரங்கி ஏங்கி, மிக மிக விரைவாகக் காளத்திமலையை அடைந்தார். மலைக் கொழுந்தாகிய இறைவர் இளைத் தனர் என்று வாட்டமுடன் சென்றார். இறைவரைக் கண்டதும், இவர் முடிமிசையிருந்த மலரைத் தமது காலில் தரித்த அழகிய செருப்பால் மாற்றினார். அன்பு உமிழ்வார்போல் வாயில் உள்ள மஞ்சன நீரை முடிமேல் உமிழ்ந்தார். மலைமிசை மேவும் பெருமானுக்குத் தலை மிசைச் சுமந்த மலர்களை வணங்கிச் சாத்தினார். ஊன் கல்லையை இறைவர் திருமுன் வைத்து, “பெருமானே! கொழுப்பினையுடைய தசைகளையெல்லாம் தெரிந்து அரிந்து எடுத்து, நன்கு, காய்ச்சி, பல்லினால் அதுக்கிப் பார்த்து, நாவினால் சுவை பார்த்துக் கொண்டு வந்தேன். இது அழகிய இறைச்சி. ஐயனே! அமுது செய்தருளும்” என்று வேண்டிக் கொண்டார்.

சார்வரும் தவங்கள் செய்து
முனிவரும் அமரர் தாமும்
கார்வரை அடவி சேர்ந்தும்
காணுதற் கரியார் தம்மை
ஆர்வமுன் பெருக ஆரா
அன்பினிற் கண்டு கொண்டே

நேர்பெற நோக்கி நின்றார்
நீளிருள் நீங்க நின்றார்.

இவ்வாறு திண்ணனார் இறைவரை வழிபாடு செய்யும் போது கதிரவன் மேற்கடலில் மூழ்கினான். இரவிலே இரைதேடும் கொடிய விலங்குகளால் எம்பிரானுக்கு இடர் நேரும் என்று எண்ணி சிறந்த அன்புடன் வில்லைத் தாங்கி, ஈசன் அருகில் நேசமுடன் நின்றார்.

இரவு தோன்றியது. முத்துக்களும் நவரத்தினங்களும் ஒளிவீசின. ஒளி வீசும் பெரிய சோதி மரங்களின் விளக்கத்தாலும், குரங்குகள் கற்பொதும்பில் தமக்கு விளக்காக வைத்த மணி விளக்குகளின் ஒளியினாலும், ஐம்புலன்களை அடக்கிய மாதவர்களின் அரிய பெரிய சோதியாலும், எந்தையர் திருக்காளத்தி மலையில் இருள் நீங்கி, இரவே இல்லா தொழிந்தது.

20. திண்ணப்பர் கண்ணப்பரானார்

வைகறையில் புள்ளினங்கள் ஒலித்தன. கண்துயிலாத வீரராகிய திண்ணனார், அது கேட்டு, "இனி எம்பெருமானுக்கு அமுது கொண்டு வருவோம்" என்று சிறிது இருள் இருக்கும் போதே வள்ளலைத் தொழுது நீங்கினார்.

கதிரவன் உதயமானான். நாடோறும் சிவாகம நெறிப்படி திருக்காளத்தியப்பரை வழிபாடு புரியும் சிவகோசாரியார், முறைப்படி முழுகி, திருமஞ்சன நீர், மலர், திருவழுது முதலியவைகளைச் சுமந்து கொண்டு தேவதேவர் முன் வந்தார். பெருமான் திருமுன் வெந்த இறைச்சியும் எலும்பும் இருப்பதைக் கண்டு நடுங்கினார்.

‘எம்பெருமான் திருமுன் இந்த அநுசிதங்களைச் செய்தவர் யாரோ?’ என்று பெரிதும் வருந்தினார். இறைச்சித் துண்டுகளையும், செருப்படியையும் திருவலகால் மாற்றினார். பொன்முகலி நதிக்குச் சென்று மீண்டும் முழுகி வந்தார். இறைவர் சந்நிதியில் பழுது நேர்ந்தது குறித்துப் பவித்திரம் புரிந்தார். பூசனைசெய்து தொழுதார். பின்னர் தமது தவ வனம் சென்றார்.

வானவர் போற்றும் கானவர் பெருமானாகிய திண்ணனார் தனியே வேட்டையாடினார். பன்றி, மான், கடமை முதலிய விலங்கினங்களை எதிர்த்தும், ஒளிந்து நின்றும், அவைகளின் குரல்போல் கூப்பிட்டும் கொண்டு குவித்தார். தேக்கிலைகளைத் தைத்துக் கல்லைகளாகச் செய்தார்; தீக்கடை கோலால் தீயை வளர்த்தார்! கொண்டு குவித்த விலங்கினங்களின் தசைகளை அம்பில் கோத்துக் காய்ச்சி நாவினால் சுவை கண்டும் அவைகளைக் கல்லையிலிட்டார்; கோற்றேனை அதில் பிழிந்தார். திருமஞ்சன நீரும், திருப்பள்ளித் தாமமும் முன்பு போல் வாயிலும் தலையிலும் கொண்டு, திருக்காளத்தி மலை ஏறினார். அங்கு அந்திவண்ணர் சந்நிதியில் முன்பு போல் மலர்கள் சிந்தியிருப்பதைக் கண்டார். அவற்றைத் திருவடியால் நீக்கினார்; சுவாமிக்கு வாய் நீரால் திருமஞ்சனம் செய்தார்; தலைமயிரில் உள்ள பூவை உதிர்த்தார்; ஊனமுது கல்லையுடன், வைத்து, “சுவாமி! இது முன்னையிலும் நல்லது. பன்றி, மான், கடமை முதலியவற்றின் இறைச்சி; அடியேனும் சுவை பார்த்தேன். தேன் கலந்தது; தித்திக்கும்; அமுது செய்யும்” என்று வேண்டினார்.

இவ்வாறாக, திண்ணனார் பகலில் வேட்டையாடி இரவில் காவல் புரிந்து வர, இறைவருக்கு நாடோறும் பூசனை புரிய வரும் சிவகோசாரியார் அங்கு அநுசிதம் செய்யப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு மனம் வருந்துவார்; அவற்றை அகற்றிப் புணயாக வசனம் புரிவார்.

திண்ணனார் ஊனமுது படைத்ததும், வாய்நீர் உமிழ்ந்ததும், செருப்பணிந்த காலால் சிவலிங்கத்தைத் திண்டியதும் தவறாகாவோ என்று வினவலாம். பேய் பிடிபட்டார் செயல் யாவும் பேயின் செயலாவதுபோல், அன்பு மயமாகிய திண்ணனாருடைய செயல் யாவும் சிவன் செயலேயாகும்.

திண்ணனாரின் செயலைக் குறித்து நாணனும் காடனும் நாகனிடம் முறையிட்டனர். தனக்கு நெடு நாட்கள் மகவின்றித் தளர்ந்த வயதில் கந்தவேள் கருணையால் அவதரித்த புதல்வன், இவ்வாறு தேவ மயக்கம் கொண்டதை அறிந்த நாகன் மிகவும் வருந்தினான். தேவராட்டியுடனும், ஏனைய பரிவாரங்களுடனும், திருக்காளத்திமலை வந்து திண்ணனாரைக் கண்டான். திண்ணனாரோ இவர்களைக் காணவில்லை. அவருடைய நாட்டம் முழுவதும் இறைவர்மீது பதிந்திருந்தது. “மகனே! என் செல்வமே! இது என்ன மயக்கம்? உன் அன்னை அழுகின்றாள். நீ வேடர் குலத் தலைவன் அல்லவா? ஊருக்கு வா” என்று பலப்பல கூறி அழைத்தான். ஆனால் அவன் கூறியவை யாவும் திண்ணனார் செவியில் விழவில்லை. அவரைக் கண்ட நாகன், “இவன் நம் வசமாகமாட்டான்” என்று தன்னுடன் அழைத்துச் செல்லும் எண்ணத்தைக் கைவிட்டு, அங்கிருந்து நீங்கினான். ஏனைய பரிவாரங்களும் அவனைத் தொடர்ந்து சென்றன. திண்ணனாரோ உடல் ஒன்று உண்டு என்ற அறிவும் இருவினையும் மும்மலமும் நீங்கி அன்பின் பிழம்பாய்த் திகழ்ந்தார்.

நான்கு நாட்கள் சென்றன. அன்பு மயமான திண்ணனார் ஐந்தாவது நாள் அதிகாலை வேட்டையாடச் சென்றார். வழக்கம்போல் சிவகோசாரியார் வந்து பவித்திரஞ் செய்து சிவாகம விதிப்படி பூசனை புரிந்தார். பூசை முடிந்த முடிவில், “ஆலமுண்ட நீலகண்டரே!

இவ்விடம் நாடோறும் உமது திருமுன் எலும்பும் இறைச்சியும் இட்டு அநுசிதம் செய்பவர் யாரோ? அவர் இன்னார் என்று அறிய முடியவில்லை. இதனைத் தேவரீர் திருவுள்ளம் பொறுத்துக் கொண்டிருப்பது முறையோ? எம்பெருமானே! இத் தீமையை ஒழித்தருள வேண்டும்” என்று விண்ணப்பம் செய்து கொண்டார்.

அன்றிரவு சிவகோசாரியார் கனவில் சிவபெருமான் தோன்றினார். “அன்பனே! நம்மிடம் வந்து பூசிப்பவனை வேடன் என்று எண்ணாதே. அவனுடைய செயல்களைக் கூறுவோம். கேள்:

“அவனுடைய வடிவெல்லாம்
நம்பக்கல் அன்பென்றும்
அவனுடைய அறிவெல்லாம்
நமையறியும் அறிவென்றும்
அவனுடைய செயலெல்லாம்
நமக்கினியவாம் என்றும்
அவனுடைய நிலைஇவ்வா
றறிநீ” என் றருள்செய்வார்.

“அவனுடைய வடிவம் முழுவதும் நம்மிடத்து வைத்த அன்பே. அவனுடைய அறிவு முழுவதும் நம்மை யறிவும் அறிவே. அவனுடைய செயல்கள் எவையாயினும் அவை நமக்கு இனியனவே. திருமலையிலே அவன் வந்து பூசைசெய்யுமுன் நம்மீதுள்ள பழங்களையும் பூக்களையும் நீக்கும்பொருட்டு அன்பு வெள்ளம் கால் பெருகியது போல், விழும் செருப்படி குமரனது மலரடியினும் இஷிமையாக இருக்கிறது. உருகிய அன்பு ஒழிவின்றி நிறைந்த அவன் வாயினிற் கொணர்ந்து உமிழும் தண்ணீர், கங்கை முதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்களிலும் புனிதமானது. அவன் தலைமயிரில் செருகிக்கொண்டு வந்து சாத்தும் மலருக்கு மாலயனாதி வானவர் சாத்தும் எம்மலர்களும்

இணையாகா. வெந்த ஊனைச் சுவை பார்க்கும் பொருட்டுமென்று பார்த்து இனியன என்று தேர்ந்து அவன் கொணர்ந்து இடும் ஊனமுது யாக அவியினும் எனக்கினியது. அவன் கூறும் அன்புமொழிகள் முனிவர்கள் கூறும் வேதம், மந்திரம், துதி முதலியவற்றிலும் இனியவை. நாளை அவனுடைய செயலை உனக்குக் காட்டுவோம். நீ ஒருபுறம் ஒளிந்திரு. அவனுடைய அன்பு முழுவதையும் காண்பாய்” என்று அருள் புரிந்து மறைந்தருளினார்.

அருணோதயமாயிற்று. சிவகோசாரியார் பொன் முகலி நதியில் முழுகி, ‘திருக்காளத்தி மலையிசை ஏறிப் புரம் எரித்த புண்ணியரைப் பூசித்தார். அதன்பின் இறைவர்கனவில் தோன்றி அருளியவாறே பின்புறமாக ஒளிந்திருந்தார்.

அன்று திண்ணனார் வேட்டையாடி ஊனமுதும், திருமஞ்சன நீரும், பூவும் வழக்கம்போல் எடுத்துக் கொண்டு திருக்காளத்தி அண்ணலிடம் வந்து கொண்டிருந்தார். ‘இன்று அதிக நேரம் தாமதித்து விட்டேன். எம் பெருமான் பசித்திருப்பாரே!’ என்று எண்ணி விரைவாக வந்து கொண்டிருந்த அவருக்குப் பல தீய சகுனங்கள் எதிர்ப்பட்டன. ‘அந்தோ எம்பெருமானுக்கு என்ன தீங்கு நேரிட்டதோ?’ என்று வருந்தி ஓடிவந்தார். சிவபெருமான் தமது ஒரு திருக் கண்ணில் உதிரம் பெருகுமாறு செய்து கொண்டார். அதனைத் தொலைவிலேயே கண்ட திண்ணனார் ஓடி வந்தார். சுவாமியின் திருக்கண்ணிலிருந்து உதிரம் வருவதைக் கண்டு, “அந்தோ” என்று அலறினார். மயங்கி வீழ்ந்தார். அவர் வாயினில் கொண்டு வந்த அபிஷேக நீர் சிந்தியது; கையிலிருந்த ஊனமுதும் வில்லும் வீழ்ந்தன; தலையிலிருந்த மலர்கள் சிதறின.

சிறிது நேரம் சென்றதும், உணர்ச்சி பெற்று எழுந்த திண்ணனார் பெருமான் உதிரத்தைத் துடைத்தார்.

ஆயினும் உதிரம் பெருகுவது நின்றபாடில்லை. திண்ணனார் அறிவிழந்து வீழ்ந்தார். பின்னர் தேறி எழுந்தார். ‘சுவாமிக்கு இத்தீமையைச் செய்தவர் யாரோ?’ என்று நாலாபக்கங்களிலும் பார்த்தார். வில்லையும் அம்பையும் எடுத்துக் கொண்டார். ‘இந்த மலையில் எனக்கு மாறாகக் கொடிய இச்செயலைச் செய்யும் வேடர்களும் இருக்கின்றனரோ? இச் செயலைச் சிங்கம் முதலிய பொல்லாத விலங்குகள் செய்தனவோ? யார் செய்த செய்கை என்று புரியவில்லையே’ என்று எண்ணி, அந்தப் பெரிய குன்றின் சாரலின் நெடுந்தூரம் தேடிச் சென்றார். ஆயினும் எங்கும் வேடரையோ விலங்குகளையோ காணவில்லை. மீண்டும் இறைவர்பால் வந்தார். கரை காணாத கவலையால் வாடிக் கண்ணுதலார் பாதம் பற்றித் தழுவித் கொண்டு, கண்ணீர் சொரிந்து கதறினார். “சுவாமிக்கு ஏற்பட்ட இப்புண்ணுக்கு மருந்து தேடிக் கொண்டு வருவேன்” என்று கூறி மீண்டும் வெளிச்சென்றார். வேறு வேறு வனங்களுக்குச் சென்று அரிதில் தேடிய மூலிகைகளைக் கொண்டு வந்து பெருமானுடைய கண்ணில் பிழிந்து வார்த்தார். மருந்தீசராகிய மணிகண்டர் கண்ணில் ஒழுகும் புண்ணீர் அம்மருந்தினால் நிற்கவில்லை.

‘ஊனுக்கு ஊன் நோய் தீர்க்கும்’ என்ற பழமொழி திண்ணனாரது நினைவில் தோன்றியது ‘என்னுடைய கண்ணை இடந்து அப்பினால் எந்தையார் கண்ணுக்கு மருந்தாகி உதிரம் நிற்கும்’ என்று துணிந்தார். அம்பினை யெடுத்து தமது வலக் கண்ணை அநாயாசமாக அப்படியே அகழ்ந்து அதனைச் சுவாமியின் கண்ணிடத்தில் அப்பினார். உடனே வடிந்து கொண்டிருந்த குருதி நின்றது. அதனைக் கண்ட திண்ணனார் நிலத்தினின்றும் துள்ளிக் குதித்தார். மலை போன்ற தமது தோள்களைக் கொட்டிக் கொண்டார். கூத்தாடினார். “நான் செய்த இந்த

யோசனையே நன்று, நன்று” என்று கூறிக் கொண்டு சிரித்து, உன்மத்தரைப் போலானார்.

இறைவர், இப்போது தமது இடக்கண்ணில் உதிரம் வருமாறு செய்தார். திண்ணனார், “ஆ! கெட்டேன்! ஒரு கண்ணில் பெருகிய குருதி நின்றாலும் மற்றொரு கண்ணில் உதிரம் வருகிறதே! அதனால் என்ன? இதற்கு நான் அஞ்சேன். ஏனெனில் மருந்தைத் தெரிந்து கொண்டேன். எனக்கு இன்னும் ஒரு கண் இருக்கிறது, அக்கண்ணையும் இடந்து அப்பி விடுகிறேன்” என்று எண்ணினார். அவ்வாறு தமது கண்ணை இடந்தால் இறைவர் கண் இருக்குமிடம் தெரியாதே என்று சிந்தித்தவராய்த் தமது இடக்காலை இறைவருடைய கண்ணுக்கு அருகில் ஊன்றிக்கொண்டு ஒரு கணையை எடுத்துத் தமது கண்ணில் ஊன்றினார் திண்ணனார்.

செங்கண்வெள் விடையின் பாகர்
திண்ணனார் தம்மை யாண்ட
அங்கணர், திருக்கா எத்தி
அற்புதர் திருக்கை அம்பால்
தங்கண்முன் இடக்கும் கையைத்
தடுக்கமுன் றடுக்கு நாக
கங்கணர் அமுத வாக்குக்
“கண்ணப்ப நிற்க” என்ற.

கருணையே வடிவான தரும விடையுடைய தயாபரர் திண்ணனாருடைய திருக்கையைத் தகைந்து, “நில்லு கண்ணப்ப! நில்லு கண்ணப்ப!” என்று கூறித் தடுத்தருளினார்.

கண்ணனும் கண்ணப்பரும் கண்ணிடந்து கண்ணுதற் கடவுளை வழிபட்டவர்கள். திருமால் திருவிழிமிழலையில் ஆயிரம் தாமரை மலர்களால் நாள் தோறும் ஆயிரம் நாமங்களைக் கூறிச் சிவபெருமானை அன்புடன்

அருச்சித்து வந்தார். சிவபெருமான், ஒரு நாள் ஒரு மலர் குறையுமாறு செய்தார். அதற்காகத் திருமால் வேறு ஒரு மலரைப் பிய்ச்சினாரில்லை. வாளா மந்திரம் கூறினாரில்லை. தமது ஒரு கண்மலரைத் தோண்டி எடுத்து, இறைவரை அன்புடன் அர்ச்சித்தார். அவருடைய அன்புக்கு மகிழ்ந்து, ஐயன் திருமாலுக்குக் கண்ணன் என்ற நாமத்தையும், சக்கரத்தையும் தந்தார் என ஓர் ஐதிகம் உண்டு.

நக்குலா மலர்பன் னூறு
கொண்டுநன் ஞானத் தோடு
மிக்கபு சனைகள் செய்வான்
மென்மலர் ஒன்று காணா
தொக்குமென் மலர்க்கண் என்றங்
கொருகணை யிடந்தும் அப்பச்
சக்கரங் கொடுப்பர் போலுஞ்
சாய்க்காடு மேவி னாரே!

— அப்பர்

திண்ணனாரும் கண்ணிடந்து அப்பி இறைவரால் ஆட்கொள்ளப்பெற்றார். அந்த அருளின் தன்மையையும் அப்பர் கூறுகிறார்.

குலப்பெருந் தடக்கை வேடன்
கொடுஞ்சிலை இறைஞ்சிப் பாரம்
துவர்ப்பெருஞ் செருப்பால் நீக்கித்
தூயவாய்க் கலசம் ஆட்ட
உவப்பெருங் குருதி சோர
ஒருகணை யிடந்தங் கப்பத்
தவப்பெருந் தேவு செய்தார்
சாய்க்காடு மேவி னாரே!

கண்ணிடந்தப்பிய திருமால் கண்ணனாயினர்;
திண்ணனாரோ கண்ணப்பராயினார்.

திண்ணனார் கண்ணிடந்து அப்பியதையும், சிவ பெருமான் தமது திருக்கரத்தால் தகைந்து, “கண்ணப்பா!” என்று அழைத்ததையும் சிவகோசாரியார் கண்டார். மாலயனாதி வானவர் பூமழை பொழிந்தனர். மறைகள் ஆர்த்தன.

கானவர் பெருமா னார்தம்
கண்ணிடந் தப்பும் போதும்
ஊனமு துகந்த ஐயர்
உற்றுமுன் பிடிக்கும் போதும்
ஞானமா முனிவர் கண்டார்!
நான்முகன் முதலா யுள்ள
வானவர் வளர்பூ மாரி
பொழிந்தனர் மறைகள் ஆர்ப்பு!

“கண்ணப்பா, என் வலத்தில் என்றும் மாறுபாடிலாது நிற்பாய்” என்று அருள் புரிந்தார் காளத்தியப்பர். இதனினும் சிறந்த பேறு உண்டோ? கண்ணப்பர் காளத்தியப்பர் அருகில் நிலைபெற்று நிற்பாராயினார்.

21. ஆண்டவனை நிமிர்த்திய அடியார்

வானவரும் காமுறுமாறு எல்லா வளங்களும் ஒருங்கே அமையப்பெற்ற சோழ நாட்டில் திருக்கடலூர் என்ற ஒரு திருத்தலம் உண்டு. இராதந்திர கற்பத்திலே திருமால் முதலியோர் அமிர்தத்தைக் குடத்திலிட்டுத் தூய்மையாகிய இந்தத் தலத்தில் உண்ணும் பொருட்டு வைத்தனர். அதுவே அமிர்த விங்கமாக உருப்பெற்று ஊன்றிக்கொண்டது. ஆதலின், இத்திருத்தலம் ‘கடலூர்’ எனப் பெயர் பெற்றது. அத்திருத்தலத்தில் எழுந்தருளி

யுள்ள இறைவர் திருநாமம் அமிர்தகடேச்சுரர். பாலனுக் காகக் காலனை உதைத்த புனிதமான தலம் இது. செந்தண்மை பூண்ட அந்தணர்கள் பலர் அங்கு வாழ்ந்தனர்.

வயலெல்லாம் விளைசெஞ் சாலி
வரம்பெலாம் வளையின் முத்தம்
அயலெலாம் வேள்விச் சாலை;
அணையெலாம் கழுநீர்க் கற்றை
புயலெலாம் கழுகின் கா(டு); அப்
புறமெலாம் அதன்சீர் போற்றல்
செலவெலாம் தொழில்கள் ஆறே
செழுந்திருக் கடலூர் என்றும்.

உழவர் பயிலும் பண்ணையில் மருதப் பாடலும், மறைக் கிழவர் பயிலும் இடங்களில் சாமப் பாடலும் முழங்கும். எருமைகள் சொரியும் பாலினால் தடாகங்களில் தாமரை தீம் பால் மணம் கமழும். வேள்விச் சாலையில் ஒதுங்கும் மேகங்களில் ஆகுதிப் புகை மணங்கமழும்.

திருவளர் பதியாகிய அத் திருக்கடலூரில் கலயனார் என்ற பெரியவர் வாழ்ந்தார். கடம் என்றால் கலயம் என்று பொருள். கலயர் என்பது சுவாமியின் பெயர். இதுவே இத்தலத்தில் அவதரித்த நாயனாருக்குத் தாய் தந்தையர் இட்ட பெயர் ஆயிற்று. அவர் அந்தணர் திரு மரபில் வந்தவர். கங்கை சூடிய மங்கைபாகன் மலரடியை இடையறாது சிந்தித்து அனலிடைப்பட்ட மெழுகுபோல் உள்ளம் உருகும் அன்பு மிக்கவர்; ஒழுக்கத்தால் உயர்ந்தவர்.

பாலனை ஆட்கொண்டு கூற்றை உதைத்த குன்ற வில்லியார் ஆகிய, அமிர்தகடேசப் பெருமானுடைய ஆலயத்தில், சாலவும் கமழச் சீலமுடன் நாடோறும் குங்கிலியத் தீபமிடும் திருத்தொண்டினை அன்புடன் செய்து, பாபத்தை விரட்டி வந்தார் கலயனார். ஆதலால் அவர் குங்கிலியக் கலய நாயனார் எனப்பட்டார்.

நாயனாருக்கு வறுமை வந்து எய்தியது. வறுமையையும் அவர் பெருமையாகவே நினைத்தார். தமது தூபப் பணியைத் தவறாது புரிந்து கொண்டிருந்தார்.

நாள் செல்லச் செல்ல வறுமை அதிகரித்து. நிலங்கள் எல்லாவற்றையும் விற்றுவிட்டார். வீட்டில் உள்ள அசையும் பொருள்களையும் விற்றார். பசியினால் சுற்றமும் மக்களும் பெரிதும் துன்புற்றார்கள். நாயனாரின் மனைவியார் மிகவும் வருந்தி, தமது திருமாங்கல்யத்தைக் கணவனாரிடம் தந்து, “சுவாமி! இதை விற்று நெல் வாங்கி வாருங்கள்” என்று கூறினார்.

மனைவியார் கொடுத்த தாலியைப் பெற்றுக் கொண்ட நாயனார் நெல் வாங்கும் பொருட்டுச் சென்றார். வழியில் ஒரு வணிகன் ஒப்பில்லாத குங்கிலியப் பொதியினைக் கொண்டு வந்தான். நாயனார் அவனை நோக்கி, ‘இது என்ன பொதி?’ என்று வினவினார். ‘இது குங்குலியம்’ என்றான் வணிகன். அதனைக் கேட்ட நாயனார் அகமும் முகமும் மலர்ந்தார். ‘ஐயனுக்கு இடும் குங்குலியம் இதுவாயின் நான் பேறு பெற்றேன். இதனினும் சிறந்த பேறு உண்டோ? இந்தக் குங்குலியத்தை விடுத்து வேறு என்ன பெறுவதற்கு இருக்கிறது?’ என்று சிந்தித்தார். வணிகனை நோக்கி, “ஐயா! நான் பொன் தருவேன். இப் பொதியினைத் தாரும்” என்று கூறித் தாலியை எடுத்துக் கொடுத்தார். வணிகன் அதனைப் பெற்றுக்கொண்டு குங்குலியப் பொதியைக் கொடுத்தான். நாயனார் அதிவிரைவாக அதனை எடுத்துக் கொண்டு திருக்கோயிலுக்குச் சென்றார். உடையவர் பண்டாரத்தில் பொதியைச் சேர்ப்பித்து, உலகினையும், மக்களையும் மறந்து எம்பிரானை நினைத்து, அயரா அன்புடன் வழிபாடு செய்து கொண்டிருந்தார்.

சிவபெருமான் திருவருளின்படி குபேரன் கலயநாயனாரது திருமாளிகை முழுவதும் பொன்னும்

மணியும் நெல்லும் அரிசியும் குவித்துவைத்தான். பசியினால் களைத்துத் துயிலும் அம்மையார் கனவில் இறைவன் எழுந்தருளி, தமது திருவருளால் செல்வம் நிறைந்த தன்மையை உணர்த்தியருளினார். திருவருட் செயலை எண்ணி எழுந்த அம்மையார், வீடு முழுவதும் பொன்னும், அரிசியும், நெல்லுமாகக் குவிந்திருப்பதைக் கண்டு திருவருளை வியந்து போற்றினார். விடியற்காலை யாதலினால் முழுகி, சமையலறைக்குள் சென்று, கணவனாருக்குத் திருவமுது சமைப்பாராயினார்.

“அன்பனே! மிகவும் பசித்திருக்கிறாய்; திருமனைக் குச் சென்று பாலன்னம் புசித்துப் பருவரல் தீர்க” என்று நாயனார் பால் அருளிச் செய்தார் கண்ணுதற் கடவுள். எம்பெருமான் ஆணையைக் கேட்டுக் கைகூப்பி வணங்கினார் கலயனார். இறைவர் ஆணையை மறுக்க அஞ்சி, திருக்கோயிலினின்றும் புறப்பட்டு மாட வீதியில் உள்ள தமது திருமனையினைச் சேர்ந்தார்.

இல்லத்தை யடைந்த நாயனார் அங்கு இருநிதிக் குவியல்கள் சேர்ந்த செல்வத்தைக் கண்டார். திருமாங்கல் யத்துடன் திகழும் மனைவியாரை நோக்கி, “இவையெல்லாம் எப்படி வந்தன?” என்று கேட்டார். அம்மையார் அவரைத் தொழுது, “எம்பெருமான் திருவருளால் வந்தன” என்று கூறினார்.

“என்னையும் ஒரு பொருளாக மதித்து ஆட்கொண்ட எந்தையின் திருவருள் திறம் என்னே?” என்று கைகூப்பி மெய்மறந்தார் நாயனார்.

நாயனார் மனைவியார் பரிகலம் திருத்தியமைத்து, சிவபெருமானுடைய அன்பர்களுடன் கணவனாரைத் தீபமும் மலரும் கொண்டு வழிபட்டு, இனிய உணவு படைத்து ஊட்டினார். அடியார்களுடன் கலயனார் உண்டு இன்புற்றார். செல்வம் எய்திய நாயனார் சிறப்பு மிக்க

அன்னம், நல்ல கறி, பால், தயிர், நெய் முதலியவைகளை அடியார்க்குப் படைத்துப் பசியாற்றி வருவாராயினார்.

திருப்பனந்தாள் என்னும் தலத்தில் தாடகை என்ற அம்மை இறைவரை வழிபடுவதற்காகத் திருமஞ்சனக் குடம் எடுத்துத் திருமுடிமேல் விடத் தூக்கியபொழுது சீலை அவிழ்ந்து விட்டது. அவிழ்ந்த சீலையை முழங்கையால் தகைந்து திருமுடி எட்டாமல் வருந்தினார் அம்மையார். அப்போது இறைவர் திருமுடி சாய்த்தார். அத்திருவருள் உலகறிந்துய்யச் சிவலிங்கத் திருமேனி வளைந்தேயிருந்தது. அத்திருமேனியை நேர்படச் செய்து வணங்க வேண்டும் என்று அரசன் அன்புகொண்டான். சிவலிங்கத் திருமேனியில் பூங்கச்சினைச் சுற்றி, அதன் முனையில் வலிய கயிறுகளைப் பூட்டி நேர்ப்படுத்த முயன்றான். ஆயினும் திருமேனி நிமிரவில்லை. அன்பின் மிகுதியால் வருந்திய மன்னன் தனது சேனைகளையும், யானைகளையும் கொண்டு இழுக்கச் செய்தான். அப்போதும் திருமேனி நிமிரவில்லை. அதனால் இரவும் பகலும் வருந்துவானாயினான். மன்னனது வருத்தத்தைக் கேட்டறிந்தார் குங்குலியக் கலய நாயனார். சிவ மூர்த்தியை செம்மை செய்து வணங்கும் திருநெறியை மேற்கொண்ட மன்னனை விரும்பி, தாமும் சடையப்பரை வணங்க எண்ணினார். இடையிலேயுள்ள திருத்தலங்களை வணங்கிக் கொண்டு திருப்பனந்தாள் வந்தார். மூன்று உலகங்களும் உய்ய முத்தி வளர்க்கும் அந்தணர் வாழும் அத் திருப்பதி வந்த நாயனார், கரையில்லாக் காதலினால் அரசனும், ஆனையும், சேனையும், சிவலிங்கத் திருமேனியை இழுத்து இழுத்துக் களைத்து வீழ்ந்திருப்பதைக் கண்டார். 'யானும் இளைப்புற்று எய்க்கும் இது பெறவேண்டும்' என்று எண்ணினார். பூங்கச்சுடன் சேர்ந்த கயிற்றினைக் கழுத்தில் பூண்டு வருந்தலுற்றார்.

நண்ணிய ஒருமை அன்பின்
 நாரூறு பாசத் தாலே
 திண்ணிய தொண்டர் பூட்டி
 இளைத்தபின் திறம்பி நிற்க
 ஒண்ணுமோ ? கலய னார்தம்
 ஒருப்பாடு கண்ட போதே
 அண்ணலார் நேரே நின்றார்;
 அமரரும் விகம்பில் ஆர்த்தார்.

அன்பாகிய நார் கொண்ட கயிற்றினால் திண்மை கொண்ட உண்மையன்பர் இளைத்த பின்னரும், இறைவர் சாய்ந்து நிற்க முடியுமா? கலயனாருடைய ஒருமைப் பாட்டின் பெருமையைக் கண்ட அண்ணலார் நேரே நின்றார். அமரர் ஆர்த்தனர். பூமாரி தூர்த்தனர். அரசனும் ஆனையும் சேனையும் களித்தனர். திருத்தொண்டர் திருவடிமீது அரசன் வீழ்ந்து வணங்கினான். “திரிபுரம் எரித்த மேருமலையை வளைத்த எம்பிரானை நேர்நிலை காணச் செய்தீர். அடியேனும் உய்ந்தேன்; உலகமும் உய்ந்தது” என்று ஏத்தினான். சிவபெருமானுக்குரிய திருப்பணிகளைச் செய்து மன்னன் நீங்கினான்.

குங்குலியக் கலய நாயனார் பின்னரும் சில பகல் வைகி, சடையப்பராம் விடையவரை வழிபட்டுத் திருக் கடலூர் சென்று திருத்தொண்டு புரிந்துவந்தார்.

சீகாழித் தலைவராம் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளை யாரும், தாண்டக வேந்தராம் திருநாவுக்கரசு நாயனாரும், ஒருங்கே சேர்ந்து அடியார் குழாங்களுடன் திருக்கடலூருக்கு எழுந்தருளி வந்தனர். அதுகண்ட நாயனார், அளவிலா மகிழ்ச்சி கொண்டு வணங்கித் திருமனைக்கு அழைத்துக்கொண்டு சென்றார். அன்பின் மிகுதியினால் அறுகவையுண்டியும் படைத்து, குருவருளும் ஒருங்கே பெற்றனர்.

காலனையும் காமனையும் காய்ந்த கடலுர்ப்பெரு
மானுக்குக் கலயனார் விருப்புறும் அன்பு மேன்மேலும்
பொங்க ஒருப்படும் உள்ளத்தோடும் திருப்பணி பலவும்
செய்து சிவபத நிழலிற் சேர்ந்தார்.

22. கேசம் களைந்தார்!

பாசம் களைந்தார்!

வீராணத்து ஏரி மிகப் பெரியது என்றாலும் கடலை
நோக்க அது சிறியதுதானே? இவ்வாறே ஆண்டவன் பெரிய
பொருளாயினும், அவருடைய நாமத்தைச் சொல்கிற
அடியவர்கள் அவரைவிடப் பெரியவர்களாம்!
அதனால்தான் 'தொண்டர்தம் பெருமை சொல்லவும்
பெரிதே' என்றார் ஞானக்கிழவியாகிய ஒளவைப்பாட்டி.

மானக்கஞ்சாற நாயனார் சிறந்த அடியவர்.
கஞ்சாளுர் என்பது சோழ நாட்டில் மாயூரத்துக்கு அருகே
ஆனைதாண்டவ புரத்துக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிறது. அங்கு
வேளாளர் மரபில் அவதரித்தவர் மானக்கஞ்சாற நாயனார்.
அரசருக்குப் படைத்தலைமை வகிக்கும் உரிமையுடையது
அக்குடி. சிவபெருமான் திருவடியிற் சிறந்த அன்பு பூண்ட
நாயனார் இறைவரது சரணகமலத்தை மனத்திலேயே
கோவிலாகக் கட்டிவைத்துக் கொண்டார். அவர்
மெய்ப்பொருளை அறிந்தவர் மட்டுமன்று; அறிந்து
உணர்ந்தவர். அறிவது வேறு உணர்வது வேறு. சிந்தையைச்
சிவனுக்காக்கிய நாயனார் செல்வத்தை
அடியவர்க்காக்கினார்.

எல்லா நலங்களும் அமைந்திருந்த நாயனாருக்கு
மகப்பேறு இல்லாதது பெரும் குறையாக இருந்தது. மகப்
பேறு வேண்டிப் பல விரதங்களை மேற்கொண்டார்.

சிவபெருமானின் திருவருளால் நாயனாரின் மனக் குறை நீங்கியது. அவரது மனைவியாருக்கு மணியவியிறு வாய்த்தது. ஐயிரண்டு திங்கள் சென்றதும் அழகொழுமும் பெண் குழந்தை பிறந்ததால் பெற்றோர் மிகவும் மகிழ்ந்தனர். அக் குழந்தை செல்வத்தில் தவழ்ந்து, அன்பில் வளர்ந்தது. நாளடைவில் அக்குழந்தை மணப்பருவம் அடைந்தது.

புதல்வியைத் தகுந்த மணாளனுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுத்து விட வேண்டும் என்று எண்ணினார் நாயனார். வைத்தீசுவரன் கோவிலுக்குப் பக்கத்திலுள்ள பெருமங்கலத்தில் சேனாதிபதி மரபில் வந்தவர் ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார். அவருக்கு அப் பெண்மணியை மணம் முடிக்க வேண்டிப் பெரியோர்கள் மானக்கஞ்சாற நாயனாரிடம் வந்தனர்.

வந்தமூதறி வோரை மானக்கஞ் சாறனார்
முந்தைமுறை மையின் விரும்பிமொழிந்த மணத்திறங்
கேட்டே

‘எந்தமது மரபினுக்குத் தகும் பரிசால் ஏயும்’ எனச் சிந்தைமகிழ் வறவுரைத்து மணநேர்ந்து செலவிட்டார்.

அழகாகப் பாடுகிறார் சேக்கிழார் பெருமான், அறிவாளிகள்தான் பெண் பேச வேண்டுமாம்!

வந்த அறிஞர்களை மானக்கஞ்சாறனார், “வாருங்கள், வாருங்கள்” என்று வரவேற்றுப் பால், பழம் கொடுத்து உபசரித்து, வந்த காரியத்தை வினவினார்.

“எங்கள் ஊர் பெருமங்கலம். அங்கே ஏயர்கோன் என்று ஒருவர் இருக்கிறார். அவருக்குத் தங்கள் புதல்வியை மணம் பேச வந்தோம்” என்று அவர்கள் கூறினார்கள்.

பிள்ளையின் குலம், கோத்திரம், குணம், ஒழுக்கம் முதலியவற்றை யெல்லாம் விசாரித்தறிந்த மானக்கஞ்சாறனார், தம் மகளைக் கலிக்காமர்க்கு மணம் செய்து

கொடுக்க இசைந்தார். பொருத்தமான மண நாளைச் சோதிடர்கள் கூறினார்கள். அதன்படி திருமணம் நிச்சயிக்கப் பெற்று, மணமகள் மாளிகையிலேயே திருமணத்தை நடத்துவது என முடிவு செய்யப்பட்டது.

மாப்பிள்ளை அழைப்புக்குக் கலிக்காமர் வெண்புரவி மீது வந்து கொண்டிருந்தார். சுற்றம் அவரைச் சூழ்ந்து சென்றது. கலிக்காமர் கஞ்சாளுரின் அருகில் சென்றார்.

மானக்கஞ்சாற நாயனாரது அன்பின் திறத்தையும், அவரது புதல்வியின் பண்பையும் உலகுக்கு அறிவிக்க வேண்டும் என்று கருதினார் எம்பெருமான். மாவிரதம் என்பது சைவத்தின் அகப்புறச் சமயம். மாவிரத முனிவராக வேடம் பூண்டு வந்தார் சிவபெருமான். திருநீற்றைக் குழைத்திட்ட நெற்றி, குடுமியின் நுனியில் எலும்பு மணி, காதுகளில் குண்டலங்கள், தோளில் உத்தரீயம், மார்பில் மயிர்ப் பூணூல், இடையில் செருகிய திருநீற்றுப்பை ஆகிய இந்தக் கோலத்துடன் ஞான சூரியனாக மானக்கஞ்சாறனார் மனையை அடைந்தார்.

ஞானச்செய் தவரடிமேற் பணிந்துமனை யகம்நண்ணி
மானக்கஞ் சாறனார் மணக்கோலம் புனைந்திருந்த
தேனக்க மலர்க்கூந்தல் திருமகளைக் கொண்டணைந்து
பானற்கந் தாமறைத்து வருமலரைப் பணிவித்தார்.

மாவிரத முனியைக் கண்டார் மானக்கஞ்சாறனார். அவரது உள்ளத்தில் அன்பு பொங்கியது. கைகள் சிரத்தில் குவிந்தன. எதிரே சென்று, “கோவே வருக; மெய்ஞானக் குருவே வருக” என்று அன்பு வழிய அழைத்துவந்து ஆசனத்தில் இருத்தினார். “தங்கள் வருகை குலம் செய்த புண்ணியம்” என்று வலம் வந்து வணங்கினார்.

நாயனார் வீட்டில் திருமணம். மாப்பிள்ளை வந்து கொண்டிருக்கிறார். மணப்பெண் அலங்காரம் செய்து கொண்டிருந்தாள். வந்த பெரியவர் ஒன்றும் தெரியாதவர்

போல், “இங்கு நிகழும் மங்கலச் செய்கை யாது?” என்று வினவினார்.

“அடியேனின் மகளுக்குத் திருமணம்” என்றார் நாயனார்.

திருமணத்தன்று பெரியவர் யாராவது மணப்பெண் வீட்டுக்கு வந்தால் மணப்பெண்ணை அவரது திருவடியில் வீழ்ந்து வணங்கச் செய்து, “திருநீறு பெற்றுக் கொள்” என்பார்கள்.

மானக்கஞ்சாற நாயனார் விரைந்து இல்லத்தினுட் சென்று, மணக்கோலம் பூண்டிருந்த மணமகளை அழைத்து வந்து, “குழந்தாய்! இம்மாதவரடியில் வீழ்ந்து வணங்குக” என்றார். உடனே, அப்பெண்மணி முனிவரின் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினாள். முனிவர், “மங்களம் உண்டாகுக” என்று வாழ்த்தினார்.

முனிவரின் பார்வை வணங்கிய மணப்பெண்ணின் கூந்தல் மேற்சென்றது. மைபோல் கறுத்திருந்த அவளது கூந்தல் நாற்றுப் போல் அடர்ந்து, ஆலம் விழுது போல நீண்டிருந்தது. “இவள்தான் மணப் பெண்ணோ? நிரம்ப அழகு மானக்கஞ்சாறரே! நான் மாவிரத சைவன். நான் அணிந்துள்ள முப்புரி நூல் தலை மயிரினால் ஆக்கப்பட்டது. இப்பெண்ணின் நீண்ட கூந்தல் நமக்குப் பஞ்சவடியாகும்” என்றார் முனிவர்.

மானக்கஞ்சாறனார் ஒரு நொடிகூடத் தாமதிக்க வில்லை. மகளின் அழகுக்கு மூலமானது கேசம் என்பதும், அவளுக்கு அப்போது திருமணம் நிகழவிருக்கிறது என்பது கூட அவர் நினைவில்லை. சிவனடியாரின் விருப்ப மொன்றே அவர் சிந்தை முழுதும் நிறைந்திருந்தது.

பஞ்சவடி என்பது பூணூலில் ஒருவகை. இடையில் வைத்திருந்த வாளையெடுத்தார். வேகமாக, “நான் செய்த நல்வினையே நல்வினை. முன்னைத் தவப்பயன்

இருந்தால்தான் இந்தத் தானம் கொடுக்க முடியும்” என்று கூறி, மகளின் அழகிய கூந்தலை அப்படியே அறுத்தார். அம்மங்கையும் மறுக்காமல் முடி தந்த பெருமையை என்னென்பது?

மயிர்க்கற்றை மானக்கஞ்சாறர் கைக்கு
அடங்கவில்லை. இருளைப் பிடித்துக் கொடுத்ததுபோல்,
அவர் மாவிரதியர் மலர்க்கையில் அதனை நீட்டினார்.

மங்கைக்கு அடுத்த கணத்தில் திருமணம். அந்த நேரத்தில் விதவைக் கோலத்தைக் காட்டும் வண்ணம் கூந்தலை எடுக்க யாரே துணிவர்? மானக்கஞ்சாறர் அறுத்தது மகளின் கூந்தலையன்று; பிறவிப் பிணியின் வேரை அறுத்து விட்டார்.

கூந்தலைப் பெற்றுக் கொள்பவர்போல் நின்ற மாவிரதியர் மாயமாய் மறைந்து விட்டார். வெள்ளிமலை மேல் பொன்மலை இருப்பதுபோல் சிவபெருமான் விண்ணில் காட்சி தந்தார்.

“அன்பனே! இந்த அன்பு யாருக்கு வரும்? அடியா ரிடத்து நீ பாய்ச்சுகின்ற அன்பு வெள்ளத்தை உலகறியச் செய்தோம்” என்று விண்ணிலிருந்து ஒரு குரல் ஒலித்தது; அறுக்கப்பட்ட கூந்தல் முன்னையிலும் மேலாக அம் மங்கையின் தலையில் பொலிவுற்றது.

கலிக்காம நாயனார் மாப்பிள்ளைக் கோலத்தில் மணமகளின் இல்லத்தை அடைந்தார். அங்கு சிவபெருமான் முனிவர் கோலத்தில் வந்து மணப்பெண்ணின் கூந்தலைக் கேட்டுப் பெற்று அருள் புரிந்த நிகழ்ச்சியை அங்கு கூடியிருந்தவர்கள் அதிசயத் துடன் அவரிடம் கூறினர். அதனைக் கேட்டுப் பெருவியப் புற்ற கலிக்காமர், “சிவபெருமானுக்குக் கூந்தலைக் கொடுத்த அறமகள் எனக்கு மனைவியாக வருகிறாளா?” என்று கூறி மகிழ்ச்சியடைந்தார். மானக்கஞ்சாற

நாயனாரின் புதல்விக்கும், கலிக்காமர்க்கும் சிறப்பாகத் திருமணம் நடைபெற்றது. சிவனடியார்களுக்கும், ஏழைகளுக்கும் இன்னமுது ஊட்டிப் பொருள் கொடுத்தனர். கலிக்காமர் மணமகளை அழைத்துக் கொண்டு, தமது ஊருக்கு வந்து இல்லறத்தை நல்லறமாக நடத்தினார்.

23. அமுது செய்வித்த அடியார்

திருத்துறைப்பூண்டியிலிருந்து திருவாரூர்க்குச் செல்லும் வழியில் உள்ளது கணமங்கலம் என்ற ஊர். அந்த ஊரின் வயல்களில் விளையும் பயிர்கள் யானையையும் மறைக்கும் உயரம் வளர்ந்ததாம். அவ்வளவு வளம் செறிந்த ஊர். அந்த ஊரில் வேளாளர் குலத்தில் தோன்றியவர் தாயனார். சிவத்தொண்டில் ஈடுபட்ட அவர், சம்பா அரிசியின் அமுதும், செங்கீரையும், மாவடுவும் சிவபெருமானுக்கு நாள்தோறும் அமுது செய்வித்தார். இவ்வாறு நீண்ட காலம் அவர் சிவத்தொண்டு செய்து வந்தார். அவரது அன்பை உலகுக்கு உணர்த்த வேண்டும் என்று திருவுளம் கொண்டார் சிவபெருமான். அதனால் நாயனாரின் செல்வம் எல்லாம் மறைந்துவிட்டது. நாயனார்க்கு வறுமையை உண்டாக்கினார் ஆண்டவன். ஆயினும், அவர் முன்செய்து கொண்டிருந்த திருத் தொண்டினை விடவில்லை. கூலியாட்களை வைத்து வேலை வாங்கிய அவர், இப்போது மிகுந்த ஏழையாகிக் கூலிக்கு நெல்லறுக்கத் தொடங்கினார். கூலியாகக் கிடைக்கும் நெல்லில் செந்நெல்லைச் சிவபெருமானுக்கு ஒதுக்கித் திருவமுது படைப்பது என்றும், கூலியாகக் கிடைக்கும் கார் நெல்லைத் தாம் உண்பது என்றும் உறுதி கொண்டார்.

ஈசன் விளையாடினார்! நாயனாருக்குக் கிடைத்த கார்நெல்லெல்லாம் செந்நெல்லாகச் சம்பா நெல்லாகத் தொடங்கியது. அதாவது நாயனாருக்குச் செந்நெல் மட்டுமே கிடைத்தது. கார் நெல்லே கிடைக்கவில்லை. நாயனார் சிறிதும் கவலைப்படவில்லை. "எல்லா நெல்லையும் சுவாமிக்குத் திருவமுது ஆக்கி விடலாம்" என்று மகிழ்ந்தார். அப்படியே சிவபெருமானுக்குத் திருவமுது செய்வித்தார். தாம் பட்டினிகிடந்தார். நாயனாரின் மனைவியார் தோட்டத்தில் உள்ள கீரைகளைப் பறித்துப் பலவகைக் கறிகளாகச் சமைத்துக் கணவனார்க்கிட்டுத் தாமும் உண்டு வந்தார். ஈசன் இதனையும் நீண்ட நாட்கள் தொடர விடவில்லை. அவர்கள் தோட்டத்தில் கீரைகளும் இல்லாமற் போய் விட்டன. தண்ணீர் மட்டுமே அவர்களுக்கு ஆகாரமாகியது.

வழக்கம்போல் நாயனார் செந்நெல்லரிசி திருவமுது, மாவடு, செங்கீரை ஆகியவற்றைக் கூடையில் வைத்துக் கொண்டு, அம்மையாருடன் திருக்கோயிலுக்குத் தளர்ந்து சென்றார். அவரது மனைவியார் அவரைவிடத் தளர்ந்து சோர்ந்து சென்றார். நாயனார் தளர்ந்து விழப்போனார். அச்சமயம் அவரது மனைவியார் பஞ்சகவ்வியத்தை முடிச்சென்ற தமது கையினால் கணவர் விழாமல் தடுத்தார். நாயனார் விழவில்லை. அவர் வைத்திருந்த கூடையில் இருந்த திருவமுது, மாவடு, செங்கீரைகள் முதலிய யாவும் நில வெடிப்பில் சிந்தின. அதனைக் கண்ட நாயனார் மிகவும் மனமுடைந்து போனார். பட்டினியால் ஏற்பட்ட உடற்சோர்வைவிட, சுவாமியின் திருவமுது கீழே சிந்தியதால் ஏற்பட்ட உள்ளச்சோர்வு அவருக்குப் பெரும் துன்பம் தந்தது.

‘இன்றைக்கு இனித் திருவமுது ஆக்க முடியாது. திருவமுது படைக்கவிலையென்றால் ஆண்டவர் பட்டினி

கிடப்பார். சிவபெருமானுக்குத் திருவமுது செய்வது என்னுடைய கொள்கை, கொள்கை தவறினால் இனி உயிர் வாழக் கூடாது' என்று எண்ணினார் நாயனார். “அடியார்க்கு இரங்கும் அண்ணலே! இவ் வெடிப்பில் உள்ள திருவமுதை உண்க. இல்லையேல் என் கழுத்து ஊட்டியை அறுத்துக்கொண்டு சாவேன். இது உன்மேல் ஆணை” என்று கதறி நின்றார்.

சுவாமி சிறிது காலம் தாழ்த்தினார். நாயனாரோ காலம் தாழ்த்தாமல், கத்தியை எடுத்துக் கழுத்தோடு ஊட்டியை அறுக்கத் தொடங்கினார்.

திருவமுது சிந்திய நில வெடிப்பிலிருந்து சுவாமியின் திருக்கரம் வெளியே வந்தது; அன்னத்தை எடுத்து உண்ணவில்லை அந்த திருக்கரம். நாயனாரின் கையைப் பற்றிக்கொண்டது. ஆண்டவரின் ஸ்பரிசும் பெறும் பாக்கியம் பெற்று நாயனார் கொலை முயற்சியை விட்டார். சுவாமியின் திருக்கரம் அன்னத்தையும், வியஞ் சனங்களையும் எடுப்பதும், பிறகு நில வெடிப்புக்குள் மறைவதுமாக இருந்தது. சுவாமி திருவமுது செய்து மாவடுவை வெடுக்கு வெடுக்கென்று கடிக்கும் ஓசையும் நில வெடிப்பிலிருந்து கேட்டது.

திருவருளை வியந்த நாயனார் உள்ளம் உருகிக் கண்ணீர் பெருக்கினார்.

உண்டு முடித்த ஐயன் “நீ செய்த செயல் நன்று; நீ உன் மனைவியுடன் சிவலோகம் வருக” என்று கூறி, அனுக்கிரகம் புரிந்து மறைந்தார்.

நாயனார் தம் கழுத்தினை அரிவாளால் அரிய முற்பட்டதால், “அரிவாட்டாயர்” என்று போற்றப் பட்டார்.

24. வேந்தன் கழல்காட்டிய வேய்ங்குழல்

மேல்மழை நாடு சோழவள நாட்டின் உட்பிரிவுகளில் ஒன்று. இது மண்ணுலகுக்கு அருமங்கலமாக விளங்குவது. அதற்கும் ஒரு தனி மங்கலமாகப் பொலிவது திருமங்கலம் என்ற பழமையான திருத்தலம். இத்தலம் லால்குடி இரயில் நிலையத்திலிருந்து பூவாளுர் வழியே வடமேற்கில் மூன்று கல் தொலைவில் உள்ளது. தாய்க்கொலை செய்த பாவம் நீங்கப் பரசுராமர் இறைவரை இங்கு வழிபட்டு அருள்பெற்றார். இறைவர் பரசு என்ற படைக்கலத்தை நல்கினார். அதனால் இங்குள்ள இறைவருக்குப் பரசுராமீசுவரம் உடையார் திருமழுவுடைய நாயனார், சாமவேதிசுவர் என்ற திருநாமங்கள் வழங்குகின்றன. நல்ல நீர்வளமும் நிலவளமும் உடைய இத்திருத் தலத்தில் வேத ஓசையும், வேய்ங்குழல் ஓசையும், வெண்சங்க ஓசையும் எப்போதும் இனிமையாக முழங்கும்.

சீரும் சிறப்பும் பொருந்திய அத்திருப்பதியில், ஆயர் குலம் செய்த தூய பெருந்தவத்தினால் ஆனாய நாயனார் அவதரித்தார். இறைவருக்குப் பஞ்ச கவ்யம் தருவதும் திருநீற்றுச் சாணம் தருவதும் பசுக்களே. பசுக்களை இனிது காக்கும் குலம் ஆயர் குலம். அக்குலம் விளங்கத் தோன்றிய நாயனார் ஆன்களை உடையவராதலின் ஆனாயர் என்னும் திருநாமம் பெற்றார். ஆயர் குலத்தார் அனைவரும் யதுகுலக்ஷத்திரியர். யதுகுல மரபு, உயர்ந்த மரபு. அவர்களில் பலர் அரசர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். யதுகுலத்தாருக்குச் சில பகுதிகளில் மந்திரி என்றே பெயர் வழங்குகிறது. ஆகவே, அவர்களில் பலர் மந்திரிகளாகவும் இருந்திருக்கிறார்கள் என்று அறியலாம். அந்த யதுகுலத்தில் பிறந்தோர்

அனைவரும் திருமண் இட்டுக் கொள்கிறவர்கள். ஆனால், பழங்காலத்தில் அவர்களில் திருநீறு அணிந்து கொண்டவர்களும் உண்டு என்று தெரிகிறது.

ஆனாயர் தூய ஒளியை வீசும் வெண்ணீற்றை விரும்பும் திருத் தொண்டில் நின்றார். மனத்தாலும் வாக்காலும் சிவபெருமானை அன்றி வேறு ஒன்றையும் விரும்பவில்லை. ஐந்தெழுத்தை ஓதும் சிந்தையுடைய அவர், திருநீற்றை நிறையப் பூசிக் கொண்டும், திருநீறு பூசும் தொண்டரைக் கண்டு அன்பு செய்தும், அவர் உள்ளம் உவக்கத் தொண்டு செய்தும் மகிழ்வார்.

கன்றுகளையும், பசுக்களையும், எருதுகளையும் புறங்காட்டுக்குக் கொண்டு சென்று, விலங்குகளால் வரும் துன்பமும், நோயும் வராவண்ணம் காப்பாற்றி, இனியமென்புல்லையருந்தி, நன்னீர் பருகிவித்து ஆன் இனங்கள் அளவின்றிப் பெருகுமாறு செய்தார், ஆயனார். கன்றுகள், பால் கறவை மாறிய பசுக்கள், பால் கறக்கும் பசுக்கள், சினைப் பசுக்கள், இளங்கன்றுடைய பசுக்கள், எருதுகள் ஆகிய இவைகளைத் தனித்தனியே கொண்டிருந்த தொழுவங்கள் பல அவரிடம் இருந்தன. கோவலர் என்றும் ஏவல் புரிந்திட ஆயர்குலத் தலைவராக விளங்கினார் ஆயனார். சிவமூர்த்திக்கு உபயோகமாகும் பால் முதலியன தரும் ஆவின் குலத்தைக் காப்பாற்றிச் சிவப்பணி செய்து வந்த அவர், சிவபெருமான் திருவடியில் அன்பு பொருந்திய இசையுடனே, வேயங்குழல் ஊதுவதை மேற்கொண்டார்.

இசை எல்லோரையும் இசைவிப்பது. எல்லா உயிர்களையும் இசைவிப்பது. இனிய இசையால் கல்லும் புல்லும் உருகும். சராசரங்கள் தழைக்கும்.

இசைக் கருவிகள் ஐந்து வகைப்படும். துளைக் கருவி, நரம்புக் கருவி, தோற் கருவி, கஞ்சக் கருவி, மிடற்றுக் கருவி

என்பன. அதில் புல்லாங்குழல், துளைக் கருவியாகும். யாழ், நரம்புக் கருவி, யாழைவிடக் குழல் உயர்ந்தது. யாழ் செயற்கை; குழல் இயற்கை.

கானகத்தில் மூங்கில்கள் ஓங்கி வளர்ந்திருக்கும். அதில் சில சமயம் நெருப்பு உண்டாவதால் சில மூங்கில் குழாய்களில் தொளை உண்டாகும். அப்பொழுது காற்று வீசும். அதனால் அந்தக் குழாய்களில் இயற்கையாகவே இனியநாதம் உண்டாகும். இந்த இனிய வேயங்குழலை முதன்முதலாக ஊதி உயிர்கட்கு இன்பமூட்டியவர் முருகவேள். 'குழலன் கோட்டன் குறும்பல்லியத்தன்' என்று கூறுகிறது திருமுருகாற்றுப்படை. பின்னர் வேயங்குழலை வாசித்துப் பசுக்களுக்கு மகிழ்ச்சியை விளைவித்தவர்கண்ணபிரான்.

ஓத்த நிலத்தில் காற்று மயங்காதபடி இனிது வளர்ந்த மூங்கிலை, ஒரு புருடாகாரமாய் வெட்டி, அதனை நிழலிலே ஓராண்டு உலருமாறு செய்யவேண்டும். நான்கு பக்கங்களின் காற்று மயங்கின் நாதம் இராது. இளமையாகவும் முதுமையாகவும் இன்றி ஒரு புருடாயுள் வளர்ந்த மூங்கிலாக இருக்கவேண்டும். அவ்வாறு ஓராண்டு நிழலில் உலர்ந்த குழல்களில் திருகுதல், பிளத்தல் முதலியன இன்றிச் செவ்வையாக இருப்பதை எடுத்து, அடிப்புறத்தில் ஓரங்குலம் விடுத்து, ஊதுவதற்குத் தொளை போடவேண்டும். இவ்வாறு இசைக்கலை நூலில் கூறிய முறைப்படி வளர்ந்த மூங்கிலில் நன்கு செய்து அமைத்த குழலில், எம்பிரானுடைய பஞ்சாக்கரத்தைத் தொடுத்து, ஏழிசையின் சுருதி பெற வாசித்து, சராசரங்களெல்லாம் பொருந்துமாறு இசையழுது வழங்கினார், ஆனாயர். வன்மை, மென்மை, சமன் என்ற மூவகையான ஒலிகளால் அமிர்தம் ஒழுகுவதுபோல் இவர் இனிய குழலை வாசித்தபோது, சரம், அசரம் இரண்டும் உருகி

இசைமயமாயின. பிறவிப் பெரும் பிணிக்குச் சிறந்த மருந்தாகிய திரு ஐந்தெழுத்து அந்த இசைக்கு உள்ளுறையாக விளங்கிய படியால், உலகங்களெல்லாம் அதனைக் கேட்டு உய்வு பெற்றன.

ஒருநாள் ஆனாயர் நறுமலர் மாலை புனைந்தார்; தலைமயிரைக் கோதி ஒரு புறம் முடித்தார். அதில் கண்ணிமாலையைச் சூடினார். வடிந்த காதிலே காந்தள் மலரைச் செருகினார். மரவுரியும், தழையுடையும் கட்டிக் கொண்டு, நெற்றி நிறையத் திருநீறு பூசிக்கொண்டார். காலில் தோற்பாதுகை தரித்துக்கொண்டார். வெண்கோலும் வேயங்குழலும் எடுத்துக்கொண்டு, ஏவலரும் கோவலரும் தொழுது சூழ, ஆனிரைகளும் சூழ, முல்லை நிலத்துக்குச் சென்றார். அப்பொழுது கார்காலம். முல்லை மலர் பூத்து எங்கும் இயற்கை யன்னை களிநடம் புரிந்தாள்.

அழகிய கொன்றை மரம் ஒன்று இனிது பூத்திருந்தது. தாழ்ந்த கிளைகளைக் கொண்டிருந்த மரத்தில் வண்டுகள் தேனை உண்டு உலவின. அக்கொன்றை மரத்தில் இருந்த பூங்கொத்துகளும், கனிகளும் அவருக்குச் சிவபெருமானை நினைவூட்டின. ஆத்தி சூடியமர்ந்த தேவனின் நினைவு வந்ததும், உள்ளம் உருகியது. அன்பு ஊறிப் பொங்கிய அமுத இசைக்குழலில் இசை வெள்ளத்தின் மடையைத் திறந்தார். பிறவிப் பெரும் பிணிக்குச் சிறந்த மருந்து திரு ஐந்தெழுத்தே. அது வேத இருதயமாக எல்லா மந்திரங்கட்கும் மூலமாக மகா மனுவாக விளங்கும். இத் திருமந்திரத்தை உள்ளுறையாக வைத்து, எல்லா உயிர்களுடைய எலும்பும் கரையுமாறு குழல் வாசிக்கத் தொடங்கினார் ஆனாயர். அந்த இன்னிசை கற்பகப் பூவிலிருந்து உண்டாகிய தேனும், தேவாமிருதமும் கலந்து பாய்வதுபோல் எல்லா உயிர்களுக்குள்ளும் புகுந்து நிரம்பியது.

ஆனாய நாயனாரின் இனிய நாதத்தைக் கேட்ட ஆனிரைகள் அறுகருந்தி அசை போடாமல் அருகு வந்து நின்றன. தாய்மடியில் பால் குடித்துக் கொண்டிருந்த இளங்கன்றுகள் பால் குடிப்பதை விட்டு மறந்து நின்றன. எருதுகளும் மான் முதலிய விலங்குகளும் மயிர்சிலிர்த்து வந்து அணைந்தன. ஆடுகிற மயில்கள் ஆடல் விடுத்து அருகு வந்தன. நாகலோகத்திலிருந்த நாகர்கள் பிலவழியே வந்து இன்புற்றனர். விஞ்சையர், கின்னரர், தேவர் முதலியோர் உருகி விமானங்களின்மீது வந்து அணைந்தார்கள்; கற்பகத் தருவின் கீழ் அமர்ந்து கிளிகளுக்கு அமுது ஊட்டிக் கொண்டிருந்த அமர மாதர்கள் அக்கிள்ளைகளுடன் கூந்தல் அணைய விமானம் ஏறி வந்து இசையமுதைப் பருகி உருகினார்கள். இசையைக் கேட்டு வாய்பிளந்து நின்றிருந்த பாம்பின் அருகில் மயில் இருக்கிறது. மயிலின் மீது பாம்பு விழுந்து புரள்கிறது. சிங்கமும் யானையும் ஒன்றுபட்டு நிற்கின்றன. 'ஆ' வென்று வாயைப் பிளந்து கொண்டு நிற்கும் புலிக்கு அருகில் வந்து நிற்கிறது மான். இப்படியாகப் பகைவர்கள் ஒன்றுபட்டு நின்றனர். காற்று வேகமாக வீசவில்லை. மரங்களின் மலர்க்கிளைகள் அசையவில்லை. மலையிலிருந்து விழும் அருவிகளும் ஆறுகளும் ஒலித்து ஓடவில்லை. முகில் மழை பொழியாது நின்றது. சமுத்திரத்தில் அலை ஓய்ந்து விட்டது. ஆனாயரின் குழல் வண்ணத்தில் சராசரங்கள் யாவும், விண்ணுலகும் மண்ணுலகும் இசைமயமாகிப் பொறிபுலன் கரணங்களெல்லாம் ஒன்றுபட்டன. உருகி உருகி அன்பு பெருகி நின்றன. மண்ணும் விண்ணும் நிறைந்த அவ்விசை பொய்யன்புக் கெட்டாத ஐயன் திருச்செவியிலும் அணுகியது.

ஆனாயர் குழலோசை கேட்டருளி அருட்கருணை தானாய திருவுள்ளம் உடையதவ வல்லியுடன் கானாதி காரணராம் கண்ணுதலார் விடையுகைத்து வானாறு வந்தணைந்தார் மதிநாறுஞ் சடைதாழ்.

அருட்கருணையாய் திருவுள்ளமுடைய தவ வல்லியாகிய அம்பிகையுடன், கானம் முதலிய கலைகட்கெல்லாம் காரணராகிய கண்ணுதற் கடவுள் விடையின் மீது விண்மிசை தோன்றியருளினார். குழல் ஒலியில் ஐந்தெழுத்தினால் பரவும் இசையை விரும்பிய திருக்கூத்தர் திருத்தொண்டர் முன்னே நின்று அருள் புரிந்தார். செம்மை மனமுடைய பெரியோருடைய குழல் நாதத்தை எப்பொழுதும் கேட்க விரும்பிய எம்பெருமான், “இந் நின்ற நிலையே நம்பால் அணைவாய்” என்று அருளிச் செய்தார். ஆனாயர் குழல் வாசித்தவண்ணமாகவே இறைவர் அருகில் விளங்கும் பதம் பெற்றார்.

25. கையிருக்கக் கூட்டை ஏன்?

அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களில் துறவற நெறி நின்று வீடு பேறு பெற்றவர் இருவர். ஒருவர் திருநாவுக்கரசு நாயனார்; மற்றவர் மூர்த்தி நாயனார்.

பரம கருணாநிதியாகிய சிவபெருமானுக்குச் செய்யும் திருத்தொண்டுகள் பலவற்றுள் சந்தனக் காப்பு சிறந்தது. சிவபெருமான் திருமேனியில் சந்தனக் காப்பு பொருத்திக் குளிர்வித்தால், உலகில் உள்ள எல்லா உயிர்களையும் குளிர்விப்பது போலாகும்.

கஸ்தூரி, கோரோசனம், குங்குமப்பூ, பச்சைக் கர்ப்பூரம் முதலிய நறுமணப் பொருள்களைக் கூட்டி, இறைவருக்கு ஒரு முறை சந்தனக் காப்புச் செய்தவர் தேவ வருடத்தில் கோடி வருடம் சிவலோகத்தில் இன்புற்று இருப்பர்.

ககந்த கந்தங் கலவிய லேபனம்

உகந்த லிங்கத் தொருதினஞ் சாத்தினோர்

இகந்து பாவம் இமையவர் கோடியான்
டகந் தெளிந்தங் கரம்பதி நண்ணுவார்

என்பது சிவ புண்ணியத் தெளிவு. இத்திருத்தொண்டினை இடையறாது செய்து சிவபதம் பெற்றவர் மூர்த்தி நாயனார்.

தமிழகத்தில் பழமையான நாடு பாண்டிய நாடு. அது நல்வழியில் வந்த செல்வமுடைய குடிகள் பலர் நிறைந்து வாழும் சிறப்புடையது. 'பூழியர் கோன் தென்னாடு முத்துடைத்து' என்று திருவாக்கின்படி, முத்தும் முத்தமிழும் தந்து முதன்மை பெற்றது. செந்தமிழ்க் கழகமும் சந்தனச் சோலையும் விளங்கும் பொதிய மலையிலிருந்து வீசும் தென்றற் காற்றினால் குளிர்வது அந்நாடு. தென்றலும், தென்றமிழும் பிறந்த நாடு அதுவாயின் அதன் பெருமையை ஆரே அளக்கவல்லார்? எந்நாட்டினும் சிறந்த அந்நாட்டின் தலைநகரம் மதுராபுரி. அகிலலோக நாயகி தடாதகைத்தாய் திருவவதாரம் செய்ததும், இறைவர் இருந்து அரசு புரிந்ததும், அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல் புரிந்ததும் மதுரைமாநகரில் எனின், அதன் சிறப்பு இமய மலையிலும் உயர்ந்தது அன்றோ? திருமகள் நீங்காது வாழும் அத்திருநகரில் முத்தமிழ்ச் சங்கம் ஓங்கி உயர்ந்திருந்தது. இத்தகு சீரும் சிறப்பும் மிக்க மதுரையம்பதியில் மூர்த்தி நாயனார் திருவவதாரம் செய்தார். வணிகர் குலம் செய்த மாதவத்தால் தோன்றிய அவர். அகப்பற்று புறப்பற்று என்ற இருபற்றுகளையும் விட்டு, பற்றற்ற பரமனின் பாதங்களைப் பற்றி நின்றார். அவர் சுற்றமும் தொடர்பும் நீத்து வாழ்ந்த முனிவர்.

சொக்கலிங்கப் பெருமானுக்கு நாள்தோறும் சந்தனம் அரைத்துக் கொடுக்கும் திருத்தொண்டினைப் புரிந்து வந்தார் மூர்த்தி நாயனார். அதுவே அவரது நித்தியக் கடமையாக இருந்தது.

மண்ணாசை கொண்ட வடுகக் கருநாட்டு மன்னன் ஒருவன் நால்வகைப் படையுடன் தென்திசை நோக்கி வந்தான். கடல் போன்ற சேனைகளைப் பரப்பிப் பாண்டியனை வென்றான். வெற்றி பெற்ற அவன் சந்தனச் சோலை சூழ்ந்த செந்தமிழ் மதுரையைத் தலைநகராகக் கொண்டு அரசு புரியலானான். செம்மை மனம் இல்லாத அம்மன்னன் சைவ நெறி நின்று உய்வு நெறியறியாது, சமண சமயத்தைச் சார்ந்தான். தான் சார்ந்ததோடன்றித் தெய்வநலம் மிக்க சைவநலம் பேணும் திருத்தொண்டர் களையும் துன்புறுத்தி வன்மை புரிந்து வந்தான். அரனடியார்க்கு இடர்பல புரிந்த அவன் கீர்த்திமிக்க மூர்த்தி நாயனாருக்கும் தீங்கு பல புரிந்தான். ஆனால், திடம் கொண்ட அவர், அரசனுடைய இடரைப் பொருட்படுத்தாது தமது திருத்தொண்டினை முன்னிலும் பன்மடங்கு அன்புடன் செய்து வந்தார். அம்மன்னன் நாயனாருக்குச் சந்தனக் கட்டை கிடைக்காமல் செய்தான்.

மூர்த்தி நாயனார் முக்கட் பரம்பொருளைச் சிந்தித்து, 'புன்மைச் செயல்புரிவதில் வல்ல சமணர்களுடன் பொழுது போக்கும் வன்மைக் கொடும் பாதகம் மாளவும், வாய்மை வேத நன்மைக்குரிய சைவநெறி நின்ற மன்னர் ஆளவும் வேண்டும்; அந்நாள் எந்நாளோ?' என்று வருந்தினார். நாயனார் எண்ணியது சைவ நெறியின் கருணைக்கு மாறுபட்டதன்று, உடம்பில் உதிரப் பரு வந்தபோது அதை அறுத்தெறிதல் கருணைக்கு மாறுபட்ட செயலாகாது அல்லவோ?

சந்தனக்கட்டை எங்கும் கிடைக்காத வண்ணம் பாதகன் தடுத்ததால் அடியார் துன்புற்று உள்ளம் சோர்ந்தார். பகற்பொழுது கழிந்தது. மாலை சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய திருக்கோயிலை அடைந்தார். எம்பெருமானுடைய திருமேனிக்கு பூசும் சந்தனக்கட்டைக்குத் தான்

முட்டு வந்தது. சந்தனத்தைத் தேய்க்கும் கைக்கு முட்டு வரவில்லையே என்று எண்ணி, வட்டமான பாறையில் முழங்கையை வைத்துத் தேய்த்தனர். கையின் புறம் தோல் தேய்ந்து உதிரம் ஒழுகிற்று. பின் நரம்புகள் தேய்ந்தன. அதன் பின் எலும்பு கரைந்து தேய்ந்தது.

நட்டம்புரி வாரணி நற்றிரு மெய்ப்பூச் சின்று
முட்டும்பரி சாயினும் தேய்க்குங்கை முட்டாதென்று
வட்டத்திகழ் பாறையின் வைத்து முழங்கை தேய்த்தார்
கட்டும்புறந் தோல்நரம் பென்பு கரைந்து தேய்,

உதிரம் பெருக, கையெலும்புக்குள் மூளைசொரிய மூர்த்தி நாயனார் செய்யும் திருத்தொண்டினைக் கண்டால் கருணைக் கடலாகிய இறைவர் பொறுப்பாரா? உடனே அருள் திருவாக்கு ஒலித்தது: “அன்பனே! அன்பின் மிகுதியில் இனி இச் செய்கை செய்யாதே. உன் பால் கொடுமை செய்தவன் வலிந்து கொண்ட நாடு முழுமையும் நீ கொண்டு, அநீதியை விலக்கி நீதியை நிலை நிறுத்தி, நியதியாகத் திருப்பணி செய்து, முடிவில் சிவலோகம் வரக்கடவாய்” என்று அருளிச் செய்தது அத் திருவாக்கு.

மூர்த்தி நாயனார் கல்லில் கையைத் தேய்ப்பதை நிறுத்தினார். புண்ணாகிய அவரது கை செழுமையுற்று விளங்கியது. திருமேனி ஒளி பெற்றது. அவருக்குத் தீங்கு செய்த வடுகக் கருநாட்டு மன்னன், அந்நாள் இரவில் உயிர் துறந்தான். நல்லோர்கள் விரைந்து சிவலோகம் சேர்வதுபோல், அடியார்க்கு இடர் புரிந்த அப்பாதகன் தீவாய் நரகில் வீழ்ந்தான்.

‘அடியார் மனஞ்சலிக்க எவராயினும் பழிக்க
அபராதம் வந்து கெட்ட பிணிமூடி
அனைவோரும் வந்து சிச்சிஎன நால்வரும் பழிக்க
அனலோ டமுன்று செத்து விடுமா போல்’

என்பது அருணகிரிப் பெருமானின் வாக்கு ஆதலினால், அடியார்க்கு மனத்தாலும், வாக்காலும், காயத்தாலும் என்றும் ஒரு சிறிதும் இடர்புரியக் கூடாது.

பொழுது புலர்ந்தது. மாண்ட மன்னவர்க்கு அமைச்சர்கள் ஈமக்கடன்களைச் செய்தனர். வடுகக் கருநாட்டு மன்னனுக்கு மக்கள் இன்மையால் அரியணை பொலிவற்று வறிதே கிடந்தது. 'இனி இம் மண்ணுலகை அறநெறி நிறுத்தி ஆள்வதற்கு மன்னன் இன்றியமையாமல் வேண்டும்' என்று அமைச்சர்கள் எண்ணினார்கள்.

சொக்கேசப் பெருமானை அருச்சனை செய்து வழி பட்டு, சிறந்த பட்டமணிந்த நெற்றியையுடைய யானையின் கண்களை நறுந்துகில்களினால் கட்டி, "இந்தப் பூதலத்தைத் தோள்வலியால் தாங்கி அரசாட்சி புரிவதற்கு ஓர் ஏந்தலை ஏந்தி வருக" என்று கூறி விடுவித்தனர். கண் கட்டப்பட்ட களியானை நெடு வீதிகளில் திரிந்து, திருக்கோயில் முன் சென்றது. மூர்த்தி நாயனார் முன்பு கேட்ட திருவாக்கினை எண்ணி, 'இறைவர் திருவருள் இதுவாயின் ஏற்பேன்' என்று கோயில் புறத்து நின்றார். யானை, மூர்த்தி நாயனாரை வணங்கித் தும்பிக்கையால் எடுத்து முதுகின் மேல் வைத்துக் கொண்டது.

அமைச்சர்கள் அவர் அடிமலர்மீது வீழ்ந்து வணங்கி, அளவற்ற மகிழ்ச்சியடைந்தனர். சங்கங்கள் முழங்கின. தாரையும் பேரியும் ஒலித்தன. எங்கும் வாழ்த்தொலி மிகுந்தது. யானைமீது நகர்வலம் சென்ற நாயனார் சபா மண்டபத்தை அடைந்தார். அங்கே மூர்த்தி நாயனாரை யானையினின்றும் இறக்கி மணித்தவிசில் ஏற்றினார்கள். வெண் கொற்றக் குடை சுழன்றது. மந்திரம் ஒதி மறையவர் வேள்வித்தீ வளர்த்தனர். தங்கக் குடங்களில் நீர்நிரப்பி வைத்தார்கள்.

சிந்தையில் சிவமே பொருளென்று தெளிவுற்ற மூர்த்தி நாயனார், “சமண இருள் நீங்கிச் சைவஒளி ஓங்குமாயின் இந்த அரசை ஏற்று ஆள்வேன்; அவ்வாறு அரசாட்சி செய்வேனாயின், திருநீறே அபிடேகமாகவும், உருத்திராக்கமே அணிகலமாகவும், சடைமுடியே மணி முடியாகவும் இருத்தல் வேண்டும்” என்று கூறினார். அறிவின் சிகரங்களாக விளங்கிய அமைச்சர்கள் அவரைத் தொழுது, “தேவரீர் அருள் செய்தபடியே செய்வோம்” என்று சடங்குகளைச் செய்தனர். மங்கலவொலிகள் மல்கின. மூர்த்தி நாயனார் செங்கோல் தாங்கினார். திருக்கோயில் சென்று சொக்கேசப் பெருமானை வழிபட்டு நகர்வலம் வந்தார். மதிமந்திரிகள் அவர் குறிப்பின் வழி நின்றனர். திருநீற்றுநெறி ஓங்கியது. எங்கும் சைவம் தங்கியது. மூர்த்திநாயனார் திருநீறு, கண்டிகை, சடைமுடி என்று மும்மையால் உலகம் புரந்தார்.

மாதரை மனத்தாலும் தீண்டாத புறவொழுக்கம் பூண்ட மூர்த்தி நாயனார், புலன்களையும் காமாதி, ஆறு அகப் பகைவரையும் வென்று, மன்னுயிர்களைத் தன்னுயிர் போல் காத்து, நெடுநாட்கள் அரசாட்சி புரிந்து வேத முதலாம் நாதன்பதம் நண்ணி இன்புற்றார்.

26. மலர்ப்பணி செய்த மாதவர்

சோழ நாட்டில் திருப்புகலூர் என்ற திருத்தலம் தேவாரம் பெற்றது. அத் திருத்தலத்தில்தான் அப்பர் சுவாமிகள் முத்தி பெற்றார். சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருக்குச் செங்கல்லைப் பொன்னாக்கித்தந்த திருத்தலம் அது. கங்கையை முடித்த கண்ணுதற் கடவுள் விரும்பி எழுந்

தருளும் அத்தலத்தில் மலர்ச் சோலைகளும், அழகிய வாழிகளும், சிவனடியார்களும் நிரம்ப உண்டு.

சிவனடியார்கள் தங்கள் உள்ளம்போல் தூய்மையுடைய திருவெண்ணீற்றை நிரம்பவும் அணிந்திருப்பார்கள். அத் திருநீற்றின் திருந்தொளியால் இரவில் இருள் நீங்கியதாயிற்று. தேனைப் பருகும் கருவண்டுகளும் களங்கமின்றி விளங்கின. இசையில் வல்ல வண்டுகள் இனிய ஒலியுடன் அருகில் அசைவதால், அந்நாதத்தைக் கேட்டு அரும்புகள் பூத்துப் புதிய தேனைப் பொழிந்தன. குளிர்ந்த சோலைகளில் நாகணவாய்ப் பறவைகள் வாய் மலர்ந்து தேவாரத் திருப்பதிகங்களாகிய செழுந்தேனைப் பொழிந்தன. வண்டுகளின் பாடலைக் கேட்டுத் தாமரைகள் தேன் துளித்தன. ஓதுவார்களின் தேவாரப் பாடலைக் கேட்டுத் தொண்டர்களின் முக மலர்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் துளித்தன.

இத்தகைய பெருமையும் அருமையும் உடைய திருப் புகலூரில் அந்தணர் குலத்தில் அவதாரம் செய்தவர் முருக நாயனார். அவர் குறைதலின்றி நிறைந்த அன்பினால் உள்ளம் உருகிச் சிவபெருமானை நினைக்கும் திருவுடையவர்; ஞான வரம்பாகி நின்றவர்; அவர் இறை வனுக்குப் புஷ்ப கைங்கரியம் புரிந்து வந்தார். இறை வழிபாட்டுக்கு இன்றியமையாதது பூவும் நீருமே.

புண்ணியஞ் செய்வார்க்குப்
பூவுண்டு நீருண்டு
அண்ணலும் அதுகண்
டருள் செய்யா நிற்கும்.

மலர் சச்சிதானந்த மயமானது. அதன் நிறம்-சத்து; வடிவு-சித்து; மணம்-ஆனந்தம் ஆக, சத்து, சித்து ஆனந்தம் என்ற இந்த மூன்றையும் உடையது மலர். மனத்துக்கும்

வாக்குக்கும் எட்டாத புரம்பொருளாகிய ஆண்டவனை மலர்களைக் கொண்டு அன்புடன் அர்ச்சிப்பதனால் எளிதில் நம் வசமாக ஆகின்றார். பூவினிற் கந்தம் பொருந்தியிருப்பதுபோல, சீவனுக்குள்ளே சிவமணம் கமழ வேண்டும் என்ற குறிப்பினால் மலரை இட்டு இறைவனை வழிபட்டனர் ஆன்றோர்.

‘பெரியானே சிறியேனை
யாட்கொண்ட பெய்கழற்கீழ்
விரையார்ந்த மலர் தூவேன்’

என்பது மாணிக்க வாக்கு.

மலர்களை வகை வகையாக எடுத்து எழில்பெற மாலைகளாகத் தொடுத்து எம்பிரானுக்குச் சாத்துவது மிகவும் சிறந்த திருப்பணி.

‘மாமலர்கள் கொண்டு மாலைகள் புனைந்து
மாபத மணிந்து பணியேனே’

என்பார் அருணகிரிநாதர்.

சிறந்த போக போக்கியத்தில் வாழ்பவரைக் கண்டு, ‘நல்ல பூவெடுத்துப் பூசை செய்தவர்!’ என்று உலகம் கூறுகிறது. ஆதலின் நாண்மலர் தொடுத்துப் புனைந்தவர் அழியாத சிவகதி பெறுவர்.

பண்டைத் தவத்தின் பயனாக முருக நாயனார் திருப்பள்ளித் தாமம் பறித்து நியதியாக இறைவருக்குச் சாத்தும் பணியை மேற்கொண்டார். பொழுது புலர ஐந்து நாழிகைக்கு முன் எழுந்து நீராடி, திருநீறு புனைந்து, திருநந்தவனம் செல்வார். மலர்கின்ற பருவத்தில் உள்ள மலர்களையெல்லாம் பறித்துத் தனித்தனியே கூடைகளில் நிரப்புவார். மந்தாரம், கொன்றை, சண்பகம் முதலிய கோட்டுப் பூக்கள்; நந்தியாவர்த்தம், அலரி, முல்லை, முதலிய செடிப்பூக்கள்; சம்பங்கி, சாதி முதலிய கொடிப்

பூக்கள்; தாமரை, நீலோற்பலம், செங்கழுநீர் முதலிய நீர்ப்பூக்கள் ஆகிய நான்கு வகையான மலர்களையும் இனிது பறிப்பார். இவ்வாறு அன்புடன் நெறிதவறாது எடுத்த திருமலர்களைக் கொண்டு போய், தூய்மையான தனி இடத்தில் வைத்துக்கொள்வார். கோக்குங்கோவை; சுருக்கிக் கட்டும் இண்டை; இணைத்துக் கட்டும் மாலை; தண்டிற் கட்டும் கண்ணி; பிணைத்துக் கட்டும் பிணையல்; தொடுத்துக் கட்டும் தொடையல் என்று மலர்களை ஆறு வகையாகச் செய்து திருமாலைகளை அமைப்பார். அவ்வாறு அமைத்த திருமாலைகளை ஆறு காலங்களிலும் சுமந்துகொண்டு சென்று வர்த்தமானீச்சுரம் என்ற திருக்கோயிலுள் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானுக்குச் சாத்தி அர்ச்சனை புரிவார். தேவாரத் திருப்பதிகத்தின் மணியான திரு ஐந்தெழுத்தை, மலர்களை எடுக்கும் பொழுதும் தொடுக்கும் பொழுதும் ஓயாது உச்சரிப்பார். மாலும் அயனும் காணாத மணிகண்டப் பெருமானை நாடோறும் விதிப்படி பூசித்து நேசித்து வந்தார். இடையறாத பஞ்சாட்சர ஜபம் புரிந்தார். சிவஞானப் பாலுண்ட திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் திருப்புகலூருக்கு எழுந்தருளினார். முற்பிறப்பில் புரிந்த தவம் துணைபுரிய முருகநாயனார் அவரை வரவேற்று, தமது திருமடத்தில் தங்கவைத்து, அடியார் குழாங்களுடன் அமுது செய்வித்து மகிழ்ந்தார். திருஞான சம்பந்தர் இவரை இனிய நண்பராகக் கொண்டார்.

‘அரியவற்று ளெல்லாம் அரிதே, பெரியாரைப்
பேணித் தமராக் கொளல்’

என்ற திருக்குறளுக்கு இலக்கியமாயினார் முருகநாயனார்.

இவ்வாறு இடையறாத திருமலர்த் தொண்டு புரிந்து திருஞானசம்பந்தர் திருமணத்துக்குச் சென்று, அங்கு

எழுந்த சிவசோதியில் கலந்து சிவானந்தப் பெருவாழ்வைப் பெற்றார்.

27. உருத்திரம் சொல்லி உருகியவர்

வேதம் அறிவு நூல் எனப்படும். 'அறிவு நூல் கல்லா மூடர்' என்பார் அருணகிரிநாதர். அவ் வேதம் நான்கு வகைப்படும். அவற்றுள் நான்காவது அதர்வணம், மற்றைய மூன்றின் திரட்டு. ஆதலின் இருக்கு, யஜுர், சாமம் என்னும் மூன்றுமே சிறந்தவை. அதனால் வேதம் 'த்ரயி' என்று பேசப்பெறுகின்றது.

வேதம் மூன்றினுள் இடையில் உள்ளது யஜுர் வேதம். அது ஏழு காண்டங்களை உடையது. அதன் இடையில் உள்ள காண்டத்துள் பதினொரு அனுவாகங்களை உடையது திருவுருத்திரம். இதன் இடையில் பஞ்சாக்கரமும், அதன் இடையில் சிகாரமும் விளங்குகின்றது. சிவ பஞ்சாக்கரம், வேத இதயமாகும். வேதத்தின் கண் திருவுருத்திரம்; திரு ஐந்தெழுத்து கண்மணி. உருத்திர மந்திரத்தைச் சபித்து வந்தவர் பசுபதி நாயனார். ஆதலால், அவர் உருத்திர பசுபதி என்ற திருநாமம் பெற்றார். பசுபதி நாயனார் அவதரித்த சிறப்புடைய திருத்தலம் திருத்தலையூர். அது சோழ நன்னாட்டில் உள்ளது.

அருளுடைமையும், பொருளுடைமையும் மிக்க அப்பதியில், ஒப்பில்லாத வேதியர் பலர் வாழ்ந்தனர். அம் மறைக்குலம் புரிந்த மாதவத்தினால் பசுபதி நாயனார் அவதரித்தார். அவர் இருவர் அறியா ஒருவர்க்கு அடிமைத்திறம் பூண்டவர்.

இனிய பறவைகளும் வண்டுகளும் இருந்து இன்னொலி செய்யும் தாமரைப் பொய்கையில், கழுத்தளவு தண்ணீரில் நின்று, இரு கரங்களையும் சிரத்திடைக் கூப்பி, உருகிய காலை தொடங்கி உச்சிவரையும், மாலையிலும் மிகுந்த உறுதியுடன் நியதியாகப் பயின்றார்.

பசுபதி நாயனார் இவ்வாறு முறையாகச் சில நாட்கள் ஆரா அன்புடன் உருத்திர மந்திரம் சபிக்க, மறைபுகழும் இறைவர் திருவுள்ளம் உவந்து திருவருள் புரிந்தார். தவநெறி நின்ற உருத்திர பசுபதியார் சிவபுரி சேர்ந்து இன்புற்றார்.

28. திருநாளைப் போவார்

திருத்தொண்டர் புராணத்துள் இசைத்தமிழில் வல்லவர் நால்வர். அவர்களுள் திருநாளைப் போவார் ஒருவர். ஆனாய நாயனார், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர், பரமனையே பாடுவார் என்பவர்கள் ஏனைய மூவர். திருநாளைப் போவாரின் இயற்பெயர் நந்தனார் என்பது. தில்லையம்பலத்தின் மீது தணியாக் காதலுடன், “நாளைப் போவேன், நாளைப் போவேன்” என்று கூறிக் கொண்டிருந்ததனால், திருநாளைப்போவார் என்று அவர் திரு நாமம் பெற்றார்.

மேற்கானாட்டு சோழவள நாட்டின் உட்பிரிவுகளில் ஒன்று. பொன்னையும் நன்மணிகளையும் கொள்ளிட நதியின் அலைகள் தர, தாமரை தடக்கை நீட்டி வாங்கும் வயல்களுடன் கூடிய பழமையான வளம்பதி ஆதனூர். கொள்ளிடக் கரையில் திருநீற்றின் ஒளிவிளங்கத் திகழ்வது அத்திருப்பதி. வானளாவிய இருண்ட சோலைகள் அவ்வூரைச் சுற்றி இருந்தன. அச் சோலைகளின் பூமரங்களில் தேன் வண்டுகள் இனிது பண்ணிசை பாடத்

தேன்மழையோ, வான் மழையோ ஒழியாது பெய்யும். தென்னை பழுத்து உதிரும்; பலாப் பழங்கள் முதிர்ந்து வெடித்துச் சாறு ஒழுகும்.

வயல் வளமும் செயல்படுந் தோட்ட வளமும் பெருகத் திருமகள் வாழும் அவ்வாதனூரில் மேகங்கள் தவழும். மாடங்கள் நிறைந்து மக்கள் பெருகி வாழ்ந்தனர். இத்தகைய ஆதனூருக்கு அருகில் ஒரு புலைப்பாடி. வயல்கள் சூழ்ந்துள்ள அதில் உழவர்களாகிய பறையர்கள் நெருங்கி வாழ்ந்தனர். அவர்கள் வாழ்கின்ற குடிசைகள் யாவும் பழைமையான கூரை வீடுகள். அக் கூரையாலான குடில்களின் மீது கூரைக்கொடி படர்ந்திருக்கும். ஒவ்வொரு குடிசைக்கும் முன் கோழிக் குஞ்சுகள் தாய்க் கோழியுடன் சுழன்று உலாவும். இரும்புக் காப்புகள் அணிந்த கரிய சிறுவர்கள் நாய்க்குட்டிகளை எடுத்துக் கொண்டு ஓடுவர். அக்குட்டிகளின் சத்தத்தை அவர்கள் இடையில் அணிந்துள்ள இரும்பு மணிகளின் சத்தம் அடக்கும். மருதமர நிழலில் தோல் விரிப்பின் மீது குழந்தைகள் தூங்கும். முட்டைகளைக் கோழி அடைகாக்கும் பொருட்டு ஓடுங்குவதற்கு இடமாக வஞ்சி மர நிழலில் பெரிய பானைகளைப் புதைத்திருப்பர். பறை வாத்தியங்களை மாமரங்களில் தொங்க விட்டிருப்பர். தென்னை மரங்களின் அடிப் பொந்துகளில் நாய்க்குட்டிகள் தங்கியிருக்கும். வைகறை யாமத்தில் சேவல்கள் கூவும். காஞ்சி மர நிழலில் பறைச்சியர் இனிது பாடிக்கொண்டே நெல் குத்துவர். நெற்கதிர்களைக் கூந்தலில் முடித்து அப்புலை மகளிர்கள் ஞாண்டு ஆடுவர். அதற்கு ஏற்பப் புலையர் பறை கொட்டுவர். பறை கொட்டுவதாலேயே அவர்கள் பறையர் என்று பெயர் பெற்றிருந்தனர்.

சேக்கிழார் பெருமான் சோழமன்னனிடம் முதன் மந்திரிப் பதவியில் இருந்தவர். மிகவும் மேலான நிலையில்

இருந்த அவர், மிகவும் கீழான நிலையில் இருந்த புலைப் பாடியின் இயல்புகளை நமது மனக்கண் முன்னால் படம் பிடித்துக் காட்டுவது போல் கூறும் திறம் வியத்தற்குரியது.

இத்தகைய புலைப்பாடியில் சிவபெருமான் திருவடியில் நீங்காத அன்புடன் நந்தனார் என்பவர் இருந்தார். அவர் ஊர்த்தோட்டிமைத் தொழில் புரிந்து அதனால் தமக்கு விடுத்த மான்யத்தில் வாழ்ந்தார்.

பிறந்துணர்வு தொடங்கியபின்
பிறைக்கண்ணிப் பெருந்தகையால்
சிறந்தபெருங் காதலினால்
செம்மைபுரி சிந்தையராய்
மறந்தும்அயல் நினைவின்றி
வருபிறப்பின் வழிவந்த
அறம்புரிகொள் கையராயே
அடித்தொண்டின் நெறிநின்றார்.

பக்தியே முத்தியைத் தரும். 'ஆன பயபக்தி வழிபாடு பெறு முத்தியதுவாக நிகழ் பக்தஜன வாரக் காரனும்' என்பார் அருணகிரிநாதர். பல பிறப்புக்களில் புரிந்த நற்றவப் பயனாக நந்தனார் உணர்வு தோன்றிய நாள் தொட்டுப் பிறை மதியணிந்த பெருமான்பால் சிறந்த பெருங்காதலுடன் செம்மையை விரும்பும் சிந்தையராயும், மறந்தும் வேறு நினைவு இல்லாமல், தாம் பிறந்த மரபுக்கு ஏற்றவாறு, சிவ தருமங்களைப் புரியத் திருத் தொண்டில் ஈடுபடுவாராயினார்.

வைத்திச்சுவரன் கோயிலுக்கு மேற்கே இரண்டு கல் தொலைவில் உள்ளது திருப்புன்கூர். அங்குள்ள சுவாமியின் பெயர் சிவலோகநாதர். புன்கு மரத்தின் கீழ் சுவாமியிருப்பதனால் திருப்புன்கூர் என்ற பேர் அத்தலத்துக்கு உண்டாயிற்று. திருப்புன்கூரில் எழுந்தருளியுள்ள சிவலோகநாதரைச் சேவிக்க வேண்டும் என்று

காதல் கொண்டார் நந்தனார். மிகுந்த அன்புடன் திருப்புண்கூர் சென்ற நந்தனார் திருவீதியை வலம் வந்து திருக்கோயிலுக்கு முன் கோபுர வாயிலில் நின்றார். அங்கு திருநந்தி தேவர் சிறிது உயரம். அதனால் சிவலிங்கத்தைத் தரிசிக்க முடியவில்லை. நந்தனார் மிகவும் வருந்தினார். அன்பரது வருத்தத்தை அகற்றக் கருதிய இறைவர் நந்தி தேவரை விலகும்படி செய்து நந்தனாருக்குக் காட்சி யளித்தார். எம்பெருமானைக் கண்டு களிகூர்ந்த நந்தனார் பாடியாடினார்; தொழுதார்; அழுதார். திருக்கோயிலுக்கு மேற்புறத்துள்ள பள்ளத்தைக் குளமாக வெட்டினார். சடைமுடியில் கொன்றை மாலையணிந்த பெருமானது திருக்கோயிலை வலமாக வந்து வணங்கி விடை பெற்றுக் கொண்டு ஆதனூரை அடைந்தார்.

நந்தனார் வெறும் பக்தி மட்டும் புரிந்ததோடு அமையாது, சிவதலங்கள் தோறும் சென்று தோல், வார், நரம்பு, கோரோசனை முதலிய பொருள்களைத் தமது தகுதிக்குத் தக்கவாறு தந்து சிவதருமம் புரிந்துவந்தார். தமது குலமரபு நெறி தவறாது திருக்கோயிலின் புறத்தே நின்று ஆடுவதும் பாடுவதுமாகத் திருத்தொண்டு புரிந்தார்.

திருத்தலங்களுக்குள் முடிமணியாக விளங்குவது திருத்தில்லை. தரிசித்தார்க்கு வீடுபேறு தரவல்லது. தில்லைச் சிதம்பரம் என்று ஒன்று உண்டு என்று கேள்வி யுற்ற நந்தனாருக்கு, கனகசபையில் ஆனந்தத் தாண்டவம் புரியும் அம்பல வாணரைச் சேவிக்க வேண்டும் என்ற காதல் உதித்தது. கரை கடந்த வெள்ளம் போல் பெருகிய காதலால் அன்றிரவு கண்ணுறங்காது தில்லை யம்பலத்தையே நினைந்து நினைந்து உருகினார். ஆனால் தமது குலம் கோயிலுட் புகுந்து தரிசிக்கத் தடையென்று கருதினார். 'தான் தில்லைத் தலம் போவது தகாது' என்று கருதினார். அவ்வாறே தோன்றிய எண்ணமும் எம்

பெருமான் ஏவலே என்று நினைந்தார். அவர் உள்ளத்து எல்லையின்றி எழுந்த அன்பினால் பலகாலும், “நாளைப் போவேன்” என்பார். இதனால் “திருநாளைப் போவார்” என்றே பெயர் பெற்றார்.

அன்றிரவு கண்துயிலார்:
புலர்ந்ததற்பின் ‘அங்கெய்த
ஒன்றியணை தருதன்மை
உறுகுலத்தோ டிசைவில்லை’
என்‘றிதுவும் எம்பெருமான்
ஏவல்’ எனப் போக்கொழிவார்:
நன்றுமெழுங் காதல்மிக
“நாளைப் போவேன்” என்பார்.

இவ்வாறாகப் பல நாட்கள் கழிந்தன. நந்தனார் உள்ளத்து ஒருநாள் காதல் வெள்ளம் கரையின்றிப் பெருகியது. தம் ஊரினின்றும் புறப்பட்டுத் தில்லைச் சிதம்பரத்தின் அருகில் வந்தார். தில்லையின் எல்லையை வலம்வந்து பணிந்து எழுந்தார். வேள்விப் புகையும் வேதவோசையும் மிகுந்த அத்திருத்தில்லைக்குள் நுழைவதற்கு அஞ்சினார். “அந்தோ! புலைக் குலத்திற் பிறந்த எளியேன் எவ்வாறு. தில்லைக்குள் சிற்சபையைச் சேவிப்பேன்?” என்று கண்ணீர் வடித்துக் கீழேவிழுந்து புரண்டார். தில்லை நகரை வலம் வந்த வண்ணமாகவே இருந்த அவர், கரையில்லாத காதலுடன், தென்மதில் வாயிலையடைந்ததும் உள்ளே நுழையாது அகங் குழைந்து முகமெல்லாம் கண்ணீரினால் நனைய அழுதார்.

“அம்பலவாணா! அருட்பெருங் கடலே! தில்லை மேவுந் தேவதேவா! ஞானமூர்த்தி! நாயினேன், உனது மணிமன்றம் வந்து கண்டுகளிக்கும் பேறு பெற்றேனில் லையே! என் செய்வேன்? எம்பெருமானே! கருணாநிதி! உம்மைக் காணவும், தூக்கிய திருவடியைக் கண்டு

வணங்கவும், ஏழையின் உள்ளம் துடிக்கின்றதே! உம்மைச் சேவிக்கும் பேறு பெறாத என் பிறப்பு மிகவும் இழிந்தது. உன்னைக் காணாது அடியேன் எவ்வாறு வாழ்வேன்?" என்று துதித்துத் தொழுவார்; அழுவார். இவ்வாறு இரவு பகலாகத் தில்லை மாநகரை வலம் வந்து கொண்டிருந்தார்.

நந்தனாரின் எல்லையில்லாத வருத்தத்தைத் தீர்க்கும் பொருட்டுக் கனகசபாபதி ஒரு நாள் அவருடைய கனவில் தோன்றினார்: "அன்பனே, நீ வருந்த வேண்டாம். 'இப்பிறவி போய் நீங்க, ஏரியில் மூழ்கி அந்தணர்களுடன் நமது பொன்னம்பலத்து வருவாய்' என்று அருள் புரிந்தார். நந்தனாரது கனவில் தோன்றியது போன்றே தில்லை மூவாயிரம் அந்தணர்களின் கனவிலும் பெருமான் தோன்றினார். "நமது திருத்தொண்டன் நாளைப் போவான் வந்திருக்கிறான். அவனது உள்ளக் கருத்தின்படி வேள்வித் தீ முட்டியமைத்துக் கொடுங்கள். அவன் அதில் மூழ்கி நம்பால் வருவான்" என்று அருட் கட்டளையிட்டு அருளினார்.

மூவாயிரம் அந்தணர்களும், துண்ணென்று எழுந்து திருக்கோயில் சென்று தொழுது, "தேவரீர் திருவுள்ளப்படி செய்வோம்" என்று துதித்தனர். பின்னர் அவர்கள் திரு நாளைப் போவார் இருக்குமிடம் வந்தார்கள். "ஐயரே! அம்பலவாணரது திருவருளால் இப்பொழுது நாங்கள் வந்தோம். உமக்கு வேள்வித்தீ வளர்த்துத் தருமாறு இறைவர் கட்டளை யிட்டிருக்கிறார்" என்றார்கள். நைந்த உள்ளமுடைய திருநாளைப் போவார், "அடியேன் உய்ந்தேன்" என்று தொழுதார். அந்தணர்கள் செந்தழல் வளர்த்தனர். அந்தி வண்ணரைச் சிந்தை செய்த வண்ண மாகச் செந்தழலை வலம் வந்தார் நந்தனார். கரங்களைச் சிரமிசை கூப்பிக் குஞ்சிதபாதத்தைச் சிந்தித்து நெருப்பில் புகுந்தார். உடனே அவருடைய மாயாகாரியாகிய பொய்மை பொருந்திய உருவம் நீங்கியது. புண்ணிய

முனிவர் உருவம் கொண்டு, முப்புரி நூலும், சடைமுடியும்
விளங்க எழுந்தார்.

கைதொழுது நடமாடுங்
கழலுன்னி அழல்புக்கார்;
எய்தியஅப் பொழுதின்கண்
எரியின்கண் இம்மாயப்
பொய்தகையும் உருவொழித்துப்
புண்ணியமா முனிவடிவாய்
மெய்திகழ்வெண் ணூல்விளங்க
வேணிமுடி கொண்டெழுந்தார்.

ஜாதி என்பது உயிருக்கு இல்லை; உடம்புக்கும்
இல்லை. செய்தொழிலாலும் குணங்களாலும்தான் ஜாதி
வேற்றுமை உண்டாகிறது. ஒருவனே பலப் பல ஜாதியை
அடைகிறான். தணிந்த சிந்தையுள்ளபோது
அந்தணனாகவும், பொறி புலன்களை வென்று அடக்கி
ஆளும்போது அரசனாகவும், புண்ணிய பாவவிருத்தியைச்
செய்யும் போது வைசியனாகவும், பிறருக்கு உபகாரம்
புரியும் போது வேளாளனாகவும், கோபம் வரும்போது
சண்டாளனாகவும் மாறுகிறான்.

நந்தனார் தணிந்த சிந்தையுடையவர். அந்தணர்
களாலும் வணங்கத் தக்கவர். அப்படியாயின், இறைவன்
ஏன் அவரைத் தீக்குளிக்க வைத்தார் என்ற கேள்வி எழும்.

நந்தனார் தம் திருவுள்ளத்தில் தமது உடம்பு
புலையுடம்பு என்றும், தாம் இழிபிறப்பினர் என்றும், தாம்
திருக்கோயிலுக்குட் புகுவது நெறியன்று என்றும் கருதினார்.
'வேண்டுவார் வேண்டுவதே ஈவான் கண்டாய்' என்றபடி
இறைவர் அவரை நெருப்பில் மூழ்குமாறு செய்து அவர்
கருத்தின்படி முனிவர் வடிவை நல்கி அருள் புரிந்தார்.

நடராஜமூர்த்திக்குத் திருவடி வருந்துமே என்று
கருதிய பாண்டியன் கால்மாறி ஆடுமாறு வேண்டினான்.

வேதமந்திர வடிவினராகிய இறைவருக்குக் கால் வருந்து வது கிடையாது. பூத சரீரமானால்தானே கால் வருந்தும். ஆனால் இறைவர் பாண்டியனுக்கு அதை உணர்த்தினாரில்லை. பாண்டியன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றும் பொருட்டுக் கால் மாறி ஆடினார்.

தன் பங்குக்குக் கரையை உயர்த்துவதற்கு ஆள் வேண்டும் என்று வருந்தினாள் வந்தியம்மை, இறைவர் கயிலையில் இருந்தபண்ணமே வைகை யாற்றின் கரையை உயர்த்தலாம். ஆனால் அவ்வாறு செய்தாரில்லை; மண் சுமக்கும் ஆளாக வந்தார்.

‘வாயாணை மனத்தானை
மனத்துள் நின்ற
கருத்தானை கருத்தறிந்து
முடிப்பான் றன்னை’

என்பார் அப்பர் அடிகள். ஆகவே, திருநாளைப் போவாரின் கருத்தை முற்றுவிக்கக் கருதிய இறைவர் அவரைத் தீயில் முழுக வைத்து, முப்புரி நூலும் சடை முடியும் தந்து அருள் புரிந்தார். நந்தனார் தீயில் மூழ்கி எழுந்த காட்சி செந்தாமரை மலர் மீது தோன்றிய பிரமதேவரைப் போல் இருந்தது. வானிடை அந்தர துந்துபி முழங்கியது. சிந்தை மகிழ்ந்த இந்திராதி இமையவர் மந்தார மலர் மழை பொழிந்தனர். திருவுடைய தில்லை வாழ் அந்தணர்கள் கைகூப்பித் தொழுதனர். திருத் தொண்டர்கள் மகிழ்வுடன் பணிந்தனர். கனகசபையில் ஆனந்தத் தாண்டவம் புரியும் திருவடியை வணங்கச் செல்லும் திருநாளைப் போவாருடன் அந்தணர்களும் அடியார்களும் சென்றனர். திருக்கோபுரத்தைத் தொழுது உட்புகுந்த திருநாளைப் போவார் மணிமன்றம் சென்றார். அவ்வளவுதான்; அவரை ஒருவரும் கண்டிலர்; தூக்கிய திருவடியில் கலந்துவிட்டார் நந்தனார்.

அந்தணர்கள் அதிசயித்தார்;
 அருமுனிவர் துதிசெய்தார்;
 வந்தணைந்த திருத்தொண்டர்
 தம்மைவினை மாசறுத்துச்
 சுந்தரத்தா மரைபுரையும்
 துணையடிகள் தொழுதிருக்க
 அந்தமிலா ஆனந்தப்
 பெருங்கூத்தர் அருள்புரிந்தார்.

29. திருக்குறிப்புத் தொண்ட நாயனார்

குறிப்பறிந்து ஒழுகுதல் சிறந்த குணம்.

‘குறிப்பில் குறிப்புணர் வாரை உறுப்பினுள்
 யாது கொடுத்துங் கொளல்’

என்பது பொதுமறை. திருத்தொண்டர்களது திருக்குறிப் பறிந்து ஒழுகுவதில் வல்லவரான நாயனார் திருக்குறிப்புத் தொண்ட நாயனார் என்னும் திருப்பேர் பெற்றார்.

எல்லா வளங்களும் பொருந்திய தொண்டை நன்னாட்டின் தலைநகரம் காஞ்சிமாநகரம். உமாதேவியார் உயிர்களிடத்துப் பெருங் கருணையினால் முப்பத்திரண்டு அறங்களைப் புரிந்துகொண்டே காமகோட்டத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமையுடையது. இது ஐம்பெரும் பூதங்களுள் பிருதிவித்தலம். முத்தித் தலம் ஏழனுள் முதன்மை பெற்றது. இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த முத்தி நகரமாகிய காஞ்சிபுரத்தில் ஒருபுறத்தில் வாழ்பவர் திருக் குறிப்புத் தொண்ட நாயனார். அவர் ஏகாலியர் குலத்தில் அவதரித்தவர். செம்மையுடைய அன்பு நிறைந்த மனத்தினர். சிவநெறி நின்ற சீலம் மிக்கவர். புண்ணிய உருவங்களாகிய திருத்தொண்டர்களது குறிப்பறிந்து

தொண்டு செய்யும் தன்மையில் திண்மையுடையவராக இவர் ஒழுகியபடியால் 'திருக் குறிப்புத் தொண்டர்' என்னும் திருநாமம் பெற்றார்.

தேரொலியும் மாவொலியும் மிகுந்து திசைகள் எங்கும் இசை பரவிய திருக்கச்சியம்பதியில் பொதுவாக ஊரவர்க்கு ஆடைகளை வெளுத்துத் தரும் பொது வண்ணார் என்று இவரைக் கூறலாகாது. திங்களையும் கங்கையையும் முடித்த சிவபெருமானுடைய திருத் தொண்டர்களுக்கு ஆடைகளைக் குறிப்பறிந்து அழுக்ககற்றிக் கொடுக்கும் சிறப்புடையவர். இவர் தொண்டர்களது ஆடைகளின் அழுக்கை யகற்றுவார்போல் இருவினையும், மும்மலமும், இறப்பு, பிறப்பு ஆகிய அழுக்கையும் அகற்றினார். திருக் குறிப்புத் தொண்டருடைய தன்மையைக் கண்டு அருள் புரியத் திருவுளங் கொண்டான் எம்பெருமான்.

பற்கள் கிடுகிடுக்கும் குளிர் மிகுந்த காலம். அந்தக் காலத்தில் சிவபெருமான் வறியவர்போல் அழுக்கடைந்த கந்தையுடுத்தி, மாதவ வேடம் புனைந்து, மாலறியா மலரடிகள் மண்மேல் படத் திருத்தொண்டர்பால் வந்தருளினார். உடம்பு முழுவதும் வெண்ணீறு ஒளி செய்ய, கருமேகம் மூடியது போல் அழுக்குக் கந்தையுடன் எழுந்தருளி வரும் அருந்தவரைத் திருக்குறிப்புத் தொண்ட நாயனார் கண்டார். அக்கோலம் நாயனாருக்குத் துன்பத்தைத் தந்தது. உள்ளம் உருகியது. அடியவர் எதிர் சென்று திருவடிகளில் வீழ்ந்து பணிந்து எழுந்தார்.

“எந்தையே! தேவரீர் இங்கு எழுந்தருளுவதற்கு அடியேன் செய்த தவமோ? என் குலம் செய்த தவமோ? என் முன்னோர் புரிந்த முடிவிலாத்தவமோ? நானே தவமுடையேன்; உயர்ந்தேன். பிறவிப் பெருங் கடலினின்றும் கரையேறினேன். சிவானந்தப் பெருவாழ்வு

பெற்றேன். தவப் பெருங்குன்றே! திருமேனி இளைக்கின்றீர். திருமுகம் வாடியுள்ளது. காரணம் யாதோ? கந்தையினைத் தந்தருளும், வெளுத்துத் தருகின்றேன்” என்றார் திருக்குறிப்புத் தொண்டர்.

“அன்பனே! இந்தக் கந்தை மிகவும் அழுக்கேறி உடுத்திக்கொள்ள முடியாத நிலையில் இருக்கிறது. ஆனால் குளிர்க் கொடுமையால் இதை விட முடியவில்லை. மேற்கடலில் சூரியன் விழுமுன் இதனை வெளுத்துக் காயவைத்துக் கொடுப்பதாயின் கொண்டுபோய்த் துவைத்து வாரும்” என்று அருளிச் செய்தார் இறைவர்.

“பெருமானே! கந்தையை என்னிடம் தந்தருளும், அவ்வண்ணமே பொழுது போவதற்குள் இதனை உலரவைத்துத் தருகிறேன்” என்றார் தொண்டனார். “அவ்வாறு தராமற் போவீராயின் இந்த உடம்புக்கு இடர் செய்தவராவீர்” என்று கூறிக் கந்தையைத் தந்தருளினார்.

திருக்குறிப்புத் தொண்டர் கந்தையைப் பெற்றுக் கொண்டு போய் நறுமணம் வீசும் மலர்கள் நிறைந்த ஒரு குளத்தில் தோய்த்தார். பின்னர் அதைப் புழுங்க வைத்தார். மீண்டும் தோய்க்க முயலும்போது பெரும் பகல் கழிந்தது. பிற்பகலில் கங்கை முடித்த கண்ணுதற் பெருமானது கருணையால் கருமேகங்கள் சூழ்ந்து பெரு மழை விடாது பெய்தது. திசை மங்கியது; மழைத்தாரையானது விழி நுழையாதபடி நெருங்கிப் பெய்தது. தொண்டனார் மிகவும் மனம் கலங்கினார். மாதவரிடம் கூறிய வாக்குறுதியை நினைத்து உள்ளம் உடைந்த தொண்டனார், “என் செய்வேன்? துவைத்து உலர்த்தித் தருவதாக இந்தக் கந்தையைப் பெற்றேனே! தேவ தேவா! கருணாகரா! செய்வதறியேன்” என்று வாடினார். மழை ஒருவேளை விட்டொழியும் என்று கருதினார். ஆனால் மழை நிற்பதாகக் காணவில்லை. பகைவரைப் போல் இரவு வந்து விட்டது.

தொண்டனார் மிக மிக வருந்தினார். “ஆ! கெட்டேன். குளிரால் உடல் வருந்தும் தூய தவ முனிவரிடத்தில், என் குற்றேவல் தவறிவிட்டதே” என்று மயங்கி வீழ்ந்தார்; மீண்டும் எழுந்தார். மழை பொழிந்த வண்ணமாகவே இருந்தது. மாதவர் பால் ஓதிய கால எல்லை கடந்தது. “ஆ! சிறியேன்! இப்படி நிகழும் என்று அறியேன். முன்னமேயே துணியைத் துவைத்து வீட்டில் கொண்டு போய்க் காற்றில் உலர்த்தாமல் போனேன். சிறந்த தவ முனிவரது திருமேனி குளிரால் துன்புறுமாறு தீங்கு இழைத்த எனக்கு இனி வேறு என்ன செயல் இருக்கிறது? காலந்தவறிய நான் செய்யத் தக்கது இதுவே” என்று துணி துவைக்கும் கல்லில் வேகமாகத் தமது தலையை மோதினார். இவ்வாறு அவர் உயிர்விடத் துணிந்தது தற்கொலையாகாதோ என்று கேட்கலாம். திருத்தொண்டின் நியதிக்கு ஊறு வந்தபின் பெரியோர் உயிர் வாழ்க்கையை விரும்ப மாட்டார்கள். ஆகவே, திருக்குறிப்புத் தொண்டர் பாறையில் மோதி உயிர் விடத் துணிந்தது தற்கொலையாகாது. திருக்குறிப்புத் தொண்டர் தலையைப் புடைக்கப் புகுந்தபோது, பாறைக்கு அருகில் இறைவருடைய திருக்கரம் தோன்றி அவருடைய தலையைத் தகைந்து கொண்டது.

நீர்மழை மாறி, மலர்மழை பொழிந்தது வானம். தழுவக் குழைந்த தயாபரன் உண்மையான அன்புடைய நாயனாருக்கு வெண்மையான விடையின்மீது உமையம்மையாருடன் காட்சி தந்தருளினார். மாலும் அயனும் காணா மாதேவனைப் பாலும் தேனும் போல் கண்டு, உள்ளம் உருகி, அன்பு வெள்ளம் கரைபுரளக் கை கூப்பி, தொழுது நின்றார். முக்கட் பெருமான் அன்பரை நோக்கி, “உனது அன்பின் திறத்தை மூவுலகங்கட்கும் அறிவித்தோம். நீ சிவலோகத்தில் நம்முடன் பிரியாது இருந்து இன்புறுவாய்” என்று அருள் புரிந்து மறைந்தார். திருக்

குறிப்புத் தொண்ட நாயனார் தூய சிவானந்தப் பெருவாழ்வை எய்தினார்.

30. சண்டிகேசுவரர்

திருச்சேய்ஞலூர் என்னும் திருத்தலம் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தது. சூராதி அவுணரை அழித்து அமரரின் அல்லலை அகற்றும் பொருட்டு முருகப்பெருமான் திருக்கயிலையினின்றும் தேரில் புறப்பட்டு, தேவர்களுடனும் பூத சேனைகளுடனும் தென்திசை நோக்கி வந்தார். சோழ நாட்டிலே மண்ணியாற்றின் தென்கரையில் வந்திறங்கிய எம்பெருமான் விச்வகன்மனால் ஒரு திருநகரை உண்டாக்கினார். அங்கே சிவலிங்கம் ஸ்தாபித்துச் சிவபூசை செய்தருளினார்; அதனால் இத் திருத்தலம் திருச்சேய்ஞலூர் எனப் பெயர் பெற்றது. திருச்சேய்ஞலூர் என்பது திரு சேய் நல் ஊர் எனப் பிரியும். இந்தத் திருத்தலத்தில் மறையவர் பலர் வாழ்ந்தனர்.

செம்மை வெண்ணீர் றொருமையினார்;

இரண்டு பிறப்பின் சிறப்பினார்;

மும்மைத் தழலோம் பியநெறியார்;

நான்கு வேதம் முறைபயின்றார்;

தம்மை ஐந்து புலனும்பின்

செல்லும் தகையார்; அறுதொழின்

மெய்ம்மை ஒழுக்கம் ஏழலகும்

போற்றும் மறையோர் விளங்குவது!

அத் திருத்தலத்தில் வாழும் மறையவர்கள் திருநீறு புனையும் ஒருமையினர். உபநயனம் புரிந்து கொள்வதால் இரு பிறப்பின் சிறப்புடையவர்கள்; காருகபத்தியம், ஆகவனீயம், தக்ஷிணாக்கினி என்ற மூன்று அக்கினிகளை வளர்க்கும் நெறியினர். நான்கு வேதங்களைப் பயின்ற

புலமையினர். ஐம்புலன்களும் செல்லும் வழியில் அவர்கள் செல்லாமல், ஐம்புலன்களும் அவர்கள் பின் தொடர்ந்து வரும் தகைமை வாய்ந்தவர்கள். அத்தகைய அந்தணர்கள் வேத வழியாலான அறு தொழில்களைப் புரிந்து வந்தனர். அதனால் ஏழுலகங்களும் அவர்களைப் புகழும்.

சோழ மரபில் வந்த மன்னர்கள் முடி சூட்டிக் கொள்வதற்குத் தகுதி வாய்ந்தவை என்று விளங்கும் ஐம்பெரும் பகுதிகளில் திருச்சேய்ஞலூரும் ஒன்று.

பண்ணின் பயன் நல்ல இசை. பாலின் பயன் இன்சுவை. கண்ணின் பயன் பெருகுகின்ற ஒளி. கருத்தின் பயன் பஞ்சாக்ஷரம். வேதத்தின் பயன் சைவம். இவை போல் இந்த மண்ணின் பயன் திருச்சேய்ஞலூர் என்கிறார் சேக்கிழார்.

எச்சதச்சன் என்ற ஒருவன் இப்பகுதியில் மறையவர் குலத்தில் வாழ்ந்தான். பவித்திரை இவனது மனைவி. அப் பத்தினியின் திருவுதரத்தினின்றும் விசார சருமர் திருவவதாரம் செய்தருளினார்.

ஒருவருக்கு அறிவு, நல்லொழுக்கம் முதலியன உண்டாவது முற்பிறப்பின் தொடர்ச்சியேயாம். 'முற்பிறப்புக்களிலே நல்ல மலர்களினாலே அருச்சித்து வழிபட்டதனால் இப்போது அடியேனுக்குப் பிரமாபுர மேவிய பெம்மான் அருள் செய்தான்' என்று திருஞான சம்பந்தர் கூறுவார்.

'ஏடுடைய மலரான் முனைநாள்
பணிந்தேத்த அருள்செய்த
பீடுடைய பிரமாபுர மேவிய
பெம்மான்'

விசார சருமருக்கு ஐந்து வயது நிரம்பியபோதே அவருக்கு முற்பிறப்புக்களில் இருந்த நல்லுணர்ச்சியின் தொடர்பினால், வேதாகமங்களின் உட்பொருளில் ஈடுபாடு

ஏற்பட்டது. அரும்பில் அடங்கியிருந்த மணம் மலரில் வெளிப்படுவதுபோல் அவர் சிவாகம உணர்ச்சியை அடைந்தார்.

அவருக்கு ஏழு வயது நிரம்பியது. தந்தை உபநயனம் செய்து வைத்தார். குல ஒழுக்கப்படி அவரை வேதம் ஒதுமாறு செய்தார். அவரோ ஒதுவிக்கும் ஆசிரியர்கள் கூறுவதற்கு முன்னமே உண்மைப் பொருளையெல்லாம் அறிந்தார்.

ஒருநாள் விசார சருமர் வேதம் ஒதும் மாணவர் கூட்டத்துடன் சென்றார். ஆங்கு ஒருபுறம் ஊராருடைய பசுக்கூட்டம் போய்க்கொண்டிருந்தது. அதில் இளங்கன்றையுடைய பசு ஒன்று ஆயனைக் கொம்பினால் முட்டியது. அதனால் சீற்றம் கொண்ட ஆயன் சிறிதும் கருணையின்றி அப்பசுவைக் கோல் கொண்டு அடித்தான். அதைக் கண்ட விசார சருமர் கருணையினால் ஆயனை வெகுண்டு பசுவை அடிக்காவண்ணம் விலக்கினார்.

“பசுக்கள் உலகில் வாழும் உயிர்கள் எல்லாவற்றினும் மேன்மையும் பெருமையும் உடையன. எல்லா உயிர்களின் மலங்களும் அருவருப்புடையவை; ஆனால் பசுவின் சாணம் புனிதமானது. ஏனைய மலங்களின் அசுத்தத்தைப் பசுவின் சாணங்கொண்டு அகற்றுவார். பரமேசுவரர் ஏறியருளும் இடப தேவருடைய திருக்குலம் பசு. பசுவினிடமிருந்து பால், தயிர், வெண்ணெய், நெய், மோர் முதலியன உண்டாகி மனிதர்களுக்குப் பெருஞ் சுகத்தைத் தருகின்றன. அரனார் திருமுழுக்குக்குப் பஞ்சகவ்யம் உதவுகின்றது. கண்ணுதற் பெருமான் புனையும் திருநீறு உண்டாவதற்கு மூலமாகிய சாணத்தைப் பசுக்கள் தருகின்றன.

“பசுக்களின் அங்கங்களில் சகல தேவர்களும் வாழ்கின்றனர். பசுவின் கொம்பினடியில் நாராயணரும்

நான்முகனும் வாழ்கின்றனர். கொம்பின் நுனியில் கோதாவரி முதலிய தீர்த்தங்களும், சராசரமும், சிரத்தில் சிவபெருமானும், நடுநெற்றியில் பார்வதி தேவியும், நாசி நுனியில் முருகவேளும், உள் நாசியில் திசைபாலர்களும் வாழ்கின்றனர். செவிகளில் அசுவினி தேவர்களும், கண்களில் சந்திர சூரியரும், பற்களில் வாயு தேவனும், நாவில் வருண பகவானும் வாழ்கின்றனர். இதயத்தில் வாணியம்மையும், கபாலத்தில் இயமனும் இயக்கர்களும், உதட்டில் காலை உச்சி மாலை என்ற முக்கால தேவதைகளும், கழுத்தில் இந்திரனும், இடையில் அருக்க தேவரும், மார்பில் சரத்தியரும் வாழ்கின்றனர். நான்கு கால்களில் அநிலர்களும், முழங்காலில் மருத்துவர்களும், குளம்பின் நுனியில் நாக உலகத்தார்களும், குளம்பின் நடுவில் கந்தருவரும், மேற் குளம்பில் தேவ மாதரும், முதுகில் உருத்திரரும், சந்துக்களில் வசுக்கள் எண்மரும், அரைப் பரப்பில் பிதிர்த் தேவர்களும், பகத்தில் ஏழுகன்னியரும், குதத்தில் இலக்குமி தேவியும், அடி வாலில் அமரர்களும், வால் மயிரில் கதிரொளியும், வயிற்றில் பூமா தேவியும், மடிகளில் பெருங்கடல்களும், வயிறு, இதயம், முகம் என்ற மூன்று இடங்களில் காருகபத்தியம், ஆகவனீயம், தாக்ஷிணாக்கினி என்ற முத்தியும், எலும்பிலும், சுக்கிலத்திலும் வேள்வித் தொழில்களும், எல்லா அவயவங்களிலும் கற்புடை மாதர்களும் நீங்காது வாழ்வர்.” இதை ஆயனுக்கு எடுத்துரைத்தார் விசாரசுருமர்.

பசுவின் இரண்டு மடி அதன் கன்றுக்கும், இரண்டு மடி நமக்குமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அதனைப் புல்லுள்ள இடத்தில் மேய்த்தும், நல்ல நீரைக் குடிப்பித்தும், குளிர்ந்த நிழலில் உறங்குவித்தும், காப்பாற்ற வேண்டும். புனிதமான பசுக்களை மேய்த்துக் காப்பாற்றுவதே எம்பிரானுடைய திருத்தொண்டாகும். இதனின் உயர்ந்த பணி இல்லை என்று திருவுளம் பற்றிய

விசாரசருமர் ஆயனை நோக்கி, "நீ இனி பசு காக்கும் தொழிலை விட்டு விலகுவாய்; யான் இனி இந்த ஆன் குலங்களை மேய்த்துக் காத்து வருவேன்" என்று அருளினார். ஆயனும் அவரை வணங்கி யகன்றான்.

கோலும் கயிறும் கொண்டு, சிறிய குடுமியசையவும், மான் தோலும் புரிநூலும் மார்பில் புரளவும், திருவரையில் கோவணம் ஒளி செய்யவும், பாலும் பயனும் பெருகுமாறு பசுக்களை இனிய புற்கள் நிறைந்த தூய இடத்தில், மேய்த்து, நல்ல தண்ணீரைக் குடிப்பித்து, குளிர்ந்த நிழலில் உறங்கு வித்து தாய்போல் காத்தார். பால் கறக்கும் நேரத்தில் பசுக்களை அவரவர் இல்லங்களில் சேர்ப்பார்.

அன்புடன், ஆதரவுடனும் இவர் பசுக்களை மேய்ப்பதனால் பசுக்கள் பெரிதும் மகிழ்ந்து, இரவும் பகலும் இனிய பால் மடி பெருகிச் சுரந்தன. அதோடு அழகு மிகுந்து செழித்து விளங்கின. ஆன் இனங்கள் வீட்டின் கன்றைப் பிரிந்து வருந்தாமல், மறைக்கன்றாகிய விசார சருமரைக் கண்டு உருகி, அன்பு பெருகிக் கனத்து மடி சுரந்து கறவாமலே பால் பொழிந்தன. அதனைக் கண்டு அருளாளர் செம்மை நிறைந்த திருவுளத்தில் அவமே கழியும் பால் சிவமே பெறத் திருமஞ்சனம் புரிதல் வேண்டும் என்று எண்ணினார். எல்லாவற்றையும் இறைவனுக்கு அர்ப்பணம் செய்வதே அடியவர் கடமையன்றோ? பண்டைத் தவ வலிமையினால் அவர் உள்ளத்தில் சிவ பூஜையில் வேட்கை விளைந்தெழுந்தது.

மண்ணியாற்றங் கரையில் ஆத்தி மரத்தின் அடியில் மணலால் கோயிலும், சிவலிங்கமும் சமைத்தார். 'ஆத்தி மலரையும், நல்ல தளிர்களையும், அருகில் முல்லை நிலத்தில் பூத்துள்ள மலர்களையும் தாமே அன்புடன் ஒரு பூக்கூடையில் எடுத்து வைத்தார். நல்ல புதிய குடங்களைக் கொண்டு வந்து கறவைப் பசுக்களின் மடியைத்

திண்டியவுடன் பசுக்கள் பால் பொழிந்தன. மணலினால் நிறுவிய சிவலிங்க மூர்த்திக்குத் திருமஞ்சனம் புரிந்தார்; அருச்சித்து இனிய துதிகளைக் கூறி வழிபாடு புரிந்தார். அவரது அன்பு கலந்த பூசையை இறைவர் ஏற்றுக் கொண்டு மகிழ்ந்தார்.

இயல்பாகவும் விளையாட்டாகவும் விசாரசருமர் சிவபூஜை புரிந்து வந்ததை அயலான் ஒருவன் கண்டான். விசாரசருமரின் உண்மைத் திறத்தை அறியாத அவன் அதனை அவ்வூர்ப் பொதுச்சபையில் கூடியிருக்கும் அந்தணர்கட்கு அறிவித்தான்.

அந்தணர்கள், “விசாரசருமன் மாடுகளை மேய்த்து வருகிறேன் என்று கூறிப் பசுக்களைக் கொண்டுபோய்ப் பாலைக் க்றந்து வீணாக்குகின்றானே. அவன் தந்தையிடம் இதைக் கூற வேண்டும். எச்சதத்தனை அழைத்து வாருங்கள்” என்றனர்.

எச்சதத்தன் அங்கு வந்து சேர்ந்தான். அவனிடம் விஷயம் தெரிவிக்கப்பட்டது.

அன்றிரவு நீங்கிக் கதிரவன் உதயமானான். விசாரசருமர் வழக்கம்போல் பசுக்களை ஓட்டிக்கொண்டு சென்றார். அவருக்குப் பின் எச்சதத்தன் மறைந்து சென்றான்.

விசாரசருமர் பசுக்களை மண்ணியாற்றின் மருங்கில் கொண்டு சென்றார். எச்சதத்தன் அங்கு ஒரு குரா மரத்தின் மீது ஏறி ஒளிந்து கொண்டான். விசாரசருமர் வழக்கம்போல் பாற் குடங்களை எடுத்து அபிஷேகம் புரிந்தார். அதைக்கண்ட எச்சதத்தன் பெரிதும் சீற்றம் கொண்டான். விசாரசருமரின் அன்புத்திறத்தை அறியாத அவன் மரத்தினின்றும் இறங்கி மகனின் முதுகில் கைத் தடியால் ஒங்கி அடித்தான். விசாரசருமர் பொறி

புலன்களை ஒடுக்கி இறைவன் திருவடிப் பூசனையில் அழுந்தியிருந்தாராதலின் எச்சதத்தன் முதுகில் அடித்ததை அறிந்தாரில்லை. பலகாலும் அவன் அடித்ததையும் திட்டியதையும் அறியாத விசாரசருமர், பாற்குடங்களை எடுத்துப் பரமனுக்கு அபிஷேகம் புரிந்து வந்தார். அதனால் மிகவும் சினந்த அவரது தந்தை தருமஞ்சனப் பாற்குடங்களைக் காலால் உருட்டித் தள்ளி விட்டான்.

இறைவரிடம் ஒன்றுபட்டிருந்த சருமர் வழி பாட்டுக்குத் தடை நேர்ந்ததை உணர்ந்தார். நிந்தை மிக்க இந்தத் தீமையைச் செய்தது தந்தையென அறிந்தார். ஆனால் சிவ அபராதம் செய்த அவரைத் தந்தை என்று கருதவில்லை. 'அவரது தாங்கள் சிந்துதற்குரியன' என்று கோலை எடுத்தார். சிவமயமாக நிற்கும் அவருடைய சங்கல்பம் சிவசங்கல்பமன்றோ? அதனால் அவர் கையில் எடுத்த கோல் மழு ஆயுதமாக மாறியது. அதனால் பாலைச் சிந்திய தந்தையின் காலை வெட்டினார். எச்சதத்தன் அப்படியே விழுந்து மாண்டான். பூசைக்கு இடையூறு நீங்கியது என்று மீண்டும் சிவபூஜை செய்யத் தொடங்கினார் விசாரசருமர்.

பூத கணங்கள் புடைகுழப்
புராண முனிவர் புத்தேளிர்
வேத மொழிகள் எடுத்தேத்த
விமல மூர்த்தி திருவுள்ளம்
காதல் கூர்ந்தே வெளிப்படலும்
கண்டு தொழுது மனங்களித்துப்
பாத மலர்கள் மேல்விழுந்தார்
பக்தி முதிர்ந்த பாலகனார்.

பூதகணங்கள் குழ, இருடியரும் இமையவரும் வேத மொழிகள் ஒதித் துதிக்க, விமலமூர்த்தி உமையம்மை யாருடன் இடபதேர் மீது எழுந்தருளிக் காட்சியளித்தார்.

பாலகர் மன மகிழ்ந்து, பரமன் பாதமலர் மீது வீழ்ந்து வணங்கினார். திருவடியில் வீழ்ந்த பாலகரை நோக்கிய எம்பெருமான், “நம்பொருட்டுப் பெற்ற தந்தையை அழித்து விட்டாய். உன் உடம்பைப் பெற்ற தந்தை இறந்து விட்டான். இனி உனக்கு அப்பா நான்தான்” என்று கூறியருளித் தழுவிக்கொண்டு, முதுகைத் தடவி உச்சி மோந்து மகிழ்ந்தார்.

‘விசாரசுமார் பெற்ற தந்தையைக் கொன்றாரே? அந்தப் பாதகம் அவரைச் சாராதோ?’ என்று கேட்கலாம். சாராது. காரணம் நல்வினை, தீவினை என்பது செயலால் இல்லை, பயனைப் பொறுத்தே செயல் அமைகிறது. ஓர் உயிருக்குத் தீங்கு ஏற்படும்போது ஒருவன் பொய் கூறினால் அதனால் அவனுக்குத் தீவினை ஏற்படாது. பசுவைக் கொல்வதற்காக வாளை எடுத்துக் கொண்டு வந்த ஒருவன், ‘பசு இவ்வழியே போயிற்றா?’ என்று அருகில் நின்று கொண்டிருந்தவனிடம் கேட்டான். ‘ஆம், பசு இவ்வழியே போயிற்று’ என்று நின்று கொண்டிருந்தவன் உண்மையைச் சொன்னான். இவ்வாறு உண்மையைச் சொன்னதால் அவன் தீவினையாளனாகிறான். ஆகவே, மெய், பொய் என்பது அதன் பயனைப் பொறுத்திருக்கிறது.

மன்மதன் சிவபெருமான்மீது மலரை எறிந்தான்; ஆனால் எரிந்து சாம்பலானான். சாக்கியர் கல்லை எறிந்தார்; அருள் பெற்றார். காரணம் என்ன? மன்மதன் இறைவரை மயக்க வேண்டும் என்று கருதினான்; நல்ல எண்ணத்துடன் மலரை எறியவில்லை. சாக்கியர் கல்லெறிந்த செயல் கொடிது எனினும் அவர் மனத்தில் வன்கண் இல்லை.

விசாரசுமார் தந்தையைக் கொன்றது சிவமயமானது. அதனால் அது புண்ணியமாயிற்று. திருவருள் பெற்றார்.

அரனடிக் கன்பர் செய்யும்
 பாவமும் அறம் தாகும்
 பரனடிக் கன்பி லாதார்
 புண்ணியம் பாவ மாகும்
 வரமுடைத் தக்கன் செய்த
 பாதகம் நன்மை யாய்த்தே.

— சிவஞான சித்தியார்

சிவபெருமானது திருக்கரத்தினால் தீண்டப் பெற்ற விசாரசருமர் மாயைக்கிடமான உடம்பு சிவமயமாய்ப் பொங்கி எழுந்த திருவருளில் மூழ்கினார்; மாலயனாதி வானவரும் துதி செய்ய ஒளிமயமாக விளங்கினார்.

உலகம் அறியப் பிழைபுரிந்த எச்சதத்தன் சீலம் திகழும் திருசேய்ஞலூர்ப் பிள்ளையார் திருக்கரத்தின் கோல மழுவால் எறியுண்ட காரணத்தால் குற்றம் நீங்கிச் சுற்றமுடன் சிவலோகத்தை அடைந்தார்.

அண்டர் பிரானும் தொண்டர்தமக்
 கதிப னாக்கி, 'அனைத்துநாம்
 உண்ட கலமும் உடுப்பனவும்
 குடுவனவும் உனக் காகச்
 சண்ட சனுமாந் பதந்தந்தோம்'
 என்றங் கவற்பொற் றடமுடிக்குத்
 துண்டமதிசேர் சடைக் கொன்றை
 மாலை வாங்கிச் சூட்டினார்!

தொண்டர் தமக்கு அதிபராகும் பதவியையும், சிவ பெருமான் உண்ட பரிகலம், உடுக்கும் உடை, அணிகலன், குடும் திருமாலை முதலியவற்றுக்கு உரிமையாளராகும் சண்டசர் பதத்தையும், விசாரசருமருக்குத் தாமே வழங்கினார் எம்பெருமான். தமது திருமுடி மீதிருந்த கொன்றைமலர் மாலையை இறைவர் விசாரசருமருக்குச் சூட்டியருளினார்.

சண்டீசர் என்பது ஒரு பதவி; தாசில்தார், கலெக்டர் என்பதுபோல். உமாதேவியார், விநாயகர், முருகவேள், குரியன் — இவர்களுக்குத் தனித்தனியே சண்டீசர் உண்டு. அந்தச் சண்டீச பதவியில் உள்ளவர்கள் அந்தந்த மூர்த்திகளை வழிபடுவோர்க்கு, அவ்வவ் வழிபாடுகளின் பயனை அளித்து அருள் புரிவார்கள்.

சண்டீசர் இடையறாத தியானத்துடன் இருப்பார். அதனால் இவரது கோயிலுக்கும் தீர்த்தத் தொட்டிக்கும் இடையில் போகக் கூடாது. சிவாலய வழிபாடும், சிவபூசையும் சண்டீசர் வழிப்பாட்டுடன் முடிவு பெறுகின்றன. சிவதரிசனம் முடிந்தபின் சண்டீசர் திருக் கோயிலையடைந்து வணங்கி, சிறிதே ஒலி வருமாறு கைகளைத் தட்டி, தாம் பெற்ற சிவநிர்மாலியங்களை அவரிடம் சேர்த்து, சிவதரிசனத்தின் பயனைத் தந்தருளுமாறு வேண்டிக் கொள்ள வேண்டும்.

31. துலத்தான் தந்த துலைநோய்

மக்களுக்குள்ளே எவ்வளவோ கருத்து வேறுபாடுகள் இருந்தபோதிலும், வாழ்க்கையில் உயர வேண்டும் என்பதில் யாருக்கும் கருத்து வேற்றுமை இருக்க முடியாது. செல்வத்தினாலோ, கல்வியினாலோ, வாழ்க்கையில் உயர்ச்சி பெற்றுவிட முடியாது! நாவின் நலத்தினால்தான் உயர்வு பெற முடியும். நா நலம் இருந்தால் எல்லா நலன்களும் வரும்.

மரங்கட்கு ஓர் அரசு உண்டு; அது கற்பகம். விலங்குகட்கு அரசு சிங்கம். மலைகட்கு அரசு இமயம். நடிகர்கட்கு ராஜா நடராஜர். பட்சிகளுக்கு அரசு கருடன். தியாகிகளுக்கு அரசு தியாகராஜா. தேவர்களுக்கு ராஜா இந்திரன். நாகங்களுக்கு ராஜா ஆதிசேடன். கஜங்களுக்கு

ராஜா கஜராஜா. அதுபோல் நாவுகளுக்குக்கெல்லாம் அரசு ஒருவர் இருக்கின்றார். அவர்தான் சிவபெருமானது திருவருளின் திருவுருவாக வந்த நாவுக்கரசர். அவரது பாடல்கள் உள்ளத்தை உருக்கும். அவ்வளவு நைந்து அருள் பெற்றவர். நாவுக்கரசர் என்ற நாமத்தை இறைவரே அவருக்குச் சூட்டியருளினார்.

நாவுக்கரசர் சென்றுல கேழினுநின்
நன்னாம நயப்புற மன்னுகளன்
றியாவார்க்கும் வியப்புற மஞ்சறை
வானிடையே ஒரு வாய்மை யெழுந்ததுவே.

நாவுக்கரசர் முற்பிறப்பில் வாகீச முனிவர். அவர் கயிலாயத்தில் இருந்தார். அப்போது புஷ்பக விமானத்தில் அயோக்கியன் ஒருவன் ஊர்ந்து சென்றான். அந்த விமானம் கயிலாய மலைக்கு நேரே சென்று தடைப்பட்டது.

“இது சிவபெருமான் இருக்கின்ற மலை. நீ வலமாகப் போ” என்று நந்தியெம்பெருமான் கூறினார். “குரங்கு மாதிரி முகத்தை வைத்துக்கொண்டு எனக்கு நீ புத்தி சொல்கிறாயா?” என்று கேட்டான் அந்த மூடன். “ஒரு குரங்கினால் உன் நாடு அழியக் கடவது” என்று சாபம் கொடுத்தார் நந்தியெம்பெருமான். அந்த மூடனே பிற காலத்தில் இராவணன். நந்தியெம் பெருமானின் சாபத்தினால்தான் அநுமான் இலங்கைக்குள் நுழைந்தார். இல்லையேல் ஆயிரம் அநுமன்கள் வந்தாலும் இலங்கைக்குள் புக முடியுமா? ‘என்னுடைய பிரயாணத்துக்குக் குறுக்கே நிற்கின்ற இந்தக் கயிலை மலையைப் பிடுங்கி எறிகிறேன்’ என்று தனது இருபது கைகளாலும் அசைத்துப் பிடுங்கினான் அரக்கன். சுவாமி, கால் பெருவிரல் நுனி நகத்தை இலேசாக அழுத்தினார். மலை அழுந்தியது! அதனடியே அகப்பட்ட அரக்கன் ‘ஆ!’ என்று அலறினான்.

அவ்வாறு அலறியதால் அந்த அரக்கன் இராவணன் என்று பெயர் பெற்றான். ஆயிரம் ஆண்டுகள் அமுதான்

இராவணன். அங்கு தவம் செய்து கொண்டிருந்த வாசீச முனிவர், "ஏன் அழுகிறாய்?" என்று கேட்டார். அவரிடம் நடந்ததைச் சொன்னான் இராவணன். "சுவாமி இசைப் பிரியர்; இசைக்கு அவர் மனம் உருகுவார்" என்று கூறி அந்த மூடனுக்கு உதவி செய்தார் வாசீசர். இராவணனுக்கு சங்கீதம் தெரியும்; பாடினான். சுவாமி வெளிப்பட்டு வந்து ஐம்பது இலட்சம் ஆண்டுகள் வாழ்நாளும், சந்திர ஹாஸம் என்னும் வாளும் கொடுத்தருளினார். அதிகமான வாழ்நாளைப் பெற்ற இராவணன் அளவற்ற தீங்குகள் புரிந்தான். தீங்கு செய்பவனுக்கு உதவி புரிந்ததால் வாசீசர் பூலோகத்துக்கு வந்தார்.

திருமுனைப்பாடி நாடு வளமை நிறைந்தது. நல்ல ஒழுக்கத்தில் நின்று நலஞ் சிறந்த மக்கள் வாழும் சிவத் தலங்கள் பல உடையது. அந்நாட்டில் பெண்ணை நதி பெருகி ஓடியது. ஒரு சிறந்த அருளாளர் அவதரிக்க வேண்டுமானால் அந்த நாடு நற்றவம் புரிந்திருக்க வேண்டும். சமய குரவர் நால்வருள் அப்பர், சுந்தரர் என்ற இரு குருமூர்த்திகள் அவதரித்த நாடு திருமுனைப்பாடி.

மறந்தருதீ நெறிமாற மணிகண்டர் வாய்மைநெறி
அறந்தருநா வுக்கரகம் ஆலால சுந்தரரும்
பிறந்தருள உளதானால் நம்மளவோ? பேருலகில்
சிறந்ததிரு முனைப்பாடித் திறம்பாடுஞ் சீர்ப்பாடு.

திருமுனைப்பாடி நாட்டின் பெருமையை யாரே உரைக்க வல்லார்? வில்லிபுத்தூராரின் புதல்வர் பெயர் வரந்தருவார். இவர் சிறந்த புலவர். இவர் திருமுனைப்பாடி நாட்டினை வாய் குளிர, மனம் குளிர, கேட்ட காது குளிரப் பாடுகின்றார்.

பாவருந் தமிழால் பேர்பெறு பனுவல்
பாவலர் பாதி நாளிரவில்

மூவரு நெருக்கி மொழிவிளக் கேற்றி
 முகுந்தனைத் தொழுத நன்னாடு;
 தேவரு மறையும் இன்னமுங் காணாச்
 செஞ்சடைக் கடவுளைப் பாடி
 யாவரு மதித்தோர் மூவரில் இருவர்
 பிறந்தநா டிந்தநன் னாடு!

முதல் மூன்றாழ்வார்களும் பரமனைக்கண்ட திருக் கோவலாரும் திருமுனைப்பாடி நாட்டிலேயே உள்ளது. இதையும் குறிக்கிறார் வரந்தருவார். இத்தகைய திருநாட்டில் திருவாமூர் என்பது தெய்வநெறிச் சிவம் பெருக்கும் திருவுடையவூர். அவ்வூரிலே வேளாண் குலத்தினுள் குறுக்கையர் குடி என்ற பெருமையுடைய குடியிலே புகழனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். மனிதன் அரிதின் முயன்று பெற வேண்டிய புகழ் ஒன்றே; புகழொடு தோன்றாதார் தோன்றாதிருத்தலே நன்று என்பார் திருவள்ளுவர். புகழ் அனார் என்பதற்குப் புகழே ஓர் உருவெடுத்தாற் போன்றவர் எனலும் பொருள்படும். புகழனார் மனையறம் புரிந்து விருந்தோம்பும் மேன்மையினார். அவருடைய மனைவியார் பெயர் மாதினியார். மாது இனியார் — பெண்களிலே இனியவர் என்பது ஒரு பொருள். செந்தாமரையில் செந்திருமகள் தோன்றியது போல் அம்மையார் மணி வயிற்றிலே அழகிய பெண் மகவு தோன்றியது. அக் குழந்தைக்குத் திலகவதி என்ற பேரிட்டு இனிது வளர்த்து வந்தார்கள்.

திலகவதி யார்பிறந்து சிலமுறையான் டகன்றதற்பின்
 அலகில்கலைத் துறைதழைப்ப அருந்தவத்தோர் நெறிவாழ
 உலகில்வரும் இருள்நீக்கி ஒளிவிளங்கு கதிர்போற்பின்
 மலருமரு ணீக்கியார் வந்தவதா ரஞ்செய்தார்.

திலகவதியார் பிறந்து சில ஆண்டுகள் சென்றன. கலைத் துறைகள் தழைக்க, தவம் வாழ, சைவம் ஒங்க, இருள்

ஒழிக்கும் இளஞ்சூரியனைப்போல் மாதினியார் மணி வயிற்றில் அவதரித்தார் மருள்நீக்கியார். பெற்றோரும் உற்றாரும் உள்ளம் உவக்க மருள்நீக்கியார் இனிது வளர்ந்தார். மருள்நீக்கியார் தளர்நடை நடந்து, மழலை மொழிந்து, இளங் குழந்தைப் பருவத்தைக் கடந்தார். அப்போது புகழனார் சௌளாதி கன்மங்களைச் செய்வித்துப் பொருளை வெள்ளம் போல் கொடுத்து, மருள் நீக்கியார்க்குக் கலை பயில்வித்தார். முன்னமே எல்லாக் கலைகளும் ஆன்ம அறிவில் அமைந்திருந்தபடியால், கற்பூர மலையில் தீப்பிடித்ததுபோல் மருள்நீக்கியார் சகல கலைகளிலும் வல்லுநராக ஆனார்.

திலகவதியாருக்குப் பன்னிரண்டு வயதாயிற்று. அன்பும் அறனும் அமைந்து, சிவபெருமானுடைய அடிமைத் திறத்தில் சிறந்த வேளாண்குலத் தலைவராகிய கலிப்பகையார் திலகவதியாரை மணக்க விரும்பினார். அவர் படைத் தலைவர்; அரசனிடத்தில் பேரன்புள்ளவர். போர் புரிவதில் சிங்க ஏறு போன்றவர்; சிறந்த எழில் நலம் படைத்தவர். கல்வி கேள்விகளில் உயர்ந்தவர். அவர் திலகவதியாரைத் தமக்கு மணம் பேசி வருமாறு புகழனாரிடத்து அறிவிற் சிறந்த ஆன்றோர்களை அனுப்பி வைத்தார். கலிப்பகையாரின் குலம், குணம், கல்வி எல்லாம் ஒத்திருந்தபடியால், புகழனார் உடன்பட்டார். அதனைக் கேட்டுக் கலிப்பகையார் மிகவும் மனம் மகிழ்ந்தார்.

கலிப்பகையார் தமது திருமணத்தை முடிக்கக் கருதிய போது விதி வேறு ஒன்றை எண்ணியது. வடநாட்டு மன்னர்கள் அரசருடன் பகைத்துப் போர் புரிய வந்தார்கள். வடநாட்டு அரசர்களை வெல்வதற்காக மன்னர் கலிப்பகையாரை அழைத்துப் பெருஞ்சேனையுடன் சென்று போர் புரியுமாறு ஏவினார். கலிப்பகையார் நால்வகைச் சேனைகளுடன் போர்க்களம் அடைந்தார். சில நாட்கள் போர் தொடர்ந்து நடந்தது.

கலிப்பகையார் வடநாட்டில் பகைவருடன் போர் புரிந்து கொண்டிருந்தபோது, புகழனார் நோயுடன் போரிட நேர்ந்தது. வந்த நோய் அவரை விண்ணுலகம் அனுப்பியது. மனத்தாலும் நினைக்க முடியாத கற்புடைய மாதினியார் மக்களையும் சுற்றத்தாரையும் துகளாகக் கருதிக் கணவனாருடன் தொடர்ந்து விண்ணுலகஞ் சென்றார்.

பெற்ற தாயும் அன்புள்ள தந்தையும் இறந்தது கண்டு திலகவதியாரும் மருள்நீக்கியாரும் பெருந் துயரடைந்தனர். அவர்களைச் சுற்றத்தார் தேற்ற ஒருவாறு மனந்தேறினர்.

பகைவர்மீது போருக்குப் போயிருந்த கலிப்பகையார் போர்க்களத்தில் உயிரைக் கொடுத்துப் புகழினைக் கொண்டார். கலிப்பகையார் வீரசுவர்க்கம் சேர்ந்த செய்தி எங்கும் பரவியது. அதனைக் கேள்விப்பட்ட திலகவதியார் திடுக்கிட்டார். வெந்த புண்ணில் வேல் நுழைந்ததுபோல் வேதனைப்பட்டார். 'எமது தாயும் தந்தையும் அவருக்கு என்னைத் தருவதாக மணம் பேசினர். மணம் பேசிய காரணத்தினாலே நான் அவருக்கு மனைவியாயினேன். வாக்கினால் கூறியவுடனே அவர் எனக்குக் கணவராயினார். அதனால் நான் அவருக்கே உரியவள். அவர் உயிர் துறந்தபின் இவ்வுலகில் எனக்கு என்ன வாழ்வு இருக்கிறது? ஆதலினால் நான் கணவனார் சென்ற உலகம் செல்வேன்' என்று உயிர்விடத் துணிந்தார்.

அதனைக் கண்ட மருள்நீக்கியார் அளவற்ற அல்ல லுற்றார். தமக்கையார் தாள்மீது வீழ்ந்து அழுதார். "அன்பு வடிவாய் சகோதரி! அன்னையும் அத்தனும் என்னை விட்டுப் பிரிந்தனர். எனக்குத் தங்கள் திருவடி ஒன்றுதான் உற்ற துணை. இப்பொழுது எனக்குக் கொழு கொம்பாக உள்ள தாங்களும் என்னைத் தனியே விட்டு மாள்வீராயின் தங்களுக்கு முன்னே நான் உயிர் துறப்பேன்" என்று கூறித் துன்ப வெள்ளத்தில் அழுந்தினார்.

தம்பியார் மீதுள்ள கருணையினால் திலகவதியார் உயிர்விடத் துணிந்ததைக் கைவிட்டார். ஆனால் கைம்பெண் விரதம் பூண்டு, எல்லா உயிர்களுக்கும் கருணை புரிந்து வீட்டினுள் இருந்து தவம் புரிந்து வந்தார்.

மாசின்மனத் துயரொழிய
மருணீக்கி யார்நிரம்பித்
தேசநெறி நிலையாமை
கண்டறங்கள் செய்வாராய்க்
காசினிமேற் புகழ்விளங்க
நிதியளித்துக் கருணையினால்
ஆசில்அறச் சாலைகளும்
தண்ணீர்ப்பந் தரும்அமைப்பார்.

மருள் நீக்கியார் நிலையாமையை உணர்ந்து விட்டார். யாக்கை நிலையாமை, இளமை நிலையாமை, செல்வ நிலையாமை இவைகளைச் சிந்தித்து உணர்ந்தார். ஆகவே, நல்லறங்கள் புரிய வேண்டும் என்று துணிந்தார். நிறையப் பொன்னைத் தந்து அறச்சாலைகளும், தண்ணீர்ப் பந்தரும் அமைத்தார். இனிய நீர்க் குளங்கள் பல வெட்டினார். கடமையில் வழுவாது நின்றவர்க்கு வேண்டுவன மகிழ்ச்சியுடன் தந்தார். புலவர்கள் வறுமையின்றி வாழப் பரிசில்கள் அளித்தார். இவ்வாறாகப் பலப் பல தருமங்களைப் புரிந்து வாழ்ந்து வந்தார்.

நிலையில்லாத இவ்வுலக இயல்பைக் கண்டு அறவே துறந்த மருள்நீக்கியாருக்குச் சிவபெருமான் அருள் செய்யாமையினால், கொல்லாமைக்குள் மறைந்துறையும் சமண சமயங் குறுகினார். தென்னாட்டுப் பாடலிபுத்திர மாகிய திருப்பாதிரிப்புலியூர் சென்று சமணப்பள்ளியில் சேர்ந்தார். அங்கு சமண சமயக் கலைகளையெல்லாம் கற்றுணர்ந்து வல்லுநரானார். தங்களின் மேலான புலமை பெற்ற மருள்நீக்கியாருக்குச் சமண குருமார்கள்

தருமசேனன் என்னும் பேர் சூட்டினார்கள். தருமசேனர் தமது சிறந்த மதி நுட்பத்தினால் பெளத்தர்களை வாதிட வென்றார்; சமண சமயத்தின் தலைமையைப் பெற்றார்.

தவ ஒழுக்கத்தில் நின்ற திலகவதியார், தம்பியார் சமண சமயம் புகுந்ததால் மனம் உளைந்தார். சுற்றத் தொடர்பையொழித்துச் சிவநெறி சார்ந்து திருத்தொண்டு புரிய விரும்பினார். ஆதலால் திருவாமூரிலிருந்து கெடில நதிக்கரையில் திகழும் திருவதிகை வீரட்டானம் என்னும் திருத்தலத்தை அடைந்தார். ஆங்கு ஒரு திருமடத்தைப் புதுக்கி சிவச் சின்னங்களைப் புனைந்து, அன்புடன் திருக்கோயில் திருத்தொண்டுகள் புரியத் தொடங்கினார். அவர் பொழுது புலர்வதற்கு முன் எழுந்து கெடிலத்தில் நீராடுவார். திருக்கோயிலின் முன் அலகிட்டு, பசுவின் சாணத்தால் மெழுகுவார். திருநந்தவனம் சென்று மலர்களைக் கொய்து திருமாலைகளைத் தொடுத்துத் தருவார். தவ விளக்காம் திலகவதியார், சுடரொளியாம் சிவபெருமானைத் தொழுது, “என்னை ஆண்டருளும் ஐயனே! என் தம்பியைப் பரசமயப் படுகுழியினின்றும் எடுத்து அருள் புரிய வேண்டும்” என்று பன்முறையும் விண்ணப்பம் புரிந்தார். வேண்டுவார் வேண்டியதை வேண்டியவாறு அளிக்கும் விடையவர், அம்மையாரது கனவில் தோன்றி, “உன் மனக் கவலையை விடு, உன்னுடைய உடன் பிறந்தான் முன்னமே முனியாகி என்னை அடையத் தவம் புரிந்தனன். அவனை இனி நாம் சூலை நோய் தந்து ஆட்கொள்வோம்” என்று அருள் புரிந்தார். அதனைக் கேட்டு அம்மையார் மகிழ்ந்தார்.

முற்பிறப்பில் செய்த நல்ல தவத்தில் சிறிது வழுவிய தொண்டரை ஆளும் பொருட்டு வைத்தியநாதப் பெருமான் சூலை நோயை மருள்நீக்கியாருக்கு அருளினார். அவருடைய வயிற்றில் சூலை வலி புகுந்தது. வடவைத்

தியும், கொடிய நஞ்சும், வச்சிரமும்போல் புகுந்த அச் சூலை நோய் குடலைக் குடைந்தது. அதனால் மருள்நீக்கியார் சமணப் பள்ளியின் அறையில் சோர்ந்து வீழ்ந்தார். தாம் கற்ற மணி மந்திர மருந்துகளால் அதனைத் தீர்க்க முயன்றும், சூலை தணியாமல் மிகவும் ஓங்கியது. நச்சுப் பாம்பின் விஷம் தலைக்கு ஏறியது போல் மயங்கினார். சமண குருமார் பலர் கூடி, “இதுவரை கண்டிராத சூலைநோய் இவருக்கு வந்துவிட்டதே, இனி என் செய்வது?” என்று கவலை கொண்டனர். தவம் என்று அவம் பெருக்கும் சமணர்கள், கமண்டலத்து நீரை மந்திரித்துத் தரும சேனரைக் குடிக்கச் செய்தனர். நோய் சிறிதும் தணியவில்லை. மிகவும் வருந்திய சமணர் மயிற் பீலியால் தருமசேனரது உடல் முழுதும் தடவினார். அந்நோய் முன்னையிலும் பன்மடங்கு மிகுந்தது. அதனால் மருள்நீக்கியார் அல்லலுற்று அலமந்தார். “ஆ இந்நோயைத் தீர்க்க நம்மால் முடியாது” என்று சமணர்கள் கை விட்டனர். மருள்நீக்கியார் மனம் தளர்ந்தார். தமக்கையார் நினைவு வந்து, தமக்கு வந்த இடரை அவருக்கு அறிவிக்குமாறு சமையற்காரனை அனுப்பினார்.

திருவதிகை வந்த சமையற்காரன் விடியற்காலை திலகவதியார் நந்தவனத்தின் புறத்தே வரும்போது கண்டு பணிந்து, ‘உங்கள் திருத் தம்பியாரின் ஏவலினால் வந்தவன் நான்’ என்றான். “ஏதாகிலும் தீங்கு உண்டாயிற்றோ?” என்று வினவினார் அம்மையார். “சூலை நோய் அவரது குடலை முடக்கிக் குடைகின்றது. எல்லோரும் கைவிட்டு விட்டார்கள். தங்கள் தம்பியார் தாம் உய்யும்படி கேட்டு இரவு பட்டதும் வருமாறு என்னை அனுப்பினார்” என்றான். “அப்பா! நன்று அறியாச் சமணப் பள்ளிக்கு நான் வரமாட்டேன் என்று அறிவிப்பாய்” என்று கூறினார் திலகவதி. சமையற்காரன் மீண்டு சென்று திலகவதியார் கூறியதைத் தருமசேனர்க்குக் கூறினான்.

மருள்நீக்கியார் வேறு செயலின்றி, ஒழியாத துன்பம் ஒழிய, புன் சமயத் தொடர்பை அடுத்து, தமக்கையார் திருவடிகளை அடையத் துணிந்தார். அந்த எண்ணம் வந்ததும், சிறிது அயர்வு அகன்றது. அவர் உடுத்தியிருந்த பாய் உடையைக் களைந்தார். கமண்டலத்தையும், மயிற்பீலியையும் ஒழித்து, வெண்மையான ஆடையை உடுத்திக் கொண்டு, தமது அந்தரங்கமான ஏவலன் தோள்மீது கையை ஊன்றிக்கொண்டு சமணர்கள் யாவரும் அறியா வண்ணம் இரவில் புறப்பட்டுத் திருவதிகை அடைந்தார். திருக்கோயிலின் பெரும் கோபுரம் அவரை முதலில் வரவேற்றது. பின்னர் திலகவதியாரின் திருமடம் சேர்ந்தார். தமக்கையாரை வணங்கி, “கொடுஞ்சூலை நோய்த் துன்பத்தினின்றும் அடியேன் கடைத்தேற வழி கூற வேண்டும்” என்று வேண்டிக் கொண்டார்.

கருணை மிகுந்த திலகவதியார், இறைவருடைய திருவருளை நினைந்து கைகூப்பித் தொழுதார். “நற்கொள்கையில்லாத பரசமயக் குழியில் வீழ்ந்து நொந்தாய்; இனி எழுந்திரு” என்று மொழிந்தார். மருள்நீக்கியார் பிணியின் துயரால் உடல் நடுங்க எழுந்து தொழுது நின்றார். “இது சிவபெருமானது திருவருளே; பற்றறுக்கும் பரமனது பணி செய்வாய்” என்று திலகவதியார் பணித்தருளி, அஞ்செழுத்தோதி, திருநீறு அணிவித்தார். அதனைத் தாழ்ந்து பெற்றுக்கொண்ட தருமசேனர் உடல் நிறைய அணிந்து கொண்டார். திலகவதியார் திருவலகும் திருமெழுக்குத் தோண்டியும் கொண்டு தம்பியாரை அழைத்துக்கொண்டு கோயிலுக்குள் சென்றார்.

புரமொரித்த புண்ணியரது திருக்கோயிலை மருள்நீக்கியார் வலம் வந்து வணங்கினார். தம்பிரான் திருவருளால் தமிழ்ப்பாக்கள் சாத்தும் உணர்வு அவருக்கு உதித்தது. உணர்ச்சி ஊற்றுப்போல் சுரந்தது.

‘கூற்றா யினவாறு விலக்கலீர் கொடுமைபல
 செய்தனநான் அறியேன்
 ஏற்றா யடிக்கே யிரவும்பகலும் பிரியாது
 வணங்குவன் எப்பொழுதும்
 தோற்றா தென் வயிற்றி னகம்படியே
 குடரோடு துடக்கி முடக்கியிட
 ஆற்றேன் அடியேன் அதிகைக் கெடில
 வீரட்டானத் துறையம் மாணே !’

என்று கண்ணீர் விட்டுக் கதறித் திருவருளில் மூழ்கினார்.

“இனி நீ திருநாவுக்கரசு என்ற நாமத்தால் ஏழுலகும் ஏத்தப் பெறுவாய்” என்று வானிடை ஓர் அமிர்த ஒலி திருவருளால் எழுந்தது. திலகவதியாரின் செம்மையான தவமே மருள்நீக்கியாரைத் திருநாவுக்கரசராக மாற்றித் தமிழ் உலகை உய்வித்தது.

“சமண இருளில் மூழ்கிய சிறியேன் பெறும் திரு இதுவே” என்று திருநாவுக்கரசர் இறைவரைத் தொழுதார். அவரது சூலை நோய் நீங்கியது. திருநாவுக்கரசரைச் சிவபெருமான் திருவருளால் ஆட்கொண்ட செய்தியை அடியார்கள் முரசு கொட்டி எங்கும் முழக்கினார்கள். திருநாவுக்கரசர் திருநீறும் கண்டிகையும் புனைந்தார். அவரது நெஞ்சம் அஞ்செழுத்தை நினைந்தது. வாக்கு தமிழ்ப் பதிகம் பாடியது. காயம் உழவாரப் படை கொண்டு திருத்தொண்டு புரிந்தது. இவ்வாறாக, மனம், வாக்கு, காயம் என்னும் முக்கரணங்களாலும் சைவத் தொண்டு புரிந்து வந்தார்.

32. அப்பர்

தம்பியார் சமண சமயப் பிணியும், சூலைப் பிணியும் நீங்கித் திருவருளால் உய்யக் கொண்டதை நினைந்து நினைந்து உருகினார் திலகவதியார்.

பாடலிபுத்திரத்தில் வாழ்கின்ற சமணர்கள், திருநாவுக் கரசு நாயனார் சிவநெறி சேர்ந்து திருவருள் பெற்று இடர் நீங்கிய செய்தியைக் கேட்டனர். அவர்களது மனம் பொறுக்கவில்லை. “தருமசேனர்க்கு வந்த சூலை நோயை நம்மில் ஒருவராலும் நீக்கமுடியவில்லை. அதனால் அவர் சைவராகிப் பிணி நீங்கி நலம் பெற்றார். நமது சமயம் வீழ்ந்தது” என்று வருந்தி மருண்டனர். “தருமசேனர் நிலை நிறுத்திய சமண சமயம் இனி அழிந்து விடும்” என்று வருந்திய அவர்கள், தமது தலையும் மயிற்பீலியும் தாழ வந்து ஒருபுறம் கூடினார்கள்.

“தருமசேனர் சைவராகி விட்டார் என்ற உண்மையைப் பல்லவ மன்னன் அறிந்தால் நம்மீது வெகுண்டு தானும் சைவனாகி விடுவான்; நமக்கு விடுத் திருக்கின்ற மான்யம் முதலியவைகளையும் நீக்குவான்; ஆதலின் நாம் இனி என் செய்வோம்?” என்று சிந்தித்தனர். கொலையும் பொய்மையும் புரியோம் என்று கூறிக் கொண்டு கொடுந் தொழில் புரியும் அச் சமணர்கள் வஞ்சனை புனைய நினைந்தனர். ‘தமது தமக்கையார் சைவ சமயத்தில் இருப்பதனால், தருமசேனர் தாமும் சைவ சமயத்தில் சேர எண்ணி, சூலைவலி என்றும், அது எதனாலும் தீரவில்லை என்றும் பொய்மையாக நடித்தார்; தமது தமக்கையாரிடம் சென்று சைவரானார்’ என்று அரசனிடம் சொல்ல முடிவு செய்தனர்.

துன்மதியுடைய சமணர்கள் தமது சமயத்தைச் சேர்ந்த பல்லவ மன்னன் அரண்மனைக்குக் கூட்டமாகச் சென்றனர். “அரசே! தருமசேனர் தமக்குச் சூலை நோய் என்று பொய் சொல்லி நடித்து, தம் தமக்கையாரிடம் சென்று சைவ சமயம் சார்ந்து சிவபெருமானுக்கு ஆளாகி நமது சமயத்தை அழித்தார்” என்று கூறினார்கள்.

மன்னன் வெகுண்டான். “முடிவில்லாத தவத்தை யுடையவர்களே! பொய்யாக நடித்து சமயலங்கனம் செய்த இதற்கு என்ன தண்டனை செய்வோம்?” என்றான்.

“சிறந்த நமது சமயத்தைப் பழித்த அவரை வருத்தக் கடவாய்” என்று பொய்மை மிக்க புல்லர்கள் கூறினர்.

அருளும் அறிவும் இன்றி நன்னெறியை விட்டு விலகிய மன்னன் அமைச்சரை நோக்கி, “இவர்கள் கூறிய தியவனைத் தண்டித்தல் வேண்டும்; எக் காரணத்தாலும் விடாது அவனை என்பால் கொண்டு வாருங்கள்” என்று ஆணையிட்டான். அங்கிருந்த அமைச்சர்கள் எவரும் மன்னனுக்கு அரச நீதியை எடுத்துரைக்கவில்லை. சமயம் மாறுவது குற்றமன்று என்றும் கூறவில்லை.

அமைச்சர்கள் முழுவகளுடன் கூடிய சேனைகளுடன் மணம் வீசும் சோலை சூழ்ந்த வற்றாத நீருள்ள கெடிலம் ஓடும் திருவதிகையை அடைந்தனர். சென்ற படைகள் திருநாவுக்கரசரைச் சூழ்ந்து கொண்டன. ஓரமைச்சன் திருநாவுக்கரசர் எதிர்சென்று, “நம் அரசர் உம்மை அழைத்து வருமாறு எங்களை அனுப்பினார், வாரும்” என்றான். அஞ்சுதல் இல்லாத அடிகள் அரசன் ஆணை வழி வந்த அமைச்சரை நோக்கி,

“நாமார்க்குங் குடியல்லோம்
நமனை யஞ்சோம்
நரகத்தி லிடர்ப்படோம்
நடலை யில்லோம்
ஏமாப்போம் பிணியறியோம்
பணிவோ மல்லோம்
இன்பமே எந்நாளும்
துன்ப மில்லை
தாமார்க்குங் குடியல்லாத்
தன்மை யான

சங்கரனற் சங்கவெண்
 குழையோர் காதிற்
 கோமாற்கே நாமென்று
 மீளா ஆளாய்க்
 கொய்ம் மலர்ச்சே
 வடியிணையே குறுகினோமே"

என்று தொடங்கும் பதிகத்தைப் பாடியருளினார்.

அமைச்சர்கள் அவரது அடிமலரைத் தொழுது, "கருணை கூர்ந்து, எம்முடன் எழுந்தருள வேண்டும்" என்று வேண்டிக் கொண்டார்கள். 'இங்குவரும் வினைகளுக்கு எம்பிரான் துணையுளான்' என்று அவர்களுடன் சென்றார் திருநாவுக்கரசர். அவருடைய வரவை அரசனுக்குத் தெரிவித்தனர். அரசன் தன் பக்கத்திலிருந்த சமணர்களைப் பார்த்து, "அந்தத் தருமசேனரைச் செய்வது யாது? சொல்லுங்கள்" என்று கேட்டான்.

அறந்துறந்த அவர்கள், "நீற்றறையில் (சுண்ணாம்பு சுடும் அறையில்) இடுக" எனப் புகன்றனர்.

அருகில் இருந்தவர்களை நோக்கிய மன்னன், "அவ்வண்ணமே செய்க" என்று ஆணையிட்டான்.

ஏவலர்கள் கொழுந்து விட்டெரியும் பெருந் தீயுடன் கூடிய நீற்றறையின் உள்ளே திருநாவுக்கரசரை இருத்தி இருப்புத் தாளிட்டுக் காவல் புரிந்தனர். அடிகளார் அம்பலத்தில் ஆடும் திருவடி நிழலைத் தலைமேல் கொண்டு 'ஈசனடியார்கட்கு இடருளதோ?' என்று கருணைக் கடலாகிய கண்ணுதலையே தொழுது கொண்டிருந்தார்.

வெய்யநீற் றறையதுதான்
 வீங்கிளவே னிற்பருவம்
 தைவருதண் தென்றல்அணை
 தண்கழுநீர்த் தடம்போன்று

மெய்யொளிவேண் நிலவலர்ந்து
முரன்றயாழ் ஒலியினதாய்
ஐயர்திரு வடிநீழல்
அருளாகிக் குளிர்ந்ததே.

வெம்மையான அந்த நீற்றறை இளவேனிற் பருவத்
தில் தென்றல் காற்று வீச, செங்கெழுநீர்த் தடாகம் போலும்,
இனிய தண்ணிலாப் போலும், யாழின் கானம் போலும்
குளிர்ந்தது.

மாசில் வீணையும் மாலை மதியமும்
வீச தென்றலும் வீங்கள வேனிலும்
முக வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே
ஈசன் எந்தை இணையடி நீழலை.

என்னும் திருப்பதிகத்தை அடிகள் அப்பொழுது அருளிச்
செய்தார்.

ஏழுநாட்கள் கழிந்தன. பல்லவ மன்னன் சமண
குருமார்களை அழைத்து, “நீங்கள் சென்று நீற்றறையைப்
பாருங்கள்” என்றான். இருட்குழாம் போன்ற உருவுடைய
சமணர்கள் நீற்றறையைத் திறந்தனர். ஆனந்த வெள்ளத்தில்
மூழ்கி, அம்பலவாணரது அடிமலர்க் கமலத்தில் ஊறும்
தேனமுதை யருந்தி, ஊனமின்றி உவந்திருக்கும்
திருநாவுக்கரசரை கண்டு அவர்கள் அதிசயித்தனர்.

அவர்கள் மன்னனிடம் சென்று, “அரசே! முன் நமது
சமண சமயத்திலிருந்தபோது சுற்ற மந்திரம் சபித்துத்
தருமசேனர் இறவாமல் உயிர் தப்பினார். இப்போது நஞ்சு
ஊட்டிக் கொல்ல வேண்டும்” என்று முடை வாயால்
கூறினார்கள். அரசனும் “அவ்வாறே செய்யுங்கள்” என்று
அனுமதி தந்தான்.

பாவிகள் நஞ்சு கலந்த பாலன்னத்தை நாவுக்கர
சருக்குக் கொடுத்தனர். நஞ்சு என்று அறிந்தும், நாவுக்கர

சரின் நெஞ்சம் வருந்தவில்லை. “நஞ்சம் அமுதாம் எங்கள் நாதன் அடியார்க்கு” என்று உண்டார். ஆலமுண்ட நீலகண்டப் பெருமானுடைய மெய்யடியார்கட்கு விடம் அமுதாவதில் என்ன ஆச்சரியம்?

பொடியார்க்கும் திருமேனி
புனிதர்க்குப் புவனங்கள்
முடிவாக்கும் துயர்நீங்க
முன்னைவிடம் அமுதானால்
படியார்க்கும் அறிவரிய
பசுபதியார் தம்முடைய
அடியார்க்கு நஞ்சமுதம்
ஆவதுதான் அற்புதமோ?

நஞ்ச அமுதானதைக் கண்ட சமணர்கள் அஞ்சினார்கள். ‘இவ்விடத்தில் இவன் பிழைக்கில் எமக்கெல்லாம் இறுதியே’ என்று கருதிப் பல்லவனிடம் சென்றனர். “அரசே! நம் சமயத்தில் கற்றுக்கொண்ட விட மந்திரத்தினால் விட முண்டும் அதன் வலியைத் தடுத்துவிட்டான். அவனைக் கொல்லவில்லையானால் எங்கள் உயிரும் உனது அரசாட்சியும் அழியும்” என்றார்கள்.

மற்றவர்தம் மொழி கேட்ட மன்னவன், “இனி எவ்வகையாற் கொல்வோம்?” என்று வினவினான். “கோப மிக்க மதமேறிய யானையை விட்டுக் கொல்வோம்!” என்று சமணர்கள் கூறினார்கள். மன்னன் கோபங்கொண்ட கொலைக்களிறை விடச் சொன்னான். அந்த யானை கூற்றுவனைப்போல் மாடங்களையும் கூடங்களையும் இடித்துத் தூளாக்கி, குத்துக் கோற்காரர்களது தலைகளை இடறி, சங்கிலிகளை அறுத்தெறிந்து, இடிகளைப்போல் முழங்கிக்கொண்டு, படி நெளிய, உகாந்த மாருதம்போல் விரைந்து சென்றது. கொடியர்களாகிய சமணர்கள் திருநாவுக்கரசர் முன் அதனைச் செலுத்தினார்கள்.

அதனைக் கண்ட அடிகள், “அஞ்சுவது யாதொன்று
மில்லை, அஞ்சவருவதுமில்லை” என்று ஆனையுரித்த
அண்ணலை நினைந்து பாடுவாராயினர்.

கண்ணவெண் சந்தனச் சாந்தும்
கடர்திங்கட் குளா மணியும்
வண்ண வுரிவை யுடையும்
வளரும் பவள நிறமும்
அண்ண லரண்முர ணேறும்
அகலம் வளாய வரவும்
திண்ணன் கெடிலப் புனலும்
உடையா ரொருவர் தமர்நாம்
அஞ்சவ தியாதொன்று மில்லை
யஞ்ச வருவது மில்லை.

செந்தமிழ்ப் பதிகம் பாடிச் சிவசிந்தையுடன் இருந்த
ஆளுடைய அரசரைக் கண்ட யானை, அவரை வலமாக
வந்து, எட்டுத் திசைகளில் உள்ள யாவரும் காணுமாறு
நிலத்தில் வீழ்ந்து வணங்கி எழுந்தது.

அதுமட்டுமன்று; அம் மதயானை தன்னை ஏவிய
பாகர்களைக் கொன்று விட்டது. சமணர்மீது பாய்ந்து
மிதித்தும், பிளந்தும், நசுக்கியும் கொன்று, மந்தரகிரி பாற்
கடலைக் கலக்கியது போல் நகரைக் கலக்கியது. தப்பிப்
பிழைத்த சமணர்கள் ஓடி மன்னன் மலரடிமீது வீழ்ந்து
புலம்பினார்கள். வேந்தன் வெகுண்டு, ‘இனி என் செய்வது’?
என்றான்.

“தருமசேனனை இனிக் கல்லுடன் சேர்த்துக்கட்டிக்
கடலில் வீழ்த்த வேண்டும்” என்று சமணர்கள் கூறினார்கள்.
அறிவும் அன்பும் இல்லாத அரசன் அதனையும்
ஆமோதித்தான்.

ஏவலருடன் சமணரும் போய் அடிகளாரைப் பெரிய
கல்லில் சேர்த்துக்கட்டி ஓர் ஓடத்தில் வைத்துக் கடலில்

கொண்டுபோய் வீழ்த்திவிட்டு வந்தார்கள். கடலில் பாய்ச்சப்பட்ட நாவரசர், “எப்பரிசாயினுமாக; எம்பிரானை ஏத்துவேன்!” என்று அருட் கடலில் மூழ்கி அருந்தமிழ் முத்தெடுத்து ஈசர்க்கு மாலை தொடுத்தார்.

சொற்றுணை வேதியன் சோதி வானவன்
பொற்றுணை திருந்தடி பொருந்தக் கைதொழக்
கற்றுணைப் பூட்டியோர் கடலிற் பாய்ச்சினும்
நற்றுணை யாவது நமச்சிவாயவே.

உயிர் உருக, ஊனுருக, நாவரசர் ஐந்தெழுத்தை ஓதியதால், கல்லும் உருகித் தெப்பமாகி மிதந்த கல்லின் மீது அரசு வீற்றிருந்தார் நாவுக்கரசர். நல்வினை, தீவினை என்னும் இருவினைக் கயிறுகள் உயிர்களை மும்மலமாகிய கல்லொடு கட்டுகின்றன. பிறவியாகி ஏழு கடல்களிலும் அமிழ்ந்து விடாமல் கடக்கவைக்கின்ற ஐந்தெழுத்து இந்த வெரு கடலில் கடக்க வைப்பதில் ஆச்சர்யமொன்று மில்லை.

இறைவன் வேண்டுதல் வேண்டாமையிலாதான்; தனக்குவமையிலாதான்; அறவாழி அந்தணன். அப்பரமபதி பொதுவாக எல்லோருக்கும் அருந்துணையாக இருக்கிறான். சிறப்பாகத் தன்னையடைந்த அடியார்க்குப் பெருந்துணையாக இருந்து அருள் புரிகிறான்.

அருந்துணையை அடியவர்தம்
அல்லல் தீர்க்கும்
அருமருந்தை அகல்ஞானத்
தகத்துள் தோன்றி
வருந்துணையும் சுற்றமும்
பற்றும் விட்டு
வான்புலன்க ளகத்தடக்கி
மடவா ரோடும்
பொருந்தனைமேல் வரும்பயனைப்
போக மாற்றிப்

பொதுநீக்கித் தனைநினைய
வல்லோர்க் கென்றும்
பெருந்துணையைப் பெரும்பற்றப்
புலியு ரானைப்
பேசாத நாளெல்லாம்
பிறவா நாளே.

இந்தப் பாட்டில் அருந்துணையை என்பது முதல் வரி. பெருந்துணையை என்பது கடைசி வரி. எல்லோருக்கும் அருந்துணையாக இருக்கின்ற ஆண்டவன், தன்னை நனைக்கின்றவருக்குத் துணையாக உடனுக்குடன் அருளுகின்றான்.

திருநாவுக்கரசர் கடலில் கல்லின் மீது மிதக்க, திருக் கரங்களால் தாங்கிச் சிரத்தில் ஏந்திச் சுமக்க முன்பு மாதவம் செய்த வருணன், வாக்கின் மன்னரைக் கருங்கற்சிவிகை மீது ஏந்திக்கொண்டு திருப்பாதிரிப்புலியுருக்கு அருகில் கரை சேர்த்தான். கல்மீது மிதந்துவரும் வாசீசரைக் கண்ட திருப்பாதிரிப்புலியூர் வாழும் அன்பர்களும் பிறரும் அவரை எதிர் கொண்டு, 'ஹர ஹர' என்று முழங்கித் தொழுதார்கள். திருநாவுக்கரசர் பாதிரி மரத்தின் கீழ் எழுந்தருளிய பரமனை "ஈன்றாளுமாய் எனக்கெந்தையுமாய்" என்று தொடங்கும் பதிகமோதிப் பரவி வழிபாடு புரிந்தார்.

பின்பு அத் தலத்தினின்று திருவதிகைப் பெருமான் மீதுள்ள காதலினால் புறப்பட்டார். சமணர் புரிந்த கொடுமைகளினின்றும் வெற்றி பெற்றுவரும் வாசீசரைத் திருவதிகை வாழும் மக்கள் சிறந்த முறையில் வரவேற்பதற் குரிய ஏற்பாடுகளைச் செய்தனர். தெருக்களில் மணித் தோரணம் கட்டினர்; சந்தனப் பொடியும் பூவும் திருவீதி களில் தூவினர். ஒவ்வொரு வீட்டுக்கு முன்பும் பூரண கும்பம் வைத்துத் திருவிளக்குகளை ஏற்றி வைத்தனர். ஏழிசை ஓசை எங்கும் முழங்கியது. ஆளுடைய அரசரை அனைவரும் வந்து எதிர் கொண்டு இறைஞ்சினார்கள்.

தூயவெண் ணீறுது தைந்தபொன்
 மேனியும் தாழ்வடமும்
 நாயகன் சேவடி தைவருஞ்
 சிந்தையும் நைந்துருகிப்
 பாய்வது போலன்பு நீர்பொழி
 கண்ணும் பதிகச் செஞ்சொல்
 மேயசெவ் வாயும் உடையார்
 புகுந்தனர் வீதியுள்ளே !

‘கருணையே வடிவான அவரைக் கண்டும் பாவி களாகிய சமணர்கள் எவ்வாறுதான் தீங்கு செய்தார்களோ?’ என்று அவர்கள் வருந்தினார்கள். அடிகளாரைத் தொழு தார்கள்; துதித்தார்கள். திருநாவுக்கரசர் திருவீரட்டானம் சேர்ந்து எம்பெருமானைத் தொழுதார். ‘கரையற்ற அன்புடன் “ஏழையேன் பண்டு இகழ்ந்தவாறே” என்று முடியும் திருப்பதிகம் பாடி வழிபட்டார்.

இவ்வாறாகத் திருநாவுக்காசர் அருந்தமிழ் மாலை பல சாத்திப் பணி செய்து கொண்டிருந்தார். இவ்வற்புதங் களைக் கேட்ட பல்லவன், சமண சமயத்தின் இழுக்கினை யறிந்தான். திருவதிகை வந்து, திருநாவுக்காசரைத் தொழுது, சமண சமயத்தை விடுத்துச் சைவ சமயம் சேர்ந்தான். பல இடர்களை விளைவித்த மகேந்திர பல்லவன் மலாடி வீழ்ந்து வணங்கியபோது, அருள் வடிவாகிய அடிகள் அவனை வெறுக்காது, அணைக்கும் தாய்போல் அணைத்து அருள் புரிந்தார்.

பல்லவர்கோன் வந்து பணியக் கருணைசெய்தார்
 தொல்லைநெறி வாகீசர் சோமசா — கொல்ல
 இணரெரி தோய்வன்ன இன்னா செயினும்
 புணரின் வெகுளாமை நன்று.

என்பர் மாதவச் சிவஞான யோகிகள். கொடுமை பல புரிந்த பல்லவனுக்கும் கருணை செய்த கருணைத் திறந்தான் என்னே?

சமணர் கூற்றுப் பொய்மை என்று மெய்மையுணர்ந்த மன்னன் பாடலிபுத்திரத்திலிருந்த பள்ளிகளையும், பாழி களையும் இடித்துக் கொண்டு வந்து, குணபரேச்சுரம் என்ற திருக்கோயிலைப் புதுக்கினான்.

திருவதிகையிலிருந்த திருநாவுக்கரசர் பதிகள் தோறும் சென்று பரமனைப் பாடுதல் வேண்டும் என்று விரும்பிப் புறப்பட்டார். பெண்ணாகடம் என்னும் தலத்தை அடைந்தார். தூங்காணை மாடம் என்னும் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள செஞ்சடைக் கடவுளை அஞ்சலி செய்து, “இறைவனே! புன்னெறியாம் சமண சமயத் தொடக்குண்ட இந்த உடம்புடன் உயிர் வாழ மாட்டேன் நான்; உயிர் வாழ உமது இலச்சினையான சூலத்தையும் இடபத்தையும் பொறித்து அருள்புரிவீர்” என்று வேண்டிச் செந்தமிழ்ப் பதிகம் பாடியருளினார்.

பொன்னார் திருவடிக் கொன்றுண்டு
விண்ணப்பம் போற்றி செய்யும்
என்னாவி காப்பதற்கு இச்சையுண்டேல்
இருங் கூற் றகல
மின்னொரு மூவிலைச் சூலம்என்மேற்
பொறி மேவு கொண்டல்
துன்னார் கடந்தையுள் தூங்காணை
மாடச் சுடர்க் கொழுந்தே !

சிவபெருமான் திருவருளால் ஒரு சிவபூதம் ஒருவரும் அறியாமல் வந்து, திருநாவுக்கரசருடைய திருத்தோள்களில் சூல முத்திரையும், இடப முத்திரையும் இட்டு அகன்றது. அதனைக் கண்ட நாவுக்கரசர் விண்மாரியென்னக் கண்மாரி பொழிந்தார். அரனாரது அருள் திறத்தை எண்ணி விம்மிதழுற்றார் “உய்வு பெற்றேன்” என்று மகிழ்ந்தார்.

விண்ணவர் பரவும் கண்ணுதலைத் தொழுத திருநாவுக்கரசர், அங்கிருந்து புறப்பட்டு, ஆனாத சீர்த் தில்லையம்பலத்தே ஆடுகின்ற அருட்கூத்தப் பெருமானை வணங்கி, ஊனாலும் உயிராலும் பயன் கொள்ள நினைத்து, தில்லைச் சிற்றம்பலத்தின் அருகே வந்தார். தில்லையின் எல்லை வந்தவுடன், மண்மிசை வீழ்ந்து வணங்கி, எழுந்து, மயில்கள் களிநடம் புரியும் சோலை சூழ்ந்த தாமரை வாவிகளும், செந்நெல் வயல்களும் நிறைந்த மருதநில வழியே வந்தார். 'இங்கு வாருங்கள், பிறவிப்பிணி தீருங்கள்' என்று குயில் கூவும் திருந்தவனத்தைக் கண்டார். நடேசப் பெருமானுக்கு மலர்களை உதவும் அப்பூங்காவைக் கண்டு பணிந்தார். கிளிகளும் நாகணவாய்ப் பறவைகளும், 'ஹர ஹர' என்று ஒலித்தன. மறையொலி முழங்கும் தில்லையம் பதியின் மேலைக் கோபுர வாயிலின் வழியாகத் திருக் கோயிலுக்குள் நுழைந்தார். திருமானிகை வீதியை வலம் வந்து, பொன்னம்பலத்தின் முன் சென்று, எல்லையில்லாத அன்புடன் சபாநாயகரைத் தொழுதார்.

கையுந் தலைமிசை புனை அஞ்சலியன
கண்ணும் பொழிமழை ஒழியாதே
பெய்யும் தகையன; கரணங்களும் உடன்
உருகும் பரிவின; பேரெய்தும்
மெய்யுந் தரைமிசை விழுமுன் பெழுதரும்
மின்தாழ் சடையொடு நின்றாடும்
ஐயன் திருநடம் எதிர்கும் பிடும்அவர்
ஆர்வம் பெருகுதல் அளவின்றால்.

உடல் புளகமுற, கண்ணீர் மல்க, பலமுறை பணிந்து எழுந்தார். "என்று வந்தாய்?" என்ற குறிப்புடன் நடிக்கும் கூத்தப் பெருமானது திருவருளை வியந்து பாடினார்.

ஒன்றியிருந்து நினைமின்கள்
உந்தமக் கூனமில்லை

கன்றிய காலனைக் காலாற்
 கடிந்தான் அடியவற்காய்ச்
 சென்று தொழுமின்கள் தில்லையுள்
 சிற்றம்பலத்து நட்டம்
 என்று வந்தா யென்னும்
 எப்பெரு மான்தன் திருக்குறிப்பே.

திருக்கோயிலின் திருமுன்றிலும் திருவீதிகளிலும்
 திருப்பணிகள் செய்து கும்பிடும் தொழிலரானார்
 திருநாவுக்கரசர். சிலகாலம் தில்லையுள் தங்கியிருந்த
 அவருக்கு அன்பினால் கண்ணீர் பெருக, அது மார்பில்
 வழிந்து திருநீற்று வண்டல் பொருந்தியது.

தில்லையிலிருந்து திருக்கழிப்பாலை சென்ற பின்பும்
 சிதம்பரத்தையே நினைத்து,

பனைக்கை மும்மத வேழ முரித்தவன்
 நினைப்பவர் மனம் கோயிலாக் கொண்டவன்
 அனைத்தும் வேடமாம் அம்பலக் கூத்தனைத்
 தினைத்தனைப் பொழுதும் மறந்துய் வனோ ?

என்று பாடிக் கொண்டே மீண்டும் தில்லையம்பதி வந்து
 அம்பலவாணரை அன்புடன் தொழுதார். 'அரியானை'
 என்று தொடங்கும் பெரிய திருத்தாண்டகத்தைப்
 பாடியருளினார்.

அரியானை அந்தணர்தஞ் சிந்தை யானை
 அருமறையின் அகத்தானை அணுவை யார்க்குந்
 தெரியாத தத்துவனைத் தேனைப் பாலைத்
 திகழொளியைத் தேவர்கள்தங் கோனை மற்றைக்
 கரியானை நான்முகனைக் கனலைக் காற்றைக்
 கனைகடலைக் குலவரையைக் கலந்து நின்ற
 பெரியானைப் பெரும்பற்றப் புலியு ரானைப்
 பேசாத நாளெல்லாம் பிறவா நாளே !

இறைவரது அருள் பெருகப் பதிகம் பாடித் திருத் தொண்டுகள் புரிந்து வந்தார் நாவுக்கரசர். அங்கிருந்து அடியவர்கள், சீர்காழியில் சிவபெருமான் திருவருளால் உமாதேவியார் திருஞானசம்பந்தருக்குச் சிவஞானம் குழைத்துத் திருமுலைப்பால் ஊட்டியதும், அதனை உண்ட திருஞானசம்பந்தர் “இவன் எம்மான்” என்று சிவ பெருமானைச் சுட்டிக்காட்டி, ஏழிசை வண்டமிழ்ப் பாமாலை பாடியதும் பற்றிக் கூறினர். அதனைக் கேட்ட நாவுக்கரசரின் உள்ளத்தில் பெரு வியப்புத் தோன்றியது. திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரது திருவடியை வணங்க வேண்டும் என்று மிக விரும்பி, கனக சபாபதியைப் பணிந்து பிரியா விடை பெற்றார். பிறவிப் பிணியைத் தீர்க்கும் திருவீதியில் திருமேனி பொருந்தப் புரண்டு வலம் வந்து எல்லையை வணங்கிப் புறப்பட்டுச் சீகாழியம்பதிக்கு வந்தருளினார்.

வேதநாயகர் குலை வலி தந்து ஆட்கொண்டருளிய ஆளுடைய அரசர் எழுந்தருளி வருவதைத் திருஞான சம்பந்தர் கேட்டருளினார். அவரைக் காணவேண்டும் என்ற பெரு விருப்பினால் திருத்தொண்டர் குழாம் சூழ எழுந்தருளினார். பாலுக்காக அழுது உலகை வாழ்வித்தவர் தொழுது வருவதைக் கண்ட திருநாவுக்கரசர், அடியார் களிதையே சென்று அளவிலாக் காதலுடன் சம்பந்தருடைய சரணமலர் பணிந்தார். ஞானசம்பந்தர்தம் திருக்கரங்களால் நாவுக்கரசரின் திருக்கரங்களைப் பற்றிப் பணிந்து, ‘என் தந்தையாரே’ என்று பொருள் படும்படி “அப்பரே!” என்று அழைத்தார்.

“அடியேன்” என்றார் திருநாவுக்கரசர். இரு குருநாதர் களும் கலந்த காட்சியைப் பிரபு சேக்கிழாரையன்றி யாவரே கூறவல்லார்?

அருட்பெருகு தனிக்கடலும் உலகக் கெல்லாம்
அன்புசெறி கடலுமா மெனவும்; ஓங்கும்

பொருட்சமய முதற்சைவ நெறிதான் பெற்ற
புண்ணியக்கண் இரண்டெனவும்; புவனம் உய்ய
இருட்கடுவுண் டவர்அருளும் உலகம் எல்லாம்
ஈன்றாள்தன் திருவருளும் எனவும் கூடித்
தெருட்கலைஞா னக்கன்றும் அரகஞ் சென்று
செஞ்சடைவா னவர்கோயில் சேர்ந்தார், அன்றே.

“திருஞானசம்பந்தரின் திருவடி வணங்கும் பேறு
பெற்றேன்” என்று மகிழ்ந்தார் திருநாவுக்கரசர். “திருநாவுக்
கரசரை வணங்கும் பேறு பெற்றேன்” என்று உவந்தார்
திருஞானசம்பந்தர்.

திருஞானச் செல்வர்கள் திருக்கோபுரத்தைத்
தொழுது, உள்ளே சென்று விமானத்தை வலம் வந்தனர்.
ஞானசம்பந்தர் அப்பரை நோக்கி, “உங்கள் தம்பிரானைச்
செந்தமிழால் பாடுவீராக” என்று கூறியருளினார். “பார்
கொண்டு மூடி” என்ற திருப்பதிகம் பாடியருளினார்
அப்பரடிகள். அதனைக் கேட்டு இன்ப வடிவானார்
சம்பந்தர். அவர்கள் அங்கிருந்து ஆளுடைய பிள்ளையாரின்
திருமடத்துக்கு எழுந்தருளித் திருவழுது செய்தனர்.
அன்றுபோல் என்றும் தூய நட்பு செழித்தோங்க அப்பர்
சம்பந்தருடன் பல நாட்கள் இருந்தார்.

வாகீசப் பெருந்தகையார்க்குச் சோழவளநாட்டுத்
திருத்தலங்களை வணங்கவேண்டும் என்று விருப்பம்
ஏற்பட்டது. ஆளுடைய பிள்ளையாரிடம் தமது
விருப்பத்தைக் கூறினார். “நாமும் உங்களோடு உடன்
வருவோம்” என்று கூறினார், திருஞானசம்பந்தப்
பிள்ளையார். அப்பருடன் சென்ற திருஞானசம்பந்தர் திருக்
கோலக்கா என்னும் திருத்தலத்தைத் தரிசனம் செய்வித்துத்
திரும்பினார். ஞானசம்பந்தரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்ட
அப்பரடிகள், கருப்பறியலூர், திருப்புன்கூர், நீடூர்,
திருக்குறுக்கை, திருநின்றியூர், திருநனிபள்ளி, திருச்செம்

பொன்பள்ளி மாயூரம், திருத்துருத்தி, வேள்விசூடி, எதிர்கொள்படி, திருக்கோடிக்கா, திருவாவடுதுறை, திருவிடைமருதூர், திருநாகேசுரம், பழையாறை முதலிய திருத்தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, திருச்சத்திமுற்றம் வந்தார்.

உமாதேவியார் பூசித்த புனிதமான தலமாகிய சக்தி முற்றத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவக்கொழுந்தை உள்ளங் குழைந்து, “எம்பெருமானே! கூற்றுவன் வந்து என் உயிரைப் பற்றுமுன் உமது அழகிய அடிமலரை அடியேன் சென்னிமீது வைத்தருள வேண்டும்” என்று உருகினார் அப்பர்.

கோவாய் முடுகி யடுதிறல்
கூற்றம் குமைப்ப தன்முன்
பூவா ரடிச்சுவ டென்மேற்
பொறித்துவை போகாவிடில்
மூவா முழுப்பழி மூடுங்கண்டாய்
முழங்குந் தழற்கைத்
தேவாதிருச் சத்தி முற்றத்
துறையும் சிவக்கொழுந்தே.

கருணைக் கடலாகிய எம்பெருமான் “நல்லூருக்கு வா” என்று பணித்தருளினார். அதனைக்கேட்ட நாவரசர் இன்பக்கடலில் மூழ்கிக் கரை காணாமல் தத்தளித்துத் திருநல்லூர் சென்று, கோயிலுட் புகுந்து மனம் உருகிப் பரமனுக்குப் பாமாலை சாத்தினார். “உனது நினைப் பதனை முடிக்கின்றோம்,” என்று கூறிச் சிவபெருமான் அவரது சென்னிமிசை பாதமலரைச் சூட்டியருளினார்.

தரித்திரனுக்கு ஒழியாத தனம் கிடைத்தது போல் அப்பரடிகள் திருவருளை நினைந்து உருகி, விழுந்து, எழுந்து, நிறைந்து, மலர்ந்து, திருப்பதிகம் பாடினார்.

நினைந்துருகும் அடியாரை
 நைய வைத்தார்
 நில்லாமே தீவினைகள்
 நீங்க வைத்தார்
 சினந்திருகு களிற்றுரிவைப்
 போர்வை வைத்தார்
 செழுமதியின் தளிர்வைத்தார்
 சிறந்து வானோர்
 இனந்துருவி மணிமகுடத்
 தேறத் துற்ற
 இன்மலர்கள் போதவிழ்ந்து
 மதுவாய்ப் பில்கி
 நனைந்தனைய திருவடியென்
 தலைமேல் வைத்தார்
 நல்லூர்எம் பெருமானார்
 நல்ல வாறே!

மேலும் பல பதிகள் சென்று தரிசித்துத் திங்களூர் அருகில் வந்து கொண்டிருந்தார் அப்பர்.

33. அன்பின் சிகரம் அப்பூதி

திங்களைப் போல் குளிர்ந்த சோலைகளுக்கு
 இடையில் விளங்கிய அந்தத் திருப்பதியில் அந்தணர்
 மரபில் அவதரித்தவர் அப்பூதியடிகள். திருநாவுக்கரசரின்
 பெருமையைக் கேள்விப்பட்ட அவர் அவரது அடிமலரில்
 அளவற்ற அன்பு பூண்டார். அவரது திருநாமத்தை
 எப்போதும் உச்சரித்துக் கொண்டிருந்தார். வீட்டிலுள்ள
 அளக்குங் கருவிகள், நிறுக்குங் கருவிகள், குழந்தைகள்,
 பசுக்கள் முதலியவைகட்கெல்லாம் திருநாவுக்கரசு
 நாயனாரின் திருப்பெயரையே குட்டி அழைத்தார். சாலை,

குளம், கிணறு, தண்ணீர்ப் பந்தர் முதலிய எல்லாத் தருமங்களையும் 'திருநாவுக்கரசு' என்ற திருப்பெயரால் அமைத்தார்.

அவ்வழியே சென்ற திருநாவுக்கரசர் தம் பெயரில் உள்ள தண்ணீர்ப் பந்தரைக் கண்டு பெரும் அதிசயம் கொண்டார். அங்குள்ளோரை அணுகி, "இது யாருடைய தண்ணீர்ப் பந்தர்?" என்று வினவினார். "இது அப்பூதியடிகளுடையது; அவர் இப்போதுதான் திருமனை சென்றார்" என்று அங்கிருந்தோர் கூறினர். அதனைக் கேட்ட வாசீசர், அப்பூதியடிகளது திருமனையை அடைந்தார். அடியார் ஒருவர் வந்திருக்கிறார் என்பதை அறிந்த அப்பூதியடிகள் வெளியே வந்து அவரைத் தொழுதார். "ஐயா, தாங்கள் வைத்த அறச்சாலை முதலியவைகட்கு உமது பேர் எழுதாமல் வேறு ஒரு பேர் எழுதிய காரணம் யாது?" என்று அவரிடம் வினவினார் அப்பரடிகள். "சிவபெருமானது திருவருள் முழுவதும் பெற்ற எமது திருநாவுக்கரசரது பேர் வேறு பேரோ? நன்று நன்று உங்கள் பேச்சு! அவரை அறியாதவரும் தரணியில் உளரோ? நீர் யார்?" என்று சிறிது கோபத்துடன் கேட்டார் அப்பூதியடிகள். "அன்பரே! இறைவரால் குலைவலி தந்து தடுத்தாட் கொள்ளப் பெற்ற உணர்விலாச் சிறியேன் அடியேன்" என்று கூறினார் திருநாவுக்கரசர். அதனைக் கேட்ட அப்பூதியடிகள் அளவிலா ஆனந்தமடைந்தார். மனைவி மக்கள் முதலியோரை அழைத்து அப்பரடிகளின் அடிமலரில் வணங்கச் செய்தார். அப்பரடிகளை உள்ளே அழைத்துச் சென்று உணவு கொள்ளுமாறு வேண்டிக் கொண்டார். அப்பரடிகளும் அதற்கிசைந்தார்.

திருநாவுக்கரசர் திருவமுது செய்ய இசைந்தவுடனே வரம்பில்லாத காதலுடன் திருவமுது ஆயத்தம் செய்யத் தொடங்கினார். நால்வகையான அறுசுவை உண்டியும்

கறியமுதும் சமைத்தனர். அப்பூதியடிகள் தமது மூத்த புதல்வராகிய மூத்த திருநாவுக்கரசை அழைத்து வாழைக் குருத்தை அரிந்து வருமாறு கட்டளையிட்டார். அச்சிறுவன், “இத்திருத்தொண்டு நமக்குக் கிடைத்ததே” என்று மகிழ்ச்சியுடன் தோட்டத்துக்குச் சென்றான். தோட்டத்தில் உள்ள வாழையின் குருத்தை அரியும் போது ஒரு கொடிய நாகம் அந்தச் சிறுவனைத் தீண்டியது. அதைப் பொருட்படுத்தாத அந்தச் சிறுவன் அரிந்த வாழை இலையைத் தன் தாயிடம் கொடுத்தான். விஷம் தலைக்கேறியதால் தன்னை நாகம் தீண்டிய செய்தியை அறிவிக்காமல் வீழ்ந்து மாண்டான். அதனைக் கண்ட அப்பூதியடிகளும் அவர் மனைவியாரும், “மகன் மாண்ட செய்தியை அப்பரடிகள் அறிந்தால் அமுது செய்யத் தடையாகும்” என்று மனம் கலங்கினர். ஆகவே, மகனுடைய உயிர் நீங்கிய உடலை ஒரு புறம் வைத்தனர். சிறிதும் தடுமாற்றமின்றி மலர்ந்த முகத்துடன், வாசிசப் பெருந்தகையை அழைத்து, திருவடி விளக்கி, “அமுது செய்யவேண்டும்” என்று வேண்டிக்கொண்டனர்.

திருநாவுக்கரசர் திருவுள்ளத்தில் திருவருளால் ஒரு தடுமாற்றம் ஏற்பட்டது. நடந்ததைத் திருவருளால் அறிந்த அவர், “மூத்த திருநாவுக்கரசு எங்கே?” என்று கேட்டார். “அவன் இப்போது இங்கு உதவான்” என்றார் அப்பூதியடிகள். “உள்ளதை உரைப்பீர்” என்றார் திருநாவுக்கரசர். அப்பூதியடிகள் நிகழ்ந்ததை உரைத்தார். “நன்று செய்தீர்; யாவரே இவ்வாறு செய்ய வல்லார்!” என்று பெருங்கருணை கூர்ந்து அப்பரடிகள் மாண்ட பிள்ளையின் சுவத்தைத் திருக்கோயிலுக்கு முன் கொண்டு வரச் செய்து, ‘ஒன்று கொலாம்’ என்ற திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார்.

ஒன்று கொலாமவர் சித்தை யுயர்வரை
ஒன்று கொலாமுய ரும்மதி குடுவர்

ஒன்று கொலாமிடு வெண்டலை கையது
ஒன்று கொலாம் அவர் ஊர்வதுதானே !

என்னே விந்தை! மாண்ட மைந்தன் திருவருளால்
உயிர் பெற்று எழுந்தான்.

அப்பூதியடிகள் அதுகண்டு அகமிக மகிழ்ந்தாலும்,
அப்பரடிகள் அழுது செய்வதற்குக் காலம் தாழ்த்துவதற்கு
வருந்தினார். அவருடைய அல்லலையறிந்த அப்பர்
அப்பூதியடிகளின் திருமனைக்கு எழுந்தருளி அழுது செய்து
அருள் புரிந்தார்.

அப்பரடிகள் திருப்பழனம் சென்று அப்பூதியடி
களைச் சிறப்பித்துத் திருப்பதிகம் பாடியருளினார்.

வஞ்சித்தென் வளைகவர்ந்தான்
வாரானே யாயிடினும்
பஞ்சிக்கால் சிறகன்னம்
பரந்தார்க்கும் பழனத்தான்
அஞ்சிப்போய்க் கலிமெலிய
அழலோம்பும் அப்பூதி
குஞ்சிப்பூ வாய்நின்ற
சேவடியாய் கோடியையே.

திருப்பழனத்தில் திருத்தொண்டு புரிந்துகொண்டு பல
நாட்கள் தங்கியிருந்தார் வாசீசர்.

பின்னர்த் திருவாரூரில் பூங்கோவில் மேவிய புற்றிடங்
கொண்ட புண்ணிய மூர்த்தியைத் தரிசிக்க விரும்பிப்
புறப்பட்டார். அவரது வருகையைக் கேள்வியுற்ற திருவாரூர்
வாழும் அன்பர்கள் நகரை இந்திர லோகமாக
அலங்கரித்தனர். ஊர்ப்புறம் வந்து, 'கருங்கடலில் கல்லே
புணையாகக் கொண்டு கடந்துவந்த பெருந்தகை வரும்
பேறு பெற்றோம்' என்று பெரிதும் உவந்து எதிர்
கொண்டனர். இதிரே வந்த அடியார்களைச் சொல்லரசர்
தொழுதார். "அன்பில்லாத அரும்பாதகராகிய சமணரிடம்

தொடக்குற்று அதன் பயனாய் வந்த சூலை நோய் நீங்கப் பெற்ற அடியேன், புற்றிடங் கொண்ட புண்ணியனுடைய தொண்டருக்குத் தொண்டராம் புண்ணியம் பெறுவ துண்டோ?" என்று கருதித் திருவீதியுள் சென்றார்.

திருத்தொண்டர்கள் சூழப் பூங்கோயிலுக்குள் நுழைந்து தேவாசிரியன் மண்டபத்தை வணங்கினார். பின் உட்புகுந்து புற்றிடம் கொண்டாரைக் கண்டு மண்மிசை வீழ்ந்து தொழுதார். கண்கள் நீர் பொழிய, உடல் புளகமுற, போற்றித் திருத்தாண்டகம் பாடினார்.

பிரமன்தன் சிரமரிந்த
பெரியோய் போற்றி
பெண்ணுருவோ டானுருவாய் .
நின்றாய் போற்றி
கரநான்கும் முக்கண்ணும்
உடையாய் போற்றி
காதலிப்பார்க் காற்ற
எளியாய் போற்றி
அருமந்த தேவர்க்
கரசே போற்றி
அன்றரக்கன் ஐந்நான்கு
தோளுந் தாளும்
சிரம்நெரித்த சேவடியாய்
போற்றி போற்றி
திருமூலட் டானனே
போற்றி போற்றி !

திருநாவுக்கரசர் ஆரூர் இறைவரை இறைஞ்சித் திருப்பதிகம் பல பாடித் திருப்பணிகளைப் புரிந்து, காலங்கள் தோறும் சென்று தியாகராசப் பெருமானை வழிபட்டு வந்தார்.

34. குரவர் இருவர்

தியாகேசப் பெருமானிடம் பிரியா விடை பெற்றுத் திருவாரூரினின்றும் புறப்பட்டார் அப்பரடிகள். திருப்புக லூரின் எல்லையை அடைந்தார்.

திருஞானசம்பந்தர் சீகாழியினின்றும் புறப்பட்டுப் பல திருப்பதிகளை வணங்கித் திருப்புகலூர் வந்து முருகநாயனாரது திருமடத்தில் எழுந்தருளியிருந்தார். வாசீசப் பெருந்தகையும் அவ்வூர் நோக்கி வருகின்றார் என்ற செய்தியைக் கேள்விப்பட்டார். அவரை எதிர் கொண்டு அழைக்க, அடியார் திருக்கூட்டம் புடைசூழப் புறப்பட்டு எதிரே சென்றார். திருஞானசம்பந்தர் எதிர்கொள்ள வருகிறார் என்று கேள்விப்பட்ட திருநாவுக்கரசர் எல்லையிலல்லாத மகிழ்சியடைந்தார். இரு பெருமக்களைச் சூழ்ந்துள்ள திருநீற்றுத் தொண்டர்குழாம் இரண்டும் இரண்டு நிலவின் கடல் அணைந்தது போல் கலந்தது.

அப்பரடிகள் விரைந்து சென்று திருஞானசம்பந்தரை இறைஞ்சினார். திருஞானசம்பந்தர் எதிரே இறைஞ்சி, “அப்பரே! நீர் சேவித்த திருவாரூரில் நிகழும் பெருமையை எனக்கு எடுத்துரைப்பீர்?” என்று கேட்டருளினார். “திருவாரூரில் நிகழும் திருவாதிரைத் திருநாளின் சிறப்பை நான் என்னென்று எடுத்துரைப்பேன்?” என்று கூறிக் கீழ்வரும் திருப்பதிகத்தை அருளிச் செய்தார் அப்பர்.

முத்து விதான மணிப்பொற் கவரி முறையாலே
பக்தர் களோடு பாவையர் சூழப் பலிப்பின்னே
வித்தகக் கோல வெண்டலை மாலை விரதிகள்
அத்தன் ஆரூர் ஆதிரை நாளால் அதுவண்ணம்!

அந்த அற்புதத் திருப்பதிகத்தைக் கேட்ட திருஞான சம்பந்தருக்கு முன்னிருந்த ஆவல் மிகுந்தது. “அப்பரே! பூம்பொய்கை சூழ்ந்த திருவாரூர் சென்று தேனாரமுதைக்

கண்டு வணங்கி மீண்டும் வந்து உம்மோடு தங்குவேன்” என்று கூறி விடைபெற்ற திருஞானசம்பந்தர் அப்பொழுதே திருவாரூரை நோக்கிச் சென்றார்.

திருநாவுக்கரசர் திருப்புகலூருள் புகுந்து அரவணிந்த அரனாரை அன்புடன் துதி செய்தார்; கண்ணீர் பொழிந்து தண்டமிழ் மொழிந்து போற்றினார். கோயிலைச் சூழ்ந்துள்ள களைகளை கொத்தி எடுத்து உழவாரப் பணி செய்தார்.

நீருமாய்த் தீயு மாகி நிலனுமாய் விகம்பு மாகி
ஏருடைக் கதிர்க ளாகி இமையவர் இறைஞ்ச நின்று
ஆய்வதற் கரிய ராகி அங்கங்கே யாடு கின்ற
தேவர்க்கும் தேவ ராவார் திருப்புகலூர னாரே.

திருவாரூர் ஆளும் செஞ்சடைக்கடவுளைச் சேவித்த திருஞானசம்பந்தர் திருப்பூம்புகலூருக்குத் திரும்பினார். திருநாவுக்கரசர் அவரை எதிர்கொண்டு வணங்கினார். இருவரும் அப்பதியில் தங்கியிருந்தனர். அப்பெருமக்கள் இருவரும் அங்கு சேர்ந்து உறையும் பெருமையைக் கேட்டு, சிறுத்தொண்ட நாயனாரும், திருநீலநக்க நாயனாரும் திருப்புகலூருக்கு வந்து, முருக நாயனார் திருமடத்தில் இரு ஞானமூர்த்திகளையும் வணங்கி, அவர்களோடு உறையும் பேறு பெற்றனர்.

இவ்வாறு சில நாட்கள் சென்றபின் ஏனைய திருத்தலங்களை வணங்கித் திருத்தொண்டு புரிய விரும்பிய நாவுக்கரசரும், சம்பந்தரும் புகலூர் மேவிய புண்ணியரை வணங்கிப் புறப்பட்டனர். இருவருமாகத் திருக்கடலூர் சென்றனர். ஆங்கே கூற்றை உதைத்த குன்றவில்லியைத் தணியாத காதலுடன் வழிபட்டு, அன்புடன் திருப்பதிகம் பாடி வணங்கினார்கள். பின்னர் குங்குலியக்கலய நாயனார் அவர்களுக்குத் திரு அமுது செய்வித்தார்.

திருவீழிமிழலைக்கு நாவரசும், ஆளுடைப் பிள்ளையும் சேர்ந்து வருவதையறிந்த மக்கள், கடல் பொங்கியது போல் காதல் பொங்க எதிர்கொண்டு வணங்கி வரவேற்றார்கள். இரு மூர்த்திகளும் அத்திருத்தலத்தில் பல நாட்கள் தங்கியிருந்தார்கள்.

அப்பொழுது மாரி குன்றியது; காவிரியும் நீரின்றி வற்றியது. அதனால் விளைவின்றி எங்கும் வறுமை மிகுந்தது. பெரும் பஞ்சம் ஏற்பட்டது. மக்கள் பட்டினியால் பெரிதும் வருந்தினார்கள். சிவபெருமான் இரு பெருந்தகை யாளர்களது கனவிலும் எழுந்தருளி, "நாட்டின் பஞ்சத்தால் நீங்கள் துன்புற மாட்டீர்கள். உங்களை வழிபடுவோருக்கு அளிக்கும் பொருட்டு, நாம் உங்களுக்கு நாள்தோறும் படிக்காசு தருவோம்; அதனைக் கொண்டு அடியார் மிடியை அகற்றுவீர்கள்" என்று அருளிச் செய்தார். பொழுது புலர்ந்தது.

இரு சான்றோர்களும் திருக்கோவிலுக்குச் சென்று பரமனைப்பாடிப் பரவினர். கிழக்குப் பீடத்தில் திருஞான சம்பந்தருக்கும், மேற்குப் பீடத்தில் திருநாவுக்கரசருக்கும் இறைவர் படிக்காசு வைத்து அருளினார். அதனைப் பெற்ற குருமூர்த்திகள் 'எல்லோரும் வந்து உண்க' என்று காலையிலும் மாலையிலும் பறைசாற்றச் செய்து அடியார் களுக்கு அன்னதானம் புரிந்தார்கள்.

அல்லார் கண்டத் தண்டர்பிரான்
 அருளால் பெற்ற படிக்காசு
 பல்லா றியன்ற வளம்பெருகப்
 பரமன் அடியா ரானார்கள்
 எல்லாம் எய்தி உண்கவென
 இரண்டு பொழுதும் பறைநிகழ்த்திச்
 சொல்லால் சாற்றிச் சோறிட்டார்
 துயர்கூர் வறுமை தொலைத்திட்டார்.

திருஞானசம்பந்தர் அம்பிகையின் ஞானப்பாலுண்ட திருமகனார். ஆதலால் அவருக்கு வாசியுடன் கூடிய காசும், மெய்வருந்தத் திருத்தொண்டு புரிகிற காரணத்தால் வாசிசப் பெருந்தகையார் வாசியில்லாத காசும் பெற்றார்கள்.

இரு பெருந்தகையாளர்களது திருமடங்களிலும் அடியார்கள் நாள்தோறும் இரண்டு வேளையும் உண்ண உண்ணக் குறையாது திருவருளால் வளர்ந்தது; எல்லோரும் இன்புற்றிருந்தார்கள். நாட்டில் நல்ல மழை பொழிந்தது; நல்லோர் மனம் போலச் செழித்தது. வறுமைப் பேய் அகன்றது.

ஞானமூர்த்தியார் இருவரும் திருமறைக்காட்டின் எல்லையை அடைந்தனர். நறுமணங் கமழும் புன்னை மலர்ச்சோலை சூழ்ந்த உப்பளங்களின் முன்றில்தோறும் சிறுமியர்கள் முத்துக்களைக் கொழிக்கும் வளமையுடைய வேத வனத்தில், விடையவர் எழுந்தருளிய திருக்கோவிலை வலம் வந்த இரு பெருமக்களும், எம்பிரான் திருமுன் சென்றார்கள். முன்னே மணிகண்டரை மறைகள் பூசித்துத் திருக்காப்பிட்ட கதவம் அந்நாள் முதல் இந்நாள் வரை அடைத்தபடியேயுள்ள திருவாயிலை அடைந்தார்கள்.

பழமையாகிய வேதங்கள் திருக்காப்பிட்ட திருவாயிலைத் திறக்கவல்லார் ஒருவரும் வராமையால், அன்பர்கள் அருகில் உள்ள ஒரு வழியே சென்று அரனை வழிபட்டு வந்தார்கள்.

“அப்பரே! வேதங்கள் பூசித்த விமலரை நாம் இந்த நேர் வாயிலில் சென்று வணங்கவேண்டும். திருக்கதவம் திறக்கும் படி பாடியருள்வீராக” என்றார் திருஞான சம்பந்தர். உடனே நாவரசர்,

“பண்ணின் நேர்மொழி யாளுமை பங்கரே
மண்ணி னார்வலஞ் செய்ம்மறைக் காடரே

கண்ணி னாலுமைக் காணக் கதவினைத்
திண்ண மாகத் திறந்தருள் செய்ம்மினே!"

என்று பாடினார்.

பண்ணின் பயன் துய்க்கும் பரமர் பத்துப் பாடல்கள்
பாடியும் கதவம் திறக்கத் தாழ்ந்தபடியால் திருக்கடைக்
காப்பாகக் கீழ்க்கண்ட திருப்பாடலைப் பாடினார்.

அரக்கனை விரலால் அடர்த்திட்ட நீர்
இரக்க மொன்றிலிர் எம்பெரு மானிரே
கரக்கும் புன்னைகள் சூழ்மறைக் காடரே
கரக்க இக்கதவம் திறப் பிம்மினே.

இவ்வாறு அவர் பாடி முடிந்த அளவில், வேதவனப்
பெருமான் திருவருளால் மணிக்கதவின் தாள் நீங்கித்
திறந்தது. மொழிக்கு முதல்வராகிய அப்பர் ஞானக்
கன்றுடன் தொழுது, விழுந்து பணிந்தார். அன்பு மேலிட
என்பு உருகி இறைவரைப் பணிந்து பாமாலை சாத்திப்
புறத்து வந்தார்கள்.

கதவு எப்போதும் திறந்திருக்க முடியுமா?
அவசியத்தின் போது மூடவும் கூடியதாக இருக்க
வேண்டுமன்றோ? வேதவன் ஆலயக் கதவு திறக்கவும்
மூடவுமாக இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணினார்
அப்பரடிகள். திருஞான சம்பந்தரை நோக்கி, "இம்மணிக்
கதவம் அடைக்குமாறு பாடியருளும்" என்றார். சிவஞான
முண்ட சீர்காழிப் பிள்ளையார் பதிகம் பாட எடுத்த
வுடனே முதல் பாட்டிலேயே கதவம் திருக்காப்பிட்டது.

வழிபாடு முடித்து, இரு குருமூர்த்தியாரும்
திருமடத்துக்குத் திரும்பினர் வாய்மைதிறம்பாத வாசீசர்
திருமாடத்தில் ஒரு புறத்தே படுத்துக் கொண்டார்.
ஆயினும், அவருக்கு உறக்கம் வரவில்லை. 'நான்
பாடியவுடன் திருக்கதவம் திறக்கவில்லை! அரிதின்
முயன்று பாடிய பின்னரே திறந்தது. ஆனால்

திருஞானசம்பந்தர் பாடியவுடனே அடைப்பட்டு விட்டது. இறைவர் திருவுளம் யாதோ?" என்று அச்சத்துடன் கண்களை மூடிக்கொண்டு அறிதுயிலில் அமர்ந்தார். அவரது கனவில் எழுந்தருளிய வேதவன மேவும் விடையவர், பொன்னார் மேனியில் வெண்ணீறு பொலியத் திருவுருக் காட்டி, "வாய்மூரில் இருப்போம்; வா" என்று அருளி மறைந்தார்.

துணுக்குற்று எழுந்த அப்பரடிகள்,

"எங்கே யென்னை இருந்திடந் தேடிக்கொண்டு
அங்கே வந்தடை யாளம் அருளினார்
தெங்கே தோன்றும் திருவாய்மூர்ச் செல்வனார்
அங்கே வாவென்று போனார் தென்கொலோ ?

மன்னு மாமறைக் காட்டு மணாளனார்
உன்னி யுன்னி உறங்குகின் றேனுக்குத்
தன்னை வாய்மூர்த் தலைவனா மாசொல்லி
என்னை வாவென்று போனார் தென்கொலோ ?"

என்று பாடினார்.

திருமறைக் காட்டை விட்டுப் புறப்பட்டு விரைந்து போகிறார் அப்பரடிகள். ஆதிமூர்த்தி முன் காட்டிய திருக் கோலத்துடன் அவர் முன் செல்ல, அவரைத் தொடர்ந்து சென்றார் அப்பர். ஆயினும் அவரை அணுக முடிய வில்லை. கைக்கு எட்டியது வாய்க்கு எட்டவில்லை. எதிரில் பொன்வண்ணமான கோயில் ஒன்று தோன்றியது. இறைவர் அதனுள் புகுந்து மறைந்தார். திருநாவுக்கரசர் திருவாய்மூர் சென்றதைக் கேள்விப்பட்ட சம்பந்தர் அங்கு விரைந்து சென்றார்.

"ஐயனே! அழைத்து வந்து மறைந்துவிட்டீரே! சமயமறியாது கதவைத் திறப்பித்த அடியேனுக்கு ஒளித்தது சரி; திருத்தொண்டின் வலிமையால் பாடி அடைப்பித்த சிவஞானப் பிள்ளையார் இங்கு வந்திருக்கிறார். அவருக்குக்

காட்சியளிக்காமல் மறைவது முறையோ?" என்று வேண்டினார் அப்பர். உடனே இறைவர் திருஞான சம்பந்தருக்கு காட்சியளித்தார். அக்காட்சியைக் கண்டு பரமனைப் பணிந்த சம்பந்தர், "அப்பரே! ஐயனைப் பாரும்" என்று காட்டினார்.

“பாட அடியார் பரவக் கண்டேன்
பத்தர் கணங் கண்டேன் மொய்த்தபூதம்
ஆடல் முழுவம் அதிரக் கண்டேன்
அங்கை அனல் கண்டேன் கங்கையானைக்
கோட லரவார் சடையிற் கண்டேன்
கொக்கின் இதழ்கண்டேன் கொன்றை கண்டேன்
வாடல் தலையொன்று கையிற் கண்டேன்
வாய்மூர் அடிகளை நான்கண்ட வாறே.”

என்று பாடினார் கண்ணுதலைக் கண்ட அண்ணல்.

பின்னர் அப்பரும் சம்பந்தரும் வாய்மூர்த் திருக் கோயிலில் வழிபாடு செய்து விட்டுத் திருமறைக்காட்டுக்கு வந்தார்கள்.

இரு தவசீலர்களும் வேதாரண்யத்தில் தங்கியிருந்த போது, சைவம் தழைக்க திருஞான சம்பந்தரை அழைத்து வருமாறு பாண்டிமாதேவியார் மங்கையர்க்கரசியாரும், அமைச்சர் குலச்சிறையாரும் ஏவலரை அனுப்பி வைத்தனர். வந்தவர்கள் திருஞான சம்பந்தருடைய திருவடியில் வணங்கி நின்றனர். அவர்களை நோக்கி, “தீங்குளவோ?” என்று, வினவினார் ஞானபோனகர்.

“ஐயனே! உலகம் உய்ய வந்த தேவரீரது உபய சரணார விந்தங்களை நினைப்போருக்குத் தீங்கு வருமோ? ஒருபோதும் வராது. வைதிக சைவ நெறியை விடுத்து, வழக்கு நெறியை அடுத்த சமணர்கள் புரியும் கொடுமை களை இனி எங்களால் பொறுக்க முடியாது. தேவரீர் அங்கு

எழுந்தருளுதல் வேண்டும்" என்று அவர்கள் விண்ணப்பம் செய்து கொண்டார்கள்.

"அந்தச் சமணரது பொய்ந் நெறியை மாற்றிச் சைவ மெய்ந்நெறியை ஏற்றி இடர் களைவோம்" என்று சம்பந்தப் பெருமான் தெய்வத் திருநீற்றை நினைந்து எழுந்தார்.

உடனே வாசீசர் அவரைத் தடுத்தார். "பிள்ளாய்! தூய்மையும் வாய்மையும் இல்லாத சமணர்கள் மாயையில் சாலவும் வல்லவர்கள். அவர்கள் எனக்குச் செய்த தீங்குகள் பல. ஆதலால் நீர் அங்கு செல்ல நான் இசைய மாட்டேன்" என்றார்.

35. வைராக்கிய சிகரம்

"அப்பரே! எல்லையில்லாத அன்புடன் திருநீற்றைப் போற்றும் இருவரையும் சென்று காண விரும்புகிறேன். அதோடு அங்கு தீமை புரியும் சமணரது தருக்கையடக்கிச் சைவத்தை நிலை நாட்டாது இனி ஒன்றும் செய்யேன். உமது ஆணை" என்று வாசீசரை நோக்கிக் கூறினார் சம்பந்தர்.

அதனைக்கேட்ட அப்பரடிகள், "நாளும் கோளும் நன்னிலையில்லை" என்றார். உடனே திருஞானசம்பந்தர் கோன்று பதிகம் பாடினார். "தேவரீர் இரும்; அடியேன் ஒருவன் சென்றாலே அமையும். பரசமய இருளை நீக்கிச் சைவ சமய ஒளியை ஏற்றி வருவேன்" என்று கூறிப் புறப்பட்டுச் சென்றார். அதனை அப்பரடிகள் மறுத்துக் கூற முடியாது இருந்தார்.

திருஞான சம்பந்தர் சென்றபின், அப்பரடிகள் பல பகுதிகளில் தங்கித் திருப்பணி செய்தார்; திருப்பதிகங்கள் பாடியருளினார்.

நாவுக்கரசர் பழையாறை என்னும் பதியை அடைந்தார். பழையாறை வடதளியில் எழுந்தருளிய சிவலிங்கத்தைச் சமணர்கள் மறைத்துத் தங்கள் கோயிலாகச் செய்திருந்தனர். அந்தச் செய்தியை அங்குள்ளோர் சொல்லக் கேட்டு மிகவும் வருந்தினார் அப்பர். அக் கோயிலின் விமானத்தின் அருகில் ஓரிடத்தில் அமர்ந்து, “எம்பெருமானே! உமது திருவுருவத்தை வடதளியில் கண்டாலன்றி இங்கிருந்து அகலேன்” என்று வேண்டினார். தமது கருத்து நிறைவேறும் வரையில் உண்ணாவிரதம் மேற்கொண்டார்.

கருணைக் கடலாகிய கண்ணுதற் கடவுள் அரசருடைய கனவில் தோன்றினார். “அறிவில்லாத சமணர்கள் நம்மை மறைக்க நாம் உள்ளிருந்தோம். திருநாவுக்கரசன் எம்மை வணங்கக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவன் நம்மை வணங்கும் பொருட்டுச் சமணரை அங்கிருந்து அகற்றுவாய்” என்று, மறைந்துள்ள இடத்தின் அடையாளங்களைக் கூறியருளினார்.

கனவு தெளிந்து எழுந்த மன்னன், அமைச்சர்களிடம் இறைவரது ஆணையை அறிவித்தான். அமைச்சர்களுடன் எம்பெருமான் கூறியருளிய அடையாளத்தின் வழியைக் கண்டு வாசிசப் பெருந்தகையை அடைந்தான். அவரது திருவடிகளைப் பணிந்தான். ஏவலரைச் சமணர் மேல் ஏவினான். ஆங்கு குவிந்திருந்த சமணர் மாய்ந்தனர். சமணர் மறைத்த மறைப்பை நீக்கிய மன்னன் விடையவருக்கு விமானம் புதுக்கினான். நித்திய நைமித்தியங்களுக்கு ஏராளமான நிலபுலங்களை விடுத்தான். திருநாவுக்கரசர் இறைவரைக் கண்டு களித்து இனிய திருப்பதிகம் பாடித் துதித்தார்.

“தலையெ லாம்பறிக் குஞ்சமண் கையருள்
நிலையி னான்மறைத் தான்மறைக் கொண்டனுமோ

அலையி னார்பொழி லாறை வடதளி
நிலையி னானடி யேநினைந் துய்ம்மினே !"

பின்னர், அங்கிருந்து புறப்பட்ட அப்பரடிகள் காவிரிக்கு இருமருங்கிலும் உள்ள தலங்களைத் தரிசித்தார். ஆங்காங்கு முக்கட பரமனுக்கு மொழிமாலை புனைந்தார். உழவாரப் படையினால் காயத் தொண்டும் புரிந்து கொண்டு, அடியார்கள் எதிர்கொள்ளத் திருவானைக் காலை அடைந்தார்.

அங்கே காவிரியில் மூழ்கினார். செழுநீர்த் திரளாகிய சிவபெருமானைத் தரிசித்தார். சிலந்திக்குச் சிவபெருமான் அருள்புரிந்த திருவருள் திறனைப் புகழ்ந்து பாடினார்.

எத்தாயர் எத்தந்தை எச்சுற் றத்தர்
எம்மாடு சும்மாடாம் ஏவர் நல்லார்
செத்தால்வந் துதவுவார் ஒருவ ரில்லை
சிறுவிறகால் தீமூட்டிச் செல்லா நிற்பர்
சித்தாய வேடத்தால் நீடு பொன்னித்
திருவானைக் காவுடைய செல்வா என்றன்
அத்தாவுன் பொற்பாதம் அடையப் பெற்றால்
அல்லகண்டங் கொண்டடியேன் என்செய் கேனே.

காவிரியைக் கடந்து திருப்பைஞ்ஞீலிக்கு வழி நடந்து செல்கையில், வாசீசர் இளைத்து வருந்தினார். அவரைப் பசியும், தாகமும் வந்து நெருக்கின. ஆயினும் அவர் உள்ளம் கலங்காது சென்றார். தொண்டர் நாயகரது பசியையும், தாகத்தையும் மாற்றி அருள்புரியத் திருவுளங் கொண்ட அண்டர் நாயகர். வாசீசர் நடந்து சென்ற வழியில், குளிர்நீர்ப் பொய்கையையும் பூங்காவையும் உண்டாக்கினார். அத்துடன் அவர் செந்தண்மை பூண்ட அந்தணர் வடிவில் பொதிசோறு வைத்துக் கொண்டு, திருநாவுக் கரசரை எதிர் நோக்கியிருந்தார்.

அந்தணர் வடிவில் வந்த சிவபெருமான் அப்பரைப் பார்த்து, “அன்பரே! நீர் நடந்து வந்திருக்கின்றீர், என்னிடத்தில் பொதிசோறு இருக்கிறது. அதனை உண்டு இந்தக் குளத்தில் தண்ணீரைப் பருகி, இளைப்பாறிச் செல்லுங்கள்” என்று கூறியருளினார். ‘இதுவும் நம்பன் திருவருள்’ என்று எண்ணிய நாவுக்கரசர், வேதியர் தந்த பொதி சோற்றை உண்டு, நீரைப் பருகினார். அவரது தளர்வு நீங்கியது.

மெலிவு நீங்கிய மெய்யன்பரை நோக்கிய மறையவர், “நீர் எங்கே போகின்றீர்?” என்று கேட்டார். “அடியேன் திருப்பைஞ்ஞீலிக்குப் போகின்றேன்” என்றார் திருநாவுக்கரசர். “நானும் அந்த ஊருக்குத்தான் போகிறேன்” என்று கூறிய இறைவர், வாசிசருடன் புறப்பட்டுச் சென்றார். திருப்பைஞ்ஞீலிக்கு அருகில் இருவரும் வந்தனர். அதுவரை தொடர்ந்து வந்த விடையவர் மறைந்தருளினார். அதனை உணர்ந்த அப்பரடிகள், “ஆ! மாலும் அயலும் காணாத மணிகண்டப் பெருமான் அடியேனைப் பொருளாக எண்ணிப் பூங்காவும், சோலையும் அமைத்துப் பொதி சோறு தந்த கருணைதான் என்னே!” என்று பாடிப் பரவசமானார்.

பல தலங்களை வணங்கிச் செந்தமிழ்ப் பதிகங்கள் பாடியவாறு யாத்திரை புரிந்த நாவரசர், திருவண்ணாமலையையடைந்து வழிபட்டார். தொண்டை நன்னாட்டுப் பதிகளைத் தரிசிக்க விரும்பிக் காஞ்சிப்பதியை யடைந்தார். கச்சியம்பதியில் உள்ள அன்பர்கள், கதிரவனைக் கண்ட கமலம் போல் மகிழ்வுடன் நகரை அலங்கரித்து அவரை வணங்கி வரவேற்றனர். திருநாவுக்கரசர் திருக்கோவிலுக்குச் சென்று தயாபரனைக் கண்டு விண்ணருவியெனக் கண்ணருவி பெருகப் பணிந்தார். தமிழ்ப்பதிகம் சாத்தி வழிபட்டார். திருக்கழுக்குன்றம் சென்று வேதங்கள் பூசித்த வேதகிரீச்சுரரைத் தரிசித்தார். கடற்கரையில் விளங்கும்

திருவான்மியூரை அடைந்து மருந்தீசரை வழிபட்டார். அங்கிருந்து மருவார் மலர்ச்சோலை மயிலாப்பூரையடைந்து கபாலீசரைத் தொழுது திருவொற்றியூர் சென்றார். அங்கே படம்பக்க நாதரை வணங்கினார். திருவொற்றியூர் வாழும் பெருமானைப் பல தமிழ்ப் பதிகங்கள் பாடிப் பரவினார் நாவுக்கரசர்.

மனமெனும் தோணி பற்றி
மதியெனும் கோலை யூன்றிச்
சினமெனுஞ் சரக்கை ஏற்றிச்
செறிகட லோடும் போது
மதனெனும் பாதை தாக்கி
மறியும்போ தறிய வொண்ணாது
உனையுனும் உணர்வை நல்காய்
ஒற்றியு ருடைய கோவே!

திருவொற்றியூரிலிருந்து திருமுல்லைவாயில் முதலிய பல தலங்களை வணங்கிக் கொண்டு, திருவாலங்காடு சென்று ஊர்த்துவதாண்டவம் புரியும் அருட்கடலைத் தொழுதார். வடதிசை நோக்கிச் சென்று திருக்காளத்தி மலையை அடைந்தார். பொன்முகலி நதியில் மூழ்கி வேதநாயகரைக் கண்டு மெய்ம்மறந்து பாடினார், ஆடினார். ஆங்கே கண்ணுதற்பெருமான் அருகில் நிற்கும் கண்ணப்ப நாயனாரது பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கினார். இனிய தமிழ்ப்பதிகங்கள் ஓதினார்.

மனத்தகத்தான் தலைமேலான் வாக்கி னுள்ளான்
வாயாரத் தன்னடியே பாடும் தொண்டர்
இனத்தகத்தான் இமையவர்தஞ் சிரத்தின் மேலான்
ஏழண்டத் தப்பாலான் இப்பாற் செம்பொன்
புனத்தகத்தான் நறுங்கொன்றைப் போதி னுள்ளான்
பொருப்பிடையான் நெருப்பிடையான் காற்றி
னுள்ளான்

கனத்தகத்தான் கயிலாயத் துச்சி யுள்ளான்
காளத்தியான் அவன்என் கண்ணு ளானே.

திருக்கயிலாய மலையில் வீற்றிருந்தருளும் திருக் கோலத்தைக் காண்பதற்கே காதல் கொண்டுவிட்டார் வாசீசர். வடதிசை நோக்கிப் புறப்பட்டு விட்டார். மலைகளையும், காட்டாறுகளையும் கடந்த அவர், திருப் பருப்பதம் (ஸ்ரீசைலம்) என்னும் திருத்தலத்தை அடைந்தார். ஆங்கு எழுந்தருளியுள்ள மல்லிகார்ச்சுனரைக் கண்குளிரக் கண்டு தமிழ்ப் பதிகம் பாடினார். பின் அங்கிருந்து புறப்பட்டு தெலுங்கு நாடு, மாளவதேயம், மத்திமபைதிரம் முதலியவற்றையும் கடந்து காசியை அடைந்தார். அங்கு கங்கையில் மூழ்கித் தடங்கண்ணித் தாயாரையும், விசுவ லிங்கத்தையும் வணங்கினார். உடன் வந்தவர்களை அவ்விடத்தில் விட்டு விட்டு மேலும் வடதிசை நோக்கி நடந்து காடுகளையும் மலைகளையும் அடைந்தார். மனிதர்கள் செல்லமுடியாத அடர்ந்து உயர்ந்த காட்டு வழியில் தனிப் பெருங்காதலுடன் தனியே நடந்து செல்கிறார். அவர் காய், கனி, கிழங்கு, இலை, சருகுகளை உண்பதையும் நிறுத்தி விட்டார். இரவில் அவர் செல்லும் பொழுது, கொடிய விலங்குகளும் அவரைக் கண்டு அஞ்சி, துன்புறுத்தாமல் அகன்றன. நல்ல பாம்புகள் படமெடுத்துப் பணாமகுடத்துள்ள நாகமணிகளால் விளக்கு எடுத்தன. தேவரேயாயினும் தனித்துச் செல்ல அஞ்சும் அக்காட்டு வழியே அப்பரடிகள் சென்றார்.

இரவும் பகலும் எல்லையில்லாத ஆர்வத்துடன் ஏகம் அப்பரடிகளின் பாதங்கள் பரடுவரை தேய்ந்தன. குருதி பெருகிற்று. பாதங்கள் தேய்ந்தும், அன்பு தேயாதவராகிய அப்பரடிகள் கரங்களை ஊன்றித் தாவித் தாவிச் சென்றார். கரங்களும் மணிக்கட்டுவரை தேய்ந்தன, ஆயினும் அவர் தளராமல் மார்பினால் தவழ்ந்து சென்றார். அதனால்

மார்பும் தேய்ந்து சதைப்பற்று அற்று எலும்புகள் முறிந்தன. அந்த நிலையிலும் அப்பரடிகள் சிந்தையன்பு குன்றாமல், உடம்பு முழுவதும் உள்ள தசைகள் கெடும்படி புரண்டு சென்றார்.

அப்பரடிகள் செந்தமிழ் நாட்டிலிருந்து செந்தமிழ்ப் பாடல்களைப் பாடுவதையே பாம்பணிந்த பரமேசர் விரும்பினார். அவரைக் கயிலைமலைக்கு வராது இருக்கும்படி செய்ய எண்ணினார். அருகில் குளிர்நீர்ப் பொய்கை ஒன்றை உண்டாக்கி முனிவர் கோலத்தில் அவர் எதிரில் தோன்றியருளினார்.

அப்பரை நோக்கி அந்தணனாய் வந்த இறைவன் கூறுவார்: “அன்பரே! கயிலை மலையைப் பூமியில் உள்ள மானுடர்கள் சென்று காண இயலாது. அமரர்க்கும் அது அரிது. வழியின் அருமையை அறியாமல் வந்து விட்டீர். இனி திரும்பிப் போவதே நல்லது” என்று கூறியருளினார்.

“ஆளும் நாயகன் கயிலையில் இருக்கை கண்டல்லால் மாளும் இவ்வுடல் கொண்டு மீளேன்” என்று மறுத்துரைத்தார் திருநாவுக்கரசர்.

அவரது உறுதியைக் கண்ட சிவபெருமான், விண்ணில் மறைந்து நின்றார். “ஓங்கு புகழ் நாவுக்கரசனே! எழுந்திரு” என்று அசரீரியாக அருளிச் செய்தார். நாவுக்கரசரின் தேய்ந்த உடல் உறுப்புக்களெல்லாம் வளர்ந்து அழகு பூரித்தன. உடனே அவர் திருவருள் ஒலியுடன் எழுந்து, “ஐயனே! நீர் கயிலையில் இருக்கும் திருக்கோலத்தை அடியேன் கண்டு வணங்க அருள்வீர்” என்று பணிந்தார்.

“அண்ணலே எனைஆண்டு கொண்டருளிய அமுதே! விண்ணி லேமறைந் தருள்புரி வேதநாயகனே!

கண்ணி னால்திருக் கயிலையில் இருந்தநின் கோலம் நண்ணி நான்தொழ நயந்தருள் புரி!”

எனப் பணிந்தார்.

“இப் பொய்கையில் மூழ்கினால் திருவையாற்றில் எழுந்திருப்பாய். அங்கு நாம் கயிலையில் வீற்றிருக்கும் காட்சியைக் காண்பாய்!” என்று அண்ணல் விண்ணிலிருந்து அசரீரியாகக் கூறியருளினார்.

சிவபெருமான் கட்டளையைச் சென்னி மேற்கொண்ட நாவுக்கரசர், செந்தமிழ்ப் பதிகங்களால் துதித்தார். ஐந்தெழுத்தை ஒதி, அப் புனித வாவியில் மூழ்கினார்.

இறைவர் திருவருளை யாரே அறியவல்லார்? திருநாவுக்கரசர், திருவையாற்றில் உள்ள திருக்குளத்தில் வந்து எழுந்தார். கண்ணுதற் பெருமானது கருணையை எண்ணிக் கண்ணீர் சொரிந்தவாறே திருக்கோயிலின் முன் சென்றார் திருநாவுக்கரசர். அக்கோயிலே கயிலை மலையாயிற்று. தேவர்களும், சித்தர்களும், ஞானிகளும் பக்கங்களில் நெருங்கியிருக்க, தெய்வப் பெண்களின் இசையும், இயங்களும் ஒலிக்க, சிவ கணங்கள் போற்ற, பூத வேதாளங்கள் வணங்க, இடபதேவர் எதிர் நிற்க, நந்திதேவர் நடுவில் நிற்க, வெள்ளி மாமலைமேல் மரசுதக் கொடிபோல் பார்வதி தேவி அருகில் இருக்கச் சிவபெருமான் கயிலைக் காட்சி அருளினார். அக் காட்சியைக் கண்டு தரிசித்த அப்பரடிகள், ஆனந்தக் கடலைக் கண்கள் என்னும் கரங்களால் மொண்டு மொண்டு பருகினார். பாடினார், ஆடினார், விழுந்தார், எழுந்தார், அழுதார், தொழுதார். அவர் அடைந்த மகிழ்ச்சியையும், வியப்பையும் அளவிட்டுச் சொல்ல வல்லார் யார்? அப்பரடிகள் திருத்தாண்டகப் பதிகங்கள் பாடித் துதித்தார். பின்னர் கயிலைக் காட்சியகன்று திருவையாற்றின் திருக்கோலம் திகழ்ந்தது. அதனால் வருந்திய நாவரசர், “எந்தை யருள் இதுவோ?” என்று தெளிந்து பல பதிகங்கள் பாடியருளினார்.

தாம் கண்ட காட்சியை ‘மாதர்ப் பிறைக் கண்ணி யானை’ என்று தொடங்கும் திருப்பதிகம் பாடி உலகறியச்

செய்தார். பின்னர் திருத்தாண்டகம், திருக்குறுந்தொகை, திருநேரிசை முதலிய பதிகங்களைப் பாடி உழவாரத் தொண்டு செய்து கொண்டிருந்தார்.

பிறகு திருவையாற்றை விட்டுப் புறப்பட்டு திருநெய்த் தானம், திருமழபாடி முதலிய பதிகளை வணங்கித் திருப்பதிகம் பாடித் திருத்தொண்டு செய்து, திருப்பூந் துருத்தியை யடைந்தனர். அங்குறையும் பரமனைப் பல பதிகங்கள் பாடிப் பணிந்தனர். சில நாட்கள் அங்கு தங்கும் கருத்தோடு, சிறப்புமிக்க ஒரு திருமடம் புதுக்கி, அதில் தங்கி உழவாரத் தொண்டு புரிந்து கொண்டிருந்தனர்.

கல் நெஞ்சம் கொண்ட சமணர்களை வாதில் வென்ற திருஞானசம்பந்தர், அப்பதி நீங்கிப் பொன்னி நாடு புகுந்து, திருப்பதிகளை வணங்கி வந்தார். அப்பர் பெருமான் திருப்பூந்துருத்தியில் வதியும் செய்தி கேட்டு அவரைக் காணும் விருப்போடு திருப்பூந்துருத்தியை நண்ணினார். திருஞானசம்பந்தர் வரவு கேள்விப்பட்ட திருநாவுக் கரசனார், அவரை நேரேகண்டு கும்பிட வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தோடு, அடியார் திருக்கூட்டத்துள் புகுந்து, யாருமறியாது நிலமுற வணங்கிவிட்டு சம்பந்தப் பெருமானார் ஏறிவரும் முத்துச் சிவிகையினைச் சிவிகை தாங்குபவர்களோடு தாமும் ஒருவராய்ச் சேர்ந்து தாங்கி வந்தார்.

திருப்பூந்துருத்தி வந்தவுடன், சிவிகையிலிருந்த திருஞானசம்பந்தர் “அப்பர் எங்குற்றார்?” என வினவ அப்பர் பெருமானார், “தங்கள் திருவடிகளைத் தாங்கும் பேறு பெற்றேன்” என்று கூறியருளினார். உடனே திருஞான சம்பந்தர் மனம் பதைபதைத்துச் சிவிகையிலிருந்து இறங்கி அப்பரை வணங்கச் சென்றனர். அப்பரும் அவர் வணங்கும் முன் தான் விழுந்து வணங்கினார். அடியவர்கள் ‘அரஹர்’ முழக்கம் எழுப்பினர். இருவரும் திருப்பூந்துருத்தியில் தங்கினர்.

திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் மதுரையில் கொடிய சமணர்களை வாதில் வென்றதையும், பாண்டியன் கூனை நிமிர்த்தியதையும், எல்லோரும் திருநீறு விரும்பிப் பூசமாறு செய்து வந்ததையும் எடுத்துரைத்தார். பாண்டிமா தேவி அன்பின் திறத்தையும், குலச்சிறை நாயனார் பெருமைகளையும் கூறினார்.

இவைகளைக் கேட்ட திருநாவுக்கரசர் பாண்டி நாட்டைக் காணும் விருப்புடன் திருஞானசம்பந்தரிடம் விடை பெற்றுத் திருப்பூந்துருத்தியை விட்டுத் தென்திசை நோக்கிப் புறப்பட்டார். பாண்டி நாட்டுத் திருப்புத்தூரினை வணங்கித் திருப்பதிகம் பாடி வழிபட்டுப் பின்னர் மதில்கள் சூழ்ந்த மதுரைக் கோயிலையடைந்தார். தமிழ் ஆராய்ந்த இறையனார் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக் கோயிலுட் புகுந்து, வலம் வந்து வீழ்ந்து வணங்கிச் சொக்கலிங்கப் பெருமானைத் தொழுது,

‘முளைத்தானை எல்லார்க்கும்’

என்று தொடங்கும் திருத்தாண்டகம் பாடிப் பேரானந்த வெள்ளத்தில் திளைத்தார்.

திருநாவுக்கரசு நாயனார் வந்திருப்பதையறிந்த பாண்டிமாதேவி மங்கையர்க்கரசியாரும், கூன்நிமிர்ந்த நெடுமாறன் என்ற மன்னனும், மந்திரி குலச்சிறையாரும் அவரைப் பணிந்து போற்றினர். திருநேரிசை, திருத்தாண்டகம் ஆகிய பதிகங்கள் பாடித் தொண்டு புரிந்து கொண்டு சில நாட்கள் அங்கு தங்கியிருந்தார்.

பின்னர் அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் திருப்பூவனம் சென்று அங்குறையும் பெருமானை,

‘வடிவேறு திரிகுலந் தோன்றும்’

என்று தொடங்கும் திருத்தாண்டகத்தைப் பாடிப் பரவி விட்டு, வேறு பல பதிகளையும் வணங்கிக் கொண்டு,

இராமபிரானுக்கு அருள்புரிந்த இராமநாதரைத் தரிசிக்கும் விருப்போடு திருஇராமேச்சுரம் சென்றடைந்தார். அங்கு வீற்றிருந்தருளும் சங்கரனைப் பல பதிகங்கள் பாடி வணங்கி உழவாரப் பணி புரிந்து கொண்டு சில நாட்கள் தங்கியிருந்தார்.

பிறகு அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் திருநெல்வேலி, திருக்கானப்பேர் என்னும் காளையார்கோயில் ஆகிய தலங்களைத் தரிசித்துத் திருப்பதிகங்கள் பாடித் திருப்பணி புரிந்து கொண்டிருந்தார். பாண்டி நாடு விட்டு நீங்கிச் சோழ நாட்டையடைந்து, வழியில் முன்சென்று வணங்கிய பதிகளை மீளவும் வணங்கிக் கொண்டு சென்று திருப்புகலூர் என்னும் பதியையடைந்தார். திருப்புகலூர் மேவிய புனிதரின் திருவடிகளை வணங்கிப் பெருங்காதலுடன் உழவாரப் பணி செய்து கொண்டிருந்தார். அப்போது நின்ற திருத்தாண்டகம், தனித் திருத்தாண்டகம், சேஷத்திரக்கோவை முதலான பல பதிகங்களைப் பாடியருளினார்.

இவ்வாறு திருநாவுக்கரசு நாயனார் திருப்புகலூரில் தங்கியிருக்கும் நாளில், அவருடைய பற்றற்ற தன்மையை உலகறியச் செய்ய விரும்பிய இறைவன், அவர் உழவாரப் பணி செய்யும் இடங்களில் எல்லாம் பொன்னும் நவமணிகளும் விளங்கும்படி அருள் செய்தார்.

நெடுந்தூரம் ஒளிவீசும் அம்மணிகளை அங்கு கிடக்கும் பருக்கைக் கற்களோடு ஒன்றாக மதித்து அருகிலிருந்த தாமரைத் தடாகத்தில் வீசியெறிந்துவிட்டு அப்பர் பெருமான் பற்றற்ற நிலையில் இருந்தார்.

அப்பர் பெருமானின் துறவு நிலையை உலகறியச் செய்யக் கருதிய பூம்புகலூர்ப் புண்ணியர், பல விண்ணுலக மடந்தையர்களை அவர் முன் தோன்றி பல ஆடல் வகைகளைக் காட்டுமாறு செய்தார். சிவபெருமானின்

திருவடி விட்டு நெஞ்சம் அகலாத அன்புடைய பெருந்துறவியான நாவுக்கரசர், தம் மனவுறுதியினின்றும் சிறிதும் மாறுபடாமல் தாம் செய்யும் திருத்தொண்டிலேயே ஈடுபட்டிருந்தார். அந்த மங்கையர்களை நோக்கி, 'நான் திருவாரூர் அம்மானுக்கு ஆளாயினேன். நீவிர் வீணே அலைதல் வேண்டா' என்ற கருத்துடன் கூடிய,

‘பொய்ம்மாயப் பெருங் கடலில்’

என்று தொடங்கும் திருத்தாண்டகத்தைப் பாடியருளினார். அவரை ஒருவிதத்திலும் வசப்படுத்த முடியாத அம்மங்கையர் அவரை வணங்கி அங்கு நின்றும் நீங்கிச் சென்றனர்.

சிவபெருமான் திருவடியை அணுகுங் காலம் அணித்ததாகச் சிலகாலம் திருப்புகலூரில் தங்கியிருந்தார்.

‘எண்ணுகேன் என்சொல்லி எண்ணுகேனோ’

என்று தொடங்கும் திருத்தாண்டகத்தைப் பாடிச் சிவபெருமான் திருவடியைச் சிந்தித்தனர். ஒரு சித்திரை மாதத்துச் சதயமாந் திருநாளிலே, சிவபெருமான் சேவடியின் கீழ் ஆண்ட அரசு மீளாது அமர்ந்தருளினார். வானவர்கள் புவி நிறையும்படி பூமாரி பொழிந்தனர்.

36. மதம் காத்த மந்திரியார்

சிவனருட் செல்வர் வழிபாடே அவனருள் பெறுதற்கு எளிய சாதனமாகும். மக்களை மகிழ்வித்தால் அம் மக்களுக்குரிய தந்தையார் தாமே மகிழ்ச்சியுறுவார். அதுபோன்றே அடியவர்க்குச் செய்த உபசாரங்கள் அத்தனையும் இறைவருக்குச் செய்தனவாகும்.

‘நடமாடுங் கோயில் நம்பர்க் கொன்றியின்
படமாடுங் கோயில் பரமர்க் கங்காமே’

என்பது திருமந்திரம்.

பட்டினத்துச் சுவாமிகள் இறைவனை நேரே வழி பட்டவர். பத்திரிகரியார் பட்டினத்தடிகளை வழிபட்டவர். பட்டினத்தாருக்கு முன் பத்திரிகரியாரே முத்தி பெற்றார்.

சிவ நிந்தையினும் அதிபாதகமானது அடியவர் நிந்தனை. கதிரவன்முன் மணிக்கணக்கில் நிற்கலாம். ஆதவன் அருள் பெற்ற நொய் மணலில் சில நிமிஷங்கள் கூட நிற்க முடியாது.

இரணியன் திருமாலைப் பலகாலும் நிந்தித்தான். திருமாலின் அருள் பெற்ற பிரகலாதரை நிந்தித்துச் சில காலமேனும் வாழாது மாய்ந்து ஒழிந்தான்.

குலச்சிறை நாயனார் அடியவர் பக்தியில் சிறந்தவர்.

பலரும் புகழ்ந்துரைக்கும் பழமையான நாடு பாண்டி நாடு. முத்தும் முத்தமிழும், சந்தனமும் செந்தண்மையும் உடைய நாடு அது. அந்நாட்டில் வளப்பங்களுடன் கூடிய தலம் மணமேற்குடி. (இது இக்காலத்தில் சோழ நாட்டில் தஞ்சை மாவட்டத்தில் உள்ளது.) ஆவிடையார் கோயிலி லிருந்து தென்கிழக்கில் பதினாறு மைல் தொலைவில் உள்ளது. கன்னலும் செந்நெல்லும் விளையும் வயல்கள் அவ்வூரைச் சூழ்ந்திருந்தன. தரும சீலர்கள் பலரும் வாழ்கின்ற அத்திருப்பதிக்குத் தலைவராக விளங்கினார் குலச்சிறை நாயனார். குலத்தைக் காப்பாற்றுவவராதலின் அவருக்கு இந்தப்பெயர் ஏற்பட்டது. குலச்சிறை நாயனார், திருத்தொண்டில் தண்மையும் உண்மையும் பூண்டவர்.

காரணங் கண்ணுதற் கன்பர் என்னவே
வார மாகி மகிழ்ந்தவர் தாள்மிசை
யாரும் அன்பொடு வீழ்ந்தஞ் சலிமுகித்து)
ஈ நன்மொழி எய்த இசைத்துளார்.

அடியவரிடம் பக்தி கொண்டவர் குலத்தின் உயர்வு தாழ்வைக் கருதக்கூடாது. எக் குலமாயினும் அடியவரைச்

சிவமாகவே எண்ணி வழிபட வேண்டும். அவ்வாறு திருத் தொண்டர்களைப் பணிந்து ஏத்துவார் நாயனார்.

உடம்பை வளர்ப்பது உணவு; உணர்வை வளர்ப்பது கல்வி; உயிரை வளர்ப்பது சமயம். உயிரின்றி உணர்வும் உடம்பும் சிறப்பைப் பெற முடியாது. ஆக, சமய ஞானமே சகல நலங்களுக்கும் ஆணிவேராகும். சமயஞானம் இல்லாத வாழ்வு அஸ்திவாரமில்லாத மாடி வீட்டுக்குச் சமமாகும் என உரைத்தவர் குலச்சிறையார். மதுரையை அரசு புரிந்து நின்றசீர் நெடுமாறனிடம் தலைமை அமைச்சராக விளங்கிய குலச்சிறை நாயனார், சைவ சமயத்துக்கு இடர் வந்தபோது ஞானசம்பந்தப் பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் புரிந்து இடரை நீக்கினார். பாண்டிமாதேவியாருடைய சிறந்த திருத் தொண்டுக்கு உண்மைத் தொண்டராக நின்றார். இதை யெல்லாம் சம்பந்தர் வரலாற்றில் காணலாம்.

பயிரை வளர்த்தால் மட்டும் போதாது. பயிரை அழிக்க முற்படும் களையைப் பறிப்பதும் அவசியம் என்று உணர்ந்தார் குலச்சிறையார். அனல் வாது புனல் வாது புரிந்து தோல்வியுற்ற சமணர்களை, அரச நீதிப்படி கழுவினேற்றித் தண்டித்து ஏற்றம் பெற்றார். நின்ற சீர் நெடுமாறனிடம் நீண்ட காலம் முதல் அமைச்சராக இருந்து, உலகமெல்லாம் சைவநெறியைப் பரப்பி, இறுதியில் இறைவன் இணையடி சேர்ந்தார்.

37. குரு அருள் கண்டவர்

குருவருளே இறைவனுடைய திருவருளைப் பெறுவதற்குரிய சிறந்த சாதனமாகும். பிறவியாகிய பெருங்கடலைக் கடப்பதற்குரிய மரக்கலம் இறைவன் திருவடி. அம் மரக்கலத்துக்கு மாலுமி குருநாதர்.

குறிப்பினை யோகக் காட்சியின் வாயிலாக அறிந்தார். 'வன்றொண்டர் திருக்கயிலை மலை' செல்ல, குருநாதனை இழந்து கண்மணியைப் பிரிந்து வாழ்வாரைப் போல இங்கு வாழமாட்டேன். இன்றே சிவபெருமான் திருவடியைச் சார்வேன்' என்று, சிவயோக நெறியில் கபால மூலம் திறந்து கொண்டு கண்ணுதற் பெருமான் கழலிணையைச் சார்ந்தார்.

சிவயோக நெறியில் நின்ற ஆன்மா உடம்பு முகந்து கொண்ட பிராரத்தங்களைத் தனக்குத் தொடர்பு இன்றி உடலுழாய்க் கழியுமாறு செய்து, கழிந்த பின் பலகாலும் செய்த சாதனத்தினால், சுழுமுனை நாடி வழியே பிராணனைச் செலுத்தி, பிரமரந்திர வழியைத் திறப்பித்து, மேலைப் பெருவெளியில் நிறுத்தும் கபாலவெளியைத் திறப்பித்துக்கொண்டு ஒளிமயமாகச் செல்லும். அவ்வாறு சென்ற ஆன்மா மீண்டும் வந்து பிறவாது.

பெருமிழலைக் குறும்ப நாயனார் சிவயோக நெறி நின்றவராதலின், கருவி கரணங்களை ஒருமுகப்படுத்தி, சுழுமுனை நாடி வழியே பிராணவாயுவைச் செலுத்தி, பிரமரந்திர வழியே சென்று, மேலைப் பெருவெளி சார்ந்து, கபாலத்தினைத் திறப்பித்து ஒளி வடிவாகத் திருக்கயிலாய மலையைச் சேர்ந்தார்.

நாலு கரணங் களும்ஒன்றாய்
நல்ல அறிவு மேற்கொண்டு
காலும் பிரம நாடிவழிக்
கருத்துச் செலுத்தக் கபாலநடு
ஏல வேழுன் பயின்றநெறி
எடுத்த மறைமூ லந்திறப்ப
மூல முதல்வர் திருப்பாதம்
அணைவார் கயிலை முன்னடைந்தார் !

38. காரைக்கால் அம்மையார்

தேவர்கள், மனிதர்கள் முதலிய எல்லாருக்கும் பிறப்பு இறப்பு உண்டு. பிறப்பும் இறப்பும் இல்லாதவர் சிவபெருமான் ஒருவரே. 'அஐம் த்ருவம்,' 'அஐாத இத்யேதவம்' என்பன சுருதி வாக்கியங்கள். 'பிறவா யாக்கைப் பெரியோன்' என்பது இளங்கோ அடிகள் வாக்கு. 'பிறப்பிலி இறப்பிலி பிறங்க லரசன்றன்மகளார்' என்பர், வில்லிபுத்தூரர்.

இத்தகைய சிவபெருமானுடைய திருவாக்கினால் 'அம்மையே' என்று அழைக்கப்பெற்ற அரும்பெரும் சிறப்புடையவர் காரைக்காலம்மையார் ஒருவரே.

நிறைந்த வளங்களுடன் திகழும் பதி காரைக்கால். அது துறைமுகப் பட்டினம். கடல் அலைகள் சங்குகளைச் சுமந்து வந்து வந்து கழிக்கானல்களில் உலவும் வளமை உடையது. அந்நகரில் பெருவணிகர்களின் குடிகள் நெருங்கி வாழ்ந்தன. அறநெறியில் நின்ற அப் பெருவணிகர்கள் குறைவில்லாத செல்வமும், சீரும் உடையவர்கள். மரக் கலங்கள் வந்து அயல்நாட்டுப் பொருள்களை இறக்குவதும் ஏற்றுவதுமாக வாணிபத்தினால் உயர்ந்து, திருவளர்கின்ற அந்நகரில் வாழ்கின்ற வணிகர்கட்குத் தலைவர் தனத்தார். நற்குணங்கட்கு உறைவிடமாகிய அவர் மகப்பேறு வேண்டித் தவம் கிடந்தார். செல்வம் நிறைந்த அவருடைய வாழ்க்கைத் துணைவியாரும் அவரும் புரிந்த அருந்தவப் பயனால் திருமடந்தை அவதரித்ததுபோல் ஒரு பெண் மகவு பிறந்தது.

வணிகர் குலம் விளங்க அவதரித்த அம் மகவுக்குப் புனிதவதி என்று தாய் தந்தையர் திருப்பெயர் சூட்டினர். பஞ்சாக்கரம் மூன்று வகைப்படும். சிவபஞ்சாக்கரம், குரு பஞ்சாக்கரம், பக்தபஞ்சாக்கரம் என்பனவாகும்.

சிவபஞ்சாக்கரம், தூலம், சூக்குமம், காரணம், மகா காரணம், முத்தி என ஐவகைப்படும். குருபஞ்சாக்கரம், ஞானசம்பந்தர், நாவுக்கரசு, நம்பியாரூர, மணிவாசக, அருணகிரி என ஐவகைப்படும். இப்பஞ்சாக்கரமே புனிதவதி என்ற திருநாமம். தனதத்தர் இம்மந்திரத்தை இடையறாது கூறியும், தமது புதல்விக்குச் சுட்டியும் நலம் பெற்றார். புனிதவதி தளர்நடை பயின்று வளர்கின்ற பொழுது பாம்பணிந்த பரமனிடத்தே தணியாத காதலுடன் சிவநாமமே உச்சரித்து வந்தார். செல்வம் மிகுந்த தந்தையாராகிய தனதத்தர், சுற்றத்தினர் மகிழ, அவ்வக் காலத்தில் புனிதவதிக்கு எல்லாச் சிறப்புக்களையும் செய்து வந்தார். அழகின் கொழுந்துபோல் வளர்ந்த அம்மையார், வினையாடும் போதெல்லாம் சிவநாமமே மொழிந்தார்; திருத்தொண்டர்கள் வந்தால் அன்போடு தொழுவார். செவிவித்தாயாரும் தாதியரும் போற்ற அம்மையார் மங்கைப் பருவம் அடைந்தார்.

நாகைப்பட்டினத்தில் நீதிபதி என்பார் ஒருவர் இருந்தார். அவர் வணிகர் குலத்தில் புகழ் மிகுந்தவர். அவர் தமது புதல்வன் பரமதத்தனுக்குத் திருமணம் செய்ய விரும்பிப் புனிதவதியம்மையாரை மணம் பேசும் பொருட்டு அறிஞர்களைக் காரைக்காலுக்கு அனுப்பினார். அந்த அறிஞர்கள் தனத்தத்தருடைய மாளிகையை அடைந்ததும், அவர்களை இனிது உபசரித்து வரவேற்றார் தனதத்தர். “தங்கள் புதல்வியை நாகை நீதிபதியாருடைய புதல்வன் பரமதத்தனுக்கு முறைப்படி மணம் செய்து கொடுக்க வேண்டும்” என்று வந்த மூதறிவாளர்கள் தனத்ததரை வேண்டிக் கொண்டார்கள். மாப்பிள்ளையின் குலம், குடி, கோத்திரம் முதலியன ஒத்திருந்தபடியால், பரமதத்தனுக்குப் பெண் தர இசைந்தார் தனதத்தர். உடன் புதுமணத்துக்கான நன்னாள் குறிப்பிடப்பட்டது. மணம் பேச வந்தவர்கள் நாகை சென்று, நீதிபதியாரிடம்

தனதத்தரின் இசைவைத் தெரிவித்தார்கள். அதனைக் கேட்டு மகிழ்ச்சியடைந்த நீதிபதியார், திருமணத்துக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளையெல்லாம் செய்தார். மாப்பிள்ளை வீட்டாரும் பெண் வீட்டாரும் சுற்றத்தார்களுக்கும் நண்பர்களுக்கும் திருமண அழைப்பு அனுப்பினார்கள். பரமதத்தனை நன்கு அலங்கரித்து மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்கக் காரைக்காலுக்கு அழைத்துக்கொண்டு வந்து சேர்ந்தார்கள். வந்தவர்களையெல்லாம் இனிது வரவேற்ற தனதத்தனார், தங்குமிடம் தந்து, உணவு வகைகளையூட்டி உபசரித்தார். சுற்றத்தார்கள் மகிழப் புனிதவதியாருக்கும் பரமதத்தனுக்கும் மிகவும் சிறப்பாகத் திருமணம் நடைபெற்றது.

எல்லாவகையான சிறப்புகளுடனும் திருமணம் இனிதாக முடிந்தபின், பெண்ணை மாப்பிள்ளை வீட்டுக்கு அனுப்புதல் வேண்டுமன்றோ? தமக்கு ஒரே புதல்வியாதலினால் தனதத்தர் மணப்பெண்ணை நாகைக்கு அனுப்ப மனமின்றித் தவித்தார். சம்பந்தியாகிய நீதிபதியின் அனுமதி பெற்றுக் காரைக்காலிலேயே தமது மாளிகைக்கு அருகில் வேறொரு தனி மாளிகை புதுக்கி, அதில் மருமகனுடன் மகளைத் தனிக் குடித்தனம் அமர்த்தினார். நிரம்பச் செல்வமும், ஆடை அணிகலன்களும், பொன் வெள்ளிப் பாத்திரங்களும், பசு, நிலம், ஏவலர்களும் மகளுக்குக் கொடையாக வழங்கினார். மாமனார் தந்த செல்வத்தைக் கொண்டு, பரமதத்தன் வாணிபம் செய்து, மனைவியாருடன் இனிது வாழ்ந்து வந்தான்.

கணவனாரின் இல்வாழ்க்கைக்கு அருந்துணையாய் அமைந்த அம்மையார், சிவபெருமானுடைய திருவடிக்கீழ் மிகுந்த அன்பு கொண்டார்; சிவபெருமானுடைய திருவடித் திருத்தொண்டர்கட்கு நல்ல திருவமுதமும் செம்பொன்னும் நவமணிகளும் உயர்ந்த ஆடைகளும் அன்புடன் தகுதிப்படி தந்து சிவபக்தி செய்துகொண்டிருந்தார்.

பரமதத்தன், வழக்கம்போல் ஒருநாள் வாணிபம் செய்யும் இடத்தில் இருந்தான். அப்போது அவனைக் காண வந்த நண்பர்கள் இரண்டு மாங்கனிகளை அவனுக்குக் கொடுத்தனர். அக் கனிகள் இரண்டையும் தனது ஏவலன் மூலம் வீட்டில் வைக்கச் சொல்லி அனுப்பினான். அம்மையார் அக் கனிகளை வாங்கி வைத்தார். அப்போது சிவனடியார் ஒருவர் பசியுடனும் களைப்புடனும் அம்மையார் வீட்டுக்கு வந்தார். சிவனடியாரின் உயர்வையும் அயர்வையும் கண்ட அம்மையார் அவருக்குத் திருவமுது படைத்து, கறியமுதுக்குப் பதிலாகக் கணவனார் அனுப்பிய மாங்கனிகளில் ஒன்றை வைத்து உபசரித்தார். மூப்பும் பசியும் மிக்க அவ்வடியவர் மாங்கனியோடு இன்சவையுண்டியை இனிது அருந்தி மகிழ்வுடன் அம்மையாரை வாழ்த்திவிட்டுச் சென்றார்.

பரமதத்தன் உச்சிப் பொழுதில் வீட்டுக்கு வந்தான். அம்மையார் அன்னம் படைத்து, எஞ்சியுள்ள மாங்கனி களில் ஒன்றையும் வைத்தார். மனைவியார் படைத்த மதுர மாங்கனியை உண்ட பரமதத்தனுக்கு அக்கனியால் மேலும் இனிமை உண்டாயிற்று. மற்றொரு கனியையும் கொண்டு வந்து வைக்கும்படி மனைவியாரிடம் கூறினான். பாவம்! என்ன செய்வார் அம்மையார்? கனி கொண்டு வருபவரைப்போல் உள்ளே சென்றார்; அங்கே நின்று மனம் தளர்ந்தார். உற்றவிடத்து உதவும் உத்தமராம் உமை பாகனை நினைந்தார். "தேவதேவா! உனது அடியவர்க்கு ஒரு கனியைப் படைத்து விட்டேன். கணவனார் இரண்டாவது கனியையும் கேட்கிறார். அருட்கடலே! அடியவரின் அல்லலைக் களைய வேண்டும்" என்று துதித்து உள்ளம் உருகினார். கண்ணுதற் பெருமான் கருணையினால் அவர் திருக்கரத்தில் அதிமதுரக் கனி ஒன்று வந்து பொருந்தியது. அதைக் கொணர்ந்து நாயகனுக்குப் படைத்தார் அம்மையார். அக் கனி அமுதினும் இனிதாக

இருப்பதை உணர்ந்த பரமதத்தன், “இக் கனியை எங்கே பெற்றாய்?” என்று அம்மையாரைக் கேட்டான். “வேறு எங்கே பெற்றாய்” என்று நன்மகளிரைக் கேட்கக் கூடாது. பரமதத்தன் இவ்வாறு கேட்டதால் அம்மையார் முன்னையினும் மனம் கலங்கினார். திருவருளின் திறத்தை வெளிப்படுத்தவும் கூடாது; அதே சமயம் பொய்மை புகல்வதும் கூடாது. இதனால் உள்ளம் உளைந்த அவர் நிகழ்ந்ததைத் தெரிவிப்பதுவே தக்கதென்று கருதினார். அடியார்க்கு ஒரு கனியைப் படைத்த பின்னர், இறைவரை வேண்டிக் கண்ணுதற் பெருமான் கனியருளியதைக் கூறியருளினார். திருவருளைத் தெரியாத பரமதத்தன், “சிவ பெருமான் திருவருளால் இக் கனி வந்தது உண்மையாயின் அவரது அருளால் மற்றொரு கனியைத் தருவித்துக் கொடு” என்று கேட்டான். அம்மையார் முன்போலவே பெருமானை வேண்டி முன்போலவே மற்றொரு கனியையும் பெற்றார். அதனை அம்மையார் அவன் கையிலே கொடுத்தார். பெரும் வியப்புடன் அதனைக் கையில் வாங்கினான் பரமதத்தன். உடனே கனி மாயமாய் மறைந்தது. கைக்கு எட்டியது வாய்க்கு எட்டவில்லை. திருவருளின் அற்புதச் செயலைக் கண்ட பரமதத்தன் பெரிதும் அஞ்சினான். அவனுடைய உள்ளம் நடுங்கிற்று. அம்மையார் மனித உடம்பினைக் கொண்ட தெய்வம் என்று கொண்டான். அவருடைய பெருமை அறியாது நடந்து கொண்டதன் சிறுமையை நினைந்து வருந்தினான். திருவருளை நம்பாது மறுமுறையும் கனியைக் கேட்டு அவர் மனத்தைத் துன்புறுத்தியது குற்றம் என்று மனம் நொந்தான். தெய்வமாகிய அவர், தனக்குப் பணிவிடை செய்வது பாவம் என்று எண்ணிய பரமதத்தன், அவரைப் பிரிந்து வாழ்வதே தக்கது என்று கருதினான்.

பரமதத்தன் ஒரு கனியை உண்டு அதன் இனிமையில் திருப்தி அடையாது, மறு கனியையும் கேட்டான். அதனால்

அவன் உணவு நசைமிக்கவன் என்றும், தகுதியற்றவன் என்றும் கூறலாகாது. சிலர் பரமதத்தன் இழிந்தவன் என்றும், தன்னலமுடையவன் என்றும் கூறுவார். இது பிழை.

காரைக்கால் அம்மையார் பெருமையை உலகுக்கு உணர்த்த வேண்டி, இறைவரது திருவருள், சுவையுள்ள கனி மனைவியாருக்கு இருக்கட்டும் என்று கருதாது 'மறு கனியையும் கொண்டு வந்து இடுக' என்று கூறும்படி, பரமதத்தனைத் தூண்டியது.

அம்மையாரின் அருள் திறத்தை அறிந்து, அவரைப் பிரிந்து வாழ்வதே தக்கது என்று கருதிய பரமதத்தன், சில நாட்கள் தொடர்பின்றி, அம்மையார் தனக்குத் தொண்டு செய்யாத வண்ணம் இருந்தான். கடல் கடந்து சென்று செம்பொன் தேடிவருவதாகச் சுற்றத்தாரிடம் சொன்னான். அவர்களும் அதற்கு இசைவு தெரிவித்தனர். பரமதத்தன் மரக்கலம் செய்து அயல்நாட்டில் அதிக விலைக்கு விற்கக்கூடிய பண்டங்களை ஏற்றினான். தான் தெய்வமாக எண்ணி மனத்தால் வழிபடும் அம்மையாருக்கு மன வணக்கம் செலுத்தினான். நல்ல நாளில் வருணனைப் போற்றி மரக்கலம் ஏறிப் புறப்பட்டுச் சென்றான்.

அயல்நாடு சென்ற பரமதத்தன், பண்டங்களை யெல்லாம் விற்று நிரம்பவும் பொருள் ஈட்டினான். பின்னர் தாய் நாட்டில் விற்கக்கூடிய பண்டங்களைக் கப்பலில் ஏற்றித் தாய்நாடு வந்து சேர்ந்தான். ஆனால் காரைக்காலுக்குச் செல்லாமல் பாண்டிநாட்டில் ஒரு பட்டினத்தை அடைந்து, அங்கே தங்கினான். அயல் நாட்டிலிருந்து கொண்டு வந்த பண்டங்களையெல்லாம் அங்கே விற்றுப் பெருந் தனவந்தனானான். சீரும் சிறப்பும் பெற்று அங்கே வாழ்ந்தான். அவ்வூரில் உள்ள ஒரு வணிகன் தனது புதல்வியை அவனுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுத்தான்.

பரமதத்தன் புதிய மனைவியுடன் வாழ்ந்து வந்தும் காரைக்கால் அம்மையாரிடம் அச்சம் உடையவனாக இருந்தான். கப்பல் வாணிபத்தை மேன்மேலும் செய்து, குபேரனைப் போன்ற அளவற்ற நிதியைப் பெற்றான். அவரது இளைய மனைவி கருக்கொண்டு ஒரு பெண் மகவைப் பெற்றெடுத்தாள். அக்குழந்தைக்கு, தான் மனத்தில் வைத்து வழிபடும் தெய்வமாகிய அம்மையாருடைய திருநாமத்தைச் சூட்டி, 'புனிதவதி! புனிதவதி' என்று அன்புடன் அழைத்தான். குழந்தை இனிது வளர்ந்தது.

புனிதவதி அம்மையார் காரைக்காலில் நிலைபெற்ற கற்பொழுக்கத்துடன் சிவபக்தி செய்துகொண்டு மனையறம் புரிந்து வந்தார். அயல்நாடு சென்ற பரமதத்தன் திரும்பி வந்து பாண்டி நாட்டில் ஒரு பட்டினத்தில் இருக்கிறான் என்ற செய்தியைச் சுற்றத்தினர் கேள்விப்பட்டனர். செய்தி யறிந்த உறவினர்கள் அம்மையாரை அழைத்துக்கொண்டு போய் அவனிடம் சேர்க்க வேண்டும் என்று கருதினார்கள். இரத்தினம் இழைத்த சிவிகையில் திருவனைய தெய்வ மடந்தையாரை ஏற்றிச் சில பகல் நடந்து செந்தமிழ் நாட்டையெய்திப் பரமதத்தன் இருந்த நகரைச் சேர்ந்தார்கள். அந்நகரில் ஒரு சோலையில் தங்கி அம்மையாருடன் வந்திருக்கும் செய்தியைக் கூறுமாறு பரமதத்தனிடம் ஒருவனை அனுப்பினார்கள். அச் செய்தியைக் கேட்ட பரமதத்தன் அஞ்சினான். தன் இளைய மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு குழந்தையுடன் விரைந்து வந்தான்.

தானும்அம் மனைவி யோடும்
தளர்நடை மகனி னோடும்
மானிளம் பிணைபோல் நின்ற
மனைவியார் அடியில் தாழ்ந்தே,

‘யான்உம தருளால் வாழ்வேன்
இவ்விளங் குழவி தானும்
பான்மையால் உமது நாமம்’
என்றுமுன் பணிந்து வீழ்ந்தான்.

கணவனைக் கண்டு இளம் பெண்மான் போல் நின்ற அம்மையின் அடியில் தாழ்ந்து, “அடியேன் உமது திருவருளால் வாழ்வேன்; இக் குழவிக்கு உமது திரு நாமத்தைச் சூட்டியிருக்கிறேன், அருள் செய்யும்” என்று கூறி அம்மையார் அடிமலர்மீது விழுந்து பணிந்தான் பரம தத்தன்.

கணவனார் தம்மை வணங்குவதைக் கண்ட அம்மையார், அச்சத்துடன் ஒதுங்கிச் சுற்றத்தார் பால் அகன்றார். பரமதத்தன் மனைவியை வணங்கியதைக் கண்ட சுற்றத்தார் ஆச்சரியம் கொண்டார்கள். “பரமதத்தா! இது என்ன புதுமை? மனைவியை வணங்குகின்றாயே! இதன் உட்பொருள் யாது?” என்று வினவினார்கள் உறவினர்கள்.

“பெரியோர்களே! இவர் மானுடரல்லர்; நற்பெருந் தெய்வம். இதனை முன்னரே அறிந்துதான், நான் இவரை விட்டு அகன்றேன். இதோ எனது மகளுக்கு இத் தெய்வத்தின் திருநாமம் சூட்டியுள்ளேன். ஆதலால் அடி பணிந்தேன் நீங்களும் பணியுங்கள்” என்று கூறினான் பரமதத்தன்.

மற்றவர் தம்மை நோக்கி,
‘மானுடம் இவர்தாம் அல்லர்;
நற்பெருந் தெய்வ மாதல்
நானறிந் தகன்ற பின்பு
பெற்றஇம் மகவு தன்னைப்
பேரிட்டேன்; ஆத லாலே
பொற்பதம் பணிந்தேன்; நீரும்
போற்றுதல் செய்யின்’ என்றான்.

‘இவர் மனைவியன்று’ என்று கூறுவது பாவம் என்று கருதிய பரமதத்தன், ‘மானுடம் இவர்தாம் அல்லர்’ என்று கூறிய தகைமையை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். பரமதத்தன் அம்மையாருடைய சிவப் பண்புக்கேற்ற பெரும்பண்புக்குரியவன் அல்ல எனினும், இவ்வாறு கூறியதன் மூலம் நற்பண்புடையவன் என்பது நன்கு விளங்கும்.

கணவனாரது மனநிலையை அறிந்த அம்மையார், உடலில் வனப்பைப் போக்கி, பேய் வடிவத்தினை அருளுமாறு இறைவரைத் துதித்தார். அம்பலவாணர் திருவருளால் அம்மையாருக்கு அப்போது மேலான உணர்வு மிகுந்தது. உடம்பில் அழகு செய்து கொண்டிருந்த தசைகளை உதறி, என்பு வடிவாகி, விண்ணும் மண்ணும் போற்ற நின்றார்.

ஆனஅப் பொழுது மன்றுள்
 ஆடுவார் அருளி னாலே
 மேனெறி உணர்வு கூர
 வேண்டிற்றே பெறுவார் மெய்யில்
 ஊனுடை வனப்பை யெல்லாம்
 உதறிஎற் புடம்பே யாக
 வானமும் நிலமும் எல்லாம்
 வணங்குபேய் வடிவம் ஆனார்.

மலர்மழை பொழிந்தது. வான துந்துபியின் ஒலி உலகெலாம் நிறைந்தது. இமையவரும் இருடியரும் கூடினார்கள். கணங்கள் கூத்தாடின. எதிரேயிருந்த சுற்றத்தினர் இந்த அற்புதத்தைக் கண்டு தொழுது அஞ்சி அகன்று ஓடினார். அம்மையார் தாம் அடைந்த சிவாநுபவத்தை - மெய்ஞ்ஞான - உணர்வை, ‘அற்புதத் திருவந்தாதி’ என்னும் திருநூலாகப் பாடினார். “பொற்பாதம் போற்றும் நற்கணங்களில் நானும் ஒன்று

ஆனேன்" என்று துதித்து மகிழ்ந்தார். பின்னர், 'இரட்டை மணிமாலை' என்ற திருப்பிரபந்தத்தைப் பாடியருளினார்.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் போற்றிய அறுபான் மும்மை நாயன்மார்களுள், பெண்பாலார் மூவர்; இம் மூவருக்குள் இயல் இசை என்ற இரு தமிழிலும் வல்லவர் காரைக்கால் அம்மையார். முதன்முதலாகத் தேவாரப் பதிகம் பாடியருளிய பெருமை அம்மையாருக்கே உரியது. திருஞானசம்பந்தர், 'தோடுடைய செவியன்' என்ற தேவாரப் பதிகம் கூறுவதற்குப் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அம்மையார் 'கொங்கை திரங்கி' என்ற திருப்பதிகத்தைத் தேவாரத்துக்குத் தோற்றுவாய்போல் பாடியருளினார். அதனால், அதற்கு மூத்த திருப்பதிகம் என்ற பேர் உண்டாயிற்று. அம்மையார் பாடியருளிய அற்புதத் திருவந்தாதியின் வாக்கு மிக வன்மையானது.

யானே தவமுடையேன் என்னெஞ்சே நன்னெஞ்சம்
யானே பிறப்பறுப்பான் எண்ணினேன் — யானேயக்
கைம்மா வுரிபோர்த்த கண்ணுதலான் வெண்ணீற்று
அம்மானுக் காளாயி னேன்.

அற்புதத் திருவந்தாதியில் உள்ள பாடல் இது, எத்துணை இனிமையாக விளங்குகிறது? நுண்ணிய கருத்துக் களைக் கொண்ட பாடல்களும் அற்புதத் திருவந்தாதியில் உள்ளன. உதாரணத்துக்கு ஒன்றைப் பார்ப்போம்:

அறிவானுந் தானே: அறிவிப்பான் தானே:
அறிவா யறிகின்றான் தானே — அறிகின்ற
மெய்ப்பொருளுந் தானே: விரிகடர்பார் ஆகாயம்
அப்பொருளுந் தானே அவன்.

உலகினரை அழைத்து, அன்பினால் வைது
இன்னுரை உபதேசிக்கின்ற பாடலைப் பார்ப்போம்:

எளிய திதுவன்றே ! ஏழைகள் யாதும்
அளியீர் ! அறிவிலீர் ! ஆவா ! - ஒளிகொள்மிடற்
றெந்தையராப் பூண்டுமலும் எம்மானை உள்நினைந்த
சிந்தையராய் வாழுந் திறம்

நகைச்சுவை நிரம்பிய பாடலையும் பார்ப்போம்:

திருமார்பில் ஏனச் செழுமருப்பைப் பார்க்கும்
பெருமான் பிறைக்கொழுந்தை நோக்கும் - ஒருநாள்
இதுமதியென் றொன்றாக இன்றளவுந் தேரா
ததுமதி யொன்றில்லா அரா.

பாம்புக்கும் சந்திரனுக்கும் பகை. பாம்பு சந்திரனை
மறைக்க முயலும். பகைவர்களாக உள்ள சந்திரனையும்
பாம்பையும் அணிந்திருக்கின்றார் இறைவர். அவர்
அணிந்துள்ள பாம்பானது இறைவரது திருமார்பில் உள்ள
பன்றிக்கொம்பை பார்த்து, இதுவே பிறைச்சந்திரன் என்று
எண்ணும். மறுநாள் திருமுடியில் உள்ள சந்திரனைப்
பார்த்து இதுவே மதியென்று கருதும். மீண்டும் துணிவு
பெறாமல் பன்றிக் கொம்பினை நோக்கி மருளும். இவ்வாறே
மாறி மாறி நோக்கி, அறிவின்மையால் இதுவே பிறைமதி
என்று இன்று வரையில் நிச்சயிக்கவில்லை என்று கூறும்
நயம் எத்துணை நகைச்சுவை மிக்கது.

காரைக்கால் அம்மையார் முப்புரம் எரித்த முக்கட்
பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கயிலாய மலை
சென்று நித்தனை நேரில் வழிபட வேண்டுமென்று
நினைத்தார்.

அம்மையாருடைய பேய் வடிவைக் கண்டவர்கள்
அஞ்சி ஓடுகிறார்கள். அவ்வுருவத்தைக் கண்ட அவர்கள்
நினைத்தபடியெல்லாம் பேசினார்கள். அவ்வுரைகளைக்
கேட்ட அம்மையார், “அண்டர் நாயகனார் என்னை
அறிவர்; அறியாத இவ்வுலக மாக்களுக்கு நான்
எவ்வுருவானால் என்ன?” என்றார்.

மனத்தினும் மிக்க வேகத்துடன் வடதிசைத் தேய
மெல்லாம் கடந்த அம்மையார், கயிலையை நண்ணினார்.
பரமன் மேவிய மலையைப் பாதத்தினால் மிதிக்க அஞ்சித்
தலையினால் நடந்து சென்றார். அரிய அம் மலையைத்
தலையினாலேயே நடந்து ஏறி இறைவர் அருகில் சென்றார்.

தலையினால் நடந்து சென்று
சங்கரன் இருந்த வெள்ளி
மலையின்மேல் ஏறும் போது
மகிழ்ச்சியால் அன்பு பொங்க
கலையிளந் திங்கட் கண்ணிக்
கண்ணுதல் ஒருபா கத்துச்
சிலைநுதல் இமய வல்லி
திருக்கண்ணோக் குற்ற தன்றே!

அம்மையார் சிலைநுதல் இமையவல்லியின்
திருக்கண் பார்வை உற்றது. அதனைக் கண்டு அதிசயித்த
அம்பிகை, பெருமானைத் தாழ்ந்து, “தேவதேவரே!
தலையினால் நடந்து என்பு வடிவுடன் வரும் இவ்வுருவின்
அன்புதான் என்னே?” என்று வினவினார்.

‘வரும்இவள் நம்மைப் பேணும்
அம்மைகாண்; உமையே! மற்றிப்
பெருமைசேர் வடிவம் வேண்டிப்
பெற்றனள்’ என்று பின்றை
அருகுவந் தணைய நோக்கி
“அம்மையே” என்னும் செம்மை
ஒருமொழி உலகம் எல்லாம்
உய்யவே அருளிச் செய்தார்.

“உமையே! வரும் இவள் நம்மைப் பேணும் அம்மை
யாகும். பெருமைமிக்க இவ்வடிவத்தை நம்பால் வேண்டிப்
பெற்றனள்” என்று கூறியருளினார்.

அங்கணன் “அம்மையே!” என்
 றருள்செய “அப்பா!” என்று
 பங்கயச் செம்பொற் பாதம்
 பணிந்துவீழ்ந் தெழுந்தார் தம்மைச்
 சங்கவெண் குழையி னாரும்
 தாமெதிர் நோக்கி “நம்பால்
 இங்குவேண் டுவதென்?” என்ன,
 இறைஞ்சிநின் றியம்பு கிறார்.

அருகு வந்த அம்மையாரை நோக்கி, அம்மா என்று
 இதுவரை அழைக்காத பிறப்பில்லாத பெருந்தொகை,
 ‘அம்மையே’ என்று இந்த உலகெலாம் உய்ய அழைத்
 தருளினார். “அப்பரே!” என்றார் திருஞானசம்பந்தர்.
 “அடியேன்” என்றார் திருநாவுக்கரசர். இங்கோ அங்கணன்
 “அம்மா” என்று அழைத்தார்; அம்மையார் “அப்பா” என்று
 பங்கயப் பாத மலரின்மீது பணிந்தார். அம்மையாரை
 நோக்கி, “அம்மா! இங்கு நம்பால் வேண்டுவது யாது?
 கேள்!” என்று அருள் புரிந்தார் அருட்சோதி யண்ணல்.

இறவாத இன்ப அன்பு
 வேண்டிப்பின் வேண்டு கின்றார்:
 “பிறவாமை வேண்டும்; மீண்டும்
 பிறப்புண்டேல் உன்னை என்றும்
 மறவாமை வேண்டும்; இன்னும்
 வேண்டுநான் மகிழ்ந்து பாடி
 அறவாநீ ஆடும் போதுன்
 அடியின் கீழ் இருக்க” என்றார்.

“அறவாழி யந்தணரே! உம்மிடம் ஒருபோதும் நீங்காத
 இன்ப அன்பு வேண்டும்; பிறவாமை வேண்டும்; ஒருகால்
 பிறப்புண்டேல் உம்மை ஒருபோதும் மறவாமை வேண்டும்;
 நீர் ஆனந்தத் தாண்டவம் செய்யும்போது உமது
 திருவடியின் கீழ் மகிழ்ந்து பாடிக்கொண்டு நான் இருக்க
 வேண்டும்” என்று வேண்டினார் அம்மையார்.

அம்மையார் கேட்ட வரங்களை நல்கிய இறைவர், “தென் திசையில் தொண்டை வளநாட்டிலே பழனத்துடன் கூடிய பழையனூர் அருகில், திருவாலங்காட்டில் நமது திருநடனத்தினைக் கண்டு இன்புற்று, எப்போதும் நம்மைப் பாடிக் கொண்டிரு” என்று கூறிக் கருணை புரிந்தார். அவ்வாறு அருள் பெற்ற அம்மையார் விடையவர்பால் விடைபெற்று வணங்கிப் புறப்பட்டார். திருவாலங்காட்டுக்கு அருகில் வந்து அப்பதியைத் தாளால் மிதிக்க அஞ்சித் தலையினால் நடந்து சார்ந்தார்.

திருவாலங்காட்டில், எம்பிரான், அண்டங்களில் பொருந்தத் திருவடியைத் தூக்கி ஊர்த்துவத் தாண்டவம் செய்வதைத் தரிசித்து, மூத்த திருப்பதிகங்கள் இரண்டு பாடியருளினார். ஆக, அம்மையார் நான்கு நூல்களை அருளிச் செய்துள்ளார்.

அம்மையார் திருவாலங்காட்டில், அம்பலவாணரது ஆனந்தத் திருவடியின்கீழ் அருள் இன்ப வடிவமாக விளங்கு வாராயினார்.

39. பரமன் புண் ஆற்றிய பதிவிரதை

திருநாவுக்கரசரின் வரலாற்றிலேயே அப்பூதி நாயனாரின் வரலாறும் இணைந்து வந்துவிட்டது. இனி திருநீலநக்க நாயனாரின் வரலாற்றுக்குச் செல்வோம்.

காவிரி பாயும் சோழவள நாட்டிலே அமைந்தது திருச்சாத்தமங்கை. ‘ஒலி புனல்குழ் சாத்தமங்கை’ என்று நம்பியாரூரர் திருத்தொண்டத் தொகையில் அருளிச் செய்துள்ளார். இத் திருத்தலம் நன்னிலம் இரயில் நிலையத்துக்குக் கிழக்கே ஏழு கல் தொலைவில் உள்ளது.

இத் திருத்தலத்திலுள்ள கோயிலுக்கு 'அயவந்தி' என்று பெயர். அயன் வந்தித்ததனால் அயவந்தி எனப் பட்டது. சுவாமி பெயர் அயவந்திநாதர்; அம்பாள் பெயர் மலர்க் கண்ணியம்மை. நன்மை மிகுந்த அவ்வூரில், நறுநுதல் மாதர்கள், பூக்கள் நிறைந்த தடாகத்தில் நீராடுகின்றபோது அன்னப் பறவைகளும் வந்து அவர்களுடன் நீராடும்.

திருச்சாத்தமங்கையில், வேதியர்கள் இடையறாது வேதங்களை அத்யயனம் செய்கின்றனர். அந்தணச் சிறுவர்கள் வேதம் பயில்கின்ற பொழுது, சாமவேதம் பாடுகின்ற பூவை என்கிற நாகணவாய்ப் பறவைகள், தாமும் அவ்வேதங்களைச் சொல்லுகின்றன. 'கம்பன் வீட்டுக் கட்டுத் தறியும் கவி சொல்லும்' என்பதேபோல், சிறுவர்கள் பிழையாகக் கூறும்போது, பூவைப் பட்சிகள் திருத்தவும் செய்கின்றனவாம்.

நன்மை சாலும்அப் பதியிடை நறுநுதல் மடவார்
மென்ம லர்த்தடம் படியமற் றவருடன் விரவி
அன்னம் முன்துறை ஆடுவ; பாடுவ சாமம்
பன்மறைக் கிடையுடன் பயிற்றுவ பலபூவை!

'பயில்வன' என்று கூறாமல், 'பயிற்றுவ பலபூவை' என்கின்றார் சேக்கிழார்.

அருள் நூல்களை ஆராய்ந்து பார்க்கின்றபொழுது அதன் சாரமாக விளங்கும் மெய்ப்பொருள் திருநீறேயாகும். உயிர்களைக் காப்பது திருநீறே. அதனால், அதற்கு ரட்சை என்ற ஒரு பெயரும் உண்டு. எனவே திருச்சாத்தமங்கையில் வாழும் வேதியர்கள், திருநீற்றினைப் போற்றி, அதன் பெருமையை வளர்த்து மூவகையான அக்கினிகளையும் வளர்த்தனர்.

மாதர்கள், தங்கள் கணவர்கள் வளர்க்கும் மூன்று அக்கினிகளை வளர்ப்பதோடு அமையாது, தமக்கே உரிமையாக விளங்கும் கற்புத்தீயையும் வளர்த்தார்கள்

என்கிறார் சேக்கிழார். இந்த அரிய கருத்து மகளிர் மரபையே வாழ்விப்பதாகும்.

மாதரது கற்புத்தி, கனலையும் தீய்க்கும் ஆற்றல் உடையது. கற்பு - கற்பிக்கப்படுவது; ஆன்றோர்களால் கற்பிக்கப்படுவது. கற்புத் தீயில் தமயந்தி கணப்பொழுதில் வேடனை எரித்துச் சாம்பலாக்கினாள்.

சீறா விழித்தாள் சிலைவேடன் அவ்வளவில்
நீறாக வீழ்ந்தான் நிலத்து!

சீதாதேவியின் கற்புக் கனலால் கனல் வெம்பியது. அக்கினிதேவன் அந்தத் தாயின் கற்புத்தீயினைக் கண்டு அஞ்சி, உடம்பெல்லாம் கொப்புளங்கள் தோன்ற வந்து அபயம் புகுந்தான்.

பெருமை பொருந்திய இத் திருச்சாத்தமங்கையில் நான்கு வேதங்களின் உட்பொருளை விளங்கச் செய்கின்ற நலமுடையவராகவும், ஆலமுண்ட நீலகண்டனார் பால் அடிமைத் திறம் பூண்டவராகவும் விளங்கினார் திருநீலக்க நாயனார்.

வேத உள்ளுறை யாவன விரிபுனல் வேணி
நாதர் தம்மையும் அவரடி யாரையும் நயந்து
பாதம் அர்ச்சனை புரிவதும் பணிவதும் என்றே
காத லால்அவை இரண்டுமே செய்கருத் துடையார்.

பொது நூலாகிய வேதம் 'சிவனைப் பூசனை செய்' என்று மட்டும் கூறுகின்றது. 'திகனீசார்ச்சனஞ் ஜன்ம' (ஈசனை அர்ச்சிக்காத உடம்பில் தீ வை) என்று வற்புறுத்து கின்றது. சிறப்பு நூலாகிய ஆகமம், பூசனை செய்யும் முறைகளை வகுத்துக் கூறுகின்றது. ஆதலினால், மெய்த்த ஆகம விதிவழி வேதகாரணரை நித்தம் பூசனை புரிந்து இவர் ஒழுகினார். சிவனடியார்களுக்குத் திருத் தொண்டுகள் யாவும் புரிந்து வந்தார்.

அன்று திருவாதிரை நாள். அது பரமனார்க்கு உகந்த நாள் அல்லவா? அந்த நல்ல நாளில் திருநீலக்க நாயனார் தமது திருமானிகையில் நித்திய விதிப்படி பூசனை செய்தார். நைமித்திய விதிப்படி ஆலயத்துக்குச் சென்று இறைவரைப் பூசிக்க விரும்பினார். வழிபாட்டுக்குரிய பொருள்கள் அனைத்தும் குறைவற எடுத்துக் கொண்டு கோயிலுக்கு மனைவியாருடன் சென்றார். அயவந்தியில் மேவும் அமுதத்தைக் கண்டு அயராத அன்புடன் தொழுதார். செந்திருவனைய மனைவியார், அருகில் இருந்து குறிப்பறிந்து ஏந்தித் தர அன்புடன் பூசனை புரிந்தார். எல்லையில்லாத தவமுடைய அந்த அந்தணர் பெருமான் பூசனை முடிந்தும் அன்பு நிரம்பாத திருநீலக்க நாயனார், நலம் தந்த நாதரை, வலம் வந்து வணங்கினார்; துதி செய்தார்; மறைகள் தேடும் மணிகண்டர் திருமுன் ஒருமைப்பட்ட உணர்வுடன் ஐந்தெழுத்தை ஒதி ஜபம் செய்து கொண்டிருந்தார். அருகில் நின்ற அம்மையார் இரு கண்களாலும் இறைவரை நோக்கி அன்பு செய்து கொண்டிருந்தார்.

அப்போது சிவபெருமானுடைய திருமேனியின் மீது ஒரு சிலந்தி வீழ்ந்தது. அதனைக் கண்ட அம்மையார், சிலந்தியின் விடத்தினால் இறைவர் திருமேனிக்குப் பங்கம் நேருமே என்று அஞ்சித் தடுக்கிட்டார். இளம் குழந்தை மேல் சிலந்தி விழுந்தால், தாய் எப்படித் தாங்காது ஓடி ஊதி அகற்றுவாளோ அதுபோல, விரைந்து சென்று அன்போடு சிலந்தியை வாயினால் ஊதித் துயிந்தார்.

திருநீலநக்க நாயனார் மனைவியாரின் அன்பை மனத்தில் கொள்ளாமல், 'இது பெரிய அநுசிதம்' என்று வருந்தினார். "பெண்ணே! விமலர் மீது வீழ்ந்த சிலந்தியை, வேறு முறையால் நீக்காமல், வாயினால் ஊதி எச்சில் படுமாறு அநுசிதம் புரிந்துவிட்டாயே! இது பெரும் பாவம்.

ஆதலினால், உன்னை இனி யான் துறந்து விட்டேன்” என்று கடிந்து கூறினார்.

கதிரவன் மேற்கடல் வீழ்ந்தான். கணவனார் தம்மை நீத்தது குறித்து வருந்திய அம்மையார் அஞ்சி ஒரு புறம் ஒதுங்கி நின்றார். திருநீலநக்க நாயனார் மீண்டும் பெருமானைப் பூசித்துவிட்டுத் தமது திருமாளிகை அடைந்தார். அச்சம் கொண்ட அம்மையார் நடுங்கிய வாறே திருக்கோயிலிலேயே தங்கியிருந்தார். எங்கும் இருண்டு விட்டது. அக் கங்குலில், மங்கை பாகனைத் தியானித்தவண்ணமே நாயனார் பஞ்சணையில் படுத்துச் சிறிது கண்ணுறங்கினார்.

பள்ளி கொள்பொழு தயவந்திப் பரமர்தாம் கனவில்
வெள்ளம் நீர்ச்சடை யோடுதம் மேனியுங் காட்டி
உள்ளம் வைத்தெமை ஊதிமுன் துமிந்தபால் ஒழியக்
கொள்ளும் இப்புறம் சிலம்பியல் கொப்புள் என்றருள.

அயவந்தித் திருவாலயத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமான் திருநீலநக்கருடைய கனவில் தோன்றி, “அன்பனே! இதோ பார்; உன் மனைவி ஊதிய இடந் தவிர மற்றையிடங்களில் கொப்புளம்” என்று அருளிச் செய்து, தமது திருமேனியைக் காட்டியருளினார். கனவு தெளிந்து எழுந்த நாயனார் அஞ்சினார். கங்கை முடி சேர்த்த மங்கை பாகரை வணங்கினார்.

பொழுது விடிந்தது. அயவந்தி சென்று அரனாரை ஆராத காதலுடன் பணிந்தார் நாயனார். பின்னர் மனைவியாரை அழைத்துக் கொண்டு திருமனை சேர்ந்தார்.

திருஞான சம்பந்தர் திருத்தலங்களை யெல்லாம் வணங்கிக் கொண்டு, அயவந்தி மேவிய அண்ணலாரைத் தொழ வேண்டிச் சாத்தமங்கையை அடைந்தார். திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் தமது மனைவியராகிய மதங்க குளாமணி அம்மையாருடன் வீணாகானம் செய்து

கொண்டு வரவும், அடியார் திருக்கூட்டம் வெள்ளம்போல் குழவும், பிள்ளையார் வருவதைக் கேள்வியுற்ற திருநீலநக்கர் எல்லையில்லாத உவகையுற்றார்; உளங்கிளர்ந்து எழுந்தார். தோரணங்களைக் கட்டினார்; பூமாலைகளைத் தொங்க விட்டார்; பந்தரிட்டார்; கொடிகளை உயர்த்தினார். சுற்றமும் நண்பரும் குழ எதிர் கொள்ளச் சென்றார். ஞான பேரனகரைத் தமது பொன் மாளிகையிடை எழுந்தருளப் புரிந்தார். திருஞானசம்பந்தருக்கும் அடியவர் திருக்கூட்டத் துக்கும் உபசரிப்பு அளித்தார்.

அன்று இரவு உண்டபின், முத்தமிழ்வித்தகராம் திருஞான சம்பந்தர் திருநீலநக்கரை அழைத்து, தம்முடன் வந்திருக்கும் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணருக்குப் படுக்க ஓர் இடம் கொடுத்து அருளுவீர் என்று கூறினார். அந்தண ராகிய திருநீலநக்கர், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரை இழி குலத்தார் என்று கருதாமல், வீட்டின் நடுவில் யாக வேதிகைக்கு அருகில் இடம் தந்து உபசரித்தார். திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் யாக வேதிகையின் அருகில் சென்றவுடன் யாகாக்கினி முன்னையிலும் ஒரு மடங்கு ஓங்கி ஒளி செய்து வலஞ்சுழித்தது. சகோடயாழ்த்தலைவராகிய பாணர் தமது மனைவியராய விறலியாருடன் படுத்துக் கண்ணயர்ந்தார்.

திருஞானசம்பந்தர் கதிரவன் உதிக்குமுன் எழுந்து அயவந்தி ஐயனைப் பாடி, அப் பதிகத்தில் திருநீலநக்க நாயனாரது அன்பைச் சிறப்பித்தருள அங்கிருந்து புறப்பட்டார். திருநீலநக்க நாயனார் அவரைப் பிரிந்திருக்க இயலாதவராய் அன்பினால் அவருடன் புறப்பட்டார். அவரை அங்கேயே இருந்து திருத் தொண்டு புரியுமாறு கட்டளையிட்டருளினார் திருஞானசம்பந்தர்.

திருநீலநக்கநாயனார் முன்பு போல் சிவபூசை செய்து கொண்டு, திருஞானசம்பந்தருடைய திருவடித்

தாமரையைத் தியானித்துக் கொண்டிருந்தார். இவ்வாறு பலகாலும் பயின்று வந்த மறையவர்பிரானார், திருஞான சம்பந்தரின் திருமணத்தைச் சேவிக்கும் பொருட்டுப் பெருமண நல்லூரை அடைந்தார். திருமணத்தில் குழுமி யிருந்த பல்லாயிரக்கணக்கான வேத விற்பன்னர்கள், பண்டிதர்கள், புலவர்களின் இடையே, திருமண வேள்விச் சடங்கைப் புரியும் பாக்கியமும் போக்கியமும் இவர் பெற்றார். நாயனார், திருமணவேள்விச் சடங்கைப் புரிந்து சிவசோதியில் கலந்து இன்புற்றார்.

40. நீரா? நெய்யா?

திருவாரூருக்குத் தெற்கில் திருத்துறைப்பூண்டி செல்லும் சாலையில் ஆறு கல் தொலைவில் ஏமப்பேறூர் என்ற தலம் உள்ளது. (இப்பொழுது இத்தலம் திருமப்பற்று என்று வழங்கப்படுகிறது.) இங்கு வாழ்வோர் பொய் கடிந்து, மெய்யைக் கூறும் வேத நெறிப்படி நின்று புகழ் பெற்றவர்கள். அத் தலத்தின் திருவீதிகளில் தோரணங்கள் அழகாக விளங்கும். அந்தத் தோரணங்களின் இடையிடையே நறுமலர் மாலைகள் ஒழுங்காகக் கட்டப் பட்டிருக்கும். மேகங்கள் கடல் நீரை முகந்து வந்து உயர்ந்த மாட மாளிகைகள் மீது உலாவும். சோலைகளில் குளிர்ந்த நிழல் எப்போதும் இன்பம் தரும். பாக்கு மரங்களில் வண்டுகள் இருந்து ஒலிக்கும். நிறைந்த நீர் வயல்களில் செங்கழுநீர் மலர்ந்து அழகு செய்யும்.

அவ்வூரின் வயல்களில் விளைந்த வெண்மையான நெற்பயிர் பரந்த இடங்களிலே இடையிடையே ஒளிவிட்டுத் திகழும். செந்தாமரை மலர்கள் மலர்ந்திருக்கின்றன. முப்புரி நூல் அணிந்த வேதியர்கள் வேள்விச் சாலையில் அழகிய

வேதிகைமீது வெண் மணலைப் பரப்பி, இடையிடையே செந்தியை வளர்ப்பதுபோல் அவை காட்சியளிக்கின்றன.

பெருமைமிக்க அத்திருப்பதியில் சைவநெறியில் ஒருமைப்பட்ட அந்தணர் குலத்திலே அவதரித்தவர் நமிநந்தியடிகள். அவர் சொல்லுலகம், பொருளுலகம் என்ற இரு உலகத்திலும் சிவபெருமானுடைய திருவடியை இடையறாது வாழ்த்தி வணங்கி வழிபட்டு வருவார். சத்திய மொழியாகிய வேத நூல்கள் கூறும் ஒழுக்கத்தால் வளர்க்கும் சிவந்த அழற்பிழம்பு போன்றவர். தூய திருநீற்றின் சார்பே மெய்ப்பொருள் என்று அறியும் துணிபுடையவர்.

நமிநந்தியடிகள் அடிக்கடி திருவாரூர் சென்று அடியார் இடர்களையும் புற்றிடங் கொண்ட புனிதரை வழிபடுவார். ஒருநாள் திருவாரூர் சென்ற அடிகள், பூங்கோவிலில் புற்றிடங் கொண்ட திருமூல நாதரை நினைந்து, அணைந்து, தாழ்ந்து, பணிந்து, மகிழ்ந்து வெளியே வந்தார். திருவாரூர்க் கோயிலின் திருமதிலுக்கு அருகில் அரனெறி என்று ஒரு தனிக்கோயில் உண்டு. அக் கோயிலையும் வணங்க விரும்பினார் அடிகள். ஆகவே, அத் திருக் கோயிலுட் புகுந்து நிறைந்த அன்பினால் கண்ணீர் சொரிந்து, மிகவும் பரிந்து தொழுதார், துதித்தார்.

அத்திருக்கோயிலில் விளக்குகள் பல ஏற்றி வழிபட வேண்டுமென்று விரும்பினார் அடிகள். அவர் இவ்வாறு எண்ணிய வேளையில் கதிரவன் மேற்கடலில் சாய்ந்து கொண்டிருந்தான். பொழுது போய்விட்டபடியால், ஆறு நாழிகை தொலைவில் உள்ள தமது ஊர் போய்த் திருவிளக்கு எரிக்க நெய்கொண்டு வருவதற்குப் போதிய நேரம் இல்லை என்பதை கண்டார். எனவே, கோயிலுக்கு வெளியே அருகில் இருந்த ஒரு வீட்டிற்குச் சென்று நெய் வேண்டுமெனக் கேட்டார். அவர் சென்றது ஒரு

சமணருடைய வீடு. “கையில் நெருப்பை ஏந்திய உங்கள் கடவுளுக்கு விளக்கு பஞ்சமாகிவிட்டதோ? இங்கு நெய் கிடையாது. விளக்கு எரிக்க வேண்டும் என்ற விருப்பம் உமக்கு இருந்தால் தண்ணீரை விட்டு விளக்கை எரியவிடும்” என்று இகழ்ந்து கூறிப் பரிகாசம் செய்தனர் சமணர்.

நமிநந்தியடிகள் தாங்கமுடியாத வேதனையுடன் திருக்கோயிலுட் சென்று, “எந்தையே! சமணர் கூறிய ஏளன மொழிகளைக் கேட்பதற்கு அடியேன் என்ன பாவம் செய்தேனோ?” என்று அழுது இறைவர் முன் வீழ்ந்தார்.

அப்பொழுது ஞானவானில் ஓர் இனிய திருவாக்கு ஒலித்தது. “அன்பனே! வந்த கவலையை மாற்றுக! மாறாத விளக்குப் பணி செய்ய இதோ இங்குள்ள குளத்து நீரை முகந்துகொண்டு வந்து எரிப்பாயாக” என்ற அருள்வாக்கு அந்திவண்ணர் திருவருளால் எழுந்தது.

எல்லையில்லாத மகிழ்ச்சியடைந்த அடிகள், நல்ல நீர் நிறைந்த திருக்குளத்தில் இறங்கினார். ஐந்தெழுத்தை ஓதித் தண்ணீர் முகந்தார். முகந்த நீரை அரனெறிக் கோயிலில் கொண்டுவந்து, அகில உலகமும் அதிசயிக்க அகலில் திரியிட்டு விளக்கு ஏற்றினார். விளக்குகள், பரம மங்களமாகப் பிரகாசித்தன. கோயில் முழுவதும் மகிழ்ச்சியுடன் பலப்பல விளக்குகள் ஏற்றினார். தண்ணீரே நெய்யாக எரிவதைக் கண்ட அடியார்கள் ‘ஹர ஹர’ என்று முழக்கம் செய்தனர்.

சமணர்கள் நாணித் தலைகுனிந்தனர்.

சோதி விளக்கொன் றேற்றுதலும்
கடர்விட் டெழுந்த(து) அதுநோக்கி
ஆதி முதல்வர் அரனெறியார்
கோயில் அடைய விளக்கேற்றி

ஏதம் நினைந்த அருகந்தர்
எதிரே முதிரும் களிப்பினுடன்
நாதர் அருளால் திருவிளக்கு
நீரால் எரித்தார் நாடறிய.

திருவிளக்குகள் விடியும்வரை எரியவேண்டும் என்று எண்ணிய அடிகள் நீர் குறைகின்ற அகல்களில் எல்லாம் நிரம்பத் தண்ணீரை நிரப்பினார். அவர் தமது வீட்டில் நடுயாம வழிபாடு புரிவது வழக்கம். அந்த நியதி வழுவாதிருக்கும் பொருட்டு, அவ்விரைவிலேயே தமது வீடு சென்றார். வீடுசென்றதும், உம்பர் பரவும் நம்பரை நியதியுடன் பூசித்தார். உணவு உண்டு பள்ளி கொண்டார்.

பொழுது புலர்ந்தது. நமிநந்தி அடிகள் மீண்டும் திருவாரூரை அடைந்தார். அரனெறிக் கோயிலை வலம் வந்து வணங்கினார். கோயிலின் உள்ளும் புறத்தும் செய்யத்தக்கத் திருத்தொண்டுகளைப் பகல் முழுவதும் செய்தார்.

மாலை நேரம் வந்தது. நமிநந்தியடிகள் முன்போல் நீரால் விளக்குகள் எரித்தார். இவ்வாறு பல நாட்களும் பணி செய்து வந்தார். நற்பண்பு இல்லாத சமணர் அழிந்து ஒழிந்தனர்.

மன்னனுடைய ஆதரவினால், வீதி விடங்கப் பெருமானின் திருவிளையாடல்களையும், பங்குனி உத்தரப் பெருவிழாவையும் சிறப்பாக நடத்துவித்தார் நமிநந்தியடிகள்.

மணலி என்ற ஊர் திருவாரூருக்கு அருகில் உள்ளது. ஆண்டுக்கு ஒருமுறை தியாகேசப் பெருமான் அங்கு எழுந்தருளுவது வழக்கம். அவ் வழக்கத்தின்படி தியாகேசர் ஒருநாள் மணலிக்கு எழுந்தருளினார். எல்லாக்குடும்பத்தினரும் பிரிவு இன்றி ஒன்றுபட்டு எம்பிரானைச் சேவித்துக்கொண்டு சென்றார்கள். நமிநந்தியடிகளும்

அவர்களுடன் கலந்து திருவோலக்கக் காட்சியில் இறைவரைக் கண்டு இன்புற்றார். மாலை நேரத்தில் தியாகேசப் பெருமான் மீண்டும் திருவாரூருக்குத் திரும்பிக் கோயிலுக்குள் புகுந்தருளினார்.

இறைவர் ஆலயத்தினுட் புகுந்தருளியபின், நமிநந்தியடிகள் தமது ஊராகிய ஏமப்பேரூர் வந்தார். வீட்டை அடைந்த அவர், வீட்டினுள் செல்லாது இருள் நிறைந்த அந்த இரவில் வாயிற்கடையில் அயர்ந்து தூங்கிவிட்டார். அவரது மனைவியார், வீட்டினுள்ளிலிருந்து வாயிற்கடைக்கு வந்தார். அங்கே தம் கணவனார் அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார்.

கணவனாரை நோக்கி, “ஏன் இப்படி இங்கே படுத்திருக்கின்றீர்கள்? வழக்கம்போல உள்ளே வந்து நடு யாமத்தில் செய்யும் சிவபூசையைச் செய்து, ஓமத்தீ வளர்த்து, உணவு அருந்திப் பள்ளி கொள்ளுங்கள்” என்று அழைத்தார்.

“பெண்ணே! இன்று தியாகேசப் பெருமான் மணலிக்கு எழுந்தருளினார். அந்த நல் விழாவில் எல்லோரும் வர நானும் உடன் கலந்து சேவித்தேன். அதனால் என் தூய்மை குன்றி விட்டது. ஆகவே குளித்துத் தூய்மை செய்து கொண்டு மனைபுகுந்து சிவபூசை செய்ய வேண்டும். குளிர்ந்த நீர் கொண்டு வா” என்று கட்டளையிட்டார். கணவனார் கட்டளைப்படி தண்ணீர் கொண்டு வர அம்மையார் உள்ளே சென்றார்.

தியாகேசப் பெருமான் திருவருளாலோ, அன்றிக் காலை தொடங்கி மாலைவரை திருவிழாவில் நடந்து சேவித்ததால் ஏற்பட்ட அயர்வாலோ, மனைவியார் நீர் கொண்டு வருமுன் உறக்கம் வந்து அழுத்த, சிவமூர்த்தியின் திருவடியைச் சிந்தித்துத் துயில் புரிந்தார் அடிகள்.

பிறப்பு இறப்புகளால் வரும் ஆசௌசம், மகளிர்க்கு வரும் தீண்டாமை முதலியவைகளால் ஆலயத்துக்குச் சென்று வழிபட முடியாத மக்கள் அனைவரும் சேவித்து உய்வு பெற இறைவர் திருவீதி உலாவருகின்றார். அவ்வாறு வரும் விழாவில் சேவிக்க வருவோர் அனைவரும் சிவனடியார்கள். அவர்களை வேறாக நினைத்தல் கூடாது என்பதை நமிநந்தியடிகளுக்குத் தெளிவு படுத்த வேண்டும் என்று கருதிய கண்ணுதற் கடவுள், அடிகளாரின் கனவிலே வந்தருளி, “அன்பனே! திருவாரூரில் பிறந்தார் அனைவரும் ஞான மறையோராய நமது கணங்களே. அதனை நாம் காட்ட நீ காண்பாயாக” என்று அருளிச் செய்து மறைந்தருளினார்.

மேன்மை விளங்கும் திருவாரூர்
வீதி விடங்கப் பெருமான் தாம்
மான அன்பர் பூசனைக்கு
வருவார் போல வந்தருளி
“ஞான மறையோர் ஆரூரில்
பிறந்தார் எல்லாம் நம்கணங்கள்
ஆன பரிசு காண்பாய்” என்
றருளிச் செய்தங் கெதிரகன்றார்.

கனவு தெளிந்து எழுந்த அடிகளார் திடுக்கிட்டார். “அந்தோ! திருவிழாவில் சேவித்து வந்த திருத்தொண்டர் களின் களிப்பினால் தூய்மை குன்றியது என்று குற்றம் நினைந்தேன். இறைவன் திருவருள் இதுவோ! உய்ந்தேன்” என்று எழுந்தபடியே உட்சென்றார். முழுகாமலே சிவபூசை செய்து தீ வளர்த்தார். இறைவர் அருளிய அருள்மொழியை மனைவியாருக்கும் உரைத்தார்.

விடியற்காலையில் அடிகளார் தமது ஊரினின்றும் திருவாரூருக்குச் சென்று கொண்டிருந்தார். அப்போது திருவாரூரில் பிறந்து வாழும் எல்லோரும் சிவசொருபம்

உடையவர்களாகவும், ஒளிப்பிழம்பாகவும் விளங்கும் அரிய காட்சியைக் கண்டார்; சிரமேற் கரமலரைக் கூப்பித் தொழுதார்; மண்மேல் வீழ்ந்து பணிந்தார். மட்டற்ற மகிழ்ச்சியடைந்தார். அவர் கண்ட தோற்றம் மாறிப் பழையபடியே நிகழவும் கண்டார். பரமபதியின் திருமுன் வீழ்ந்து, “அடியேன் பிழையைப் பொறுத்தருள வேண்டும்” என்று வேண்டினார். பின்னர் ஏமப்பேரூரை விடுத்துத் திருவாரூரையே தமது இருப்பிடமாகக் கொண்டு, திருவாரூர் மேவும் தேவ தேவருடைய திருத்தொண்டு களைப் புரிந்துகொண்டிருந்தார். திருநீறும் கண்டிகையும் புனையும் அடியவர்க்கு நியதியாகப் பலதிறப்பட்ட தொண்டுகள் புரிந்து வேண்டுவன எல்லாம் நல்கி வந்தார். அதனால் திருநாவுக்கரசர் இத்திருவாளரை, “தொண்டர்க்கு ஆணி” என்று சிறப்பித்துப் பாடியருளினார்.

ஆராய்ந் தடித்தொண்ட ராணிப்பொனாரூரகத் தடக்கிப் பாரூர் பரிப்பந்தம் பங்குனி யுத்தரம் பாற்படுத்தான்
நாரூர் நறுமலர் நாதனடித் தொண்ட னம்பினந்தி
நீராற் றிருவிளக் கிட்டமை நீணா டறியுமன்றே ?

பலகாலம் இவ்வாறு சென்றபின், நமிநந்தியடிகள், தியாகேசப் பெருமானுடைய திருவடி நிழலில் விளங்கும் அருட்ஜோதியில் கலந்து பேரின்பப் பெரு வாழ்வு பெற்றார்.

41. பாலசம்பந்தர்

பெரிய புராணத்தில் பாதி வரலாறு திருஞான சம்பந்தரது வரலாறு. சமய குரவர் நால்வருள் முதலாக வைத்து எண்ணப்படுபவர் திருஞானசம்பந்தர். அவருடைய சரிதத்தைச் சிந்தித்தும் வந்தித்தும் பாடுகின்றார் சேக்கிழார். திருமுறைகளில் முதலாவது ஞானசம்பந்தர் வாக்கு. திருஞானசம்பந்தர் வயதில் சிறியவராயினும், ஞானத்தில்

பெரியவர்; தம்முடன் கயிலைக்கு வந்த சேரமான் பெருமாள் நாயனாரை உள்ளே அழைத்துச் செல்லவில்லை சுந்தரர். ஆனால் சம்பந்தர் தம் திருமணத்துக்கு வந்த அத்தனை பேருக்கும் சிவலோகக் காட்சியளித்தார். அத்துணைக் கருணையுள்ளம் படைத்தவர் சம்பந்தர். கருணை வேறு, ஞானம் வேறு என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். அது பிழை. ஞானத்தின் பயன்தான் கருணை. இதைத் திருவள்ளுவர் கூறுகிறார்:

அறிவினான் ஆகுவ துண்டோ பிறிதின்றோய்
தந்நோய்போல் போற்றாக் கடை.

பிறர் துயரைத் தன் துயராக எண்ணி இரங்குவது தான் நல்லறிவுக்குரிய இலக்கணமாகும். அந்த நல்லறிவே ஞானம். அந்த ஞானத்தின் வடிவம் ஞானசம்பந்தர் என்று கூறுகிறார் சேக்கிழார். சுப்பிரமணிய ஸ்வாமியை அப்படிச் சொல்லுவார்கள். ஞானமே வடிவானவர் முருகன். ஞான சம்பந்த சுவாமிகளைப் பூசனை செய்தால் ஞானம் வரும்.

ஞானசம்பந்தர் இல்லையென்றால் தமிழ் ஏது? திருநீறு ஏது? உருத்திராக்கம் ஏது? சைவம் ஏது?

ஞானசம்பந்தர் அவதாரம் செய்வதற்கு முன் நாடு எப்படி இருந்தது? கூன்பாண்டியன் சமணனாகி விட்டான். அரசன் எவ்வழியோ அவ்வழிதானே குடிகள்? சமண சமயத்தை எடுத்துச் சொல்லி எட்டாயிரம் குருமார்கள் பிரசாரம் செய்தார்கள். பாண்டிய நாட்டிலே சமண இருள் மண்டிக்கிடந்தது. அதனால் கொடுமை மிகுந்திருந்தது. சம்பந்தர் திரு அவதாரம் செய்வதற்குமுன் பாண்டி நாட்டுக்கு யாராவது திருநீறு பூசிக்கொண்டு போனால், அவர்களைக் கண்ட சமணர்கள், அழுவார்கள். 'ஏன் அழுகிறீர்கள்?' என்று கேட்டால், "கண்டு முட்டு" என்பார்கள். அதைக் கேட்டவர்கள், "கேட்டு முட்டு" என்று அழுவார்கள். இப்படியாகச் சமணர்கள் சைவர்களை மனம்

நோகச் செய்தார்கள். கொலையைக் காட்டிலும் கொடியது மனம் நோக வைப்பது. இந்தமாதிரியான நிலைமையில் தான் ஞானசம்பந்தர் திரு அவதாரம் செய்தார். பொறுக்க முடியாத சமணக் கோடை ஞானசம்பந்தராகிய மழையைக் கொண்டு வந்தது.

வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத் துறைவிளங்கப்
பூதபரம் பரைபொலியப் புனிதவாய் மலர்ந்தழுத
சீதவள வயற்புகலித் திருஞான சம்பந்தர்
பாதமலர் தலைக்கொண்டு திருத்தொண்டு பரவுவாம்.

கடலில் தவிப்பவனுக்கு உய்வு தருவது படகு. பிறவிப் பெருங்கடலில் வீழ்ந்துவிட்ட நாம் அதனுள் அழுந்தாத வண்ணம் உதவி செய்வது ஞானசம்பந்தர் திருவடி. படகில் ஏறிக்கொள்ளலாம். திருவடியில் ஏற முடியாது; பற்றிக் கொள்ள வேண்டும். அதனால்தான் சம்பந்தர் திருவடிகளைத் தலையில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். 'சம்' என்றால் நல்ல என்றும் 'பந்தம்' என்றால் உறவு என்றும் பொருள். ஞானத்தோடும் உறவு கொண்டவராதலால் ஞானசம்பந்தர். ஞானம் மூவகைப்படும். பொருள்களைப்பற்றி அறியும் ஞானம் பாசஞானம். ஆன்மாவைப்பற்றி அறிகிற ஞானம் பசுஞானம். இறைவனைப்பற்றி அறிகிற ஞானம் பதி ஞானம். பாச ஞானத்தாலும் பசு ஞானத்தாலும் பிறவித் துன்பம் தீராது. பதி ஞானத்தாலேயே அது தீரும். ஞானசம்பந்தர் பதி ஞானத்தோடு தொடர்பு கொண்டவர்.

உயர்குடித் தோன்றல்களான சோழ மன்னர்கள் வழி வழியாகச் சைவத் துறையில் நின்றவர்கள். அவர்கள் வளமை உள்ளவர்கள். ஆதலால் 'வளவர்' என்றும், செழிப்புடையவர்களாதலால் 'செழியர்' என்றும், அறிஞரால் புகழப்படுபவர்கள். இத்தகைய சீரும் சிறப்பும் பெற்ற சோழர்களது ஆட்சிக்கு உட்பட்ட நாடு சோழநாடு எனப்படும். அந்நாடு காவிரி நதியினால் வளம்பெறும் நாடு.

சீகாழி என்ற திருத்தலம் சோழ நாட்டுக்கு அணிகலம் போல் விளங்கியது. யுக முடிவில் கடல் பொங்கி எங்கும் நீர் பெருகி உலகம் ஒடுங்கியபோதும் தோணிபோல் மிதக்கும் தன்மையுடையது இத்தலம். அந்நகரில் வேதம் பயிலும் ஓசை கடல் ஒலி போன்று ஒலிக்கும். பசுமை நிறம் பொருந்திய சோலைகளுக்கு இடையில் அந்நகரம் பொலியும் அழகு யுக முடிவில் மட்டுமேயன்றி எப்பொழுதுமே கடலில் மிதப்பதுபோல் காட்சி தந்து கொண்டிருந்தது.

யுக முடிவுகள் தோறும் மேலெழுகின்ற வெள்ளப் பெருக்குகளின் அலைகள் அந்நகர மதிலின் புறத்தில் அலையலையாக அடையாளங்கள் செய்திருக்கும். பாற் கடலைக் கடைந்த காலத்தில் மந்தர மலையை வரி வரியாகச் சுற்றிய வாசுகி நாகம்போல் விளங்கியது அக் காட்சி. பல இளஞ் சூரியர் தோற்றம்போல் மலர்ந்த தாமரைகளும், மணக்கும் தடாகங்கள் பலவும் அந்நகரைச் சூழ்ந்திருந்தன. பல ஊழிகளாக அழிவின்றி நிலை பெற்றிருக்கும் அந்நகரில், மறைவாணர் புரியும் ஓமப் புகையினால் இருளும், அடியவர் மேனியில் விபூதி யொளியும் எப்போதும் விளங்கின. அதனால் ஆங்கு இரவும் பகலும் மிகையாயின.

வயல்களில் மலர்ந்துள்ள தாமரை மலர்களாகிய ஓமத்தியில், அருகில் இருக்கும் மாமரங்களில் உள்ள இனிய அம்மாங்கனிகளின் சாறு ஆகிய நெய், மரங்களின் இலைகளின் வழியே ஒழுகிற்று. அக்காட்சி, அவ்வூர் மரங்களும் ஓமம் செய்வதுபோல் காணப்பட்டது. இருண்ட சோலைகளில் வண்டுகள் தாமரை நூலைத் தாங்கியும் பூவின் புற இதழைத் தாங்கியும் மகரந்தப் பொடியணிந்து, கண்ணீர் ததும்பி இனிய ஓசையை எழுப்பின. அவ்வோசை வேதியச் சிறுவர்கள் சாமவேதம் பயில்வதுபோல் இருந்தது.

அருந்ததியின் மிக்க கற்புடை மாதரார் யாக வேதிகையினை
மெழுகி, வெண்கண்ணக் கோலமிட்டு, அழகு செய்யும்
அழகிய மாடங்கள் ப்ல் அவ்வூரை அணி செய்கின்றன.
பொன்னாலாகிய கிண்கிணி ஒலிக்க, அந்தணச் சிறுவர்கள்
சிறுதேர் உருட்டியும், வேள்விச் சடங்குகளை
விளையாட்டில் அமைத்து ஆடியும் உலவுகின்ற அழகிய
வீதிகள் பல நெருங்கியிருந்தன.

மடையெங்கும் மணிக் குவியலும், வயலெங்கும் மீன்
குழுவும், வயலருகில் மலர்க் குவியலும், அதன் அருகில்
வேள்விகளின் பொலிவும், வேதம்பயில் இடங்களில் வேத
கீதமும், சோலையெங்கும் வண்டின் இனிய நாதமும்,
சோலைகளிடையே முனிவர் கூட்டமும், மதில்களில்
மேகங்களின் ஈட்டமுமாக இலங்கின. அத் திருத்
தலத்துக்குப் பன்னிரண்டு நாமங்கள்.

பிரமபுரம் வேணுபுரம்
புகலிபெரு வெங்குருநீர்ப்
பொருவில்திருத் தோணிபுரம்
பூந்தராய் சிரபுரமுன்
வருபுறவம் சண்பைநகர்
வளர்காழி கொச்சைவயம்
பரவுதிருக் கழுமலமாம்
பன்னிரண்டு திருப்பெயர்த்தால்.

படைப்புத் தொழிலைப் பெறவேண்டிப் பிரம்ம
தேவர் பூசித்துத் திருவருள் பெற்றார். அதனால் பிரமபுரம்
எனப் பேர் பெற்றது.

வேணு என்றால் மூங்கில். இந்திரன் சூரபன்மனுக்கு
அஞ்சி மூங்கில் உருவங்கொண்டு தவம் செய்தான்.
அதனால் வேணுபுரம் என்னும் பேர் பெற்றது.

சூராத்ரி அவுணர்களின் கொடுமைக்கு ஆற்றாத
அமரர்கள் கந்தவேளைத் தந்தருளுமாறு புகலிடமாகப்
புகுந்தனர். அதனால் புகலி எனப் பெற்றது.

பிரம்மனால் இகழப்பட்ட அசுரகுருவாகிய சுக்கிரன், நாரதரின் உபதேசப்படி வந்து பூசித்துத் தேவகுருவுக்கு இணையான தகைமையைப் பெற்றான். தன்னைக் கொடியன் என்று நரகர் இகழும் பழி நீங்குவதற்காக இயமன் வழிபட்டு, முன்னுணர்ச்சி பெற்று மௌன நிலை அடைந்தான். இவைகளால் வெங்குரு எனப் பெயர் பெற்றது.

கற்பாந்த காலத்தில் உலகனைத்தும் அழியுமாறு எழுந்த பெருவெள்ளத்தில் இத் தலம் மட்டும் அழியாமல் பிரணவ உருவாகத் தோணிபோல் மிதந்தது. அதனால் தோணிபுரம் எனப்பெயர் பெற்றது.

சங்கநிதி, பதுமநிதி என்ற இரு நிதிகளின் அதி தேவதைகள், வேண்டுவார் வேண்டியவற்றை மாறாது வழங்கும் வண்மையைப் பூந்தராயிருந்து பூசித்துப் பெற்றன. திருமால் வெண்பன்றி உருக்கொண்டு, இரணியாக்கனைக் கொன்று, பூமியை இங்கு தரித்தனர். இவ்விரு காரணங்களால் பூந்தராய் எனப் பெற்றது.

பாற்கடலில் தோன்றிய அமுதத்தைத் திருமால் தேவர்களுக்குப் பகிர்ந்து அளிக்கும்போது, சிலம்பன் என்ற அசுரன் அமர வடிவுகொண்டு அமுதம் பெற வந்தான். அவனை அசுரன் என்று சூரியன் சுட்டிக்காட்ட, திருமால் சட்டுவத்தால் அவனை வெட்டினார். அவனுடைய சிரம் ராகுவாக நின்று இங்கு பூசித்தது. அதனால் அவன் நவக்கிரகங்களில் ஒருவனாகும் பதம் பெற்றான். இக் காரணத்தால் சிரபுரம் எனப் பெயர் பெற்றது.

சிபிச் சக்கரவர்த்தியிடம் இந்திரன் பருந்தாகவும் அக்கினி தேவன் புறாவாகவும் சென்று சோதித்தனர். புறாவின் எடைக்குச் சிபி தன் உடல் தசையை அறுத்து நிரப்பினான், அப்பாவம் போகப் புறாவாகிய அக்கினி

தேவன் இத்தலத்தில் பூசித்தான். அதனால் புறவம் எனப்பெற்றது.

கபிலர் சாபத்தால் யாதவன் ஒருவன் வயிற்றில் உதித்த இரும்பு உலக்கையைப் பொடியாக்கிக் கொட்டிய தூள்கள் சண்பைப் புற்களாய் முளைத்தன. அப் புற்களைப் பிடுங்கி யாதவர்கள் ஒருவரையொருவர் அடித்து மாய்ந்தனர். அப்பழி போகுமாறு கண்ணனும், அம் முனிவனும் இந்தக் க்ஷேத்திரத்தில் பூசித்தனர் அதனால் சண்பை எனப் பெற்றது.

காளிதன் என்ற நாகராஜனும் நடனத்தில் தோல்வியுற்ற காளியும் சீர்காழியில்தான் ஈசனைப் பூசித்து அருள் பெற்றனர். அதனால் காழி எனப் பெற்றது.

பராசர முனிவர் மச்சகந்தியைக் கலந்ததனால் உண்டாகிய துர்க்கந்தமும், பழியும், முனிவர்களது இகழ்வும் நீங்கும்படி சீர்காழியில் பூசித்தார். அதனால் கொச்சை வயம் எனப் பெற்றது. (கொச்சை - தீ நாற்றம்; வயம் - நீங்கியது.)

உரோமச முனிவர் பூசித்து ஞானோபதேசம் பெற்று உலகில் உள்ள உயிர்களின் மலங்களைக் கழுவும் வரம் பெற்றார். அதனால் கழுமலம் எனப் பெயர் பெற்றது.

இவ்வாறாகப் பன்னிரண்டு திருநாமங்களை உடைய அந்தத் திருநகரில், அந்தணர் குலத்தின் தலைவராய், வழி வழியாக நன்னெறி நின்ற கௌணியர் கோத்திர நற்குடியில் சிவபாத இருதயர் என்னும் சிவனருட் செல்வர் ஒருவர் தோன்றினார். இவ்வுலகமெல்லாம் வாழும் பொருட்டுத் தவம் செய்யும் இயல்பு உடையவராய் இருந்தார் அவர். சிவபெருமான் திருவடியை எப்போதும் இதயத்தில் வைத்து வழிபடும் நியமம் பூண்டவர். அவருடைய திருமனைவியார் பகவதியார் பொற்பும் கற்பும் மிகுந்த கணவனார் கருத்தின்படி ஒழுகி வந்தார். கணவனாரும் மனைவியாரும்

திருநீற்றினிடம் மிகுந்த, அன்புகொண்டு, யாவரும் அதிசயிக்குமாறு அன்பும் அறனும் அமைந்த அழகிய இல்வாழ்க்கையில் இனிது வாழ்ந்தார்கள். அப்பொழுது சமணர்களின் பொய்யொழுக்கம் யாண்டும் பரவியிருந்தது. அதனால் விபூதியின் விளக்கம் போற்றப் பெறாதிருந்தது. அதனைக் கண்டு சிவபாத இருதயர் பெரிதும் வருந்தினார்.

“ஏ பரமேசா! தேவரீருக்கு எம்மதமும் சம்மத மாயினும், மதப் பூசலைத் தவிர்த்து அருள வேண்டுவது நின் கருணையின் இயல்பன்றோ? கருணைக் கடலே! தீங்கு விளைவிக்கும் மூங்கையராகிய பர சமயிகளை அழித்து, திருநீற்றின் பெருமையைப் பரப்பும் ஒரு சிறந்த நற்புதல்வனைத் தந்தருள வேண்டும்” என்று துதித்து அரும்பெரும் தவம் புரிந்தார்.

நாடோறும் பெரிய நாச்சியுடன் திருத்தோணி மிசை வீற்றிருக்கும் விடையவரது விரைமலரடியை அன்புடன் வழிபட்டு வந்த பகவதியம்மையார் கண்ணுதலார் கருணையினால் கருவுற்றார். தோணியப்பருடைய பரம கருணையைப் போற்றி மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் திங்கள் தோறும் செய்யும் மறைமுறைச் சடங்குகளை நலஞ்சிறப்பச் சுற்றத்தாருடனும், நண்பருடனும் செய்வாராயினார். அம்மையார் கருவுற்றுப் பத்துத் திங்கள் நிறைந்தன.

கதிரவன் முதலிய கோள்கள் யாவும் உச்சம் பெற்று விளங்கின. திருவாதிரை நாளில், பர சமயத்தின் தருக்கு அடங்கவும், சைவமும் வைதிகமும் தழைத்து ஓங்கவும், திருஞானசம்பந்தர் திரு அவதாரம் செய்தார்.

ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் சீகாழியில் திரு அவதாரஞ் செய்தபொழுது அப்பதியில் வாழ்ந்த எத் திறத்தவரும் புள காங்கிதம் அடைந்தனர். அவர்களை யறியாமலே அவர்கள் உள்ளங்களில் பெரிய மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று. மலர்கள் மலர்ந்து, நறுமணம் வீசின;

தென்றல் மாருதம் வீசியது; இமையவர் கற்பக மலர் சிந்தி, மண்மிசை வந்து, மறையவருடன் வேள்வித் தீ புரிந்தனர். பூதகணங்கள் ஆடின; வேதவொலி எழுந்தது; செடிகொடிகள் பயன் தருவனவாயின; தண்ணீர் தெளிந்து குளிர்ந்திருந்தது; ஆகாயம் களங்கமின்றி விளங்கியது; மாறுபாடில்லாத பறவைகள் இனிது ஒலித்தன; சண்பை நகரில் எங்கும் சங்கம், தாரை முதலிய மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்குவாரின்றியே முழங்கின.

அந்தணர்கள் கூடி முறைப்படி சாதகன்மம் புரிந்தார்கள். பெண்மணிகள் திருமாளிகையில் நிரம்ப நெய் விளக்குகள் ஏற்றினர். மாக்கோலம் இட்டு நிறைகுடம் வைத்தனர். பூ மாலைகளைத் தொங்கவிட்டு, மங்கலப் பாடல்கள் பாடி மகிழ்ந்தார்கள். பத்து நாட்களிலும் செய்யத்தக்க சடங்குகளை இனிது செய்தார்கள்.

உதய சூரியனைப் போல் திகழும் பிள்ளைப் பெருமானைச் சரவணப் பூந்தொட்டிலில் முருகவேள் விளங்கியது போல் தொட்டிலில் இட்டனர். உலகுக்குப் பெரும் பேறு என வந்த பெரியவருக்கு வேறு பல காப்பு மிகையன்று; நெற்றியில் நிறையத் திருநீற்றையே காப்பாக அணிவித்தனர். தாயாரின் மடித்தலத்திலும் மணித் தவிசிலும், தூய தொட்டிலிலும், மலர்ப்பள்ளியிலும், திருமறையும் செந்தமிழும் சிறக்க வந்த பாலகரைத் தாலாட்டிப் பாராட்டினார்.

புகலியில் வந்த தகவுடைய மைந்தர் அருமறைகள் தலையெடுக்குமாறு, தமது தலையைத் தூக்கிச் சிவபிரானது திருத்தொண்டினையன்றிப் பிறிது இசையோம் என்று கூறுவார்போல் திருமுக மண்டலம் அசைத்துச் செங்கீரை ஆடியருளினார்.

‘நாம் சைவ சமயமேயன்றிப் பரசமயங்களை அறிய மாட்டோம். ஆதலின் பரசமயிகளே! இவ்வுலகில்

எதிர்க்கும் எண்ணமுமின்றி அகலுமின், என்று கொட்டுவது போலும், இறைவனிடம் பொற்றாளம் பெறுவதற்காகத் திருக்கரங்களை ஏந்துவது போலும், தாமரைச் செங்கைகளால் சப்பாணி கொட்டியருளினார்.

விதி தவறிய வேற்றுச் சமயங்கள் நிலை குலைந்து தொலையும்படி மதி நதியணிந்த மணிகண்டர் சிவஞானம் அளித்ததற்கு உரியவராகிய அப்புதல்வர் திருமாளிகையின் முன்றிலில் மெல்ல மெல்லத் தவழ்ந்தருளினார்.

தாதியரும், ஏனைய மறைக்குல மகளிரும், “காழியர் தங்கனியே வருக! கவுணியக் கற்பகமே வருக!” என்று ஏழிசையும், பல கலையும் எவ்வுலகமும் வாழ வந்தவரை அழைப்பாராயினர். அழைத்தவர் முக மலர மலர அவர் திருநகை புரிந்தும், அவர்களிடம் அணைந்து உடல் குளிர, உள்ளங் குளிர, உணர்வு குளிரத் தழுவியும் இன்பத்தை அளித்தருளினார் இளம்பிள்ளையார்.

பிள்ளையாருக்கு ஓராண்டு முடியும் தருணம். அவரது கேசம் கருமுகில்போல் பின்புறம் அசைந்து அழகு செய்யவும், பசும்பொன் கிண்கிணி ஒலிக்கவும், புன்மை மிக்க புறச்சமயங்கள் தளர் நடையிட்டு அகலவும் அவர் தளர் நடையிட்டருளினார்.

இடையில் மணிவடம் பொலியவும், திருவடியில், மணிச் சதங்கை ஒலி செய்யவும், ஓராண்டில் திருவடி நிலம் பொருந்த நடந்தருளி விளையாடத் தொடங்கினார். சிறிய மணித்தேர் உருட்டியும், திருவீதியில் சிறு மகளிர் புதுக்கிய மணல் வீட்டைத் திருவடியால் சிதைத்தும், திருமேனியில் வியர்வு உண்டாகவும், திருநீற்றின் ஒளி வீதியில் விளங்கவும் வளர்ந்தருளினார். சிவக்கொழுந்தாகிய பிள்ளையார் தவத்தின் அங்குரம்போல் வளர்ந்தார். ஈராண்டு முடிந்து மூவாண்டுப் பருவத்தை அடைந்தார்.

மூவாண்டிலே ஒரு பெரிய நிகழ்ச்சி நிகழ்கின்றதாம்.
அதை மொழிகின்றேன் என்கிறார் சேக்கிழார்.

நாவாண்ட பல கலையும்
நாமகளும் நலஞ் சிறப்பப்
பூவாண்ட திருமகளும்
புண்ணியமும் பொலி வெய்தச்
சேவாண்ட கொடியவர்தம்
சிறுபுரத்துச் சிறுவருக்கு
மூவாண்டில் உலகுய்ய
நிகழ்ந்ததனை மொழிகின்றேன் !

ஞானசம்பந்தர் அவதாரம் செய்ததால் கலை
மகளுக்குப் பெருமை வந்ததாம். திருமகளும் புண்ணியமும்
பொலிவும் பெற்றனளாம்.

சிவபாத இருதயர் மிக்க தவம் செய்தவர். அவருக்குப்
புதல்வராக முன்னை நிலையில் தமது திருவடியை மறவாத
ஒரு முத்தான்மாவைத் தந்தருளினார் அந்தி வண்ணர்.
திருத்தொண்டின் நிலையினை உலகுக்கு அருளவந்த
பிள்ளையார், சிவபெருமானைப் பிரிந்துவந்த பிரிவுணர்ச்சி
யால் சில சமயம் அஞ்சினவரைப்போல் காரணம் வேறு
ஒன்றுமின்றி அழுவாராயினார்.

ஒருநாள் சிவபாத இருதயர் வேத விதிப்படி சடங்கு
நெறியினை முடிப்பதன் பொருட்டு ஸ்நானத்துக்குப்
புறப்பட்டார். சிவனருள் கூடியதனால் பிள்ளையார் அழுது
கொண்டே தந்தையாரைப் பின் தொடர்ந்து சென்றார்.
அதனைக் கண்ட தந்தையார் குழந்தையிடம் கோபித்துக்
கொள்வதுபோல் காட்டிக்கொண்டு, “நீ ஏன் என்னுடன்
வருகிறாய்? நில்” என்று கூறித் தடுத்தார். பிள்ளையாரோ
ஒளிமிக்க பொற் கிண்கணிகளை அணிந்த திருவடியைத்
தூக்கிப் பூமியை மிதித்துப் பிடிவாதம் செய்து அழுதார்.

“உன் செய்கை இதுவாயின் வருக” என்று மாதவப் பெரியார் தம் புதல்வரை அழைத்துக்கொண்டு பிரம்ம தீர்த்தத்தை அடைந்தார்.

பிள்ளையாரை அக் குளக்கரையில் இருக்கச்செய்து தாம் நீரில் மூழ்குவதற்கு அஞ்சிய சிவபாத இருதயர், உமாதேவியுடன் திருத்தோணியில் வீற்றிருக்கும் வள்ளலாரை வணங்கினார். “சுவாமி! தேவரீரே இக் குழலியைக் காவல் புரிந்து அருள வேண்டும்” என்று துதித்தார். பின்னர் தண்ணீரில் இறங்கினார். குழந்தையை இறைவர் காவல் புரிவார் என்ற துணிவுடன், அச்சமின்றி ஒருமைப்பட்ட மனத்துடன் நீராடினார். தருப்பணம், சந்தியாவந்தனம் முதலியன செய்தார். அக மருடணம் செய்யும் பொருட்டு நீரில் மூழ்கியவண்ணமாக இருந்தார்.

42. தோடுடைய செவியன்

சிவபாத இருதயர் தண்ணீரில் மூழ்கியவுடன் தந்தையைக் காணவில்லையே என்ற போலிக் காரணமாக முன்னைய உணர்வு வந்து எய்த, பிள்ளைப் பெருந்தகையார் அத் திருக்குளக்கரையில் நின்று அழத் தொடங்கினார். முத்துக்களைப் போல் அவரது கண்மலர்களிலிருந்து நீர்த் துளிகள் ததும்பின. கைமலர்களால் கண்களைப் பிசைந்தார். அவரது அழகிய மலர் வாய் மணி அதரம் துடித்தது. எண்ணில்லாத வேதங்கள் ஒலிக்கவும், உயிர்கள் யாவும் உவகையுறவும், புண்ணியக்கன்று அனைய பெருமானார் பொருமியமுதருளினார்.

கண்மலர்கள் நீர்ததும்பக்
கைமலர்க ளாற்பிசைந்து
வண்ணமலர் செங்கனிவாய்
மணிஅதரம் புடைதுடிப்ப

எண்ணில்மறை ஒலிபெருக
எவ்வுயிரும் குதுகலிப்ப
புண்ணியக்கன் றனையவர்தாம்
பொருமிஅழு தருளினார் !

ஆண்டவனை அடைவதற்கு எளிய வழி அழுவது.
அழுதால் ஆண்டவனை அடையலாம்.

‘யானே பொய்யென் நெஞ்சும்
பொய்யென் னன்பும்பொய்
ஆனால் வினையேன் அழுதால்
உன்னைப் பெறலாமே’

என்பது மாணிக்க வாக்கு.

சுவாமியை நினைத்து அழுதால் உய்வு பெறலாம்.
நாம் பிறந்தவுடனே அழுதோம் அல்லவா? பிறந்தபோதே
நாம் அழாதிருந்திருந்தால் எல்லாரும் அழுதிருப்பார்கள்.
நாம் அழுதால் அவர்கள் மகிழ்ந்திருப்பார்கள். பிறந்த
போதே நாம் அழுத அந்த அழுகைதான் வாழ்வை
உண்டாக்கியது.

குளக்கரையிலே பிள்ளையார் அழுதார். அவரது
கண்மலரிலிருந்து நீர் பெருகியது. அந்த அழுகையால்
உலகமெல்லாம் மகிழ்கிறதாம்.

தமது திருமேனியில் கண்ணீர்த் துளிகள் விழ,
நாற்றிசையும் நோக்கியழுத பிள்ளையார், கடைசியாகச்
செம்மேனிமீது வெண்ணீறு அணிந்த சிவபெருமானுடைய
திருத்தோணிச் சிகரத்தைப் பார்த்து “அம்மே! அப்பா” என
அழைத்து அழத் தொடங்கினார்.

மெய்ம்மேற் கண்துளிபனிப்ப
வேறெங்கும் பார்த்தழுவார்
தம்மேலைச் சார்புணர்ந்தோ ?
சாரும்பிள் ளைமைதானே ?

செம்மேனி வெண்ணீற்றார்
 திருத்தோணிச் சிகரம்பார்த்து(து)
 “அம்மே! அப்பா” என்றென்
 றழைத்தருளி யழுதருள!

“பிள்ளையார் அழுதுது முன் ஜன்மத்தின் சார்பு
 உணர்ந்த தன்மைதானோ? குழந்தைத் தன்மையினாலோ”
 என்று அடக்கமாய்ச் சொல்கிறார் சேக்கிழார்.

திருத்தோணியில் வீற்றிருக்கும் அருட்கொண்ட
 லாகிய திருத்தோணியப்பர், பிள்ளையாருக்கு அருள்
 புரியும் பொருட்டு அம்மையாரோடு இடப வாகனத்தில்
 எழுந்தருளிப் பிரமதீர்த்தத்தின் மருங்கு அடைந்தருளினர்.

அழுகிற பிள்ளையாரை நோக்கி அருட்கருணை
 புரிந்த இறைவர், இடப்பக்கத்தில் இருக்கும் சத்தியைப்
 பார்த்து, “தேவி! உனது திருஞானத் தனங்களில்
 பொழிகின்ற பாலமுதத்தைப் பொற் கிண்ணத்தில் ஏந்தி
 ஊட்டுவாய்” என்று கட்டளையிட்டருளினர்.

நான்கு மறைகளையும் ஈரேழு உலகங்களையும்
 படைத்து, எல்லாவற்றுக்குங் காரணமாகி, கருணையே
 வடிவாகிய கற்பகாம்பிகை, பிள்ளையார் அருகில் சென்று,
 தமது திருஞானத் தனங்களினின்றும் பாலமுதத்தைக்
 கறந்தார். அதில் எண்ணரிய சிவஞானத்து இன்னமுதம்
 குழைத்தருளினர். சம்பந்தரது கண்ணீரைத் துடைத்து
 அழுகையை மாற்றிக் கையில் பாலமுதத்தைப் பொற்
 கிண்ணத்தில் தந்தருளி, “இதனை உண்ணுக” என்று
 கூறியருளினார். அருமறைகளை உருவாகக் கொண்ட
 ஆளுடைய பெரிய நாயகியார் பாலமுதப் பொற்
 கிண்ணத்தை அளித்தருளியதால், பிள்ளையார் ஆளுடைய
 பிள்ளையாராகி, எல்லாத் தேவர்கட்கும், முனிவர்கட்கும்,
 தெரிவரிய பொருளாகும் ஒப்பற்ற சிவஞான
 சம்பந்தரானார்.

யாவருக்கும் தந்தையாய்
 எனும்இவரிப் படியளித்தார்
 ஆவதனால் ஆளுடைய
 பிள்ளையா ராம், அகில
 தேவருக்கும் முனிவருக்கும்
 தெரிவரிய பொருளாகும்
 தாவில்தனிச் சிவஞான
 சம்பந்த ராயினார்.

சிவனடியே சிந்திக்கும் திருவைப் பெருகச் செய்யும்
 சிவஞானமாகிய ஒப்பற்ற கலைஞானத்தையும், பிறவிப்
 பிணியை வேரறுக்கும் ஞானமாகிய உணர்தற்கரிய மெய்ஞ்
 ஞானத்தையும் அந்நிலையில் உணர்ந்தார், தவமுதல்வ
 ராகிய சம்பந்தர்.

சிவனடியே சிந்திக்கும்
 திருப்பெருகு சிவஞானம்
 பவமதனை அறமாற்றும்
 பாங்கினில் ஓங்கிய ஞானம்
 உவமையிலாக் கலைஞானம்
 உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானம்
 தவமுதல்வர் சம்பந்தர்
 தாம்உணர்ந்தார் அந்நிலையில்.

சோமசுந்தர நாயகர் அவர்கள் 'சிந்திக்கும்' என்பதற்கு
 நிஷ்டை கூடுதல் என்றும், சிவஞானம், ஓங்கின ஞானம்,
 கலை ஞானம், மெய்ஞ்ஞானம் என்று நான்குவித
 ஞானங்கள் என்றும் உரை எழுதினார். கலை ஞானம்
 நூல்வடிவாக வருகிற ஞானம். மெய்ஞ் ஞானத்தோடு கலை
 ஞானத்திலும் வல்லவராய் விளங்கினாராம் சம்பந்தப்
 பிள்ளையார். எல்லாப் பொருள்களையும் இயக்குபவன்
 ஈசனே என்னும் உணர்வும், அப் பொருள்கள்தான்
 ஆளுடையார் அடியார்கள் என்னும் அறிவும் உண்டாகிப்
 புறச்சமயங்கள் துகளாகும்படி எழுந்தார் சம்பந்தர்.

சிறிது நேரத்துக்குப் பின் சிவபாத இருதயர் நீரினுள் செய்யும் நியமங்களை முடித்துக் கொண்டு கரையேறிப் பேருணர்வில் பொலிகின்ற சம்பந்தரைக் கண்டார். பிள்ளையாரது கையில் பாலமுதக் கிண்ணம் இருந்தது. கடைவாயில் பால் பெருகியிருந்தது. அதனைக் கண்ட அவர், “யார் அளித்த பாலை உண்டாய்?” என்று வெகுண்டார். “உனக்கு எச்சில் பால் கொடுத்தவர்களைக் காட்டு” என்று கூறிக் கையில் ஒரு சிறிய கோலை எடுத்து ஒங்கினார்.

அவ்வளவில் பிள்ளையார், உச்சியினில் கரமலரைத் தூக்கி, சுட்டு விரலினால் சுட்டி, மறைகளினாலும் காட்ட வொண்ணாத மணிகண்டரைக் காட்டியருளினார். உட்புகுந்த சிவஞானப் பாலமுதம் பொங்கி வழிந்ததுபோல், தனது தேவாரப் பாடல் இறைவர்பால் செல்லும் வகையைப் பெறும் பொருட்டு, திருச்செவியைச் சிறப்பித்து ‘எம்மையிது செய்த பிரான் இவன்’ என்று பாடுவாராயினார்.

தோடுடைய செவியன்விடை யேறியோர்

தூவெண் மதிசூடிக்

காடுடைய கடலைப்பொடி பூசிஎன்

உள்ளங் கவர்கள்வன்

ஏடுடைய மலரான் முனைநாட்பணிந்

தேத்த அருள்செய்த

பீடுடைய பிரமாபுர மேவிய

பெம்மான் இவனன்றே

அருநெறிய மறைவல்ல முனியகன்

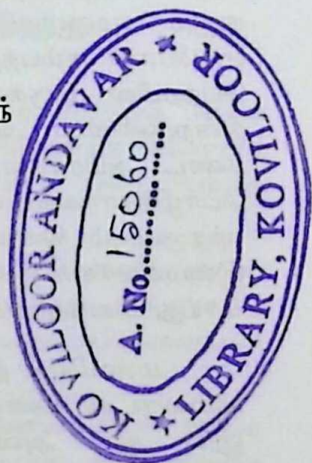
பொய்கை யலர்மேய

பெருநெறியபிர மாபுரம் மேய

பெம்மான் இவன்றன்னை

ஒருநெறிய மனம் வைத்துணர்

ஞானசம்பந்தன் உரைசெய்த

திருநெறிய தமிழ் வல்லவர் தொல்வினை தீர்தல் எளிதாமே.

மண்ணுலகத்து மாந்தர்கள் பிழை செய்தாலும், சரணம் என்று வந்தடைந்தால், கண்ணுதற் கடவுள், பெற்ற தாய்போல் ஆட்கொள்வார். கயிலையைத் தூக்கிய இராவணன் அதன்கீழ் உடல் முறிந்து இடர்ப்பட்டு இசை பாடினான். அவனது குற்றத்தைப் பொறுத்து அவனை ஆட்கொண்டார் இறைவர். இதனை எட்டாவது பாடலில் வியந்துரைத்தார் சம்பந்தர். ஆண்டவன் அன்பு வலையில் அகப்படுவார். வன்புச் செருக்கருக்கு அகப்பட மாட்டார். தொழுவார்க்கே அருள்புரியும் இயல்புடையவர் இறைவர் என உணராது, வழுவா மனத்தாலே ஆராயப் புகுந்தனர் மாலும் அயனும். அவர்கள் இழிதாகிய விலங்கும் பறவையுமாகி அடிமுடி காணாமல் திகைத்தனர். பின்பு ஐந்தெழுத்தை ஒதி உய்வு பெற்றனர். இதனை ஒன்பதாவது பாடலில் விரித்து உரைத்தருளினார் சம்பந்தர்.

வேத காரணராகிய வெண்பிறை சூடியின் திருவருள் நெறியை அறியாத புறச் சமயத்தார்களுக்குள்ளே, பௌத்தர்களும் சமணர்களும் கூறும் நெறி ஏதமானதே என்று எம்பிரான் சம்பந்தர் மொழிந்தருளினார். பதிகம் முடிவு பெற்றபின் திருக்கடைக் காப்புச் சாத்திப் பிள்ளையார் நின்றருளினார். அருட் கடலாம் அரனாரது திருவருளைக் கண்ட அமரர்கள் விண்ணிடை ஆர்த்து, தண்மலர் மாரி பொழிந்தார்கள். வான துந்துபி மங்கலமாக முழங்கியது. கந்தருவரும் கின்னரரும் கானம் செய்தார்கள். இந்திராதி இமையவர்கள் இனிது துதித்தார்கள். 'ஹர ஹர' என்று ஒலி செய்து சிவகணங்கள் மகிழ்ந்தன.

மண்மிசை நின்ற மறைச் சிறுவர், விண்மிசை சென்ற விமலருடன் கண்ணும் கருத்தும் கலந்தேக, திருக்கோயிலினுள் ஆரா அன்புடன் புகுந்தார். முடிவில்லாத தவம்

செய்து தந்தையாக வந்த சிவபாத இருதயர், கையிலிருந்த கோல் தானே நழுவி விழக் கை குவித்து இறைஞ்சினார். உவகையும், அச்சமும், அதிசயமும் ஒருங்கே அடைந்த அவர், அத் திருப்பாடல்களின் வாயிலாக இறைவரது திருவருளைக் குறிப்பினால் அறிந்தார். ஆயினும், இறைவரைக் காணும் பேறு பெற்றாரில்லை. அவர் பிள்ளையாருடன் கோயிலுட் சென்றார். அப்போது அங்கு நிகழ்ந்தவற்றைக் கண்டவர்களும், காணாமல் கேட்டவர்களும், “இப்படி ஓர் அற்புதம் எங்கு எப்பொழுது நிகழ்ந்தது?” என்று நினைத்து, விம்மிதழுந்துத் திருக் கோயிலை அடைந்து சூழ்ந்தார்கள்.

“இங்கு என்னையாளுடையான் உமையோடு இருந்தான்” என்று திருப்பதிகம் பாடியருளினார் திருஞான சம்பந்தர். ஞான போனகமுண்ட பாலறாவாயர் கோயிலை விட்டுப் புறப்பட்டார். சீர்காழியில் வாழும் திருத் தொண்டர்கள் அவரை எதிர்கொண்டு துதித்தார்கள்.

43. முத்துச் சிவிகை

சிவபாத இருதயர் ஞானக்கன்றை எடுத்துத் தோள் மேல் வைத்துக்கொண்டு சென்றார். சிவானந்த வெள்ளம் போல் அடியார்கள் திருவீதியில் புடைசூழ்ந்து சென்றார்கள்.

சிவபாத இருதயர் சிவஞானப் பிள்ளையாருடன் தமது திருமாளிகையில் நுழைந்தபொழுது சங்கநாதம் எழுந்தது. அந்தர துந்துபி முழங்கியது. பிள்ளையார் திருமாளிகையினுட் சென்றார்.

அன்றிரவு ஆண்டவரை எண்ணியவாறே ஞான சம்பந்தர் கண் துயின்றார். ஆராவமுதனைய அண்ணலைச்

சேவிக்கும் பொருட்டுக் கதிரவன் வருமுன் கோயிலை அடைந்தார். கோயிலை அடைந்ததும் தமக்குத் திருவருள் செய்த சிவத் தந்தையாரையும், ஞானப்பால் அளித்த புண்ணியத் தாயாரையும் போற்றி வணங்கி, சீகாழிக்கு அருகில் உள்ள திருக்கோலக்காவில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவனை இறைஞ்சும் பொருட்டுச் சென்றார். 'மடையில் வாளை பாய' என்ற திருப்பாடலைப் பாடித் தமது திருக் கரங்களால் தாளமிட்டார். அம்பலவாணரது கருணையால் திருவைந்தெழுத்து எழுதிய பொற்றாளம் அவருடைய திருக் கரத்தில் வந்தது. அதனைப் பெற்ற தெய்வமறைச் சிறுவர் திருவருளின் திறத்தை நினைந்து போற்றினார். பொற்றாளத்தை முழக்கி, ஏழிசையும் தழைத்து ஓங்க இன்னிசைப் பதிகத்தை முடித்துத் திருக்கடைக் காப்புச் சாத்தியருளினார். அமரர்கள் அதிசயித்தார்கள். தும்புரு நாரதர் முதலிய இசை வல்லார்கள் அப் பொற்றாளத்தின் அரிய நாதத்தைக் கேட்டு விம்மிதமுற்றுத் துதித்தார்கள். வள்ளலாருடைய திருவருளைப் போற்றிய பிள்ளையார், பொற்றாளத்துடன் சீகாழியை நோக்கிப் புறப்பட்டார். அவர் நடந்து செல்வதைக் கண்டு மனம் பொறுக்காத தந்தையார், அவரை எடுத்துத் தோளில் தரித்து நடந்தார். முத்தமிழ் விரகர் தோணியப்பரை வணங்கித் தமது திருமாளிகையை அடைந்தார்.

திருஞானசம்பந்தருடைய அன்னையார் அவதரித்த திருநனி பள்ளியிலும் ஏனைய தலங்களிலும் வாழ்கின்ற அந்தணர்கள் அடியார்கள் ஆகியோர் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் வந்து பாலறாவாயரது பாதமலர்மீது வீழ்ந்து பணிந்தார்கள். வந்தவர்கட்கெல்லாம் உணவு முதலியன தந்து உபசரிக்கின்ற சீகாழி அப்போது சிவலோகம் போல் விளங்கியது.

பல தலங்களிலுள்ள அடியார்களின் வேண்டு கோளுக்கு இணங்கி, ஆளுடைப் பிள்ளைகள் திருநெறிப்

பள்ளி, திருவேற்காடு, தென் திருமுல்லை வாயில் முதலிய பல பதிகளை தரிசித்துப் பதிகங்கள் பாடியருளினார்.

இசையில் மிக வல்லுநரும், சிவபெருமானது திருவடி மறவாத திருவுடையவருமாகிய திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் தமது மனைவியார் மதங்க குளாமணியம்மை யாருடன் சம்பந்தரது திருவடிக்களை வணங்கும் பொருட்டுச் சீகாழிக்கு வந்தார். சம்பந்தர் அவரை அழைத்துக் கொண்டு, திருக்கோயிலின் திருமுன் சென்று வணங்கச் செய்தார். 'இங்கிருந்து இசையுடன் யாழ்மீட்டி உங்கள் பெருமானைப் பாடுங்கள்' என்று கட்டளையிட்டருளினார். திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் தமது மனைவியார் மதங்க குளாமணியாருடன் யாழ்மீட்டி மிக இனிமையாகப் பாடினார். சம்பந்தர் அதனைக் கேட்டு உள்ளம் உவந்தார். அனைவரும் அதிசயித்தார்கள். சந்திரமண்டலத்தில் வாழும் கின்னரமிதுனம் என்ற இரு பறவைகளும் இசையினைக் கேட்க இறங்கி வந்தன. ஏழிசை நூலில் வல்லவர்களாகிய கந்தர்வர்களும் வித்யாதரர்களும் வியந்து பாராட்டினார்கள்.

சம்பந்தர் பாணரையும் அவர் மனைவியாரையும் அழைத்துக் கொண்டுபோய் உறைவிடம் ஒன்றைத் தந்து, நல் விருந்து செய்து, சிறப்பாக உபசரித்தார். பிள்ளையார் பாடியருளிய பாடல்களைக் கேட்டுப் பாணனார் பெரிதும் மகிழ்ந்தார். அத் திருப்பதிகங்களை யாழில் அமைத்து மிக இனிமையாக வாசித்து எல்லா உயிர்களையும் மகிழ் வித்தார். "எந்தையே! அடியேன் தேவரீர் பாடியருளும் பதிகங்களை யாழில் வாசித்து எப்போதும் உம்மைப் பிரியாது சேவித்துக்கொண்டு அருகில் இருக்கும் பெரும் பேற்றினைத் தந்தருள வேண்டும்" என்று பணிந்தார். சம்பந்தரும் "அவ்வாறேயாகுக" என்று அருளிச் செய்தார்.

தில்லை ஈசனைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்ற பெரு விருப்பத்தைத் தந்தையாரிடம் சம்பந்தப் பெருமான்

அறிவித்தார். அவரும் அதற்கு இசைந்து உடன் புறப்பட்டார். திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரும், மதங்க குளாமணியாரும், ஏனைய அடியார்களும் உடன் சென்றார்கள். இடையிடையே உள்ள திருத்தலங்களை வணங்கிக் கொண்டு, கழனிகளையும் படுகரையையும் கடந்து, கொள்ளிட நதியை அடைந்தனர். சந்தனக் கட்டைகளையும் மணிகளையும் கொழிக்கும் அப்பெரு நதியைக் கடந்து தில்லையின் எல்லையை வந்து வணங்கினர்.

திருஞான சம்பந்தருடைய வரவைக் கண்டு மகிழ்ந்த சோலைகள் ஆடின. சாலிகள் தலை வணங்கின. இனிய காற்று எதிர்கொண்டது. தென் திருவாயிலின் வழியே சென்றார் சம்பந்தர். இவரது வருகையை அறிந்த தில்லை வாழ் அந்தணர்களும் அடியார்களும் நிறைகுடம் வைத்துத் தோரணங்கள் நாட்டி, பூமாலைகள் தொங்கவிட்டுப் புகழ்ந்து சோபனங்கள் மொழிந்தார்கள்.

திருஞானசம்பந்தர் திருக்கோபுரத்தைத் தொழுதார். பேரம்பலத்தை வணங்கி, ஆனந்தக்கூத்தர் திருமுன் சென்றார். இறைவர் தமக்கு அளித்த ஞானமேயான பொன்னம்பலத்தையும் தமது உள்ளத்தே நிறைந்த ஞானத்தில் எழும் ஆனந்தமேயாகிய திருநடனத்தையும் கருத்தினால் கண்டவர், கண்ணாலும் கண்டு களித்தார். கண்ணீர் ததும்பிக் கரமலரைச் சிரமிசை கூப்பி அஞ்சலி செய்தார்.

கற்றாங் கெரியோம்பிக் கலியை வாராமே
செற்றார் வாழ்தில்லைச் சிற்றம்பலம் மேய
முற்றா வெண்டிங்கள் முதல்வன் பாதமே
பற்றா நின்றாரைப் பற்றா பாவமே.

என்னும் திருப்பதிகம் பாடிப்பரவிப் பணிந்தார். எல்லாக் காலங்களிலும் வணங்கித் திருக்கோயிலை வலம் வந்த

அவர், அங்கு தங்குவதற்கு அஞ்சினார். ஆதலால் அருகில் உள்ள திருவேட்களம் சென்று அங்கு எழுந்தருளியுள்ள இறைவரைத் தொழுது, அவ்விடம் தங்கினார். அங்கிருந்து திருக்கழிப்பாலை, திருநெல்வாயில் முதலிய தலங்களுக்கு சென்று, சுவாமியை வணங்கினார். தில்லையில் நடராசப் பெருமானுக்கு அணுக்கத் தொண்டர்களாய் விளங்கும் அந்தணர்களின் பெருமையைக் கண்டு சம்பந்தர் அதிசயித்தார்.

ஒருநாள் சம்பந்தர் சிதம்பரத்துக்கு எழுந்தருளினார். அப்போது அண்டர்நாயகன் அருளால் மூவாயிரம் அந்தணர்களும் சிவ கணங்களாகத் தோன்றினார்கள். சம்பந்தர் அவ்வரிய காட்சியைத் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணருக்கும் காட்டியருளினார்.

வெம்பந்தம் அகற்றும் சம்பந்தருடைய செம்பதம் பணிந்த திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர், “அடியேன் பிறந்த தலமாகிய திருவெருக்கத்தம் புலியூர் வந்து சேவிக்க வேண்டும்” என்று வேண்டிக்கொண்டார். அதற்கு இசைந்த சம்பந்தர் அவ்வாறே சென்று திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் அவதரிக்கத் தவம் செய்த அந்தத் தலத்தின் பெருமை அளவிடற்கரியது என்று வியந்தார்.

பாச மற்றில ராயினும் பார்மிசை
யாசை சங்கரற் காயினும் தன்மையால்
தேச மிக்க திருவுரு வானவர்
ஈச னைத்தொழு தேதொழு தேகினார்.

தந்தையார் தோள்மீது செல்லும் சம்பந்தர் திருவரத்துறை சென்று சுவாமியை வணங்க வேண்டும் என்று கருதித் தொண்டர் குழாத்துடன் நடந்து சென்றார். காதலுடன் பாத தாமரை நோவவும், தந்தையார் மனம் வருந்தவும் நடந்து சென்றார்.

சம்பந்தர் அடியார் குழாத்துடன் நடந்துசென்றபோது மாறன்பாடி என்ற ஊர் எதிர்ப்பட்டது. உடன் வந்த தொண்டர்கள் யாவரும் வழி நடந்து களைத்தார்கள். வெம்மையினால் அவர்கள் வெம்பினார்கள். சம்பந்தர் திருப்பஞ்சாக்கரம் சொல்லிக்கொண்டு சென்றார். சம்பந்தருடன் செல்லும் அடியார்களது அல்லலைக் கண்டு அஞ்சினவனைப்போல் வெய்யவன் மேற்கடலில் வீழ்ந்தான். சூழ்ந்து வந்த அடியார் குழாத்துடன் சம்பந்தர் அப்பதியில் தங்கினார்.

திருவரத்துறை மேவிய சிவபெருமான் பவளமனைய பாதம் நோவச் சம்பந்தர் நடந்து வருவதை எண்ணி இரங்கினார். முத்துச் சிவிகையும், முத்துக் குடையும், முத்துச் சின்னங்களும் சம்பந்தருக்கு அருள வேண்டும் என்று விரும்பினார். திருவரத்துறை வாழும் அடியார்களது கனவில் எழுந்தருளிய இறைவர், “ஞானசம்பந்தன் நம்பால் வருகின்றான். முத்துச் சிவிகையையும், மணிக் குடையையும் சின்னங்களையும் நம்மிடம் பெற்றுக்கொண்டு போய்க் கொடுங்கள்” என்று பணித்தருளினார். அந்தணாளர்களும் அடியார்களும் எழுந்து, இறைவரது அருள்மொழியை நினைந்து அற்புத முற்றனர். திருக்கோயில் சென்றனர். இவர்களைப் போலவே கோவிலில் உள்ளவர்களும் இவ்வாறு கனவில் அருள் பெற்றார்கள். அவர்கள் ‘இது என்ன அதிசயம்!’ என்று துணுக்குற்றார்கள். விடியற் காலமாகிய அப்போது திருப்பள்ளி எழுச்சிக்காகத் திருக்கதவைத் திறந்தார்கள். சந்திரனைப் போன்ற குளிர்ந்த முத்துச் சிவிகையையும், முத்துக் குடையையும், ஊதுவதற் குரிய ஒப்பற்ற சின்னங்களையும் கண்டார்கள். அவைகளைத் தொழுது எடுத்துக் கொண்டு ஞான சம்பந்தரை நாடி வந்தார்கள்.

“நாம் மகிழ்ந்து அளிக்கும் சிவிகை முதலியவைகளை நீ கொள்வாயாக. அதனைப் பெற்றுச் சிவிகையூர்ந்து

கவிகையுடன் வருக” என்று ஞானசம்பந்தருக்கும் அன்று இரவு சுவாமி அருள் புரிந்தார்; சம்பந்தர் தாம் கண்ட அருட்டிறத்தை உடன் வந்தவர்களுக்கு உரைத்தருளினார். முத்துச் சிவிகையில் முத்தமிழ் விரகர் எழுந்தருளும் கோலத்தைக் காணும் காதலுடன் வருவான்போல் கதிரவன் உதயமானான். ‘ஹர ஹர’ என்று அடியார்கள் ஆர்த்து முத்துச் சிவிகை முதலியவற்றைக் கொண்டு வந்தனர். இவை ‘எந்தையார் தந்தருளியவை’ என்று சம்பந்தர் திருமுன் வைத்து வணங்கினார்கள். “எம்பிரான் அருள் இதுவோ?” என்று கூறியருளிய சம்பந்தர், அவைகளை வலம் வந்து பணிந்தார். ஐந்தெழுத்தை ஒதிச் சிவிகையில் ஏறியருளினார்.

சோதி முத்தின் சிவிகைகூழ் வந்துபார்
மீது தாழ்ந்துவெண் ணீற்றொளி போற்றிநின்
றாதி யார்அரு ளாதலின் அஞ்செழுத்
தோதி யேறினார் உய்ய உலகெலாம்.

சம்பந்தப் பெருமான் சிவிகையில் ஏறியருளியதும் மறைகள் ஆர்த்தன; மலர் மழை சிந்தியது; தொண்டர் களும் அண்டர்களும் ஆர்த்தார்கள்; மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்கின. சம்பந்தர் சிவிகையில் சென்று கொண்டிருந்தார். அப்போது திருவரத் துறைக்கோயில் எதிர்ப்பட்டது. கோயிலைக் கண்டதும் சிவிகையினின்றும் இறங்கிய சம்பந்தர் வலம்வந்து வணங்கினார். “என்னையும் பொருளாகக் கொண்டு இன்னருள் புரிந்த எந்தாய்! நின் பொன்னடிக் கமலம் போற்றி” என்று துதித்தார்; தொழுதார்; நற்றமிழ்ப்பதிகம் பாடினார். சில நாட்கள் அங்கேயே தங்கியிருந்தார்.

தோணிபுரத்திசர் ஒருநாள் அம்மையுடன் சம்பந்தரது உணர்வினில் தோன்றி அருள் புரிந்தார். அதனால் உள்ளம் உருகிய பிள்ளையார் புகலி சென்று, தன்னை ஆட்கொண்ட

அன்னையையும் அப்பனையும் வணங்க விரும்பினார்; பல திருத்தலங்களின் வழியாகச் சென்று சீகாழியை அடைந்தார்.

முத்துச் சிவிகையில் வரும் திங்கட் கொழுந்தன்ன வெங்குரு வேந்தரைச் சீகாழியில் உள்ள மக்கள் பெரு வைபவமாக எதிர்கொண்டு வரவேற்றுப் பணிந்தார்கள். தம்மையாண்ட வள்ளலார் தோணியப்பரைத் தொழுத பின், பிள்ளையார் தமது திருமானிகை சேர்ந்தார். நற்றவஞ் செய்து பிள்ளையாரைப் பெற்ற தாயார், திருநீற்றுக் காப்புச் சாத்திப் போற்றினார்.

செந்தமிழ் மன்னர் அடியவர் கணங்களுடன் சீகாழியில் எழுந்தருளியிருந்தார். தமது செல்வத் திருமானிகையில் அமர்ந்து, நாடோறும் திருக்கோயில் சென்று, திருத்தோணியப்பரை வழிபட்டுச் செந்தமிழ்ப் பதிகம் பலவும் பாடிக் கொண்டிருந்தார் திருஞான சம்பந்தர்.

உபநயனம் புரியும் பருவம் அவருக்கு எட்டியது. உலகங் கடந்த சிவஞானம் உணரப் பெற்ற சம்பந்தருக்கு வேத விதிப்படி அந்தணர்கள் சடங்குகள் புரிந்தனர். திருஞானசம்பந்தர் மான்தோலுடன் கூடிய முப்புரி நூலைத் தாங்கியருளினார். ஒரு பிறப்பும் எய்தா உத்தமரை இரு பிறப்பாளராகச் செய்து, 'நான்கு வேதங்களையும் தந்தோம்' என்று அவர் திருமுன் நின்று மந்திரங்களை மொழிந்தார்கள். அப்பொழுது சம்பந்தர் எண்ணிறந்த புனித வேதங்களைத் தமது மென்மதுர வாக்கினால் தேன்மதுரத் தமிழில் அவர்களுக்கு ஓதியருளினார். அந்த அற்புதத்தைக் கண்ட அந்தணர்கள் தமது கண்முன் உருவெடுத்து வந்த தியானப் பொருளே பிள்ளையார் என்று கருதி, அவரது திருவடித் தாமரைகளை வணங்கினார்கள். தாம் முன் கற்ற வேதங்களில் உள்ள சந்தேகங்களைச்

சம்பந்தரிடம் கேட்டு ஐயம் தீர்ந்து அகமகிழ்ந்தார்கள்.
 “எல்லா மந்திரங்களும் தோன்றுவதற்கு மூல
 காரணமாகியது முழு முதல்வனது திருவைந்தெழுத்தாகும்”
 என்று அவர்களை நோக்கி உபதேசித்த சம்பந்தர்,
 பஞ்சாக்கரப் பதிகம் பாடியருளினார்.

துஞ்சலுந் துஞ்சலி லாத போழ்தினும்
 நெஞ்சக னைந்து நினைமின் நாடொறும்
 வஞ்சக மற்றடி வாழ்த்த வந்தகூற்
 றஞ்ச வுதைத்தன அஞ்செ முத்துமே
 மந்திர நன்மறை யாகி வானவர்
 சிந்தையின் நின்றவர் தம்மை யாள்வன
 செந்தழல் ஒம்பிய செம்மை வேதியர்க்
 கந்தியுள் மந்திரம் அஞ்செ முத்துமே!

இச் சமயத்தில்தான் அப்பர் பெருமான் ஞான
 சம்பந்தரைக் காண வந்தது. இந்தச் சம்பவத்தை வாசிசப்
 பெருந்தகையின் வரலாற்றிலேயே வர்ணித்திருக்கிறார்,
 சேக்கிழார்.

44. நஞ்சு இறங்கியது

அப்பர் பெருமானுடன் சேர்ந்தும், பின்னர்
 தனியாகவும் பல தலங்களில் வழிபட்டு, மொழிகொண்டு
 துதி செய்தார் ஆளுடைப் பிள்ளை.

காவிரி பாயும் மழநாட்டில் விளங்கும் திருப்பாச்
 சிலாச்சிரமத்தில் கொல்லி மழவன் என்ற அன்பன் ஒருவன்
 வாழ்ந்தான். அவனுடைய செல்வப் புதல்வி அழகிய
 திருமேனியும் இனிய செஞ்சொற்களும் உடையவள்.
 கொடிய நோயாகிய முயலகன் என்ற பெரும்பிணியினால்
 அவள் பெரிதும் துன்புற்றாள். எதனாலும் தீராத அந்நோய்
 அவளைப் பெரிதும் வாட்டியது. மணி மந்திர மருந்துகளால்

அந்நோய் தீராததைக் கண்ட கொல்லி மழவன், மான் ஏந்திய பெருமானை வழிவழியே வணங்கும் மரபில் வந்தவன் ஆதலினால் மகளைக் கொண்டுபோய்த் திருக் கோயிலிலேயே புரமெரித்த அரனார் முன் கிடத்தி வைத்தான்.

அந்தச் சமயத்தில் திருஞானசம்பந்தர் அங்கு எழுந்தருளினார். “பாலறாவாயர் வந்தார்,” “முத்தமிழ் முதல்வர் வந்தார்,” “கவுணியர் பெருமானார் வந்தார்” என்று முழங்கும் திருக்காளத்தின் ஒலியைக் கேட்டு, புதல்வியைப் பற்றிய கவலையை மறந்து, நகரை அலங்கரித்தான் மழவன். திருவிளக்கும் பூரண கும்பமும் வைத்தான். ஏன்னய சிறப்புக்கள் பலவும் செய்து, சம்பந்தர் திருமுன் வந்தான். ஆனந்தக் கண்ணீர் பொழிந்தான். முத்துச் சிவிகை முன் மண்ணில் வீழ்ந்து தொழுதான். ஞான போனகர் கருணை பூத்து, ‘எழுக’ என்று அருள் புரிந்தார். திருக்கோயிலுக்கு அருகில் சென்று, சிவிகையினின்றும் இறங்கி ஆலயத்துட் சென்றார். அங்கே உணர்வின்றிக் கிடக்கும் பெண் மகவைக் கண்டார். “இது என்ன?” என்று வினவியருளினார்.

கொல்லி மழவன் விஷயத்தைக் கூறினார். உடனே திருஞானசம்பந்தர் அளவிறந்த கருணையுடன் எம் பெருமானைத் தொழுதார். “மணிவளர் கண்டரே! மங்கையை வாடச் செய்வதோ மாண்பு?” என்று பிணி தீரும் பதிகம் பாடியருளினார்.

துணிவளர் திங்க ளெங்கி விளங்கச்
கடர்ச்சடை சுற்றி முடித்துப்
பணிவளர் கொள்கையர் பாரிடஞ் சூழ
வாரிடமும் பலிதேர்வர்
அணிவளர் கோல மெலாஞ்செய்து பாச்சி
லாச்சிரா மத்துறைகின்ற
மணிவளர் கண்டரோ மங்கையை வாட
மயல்செய்வதோ விவர்மாண்பே.

சம்பந்தப் பெருமான் பிணிதீரும் பதிகம் பாடிய வுடனே, கொல்லி மழவன் பெற்ற குலமகள் நோய் தீர்ந்தது. அவள் எழுந்து பொற்கொடி எனத் தந்தையருகே வந்தாள். கொல்லி மழவன் மகளுடன் சம்பந்தப் பெருமான் பெருங்கருணைத் தாளமீது வீழ்ந்தான். பிள்ளையார் வள்ளலார் பதம் பணிந்தார். அடியவர்கள் ஆர்த்தார்கள்.

ஆளுடைய பிள்ளையார் அங்கிருந்து புறப்பட்டு வேறு பல தலங்கள் வழிபட்டுக்கொண்டு கொங்கு நாட்டை அடைந்தார். மேல் திசையில் உள்ள திருத்தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு திருநணா (பவாநி) சென்றார். அங்கு ஆலமுண்ட நீலகண்டப் பெருமானை வணங்கி, மீண்டும் திருச்செங்கோட்டை யடைந்தார். அப்பொழுது மழை பொழியும் பருவம் மாறிப் பனிக்காலம் எய்தியது. எங்கும் பனி பொழிந்தது. குன்றுகள் வெள்ளைப் போர்வை போர்த்தது போலவும், முத்துக்களைப் பச்சைக் கொடியில் கோத்தது போல அறுகம்புற்களில் பனித்துளி கோவைப் பட்டுக் காட்சியளித்தன. இரும்புச் சட்டியில் நெருப்பை யிட்டு மக்கள் குளிர் காய்ந்த வண்ணமிருந்தனர். அகிற்புகையை எங்கும் பரப்பினார்கள். இவ்வாறாக மக்கள் குளிரினால் பெரிதும் வருந்தினார்கள்.

திருஞானசம்பந்தருடன் வந்த பரிசனங்கள் பல நாட்கள் அங்குத் தங்கியபடியால் கொடிய குளிர் காய்ச்சல் வந்து துன்புற்றார்கள். இதனைச் சம்பந்தப் பெருமானிடம் அறிவித்தனர். “இது இந்நிலத்துக்கு இயல்பு. எனினும் நமக்கு இந்தக் கொடுமை எய்தலாமோ?” என்று சம்பந்தர் இறைவர் மீது திருப்பதிகம் பாடியருளினார்.

அவ்வினைக் கிவ்வினை யாமென்று சொல்லும் அஃதறிவீர் உய்வினை நாடா திருப்பதும் உந்தமக் கூனமன்றே கைவினை செய்தெம் பிரான்கழல் போற்றதும் நாமடியோம் செய்வினை வந்தெமைத் தீண்டப் பெறாதிரு நீலகண்டம்.

திருப்பதிகம் பாடியவுடனேயே அந்நகர மாந்தரே யன்றி, அந்நாட்டு மக்கள் அனைவரும் தீய குளிர் காய்ச்சல் நீங்கிச் சுகம் பெற்றனர்.

உலகம் உய்ய வந்த அலகில் புகழுடைய பிள்ளையார் அங்கிருந்து புறப்பட்டுக் காவிரிக்குத் தென்பால் உள்ள பதிகளைத் தரிசித்தார். அங்கிருந்து அராப்பணி பூண்ட சிராப்பள்ளி நாதரை வணங்கி, திருவானைக்கா மேவிய செழுநீர்த்திரளைத் தொழுதார். திருவலஞ்சுழி வாழும் அடியார்கள் அவரை மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்று வணங்கினார்கள். சில நாட்கள் அங்கு தங்கி வலஞ்சுழி நாதரை வழிபட்டார்.

என்ன புண்ணியஞ் செய்தனை
நெஞ்சமே இருங்கடல் வையத்து
முன்னம் நீபுரி நல்வினைப்
பயனுடை முழுமணித் தரளங்கள்
மன்னு காவிரி சூழ்திரு
வலஞ்சுழி வாணனை வாயாரப்
பன்னி யாதரித் தேத்தியும்
பாடியும் வழிபடும் அதனாலே.

கோடை பிறந்தது. திருப்பட்டச்சுரத்தை நோக்கிச் சென்றார் சம்பந்தப் பெருமான்.

எங்கும் மிகுந்த வெப்பம். வெய்யில் அனற் குழம்பாக வெதும்பியது. அவ்வெப்பத்தை தணிப்பதற்காகச் சிவபூதம் ஒன்று முத்தமிழ் விரகராம் ஞானசம்பந்தர் முடி மீது முத்துப்பந்தர் பிடித்தது. பிறர் தம்மைக் காணாத வண்ணம் நின்ற அந்தச் சிவபூதம், 'முத்துப் பந்தர் பிடிக்குமாறு பட்டைசப்பெருமான் எம்மை ஏவியருளினார்' என்று கூறியது. அதனைக் கேட்டருளிய ஞானசம்பந்தர், "எம்பிரான் திருவருள் இதுவோ!" என்று உடல் புளகமுற்றார். புத்தேளிர் பொழியும் பூப்பந்தர் போன்று

பொலியும் அப்பந்தரின் அழகிய காம்புகளை அடியார்கள் தாங்கினார்கள். அம்பலத்தில் ஆடுகின்ற அடிமலரின் நிழலில் அமர்ந்திருப்பவரைப் போல ஆளுடைய பிள்ளையார் அமர்ந்தருளினார். தொண்டர்களும் அண்டர்களும் எண்டிசையும் கேட்க ஆரவாரம் செய்தார்கள். வள்ளலார் வருவதைக் கேட்டறிந்த திருப்பட்டச்சுரத்தில் உள்ள அன்பர்கள் அவரை எதிர்கொண்டு ஏந்தினார்கள். திருஞானசம்பந்தர் திருக்கோயிலுட் சென்று ஆராதகாதலுடன் அரனாரைப் பணிந்து, அருந்தமிழ் மாலை புனைந்தார்.

திருவாவடுதுறையில் திருத் தொண்டர்களுடன் சம்பந்தமூர்த்தி தங்கியிருந்தபோது, அவருடைய தந்தையார் சிவபாத இருதயர், தாம் நியதியாக வேள்வி புரியும் காலம் வந்ததனால் சீகாழி செல்ல விரும்பினார். ஞான போனகர் “முடிவில்லாத பொருளாகவுள்ளது ஆவடுதுறை மேவிய எந்தையார் இணையடிகளன்றோ?” என்று கூறி எழுந்தருளினார். நேரே திருக்கோயிலுக்குச் சென்று,

இடரினுந் தளரினும் எனதுறு நோய்
தொடரினும் உன்கழல் தொழுதெழுவேன்
கடல்தனில் அமுதோடு கலந்த நஞ்சை
மிடறினில் அடக்கிய வேதியனே
இதுவோஎமை யாளுமா நீவதொன்றெமக் கில்லையேல்
அதுவோவுனதின் னருள் ஆவடுதுறை யானே !

என்று பாடினார். பாடியவுடனேயே ஒரு சிவபூதம் ஆயிரம் பசும்பொன் அடங்கிய முடிப்பைப் பலிபீடத்தில் வைத்து, “இந்த உலவாக்கிழி உமக்கு அமலனார் அருளியது” என்று கூறியது. ஞானசம்பந்தர் நிலமிசை நெடிது வீழ்ந்து வணங்கினார். அக்கிழியை எடுத்துத் தலைமிசை வைத்து, துணிந்த பொருளைத் தணிந்த சிந்தையுடைத் தந்தையாருக்கு உரைத்தருளினார்.

“ஆதிமாமறை விதியினால் ஆறுகுழ் வேணி
நாதனாரை முன்னாகவே புரியுநல் வேள்வி
தீது நீங்கநீர் செய்யவும் திருக்கழு மலத்து
வேத வேதியர் அனைவரும் செய்யவும் மிகுமால்”

“ஐய! உலகத்தின் இடர் நீங்கச் சிவபெருமானையே
முதல்வராகக் கொண்டு சிவ வேள்வி புரிவீர். சீகாழியில்
உள்ள ஏனைய அந்தணர்கள் அனைவரும் அவ்வண்ணமே
செய்க. இக் கிழி எடுக்க எடுக்க உலவாது மிகுதியடையும்”
என்று திருவாய் மலர்ந்து தந்தருளினார். தந்தையார் சீகாழி
சென்றார்.

மேலும் பல பதிகளை வணங்கிப் பாமாலை புனைந்த
புண்ணியர் காரைக்காலுக்கு அருகில் உள்ள தருமபுரம்
என்ற திருத்தலத்தை அடைந்தார். அது திருநீலகண்ட
யாழ்ப்பாணருடைய தாயார் பிறந்த ஊர். பாணருடைய
சுற்றத்தார்கள் ஞானசம்பந்தரை எதிர்கொண்டு அவரது
திருவடித் தாமரைகளில் வீழ்ந்து வணங்கி வாழ்த்தினார்கள்.
அச் சுற்றத்தாரை நோக்கிய திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர்,
“உமையம்மையார் தந்த சிவஞானப் பாலுண்ட பிள்ளை
யார் அருளிச்செய்கின்ற திருப்பதிகங்களை யாழில் பயிற்றி
வாசிக்கும் பெரும் பேற்றினை அடியேன் பெற்றுள்ளேன்”
என்று கூறினார். அதனைக் கேட்ட அவர்கள்,
“திருப்பதிகத்திற் கிளர்ந்த ஓசையானது அளவு பெறும்படி
யாழில் வைத்து வாசிப்பதனால், பதிகத்தின் இசை
உலகமெல்லாம் வளர்கின்றது” என்று கூறினார்கள்.

ஆளுடைப் பிள்ளைகளைவிடத் தம்மையே தமது
தாய் ஊர் மக்கள் புகழ்வது கேட்ட திருநீலகண்ட
யாழ்ப்பாணரின் உள்ளம் நடுங்கிற்று. சிவஞானப்
பிள்ளையார் திருவடியை வணங்கினார். “எந்தையே!
அளவினுள் உட்படாத திருப்பதிக இசைக் கருவியில்
அடங்காத வகையினை இவர்களும் உலக மாந்தரும்

அறிந்துகொண்டு உய்யும்படி பலரும் புகழும் பதிகம் ஒன்று பாடியருள வேண்டும். அடியேன் அது யாழில் அடங்காததைக் காட்ட வேண்டும்” என்று விண்ணப்பம் செய்து கொண்டார். ஞானசம்பந்தர் இறைவரைத் தொழுது, திருப்பதிக இசை, நாதம் முதலியவைகளுக்கு அடங்காத தன்மையைக் காட்டும் பொருட்டு, அரும் பதிகத்தைப் பாடியருளினார்.

“மாதர் மடப்பிடியும் மட அன்னமும் அன்னதோர்
நடை யுடையும் மலைமகள் துணையென மகிழ்வார்
பூதஇ னப்படைநின் றிசை பாடவும் ஆடுவர்
அவர்படர் சடை நெடு முடியதொர் புனலர்
வேதமோ டேழிசைபா டுவாராழ்கடல் வெண்டிரை
யிரைந்நுரை கரைபொரு துவிம்மிநின் றயலே
தாதவிழ் புன்னையங் குமலர்ச்சிறை வண்டநறை
எழில் பொழில் குயில் பயில் தருமபு ரம்பதியே”

திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் முன்புபோல் யாழினைக் கரத்தில் தாங்கி வாசிக்கத் தொடங்கினார். அதன் ஓசை நரம்பில் அடங்கவில்லை. அச்சமும் அன்பும் கொண்ட பாணனார், சம்பந்தரது சரணத்தில் வீழ்ந்து வணங்கினார். “இப்பெரியோர் அருளிச் செய்த திருப்பதிகத்தின் இசையை யாழில் இயற்றுவேன் என்று கூறியது, இக் கருவியைத் தொடுவதனால் தானே?” என்று தெளிந்த அவர், யாழினை எடுத்து முறிக்கத் தொடங்கினார்.

“ஐயரே! இந்த யாழைக் கொடும்” என்று வாங்கிக் கொண்டார் சம்பந்தர். “ஐயரே! நீர் யாழை முறிக்கும் செயல் யாது! அரனார் திருவருளின் பெருமையெல்லாம் இந்தக் கருவியின் அளவில் அடங்கிவிடுமோ? ஒருபொதும் அடங்காது. நமது இயல்புக்குத் தக்கவாறு உலகத்தில் உள்ளோர் அறியும்படி இக்கருவியில் அமைய வாசித்தலே

வழக்காகும். சிந்தையிலும் அடங்காத இசையின் பெருமை செயலுள் அடங்குமோ? 'ஆதலால், இந்த யாழினைக் கொண்டு திருப்பதிகங்களை இதனுள் பொருந்திய அளவில் வாசிப்பீர்' என்று யாழைப் பாணனார் கையில் தந்தருளினார். செந்தமிழ் விரகர் தந்தருளிய யாழைத் தொழுது பெற்றுக்கொண்ட பாணனார், அதனைத் தலைமேல் வைத்து ஏற்றுக்கொண்டார். மக்களும் உண்மையை உணர்ந்தனர்.

திருஞான சம்பந்தர் அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் திருநள்ளாறு சென்றார். அங்கே, "போகமார்த்த பூண்முலை" என்ற திருப்பதிகம் பாடியருளினார். அப் பதிகத்தை யாழில் வாசிக்குமாறு திருஞானசம்பந்தர் கட்டளையிட்டார். அதன்படி திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் யாழ்மீட்டி இனிது வாசித்து உலகை மகிழ்வித்தார். பின்னர் திருஞானசம்பந்தர் அவ்விடத்தினின்றும் புறப்பட்டு அருகில் உள்ள தலங்களைச் சேவித்துக்கொண்டு திருச் சாத்தமங்கைக்கு வந்தார். அப்பதியில் வாழும் திருநீலநக்க நாயனார் சம்பந்தர் வருவதையறிந்தார். எங்கும் வாழை கமுகுகள் நாட்டினார். தோரணங்கள் கட்டினார். பூமாலைகள் தொங்கவிட்டார். நிறைகுடம் வைத்து தூப தீபம் அமைத்துச் சம்பந்தரை எதிர்கொண்டார். சம்பந்தரை வணங்கி அயவந்தி என்ற திருக்கோயிலுக்கு அழைத்துச் சென்றார். உலகம் உய்ய வந்த சம்பந்தப் பெருமான், சிவ பெருமானை வணங்கித் தமிழ் மாலை புனைந்தார். திருநீலநக்க நாயனார் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி அவருடைய திருமானிகைக்கு எழுந்தருளினார். அவர் அமைத்த அரிய திருவமுதையுண்டு, அந்த இரவு பாணருக்கும் தங்க இடம் தரச்செய்து தங்கினார். திருப்பதிகத்தில் திருநீலநக்கருடைய அன்பின் திறத்தைப் பாராட்டியருளினார்.

மறையினார் மல்குகாழித் தமிழ்ஞான
 சம்பந்தன் மன்னும்
 நிறையினார் நீலநக்கன் நெடுமாநக
 ரென்று தொண்டர்
 அறையுமார் சாத்த மங்கை
 அயவந்தி மேலாய்ந்தபத்தும்
 முறைமையா லேத்தவல்லார் இமை
 யோரிலும் முந்துவரே!

திருச்செங்காட்டங்குடியில் வாழ்ந்த, சிறுத்தொண்ட
 நாயனாரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அங்கு சென்றார்
 ஆளுடை பிள்ளைகள். சிறுத்தொண்ட நாயனாரது திருத்
 தொண்டினைத் திருப்பதிகத்துள் சிறப்பித்துப் பாடினார்.

பைங்கோட்டு மலர்ப்புண்ணைப் பறவைகள் பயப்பூரச்
 சங்காட்டம் தவிர்த்தென்னைத் தவிராநோய் தந்தானே
 செங்காட்டங் குடிமேல் சிறுத்தொண்டன் பணிசெய்ய
 வெங்காட்டுள் அனலேந்தி விளையாடும் பெருமானே!

திருமருகலில் சம்பந்தர் எழுந்தருளியிருந்தபோது
 வணிகன் ஒருவன் ஒரு கன்னிகையை அழைத்துக் கொண்டு
 வந்தான். அவன் அங்கு வந்தபோது பொழுது சாய்ந்து
 விட்டதால் திருக்கோயிலின் புறத்தே ஒரு மடத்தில்
 படுத்துத் தூங்கினான். அவ்வாறு அவன் தூங்கிக்
 கொண்டிருந்தபோது கொடிய அரவம் அவனைத்
 தீண்டியது. விஷம் தலைக்கேறிய வணிகன் இறந்தான்.
 வணிகன் மாண்டதைக் கண்ட கன்னி அளவிலாத் துயரம்
 கொண்டாள். அக் கன்னி மணமாகாதவளாதலினால்,
 அரவம் தீண்டி மாண்ட வணிகனைத் தீண்டாமல்
 நின்றாள். அவளுக்கு ஆறுதல் கூற யாரும் இல்லாததால்
 தளர்ந்து தனித்துப் புலம்பினாள். அவள் அழுகுரலைக்
 கேட்டு அங்கிருந்த இடியும் கருடனும் போன்ற
 மந்திரவாதிகள் பலர் வந்து தத்தம் மந்திர சக்தியைக்

கொண்டு விஷத்தை இறக்க முயன்றனர். அவர்கள் முயற்சி எதுவும் பலனளிக்கவில்லை.

விடியற்காலை வந்தது. கன்னி புலம்பி அழுதாள். திருக்கோயில் வாயிலில் நின்று எம்பிரான் எழுந்தருளி யுள்ள திசை நோக்கிக் கைகூப்பித் தொழுது துதித்தாள்.

அடியாராம் இமையவர்தம் கூட்டம் உய்ய
அலைகடல்வாய் நஞ்சுண்ட அமுதே! செங்கண்
நெடியானும் நான்முகனும் காணாக் கோல
நீலவிட அரவணிந்த நிமலா! வெந்து
பொடியான காமன்உயிர் இரதி வேண்டப்
புரிந்தளித்த புண்ணியனே! பொங்கர் வாசக்
கடியாரும் மலர்ச்சோலை மருங்கு சூழும்
சுவின்மருகற் பெருமானே! காவாய் என்றும்.

திருஞானசம்பந்தர் இறைவழிபாட்டின் பொருட்டு வந்து கொண்டிருந்தார். வணிகப் பெண்ணின் அழுகுரல் அவரது செவியில் விழுந்தது. திருவுள்ளத்தில் கருணை மிகவும் கொண்ட அவர், அடியவர்கள் சூழ அக் கன்னிகையின் அருகில் சென்றருளினார். சிந்தை நொந்து வருந்திச் சிவனருளை நாடி நின்ற அவளை நோக்கி, “அம்மா! நீ அஞ்ச வேண்டாம். உன் துன்பத்தை உரைப்பாய்” என்று கேட்டருளினார்.

வணிகப் பெண் கரமலர்களைச் சிரமீது கூப்பினாள். கண்களினின்றும் அருவிபோல் நீர் பொழிந்தது. சம்பந்தப் பெருமான் சரணங்களில் விழுந்தான். “பெருமானே! வளமையுடைய வைப்பூர் என்ற ஊரின் தலைவனான தாமன் என்பவர் எனக்குத் தந்தை. இவர் எனது தந்தையின் மருகர். எனது பிதாவுக்கு ஏழு பெண்கள். என் தந்தை ஒவ்வொரு பெண்ணையும் இவருக்குத் தருவதாக வாக்களித்தார். அதனை இவர் நம்பினார். தம் வாக்கினால் இவரை நம்ப வைத்தபின், இவரிடமிருந்து நிரம்பப்

பொன்னைப் பெற்றுக்கொண்டார். ஆயின் இவருக்கு வாக்களித்தபடி பெண் தராமல் அயலார்க்கே அளித்தார். என்னைத் தவிர ஆறு பெண்களையும் இவ்வாறே இவரை ஏமாற்றிப் பிறருக்கே மணம் செய்து கொடுத்தார். அதனால் மனம் வருந்தி நின்ற இவரிடம் இரக்கமும் அன்பும் பூண்டு, தாய் தந்தையரை விடுத்து, அவர்கள் அறியா வண்ணம் இவரைச் சார்பாகக் கொண்டு புறப்பட்டு வந்தேன். எம்பிரானே! இவருடன் இன்று இம்மடத்தில் தங்கினேன்; பாம்பு தீண்டி இவர் மாண்டுவிட்டார். அதனால் நடுக் கடலில் சுப்பல் கவிழ்ப் பெற்றாற்போல் கலங்கி நிற்கிறேன். எனது சுற்றத்தார்போல வந்து என் துயரமெல்லாம் தீர அருள் செய்தீர்கள்” என்று கூறினாள்.

கற்றவர்கள் தொழுது ஏத்துங் காழிவேந்தர், கருணையினால் அரவின் விடந்தீருமாறு அழகிய மருகற் பெருமானைப் பாடினார்.

சடையானை எவ்வுயிர்க்குந் தாயா னானைச்
சங்கரனைச் சசிகண்ட மவுலி யானை
விடையானை வேதியனை வெண்ணீர் றானை
விரவாதார் புரமூன்றும் எரியச் செற்ற
படையானைப் பங்கயத்து மேவி னாலும்
பாம்பணையில் துயின்றானும் பரவுங் கோலம்
உடையானை “உடையானே தகுமோ இந்த
ஒள்ளிழையாள் உள்மெலி(வு)” என்றெடுத்துப்பாட !

திருஞானசம்பந்தர் இப்பதிகம் பாடியருளியவுடனே விடந் தீர்ந்து வணிகன் எழுந்தான். கன்னி பெருமானின் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினாள். அந் நங்கையை நம்பி மணந்து இன்புறுமாறு திருமணம் செய்து வைக்கும்படி அன்பர்களைப் பணித்தருளினார் சம்பந்தர். வணிகனுக்கும் அக் கன்னிகைக்கும் இனிதே திருமணம் நிகழ்ந்தது.

45. “வாசி தீரவே காக நல்குவீர்”

திருச்செங்காட்டங்குடியில் இருந்து பணி செய்யுமாறு சிறுத்தொண்டருக்கு விடை தந்து, வழியில் திருப்புகலூருக்குப் புறப்பட்டார், சம்பந்தமூர்த்திகள். திருப் புகலூரில் வாழும் முருகநாயனார் மிகவும் மகிழ்ந்து அவரை எதிர் கொண்டு இறைஞ்சினார். புகலூர் மேவிய புனிதரைப் போற்றிப் புகழ்ந்த புகலிவேந்தர் முருக நாயனாரது திருமடத்தில் தங்கியருளினார். திருப் பதிகத்தில் முருகநாயனாரது திருத்தொண்டினைச் சிறப்பித்துப் பாடியருளினார்.

தொண்டர் தண்கயம் மூழ்கித்
துணையலுஞ் சாந்தமும் புகையும்
கொண்டு கொண்டடி பரவிக்
குறிப்பறி முருகன்செய் கோலம்
கண்டு கண்டுகண் குளிரக்
களிபரந் தொளிமல்கு கள்ளார்
வண்டு பன்செயும் புகலூர்
வர்த்தமா னீச்சரத் தாரே.

அப்பொழுது திருநாவுக்கரசர் திருவாரூர் தியாக ராசரை சேவித்துவிட்டுத் திருப்புகலூருக்கு வந்தருளினார்.

திருவாரூரின் சிறப்பைத் திருநாவுக்கரசர் கூறக் கேட்ட பாலறாவாயர், அப்பொழுதே திருவாரூர் சென்று புற்றிடங் கொண்ட புனிதரைப் போற்றுவதற்கு விரும்பினார்.

பொன்னுலகம்போல் ஒளி செய்யும் திருவாரூரைக் கண்டு திருப்பதிகம் பாடியருளினார். முத்துச் சிவிகையை விட்டிறங்கி, மலர் தூவித் திருவாரூரை வணங்கினார். புற்றிடங்கொண்டாரைப் பன்முறை பணிந்தார்.

பணிந்து வீழ்ந்தனர் பதைத்தனர் பரவிய புளகம்
அணிந்து மேனியோ டாடினர் பாடினர் அறிவில்
துணித்த மெய்ப்பொரு ளானவர் தமைக்கண்டு துதிப்பார்
தணிந்த சிந்தையின் விரைந்தெழு வேட்கையில் தாழ்ந்தார்.

ஆரூர்த் தியாகேசனை ஆராவன்புடன் வழுத்தினார்
ஆளுடைய பிள்ளைகள்.

தந்தையார் போயினார் தாயரும்
போயினார் தாமும் போவார்
கொந்தவேல் கொண்டொரு கூற்றத்தார்
பார்க்கின்றார் கொண்டு போவார்
எந்தநாள் வாழ்வதற் கேமனம்
வைத்தியால் ஏழை நெஞ்சே
அந்தணா ரூர்தொழு துய்யலாம்
மையல்கொண் டஞ்சல் நெஞ்சே.

திருவாரூரினின்றும் பிரியா விடை பெற்றுப்
புறப்பட்டுத் திருப்புகலூரை அடைந்தார். அங்கு
திருநாவுக்கரசரும் அவரோடு சேர்ந்து கொண்டார்.

திருப்புகலூரிலிருந்து புறப்பட்டார் திருஞான
சம்பந்தர். அப்பர் பெருமானும் அவருடன் தலயாத்திரை
செய்யப் புறப்பட்டார். சிவிகை பின்வர, சம்பந்தர் நடந்து
சென்றருளினார். “இறைவர் உமக்குத் தந்த இச் சிவிகை மீது
எழுந்தருளி வருவீர்” என்று அப்பர் பெருமான் சம்பந்தரை
வேண்டிக் கொண்டார். “திருவருளின் திறம் இதுவாயின்
திருத்தொண்டர்களுடன் நீர் முன்னாகச் செல்லும்
தலத்துக்கு அடியேனும் தொடர்ந்து வருவேன்” என்று
சம்பந்தர் கூறியருளினார். அதுமுதல், அப்பர் பெருமான்
முன்னே சென்று சேர்ந்த திருப்பதிக்குச் சம்பந்தர்
போவாராயினார்.

திருவீழிமிழலையில் ஒப்பற்ற வரவேற்பு உபசரணை
பெற்ற காழிவேந்தர் அப்பர்பெருமானுடன் சேர்ந்து திருக்

கோயிலுட் சென்று இறைவரை வணங்கிப் பதிகம் பாடியருளினார். திருமால் வழிபடும்பொருட்டு விண்ணுலகினின்றும் இறங்கிய விமானத்தைக் கண்டு வியந்து திருப்பதிகம் பொழிந்தருளினார்.

சடையார்புன லுடையானொரு சரிகோவணம் உடையான்
மடையார்மழு வுடையான்பல பூதப்படை யுடையான்
மடமான்விழி யுமைமாதிடம் உடையானெனை யுடையான்
விடையார்கொடி யுடையானிடம் வீழிம்மி முலையே.

நாவுக்கரசருடன் ஒவ்வொரு காலமும் தவறாது திருக் கோயில் சென்று இறைவரை இனிது வழிபட்டுக் கொண்டு அங்கு பல நாட்கள் தங்கியிருந்தார் சம்பந்தர்.

அங்கண் அமர்வார் அரனார் அடியிணைக்கீழ்த்
தங்கிய காதலினால் காலங்கள் தப்பாமே
பொங்குபுகழ் வாகீசருங் கூடப் போற்றிசைத்தே
எங்கும் இடர்தீர்ப்பார் இன்புற் றுறைகின்றார்.

சிகாழியில் வாழும் அந்தணர்கள் திருஞான சம்பந்தரைக் காணும் விருப்பத்தினால் திருவீழிமிழலை வந்து சேர்ந்தார்கள்.

“பெருமானே, சிகாழிக்கு எழுந்தருள வேண்டும்” என்று சம்பந்தரை வேண்டிக் கொண்டார்கள். அவர்களிடம், “நானை போவோம்” என்று ஞானசம்பந்தர் அருளிச் செய்தார்.

அன்று இரவு காழிவேந்தர் கனவில் சிகாழியில் வாழும் திருத்தோணியப்பர் எழுந்தருளி, “நாம் சிகாழியில் இருக்கும் திருக்காட்சியை இங்கு திருவீழிமிழலையிலேயே காட்டுகின்றோம்; கண்டு மகிழ்வாய்” என்று அருள் புரிந்தார். ஞானசம்பந்தர் கனவு நீங்கி எழுந்தார். திருக்கோயில் சென்று சேவித்தார். அங்கு திருத்தோணி மீது அம்மையப்பராய் அண்ணலார் திருக்காட்சி தந்தருளக் கண்ட ஞானசம்பந்தர், அகமும் முகமும் குளிர்ந்து

திருப்பதிகம் பாடிப் பரவினார். அந்த அற்புதக் காட்சியை அந்த அந்தணர்களிடம் உரைத்து, அவர்களைச் சீகாழிக்குப் போகுமாறு கட்டளையிட்டருளினார்.

திருஞானசம்பந்தர் திருநாவுக்கரசருடன் திருவீழி மிழலையில் தங்கியிருந்தபோது பயங்கரமான பஞ்சம் தோன்றியது.

அப்பரும் சம்பந்தரும் மக்களின் துயர் தீர இறைவரைத் துதித்துக் கண்ணயர்ந்தனர். விண்ணவர்க்கும் எட்டாத கண்ணுதற்கடவுள் அவர்கள் கனவில் எழுந்தருளி, “உலகியல்பினால் எய்திய கொடிய பசித்துன்பம் உங்களை அடையாது; என்றாலும் உம்பால் சார்ந்துள்ள சிவநெறித் தொண்டர்களது வருத்தத்தை மாற்றும் பொருட்டு, நமது திருக்கோயிலில் கிழக்கும் மேற்கும் உள்ள அழகிய பலிபீடத்தில் நாடோறும் ஒவ்வொரு காசு தருவோம். பஞ்சம் தீரும்வரை அவ்வாறு அருள் புரிவோம்” என்று திருவருள் புரிந்தார்.

கனவு தெளிந்து எழுந்த காழிவேந்தரும், திருநாவுக்கரசரும் திருக்கோயில் சென்று வலம் வந்தனர். சம்பந்தர் இறைவருக்கு நேரே கீழ்த்திசைப் பலிபீடத்தின் மீது விளங்கும் பொற்காசைக் கண்டார். “அடியார்கள் அமுது செய்ய வாருங்கள்” என்று பறையறைந்தார். அமுது செய்ய வந்த அடியார்கட்குக் குறைவின்றி அமுது ஊட்டினார். இவ்வாறாக, பசிப்பிணியைப் போக்கி சம்பந்தரும் நாவுக்கரசரும் அப்பதியில் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

திருநாவுக்கரசர் திருமடத்தில் அடியார்கள் உச்சிப் பொழுதுக்குள் அமுது செய்து முடித்தனர். அதனைக் கண்ட சம்பந்தர், தமது மடத்திலும் அடியார்களுக்கு விரைவில் அமுது அளிக்க வேண்டும் என்று விரும்பினார். தம்முடைய திருமடத்தில் சமையல் புரியும் பரிசனங்களை நோக்கி, “அடியவர்க்கு இங்கு காலம் தாழ்த்தி அன்னம் படைக்கக் காரணம் யாது?” என்று வினவியருளினார்.

“பெருமானே! இறைவர் தரும் காசினை எடுத்துக் கொண்டு கடை வீதியிற் சென்று உணவுப் பண்டங்களை வாங்க முயலும்போது, ‘இக்காசுக்கு வட்டந்தர வேண்டும்’ என்று கூறுகின்றனர். திருநாவுக்கரசரது காசினை வட்டங்கேளாது பெற்றுக் கொள்கிறார்கள். அதனால் அவரது திருமடத்தில் உணவு முன்னதாகப் படைக்கப்படுகின்றது. வட்டந் தந்து காசினை மாற்றிப் பண்டம் பெற்று வந்து உணவு அமைக்க நமது மடத்தில் சிறிது காலதாமதம் ஏற்படுகின்றது. அதன் காரணம் யாதோ?” என்று அமுது சமைக்கும் ஏவலர்கள் கூறினார்கள்.

அவர்கள் கூறியதைக் கேட்ட திருஞானசம்பந்தர் சிந்தனையில் மூழ்கினார். சிவபெருமான் பட்சபாதம் இல்லாதவர். திருநாவுக்கரசருக்கு மட்டும் அவர் வாசியில்லாத காசியினைத் தருவானேன்? நமக்கு வாசிபடும் காசினைத் தருவதற்குக் காரணம் யாது? என்று சிந்தித்தார். “ஆம்! அப்பெருந்தகையார் சரீரத் தொண்டும் புரிகின்றார். அதனால் அத்திருவாளருக்கு வாசிபடாத காசைத் தருகின்றார் இறைவர். நாளை நாம் வாசி தீரக் காசு தருமாறு பாடுவோம்” என்று திருவுள்ளத்தில் எண்ணினார். அதன்படியே அடுத்த நாள் பாடியருளினார்.

வாசி தீரவே, காசு நல்குவீர்

மாசின் மிழலையீர் ஏசு லில்லையே.

வாசியில்லாத காசுதனை வழங்கியருளினார் இறைவர். அதனை எடுத்து ஏவலர்பால் தந்தார் சம்பந்தர். அவர்கள் அதனைக் கடைவீதியில் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தனர். “இது நல்ல காசு, இதற்கு வேண்டும் பொருள்களைத் தருவோம்” என்று கூறி, வேண்டிய பொருள்களைத் தந்தனர் வணிகர். அதுமுதல் சம்பந்தர், திருமடத்தில் அடியவர்கட்கு விரைவில் அன்னமளிக்கப் பட்டது. அளவிறந்த அடியார்கள் வந்து இரண்டு மடங்களிலும் அமுது செய்தும் அன்னம் குறையாது பெருகுமாறு அரணார் அருள் புரிந்தருளினார்.

மண்மிசை விண்மழை பொழிந்தது. அதனால் நன்கு விளைந்து எல்லா உயிர்களும் இடர் நீங்கி இன்புற்றன. பஞ்சம் பறந்தது. பலநாள் தங்கி இறைவரை இறைஞ்சிய பெருமக்கள் இருவரும் விடையவரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டனர்.

46. 'பையவே சென்று பாண்டியற்காகவே'

திருமறைக்காட்டில் ஆலயத்தின் கதவு திறக்குமாறு அப்பர் பாட, அது மூடுமாறு சம்பந்தப்பிரான் பாடினார்.

திருஞானசம்பந்தரும் திருநாவுக்கரசரும் அடியார் குழாங்களுடன் அத்தலத்தில் தங்கியிருந்தபோது, பாண்டி நாட்டில் சமண இருள் சூழ்ந்தது. சைவ ஒளி குன்றியது. முன் செய் தீவினைப் பயனால் பாண்டிய மன்னன் சமண சமயத்தின் நெறியை அறம் என்று கொண்டான். 'அரசன் எவ்வழி அவ்வழி குடிகள்' என்ற பழமொழிக்கேற்பக் குடிகள் அனைவரும் சமணம் தழுவினார். பாண்டி நாடு முழுவதும் உள்ள ஊர்கள் தோறும் அருகருடைய பள்ளிகள் மலிந்தன. சமண முனிவர்கள் மயிற்பீலிகளை ஏந்திக் கொண்டு திரிந்தனர்.

அப்போது பாண்டி நாட்டில் பெண்ணில் ஒருவரும், ஆணில் ஒருவருமாக இருவர் சைவ நெறியில் ஆழ்ந்து நின்றனர். சோழன் மகளும் பாண்டியனின் அரசியுமான மங்கையர்க்கரசியாரும், அமைச்சராகிய குலச்சிறையாருமே அவ்விருவர். திருஞானசம்பந்தர் உமாதேவியாரிடம் ஞானப்பாலுண்ட பெருமையையும், அவர் செந்தமிழ்ப் பதிகம் பாடி எங்கும் சைவநெறி பரப்பி வரும் அருமையையும், திருமறைக்காட்டில் தங்கியிருக்கும்

தன்மையையும் அவர்கள் கேள்வியுற்றார்கள். அவர்களின் சிந்தை கிளர்ந்தது; மகிழ்ச்சி வளர்ந்தது; கவலை தளர்ந்தது; முகம் மலர்ந்தது; சம்பந்தப் பெருமான் நெடுந்தூரத்தில் இருந்தபோதிலும் அவரது சரண மலரைப் பணிந்தது போல் மகிழ்ச்சியுற்றார்கள். சிவஞானம் பெற்ற அச் செம்மலால்தான் பாண்டி நாட்டில் மீண்டும் சைவம் பரவ முடியும் என்று எண்ணினார். அறிவு மிக்க சிலரைத் திருமறைக்காடு சென்று திருஞான சம்பந்தரை அழைக்கு மாறு விடுத்தனர்.

அவர்களும் அவ்வாறே திருமறைக்காடு சென்று சம்பந்தரிடம், “எம்பெருமானே! எங்கள் தென்னாடு சமணர்களால் நிலைகுலைந்து விட்டது. மன்னனும் சமணத்தின் மீது மயலுற்றான். பாண்டிமாதேவியாரும் அமைச்சரும் இதனைத் தங்களிடம் விண்ணப்பம் புரியுமாறு எங்களை அனுப்பி வைத்திருக்கிறார்கள்” என்று அவர்கள் தெரிவித்துக் கொண்டார்கள்.

“ஐயனே! சமணரை வென்று, கன்னி நாட்டில் சைவ நெறியை நிலைநாட்டி, பாண்டியனும் திருநீற்றைப் பூசுமாறு செய்து, எங்கும் சிவமயமாக விளங்கச் செய்ய வேண்டும்” என்று அருகில் இருந்த அடியார்கள் திருஞானசம்பந்தரை வேண்டிக் கொண்டார்கள்.

திருஞானசம்பந்தர் எழுந்தார். அப்பர் பெருமானுடன் திருக்கோயில் சென்று வேதவனப் பெருமானைப் பணிந்தார். பின் பெரிய திருக்கோபுரத்துள் இருந்து, “அப்பரே! பாண்டி நாடு சைவ நெறியினின்றும் நீங்கிச் சமண இருட்டறையில் இடர்ப்படுகின்றதாம். தங்கள் இடரை மங்கையர்க்கரசியாரும், குலச்சிறையாரும் இவர்கள் மூலம் கூறியனுப்பியிருக்கிறார்கள். ஆதலால் பாண்டி நாட்டுக்குச் செல்லுவேன்” என்று கூறியருளினார்.

அதனைக் கேட்ட திருநாவுக்கரசர், “பிள்ளாய்! சமணர்கள் வஞ்சனை மிக்கவர்கள். ஆதலால், தாங்கள் பாண்டிய நாடு போவது நன்றன்று. கோளும் நாளும் தியனவாக நிற்கின்றன. ஆதலின் நீர் அங்கு போக அடியேன் உடன்பட மாட்டேன்” என்று அருளிச் செய்தார்.

“அப்பரே! அரனார் அடிமலர் போற்றும் அடியார்க்குப் பழுது நேராது. கோளும் நாளும் நலமே புரியும்” என்று கூறிய ஞானசம்பந்தர் கோளறு பதிகம் பாடியருளினார்.

வேயுறு தோளி பங்கன் விடமுண்ட கண்டன்
மிகநல்ல வீணை தடவி
மாசறு திங்கள் கங்கை முடிமே லணிந்தென்
உளமே புகுந்த அதனால்
ஞாயிறு திங்கள் செல்வாய்புதன் வியாழன் வெள்ளி
சனிபாம் பிரண்டு முடனே
ஆசறு நல்லநல்ல அவை நல்ல நல்ல
அடியா ரவர்க்கு மிகவே.

திருஞானசம்பந்தர் பாடியருளிய இப் பதிகத்தைக் கேட்டவுடன் அப்பர் அடிகள் உடன்பட்டுத் தாமும் அவருடன் புறப்பட்டுப் போகத் துணிந்தார். சம்பந்தர் அவரை வணங்கி, “தேவரீர், இங்கேயே எழுந்தருளியிருங்கள்” என்று வேண்டிக் கொண்டார். அவ் வேண்டுகோளுக்கு அப்பர் பெருமான் இசைந்தார்.

வைதிக சைவத்தை விளங்கச்செய்யும் பொருட்டு வேதவனப் பெருமானை மீண்டும் வணங்கி அருள் பெற்றுச் சம்பந்தப் பிள்ளையார் ஐந்தெழுத்தோதி முத்துச் சிவிகையின்மீது ஏறியருளினார்.

திருஞானசம்பந்தர் வருகிறபோது பாண்டி நாட்டில் எண்பெரும் குன்றுகளில் வாழும் சமணர்களுக்குப் பல துன்னிமித்தங்கள் உண்டாயின. தீக்கனாக் கண்டார்கள்.

அவர்கள் வாழும் பாழிகளின் மீதும், பள்ளிகளின் மீதும், அசோக மரங்களின்மீதும் கூகைகள் முதலிய தீய பறவைகள் பயங்கரமாக ஒலித்து ஒன்றோடொன்று எதிர்த்துப் போர் செய்தன. பீலியும், தடுக்கும், பாயும் அவர்கள் கரங்களினின்றும் வழுவி விழுந்தன. கால்கள் தடுமாறின; இடக் கண்கள் துடித்தன.

‘இந்த அபசகுனங்களால் என்ன நேருமோ?’ என்று சமணர்கள் அல்லலுற்றார்கள். தாங்கள் வாயளவில் கூறிக் கொண்டிருந்த பொறை முதலிய குணங்களை விடுத்துத் தமக்குள் தாமே கலகம் புரிந்துகொண்டார்கள். இவ்வாறு கிராமங்கள் தோறும் வாழும் சமணர்கள் எல்லோரும் பலவாறு தீய கனாக் கண்டு, ஒருவரிடம் ஒருவர் கூறி, மயங்கிய மதியுடன், எல்லோரும் புரண்டு திரண்டு மதுரை மாநகரம் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

மதுரையில் வாழ்ந்தவர்களும் வெளியிலிருந்து வந்தவர்களும் கூடி, கூன் பாண்டியனைக் கண்டு, தமக்கு ஏற்பட்ட அபசகுனங்களைக் கூறினார்கள். “அசோக மரம் வேரோடு அசைந்து அருக தேவர்மீது வீழ்ந்ததாகக் கனவு கண்டோம்; அருக தேவர், முக்குடையும் தாமுமாக எழுந்து கையைத் தொங்கவிட்டுக்கொண்டு ஓடினார். ஊரார் அவர் பின் ஓடுவதுபோல் கனவு கண்டோம். சுடுகாட்டில் ஆடும் கடவுளின் தொண்டர்கள் யாவரும் மதுரை வந்து சேருவதாகக் கனவு கண்டோம். மன்னன் வெம்மையான நெருப்பில் முழுகவும், பின் அது தணிந்து உய்யவும் கண்டோம். இளமையான விடைக்கன்று ஒன்று வந்து நமது கழகங்களை அழிக்கவும், அதைத் தடுக்க அஞ்சிய நாம் பட்ட மரங்களில் ஏறிப் புகலிடமின்றிப் புலம்பவும் கண்டோம். நமது குருமார்களுக்குப் பெருந்தீங்கு விளைவது உறுதியே” என்று பலவாறு சொல்லி வருந்தினார்கள். உணவும் கொள்ளாது உள்ளம் உலைந்தார்கள்.

சைவ நன்மரபில் வந்த பாண்டிமா தேவியாருக்கும் அமைச்சர் பெருமானுக்கும் நன்னிமித்தங்கள் தோன்றின. அவர்கள் அளவில்லாத மகிழ்ச்சியுற்றபோது, திருஞான சம்பந்தரின் வருகையைக் கேள்வியுற்றார்கள். “ஞான சம்பந்தர் வந்தார்” என்ற செய்தியைக் கூறியவர்களுக்கு வேண்டுவன அனைத்தும் வழங்கினார்கள்.

குலச்சிறையார் வணங்கி நின்றார். அவரை நோக்கிய மங்கையர்க்கரசியார், “ஞானபோனகர் இங்கு எழுந்தருளியதனால் நாம் உய்வு பெற்றோம்; சென்று எதிர் கொள்ளும்” என்று கூறினார். ஆலவாய் அண்ணலை வணங்க வேண்டும் என்று கணவரிடம் விடை பெற்ற அம்மையார், திருக்கோயிலுள் சென்று, சொக்கலிங்கப் பெருமானை வணங்கினார். ஞானசம்பந்தரை வரவேற்கும் பொருட்டு எதிர்பார்த்து நின்றார்.

திருஞானசம்பந்தர் ஒளிமிகுந்த முத்துச் சிவிகைமேல் வரும்பொழுது, முழுமதிபோல் முத்துக்குடை நிழற்றினார்கள். திருநீற்றின் ஒளிசிறந்த தொண்டர்கள் அவரைச் சூழ்ந்து துதித்தார்கள். துந்துபி முதலிய வாத்தியங்கள் கடல்போல் ஆர்த்தன. மறையவர்கள் வேதங்களை ஓதினார்கள். செந்தமிழ்க் காற்று முன்னே வந்து எதிர் கொண்டது. மண்ணும் விண்ணும் பன்னாள் புரிந்த புண்ணியத்தின் படையெழுச்சி போல் அக்காட்சியிருந்தது. இருளை மாய்க்க, ஞான மணி விளக்கு எழுந்தருளியது போல் இருந்தது அக்காட்சி.

அடியவர் முழக்கும் அரன்நாமம் குலச்சிறையார் செவியில் அமுதம்போல் தேங்கியது. அப்பொழுதே மண்மிசை வணங்கினார்.

அஞ்சலி குவித்த கரங்களும் தலைமேல்
அணைந்திடக் கடிது சென்றனைவார்

நஞ்சணி கண்டர் தந்திரு மகனார்
 உடன்வரு நற்றவக் கடலை
 நெஞ்சினில் நிறைந்த ஆர்வமுன் செல்லக்
 கண்டுநீள் நிலத்திடைத் தாழ்ந்து
 பஞ்சவர் பெருமான் மந்திரி தலைவர்
 பாங்குற அணைந்துமுன் பணிந்தார்.

கருணைபூத்த சம்பந்தர் தமது தாமரைக் கரங்களால் குலச்சிறையாரை எடுத்தார். வணங்கிய உடம்பும் மறைத்த வாயும் நிறைந்த அன்பும் உடையவராய் நின்றார் குலச்சிறையார். அவரை நோக்கிய சம்பந்தர், “அன்பரே! சோழர் பெருமான் குலமகளார்க்கும் உமக்கும் சிவபெருமான் திருவருள் பெருகும் நன்மை சிறப்பாக இருக்கின்றதோ?” என்று கேட்டருளினார்.

குலச்சிறையார் கூறுவார்:

“சென்ற காலத்தின் குற்றமில்லாத தன்மையும், இனிவரும் காலத்தின் சிறப்பும் காரணமாக இன்று தேவரீர் எழுந்தருளப் பெற்றதனால், என்றும் நாங்கள் திருவருளுக்கு உரியவரானோம். நன்றியின் வழியில் ஆழ்ந்த நாடும், நல்ல தமிழ் மன்னனும் உய்வு பெற்றுத் திருநீற்றின் ஒளியினில் விளங்கும் மேன்மையும் படைத்தனம்; தேவரீருடைய நல்வரவைக் கேட்ட மங்கையர்க்கரசியார் பெரிதும் மகிழ்ந்து பெறுதற்கரிய பெரும்பேறு பெற்றதாக எண்ணி அடியேனை வரவேற்கும் பொருட்டு அனுப்பினார்கள்.”

இவ்வாறு கூறிய குலச்சிறையார் மீண்டும் பார்மிசை வீழ்ந்து பணிந்தார்.

திருஞானசம்பந்தர் திருஆலவாயாகிய மதுரையம்பதி அடைந்ததில் எல்லையில்லா ஆனந்தம் அடைந்தார்.

“மங்கையர்க் கரசி வளவர்கோன் பாவை
 வரிவளைக் கைம்மட மானி

பங்கயச் செல்வி பாண்டிமா தேவி
 பணிசெய்து நாள்தொறும் பரவ
 பொங்கழ லுருவன் பூதநாயக னால்
 வேதமும் பொருள்களும் அருளி
 அங்கயற் கண்ணி தன்னொடும் அமர்ந்த
 ஆலவா யாவதும் இதுவே"

என்று பாடினார்.

திருஞானசம்பந்தர் திருக்கோபுரத்தைக் கண்டு
 தொழுது, குலச்சிறையாருடன் திருக்கோயிலுக்குள்
 சென்றார்.

அங்கம் எட்டினும் ஐந்தினும் அளவின்றி வணங்கிப்
 பொங்கு காதலின் மெய்மயிர்ப் புளகமும் பொழியுஞ்
 செங்க ணீர்தரும் அருவியுந் திகழ்தரு மேனி
 எங்கு மாகிநின் றேத்தினார் புகலியார் இறைவர்.

கண்கள் நீர் பொழிய, உரோமம் பொடிப்ப, காதல்
 வெள்ளம் கரை புரள நின்று போற்றி செய்தார்.

“அதோ, கருங்குழல்மீது கரமலர் கூம்பிய
 வண்ணமாக நிற்பவர் கோன்மகளார்” என்று மந்திரியார்
 ஞான சம்பந்தருக்கு மங்கையர்க்கரசியைக் காட்டினார்.
 திருஞான சம்பந்தர் பெருமகிழ்ச்சியுடன் அம்மையார்
 அருகில் சென்றார். மங்கையர்க்கரசியார் கண்கள் நீர்
 பொழியக் காழிவேந்தர் கழலில் வீழ்ந்தார். “யானும் என்
 பதியும் செய்த தவம் என்னே!” என்று கூறினார். “அம்மே!
 பர சமயத்துக்கு இடையில் இனிய திருத்தொண்டு புரியும்
 உம்மைக் காண வந்தோம்” என்றார் சம்பந்தர்.

அமைச்சர்பிரான் காட்டிய ஒரு திருமடத்தில்
 எழுந்தருளியிருந்தார் திருஞான சம்பந்தர்.

இருட்கூட்டம் திரண்டதுபோல் அன்றிரவு சமணர்
 கள் ஓரிடத்தில் கூடினார்கள். சிவனடியார்கள் மதுரை

மாநகருக்கு வந்ததையும், அவர்கள் ஓதும் பதிக ஓசையையும் கண்டும் கேட்டும் மனம் புழுங்கினார்கள். சிவனடியார் களுக்கு இடர் புரிய வேண்டும் என்று எண்ணினார்கள். அரசனிடம் சென்று, “மன்னர் பெருமானே! மதுரையில் இன்று சைவர்கள் வர, நாங்கள் கண்டுமுட்டு” என்று சமணர்கள் கூறினார்கள். சைவரைக் காண்பதே தீட்டு எனக் கருதி விரதம் இருப்பதே ‘கண்டுமுட்டு.’ ‘நான் கேட்டு முட்டு’ என்று கூறி உள்ளம் சிதைந்தான் பாண்டியன். “அவர்கள் யார்? எதன்பொருட்டு இங்கு வந்தார்கள்?” என்று கேட்டான் மன்னன். “வேந்தே! சோழ நாட்டிலே சீகாழியிலே ஈசனிடத்தில் ஞானம் பெற்றதாகக் கூறிக் கொண்டு ஒரு வேதியச்சிறுவன் பலரை அழைத்துக் கொண்டு முத்துச் சிவிகைமீது எங்களை வாதில் வெல்லுவதற்காக வந்திருக்கிறான்” என்று சமணர்கள் கூறினார்கள்.

சமணர்கள் கூறியதைக் கேட்ட மன்னனின் மனம் கொதித்தது. “அதற்கு நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்?” என்று கேட்டான்.

அஹிம்சை பேசும் சமணர்கள், “அரசே! அப் பாலன் தங்கியுள்ள மடத்தில் தீப்பிடிக்குமாறு மந்திரம் செபிக்க விரும்புகிறோம்” என்றார்கள்.

“அப்படியே செய்யுங்கள்” என்று கூறி அவர்களை அனுப்பிவிட்டுக் கவலையுடன் மலரணையில் படுத்திருந்தான் மன்னன். அப்போது மங்கையர்க்கரசியார் அங்கு வந்தார். மன்னர் பெருமான் பேசாது கவலையுடன் இருப்பதைக் கண்ட அவர், “இறைவரே! தாங்கள் உவகையின்றி உள்ளம் வருந்தியிருக்கும் காரணம் யாது?” என்று கேட்டார்.

“பெண்ணமுதே! காவிரி நாட்டிலிருந்து சங்கரன் அருள் பெற்ற ஒருவன் அடிகள்மாரை வாதில் வெல்லும்

பொருட்டு இங்கு வந்திருக்கிறான். அவனுடன் வெண் பொடி பூசும் தொண்டர்கள் வந்திருக்கின்றனர். அவர்களை அடிகள்மார் கண்டுமுட்டு; நானும் கேட்டு முட்டு. இதுதான் என் கவலைக்குக் காரணம்” என்றான்.

“மன்னர் பெரும! மனம் கலங்க வேண்டாம். தெய்வத் தன்மை கொண்டு வாதில் வென்றவர் பக்கம் நாம் சேருவோம்” என்று மங்கையர்க்கரசியார் கூறினார்.

ஞானசம்பந்தரிடம் ஈனர்கள் செய்யும் ஊனம் ஒன்று உண்டாகில், தானும் உயிர் துறந்து ஒழிதல் வேண்டும் என்று பாண்டிமா தேவியார் உறுதிபெண்டார்.

தவமென்னும் போர்வையைப் போர்த்துக்கொண்டு அவமே புரிந்த சமணர்கள், மந்திரத்தைச் செபித்துச் சிவநெறி வளர்க்க வந்தவர் திருமடத்தின் மீது தீயை ஏவினார்கள்.

ஆதிமந்திரம் அஞ்செழுத் தோதுவார் நோக்கும்
மாதிரத்தினும் மற்றை மந்திரவிதி வருமோ
பூதிசாதனர் மடத்தில் தாம்புனைந்த சாதனைகள்
சாதியாவகை கண்டமண் குண்டர்கள் தளர்ந்தார்.

ஆதி மந்திரமாகிய பஞ்சாக்கரத்தை ஒதுவோர் நோக்கும் திசையினும் ஏனைய மந்திரங்களின் செயல் செல்லுமோ? தாங்கள் செய்த செயல்கள் பலிக்காமற் போனதைக் கண்ட சமணர்கள் அலக்கணுற்றார்கள். இதனை மன்னன் அறிந்தால் நம்மை மதிக்கமாட்டான்; மதிக்காததோடு நமது வருவாய்களையும் தவிர்ப்பான் என்று எண்ணிப் பல்லாயிரம் அடியவர்கள் துயில் புரியும் திருமடத்துக்கு நெருப்புடன் நடு இரவில் சென்று தீ வைத்தார்கள். அப்பாதகர் புரிந்த செயல் வெளிப்படக் கண்ட பரிசனங்கள், அத்தீயை அவித்து, சம்பந்தரைத் தொழுது, நிகழ்ந்ததை அறிவித்தனர்.

திருஞானசம்பந்தர், “ஆ மாதவர் துயிலும் திருமடத் துக்குப் பாவிகள் பழுது செய்வதோ! மன்னவன் ஆட்சி முறையின் தவறே இதற்குக் காரணம். குடிகள் செய்த குற்றம் கொற்றவனைச் சேர்தல் என்பது அரசியல் முறையாதலால், செய்யனே! திரு ஆலவாய் மேவிய ஐயனே! பொய்யராம் அமணர்கள் இட்ட தீ பையவே சென்று பாண்டியற்காக” என்று பணித்துப் பைந்தமிழ்ப் பதிகம் பாடினார்.

செய்ய னேதிரு ஆலவாய் மேவிய
ஐயனே அஞ்ச லென்றருள் செய்யெனைப்
பொய்ய ராம்அமணர் கொளுவுஞ் கடர்
பையவே சென்று பாண்டியற் காகவே.

மன்னனிடம் தீயின் வெம்மை சேர வேண்டும் என்று ஞானசம்பந்தர் பணித்தது அருள்நெறிக்கு ஒவ்வமோ எனச் சிலர் கருதுவர். இவர்கள் மன்னனிடம் வெம்மை ‘பையச்’ செல்ல வேண்டும் என ஞானபோனகர் கூறியதைக் கவனிக்க வேண்டும். வெம்மை வேந்தனிடம் ‘மெல்லச் செல்லட்டும்’ என்கிறார் சம்பந்தர் பெருமான். ஒருவன் வேகமாக நடக்கும்போது நாம் ‘மெல்லப் போ’ என்று சொல்வதுபோல் ஆளுடைய பிள்ளைகளும் சொல்கிறார். அவர் தங்கியிருந்த திருமடத்துக்குத் தீயிட மன்னன் ஒப்பியதால், அவ்வாறு தீ வைத்தவுடன், அதற்கு இறைவனின் தண்டனையாக — அல்லது இயற்கையின் விதி போலவே வெம்மையானது வெகு வேகமாகப் பாண்டியனை நோக்கிச் சென்றது. அச் சமயத்தில் தாம் அருளாளரான சம்பந்தப் பெருமான் ‘வேகமாக — அவனை வதைக்காதே; மெல்லச் செல்’ என்று கட்டுப்படுத்தினார். இறைவன் தரும் தண்டனையை யாரும் முற்றிலும் மாற்ற முடியாதாகையால் அதன் உக்கிரத்தை ஓரளவு தணிக்க முன்வந்தார் தயாநிதி சம்பந்தர்.

பாண்டிமா தேவியாரது மங்கல நாளைப் பாது காக்கும் பொருட்டும், குலச்சிறையாரின் அன்பினை

மதித்தும், அபராதம் செய்த அரசன் நல்லறிவு பெற்றுச் சிவநெறியை அடைய வேண்டியிருந்தாலும், தீப்பிணியை 'பையவே செல்க' என்று பணித்தருளினார். அந்த வெந்தழல் வெப்பு நோயாகச் சென்று மன்னனைப் பற்றி வெதுப்பியது.

ஈமணருக்குத் துணை செய்த இருள் தொலையக் கீழ்க் கடலில் எழுந்தான் இரவி. பாதகர் செய்த தீமையைக் குலச்சிறையாரிடம் கேட்ட மாதேவியார் உள்ளம் குலைந்தார். 'தூயவரைத் தீயவர் நாட்டுக்கு வர்வழைத்த நாம் மாய்வதே நலம்' என்று துணிந்தார். பின்னர் அத் தீமை திருமடத்துக்கு அணுகவில்லை என்பதைக் கேள்வியுற்று மனம் தேறினார்.

வேந்தனுக்கு வெப்பு நோய் வந்ததைக் கேட்டுத் துணுக்கமுற்ற தேவியார், அரசனிடம் விரைந்து சென்றார். குலச்சிறையாரும் கொற்றவனிடம் குறுகினார்.

வெப்பு நோயால் வேந்தன் உடல் நடுக்குற்றான். அந்த வெம்மையால் அருகில் நின்றவரது உடம்பு காந்தியது. அனல் பெருகியது. ஆவி சுருகியது. உணர்வு பொன்றியது. ஒருவரும் நெருங்க முடியாது விலகினார்கள். இளம் வாழை இலைக் குருத்துக்களையும், இளந்தளிர்களையும் அருகில் வைத்தனர். அவைகளும் வெந்து கரித்துகளாயின. மருத்துவர்கள் திரண்டு வந்து தாம் கற்ற கலைகளின் சிகிச்சையனைத்தும் செய்தும் பயனில்லை. மன்னன் மதி மயங்கினான்.

சமணர்கள், "இது நாம் இரவில் செய்த செயலின் விளைவுபோலும்," என்று மருண்டு அரசனிடம் அணுகினார்கள். நோயின் மூலம் தெரியாத சமணர்கள் மயிற் பீலியைக் கொண்டு தாம் கற்ற மந்திரத்தை உச்சரித்து மன்னவன் உடம்பைத் தடவினார்கள். பீலியும் அதைச் சேர்ந்த பிரம்பும் சாம்பலாயின. அதனைக் கண்டு அதிசயித்த சமணர்கள், தமது கமண்டலங்களில் உள்ள

நீரை அள்ளி மன்னன் மீது தெளித்தார்கள். நெருப்பில் நெய் விட்டதுபோல் அது வெப்பத்தை மேலும் அதிகரிக்கச் செய்தது. அனற்கொழுந்துகள் பரந்தன. மன்னன் முன்னையினும் பன்மடங்கு துன்பமுற்றான், “ஒருவரும் இங்கு நில்லாமல் விலகிப்போங்கள்” என்று சமணர்களை நோக்கிக் கூவினான்.

பாண்டிமா தேவியார் பயந்து, மந்திரியாரை நோக்கி, “நம்மை உய்விக்க எழுந்தருளிய முத்தமிழ் விரகர்பால் இரவு சமணர்கள் செய்த தீங்கு இவ்வாறு மூண்டது போலும்” என்றார்.

“அன்னையே! புரமெரித்த புனிதருடைய அடிய வர்க்கு அறிவிதிகள் செய்த அபராதமே இதற்குக் காரணம். தீமை செய்த இவர்கள் இதனைத் தீர்க்க முற்பட்டால் நோய் கூடுமேயன்றிக் குறையாது” என்று அமைச்சர் கூறினார். மங்கையர்க்கரசியாரும் மந்திரியாரும் அரசனை வணங்கி, “அண்ணலே! சீகாழிப் பிள்ளையார் மதுரை மாநகருக்கு வந்துள்ளார். அவருக்கு அருகர் செய்த அநுசிதமே இவ் வெப்பு நோய்க்குக் காரணமாகும். அவர் அருளினாலே இது அகலும். தீய இப்பிணியேயன்றி பவப்பிணியும் தீரும்” என்று கூறினார்கள். மெய்யுணர்வளிக்கும் அவ்விருவரும் கூற, திருஞானசம்பந்தர் என்ற திருமந்திரம் பாண்டியன் செவியில் சென்ற மாத்திரத்தில் சிறிது அயர்ச்சி தீர்ந்தது. மானமிலாச் சமணர் செயலே நோய்க்குக் காரணம் என்றெண்ணிய மன்னன், “சைவ நீதிமறையவச் சிறுவர் வந்து அருள் செய்து இந்நோய் அகலுமேல் உண்மையை நான் அறிவேன்; அன்றியும் எனது வெப்பு நோயை நீக்கி வென்றவர் பக்கம் சேர்வேன்; அவரை இங்கு அழைத்து வாருங்கள்” என்றான்.

திருஞானசம்பந்தரை அழைத்து வர அமைச்சரும் அம்மையாரும் புறப்பட்டார்கள். பெண்மணிகள் சூழப்

பாண்டிமாதேவியார் பல்லக்கில் சென்றார். அவர்கள் திருமடம் சென்று சம்பந்தரைக் கண்டனர்.

ஞானத்தின் திருவுருவை
நான்மறையின் தனித்துணையை
வானத்தின் மிசையன்றி
மண்ணில்வரு மறைக்கொழுந்தைத்
தேனக்க மலர்க்கொன்றைச்
செஞ்சடையார் சீர்தொடுக்குங்
கானத்தின் எழுபிறப்பைக்
கண்களிப்பக் கண்டார்கள்.

கண்டவுடன் சமணர்கள் செய்த கொடுஞ்செயலை நினைந்தனர். கண்களில் அருவிபோல் பெருகியது! உரை குழறியது. உடல் நடுங்கியது. புவியில் விழுந்து புரண்டனர். துன்பக் கடலில் வீழ்ந்தோர் ஒருவரைக் கண்டு பிடித்தது போல் சம்பந்தரது சரணாரவிந்தங்களைப் பற்றிக் கிடந்தார்கள்.

“எம்பெருமானே! சமணர்கள் செய்த தீமை சென்று வேந்தனை வெப்பு நோயாகப் பற்றிக்கொண்டது. சமணர் பன்முறை முயன்றும் அவ்வெப்பு நீங்கவில்லை. தேவரீர் எழுந்தருளி வந்து மன்னவரின் உடற் பிணியையும், உயிர்ப் பிணியையும் அகற்றி எம்மையும் உய்வித்தருள வேண்டும்” என்று விண்ணப்பம் செய்து கொண்டார்கள்.

“அஞ்ச வேண்டா. எம்பெருமான் திருவருளால் சமணரை வாதில் வென்று வேந்தனுக்கு வெண்ணீறு அணிவிப்பேன்” என்று சம்பந்தர் அருளிச் செய்தார். அதனைக் கேட்டுப் “பெரும் பேறு பெற்றோம்” என்று கூறி இருவரும் மகிழ்ந்தனர்.

திருஞானசம்பந்தர் திருத்தொண்டர் கூட்டத்துடன் புறப்பட்டுத் திருக்கோயிலுட் சென்றார். “யான் வாது செய்யத் திருவுள்ளம்தானோ?” என்று எண்ணித்

திருப்பதிகம் பாடினார். இறைவருடைய திருவருளைப் பெற்ற பின், சிவிகை மீது எழுந்தருளினார். பாண்டிமா தேவி பல்லக்கில் பின்னே வந்தார். குலச்சிறையார் தொண்டர் குழாத்துடன் முன்னே சென்றார்.

சம்பந்தர் காவலன் அரண்மனைக்கு அருகில் வந்தார். ஆளுடைய பிள்ளையாரின் வரவைப்பற்றி அமைச்சர் முன்னே சென்று அரசனிடம் தெரிவித்தார். அப்பொழுதே அரசனின் துன்பம் சிறிது நீங்கியது. நவரத்தினங்கள் இழைத்த சிறந்த ஆசனம் ஒன்றைத் தலை மாட்டில் இடுமாறு பணித்த மன்னர், “அவரை எதிர் கொண்டு அழைத்து வாரும்” என்று அமைச்சரிடம் கூறினார்.

அரசனின் செயலைக் கண்டு அங்கிருந்த சமணர்கள் வருந்தினார்கள். “வேந்தர் பெருமானே! நமது சமயத்தைக் காக்கும் தன்மை இதுதானா? நோயைத் தீர்க்குமாறு அவருக்கும் எங்களுக்கும் கட்டளை இடுங்கள். நோய் அவரால் தீர்ந்தாலும் எங்களால் தீர்ந்ததாகவே கூறுங்கள். அப்பொழுதுதான் நமது சமயம் நிலைபெறும்” என்றார்கள்.

ஆனால் மன்னவரோ, “நான் அவ்வாறு வஞ்சனை யாகப் பொய் புகலமாட்டேன்” என்று கூறினார்.

திருஞானசம்பந்தர் அரண்மனை வாயிலில் சிவிகையை விட்டிறங்கினார். அமைச்சர் முன்னும், அம்மையார் பின்னும் வர அழகின் சிகரம்போல் எய்தினார். அவரை நோக்கிய மன்னன் மணிப்பீடத்தைக் காட்டினான். சம்பந்தர், அப்பீடத்தில் அமர்ந்தருளினார். சிவஞான மூர்த்தியின் திருவருட்பார்வையால் வெப்பு நோய் சிறிது நீங்கியது.

அண்ணலை நோக்கிய மன்னர் சம்பந்தருடைய பிறப்பிடம் முதலியவற்றை அவரிடம் வினவினார். ஆளுடைப் பிள்ளைகளும் உரியபடி உத்தரம் பகர்ந்தார்.

பொறாமையால் புழுங்கிய சமணர்கள், கண் சிவந்து காலை எழும் கதிரவனை நீல முகில் சூழ்ந்ததுபோல் சூழ்ந்தனர். வாது புரிய எண்ணித் தமது நூல்களை எடுத்துக் கூறிக் குரைத்தார்கள். அதனைக் கேட்ட சம்பந்தர், “உமது நூற் பொருளின் முடிவை உள்ளவாறு உரைமின்” என்று கூறியருளினார்.

உள்ளம் நடுங்கினார் மங்கையர்க்கரசியார். “இவரோ இளம்பிள்ளை. இவர்கள் எண்ணிலாதவர்கள் நின்று எதிர்க்கிறார்கள். உங்கள் நோய் தீர்ந்தபின் இவர்கள் வாது செய்யட்டும்” என்று மன்னவரை நோக்கிக் கூறினார்.

“பெண்ணே! நீ அஞ்ச வேண்டாம்” என்று மனைவியை நோக்கிக் கூறிய மன்னன், “வேறு வாதம் எதற்கு? எனக்கு உற்ற வெப்பு நோயை அருகர்களாகிய நீரும், சிவபெருமான் அடியாரும் தீர்க்க முயலுவீர். வெற்றியைப் பொறுத்து இரு திறத்தின் தெய்வத் தன்மையை நாம் தெளிவோம்” என்றான்.

சம்பந்தர் மங்கையர்க்கரசியாரை நோக்கி, “அம்மே! என்னைப் பாலன் என்று நீங்கள் அஞ்ச வேண்டாம். நிலையில்லாத சமணர்க்கு என்றும் நான் எளியனல்லேன்” என்று தோன்றத் திருப்பதிகம் பாடியருளினார்.

“வேந்தே! உமது உடம்பில் இடப்பாகத்தில் உள்ள நோயை நாங்கள் மந்திரித்துத் தீர்ப்போம்” என்று சமணர்கள் கூறினார்கள். தமது மந்திரத்தைக் கூறி மயிற் பீலியைக் கொண்டு தடவினார்கள். வெப்பு நோய் மென் மேலும் வளர்ந்து வருத்தியதேயன்றிக் குறையவில்லை. நோயின் வெம்மையைத் தாங்க முடியாத மன்னன் மறையவர் பெருமானை நோக்கினார்.

“திருவாலவாய்ப் பெருமான் திருநீறே மந்திரமும் மருந்துமாகித் தீர்க்கும்” என்று கூறிய சம்பந்தர்,

மந்திர மாவது நீறு வானவர் மேலது நீறு
கந்தர மாவது நீறு துதிக்கப் படுவது நீறு
தந்திர மாவது நீறு சமயத்தி லுள்ளது நீறு

செந்துவர் வாயுமை பங்கன் றிருவால வாயான் திருநீறே

என்று திருப்பதிகம் பாடித் திருவளர் திருநீற்றை மன்னவனின் வலப்பக்கத்தில் பூசினார். உடனே வெப்பு நீங்கிப் பூம்புனல் போல் குளிர்ந்தது. இடப்புறத்தில் மிக்க அழல் எழுந்து இருபுறத்து வெப்பும் ஒரு புறமாகி வாட்டியது. சமணர்களின் உடம்பும் குன்றியது. அவர் தருக்குக் குன்றியது; பீலி தீய்ந்தது; சதுரத் தன்மை மாய்ந்தது.

“நஞ்சு ஒரு புறமும், அமுதம் ஒரு புறமும் நின்றது போல் எனது உடம்பில் துன்பமும் இன்பமும் ஒருங்கே நின்றன, வஞ்சக அருகரே! வாதில் தோற்றுவிட்டீர்கள். என்னை விட்டு விலகிப் போங்கள்!” என்று சமணர்களை நோக்கி உரைத்த மன்னன், சம்பந்தரை நோக்கி, “பெருமானே! இடப்புறத்தில் என்னை வாட்டும் வெப்பு நோயையும் விலக்கி ஆட்கொள்ள வேண்டும்” என்று கூறித் தொழுதான்.

சம்பந்தர் கருணையுடன் திருநீறு கொண்டு ஒருமுறை தடவினார். பிணி நீங்கி மன்னன் உய்ந்தான்.

மந்திரியாரும் தேவியாரும் பெருமானின் திருவடிகளில் வீழ்ந்து, “பெருமை பெற்றோம்; இன்றே யாம் பிறந்தோம்; பிறவாத மேன்மையை மன்னர் பிரான் பெற்றார்” என்று கூறி மகிழ்ந்தார்கள்.

வெப்பு நீங்கி மன்னன், சமணர்களின் முன்னிலையில் ஞானசம்பந்தர் திருவடிமீது வீழ்ந்து, “அடியேன் உய்ந்தேன்” என்று கூறினான்.

இனிய கவி பாடிச் சுரநோயைத் தீர்த்த சம்பந்தரது திறத்தைக் கண்டு சமணர்கள் அனல்வாது, புனல்வாது செய்து வெல்லத் துணிந்தார்கள். “ஏட்டில் சமய

உண்மையை எழுதி நெருப்பிலிட்டு அது வேகாமல் இருக்க வைத்தாலே வெற்றியாகும்” என்றார்கள். அதற்கு மன்னனும் ஞானசம்பந்தரும் உடன்பட்டார்கள்.

பெரிய அவை கூடியது. அந்த அவைக்கு முன் மன்னன் ஆணையினால் நெருப்பை அமைத்தார்கள். சிவமே பொருள் என்று தெரிவிக்கும் திருமுறை நூலை எடுத்த திருஞானசம்பந்தர், கண்ணுதலே பரம்பொருள் என்று சென்னியில் வைத்துத் தொழுது, தமது திருக்கரத்தினால் விரித்து ஓர் ஏட்டைப் படித்தார். அது திருநள்ளாற்றுத் தலத்தின் தேவாரத் திருப்பாடலாக அமைந்தது. நம்மை ஆட்கொள்ளும் பரமராகிய சிவமே முதற்பொருள் என்று கூறித் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார். மன்னன் அவையில் உள்ளோர் அனைவரும் காணும்படி, சமணர் உள்ளம் வேக, அத்திரு ஏட்டை வெந்தழுவில் இட்டருளினார். ஞானசம்பந்தர் இட்ட ஏடு வேகாமல் பசுமையாகவே விளங்கியது.

அதனைக் கண்ட சமணர்கள், தமது சமய உண்மையை எழுதிய ஏட்டை நடுங்கிய உள்ளத்துடன் நெருப்பிலிட்டார்கள். பஞ்ச நெருப்பில் பட்டதுபோல் அந்த ஏடு சாம்பலாயிற்று. சைவ சமயமே உண்மைச் சமயம் என்பதைக் காட்ட அது கரி (சாட்சி) யாயிற்று. ஞானசம்பந்தர் தாம் இட்ட ஏட்டை எடுத்து எல்லோருக்கும் காட்டினார். அது முன்னையிலும் புதுமையாகவும், பசுமையாகவும், விளங்குவதைக் கண்டு யாவரும் அதிசயித்தனர். பின்னர் அதனைத் திருமுறையில் முன் இருந்தபடியே கோத்தருளினார். மன்னன் சமணரை நோக்கி, “நீங்கள் இட்ட ஏட்டினை எடுங்கள்” என்றான். அருகர் தீயினை அணுகினார்கள். அவர்கள் இட்ட ஏடு வெந்திருப்பதைக் கண்டு அஞ்சி நின்றார்கள். மன்னன் தண்ணீரை விட்டுத் தீயை அணைத்தான். சாம்பலையும்

கரியையுமே சமணர்கள் கண்டார்கள். அதை எடுத்துப் பிசைந்து தூற்றிப் பார்க்கலானார்கள்.

அதைப் பார்த்த மன்னன் எள்ளி நகையாடினான். “இந்தச் சாம்பலை இன்னும் தண்ணீரில் போட்டு அரித்துப் பாருங்கள். பொய்யை நிலை நாட்ட வந்த புல்லர்களே! ஏன் மானமின்றி நிற்கிறீர்கள்? போங்கள். வெப்பு நோய் தீர்க்க முடியாமல் தோற்றீர்கள். இப்போது அனல் வாது செய்து தோற்றீர்கள். இன்னும் நீங்கள் தோல்வியை ஒப்புக் கொள்ளவில்லையா?” என்று கேட்டான்.

“முன்னே இருமுறை வாது செய்தோம். இன்னும் ஒருமுறை செய்தால் மும்முறையாகும். ஆகவே இனி ஒன்றினால் ஆராய்வோம்” என்று தோற்பதிலும், ஆசை தணியாத சமணர்கள் கூறினார்கள்.

சம்பந்தர் சமணரை நோக்கி, “இனி வேறு என்ன வாது செய்வோம்?” என்று கேட்டார்.

நீரும் நாங்களும் தத்தம் சமயம் பொருளை எழுதி ஏட்டினை ஓடும் நீரில் இடவேண்டும். இட்ட ஏடு நீர் போன வழியே ஓடாது. நீரோட்டத்தை எதிர்த்து நிற்குமானால், அச்சமயமே உண்மைச் சமயம்” என்று சமணர்கள் கூறினார்கள்.

நல்லது, அவ்வாறே செய்வோம் என்று சம்பந்தர் கூறியருளினார்.

“இந்த வாதில் தோற்றால் தோற்றவர் என்ன செய்வது?” என்று குலச்சிறையார் கேட்டார். கோபமும் பொறாமைமும் கொண்ட சமணர்கள், “வாதில் நாங்கள் அழிவோமாயின், எம்மை இந்த மன்னன் கழுவினில் ஏற்றட்டும்” என்று கூறினார்கள்.

ஞானசம்பந்தர் பீடத்தினின்றும் இறங்கி அழகிய முத்துச் சிவிகைமீது ஏறி, வைகைக் கரை சென்றார்.

மன்னன் புரவிமீது ஏறிச் சென்றான். உண்மை உணராத சமணர்கள் மயக்கத்தின்மீது ஏறிச் சென்றார்கள். இவ்வாறு திருஞானசம்பந்தர் திருவீதியில் எழுந்தருளி வரக்கண்ட பெண்மணிகளும், ஆடவர்களும், “வேந்தன் வெப்புத் தீர்த்த சுந்தரமூர்த்தி இவர்” என்று பலவாறு பேசினார்கள். எல்லோரும் வைகை ஆற்றை அடைந்தார்கள். “பிள்ளையாரும் அருகரும் ஏடுகளை நீரில் இடுக” என்று மன்னவன் கூறினான்.

சமணர் ஏட்டில் தமது மந்திரமாகிய ‘அஸ்தி நாஸ்தி’ என்றதனை எழுதி ஏட்டினை ஓடும் நீரில் விடுத்தார்கள். அது விரைந்து கடலை நாடிச் சென்றது. ஆற்றிலே ஓடும் ஏட்டைத் தொடர்ந்து அருகரும் ஓடினார்கள். அந்த ஏடு அவர் கைக்கேயன்றிக் கண்ணுக்கும் எட்டாமல் அவர்களைக் காட்டாற்றில் விடுத்துச் சென்றது. அருகர்கள் அஞ்சி மீண்டு வந்து நின்றார்கள்.

ஞானசம்பந்தரின் திருக்கரத்தால் தீண்டப்பெற்று புண்ணியத் திருநீறு பூசப்பெற்ற பாண்டியன் பண்டை வினை முழுவதும் நீங்கப்பெற்று, முதல்வனை அறியும் தன்மை எய்தினான். ஆதலினாலே திருஞானசம்பந்தர் வேந்தனையும் வாழ்த்தித் திருப்பாசரம் பாடலானார்:

வாழ்க அந்தணர் வானவ ரானினம்
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனும் ஓங்குக
ஆழ்க தீயதெல்லாம் அரன் நாமமே
சூழ்க வையகமுந் துயர் தீர்க்கவே.

இத் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளிப் பலரும் அறிய எழுதி அந்தத் திரு ஏட்டினைத் தமது திருக்கரத்தினால் வையை ஆற்றில் இட்டருளினார். மாதவர் மனம் பிறவியாற்றில் எதிரேறுவது போல் சம்பந்தர் இட்ட திரு ஏடு வையையாற்றில் நீரைக் கிழித்துக்கொண்டு பிரவாகத்துக்கு எதிராக முன்னேறிச் சென்றது. “எல்லாப் பொருளும்

சிவமே” என்று எழுதும் ஏட்டில், ‘வேந்தன் ஓங்குக’ என்று பாடியருளியதனால், திருவளர் மார்பன் அநபாயச் சோழனுடைய சிறந்த வளையாத செங்கோலைப் போல் பாண்டிய மன்னவனின் கூன் நிமிர்ந்தது.

ஏடு எதிரேறிச் சென்றபோது இமையவர் மலர் மழை பொழிந்தார்கள். அரசன் அற்புதமுற்று நின்றான். சமணர்கள் அஞ்சி அஞ்சலி செய்து நின்றார்கள். காற்றிலும் கூடிய வேகக் குதிரை மீது ஏறிக் குலச்சிறையார் திரு ஏட்டினை எடுக்கச் சென்றார்.

இளமைமிக்க மறைச் சிறுவர் ஏடு நிற்கும் பொருட்டுத் திருப்பதிகம் பாடியருளினார். சிவபெருமான் திருக் கோயிலின் புறத்தே நீர் நடுவே சென்று அத்திரு ஏட்டினை எடுத்துக் கொண்டார்.

நீதி வழுவாத மன்னன் மந்திரியாரை நோக்கி வாதில் தோற்ற இச் சமணர்கள், முன்னம் ஞானசம்பந்தர் அடியார் குழாத்துடன் தங்கியிருந்த திருமடத்தில் தீங்கிழைத்தார்கள். ஆதலின் இவர்கள் ஒப்புக்கொண்டபடி கழுவில் ஏற்றி அரச நீதியை நிலை நிறுத்துக என்றான். அரச நீதியில் குறுக்கிடாது சம்பந்தர் திருவருளைச் சிந்தித்திருந்தார். ஞானமாதவத் திருமடத்தில் தீ வைத்த எண்ணாயிரம் சமணர்களையும் குலச்சிறையார் கழுவில் ஏற்றினார்.

மதுரையில் உள்ள எல்லா மாந்தர்களும் திருநீறு அணிந்து, புனிதர்கள் ஆனார்கள். திருநீற்றின் ஒளி எங்கும் வீசியது. திருநெறி எங்கும் ஓங்கியது. திருஞானசம்பந்தர் இறைவனை வணங்கச் சிவிகையூர்ந்து திருக்கோயிலுக்குச் சென்றார். மன்னவனும் மங்கையர்க்கரசியாரும் உடன் சென்றார். ஞானசம்பந்தர் திருக்கோயில் முன் சென்று சிவிகை விட்டிறங்கி, கண்கள் நீர் பொழியக் கரமலர்கள் சிரமிசை குவிய உட்சென்று பாடினார்.

“கூடற்பெருமானே! சமண மாயையில் மயங்கிய அடியேனது பிணியைத் தணித்து ஆட்கொள்ளும் ஆளுடைய பிள்ளையாரை அளித்தருளினீர். உமது கருணையின் பெருமையை என்னென்று புகழ்வேன்”, என்று மன்னன் துதித்தான்.

சீகாழியில் உறைகின்ற சிவபாத இருதயர் திருமகனாருடைய செயலை அறிவதற்கு ஆவல் கொண்டார். அதனால் மதுரையை நோக்கிப் புறப்பட்டார். பாண்டி நாட்டையடைந்த அவர், மதுரை மாநகரிற் புகுந்து சொக்கலிங்கப் பெருமானையும், அங்கயற் கண்ணம்மையாரையும் வழிபட்டு மகிழ்ந்தார். பின்னர் சம்பந்தர் இருக்கும் இடத்தை வினாவித் திருமடத்தைச் சார்ந்தார். திருமடத்தில் உள்ள அடியார்கள் தந்தையார் வரும் செய்தியைத் திருஞானசம்பந்தரிடம் தெரிவித்தார்கள். சம்பந்தர் உள்ளம் உவந்து எதிர்கொள்ள வந்தார். சிவபாத இருதயர் தொழுதுகொண்டே மடத்தில் நுழைந்தார். சம்பந்தர் அவரை எதிர் தொழுது வரவேற்றார். தோணியப்பரை நினைந்து உருகினார். இனிய திருப்பதிகம் பாடிப் பணிந்தார்.

47. சென்றவிடமெல்லாம் சிறப்பு

பாண்டி நாட்டிலேயுள்ள பிற தலங்களை வணங்க வேண்டும் என்று விரும்பிய திருஞானசம்பந்தர், ஆலவாய் அமர்ந்தருளும் நீலகண்டரைத் தொழுது ஆரா அன்புடன் புறப்பட்டார். பாண்டிய மன்னரும் அவர் தேவியாரும், அமைச்சரும் கண்ணீர் சொரிந்து, திருஞானசம்பந்தரைப் பிரிய மாட்டாதவர்களாய் உள்ளம் உருகினார்கள்.

இன்றைய மதுரை, ராமநாதபுரம், நெல்லை மாவட்டங்களிலுள்ள புனிதப் பதிகளையெல்லாம் வணங்கிப் பதிகம் பாடினார் பாலறாவாயர்.

இராமேசுவரத்தில் இருந்தபடியே ஈழ நாட்டில் உள்ள திருகோணமலை, திருக்கேதீச்சுரம் என்ற தலங்களை உணர்வினால் கண்டு பணிந்து, செந்தமிழ்ப் பதிகம் பாடிப் போற்றினார். குலச்சிறை நாயனார் அவதரித்த ஊராகிய மணமேற்குடி சென்றார்.

சிவபெருமான் திருவருளால் ஓடம் எதிர்க்கரையை அடைந்தது. அடியவர்களுடன் ஓடத்தை விட்டிறங்கிய ஆளுடைய பிள்ளையார், திருக்கொள்ளம்பூதூர் திருக்கோயிலுட் சென்று மதிவளர் சடையமலனை வணங்கினார்.

மதுரையில் அனல் வாதின்போது பாடிய பதிகம் நள்ளாற்றின் பதிகமாதலின் திருநள்ளாற்றுக்குச் சென்று வணங்கி, 'பாடகமெல்லாம்' என்ற பைந்தமிழ்ப் பதிகம் பாடி வழிபட்டார்.

திருத்தெளிச்சேரி சென்று எந்தையார் இணையடியை வந்தித்துச் செல்லும்போது, இடையில் பௌத்தர்களுடைய நகரமாகிய 'போதி மங்கை' எதிர்ப்பட்டது. சின்னம், காளம் முதலியவைகள் 'பரசமய கோளரி வந்தார்' என்று ஊதின. திருஞானசம்பந்தர் வரவையும் அதனால் உண்டாகும் ஆரவாரத்தையும் அறிந்து பௌத்தர்கள் அழுக்காறு கொண்டனர். தங்களுக்குள் கல்வியில் மிக்க புத்தநந்தி முதலியவர்களிடம் சினந்து செப்பினார்கள். புத்தநந்தி, பௌத்தர் குழாங்களுடன் சிவனடியார்களை நோக்கிச் சென்றான். "எம்மை வாதில் வென்ற பின்னரன்றோ நீங்கள் சின்னங்கள் ஊத வேண்டும்?" என்று அவர்களிடம் கொதித்துக் கூறி அவைகளை விலக்கினான். அடியார்கள் ஞானசம்பந்தரை வணங்கி நிகழ்ந்ததை விண்ணப்பித்துக்

கொண்டார்கள். அதனைக் கேட்ட சம்பந்தர், “புத்த நந்தி வாது செய்யப் புகும்போது அவனது பொய்ம்மை வெளியாகும்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

தேவாரத் திருப்பதிகங்களையெல்லாம் எழுதுகின்ற சம்பந்தசரணாலயர் என்ற ஆளுடைய பிள்ளையாரின் அடியார் முன்னே சென்று பாடினார்.

புத்தர் சமண கழுக்கையர் பொய்கொளாச்
சித்தத் தவர்கள் தெளிந்து தேறின
வித்தக நீறணி வார்வி னைப்பகைக்
கத்திர மாவன அஞ்செ முத்துமே.

என்ற திருப்பாடலை ஒதி, “இப் புத்தனுடைய தலை உருண்டு விழும்படி இடி விழக்கடவது” என்றார். நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கூறியது மறைமொழியாம். ஆதலின், உடனே புத்தநந்தியின் தலையில் இடி விழுந்தது. அவன் அழிந்தான். புத்தர் கூட்டம் அஞ்சி அகன்று ஓடியது.

இந்த அதிசயத்தை அடியார்கள் ஆளுடைப் பிள்ளையாரிடம் கூறினார்கள். “நிகழ்ந்தது சரி” என்று அடியார்களை ‘ஹர ஹர’ என்று முழக்குவித்தருளினார். அஞ்சியகன்ற பௌத்தர்கள், மீண்டும் ஒருங்குகூடி, “இது வஞ்சனையோ? சைவ சமயத்து உண்மையோ?” என்று மருண்டு, “நீங்கள் எம்முடன் மந்திரவாதமின்றித் தருக்கவாதம் புரிய வம்மின்” என்று கூறிக்கொண்டு, தங்களில் நன்கு கலை பயின்ற சாரிபுத்தனை முன்கொண்டு வந்து எதிர்த்தார்கள்.

முன்பு புத்த நந்தியின் தலையை இடியினால் பொடிபடுத்திய சம்பந்த சரணாலயர் ஞானசம்பந்தரைத் தொழுது முன் சென்றார். சாரிபுத்தனுடன் தருக்கமுறையில் வாதிட்டு அவனையும் அவனுடன் வந்த மற்ற புத்தர்களையும் வாதில் வென்றார். தோல்வி எய்திய சாரிபுத்தன் முதலிய பௌத்தர்கள் தமது சமயம்

பொய்ம்மை என்று தெளிந்து, மெய்ம்மையாகிய சைவ நெறியினைச் சாரும் பொருட்டுத் திருஞான சம்பந்தருடைய திருவடிகளை வணங்கினார்கள். அத்தனை பேரும் சைவர்களாகி உய்வு பெற்றார்கள்.

ஞானசம்பந்தர் திருத்தொண்டர்குழாத்துடன் முத்துச் சிவிகையூர்ந்து பாண்டி நாட்டைக் கடந்து சோழ நாட்டை அடைந்தார். முள்ளிவாய்க்கரை என்ற ஊரின் ஆற்றில் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது. தேக்கும், சந்தனமும், அகிலும் அந்த வெள்ளத்தில் அடித்துச் செல்லப்பட்டன. ஓடக்கோல் நிலைபெறாமல் ஓடங்களைக் கரையில் நிறுத்திவிட்டு ஓடக்காரர்கள் சென்றுவிட்டார்கள். மக்கள் அக்கரை கடந்து செல்ல முடியாமல் இருந்தனர். திருக்கொள்ளம்பூதூர் என்ற தலம் எதிரே தோன்ற அங்கு சென்று சிவபெருமானை வழிபட வேண்டும் என்று ஞானசம்பந்தர் எண்ணினார். உடனே ஓடத்தின் கட்டை விரைவாக அவிழ்த்துச் சிவனடியார்களை அதிலே ஏற்றிக் கொண்டார். ஞானசம்பந்தரும் அத்தோணியில் ஏறி நற்றமிழ்ப் பதிகம் பாடினார்.

கொட்டமே கமழுங் கொள்ளம் பூதூர்
 நட்ட மாடிய நம்பனை யுள்கச்
 செல்ல வந்துக சிந்தை யார்தொழ
 நல்கு மாறருள் நம்பனே !
 ஓடம் வந்தணையுங் கொள்ளம் பூதூர்
 ஆடல் பேணிய அடிகளை யுள்கச்
 செல்ல வந்துக சிந்தை யார்தொழ
 நல்கு மாறருள் நம்பனே.

திருநாவுக்கரசர் திருப்பூந்துருத்தியில் திருத்தொண்டு செய்துகொண்டு அமர்ந்திருப்பதை அறிந்தார் சம்பந்தர். திருப்பூந்துருத்திக்கு அருகில் வந்தருளினார். இங்கேதான்

சம்பந்தர் அறியாமல் அப்பரே அவரது சிவிகையைத் தாங்கி வந்தார்.

பாண்டி நாட்டில் சைவம் மீண்டும் தழைத்ததைச் சம்பந்தர் கூறியருளினார். அப்பரடிகள் பெரிதும் மகிழ்ந்து சம்பந்தரின் பாதம் பணிந்து, “சைவம் என்னும் பயிர் தழைக்க தேவரீர் வேலியாக விளங்குகின்றீர்” என்று புகழ்ந்தருளினார். சம்பந்தரோ மங்கையர்க்கரசியின் மாண்பும் அன்புமே இதற்குக் காரணம் என்றார். திருநாவுக்கரசர் மதுரைக்குப் புறப்பட்டார். சம்பந்தர் தோணியப்பரைக் காணும் காதலுடன் புறப்பட்டார்.

சைவத்தின் அருங் காவலராக வென்றுவரும் தமது ஊர்ப் பிள்ளையைச் சீகாழியில் உள்ள அன்பர்கள் அனைவரும் எதிர்கொண்டு போற்றினார்கள். சம்பந்தர் உடலும் உள்ளமும் உருகத் தன்னையாண்ட அன்னையும் அப்பனுமாகிய தோணியப்பரைத் தொழுது பாடினார்.

அப்பர் பெருமான், தொண்டை நாட்டில் உள்ள திருக்கச்சியம்பதியின் பெருமைகளைக் கூறியிருந்ததால், அங்கு சென்று இறைவரைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்ற விருப்பம் சம்பந்தருக்கு எழுந்தது. தோணியப்பரைத் தொழுது விடை பெற்றார். தந்தையாரும் அவருடன் செல்லத் துணிந்தார். தாதையரை நோக்கி, “தாங்கள் இங்ஙனமே இருந்து சிவ வேள்வி செய்துகொண்டு, கழுமலக் கடவுளைக் கை தொழுதுகொண்டு இருங்கள்” என்று கூறி விடை கொடுத்து, தொண்டை நன்னாட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டார் ஆளுடைப் பிள்ளை.

வரும் வழியில் நினைக்க முத்தியளிக்குந் திருவண்ணாமலையைக் கண்டவுடன் சிவிகையினின்றும் இறங்கி, மண்மிசை வீழ்ந்து பணிந்தார். விண்ணருவி எனக் கண்ணருவி பொழிய மெய் சிலிர்த்து, உள்ளங்குழைந்து பாடினார்.

பின்னர் அண்ணாமலையாரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு கார்டும் மலையும் கடந்து, தொண்டை நாட்டையடைந்தார். செய்யாற்றங்கரையில் உள்ள திருவோத்தூர் என்னும் திருத்தலத்தைச் சார்ந்தார். தேவர்கட்கும் முனிவர்கட்கும் ஒத்து எனும் வேதம் அளித்த பெரும்பதி அது.

அத்தலத்தில் திருஞானசம்பந்தர் அமர்ந்திருந்தபோது சமணர்களால் அலக்கணுற்ற ஒரு தொண்டர் வந்து பிள்ளையாரது திருவடிகளைப் பணிந்தார். “வெம்பந்த மகற்றும் சம்பந்தப் பெருமானே! அரனார் பொருட்டு அடியேன் வைத்து வளர்த்த பனை மரங்கள் யாவும் ஆண்பனையாகவேயமைந்து காய்த்தல் இன்றி நிற்கின்றன. அது கண்டு சமணர்கள் அடியேனைப் பழித்து நகைக்கின்றார்கள். இந்த ஆண்பனை காய்க்கும் தன்மை உம்மால் நிகழுமோ? என்று ஏளனம் செய்கிறார்கள். தேவரீர் இதற்கு ஓர் பரிகாரத்தைச் செய்தருள வேண்டும்” என்று கூறினார்.

ஞானசம்பந்தர் உடனே எழுந்து, எம்பெருமான் திருக்கோயிலுள் சென்று திருப்பதிகம் பாடியருளினார்.

குரும்பை ஆண்பனை யீன்குலை யோத்தூர்
அரும்பு கொன்றை அடிகளைப்
பெரும்புலியுள் ஞான சம்பந்தன் சொல்
விரும்பு வார்வினை வீடே.

அந்த ஆண்பனைகள் யாவும் பெண் பனைகளாகிப் பூத்துக் காய்த்துக் கனிகளை உதிர்த்தன. அதனைக் கண்டார் அனைவரும் அதிசயமடைந்தனர். தென்னாட்டிலேயே சமணர்களது குற்றத்தை அறுத்த புகலி வேந்தரது திருவருட் செயலைக் கண்ட சமணர்கள் அஞ்சி அந் நாட்டை விட்டு அகன்றார்கள். சில சமணர்கள் தங்கள் குண்டிகைகளை உடைத்தெறிந்துவிட்டு சைவ சமயம் சார்ந்து சிவ பெருமானைப் போற்றி உய்ந்தார்கள். ஞானசம்பந்தர்

திருவாக்கில் பெற்றதனால், அப்பனைகளும்
காலாந்தரத்தில் சிவத்தைச் சேர்ந்தன.

திருப்பதிகள் பல சென்று வணங்கித் திருக்கச்சியம்
பதியை அடைந்தருளினார் பாலறாவாயர். காசியின் மீறிய
காஞ்சி மாநகரவாசிகள் ஞானசம்பந்தரின் நல்வரவைக்
கேட்டு உள்ளம் உவந்து உபசரித்தனர். மங்கல விளக்கு
வைத்துப் பல்லியங்கள் முழங்க வந்து எதிர்கொண்டார்கள்.
ஆளுடைய பிள்ளையார் முத்துச் சிவிகையினின்றும்
கீழிறங்கி ஏகாம்பரநாதருடைய திருக்கோயிலுட் சென்று
தயாபரனைக் கண்ணாரக் கண்டு களிகூர்ந்தார். கச்சித்
தலத்திலேயே விளங்கும் திருக்கச்சி நெறிக் காரைகாடு, திரு
அநேக தங்காவதம், திருக்கச்சி மேற்றளி என்னும் புண்ணியத்
தலங்களை வணங்கினார். இவ்வாறாகச் சில தினங்கள்
கச்சியில் தங்கியிருந்தார். பின்னர் பாலாற்றின் வடகரை
வழியாகப் பழையனூர் திருவாலங்காட்டுக்கு அருகிற்
சென்று அத்திருத்தலம், இம்மையிலே யாவரும் காணக்
காரைக்கால் அம்மையார் தலையினாலே நடந்த திருத்தலம்
ஆதலினால் ஞானசம்பந்தர் தமது காலால் மிதிக்க அஞ்சி,
அதற்கு அருகில் உள்ள ஓர் ஊரிலே அன்றிரவு பள்ளி
கொண்டருளினார். திருஆலங்காட்டில் எழுந்தருளிய
நீலகண்டப் பெருமான் நடு இரவில் ஞானசம்பந்தர்
கனவில் தோன்றி, “நம்மைப் பாடுவதற்கு மறந்தனையோ?”
என்று அருளிச் செய்தார். உடனே சம்பந்தர் விழித்தெழுந்து,
இறைவருடைய இன்னருளைத் துதித்துப் பாடினார்.

துஞ்ச வருவாரும் தொழுவிப்பாரும் வழுவிப் போய்
நெஞ்சம் புகுந்தென்னை நினைவிப்பாரு முனைநட்பாய்
வஞ்சம்படுத் தொருத்தி வாணாள்கொள்ளும் வகைகேட்
டஞ்கம் பழையனூர் ஆலங்காட் டெம்மடிகளே.

திருக்காளத்தியைச் சேர்ந்தார் திருஞானசம்பந்தர்.
காளத்தி மலையைக் கண்டவுடன் கண்ணப்ப நாயனார்

திருத்தொண்டு புரிந்த அரிய அன்பைப் புகழ்ந்து திருப்பதிகம் பாடினார். காளத்தியப்பரைக் கண்டு கண்கள் கொண்டு கும்பிட்ட பயன் காண்பார்போல் கண்ணப்பரைத் தொழுதார்.

காலங்கள் தோறும் காளத்தியப்பரைத் தரிசித்துக் கொண்டு அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும்போது, வடதிசையிலும் மேல்திசையிலும் தமிழ் வழக்கு இல்லாமையால் அங்கிருந்தபடியே உத்தர கைலாசம், திருக்கேதாரம், திருக்கோகர்ணம், திருப்பருப்பதம், இந்திரநீலப் பருப்பதம் முதலிய அரிய தலங்களில் உள்ள இறைவரை அகக் கண்ணால் கண்டு அருந்தமிழ் மாலை சாத்தினார். சில நாள் தங்கியிருந்த பின்னர் அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் திருவேற்காடு, திருவலிதாயம் முதலிய தலங்களுக்குச் சென்று வணங்கிக்கொண்டு, மிகவும் புனிதம் தங்கிய திருவொற்றியூரை அடைந்தார். அங்கு எழுந்தருளியுள்ள எழுத்தறியும் பெருமானைக் கண்ணாரக் கண்டு தலையாரக் கும்பிட்டு, வாயாரப் பாடி, பதிகம் கூறி எழுந்தருளியிருந்தார்.

48. பூம்பாவை

திருவொற்றியூருக்குத் தெற்கே திருமயிலாப்பூர் என்ற திருத்தலம் விளக்கமாக இருந்தது. அங்கு வணிகர் குலத்தில் தோன்றியவர் சிவநேசர். அவர் பல மரக்கலங்களைக் கடல் மீது அனுப்பிப் பெருவணிகம் புரிந்து வந்தார். அளவற்ற நிதிகளுக்குத் தலைவரான அவர் அளகேசனைப் போல் பெருமையுடன் இருந்தார். அவர் பொய்ம்மையகற்றி மெய்ம்மையறிந்து சிவபதமே நினைக்கும் திருவுடையார். அடியார்களுடன் உள்ளம் உருகி உவகையுறுவார்.

திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் சீர்காழியிலே உமா தேவியார் அருளிய சிவஞானப்பாலை உண்டதையும், சமணம், பௌத்தம் முதலிய புறச் சமயங்களைக் களைந்து, சிவ சமயத்தை நிலை நாட்டுவதையும் கேட்டுக் கழிபேருவகையுற்றார். இரவும் பகலும் திருஞானசம்பந்த ருடைய திருவடியை அயராது தியானித்து வந்தார்.

சிவநேசருக்கு எல்லாப் பேறுகளும் பொருந்தி யிருந்தும் மகப்பேறு இல்லாதிருந்தது. அவர் பல தான தருமங்களும் தவமும் புரிந்தார். பல்லாயிரம் சிவனடியார் களுக்கு உணவு, உடை வழங்கி வழிபாடு புரிந்தார்.

சிவநேசர் செய்த தவப்பயனால், அவருடைய மனைவியார் கருவுற்று, திருமகளைப் போன்ற ஒரு பெண் மகவைப் பெற்றெடுத்தாள். சிவநேசர் எல்லையில்லாத நிதிகளை வாரி வாரி வறியவர்க்கு வழங்கினார். மறை விதி-வழுவாமல் சடங்குகள் யாவும் செய்து, பூவில் வாழும் பொன்போல் விளங்கும் அக்குழவிக்குப் பூம்பாவை என்று பெயர் சூட்டினார்.

மின்னற் கொழுந்து போன்ற அத்திருமகள் அழகின் சிகரமாக விளங்கி இனிது வளர்ந்தாள். ஏழு ஆண்டுகள் நிரம்பிய பேதை மகளிருடன் கூடி அம்மானை, பந்து, கழங்கு முதலிய ஆட்கள் புரிந்தும், திருவீதியில் சிறு வீடு கட்டியும், ஊசலாடியும், பாவைகளுக்குப் பாலூட்டியும், விளையாடுவாளாயினாள். மகளது அருங்குணங்களைக் கண்டு களித்த தந்தையார், “இவளை மணந்து கொள்பவன் எனது முடிவில்லாத செல்வம் முழுவதற்கும் உரியவ னாவான்” என்று கூறினார்.

திருஞானசம்பந்தர் பாண்டியநாடு சென்று சைவத்தை நிலை நிறுத்திய வெற்றியைக் கேள்வியுற்றுச் சிவநேசர் அளவிலா மகிழ்ச்சியுற்றார். “காழி வேந்தராம் கவுணியார் பெருமானுக்கு அடியேன் எனது மகளையும்

செல்வத்தையும் என்னையும் தந்தேன்" என்று மக்களறியக் கூறினார்.

கற்றம் நீடிய கிளையெலாம் சூழ்ந்துடன் கேட்பக்
கற்ற மாந்தர்வாழ் காழிநா டுடையவர்க் கடியேன்
பெற்றெடுத்த பூம்பாவையும் பிறங்கிய நிதியும்
முற்றும் என்னையும் கொடுத்தனன் யான்என்று
மொழிந்தார்.

சிவநேசரின் திருமகள் பூம்பாவை ஒருநாள் கன்னி மாடத்தின் அருகில் உள்ள நந்தவனத்தில் சேடியருடன் சென்று மலர் கொய்தாள். சிவநேசர் ஆர்வம் மிகுதியால் அளித்தாரேயன்றி, ஞானமுண்ட பிள்ளையாருக்கு இது பொருந்தாதென்ற நியதி ஒரு பாம்புருக்கொண்டு சென்றது போல், கொடிய நாகம் ஒன்று மாதவிப்பந்தரில் மறைந்து வந்து, மலர் கொய்து கொண்டிருந்த பூம்பாவையின் விரலில் நான்கு பற்களும் பதியத் தீண்டி விடம் உகுத்துப் படம் விரித்து ஆடி அகன்றது. தீயில் விழுந்த மலர் மாலை போல் மங்கை மயங்கி விழுந்தாள். அம்மாதரசைப் பாங்கிமார்கள் தாங்கிவந்து மலர்ப் பள்ளிமேற் சாய்த்தார்கள்.

சிவநேசர் ஆறாத் துயரமுற்றார். விடத்தையகற்றவல்ல வித்தகர் பலர் வந்தனர். மந்திரம், மருந்து, தியானம், பாவகம் முதலியவைகளைத் தனித்தனியே செய்தார்கள். அவ்விடம் ஒன்றாலும் அகலாது ஏழாம் வேகத்தை எய்தியது. 'இது விதியின் செயல்' என்று அவர்கள் கூறி உள்ளம் நொந்தார்கள். சிந்தை நொந்து அயர்ந்த சிவநேசர், செய்வது வேறு யாது என்று அறியாமல், "இத் திருமகளின் விடத்தை விலக்குவோருக்கு அளவற்ற நிதி தருவேன்" என்று பறையறைவித்தார். அரசர்களிடம் உள்ள மருத்துவர்களும், முதிர்ந்த அநுபவசாலிகளும் வந்து மூன்று நாட்கள் வரை முயற்சி செய்தும் விடம் தீரப் பெறாது அதிர்ச்சியுற்று அகன்றார்கள்.

இவள் திருஞானசம்பந்தருக்கு உரியவள் என்று செப்பியதனால், இவளைப் பற்றி வருந்துவதற்கில்லை என்று மனம் தேறினார் சிவநேசர். பூம்பாவையின் உயிர் துறந்த உடலைச் சுட்டு எலும்பையும் சாம்பலையும் ஒரு குடத்தில் நிரப்பினார். அதனைக் கன்னி மாடத்தில் ஒரு பீடத்தில் வைத்து, பொன்னும் அணிகளும் புனைவித்தார். பட்டுடைகள் சாத்தித் திருஞானசம்பந்தரையே தியானித்துக் கொண்டிருந்தார். நாள்தோறும் மாலை, சந்தனம் முதலியவைகளைத் தவறாமல் அதற்குப் புனைந்தார்.

திருஞானசம்பந்தர் திருவொற்றியூரில் வந்து தங்கியிருப்பதைச் சிலர் சிவநேசரிடம் கூறினார்கள். அவ்வாறு கூறியவர்களுக்கெல்லாம் செம்பொன் வழங்கி மகிழ்ச்சியுற்ற சிவநேசர் திருமயிலாப்பூரிலிருந்து திருவொற்றியூர்வரை நடைப்பந்தர் இடுவித்தார். அப்பந்தரில் தூய உடை விதானித்தார். மகரதோரணம் கட்டி வாழை, கமுகு நாட்டினார். பூ மாலைகளைத் தொங்கவிட்டு, ஆங்காங்கு வெண்கொடி பறக்கவிட்டு, எங்கும் அலங்காரம் செய்தார். வீதிகள்யாவும் சந்தனத்தால் மெழுகிக் களப கஸ்தூரி சிந்தி, பலர் புடை சூழ்ந்து வரச் சிவநேசர் திருவொற்றியூர் நோக்கிச் சென்றார். திருமயிலையை வணங்கும் பொருட்டுத் திருஞானசம்பந்தரும், திருத்தொண்டர் குழாத்துடன் புறப்பட்டு வருகின்றார். அதனை அறிந்த சிவநேசர் பெரிதும் உவந்து ஓடிச் சம்பந்தப்பெருமான் அடிமலர்மீது வீழ்ந்து எழுந்தார். அருகிலுள்ளோர் சிவநேசரின் பெருமையைச் சொல்லக் கேட்டு மகிழ்ந்த சம்பந்தர் திருமயிலாப்பூரை அடைந்தார்.

முன் நிகழ்ந்தவற்றையெல்லாம் திருவுள்ளத்தில் சிந்தித்த திருஞானசம்பந்தர் திருக்கோயிலுட் சென்றார். அக்கோயிலை வலம் வந்து தொழுது கபாலீசுரரையும்

கற்பகவல்லியையும் பன்முறை பணிந்து, கோயிலின் திருமதிற்புறம் வந்தருளினார்.

“உலகம் அறிய உம்து புதல்வியின் எலும்பு நிறைந்த குடத்தினைக் கொணர்க” என்று சிவநேசரை நோக்கி அருளிச் செய்தார், ஆளுடைய பிள்ளைகள். சிவநேசர் தமது திருமாளிகை சென்று, கன்னி மாடத்தில் வைத்துள்ள அக் குடத்தினை முத்துக்கள் பதித்த மூடு பல்லக்கில் வைத்து, இளஞ்சேடியர் சூழ்ந்து வரக் கொண்டு வந்து, திருஞான சம்பந்தர் திருமுன் வைத்து வணங்கினார். எல்லோரும் நெருங்கி வந்து சூழ்ந்தார்கள். சம்பந்தர் “பூம்பாவாய்!” என்று விளித்து,

‘மண்ணிற் பிறந்தார் பெரும்பயன் மதிசூடும்
அண்ணலார் அடியார்தமை அமுது செய்வித்தல்
கண்ணினால் அவர்நல்விழாப் பொலிவுகண் டார்தல்
உண்மை யாமெனில் உலகர்முன்வருகெ’ னவுரைப்பார்.

“ஆன்ம கோடிகள் உலகில் பிறந்ததன் பயன், அரனடியவர்க்கு அமுது செய்வித்தலும், நல்விழாக் காண்டலுமே உண்மையாம் என்றால், நீ உலகவர் முன் வருக” என்று கூறினார்.

‘மட்டிட்ட புன்னையங் கானன் மடமயிலைக்
கட்டிட்டங் கொண்டான் கபாலீச் சரமமர்ந்தான்
ஒட்டிட்ட விண்ணின் உருத்திரப் பல்கணத்தார்க்
கட்டிட்டல் காணாதே போதியோ பூம்பாவாய்!’

முதற் பாடல் பாடியதும் பூம்பாவை உருவம் பெற்றாள். பின்னர் எட்டுப் பாடல்கள் பாடியதும் பன்னிரண்டு ஆண்டு வளர்ந்த அளவினை எய்தினாள். பத்தாவது பாடலைப் பாடியதும் பூம்பாவை குடத்தினின்றும், தாமரைக் கோயிலில் திருமகள் தோன்றியது போல், அழகுடன் தோன்றினாள்.

அனைவரும் அதிசயமடைந்தார்கள். அடியார்கள் 'அரகர' என்று ஆரவாரம் செய்தார்கள். தேவரும் முனிவரும் திருவருளின் திறத்தை நோக்கிப் பூ மழை பொழிந்தார்கள். எல்லோரும் எம்பிரான் கருணையை நினைந்து மண்மிசை வீழ்ந்து வணங்கினார்கள்.

எண்ணில்லாத வயதுடைய பிரம்மதேவர் தான் படைத்த திலோத்தமையின் அழகை நான்கு முகங்களினாலே கண்டார். அத் திலோத்தமையினும், பன்மடங்கு அழகுடையவளாகத் தாம் படைத்த பூம்பாவையிடம் சிவபிரானின் கருணை வெள்ளத்தைப் பதினாறு வயதுடைய திருஞானசம்பந்தர் ஆயிர முகங்களினாற் கண்டருளினார்.

வனப்புமிக்க மகளைக் கண்ட சிவநேசர் சம்பந்தப் பெருமான் பாதமலர்மீது வீழ்ந்தார். பூம்பாவை கபாலீசுரரைத் தொழுது, புகலிவேந்தர் பொன்னடியைத் தொழுதாள். பிள்ளையார் சிவநேசரை நோக்கி, "உமது புதல்வியை அழைத்துக்கொண்டு இல்லம் செல்லுக" என்று வேண்டினார்.

"எந்தையே! அடியேன் அருமையுடன் பெற்ற இந்தப் பெண்மணியைத் தேவரீர் திருமணஞ் செய்து கொண்டருள வேண்டும்" என்று சிவநேசர் பிள்ளையாரைத் தொழுது வேண்டினார்.

"சிவநேசரே! நீர் பெற்ற பெண் அரவினால் மாய்ந்தனள். இவள் சிவபெருமான் கருணையால் தோற்று விக்கப்பட்டவள். ஆதலின் உமது சொல் தகாதது" என்று திருஞானசம்பந்தர் அருளிச் செய்தார். வணிகர் பெருமானும் சுற்றத்தாரும் மீண்டும் தங்கள் கோரிக்கையை வலியுறுத்தினர். திருஞானசம்பந்தர் தருமநூல் முறையினை இனிது எடுத்து உரைத்தருளினார். மீண்டும் பூம்பாவை தோன்றக் காரணமாகிய தாம், அவளது தந்தைக்குச்

சமானம் என்று உணர்த்தினார். சிவநேசர் தமது திருமகளை வேறு ஒருவருக்கும் மணம் செய்து கொடுக்க இசையேன் என்று மகளைக் கன்னி மாடத்துள் வைத்தனர். பூம்பாவை தவத்தைச் செய்து சிவத்தைச் சார்ந்தனர்.

49. சிவஜோதி

திருஞானசம்பந்தர் திருமயிலையில் சில நாட்கள் எழுந்தருளியிருந்தபின் பிற தலங்களை வணங்கும் பொருட்டுப் புறப்பட்டார்.

இனிய தண்டமிழ் மாலை சாத்தி உள்ளங் குளிர்ந்து திருத்தில்லையைச் சார்ந்தார் திருஞானசம்பந்தர். அடியவர்கள் அவரை எதிர்கொண்டு உபசரித்தார்கள். தில்லையின் எல்லையை வணங்கி, தணியாக் காதலுடன் மணி மன்றத்துள் தனி நடம் புரியும் கனியமுதைக் கண்டு நனிமகிழ் கொண்டு போற்றினார். காலந்தோறும் கனக சபாபதியை வணங்கிக் கொண்டு அங்கு தங்கியிருந்தார்.

பின்னர் தோணியப்பரை வணங்கும் விருப்புடன் சீகாழியடைந்தார்.

தமது திருமகனாருக்குப் பதினாறு ஆண்டுகள் நிரம்பியதனால் திருமணப் பருவம் எய்தியது என்று எண்ணினார் சிவபாத இருதயர்.

பாசத் தொடர்பு நீங்கிய பாலறாவாயர் அதற்குத் திருவுள்ளம் இசையாது, “அது கூடாது” என்று மொழிந்தருளினார்.

சுற்றத்தார்கள் அவரைத் தொழுது, “திருவருட் கொழுந்தே! வேதவிதி உலகில் நிலைபெறச் செய்ய வந்தீர்; ஆதலின் அறுதொழிலில் ஒன்றாகிய திருமணம் செய்து

உலகுக்கு உயர் நெறியைக் காட்டியருள வேண்டும்” என்று விண்ணப்பித்தார்கள்.

முத்தமிழ் விரகர், மறை வாழவும், மறை நெறியின் துறை வாழவும் சுற்றத்தார்க்கு அருளி உடன்பட்டருளினார். தந்தையாராகிய சிவபாத இருதயரும் ஏனைய சுற்றத்தார்களும் எல்லையிலாத இன்புற்றார்கள். திருப்பெருமண நல்லூரில் வாழுகின்ற நம்பாண்டார் நம்பி என்பாருடைய புதல்வியை மணம் பேச எண்ணினார்கள். திருத் தொண்டர்களும், வேதியரும் புடைசூழச் சிவபாத இருதயர் நல்லூர்ப் பெருமணத்தையடைந்தார்.

நம்பாண்டார் நம்பி அவர்களை எதிர்கொண்டு மிகப் பெரிதும் மகிழ்ந்து உபசரித்தார். சிவபாத இருதயர் நம்பாண்டார் நம்பியை நோக்கி, “முத்தமிழ் விரகராம் உத்தமருக்கு உமது புதல்வியை மணம் புரிந்தளிக்க வேண்டும்” என்றார்.

“உங்கள் பெருந்தவத்தினால் வந்து அவதரித்து அகிலாண்ட நாயகியின் சிவஞானத் தீம்பாலை யுண்டவர்க்கு எமது குலக் கொழுந்தை நாங்கள் உய்வு பெறும் பொருட்டுத் தருகின்றோம், வாருங்கள்” என்று கூறி இசைந்தார் நம்பாண்டார் நம்பி.

சிவபாத இருதயர் சீகாழிக்கு வந்து பிள்ளையாரிடம் அச்செய்தியை உரைத்துத் திருமணத்துக்குரிய செயல்களைச் செய்யலானார். திருமண வோலை பெற்ற நம்பாண்டார் நம்பி திருநல்லூரில் முத்துப் பந்தரிட்டு தோரணங்கள் நாட்டி, பூமாலைகள் தொங்கவிட்டு அலங்கரித்தார்.

எட்டுத் திசைகளில் உள்ள அடியவர்கள் அளவிலா மகிழ்ச்சியுடன் சீகாழி வந்து சேர்ந்தார்கள். திருமண நாளில் முன்னால் காப்பு நாளை நகர்வலம் புரிவித்து பிள்ளையார் திருக்கரத்தில் புனைவித்தார்கள்.

அன்று இரவு கழிந்தது. திருமண நாளன்று கவுணியர் பெருமான், திருத்தோணியப்பரைத் தொழுது, முத்துச் சிவிகைமீது ஆரோகணித்தருளினார். மங்கல வாத்தியங்கள் ஒலித்தன. திருமண விழாவினைக் காணும் பொருட்டு விண்ணவரும் விமானமூர்ந்து விண்ணிடை நின்றார்கள்.

திருநல்லூர்ப் பெருமணஞ் சேர்ந்தவுடன் ஆங்குள்ளோர் வந்து எதிர்கொண்டு வணங்கினார்கள். பிள்ளையார் ஆங்கு விளங்கும் திருக்கோயிலுட் சென்று, இறைவரைப் போற்றித் திருவருள் பெற்றார். திருக்கோயிலின் புறத்துள்ள ஒரு திருமடத்தில் எழுந்தருளினார். திருமணக்கோலம் புனையலுற்றார்கள். பொற்குடங்களில் நிறைந்த புனித நறு நீராட்டி வெண் பட்டாடை சாத்தி, களப கஸ்தூரி புனைந்து, முத்து மாலைகள், திருக்கண்டிகை, மோதிரங்கள், திருமுடி முதலிய அணிகலங்களைச் சாத்தினார்கள். திரு அடையாள மாலையும் சாத்தினார்கள். அழகினுக்கு அழகாகத் திருவெண்ணீற்றை ஐந்தெழுத்து ஓதிச் சாத்தினார்கள். வானவர் மலர்மழை பொழிந்தார்கள். கலைநிறை மதிபோல் பிள்ளையார் திருவீதியில் எழுந்தருளி வருகின்றார்.

அங்கே, திருஞானசம்பந்தருடைய திருக்கரத்தைத் திண்டுவதற்குத் தவம் செய்து கற்பகப் பூங்கொம்பு அனைய கன்னிகையை அலங்கரித்துக் காப்பு நாண் சேர்த்துச் சடங்குகள் செய்து அமைத்தார்கள். மணப் பந்தரிடையே சம்பந்தர் வந்து சேர்ந்தார். முத்துவிதானத்தின் கீழ் மலர்த்தவிசின் மீது வீற்றிருந்தருளினார்.

நம்பாண்டார் நம்பி தமது மனைவியுடன் பிள்ளையாரை எதிர்கொண்டு, பாலும் நீரும் கொண்டு பாதபூசை செய்து, அந்நீரைச் சென்னிமேல் தெளித்துக்கொண்டு, உள்ளம் பூரித்தார். பிள்ளையார் திருக்கரத்தில் வாசநீர்

வார்த்து, குலமுங்கோத்திரமுங் கூறி, “என் புதல்வியைப் புகலிவேந்தருக்கு அளித்தேன்” என்று கூறினார்.

நன்னலமிகுந்த கன்னிகையை ஞானசம்பந்தரின் வலப்புறத்தில் இருத்தினார்கள். மனிதர்களும் இமைத்தலை விடுத்துக் கண் குளிரக் கண்டு வாழ்த்தி வானவர்களாயினார்கள். பவளக்கால் பந்தரில் திருநீலநக்க நாயனார் வேத விதிப்படி வேள்விகள் வளர்த்துச் சடங்குகளைச் செய்தார். திருவினும் மிக்க உருவுடைய தேவியார் திருக்கரத்தைப் பற்றி, சிவமாகவே தீயினைப் பாவித்து, சிவாக்கினியைப் பிள்ளையார் வலம் வந்தருளினார். “இனி இவனாருடன் சிவன்தான் சேர்வேன்” என்று திருவுள்ளத்து எண்ணினார். திருத்தொண்டர்கள் யாவரும் சூழச் சிவபெருமான் எழுந்தருளியுள்ள திருக்கோயிலை யடைந்தார். பிறவிப் பாசம் தீர, “திருவடி நிழல் சேரும் பருவம் இதுவேயாம்” என்று இனிய தமிழ்ப்பதிகம் ஓதியருளினார்.

தேவ தேவராம் சிவபெருமான் திருவருள் புரிந்து, “ஞானசம்பந்தா! நீயும் நின் மனைவியும், நின் திருமணம் கண்ட புண்ணிய சீலர்கள் யாவரும் நமது சிவஜோதியில் புகுந்து வருக” என்று கூறியருளினார். ஆங்கு ஒரு பெரிய அற்புத ஜோதி தோன்றியது. அதில் ஒரு வாயிலும் தோன்றியது. ஞானசம்பந்தர், “ஞான மெய்ந்நெறி நமச்சிவாயவே” என்று கூறி நமச்சிவாயப் பதிகம் பாடியருளினார்.

காத லாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி
ஓது வார்தமை நன்னெறிக் குய்ப்பது
வேத நான்கினு மெய்ப்பொரு ளாவது
நாதன் நாமம் நமச்சிவாயவே.

நெக்கு ளார்வ மிகப்பெரு கிந்நினைந்
தக்கு மாலைகொ டங்கையில் எண்ணுவார்
தக்க வானவ ராத்தகு விப்பது
நக்கன் நாமம் நமச்சிவாயவே.

இயமன் தூதரும் அஞ்சுவர் இன்சொலால்
நயமவந் தோதவல் லார்தமை நண்ணினால்
நியமந்தான் நினைவார்க் கினியான் நெற்றி
நயனன் நாமம் நமச்சி வாயவே.

கொல்வா ரேனும் குணம்பல நன்மைகள்
இல்லா ரேனும் இயம்புவ ராயிடின்
எல்லாத் தீங்கையும் நீங்குவர் என்பரால்
நல்லார் நாமம் நமச்சி வாயவே.

பதிகத்தை விண்ணும் மண்ணுங் கேட்கப் பாடியருளி,
“திருமணத்துக்கு வந்த அனைவரும் பிறவிப்பிணி தீர இச்
சோதியில் புகுமின்” என்று அருளிச் செய்தார்.

திருநீலநக்க நாயனார், திருமுருக நாயனார், சிவபாத
இருதயர், நம்பாண்டார் நம்பி, திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர்
மற்றுமுள்ள திருத்தொண்டர்கள் மனைவியருடனும்
மற்றுமுள்ள சுற்றத்தவருடனும் சிவசோதியினுட் புகுந்தார்
கள். முத்துச் சிவிகை தாங்கியவர்களும், சின்னம்
பிடித்தோர்களும், மங்கல வினையில் கலந்து கொண்ட
மடமங்கையர்களும் சோதியில் புகுந்தார்கள். ஆறு வகைச்
சமயத்தில் அருந்தவரும், அடியவரும் கூறுமுறை முனிவர்
களும், கும்பிட வந்து அணைந்தாரும், வேறு
திருவருளினால் வீடுபெற வந்தாரும், ஈறில் பெருஞ்
சோதியினுள் எல்லோரும் புக்கதற்பின், திருஞானசம்பந்தர்
காதலியாரது கரமலரைப் பற்றிக்கொண்டு, அருட்சோதியை
வலம் வந்து, அதனுட் புகுந்து ஒன்று பட்டார்.

காதலியைக் கைபற்றிக் கொண்டு வலஞ் செய்தருளித்
தீதகற்ற வந்தருளுந் திருஞானசம்பந்தர்
நாதன்எழில் வளர்சோதி நண்ணியதன் உட்புகுவார்
போதநிலை முடிந்தவழிப் புக்கொன்றி உடனானார்.

ஞானசம்பந்தர் சோதியுட் புகுந்தபின், அத் திருவருட்
சோதி மறைந்தது. திருக்கோயில் பழையபடியே

தோன்றியது. அதனுட்புகும் பேறு பேறாதார் திகைத்து நின்றனர். அதனை நெடுந்தொலைவில் நின்று கண்ட பிரமாதி தேவர்களும் முனிவர்களும் வாயார வாழ்த்தினார்கள்.

50. பக்தியில் பிறந்த கதை

இறைவனுக்குச் செய்த வழிபாடு அடியார்க்கு எய்தாது. அடியார்க்குச் செய்த வழிபாடு இறைவனுக்கு எய்தும். தனஞ்செயன் கண்ணபிரானுக்குச் செய்த வழிப்பாட்டைச் சிவபெருமான் ஏற்றுக் கொண்டார். ஆகவே அடியார் பக்தி மிக மிகச் சிறந்தது. கலிக்காம நாயனார் அடியார் பக்தியில் சிறந்தவர். அடியாரைப் பணிந்து அவர்கள் இட்ட பணிகளைப் புரிந்து மகிழ்வார்.

தங்கள் நாயகர் அடிபணி வாரடி சார்ந்து
பொங்கு காதலின் அவர்பணி போற்றுதல் புரிந்தார்.

சோழ நன்னாட்டில் காவிரி நதியின் வடகரையில் விளங்குவது திருப்பெரு மங்கலக்குடி. இது புள்ளிருக்கு வேளூர் என்னும் வைத்தீசுவரன் கோயிலுக்கும், திருப்புன்கூர் என்னும் திருத்தலத்துக்கும் அருகில் திகழ்கின்றது. இத்தலத்தின் பெயரினாலேயே இது சிறந்த மங்கலத்துக்கு உறைவிடமாகியது எனத் தெரிகிறதன்றோ? நீண்ட கொடிகள் அசையும் மாட மாளிகைகள் நிறைந்த அந்நகரில் எப்போதும் நல் விழாக்கள் நடந்து கொண்டே யிருக்கும். பெண்கள், அரங்கங்களில் நடனம் புரியும் ஒலியும், கீதநாத ஒலியும், உழவர்கள் ஒலியும் கடல் ஒலியை நாணச் செய்யும்.

அத்திருநகரில், வேளாளர் குலத்திலே, ஏயர் குடியிலே கலிக்காமர் என்பவர் அவதரித்தார். வேளாளர் மரபில்

‘ஏயர் கோக்குடி’ என்பது ஒரு பிரிவு. இந்தக் குடியினர்கள் சோழர்களிடம் சேனாதிபதியாகப் பரம்பரை பரம்பரையாக இருந்து வந்தார்கள். ‘ஏயர்கோன்’ என்பது அரசன் சேனைத் தலைவனுக்குத் தரும் சிறந்த பட்டம். கலிக்காமர் இளமையிலிருந்து வளர்மதி புனைந்த அரனடியாரை மிக்க விருப்பத்துடன் பணிந்து போற்றுவார். திருப்புன்கூரிலுள்ள சிவாலயத்துக்கு அளவில்லாத திருப்பணிகள் புரிந்து, இடையறாது சிவபக்தி செய்து கொண்டிருந்தார் அவர்.

திருவாரூரிலே சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் சிவ பெருமானைப் பரவையாரிடம் இரவிலே தூது அனுப்பிய செய்தியைக் கலிக்காம நாயனார் கேள்வியுற்றார். கேட்ட மாத்திரத்தில் உள்ளம் வெம்பினார். வெகுண்டார், வெருவினார். “ஆ! ஆ! இது என்ன புதுமை! ஆண்டவனைப் பெண்பாலிடம் ஒரு வேலைக்காரனைப் போல் தூது அனுப்பியது முறையா? இது தகுமா? இதுவும் ஒரு பண்பாடா? இப்படிச் செய்பவனும் ஓர் அடியவனா?” என்று எண்ணிக் கொதித்தார். ‘பொறுக்க வொண்ணாத இப்பெரும் பாதகத்தைக் கேட்டும் நான் மாளாமல் உயிரோடிருக்கின்றேனே? பெண் பொருட்டுப் பெருமானைத் தூதனுப்பிய அவனை நான் கண்டால் யாது நிகழுமோ?’ என்று பலப்பல எண்ணிச் சீற்றம் மிகுந்து சுந்தரமூர்த்தியினிடம் பகை கொண்டிருந்தார்.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் கலிக்காமருடைய சினத்தைக் கேள்வியுற்றார். ‘ஒரு சிறந்த அடியார் என்மீது சினம் கொண்டிருக்கலாகாதே! அவருடைய திருவுள்ளத்தில் உள்ள சினம் தணிந்து என்னை ஏற்றுக்கொள்ள வழி யாது? விழி மூன்றுடைய விமலரே வழி செய்ய வேண்டும்’ என்று கருதினார்.

“கலிக்காமருடைய பிணக்கைத் தேவரீர்தான் தீர்த்தருள வேண்டும்” என்று சுந்தரர் நாள்தோறும் இறைவரிடம் விண்ணப்பம் புரிந்து வந்தார்.

இறைவன் அடியார்களுக்கு அருளும் அருட்டிறம் எத்தனையோ விதம். சூலை நோய்க்கும் திருவருளுக்கும் தொடர்பு உளது போலும்! திருநாவுக்கரசருக்குச் சூலை நோய் தந்ததுபோலவே, ஏயர்கோமானாருடைய திருமேனி வருந்துமாறு கொடிய சூலைநோயை அருளினார் எம் பெருமான். சூலை வலி அனலிடைப்பட்ட வேல் குடைவது போல் மென்மேலும் அடியாரை வேதனை செய்தது. அதனைத் தாங்கமாட்டாத கலிக்காமர், மண்மிசை வீழ்ந்து, சிவபெருமானைச் சிந்தித்து வந்திப்பராயினார்.

“அன்பனே! உன்னை வருத்தும் சூலநோய் வன் றொண்டன் சுந்தரன் வந்து தீர்த்தாலன்றி நீங்காது” என்று ஆலமுண்ட நிலகண்டர் கலிக்காமர்முன் தோன்றி மொழிந்தருளினார்.

“எம்பெருமானே! என் தந்தை, தந்தைக்குத் தந்தை, அவருடைய தந்தை என்று வழிவழியாகத் தேவரீருக்குத் திருத்தொண்டு புரிந்து வருகின்ற குடியில் வந்த அடியேனுக்கு வந்த சூலையை நீர் அண்மையில் வலிந்து அடிமை கொண்ட ஒருவனோ வந்து தீர்ப்பான்” என்றார் கலிக்காமர்.

எம்பிரான் எந்தை தந்தை
தந்தைதங் கூட்ட மெல்லாம்
தம்பிரான் நீரே என்று
வழிவழி சார்ந்து வாழும்
இம்பரின் மிக்க வாழ்க்கை
என்னைநின் நீருஞ் சூலை
வம்பென ஆண்டு கொண்டான்
ஒருவனே தீர்ப்பான் வந்து ?

“பழைய அடியவனாகிய அடியேனுடைய இந் நோயைப் புதிய அடியவனாகிய அவன் வந்து தீர்ப்பினும்,

இந்நோய் தீராது நின்று என்னை வருத்துதலே நன்று” என்று உறுதியுடன் கூறினார் நாயனார்.

மணிகண்டப் பெருமான் மறைந்தருளினார்.

மறைந்தருளிய மகாதேவர் வன்றொண்டரிடம் சென்று, “ஆருரனே! நமது ஏவலாலே கலிக்காமனை வருத்துகின்ற சூலைநோயை நீ சென்று தீர்ப்பாயாக” என்று அருளிச் செய்தார்.

நம்பியாருரர், ‘நன்று’ என்று மகிழ்ந்து இறைவரை இறைஞ்சினார். அரனார் ஆணையைச் சிரமேல் தாங்கி ஆலால சுந்தரர் கலிக்காமனாரிடம் போவதற்குப் புறப்பட்டார். சூலை நோயைத் தீர்க்கத் தாம் வருகிற செய்தியைக் கலிக்காமனாருக்கு அறிவிக்கும்படி ஒருவரை அனுப்பினார்.

இறைவருடைய அருளினால் ஏற்கெனவே வந்த சூலையினாலும், இறைவர் கூறிய சொற்களினாலும் வருந்திய கலிக்காமர், வன்றொண்டருடைய வரவைக் கேட்டு மேலும் வருந்தினார். “தூதனாய் எம்பிரானை ஏவிய ஒருவன் வந்து என் சூலையைத் தீர்க்கும் புன்மை இங்கு எனக்கு எய்தலாமா? அதை நான் பொறுப்பேனோ? அவன் இங்கு வந்து எனது சூலை நோயைத் தீர்ப்பதன் முன்னர் என்னைப் பற்றி நின்று வருத்தும் இச்சூலையை இவ் வயிற்றினோடும் கிழிப்பேன்” என்று உடைவாளை எடுத்து, வயிற்றைக் கிழித்துக் கொண்டார். சூலையும் உயிரும் ஒருங்கே தீர்ந்தன. அத்துணை வீரமும் உறுதியும் அவருடைய அன்பில் மிளர்கின்றன.

கலிக்காம நாயனாருடைய தேவியார் தாமும் கணவனாருடன் தொடர்ந்து சிவபதம் அடைய எண்ணினார். அப்போது ஒருவர் வந்து, “அம்மா! நம்பி ஆருரர் வருகிறார்” என்று கூறினார். அடியாரை வரவேற்று உபசரிப்பது பெருங்கடமை என உணர்ந்து, “ஆன்றோர்

ஒருவர் வருகின்றபோது அழுவது முறையன்று” என்று அழுகின்றவர்களை அழாதவாறு தடுத்து, கணவனார் திருமேனியை ஒருபுறம் மறைத்து வைத்தார் அம்மை. தனது பரிசனங்கள் மூலம் திருமாளிகையை அலங்கரிக்கச் செய்தார். பரிசனங்கள் சென்று நம்பியாருரை எதிர் கொண்டார்கள். ஆரூர் அவர்களுடன் நகைமுகங் காட்டி, விருப்பத்துடன் உட்புகுந்து, ஆசன மீது அமர்ந்து, முக மலர்ந்து இருந்தருளினார். அவருடைய திருவடிகளை விளக்கி அர்ச்சனை புரிந்தார்கள்.

“ஐயன்மீர்! கலிக்காமனார் எங்கே? அவருடைய குலை நோயைத் தீர்த்து அவருடன் இருப்பதற்கு விரும்பி வந்திருக்கிறேன்” என்று சுந்தரர் கூறினார்.

“அண்ணலே! கலிக்காமனாருக்குத் தீங்கு ஒன்று மில்லை. உள்ளே பள்ளி கொண்டிருக்கிறார்” என்று அம்மையார் உத்தரவுப்படி பரிசனங்கள் கூறினார்கள்.

“அவருக்குத் தீங்கு இல்லையென்றாலும், என் மனம் மருள்கிறது; அவரைக் காண வேண்டும்” என்று சுந்தரர் அருளிச் செய்தார்.

சுந்தரருடைய சொற்களைக் கேட்ட அவர்கள் வேறு வழியின்றி, கலிக்காமனாரின் சடலத்தைக் காட்டினார்கள். உதிரஞ்சோரக் குடல் சோர்ந்து அவர் மாண்டு கிடந்ததைக் கண்டார் சுந்தரர். “ஆ! ஆ! புகுந்தவாறு நன்று; இவருடன் அடியேனும் தொடர்ந்து செல்வேன்” என்று கூறி, வருந்திய மனத்துடன் உடைவாளைப் பற்றினார்.

கண்ணுதற் பரமன் கருணையினால் கலிக்காமனார் அக்கணமே உயிர் பெற்று எழுந்து, “கேளிரைக் காணப் பெற்றேன்” என்று கூறி வாளைப் பற்றிக் கொண்டார். ஆரூர் மண்மிசை வீழ்ந்து கலிக்காமனாரை வணங்கினார். கலிக்காமனாரும் சுந்தரர் அடி மலர்மிசை வீழ்ந்து வணங்கினார். இருவரும் எழுந்து ஒருவரை ஒருவர் தழுவிச்

கொண்டார்கள். இடையறாத அன்புடன் நட்புக் கொண்டு, திருப்புன்கூர் சென்று சிவலோகநாதர் சேவடிகளைப் போற்றினார்கள். ஆரூரர், 'அந்தணாளன்' என்று தொடங்குகிற திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார். தம்பிரான் தோழர் சில நாட்கள் திருப்பெரு மங்கலக் குடியில் தங்கியிருந்தார். பின்னர் அவர் திருவாரூருக்குப் புறப்பட்டார். கலிக்காமனாரும் அவருடன் சென்று திருவாரூரில் எழுந்தருளியுள்ள தேவாதி தேவனை வணங்கினார். சில பகல் கழிந்தபின் ஆரூரரிடம் விடை பெற்றுத் திருப்பெருமங்கலக்குடி வந்து சேர்ந்தார். பற்பல தொண்டுகள் புரிந்து விடையவன் அடிமலர் சேர்ந்து இன்புற்றார் கலிக்காமர்.

51. மூல புருஷர்

“வாசி” என்பது பிராண வாயு. ‘வாசி’ என்பதில் உள்ள ‘வா’ என்பது நெடில்; ‘சி’ என்பது குறில். வாசி பன்னிரண்டு அங்குலம் வெளியே செல்லுகின்றது. எட்டு அங்குலம் உள்ளே மீள்கின்றது. வா - எட்டு அங்குலம்; சி - நான்கு அங்குலம். எனவே, விரயம் பன்னிரண்டு அங்குலம்; ஆதாயம் எட்டு அங்குலம். நான்கு அங்குலம் அவமே கழிகின்றது. ஒவ்வொரு சுவாசத்திலும் நான்கு அங்குலம் போய்விடுகிறது. அதை அவ்வாறு கழியவிடாமல் காப்பவரே சிவயோகிகள். “வாசி” என்பது திரும்பும்போது “சிவா” என்று பன்னிரு அங்குலமாகத் திரும்ப வேண்டும். அவ்வாறு “சிவா” என்று வாசியைத் திருப்பியவர்கள் உயிரைக் காக்கவல்லவராகிய சிவயோகிகள்.

கூட மெடுத்துக் குடிபுக்க மங்கையர்
ஒடுவர் மீளுவர் பன்னிரண் டங்குலம்

நீடுவா எண்விரல் கண்டிப்பர் நால்விரல்
கூடில் கொளிற்கோல அஞ்செழுத் தாமே.

திருமூலநாயனார் பரம சிவயோகி. தமிழை ஒதி,
தமிழால் இறைவனை ஒதுவதற்கே வந்தவர் அவர்.

“என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னை நன்றாகத் தமிழ்செய் யுமானே”

சைவ சமயத்துக்கே ஒரு கருவூலமானவர் திருமூல
நாயனார். இவருடைய பெருமை அளவிடற்கரியது.
நாயன்மார்களிலேயே காலத்தினால் முந்திய இவர்,
சீலத்தினாலும் உயர்ந்தவர். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்
திருத்தொண்டத் தொகையுள் இவரைக் குறிப்பிடும்போது,
'நம்பிரான் திருமூலன் அடியார்க்கும் அடியேன்' என்று
சிறப்பாகப் பாடுகிறார்.

பிறைமதியணிந்த நிமலனார் எழுந்தருளியுள்ள திருக்
கயிலாயமலையின் திருக்கோயிலுக்கு முதற்பெருநாயகர்
திருநந்திதேவர். இவரது திருவருள் பெற்ற மாணக்கர்க
ளாகிய சிவயோகிகளுள் ஒருவர் சிவாகமங்களில்
வல்லவராக விளங்கினார். அச்சிவயோகியாரது பெயரைச்
சேக்கிழார் சொல்லவில்லை.

அச்சிவயோகியார் பொதியமலையில் எழுந்தருளி
யுள்ள அகத்திய முனிவருடன் சில நாட்கள் தங்கி
அளவளாவி மகிழ் விரும்பினார். திருக்கயிலாய
மலையினின்றும் புறப்பட்டுத் தென்திசை நோக்கி வந்தார்.
அவ்வாறு வரும்பொழுது நிலைபெற்ற பெருமையுடைய
திருக்கேதாரத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானது
பாதாரவிந்தங்களைப் பணிந்தார். நேபாளத்தில் உள்ள
பசுபதிநாதரை வணங்கினார். துங்கநீர்க் கங்கையில் ஆடி,
காசி விசுவநாதரைப் போற்றினார். திருப்பருப்பதம் எய்தி
மல்லிகார்ச்சுனரை மனமகிழ்ந்து தொழுதார். திருக்காளத்தி,
திருவாலங்காடு, திருக்காஞ்சி மாநகர், திருவதிகை,

திருத்தில்லை முதலிய திருத்தலங்களை வணங்கிக் கொண்டு சிவ சிந்தையுடன் சென்று, காவிரி நதியின் அருகில் வந்து அன்புடன் முழுகினார். திருவாவடுதுறையை அடைந்து திருக்கோயிலை வலம் வந்து சிவபெருமானை வந்தனை செய்தார்.

அடுத்துள்ள சாத்தனூர் கிராமத்துக்கு வந்தார். அங்கே பசு மேய்க்கும் குலத்திலே வந்த மூலன் என்பவன் பசுக்களை மேய்த்துக் கொண்டிருந்தான். மூலமாய் இருக்கின்றவன் சிவபெருமான். இவனோ மூலன். பசு மேய்க்கும் குலத்தில் தோன்றியவன். கண்ணபிரானும் அந்த மரபிலே வந்தவர். அந்த மக்களுக்குச் சூது வாது தெரியாது. கறந்த பாலைக் கறந்தபடி கொடுப்பார்கள்.

பசு மேய்த்துக் கொண்டிருந்த மூலன் வினை வசத்தால் மாண்டான். அவன் மீதுள்ள அன்பு காரணமாக, அவன் மேய்த்து வந்த பசுக்கள் அவனைச் சுற்றி மோந்தும், கதறியும், பதறியும் இங்கும் அங்குமாகத் திரிந்தும் வருந்த லாயின. பசுக்களின் துன்பத்தைக் கண்ட சிவயோகியார் சிவபெருமான் திருவருளால், இப் பசுக்களின் துன்பத்தை நீக்க வேண்டும் என்று எண்ணினார். “மாண்ட இவன் எழுந்தாலன்றி இப் பசுக் கூட்டத்தின் இடர் நீங்காது” என்றும் அவர் எண்ணினார். தமது திருமேனியை ஒரு புறம் பாதுகாப்பான இடத்தில் மறைத்துவிட்டு, தமது உயிரை மூலன் என்ற அந்த இடையன் உடம்பிலே புகுத்தினார். பசுக்களின் துன்பத்தை நீக்குவது தான் அச் சிவயோகியாரின் நோக்கமாயிருந்தது. ஆனதாலே, அவர் திருமூலராய் எழுந்தார். பசுக்கள் அளவற்ற மகிழ்ச்சி யடைந்தன; நாத்தழும்பேற மூலனை நக்கின; மோந்தன; கனைத்தன; வாலெடுத்துத் துள்ளிக் குதித்தன.

ஆவினங்களின் ஆனந்தத்தைக் கண்ட திருமூலர் அக மகிழ்ந்தார். பிறருடைய இன்பத்தைக் கண்டு இன்புறுவது

தானே ஆன்றோர் மரபு? பசுக்கள் மேயச் சென்றன. திருமூலர் அப்பசுக்களின் பின் சென்றார். அவை புல்மேய்ந்து காவிரி நீரைக் குடித்துக் குளிர்ந்த நிழலில் இளைப்பாறின. கதிரவன் மேற்கடலில் மூழ்கினான். பசுக்கள் கன்றை நினைத்து மெல்ல நடந்து சாத்தனூரைச் சார்ந்தன. திருமூலர் அவைகளுக்குப் பின் சென்று பசுக்கள் தத்தம் வீடுகளுக்குச் செல்ல வீதியில் நின்றார்.

காலம் கடந்தும் கணவர் வராமையால் அச்சங் கொண்டாள் மூலனின் மனைவி. கணவனாரை நாடி வந்த அவள் வீதியில் நிற்கும் திருமூலரைக் கண்டு அவரை நெருங்கினாள். அவர் விலகி நின்றார். குழந்தைகளும், வேறு சுற்றமும் இல்லாத அப்பெண்மணி அஞ்சியும், மயங்கியும், “இது என்ன விளையாட்டு? ஏன் இப்படி ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டாள்.

“அம்மா! நான் உன் கணவன் அல்லன். எனக்கும் உனக்கும் தொடர்பு இல்லை. சென்று சிவனை நினைந்து உய்வு பெறுவாய்!” என்று கூறிவிட்டு, ஒரு பொது மடம் புகுந்தார் திருமூலர்.

அன்றிரவு முழுவதும் அவள் தூங்காது துன்பக் கடலில் மூழ்கினாள்.

இந்தச் செய்தியை மறுநாள் அவ்வூரில் உள்ள ஆன்றோர்களிடம் கூறினாள். அவர்கள் திருமூலரைக் கூர்ந்து நோக்கினார்கள். “அம்மா! இவர் பைத்தியமன்று. சித்தத்தைச் சிவனிடம் வைத்துச் சிவயோக நிலையில் இவர் நிற்கின்றார். இவர் தன்மையை நம்மால் அளவிட முடியாது. பற்றற்ற பரமஞானியாகி முற்றும் உணர்ந்த முழு முனிவர் இவர். இவரை நீ அடைய முடியாது” என்று கூறி அவளைத் தேற்றி அழைத்துச் சென்றனர்.

பசுக்கள் வந்த வழியே சென்றார் திருமூலர். அவர் முன்பு மறைத்து வைத்த இடத்தில் அவரது உடம்பு

காணப்படவில்லை. 'சடைமுடிப் பரமர் தாம் உரைத்த ஆகமங்களின் பொருளைத் தமிழினால் விளக்கும் பொருட்டு இவ்வாறு செய்தருளினார்' என்று தெளிந்தார். சிவபெருமானுடைய திருவருளைச் சிந்தித்து, திருவாவடு துறையை அடைந்தார். அங்கே கண்ணுதற் கடவுளை மண்ணுற வீழ்ந்து வணங்கினார். ஆங்குள்ள கோயிலின் மேற்புறத்தில் உள்ள அரசமரத்தின் நிழலில் அமர்ந்தார். சிவயோகத்தில் நிலைத்து நின்று இதயக் கமலத்தில் விளங்கும் இறையுடன் ஒன்றி உணர்வு மயமாய் இருந்தார்.

ஊன உடம்பில் பிறவியாகிய நஞ்சு அஞ்சி அகில உலகத்தோர் உய்யும்பொருட்டு, சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்ற நான்கு பாதங்களையும் வகுத்தும் தொகுத்தும், திருமந்திர மாலை என்று ஆண்டுக்கு ஒரு பாடலாக, மூவாயிரம் மந்திரங்கள் பாடியருளினார். மூவாயிரம் ஆண்டுகள் இப்பூதலத்தில் இனிது இருந்து, பின்னர் கயிலைமலை சார்ந்து, இறைவரைப் பிரியாத பெருவாழ்வு பெற்றார்.

திருமூலநாயனார் பாடியருளிய திருமந்திரம் நவ ஆகமங்களின் சாரம்; ஒன்பது தந்திரங்களாக அமைந்துள்ளன. பன்னிரு திருமுறையில் பத்தாம் திருமுறையாக விளங்குவது. இது சைவசித்தாந்த சாத்திரங்கள் அனைத்துக்கும் முற்பட்டது.

'மந்' என்றால் நினைப்பவர் என்று பொருள்; 'த்ர' என்றால் காப்பது என்று பொருள். ஆகவே, நினைப்பவரை எடுத்துக் காப்பது எதுவோ அது 'மந்த்ரம்' எனப்படும். 'திரு' என்பது தெய்விகத்தைக் குறிக்கும்; ஆக, இது தெய்விக ஆற்றலுடன் விளங்கி நினைப்பவரைப் பாவக் குழியிலிருந்து எடுத்துச் சிவகதி சேர்த்துக் காக்குந் தகுதியுடைய தனால் 'திருமந்திரம்' எனப்பட்டது. சிவயோக நுணுக்கங்களை விளக்கமாகக் கூறுவது திருமந்திரம். இதற்கு நிகரான

நூல்களே இல்லை என்பது உறுதி. இப் புனிதமான திருமந்திரத்தைக் காலையில் எழுந்து கருத்தறிந்து ஒதுவோர் பாசம் நீங்கிப் பதியைச் சாருவர்.

மூலன் உரைசெய்த மூவா யிரந்தமிழ்
ஞால மறியவே நந்தி யருளது
காலை எழுந்து கருத்தறிந் தோதிடில்
ஞாலத் தலைவனை நண்ணுவ ரன்றே.

52. கண்பெற்ற புண்ணியர்

சோழவள நாட்டிலே தலைசிறந்த நகரம் திருவாரூர். பெரு ஊர் பேரூர் என வந்ததுபோல் திரு ஆர் ஊர் திருவாரூர் என ஆயிற்று. திருமகள் பூசித்துப் பேறு பெற்ற அருமையுடைய அத்தலம் திரு ஆரூர் என்று பெயர் பெற்று சிவயோகம் எனத் திகழ்வது.

முன் செய்த தவத்தினால் தண்டியடிகள் நாயனார் திருவாரூரில் அவதரித்தார். இவர் பிறவியிலேயே கண் இழந்தவர்.

அகக் கண்ணால் அரனாரைத் தரிசித்துத் துதிப்பார் தண்டியடிகள் நாயனார். சிவபெருமானுடைய திருத் தொண்டில் சிறந்த உறுதியும் ஊக்கமும் கொண்டவர் இவர். திருவாரூரில் எழுந்தருளியுள்ள புற்றிடங் கொண்ட புண்ணியரைப் போற்றி செய்து, தேவாசிரியன் மண்டபத்தில் வணங்கி, கோயிலை வலம் வந்து, ஐந்தெழுத்தை ஒதிக்கொண்டு, சிறந்த திருத்தொண்டுகள் புரிந்து வந்தார்.

திருக்கோயிலுக்கு மேற்புறத்தில் உள்ள திருக் குளத்தின் பக்கமெங்கும் சமணர்களுடைய பாழிகளாகிக் குளம் பழுதுபட்டது. இதை அறிந்த தண்டியடிகள்

குளத்தைத் திருத்தியமைத்துத் தொண்டு செய்ய வேண்டும் என்று கருதினார். குளத்தின் நடுவில் ஒரு தறியும், குளக் கரையின் மேட்டில் ஒரு தறியும் நட்டு, இரு தறிகளிலும் கயிறு கட்டினார். அக் கயிற்றைத் தடவிய வண்ணமாக, குளத்தில் இறங்கி மண்ணை ஒரு கூடையில் எடுத்துக் கரை மேட்டில் கொட்டுவார். அப்படி அப்பணியைச் செய்யும்போது இடையராது பஞ்சாக்கரத்தை ஒதிய வண்ணமாக இருப்பார்.

இவ்வாறு இவர் புரியும் திருத்தொண்டைக் கண்டு சமணர்கள், “ஐயா! மண்ணைக் கிளறினால் உயிர்கள் மாளும்; ஆதலினால் இந்த வேலையைச் செய்யாதீர்!” என்று கூறித் தடுத்தார்கள். “திருநீற்றையே சாந்தமாக எண்ணிப் பூசும் சிவபிரானுக்குரிய திருப்பணி இது!” என்றார் தண்டியடிகள்.

“நாங்கள் கூறிய அறிவுரையையும் நீ கேட்கின்றாயில்லை. உனக்குக் கண்தான் இல்லையே, காதும் இழந்தனையோ?” என்று கேட்டனர் சமணர்.

“நான் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளையன்றி வேறு ஒன்றையும் காணேன். சிவபெருமானுடைய திரு வருளினால் உலகமெல்லாம் அறியும்படி என் கண் காணப் பெற்றால் நீங்கள் யாது செய்வீர்கள்?” என்று கேட்டார் தண்டியடிகள்.

“நீ உன் கடவுளுடைய கருணையினால் கண் பெற்றாயாகில் நாங்கள் இந்த ஊரில் இருக்க மாட்டோம்” என்று கூறிய சமணர்கள், தண்டியடிகள் நாயனார் கரத்தில் உள்ள மண் வெட்டியையும், கூடையையும் பறித்து குறித்தறிகளையும் பிடுங்கி எறிந்தார்கள்.

திருப்பணிகளுக்கு இடர் புரிவோர் அன்றும் இருந்தார்கள்; இன்றும் இருக்கின்றார்கள்; என்றும் இருப்பார்கள் போலும்!

நாயனார் மனம் நொந்து, பூங்கோயிலின் திருமுன் நின்று, “எம்பெருமானே! திருக்குளத்தைக் கல்லும் கைங்கரியமாகிய சிவ புண்ணியத்தையும், அதனைப் புரியும் அடியேனையும் சமணர் அவமானம் செய்தமையால் அடியேன் மனம் வருந்தினேன். இடரை நீக்கி அருள் புரிதல் வேண்டும்” என்று துதித்து வணங்கித் தமது திருமடத்தில் சென்று கண் கலங்கினார்.

தண்டியடிகள் நாயனார் அன்றிரவு உறங்கினார். கண்ணுதற் கடவுள் தோன்றி, “அன்பனே! நீ உன் மனத்தில் உள்ள கவலையை விடுக. உன் கண்கள் நாளைக்கு ஒளி பெறும். உன் பணியைத் தடுத்தவர்கள் கண்களை இழப்பார்கள். அஞ்சாதே!” என்று அருளிச் செய்தார். அன்றிரவே சோழ மன்னன் கனவிலும் தோன்றி, “மன்னனே! தண்டி என்னும் நமது அன்பன் நமக்குக் குளம் கட்ட, சிலர் பொறாது அப்பணிக்கு இடர் செய்தார்கள். நீ அவனிடத்திலே சென்று அவன் கருத்தை முடிப்பாய்!” என்று பணித்து மறைந்தருளினார்.

சோழ மன்னன் கண் விழித்து எழுந்தான்; புளகாங்கிதமடைந்தான்; சிவபெருமானது திருவருளை நினைந்து தொழுதான். பொழுது புலர்ந்தவுடன் தண்டியடிகளிடம் வந்து பணிந்து, தான் கண்ட கனவு நிலையைக் கூறினான்.

தவநெறி நின்ற தண்டியடிகள் நிகழ்ந்தவற்றைப் பற்றி மன்னனிடம் தெரிவித்தார்.

“இனி நீர் இந்த வழக்கை நியாயப்படி முடிப்பீர்!” என்று கூறினார்.

தண்டியடிகள் முன்னே போனார். அரசன் அவருக்குப் பின்னே சென்று குளக்கரையை அடைந்தான். சமணர்கள் குழுமி நின்றார்கள். மன்னவன் தண்டியடிகளை நோக்கி “நீர் கண் பெற்றுக் காட்டும்!” என்றான்.

“சிவபெருமானே பரம்பொருள், அவருடைய அடிமையாக யான் இருப்பது உண்மையாயின், உலகவர் முன்னே என் கண்கள் விளங்குக!” என்று கூறி, ஐந்தெழுத்தை ஒதித் திருக்குளத்தில் முழுகினார் தண்டியடிகள்.

ஏய்ந்த அடிமை சிவனுக்கியான்
என்னில் இன்றென் கண்பெற்று
வேந்தன் எதிரே திருவாரூர்
விரவும் சமணர் கண்ணிழப்பர்;
ஆய்ந்த பொருளும் சிவபதமே
ஆவ தென்றே அஞ்செழுத்தை
வாய்ந்த தொண்டர் எடுத்தோதி
மணிநீர் வாவி முழுகினார்.

சிவபெருமானைத் தொழுது குளத்திலிருந்து அவர் கண் பெற்று எழுந்தார். புங்கவர் பூமழை பொழிந்தனர். சமணர்கள் கண்களை இழந்து கலங்கினார்கள். மன்னன் அவர்களை நோக்கி, “நீங்கள் முன் ஒப்பியவாறு திருவாரூரை விடுத்து நீங்குமின்” என்றான்.

தண்டியடிகள் தாள் மலர்மீது பணிந்து மன்னன் விடை பெற்று நீங்கினான். நாயனார் சிவபெருமான் திருவருளையே சிந்தித்து, ஐந்தெழுத்தை இடையறாது நினைத்தார். திருப்பணியின் குறையை நிறைவுசெய்து, சிவ சிந்தையுடன் இருந்து முடிவில் முக்கட் பெருமான் அடிமலர் சேர்ந்தார்.

53. மூர்க்கர்தானா?

ஒரு நாடு உயர்ந்தது என்று அதனுடைய நில இயல் அமைப்பைக் கருதி உரைப்பது சாமானியம். காடாக இருப்பினும், நாடாக இருப்பினும், பள்ளமாக இருப்பினும்

மேடாக இருப்பினும் எவ்விடத்தில் சான்றோர்கள் இருக்கின்றார்களோ, அவ்விடம்தான் உயர்ந்தது.

‘நாடா கொன்றோ காடா கொன்றோ
அவலா கொன்றோ மிசையா கொன்றோ
எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர்
அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே!’

என்பது ஓளவைப் பிராட்டியின் வாக்கு. ஏனைய நாடுகளில் சான்றோர்கள் இருப்பினும் தொண்டை நாட்டில் நிரம்பவும் இருக்கின்றனர். அதனால்தான் ஓளவையார் இந்தத் தொண்டை நாட்டினைக் குறிப்பிடுகின்றபோது, ‘சான்றோருடைத்து’ என்று அழகாக அருளிச் செய்தார்.

அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களுமே திரண்டு ஒரு திருவுரு அடைந்தார்களோ என்று நினைக்கத்தக்க தெய்வச் சேக்கிழார் திருவவதாரம் செய்தது தொண்டை நன்னாடு எனில், அதன் பெருமை அளவிடற்கெளியதோ?

சான்றோர் பலர் வாழ்கின்ற தொண்டைவள நாடு எந்நாட்டினுக்கும் சிறந்த நன்னாடு. அத் திருநாட்டில் பாலாற்றுக்கு வடபால் அன்னங்கள் வாழும் குளங்கள் சூழ வளமிக்க ஊர் திருவேற்காடு. இது சென்னை நகரத்துக்கு மேற்கே பதினமூன்று கல் தொலைவிலும் பூவிருந்த வல்லியிலிருந்து இரண்டு கல் தொலைவிலும் உள்ளது.

வாய்மை குன்றாத தூய்மையுடைய வேளாண் மரபில் தலைமை பெற்ற பெரியார் ஒருவர் அந்தத் திருப்பதியில் வாழ்ந்தார். அறிவு தோன்றிய நாள் தொட்டுச் சிவ பெருமானுடைய திருநீற்றினையே மெய்ப்பொருளாகக் கருதியவர் அவர். உம்பர்க்காக, ஆலமே அமுதாகக் கொண்டு உண்ட நம்பரடியார்கள் உண்ணுவதற்கு இனிய உணவுகளைக் கொடுத்துப் பிறகே தாம் உண்ணும் நியதியை வழுவாது மேற்கொண்டவர் அவர். தூய அன்னம், நெய், இனிய கறிகள், பால், தேன் முதலியவைகளை அமைத்துச்

சிவனடியார்களை வணங்கி, இன்னுரை கூறி, அகமும் முகமும் மலர்ந்து, அன்புடன் அழுது செய்விப்பார்.

தானத்திலேயே அப்பெரியாருடைய பொருள்கள் யாவும் செலவழிந்தன. வீடு, நிலம், மாடு, கன்று முதலிய அனைத்தையும் விற்றாயிற்று. வறுமை எய்தி வாடிய போதும் தமது குறிக்கோளினின்றும் நாயனார் பிறழவில்லை. தாம் முன்பு கற்ற சூது ஆட்டத்தால் பொருளீட்டித் தமது கொள்கையை நிறைவேற்றத் திட்டமிட்டார். சூதாடுவோர் யாரும் திருவேற்காட்டில் இல்லாததால் அங்கிருந்து புறப்பட்டார். சிவபெருமான் எழுந்தருளியுள்ள திருத்தலங்கள் சென்று உருகிய உள்ளத்துடன் தொழுது, ஆங்காங்கு சூதாடி அதனால் வரும் பொருளைக் கொண்டு அடியார்களுக்கு அன்னம் படைத்து மகிழ்வார்.

சூது ஐம்பெரும் பாவங்களில் ஒன்று ஆயிற்றே! சூது ஆன்றோரால் தள்ளப்பட்டதேயன்றிக் கொள்ளப்படவில்லையே! அத்தகைய சூதினை அடியார் ஒருவர் ஆடலாமோ?

ஒரு செயல் பாவம் புண்ணியம் என்பது வெறும் செயலாலே மட்டும் அமையாது; அதன் பயனாலேயே அது அமையும்.

ஒருவனை மற்றொருவன் கொல்ல வருகிறான். கொலைக்குப் பயந்து அவன் ஒளிந்து கொள்கிறான். இடையில் நின்றான் ஒருவனை நோக்கி, 'அவன் எங்கே?' என்று கொல்ல வந்தவன் கேட்கிறான். 'இதோ, இங்குதான் ஒளிந்திருக்கிறான்' என்று அவன் கூறினால் அது உண்மை தான். ஆனால் அந்த உண்மையினால் விளைவது ஒரு கொலை. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் 'இங்கு இல்லை' என்று கூறினால் அது பொய்யாயினும் ஓர் உயிர் காப்பாற்றப் படுகிறது. எனவே, பொய் மெய் என்பது அதனதன் பயனால் பெறப்படுகிறது.

தான் வாழ வேண்டும், தன்னைச் சார்ந்தார் வாழ வேண்டும் என்று சூதாடினால் அது பிழையேயாகும்.

தாம் செய்யும் ஒப்பற்ற சிவபுண்ணியச் செயலுக்குப் பழுது நேராதபடி இவர் ஆடியதனால் அது பாவமன்று. புண்ணியமே ஆகும் என்பதை உணர வேண்டும். திருமங்கையாழ்வார் வழிப்பறி செய்து அடியார்க்கு அமுதளித்தார் என்ற வரலாற்றையும் இத்துடன் வைத்து எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

‘கணைகொடிதி யாழ்கோடு செவ்விதாங் கன்ன
வினைபடு பாலாற் கொளல்’

என்பது திருக்குறள்.

அவர் திருக்குடந்தைத் தலத்தையடைந்து அங்கு எழுந்தருளியுள்ள இறைவரை ஆராக் காதலுடன் அஞ்சலி செய்து அங்கு தங்கி, பொது இடத்தில் நாடோறும் சூதாடுவார். முதல் ஆட்டத்தில் தோல்வி அடைவார். முதலில் வைக்கும் பணயத்தை ஆடுகின்றவர்கள் கொள்ளத் தருவார். பின்னே பல முறையும் வென்று பெரும் பொருளீட்டுவார். ஆனால் சூதினால் வரும் பொருளைத் தாம் தீண்ட மாட்டார். அடியார்க்கு அமுது அமைக்கும் பணியாட்கள் அப் பொருளை எடுத்து உணவுக்குரிய வகைகளை வாங்கி, அமுது அமைத்து அடியார்க்குப் படைப்பார்கள். எல்லா அடியார்களும் அமுது செய்தபின் கடைசிப் பந்தியிலேயே இவர் உணவு கொள்வார். சூதாடியதால் அவர், ‘நற்குதர்,’ ‘மூர்க்கர்’ என்ற பெயர்களைப் பெற்றார். இவர் குணத்தினால் மூர்க்கரல்லர். தூய சிந்தையும் இன்சொல்லும் உயர்ந்த செயலும் படைத்தவர் மூர்க்க நாயனார். உறுதியாக அடியார்க்கு அமுது செய்விக்கும் திருத்தொண்டைப் புரிந்து முடிவில் சிவபதம் எய்தி இன்புற்றார்.

54. சித்தந்தெளிந்த சிவயோகி

இறைவன் ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் உறைகிறான். அங்ஙனமாயின், ஏன், அப்பரமபதி கண்ணுக்குத் தோன்றுவதில்லை என்ற ஐயம் ஏற்படலாம். கலங்கிய தண்ணீரில் சந்திர சூரிய பிம்பம் தோன்றுவதில்லை. அதுபோல், அறியாமையாகிய அழுக்கினால் கலங்கிய மாசுடைய அகத்தில் இறைவன் தோன்ற மாட்டான். தேற்றாங் கொட்டையிட்டுத் தண்ணீரைத் தெளிய வைத்து அதனுள் தோன்றும் சந்திரனைக் காண்பதுபோல், பஞ்சாட்சரமாகிய தேற்றாங் கொட்டையிட்டு ஆணவ அழுக்கை அகற்றிச் சித்தத்தைத் தெளிய வைப்போர் சிவத்தைக் காண்பர்.

சிவனடியாரை ஆதரித்தல், சிவவேள்வி செய்தல், திரு ஐந்தெழுத்து ஓதுதல் ஆகியவற்றை நியதியாக மேற்கொண்ட சோமாசிமாற நாயனார், சித்தத்தைத் தெளிய வைக்கும் முறையை நன்கு அறிந்து பயின்று வந்தார்.

‘சித்தந் தெளியச் சிவன் அஞ்செழுத்தோதும் வாய்மை
நித்தம் நியமம் எனப்போற்றும் நெறியில் நின்றார்’

என்னும் திருவாக்கால் இதனை அறியலாம்.

அம்பர் என்ற அரிய தலம் சோழ வள நாட்டிலே உண்டு. சிறந்த மாஞ்சோலை சூழ்ந்த அத்தலத்திலேயே வேதங்களை நன்கு பயிலும் மறையவர் குலத்திலே சோமாசி மாற நாயனார் அவதரித்தார். சோம யாகம் செய்வோரை ‘சோமயாஜி’ என்பர். அதுவே ‘சோமாசி’ என மருவிற்று.

பயன் புகழ் முதலியவற்றைக் கருதாமல் உலக நன்மை ஒன்றையே கருதிச் சிவமந்திரங்களைக் கூறிச் சிவாக்கினி வளர்த்துச் செம்மையுடன் செய்யும் வேள்வியால் உலகம் உய்யும். அவ் வேள்வியினால் மழை பொழியும். பயிரும் உயிரும் தழைக்கும். சிவஞானத் தீ ஆன்ம போதத்தை

அழித்துச் சிவபோதத்தை வளர்க்கும். சோமாசி மாற நாயனார் புகழும் பயனும் கருதாது சிவபெருமானுக்குரிய வேள்விகளை விதிமுறைப்படி நியதியாகப் புரிந்து வந்தார்.

எத்தன்மைய ராயினும் ஈசனுக் கன்ப ரென்றால்
அத்தன்மையர் தாம்நமை யாள்பவர் என்று கொள்வார்
சித்தந் தெளியச் சிவன் அஞ்செழுத்தோதும் வாய்மை
நித்தம் நியமம் எனப் போற்றும் நெறியில் நின்றார்.

எக் குலத்தவராயினும் எக் குணத்தினராயினும் வேறு எத்தன்மையராயினும் சிவபிரானுடைய அடியார்கள் என்றால், அவர்களே நம்மையாளும் பெருந்தகையாளர் என்னும் மெய்யறிவினை உடையவர் அவர்.

அடியார் உள்ளத்தில் அவன் எப்போதும் நீங்காது உறைகிறான். நினைப்பவர் மனம் கோயிலாகக் கொண்டவன் அவன் ஆதலின், அடியாரை அரனாகவே கொண்டு வணங்குதல் வேண்டும். அவ்வாறு வணங்குவோர் அடியார்கள் இன்ன குலத்தினர், இன்ன தகுதியினர் என்ற வேற்றுமையைக் கருதக் கூடாது. கோத்திரமும் குலமும் உடம்பைக் குறித்தவை; உயிரைக் குறித்தவையன்று.

ஆவுரித்துத் தின்றுமூலும் புலைய ரேனும்
கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க் கன்ப ராகில்
அவர்கண்டர் யாம்வணங்கும் கடவுளாரே.

இது அப்பர் பெருமானின் அமுத வாக்கு. ஆவுரித்துத் தின்பது அன்பிலாமை; இறைவனை நினைப்பது அன்புடைமை. அன்பும் அன்பிலாமையும் ஒரே சமயத்தில் ஒருவரிடம் நிகழா. இரவும் பகலும் ஒரே சமயத்தில் தோன்றுவதில்லை. ஆகவே, சிவனுக்கு அன்பு செய்து கொண்டே ஆவுரித்துத் தின்று உழலுதல் இயலாது. அவ்வாறு செய்வாராயின், அது அன்புடைமை ஆகாது. நேற்றுவரை ஆவுரித்துத் தின்றுமுன்ற ஒருவன், இன்று

அதனின்றும் நீங்கி, எங்கும் சிவனைக் கண்டு சிவபக்தி புரிவானாயின், அவன் எமது கடவுள். முன்னைய நிலையை நோக்காமல் வணங்குதல் வேண்டும். இந்த உண்மையை ஆதரவாகக் கொண்டே சோமாசி மாற நாயனார் செய்த யாகத்தில் இறைவன் சண்டாள ரூபத்தில் வர, இவர் வழிபட்டார் என்ற ஒரு வரலாறு எழுந்துள்ளது.

இறைவனை எப்போதும் நினைந்து நினைந்து உருகுகிற அவர், தம்பிரான் தோழராகிய நம்பியாருருடைய பெருமையைக் கேட்டு, அவர்மீது அளவற்ற அன்பு கொண்டார். சீரும் செல்வமும் சிறந்த திருவாருரை அடைந்து, மலர்மாலை தரித்து இறைவனுக்கு அணுக்கராக விளங்கும் வன்றொண்டரைப் பன்முறை தொழுதார். அவருக்கு இனிய நண்பராகி, அவருடைய திருவடியைச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார். திருவருளும் குருவருளும் பெற்று மன்றுளார் மலரடி நிழலில் எய்திப் பேரின்பப் பெருவாழ்வு பெற்றார்.

55. கல்லெறிந்த காதல்

இறைவனை மறவாதிருப்பதே பிறவாமைக்குரிய வழியாகும். 'மீண்டும் பிறப்புண்டேல் உம்மை என்றும் மறவாமை வேண்டும்' என்று காரைக்கால் அம்மையாரும், 'மறவாதிரு மனமே இது காண் நல்ல மருந்து' என்று பட்டினத்தடிகளும், 'தினைத்துணைப் பொழுதும் மறந்துய்வனோ' என்று அப்பரடிகளும், 'எத்தான் மறவாதே நினைக்கின்றேன்' என்று சுந்தரரும், 'கமல மலரடி கனவிலு நனவிலு மறவேனே' என்று அருணகிரி நாதரும், 'இணையடிகள் மறவாத மனமொன்று மாத்திரம் ஏழையேற் கருளுகண்டாய்' என்று இராமலிங்க அடிகளும் அருளியிருக்கின்றனர். இத்தனை பெரியோர்களும்

கொண்ட இச் சிறப்பியல்பாகிற இறைவனை மறவா
மையை, உறுதியாகக் கொண்டு ஒழுகியவர் சர்க்கிய
நாயனார்.

எந்நிலையில் நின்றாலும்
எக்கோலம் கொண்டாலும்
மன்னியசீர்ச் சங்கரன்தாள்
மறவாமை பொருள்ளன்றே
துன்னியவே டந்தன்னைத்
துறவாத தூயசிவம்
தன்னைமிகும் அன்பினால்
மறவாமை தலைநிற்பார்.

சாக்கிய நாயனார் சரித்திரம் சிந்தனைக்குரியது;
வந்தனைக்குரியது; நம் நினைவுக்கு நெடுந்தொலைவில்
நிற்பது.

தளர்ச்சியறியாத வளர்ச்சியுடைய நன்மக்கள்
வாழ்கின்ற ஊர் சங்க மங்கை. அவ்வூரிலே வேளாளர்
குலத்திலே ஒருவர் தோன்றினார். அவர் கல்வி
கேள்விகளில் சிறந்து விளங்கினார். எல்லா உயிர்க்கும்
அருளுடையவராகி ஒழுகி வந்தார். ஒழியாமல் மாறி மாறி
வரும் இறப்பு பிறப்பு என்னும் நோயைத் தவிர்க்க
வேண்டும் என்னும் கருத்துடையவராய் வாழ்ந்து வந்தார்.

மதில் சூழ்ந்த காஞ்சி நகரை அடைந்த அவர் நல்ல
ஞானம் பெறுவதற்குப் பல வழிகளையும் நாடுவாராயினார்.
உய்வுநெறி கருதிச் சாக்கிய மதஞ்சார்ந்து, அம்மத நூல்களை
யெல்லாம் ஒதி உணர்ந்தார். பின்னர், ஈசன் அருள்கூட்ட
சிவநெறியே தவநெறியெனக் கருதினார். ஏனைய
சமயங்கள், 'வினை ஒன்று உண்டு. அவ்வினை
செய்தானைத் தானே வந்து சாரும்' என்றும், 'வினைப்
பயனைக் கூட்டுவிக்க ஒரு முதற்பொருள் வேண்டாம்'
என்றும் கூறுகின்றன.

சைவம் சொல்வதென்ன? வினை என்பது சடம்; ஆதலின் செய்தவனைத் தானே வந்து சாராது. ஆன்மா சித்தாயினும், சிற்றறிவும் சிறு தொழிலும் உடையது. ஆதலினால் ஆன்மாவும் தான் செய்த வினையைத் தானே ஏற்றுக் கொள்ளாது. சிறு குழந்தை தானே பாலை எடுத்துப் பருகாது; பாலும் தானே போய்க் குழந்தை வாயிற் புகாது; குழந்தைக்கும் பாலுக்கும் இடையே, தாய் காலமறிந்து, இடமறிந்து புகட்டுவது போல், கருணை நிறைந்த இறைவன் ஆன்மாக்களுக்கு அவரவர் செய்த வினையைப் பக்குவமறிந்து ஊட்டுவான்; நோய்வாய்ப்பட்ட குழந்தைக்கு வேப்பங்கொழுந்து அரைத்து ஊட்டுவதுபோல், தீவினை செய்த ஆன்மாக்களுக்கு இறைவன் துன்பத்தை ஊட்டுவான் — என்கிறது சைவ நெறி.

‘ஊட்டுவிப் பாணும் உறங்குவிப் பாணும்
இங்கொன்றோ டொன்றை
மூட்டுவிப் பாணும் முயங்குவிப் பாணும்
முயன்ற வினை
காட்டுவிப் பாணும் இருவினைப் பாசக்
கயிற்றின் வழி
ஆட்டுவிப் பாணும் ஒருவனுண்டே தில்லை
அம்பலத் தே!’

என்பது பட்டினத்தடிகளின் வாக்கு.

எனவே, வினை, வினை செய்தவன், வினைப் பயன், வினையைக் காலம் இடம் அறிந்து ஊட்டுபவன் என்ற இந்த நான்கும் இருந்தே தீர வேண்டும். இவற்றைத் தெளிவாக எடுத்து விரித்து விளம்புவது சைவ சித்தாந்தம். இதனை உணர்ந்த சாக்கிய நாயனார், சிவமே பரம் பொருள் என்று கொள்ளலானார். எந்த நிலையிலே நின்றாலும், எந்த வடிவம் கொண்டாலும், நிலைபெற்ற சிவபிரானுடைய திருவடியை மறவாமையே பொருள்

என்று கருதிய அவர், சாக்கிய மதக் கோலத்தை மாற்றாமல், சிவபெருமானை மிகுந்த அன்பினால் இடையறாது சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார். இவர் சிவபக்தி மேற் கொண்டவராயினும், புறக்கோலம் புனையவில்லை என்பதால், புறக்கோலம் வேண்டியதில்லை என்பது பொருளல்ல. சிவபக்திக்குப் புறக்கோலமும் இன்றியமை யாததுவே. அரசாங்கச் சேவகர் சில அடையாளங்களை அணிவதுபோலச் சிவனடியார்கள் திருநீறும் உருத்திராக்க மும் அணிதல் வேண்டும். எனினும், இவர் சாக்கிய சமயத்தில் நின்றார் ஆதலின், அவ்வேடத்தில் இருந்தபடியே சிவனை மறவாது ஒழுகினார்.

அருவுக்கும் உருவுக்கும் காரணமாக விளங்குவது சிவலிங்கம். மாலும் அயனும் பிணங்கியபோது இடையில் ஜோதி வடிவாய் நின்ற குறிப்பும் சிவலிங்கத்தையே குறிக்கிறது. இறைவன் சோதி வடிவானவர். சோதி மேல் நோக்கி நிற்கின்றது. அது ஆன்மாவில் உயிருக்குயிராய் விளங்குகின்றது. ஆன்மா அறிவுப்பொருள். ஆன்மாவுக்கும் சிவத்துக்கும் இடையில் அருள் ஒளிக்கின்றது. ஆன்மசோதி, அருட்சோதி, சிவசோதி என்ற இம்மூன்றும் ஒருங்கு கூடியதே சிவலிங்கம். சிவலிங்கத்தின் அடிவட்டம் ஆன்மசோதி; சிவலிங்கத்தினைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற ஆவுடையார் அருட்சோதி; மேல்நோக்கியிருக்கிற சிவலிங்கம் சிவசோதி. இந்த மூன்றும் சேர்ந்து நமக்குச் சிவலிங்கமாகக் காட்சியளிக்கின்றது.

‘சோதியே கடரே சூழொளி விளக்கே!’ என்பார் மாணிக்கவாசகர். இதனைச் சேக்கிழார் பெருமான், இந்நாயனாரது புராணத்திலே, ‘எட்டிரண்டும் இதுவாம் இலிங்கம்’ என்று அருணகிரிநாதர் கூறியபடி, எட்டாவது செய்யுளில் செப்பிய திறம் மிக மிக வியக்கத் தக்கது.

காணாத அருவினுக்கும்
 உருவினுக்கும் காரணமாய்
 நீணாகம் அணிந்தார்க்கு
 நிகழ்குறியாம் சிவலிங்கம்
 நாணாது நேடியமால்
 நான்முகனுங் காணநடுச்
 சேணாருந் தழற்பிழம்பாய்த்
 தோன்றியது தெளிந்தாராய்.

சிவலிங்க வழிபாடு எல்லா வழிபாடுகளிலும் தலையாயது என்று தெளிந்த சாக்கிய நாயனார், நாள் தோறும் சிவலிங்கத்தைக் கண்ணுற்ற பின்னரே, உணவு உண்ண வேண்டும் என்ற நியதியை மேற்கொண்டார். அருகில் ஒரு வெட்ட வெளியில் சிவலிங்கம் இருந்தது. அதைக் கண்டு மிகுந்து களிப்புற்று, அக் களிப்பின் மிகுதியால் இன்னது செய்வது என்று அறியாதவராய், அங்கிருந்த ஒரு கல்லை எடுத்துச் சிவலிங்கத்தின்மீது எறிந்தார். அப்பரடிகளைக் கண்டவுடன் அப்பூதி அடிகள் மகிழ்ச்சி மிகுந்து திகைத்துச் செயல் மறந்ததையும் இங்கு சிந்திக்க வேண்டும். நெடுநாட்களாக மறவாது சிவனை நினைந்து நினைந்து நெஞ்சம் மகிழும் நியமம் பெற்றிருந்த சாக்கியநாயனார் புரிந்த கல்லெறித் தொண்டினை, இறைவன் மிகவும் இனிமையாக ஏற்றுக்கொண்டார். குழந்தைகள் அன்பின் மிகுதியால் தாய் தந்தையரின் தலைமையிர் பிடித்து ஈர்த்தல், காதில் விரல் விட்டுக் குடைதல் முதலிய அநுசிதங்களைச் செய்கிறபொழுது, குழந்தைகளின் அன்பு ஒன்றையே நினைத்து, அவர்களுடைய வன்செயலைக் கருதாது மகிழ்வதுபோல், சாக்கியநாயனார் ஒப்பற்ற அன்பினால் எறிந்த கல்லடியைக் கண்ணுதற் கடவுள் ஏற்றுக் கருணை புரிந்தார்.

அகம்நிறைந்த பேருவகை
 அடங்காத ஆதரவால்
 மகவுமகிழ்ந் துவப்பார்கள்
 வன்மைபுரி செயலினால்
 இகழ்வனவே செய்தாலும்
 இளம்புதல்வர்க் கின்பமே
 நிகழுமது போலதற்கு
 நீள்சடையார் தாம்மகிழ்வார்.

என்று இந்தக் கருத்தைக் கூறி அமைதி செய்கிறார் சேக்கிழார்.

செயலுக்கு ஒன்றும் தகுதியில்லை. செயல் புரிந்தார் உள்ளத்தில் நிகழும் அன்பு நிலைக்கே தகுதியுண்டு. அன்பில்லாதார் புகழுரையைக் காட்டிலும், நமது நலங் கருதுவோர், இகழுரை நமக்கும் இன்பம் பயக்கின்றது.

மன்மதன் இறைவர்மீது மலர் சொரிந்தான். அவன் கணை என்று விட்டது மலர்கள்தான். ஆனால் இறைவர் அவனை எரித்து விட்டார். மன்மதன் மலர் எறிந்த செயல் நன்றேயாயினும், அவன் உள்ளம் இறைவரை மயக்க வேண்டும் என்று துணிந்தது. அதனாலேயே அச்செயல் தீமையாயிற்று. சாக்கியநாயனார் கல்லெறிந்தாலும், இறைவர்மீது எல்லையில்லாத அன்புடன் திருவருளையே தாரகமாகக் கொண்டு செயலறியாது கல்லெறிந்தார். ஆகவே, இவருடைய செயல் இறைவருக்கு உகந்ததாக ஆயிற்று.

மறுநாள் உணவு உண்ணுமுன், சாக்கியநாயனார் சிவலிங்கத்தைத் தரிசிக்க வந்தார். நேற்று நிகழ்ந்த குறிப்பினை நினைந்து, “நான் அப்போது அவ்வாறு செய்தது இறைவர் திருவருளே!” என்று உணர்ந்து, அதுவே என்றும் செய்யத் துணிந்தார். எல்லாம் சிவன் செயல் என்று

உறுதியாகத் தெளிந்தவர் ஆதலினால், கல்லெறிதலையும் சிவந்த ஆடையுடுத்தலையும் தவிராதவராய் நின்றார்.

அன்பு நெறி வழக்கினால் தொண்டர்கள் புரியும் கருமம் இறைவனுக்குப் பூசனையே அன்றோ? வன வேடனாராகிய கண்ணப்பர் செருப்படியை இறைவன் விரும்பியதுபோல், இவருடைய கல்லெறிதலையும் விரும்பி ஏற்றுக் கொண்டார். மற்றவர் கல் என்றாலும் சிவனாருக்கு அது மலராகவே ஆயிற்று.

கல்லாலே எறிந்ததுவும்
அன்பான படிகாணில்
வில்வேடர் செருப்படியும்
திருமுடியின் மேவிற்றால்
நல்லார்மற் றவர்செய்கை
அன்பாலே நயந்ததனை
அல்லாதார் கல்லென்பார்
அரனார்க்கஃ தலராமால் !

ஒருநாள் சிறிது மறதியாக உணவு உண்ண அமர்ந்தார் சாக்கியநாயனார். “ஆ! ஆ! கெட்டேன். எங்கள் பெருமானைச் சேவிக்காமல் அமர்ந்தேன்” என்று கூறித் துணுக்குற்று எழுந்தார். பொங்கி எழுந்த காதலுடன் மிக விரைந்து புறப்பட்டு அரனார் திருமுன்பு சென்றார். கல்லெடுத்துக் குறி தவறாமல் எறியும்பொருட்டு, உணவை ஒழித்து வேட்கையுடன் ஓடிவரும் திருத்தொண்டர் முன், கண்ணுதற் கடவுள் விண்ணிடை உமா தேவியாருடன் தோன்றியருளினார். மூவரும் தேவரும் காணாத, முழுமுதற் கடவுளைக் கண்குளிரக் கண்ட சாக்கியநாயனார், தணியாத காதலுடன் பலமுறை பணிந்தார். இறைவர் கடைக் கண்ணால் நோக்கியருளிச் சாக்கியநாயனாருக்குச் சிவலோகங் கொடுத்தருளினார்.

56. வள்ளலார்

உலோப குணத்தினும் இழிந்தது வேறு ஒன்று மில்லை. வள்ளன்மையே அடியார்களுடைய சிறந்த பண்பாகும். இளையான்குடி மாறநாயனார், மெய்ப்பொருள் நாயனார், சேரமான் பெருமாள் நாயனார் முதலிய நாயன்மார்களது வரலாறுகளில் இதனை நன்கு அறியலாம். சிறப்புலி நாயனார் பெரிய வள்ளன்மையுடன், 'உள்ள பொருளெல்லாம் சிவன் தந்தது' என்று எண்ணிக் கேளா முன்னரே அடியவர்கட்கு வழங்கியவர். அதனால் சேக்கிழார் பெருமான் இவரை 'வள்ளலார்' என்றே குறிப்பிடுகிறார்.

மன்னிய புகழுடைய பொன்னி நாட்டில் எல்லாச் சிறப்புக்களும் பொருந்திய தலம் திருவாக்கூர். இத் தலம் மாயூரத்திலிருந்து தரங்கம்பாடிக்குப் போகும் வழியில் உள்ளது. அத் திருப்பதியில் மிகுந்த புகழுடன் வாழ்ந்தார் சிறப்புலி நாயனார். மறையவர் குலத்தில் வந்த அவர், நீலகண்ட நிமலனாருடைய திருத்தொண்டுகள் பல புரிந்து வந்தார். சிவபக்தியின் முதற்படி ஈவிரக்கமேயாம் என்பதை நன்குணர்ந்த அவர், பாரிபோல் வரையாது வாரி வழங்கும் வள்ளலாகத் திகழ்ந்தார்.

ஆளும்அங் கணருக் கன்பர்
அணைந்த போதடியில் தாழ்ந்து
மூளும்ஆ தரவு பொங்க
முன்புநின் றினிய கூறி
நாளும்நல் லமுதம் ஊட்டி
நயந்தன எல்லாம் நல்கி
நீளும்இன் பத்துள் தங்கி
நிதிமழை மாரி போன்றார்.

ஓதுவாரை உய்விக்கும் ஆதிமந்திரமாகிய ஐந்தெழுத்தை ஒதிச் சிவவேள்வி புரிவார் சிறப்புலி நாயனார். அவர் தவநெறி நின்று தலையாய சிவ புண்ணியங்கள் பல புரிந்து, இமயவல்லி பங்கராம் இறைவன் இணையடி மலரை இதயத்தில் நிறுத்தி, இடையறாது அன்பு செய்து, அம்பலவாணர் அடிமலர் நிழலில் கலந்து பேரின்பப் பெருவாழ்வு பெற்றார்.

57. சிறுத்தொண்டர் என்னும் பெருந்தொண்டர்

சோழவள நாடு காவிரி நதியால் வளம் பெருகுகின்ற நாடு. அத்திரு நாட்டில் மன்மதனை விழியால் எரித்த விமலனார் எழுந்தருளியுள்ள அரிய தலம் திருச்செங்காட்டங்குடி. இமையவர்கட்கும், முனிவர்கட்கும் இடர் பல இழைத்த கஜமுகாசுரனை விநாயகப் பெருமான் மாய்த்தருளியபோது, கஜமுகாசுரன் உடம்பிலிருந்து வெளிப்பட்ட உதிரம் அக்காடு முழுவதும் பரவியதனால், அக்காடு சிவந்த நிறத்தை அடைந்தது. அதனால் அதற்குச் செங்காடு என்ற பேர் உண்டாயிற்று. கணபதி அங்கு ஆத்தி மரத்தின்கீழ் ஒரு சிவலிங்கத்தை எழுந்தருளப் புரிந்து பூசித்தனர். அங்கு பலர் குடியேறினார்கள். அத் திருக்கோயில் கணபதிச்சுரம் எனப்படும். ஆத்தி மரம் பழமையானது; இன்றும் இருக்கின்றது. அதன்கீழ் உத்தராபதிச்சுரர் திருவுருவம் மிகவும் அருமையாக அமைந்துள்ளது. இத் தலம் நன்னிலத்துக்கு அருகில் உள்ளது. அங்கு போகும் வழியில் அப்பர் பெருமான் முத்தி பெற்ற திருப்பூம்புகலூர் இருக்கின்றது. அரவம் தீண்டி மடிந்த செட்டி மகனைச் சம்பந்தர் திருப்பதிகம் பாடி எழுப்பிய திருமருகல் திருச் செங்காட்டங்குடிக்கு மிக அண்மையில் உள்ளது.

இப்பதியில் மாமாத்திரர் (வைத்தியர்) மரபிலே பரஞ் சோதியார் என்பார் சிறப்புற்று இருந்தார். இவர் மிகப் பெரிய வீரர். படைக்கலங்களில் வல்லவர். மருத்துவ நூல்களையும், எல்லையில்லாத வடமொழி நூல்களையும் கற்று வல்லவராக விளங்கினார். யானையேற்றம், குதிரையேற்றம் முதலியவைகளையும், பிற கலைகளையும் அறிந்து ஒப்பார் எவருமின்றி வீரராக நின்றார். கலைகள் அனைத்தையும் கற்று அவைகளின் பயன் கண்ணுதற் பெருமான் கழலிணையைக் கருதுவதேயாகும் என்று தெளிந்து, காலனையுதைத்த கண்ணுதல் திருவடியை இடையறாது சிந்தித்து, பள்ளத்தில் பாயும் தண்ணீர்போல் அன்பு செய்து வந்தார்.

உள்ளநிறை கலைத்துறைகள் ஒளிவின்றிப் பயின்ற வற்றால் தெள்ளிவடித் தறிந்தபொருள் சிவன்கழலிற் செறிவென்றே கொள்ளு முணர்வினின் முன்னே கூற்றுவதைத் தழற்கன்பு பள்ளமடை யாய்என்றும் பயின்றுவரும் பண்புடையார்.

பரஞ்சோதியார் சோழ நாட்டை ஆண்ட பல்லவ மன்னன் நரசிம்மவர்மனிடம் நெருங்கிய தொடர்புடைய சேனாவீரராகத் திகழ்ந்தார். பலமுறை யானைமீது சென்று பகைவர்களைப் போரில் வென்று, பல நாடுகளை மன்னன் வசம் ஆக்கினார். அதனால் அவருக்கு அரசாங்கத்தில் அளவிறந்த பெரு மதிப்பு ஏற்பட்டிருந்தது.

வடபுலத்து வாதாபி என்ற நகரத்து மன்னன் புலிகேசி, சோழநாட்டை ஆளும் பல்லவ மன்னனை முன்னே வென்று வீறு பெற்றிருந்தான். பல்லவ மன்னனால் வெல்லுதற்கரிய வாதாபி மன்னனுடன் பரஞ்சோதியார் நால்வகைச் சேனைகளுடன் போர் செய்து வென்றார். அங்குள்ள விலையுயர்ந்த நவமணிகளையும், பொற் குவியலையும், யானைகளையும், குதிரைகளையும் இன்னும் பல உயர்ந்த பொருள்களையும் கவர்ந்து கொண்டு, தமது

மன்னனிடம் வந்து சேர்ந்து, அவைகளைத் தந்து வணங்கினார். மன்னன் அதனைக் கண்டு அதிசயித்தான். பரஞ்சோதியாரின் வீரச் செயலைக் கண்டு விம்மித்ம் கொண்டான்.

“என்னாலும் வெல்ல முடியாத வட தேயத்து வாதாபி மன்னனை எவ்வாறு வென்றீர்?” என்று வியப்புடன் வினவினான்.

அருகில் இருந்த அமைச்சர்கள் அரசனைப் பணிந்து, “அரசரே! இவர் சிவபெருமானுடைய திருவருள் பெற்றவர். அருள் வலிமையுடையவர். திருத்தொண்டின் திறம் படைத்தவர். அதனால் இவருக்கு நிகரானவர்கள் இவ்வுலகில் எங்கும் இல்லை” என்று இயம்பினார்கள்.

பரஞ்சோதியார் சிவபெருமானுடைய திருத் தொண்டர் என்பதை அறிந்த மன்னவன், “ஆ! நான் கெட்டேன். இவர் ஈசனடியார் என்பதை உணராது ஒழிந்தேன். கொடிய போர்க்களங்களுக்கு இவரை அனுப்பி ஏவல் கொண்டேன். இது பெரும் பிழையாகும்” என்று அஞ்சினான்.

“பெருமானே, சிறியேனுடைய பிழையைப் பொறுத் தருள வேண்டும்” என்று வணங்கினான்.

மன்னன் வணங்கியதைக் கண்ட பரஞ்சோதியார், தாமும் வணங்கி, “வாள்வேந்தே! வருந்தற்க. என்னுடைய உரிமைத் தொழிலுக்கு ஏற்ற கடமையையே நான் செய்தேன். அதனால் என்ன குற்றம்? இதுபற்றி நீர் இரங்குதல் வேண்டாம். நீர் செய்தது பிழையுமாகாது!” என்றார்.

மன்னன் மீண்டும் அவரைப் பணிந்து, “சிவனடியா ராகிய தேவரீர் என்னிடம் பணி செய்தல் கூடாது. தாங்கள் பெரிய சிவபக்தர். ஆகவே தாங்கள் தங்கள் ஊர் சென்று தங்கள் விருப்பம் போலவே திருத்தொண்டுகளைச் செய்து

கொண்டிருங்கள்” என்று கூறி, நிறைந்த நிதிக் குவியல்களும் நிலபுலங்களும் தந்து, அன்புடன் தொழுது விடை கொடுத்து அனுப்பினான்.

வேந்தனிடம் விடைபெற்ற பரஞ்சோதியார், தமது திருநகரமாகிய திருச்செங்காட்டங்குடியை அடைந்து, கணபதிச்சுரம் என்ற திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவரை இறைஞ்சினார். தாம் செய்யும் திருத் தொண்டுக்கு அநுகூலமாகக் குற்றமில்லாத குடியில் பிறந்த திருவெண்காட்டு நங்கை என்பாரைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். இருவரும் கருத்தொருமித்து மனையறம் புரிந்து வையகம் போற்ற வாழ்ந்தார்கள்.

உணவு படைத்துத் தண்ணீரும் தந்து அடியார்களை உபசரித்து வந்தார் பரஞ்சோதியார். சிவபெருமானுடைய திருத்தொண்டர்களை வழிபடும் அன்பின் மிகுதியால், அடியவர்களின் திருமுன்பு பரஞ்சோதியார் மிகவும் அடக்கமாக உடம்பை வணங்கிச் செல்லுவார். அதனால் இவரைச் சிறுத்தொண்டர் என்று உலகம் உரைப்பதாயிற்று.

சிவபெருமானுடைய திருவருளினால் நிறைந்த தவமுடைய சிறுத்தொண்டருடைய மனைவியார் கருக் கொண்டார். வலம்புரிச் சங்கில் ஆணிமுத்து கருவடைந்தது போன்ற அக்கரு முதிர்ந்து நாளும் கோளும் நன்னிலை பெற்ற ஒரு நன்னாளில் சீராளதேவர் என்ற திருமைந்தர் அவதரித்தார். சீராளதேவர், தாய்களிக்கத் தந்தைகளிக்கத் தமர் களிக்க வளர்ந்து வந்தார்.

அந்நாளில் புகலியில் வந்து அவதரித்த திருஞான சம்பந்தர் தமது தொண்டர் குழாத்துடன் திருச்செங்காட்டங்குடிக்கு எழுந்தருளினார். சிறுத்தொண்டர் தமது திருமாளிகையில் அவரை இருத்தி, அவருடைய திருவடி பூஜைசெய்து, ஞான போனகருக்கும் உடன்வந்த அடியார்

களுக்கும் பல நாட்கள் திருஅமுது அளிக்கும் பேற்றினைப் பெற்றார்.

சிறுத்தொண்ட நாயனார் பற்றற்ற தொண்டின் பெருமையை உலகத்துக்கு உணர்த்தி உய்விக்கத் திருக்கயிலாயபதி திருவுளங் கொண்டருளினார். அவ்வாறு திருவுளங் கொண்ட தேவ தேவர் வைரவ சந்நியாச வடிவம் கொண்டருளினார்.

சிவந்த சடா மகுடமானது, கரிய முகிலினம் மொய்த்து எழுந்ததுபோல் சுருண்ட கரிய மயிர் முடியாகக் கவின் செய்தது; அம்முடியில் உடுக்குலங்களைப் பதிய வைத்தாற்போன்று தும்பை மலர்கள் துலங்கின; திருநீற்றுப் புண்டரத்துக்கு இடையே பிறை மதியைச் சிறியதாக்கி வைத்தது போன்ற பொட்டுப் பொலிவு செய்தது. திருச் செவியில் இரத்தின மணியுடன் கூடிய சங்க வெண் குழையும், அதில் செருகிய செவ்வரத்தம் பூவும் இரு பக்கங் களிலும் எழில் புரிந்தன. திருக்கழுத்திலே உள்ள நீலகண்டம் மறையும்படி, அமுதக் குமிழி போன்ற பளிங்கு மணிவடங்கள் கட்டப்பெற்று, கண்டார் உயிரையும் உடம்பையும் உருக வைத்து ஒளி செய்தன. செய்ய மேனியில் கஞ்சுகமும், சங்கு மாலையால் ஆகிய சன்ன வீரமும், தோள் வளையங்களும், கடி சூத்திரமும், திருவடியில் பொற் கலனும் அழகு செய்தன. 'உலகினரே! அடியவர்கட்கு அரனார் புரியும் திருவருளின் எளிமையை உணர்ந்து உய்மீன்கள்; அன்பின் வழியில் நிற்பீர்களாக' என்று அறைவன போன்று திருவடிகளில் மணிச் சிலம்புகள் இனிது ஒலித்தன. இடத் திருக்கரத்தில் திரிசூலமும், வலத் திருக்கையில் தமருகமும் விளங்கின. நிலஞ்செய் தவத்தால் திருவடித் தாமரை நிலத்தில் ஆடவும், அழகு பொழியும் திருமுகத்தில் புன்முறுவலின் ஒளிவீசவும், மும்மலத்தின் வலியைக் கெடுக்கும் முச்சூலத்தின் வெயில் பரவவும்,

இறைவர் இத்தகைய திருக்கோலங்கொண்டு திருச் செங்காட்டங்குடியை அடைந்தருளினார். நாடோறும் ஆயிரக்கணக்கான அடியார்கள் அன்னம் உண்ணும் மனையில் அன்று ஒருவரும் வந்தாரில்லை. அடியார்கள் அமுது செய்விக்கும் குறிக்கோளுடைய நாயனார் அதுபற்றிப் பெரிதும் வருந்தினார். தமது விரதத்துக்கு இடையூறு வரக்கூடாதே என்று பெரிதும் அஞ்சினார். அதனால் அடியாரைத் தேடிக்கொண்டு வெளியே போயிருந்தார்.

வைரவத் துறவியாக வந்த சிவபெருமான் மிகுந்த பசி உடையவர்போல், எதிரிலே கண்டவர்களை, “சிறுத் தொண்டர் திருமனை எங்கே?” என்று கேட்டுக்கொண்டு, அவருடைய திருமானிகைக்கு முன்னே வந்து நின்றார். “சிறுத்தொண்டர் உள்ளே இருக்கின்றாரோ?” என்று அழைத்தருளினார்.

மனைக்குள் இருந்த சந்தன நங்கை என்ற வேலைக் காரம்மை முன் வந்து, பைரவர் திருவடியைத் தொழுது, “பெருமானே! முடிவில்லாத அடியார்களைத் தேடிக்கொண்டு நாயனார் வெளியே போயிருக்கிறார். உள்ளே வந்து இருங்கள்” என்று கூப்பிட்டார்.

வைரவர், அம்மர்தின் முகம் நோக்கி, “அம்மா, பெண்கள் தனித்திருக்கின்ற இடத்துக்கு நாம் வர மாட்டோம்” என்றார்.

இச்சொல்லை உள்ளிருந்து கேட்ட வெண்காட்டு நங்கையார், வந்த அடியார் சென்று விடுவார்போல் காணப்படுகின்றது என்று கருதி அஞ்சினார். மனை வாழ்வின் கடமை பூண்ட அவர் வாயிலிலே அடியார் முன்னால் வந்து தொழுதார்.

‘அம்பலவ ரடியாரை அமுது செய்விப்பார் இற்றைச் செம்பெருமான் அடியாரைக் கண்டிலர்; தேடிப் போனார்

வம்பெனநீர் எழுந்தருளி வருந்திரு வேடங் கண்டால்
தம்பெரிய பேறென்றே மிக மகிழ்வார்; இனித் தாழார்.'

“அடிகளே! சிவனடியார்கள் ஒருவரும் அழுது செய்ய
இன்று வராமையால் அடியாரைத் தேடிக்கொண்டு அவர்
வெளியே போயிருக்கிறார். தேவரீர் எழுந்தருளி
யிருக்கின்றமை அறிந்தால் தமது பெரும்பேறு என்று
மகிழ்ச்சியடைவார், இங்கு எழுந்தருளியிரும்; விரைவில்
வந்து விடுவார். தாமதிக்க மாட்டார், இருந்தருளுவீர்”
என்று வேண்டிக் கொண்டார் அம்மை.

“அம்மா! நாம் இருப்பது வடதேசம். புகலுதற்கரிய
புகழுடைய சிறுத்தொண்டரைக் காணும் பொருட்டு
வந்தோம். எவ்வகையானும் நாம் அவர் இல்லாத
இவ்விடத்தில் இருக்க மாட்டோம். கணபதிச்சுரம்
கோயிலில் அழகிய மலர்கள் நிறைந்த ஆத்தி மரத்தின்கீழ்
அமர்ந்திருக்கின்றோம். அவர் வந்தவுடன் நாம் இருக்கும்
தன்மையைக் கூறுவீர்” என்று உரைத்தருளி, கணபதிச்சுரம்
என்ற திருக்கோயில் சென்று, திருவாத்தியின் கீழ் எழுந்
தருளியிருந்தார் துறவி.

சிறுத்தொண்டர் அடியவர்களைத் தேடித் திரிந்தும்
காணாத, வருத்தத்துடன் திருமானிகை மீண்டும் வந்தார்.

திருவெண்காட்டு நங்கையார் வைரவ சந்நியாசி
வந்ததைக் கூறினார். நாயனார், அழுதுண்டாற்போல
மகிழ்ந்தார். திருக்கோயிலை அடைந்து, திருவாத்தியின் கீழ்
எழுந்தருளியுள்ள வைரவரைக் கண்டார். அவர்
திருவடியில் வீழ்ந்து வணங்கி நின்றார்.

நின்ற தொண்டரை நோக்கி, “பெரிய சிறுத்
தொண்டர் என்பது நீர்தானோ?” என்று வைரவர் வாய்
மலர்ந்து கேட்டருளினார்.

“எம்மையாள வந்த எந்தையே! திருநீறணியும்
அடியார்களை வணங்கும் திறம் அடியேனுக்கில்லை.

ஆயினும், அடியார்கள் கருணையினால் அடியேனை அவ்வாறு கூறுவார்கள். குற்றமில்லாத சிவனடியார்களை அழுது செய்விக்கும்பொருட்டு, இன்று இவ்வூரில் எங்கு தேடியும் அடியார்கள் கிடைக்கவில்லை. அடியேன் செய்த தவத்தினால் தங்களைக் கண்டேன். இனித் தாமதிக்க வேண்டாம். அடியேனுடைய மனைக்கு எழுந்தருளி வந்து அழுது செய்ய வேண்டும்” என்று தொழுது கூறினார் சிறுத்தொண்டர்.

“நிறைந்த தவமுடையீர்! உம்மைக் காணும் பொருட்டே வந்தோம்; உண்ணும் பொருட்டல்ல. எமக்கு அழுதாட்ட உம்மால் முடியாது!” என்றார் வைரவர்.

“சுவாமி! அடியேன் சிந்தியாமல் எதையும் செய்ய மாட்டேன். தேவரீர் அழுது செய்யும் தன்மையை அருளிச் செய்யும். சிவனடியார் முயற்சி செய்து தேடினால் இல்லாதனவும் உளவாகும். அருமையில்லை, உரைத் தருளும்” என்றார் சிறுத்தொண்டர்.

“அன்பரீர்! நாம் ஆறு மாதத்துக்கு ஒருமுறைதான் உண்போம். பசு வதைத்து உண்போம். அதற்குரிய நாள் இன்று. அதனால்தான் உம்மால் எனக்கு உணவு செய்விக்க இயலாது என்றோம்” என்றார் வைரவர்.

“பெருமானே, சாலவும் நன்று. மூன்று வகையான பசுக்களும் அடியேனிடத்தில் உண்டு. ஒரு குறையுமில்லை. அடியவராகிய தங்கள் அழுதுக்குரிய பசு இன்னது என்பதை அருளிச் செய்யும்” என்றார் சிறுத்தொண்டர்.

“நண்புமிக்கீர்! உமது அன்புக்கு மகிழ்ச்சி. நாம் உண்பது நரப் பசுவாகும். அதுவும் ஐந்து வயதுக்குள் இருக்க வேண்டும். அங்கப் பழுதில்லாமல் இருக்க வேண்டும். புண்ணில் வேல் எறிந்தது போன்ற மற்றொரு செய்தியுளது” என்றார் வைரவர்.

“எந்தையே! உமது அருளினால் எதுவும் அரிய தில்லை. இனி அருளிச் செய்யும்” என்றார் சிறுத்தொண்டர்.

“ஒரு குடியில் நல்ல ஒரு மகனாக இருக்க வேண்டும். தாயார் மடியில் வைத்துப் பிடிக்கும்பொழுது தந்தை மன மகிழ்ச்சியுடன் அரிந்து, குற்றமின்றி அமைத்த கூறி நாம் உண்பது. தாய் தந்தை மகன் மூவரும் உவப்புடன் இருத்தல் வேண்டும்” என்றார் வைரவர்.

“சுவாமி! தேவரீர் அமுது செய்வதானால், இதுவும் அரியதில்லை. சற்று இரும். தாங்கள் கூறியபடியே அமைத்து வந்து அழைப்பேன்” என்று கூறி அவரைத் தொழுது புறப்பட்டார்.

சிறுத்தொண்டர் அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் திரு மனையை அடைந்தார். மனைவியாரை நோக்கி, “பெண் மணியே! வந்த மாதவர் அமுது செய்ய இசைந்தார். நற்குடியில் ஒரு மகனாய்ப் பிறந்த ஐந்தாண்டு உடைய அங்கப் பழுதில்லாத அழகிய குமாரனைத் தாய் பிடிக்கத் தந்தையரிந்து சமைத்தால் உண்பேன் என்று கூறியிருக்கிறார்!” என்றார்.

“ஒரு குடிக்கு ஒரு மகனை எவ்வாறு எங்கு தேடுவோம்?” என்றார் அரிய கற்புடைய மனைவியார்.

“மாதரசே! இதென்ன கேள்வி? நான் உய்ய நீ பெற்றெடுத்த புத்திர மணியை அழைப்போம்” என்றார் சிறுத்தொண்டர்.

இவ்வாறு கணவர் கூறக்கேட்ட அந்த உத்தமி, சிவனடியார் அமுது செய்ய, அதனால் உய்வு பெற்று மகிழும் கணவர் திருமுகத்தைக் காண்பதே கடமை என்று நினைத்து, “குழந்தை சீராளனைப் பள்ளியினின்றும் அழைத்து வாரும்” என்றார். சிறுத்தொண்டரின் பெருமைக்கு அம்மையே காரணம்.

சிறுத்தொண்ட நாயனார் பேருவகையுடன் பள்ளிக்குச் சென்று மகனைத் தோளில் வைத்துக்கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தார். திருவெண்காட்டம்மையார் எதிர் சென்று மாணிக்கமணி போன்ற குழந்தையை வாங்கினார். தலைமயிரைத் திருத்தி, முதுகு தடவி, உள்ளம் உவந்து, வாச நீரால் திருமஞ்சனமாட்டி, குறைவற ஆடை அணிகலன்களால் அழகுபடுத்திக் கணவனார் கரத்தில் எடுத்துக் கொடுத்தார்.

நாயனார் குற்றமில்லாத நற்றவருக்கு அமுது செய்ய உரிய உடம்பு என்று மகனை உச்சி மோந்தாரில்லை; முத்தமிடமில்லை. தமது திருமானிகையில் உலகர் அறியா வண்ணம் ஒரு புறத்தில் கொண்டு போனார்! திருவெண்காட்டு நங்கையார் பாத்திரங்களை ஒரு புறத்தில் நன்கு கழுவி வைத்தார். உலகை வென்ற தந்தையார் மகனது தலையைப் பிடித்தார். தாயார் இனிய மழலை கிண்கிணியுடைய பாதங்கள் இரண்டையும் மடியில் இடுக்கிக் கொண்டு கரங்கள் இரண்டையும் கையில் பற்றிக் கொண்டார். சிவனடியார்க்குத் தன்னை நிவேதிக்கும் பொருட்டு இச்செயல் நிகழ்கிறது என்பதை அறிந்த சின்னஞ்சிறு சீராளதேவர், “நாய்க்கும், பேய்க்கும் இரையாகும் இந்த ஊன் உடம்பு, அடியார் அமுது செய்யப் பயன்பட்டதே” என்று எண்ணி மகிழ்ச்சியுற்றார்.

சீராளதேவர் பெருமை சிறுத்தொண்டர் பெருமையினும் பன்மடங்கு உயர்ந்தது. இவர் தோன்றும்போதே தெய்வத் தன்மையுடன் தோன்றினார் என்பதைச் சேக்கிழார் பெருமான் மிகவும் கௌரவமாகக் கூறுகிறார். ‘சீராளதேவர் என்னுந் திருமைந்தர் அவதரித்தார்’ என்பது அவரது வாக்கு. சிறுத்தொண்ட நாயனாருக்குத் தேவர் என்ற சிறப்பு இல்லை.

மனம் மகிழ்கிறான் என்பதை அறிந்த தந்தையார் வாள் கொண்டு ஒப்பற்ற மகனது தலையை அரிந்தார்.

உயிருள்ள ஆடு கோழிகளை 'அறுக்க' என்றும், உயிரில்லாத கத்தரிக்காய், வாழைக்காய் முதலியவைகளை 'அரிய' என்றும் கூறுவது மரபு. 'அவன் தலையை அறுத்தான்' என்றும், 'பரங்கிக்காய் அரிந்தான்' என்றும் வழக்காற்றில் கூறுவதைக் காணலாம். வைரவராக வந்த சிவபெருமானின், 'தாதையரிய' என்ற சொல்லினால், நீ பிள்ளையை அரியும்போது அப் பிள்ளைக்கு வேதனையின்றி, காய்களை அரியும் போது காய்களுக்கு வேதனையின்மைபோல், அப்பிள்ளை முகமும் அகமும் மலர்ந்து மகிழ்ச்சியுடன் அச்செயலுக்கு உடன்பட வேண்டும் என்ற கருத்துக்கள் விளங்குகின்றன. இக்கருத்தையொட்டியே, 'வாளால் மகவரிந்து' என்கிறார் பட்டினத்தடிகள்.

சீராளதேவர் சிவயோக முதிர்ச்சியுடையராதலின் தாதையார் அரிந்தபோது, உடம்பில் உணர்வின்றி, சிவத்தை நினைத்துப் புன்முறுவலுடன் இருந்தார்.

'... ... மகிழ்ந்து நகைசெய் அத் தனி மாமகனைத் தாதையார் கருவிகொண்டு தலை யரிவார்' என்ற அரிய சொற்றொடரால் இக்கருத்து வலியுறுகின்றது.

'புத்திரன் என்ற சொல்லின்பயனை இவன் நமக்கு அளித்தான்' என்று நாயனார் மகிழ்ந்தார். 'அடியார் அமுது செய்யும் தொண்டுக்குத் தடை நேர்ந்தால் கணவனார் மாள்வார். ஆகவே, அவ்வாறு மாளாது உய்ய, நாயகன் உயிரை இவன் எனக்குத் தந்தான்,' என்று தாயார் மகிழ்ந்தார். இவ்வாறு இருவரும் அகமும் முகமும் மலர்ந்து செயற்கு அரிய செயலைச் செய்தார்கள்.

'அன்புக்கும் சைவத்துக்கும் தொடர்பு உண்டா? உண்டாயின் சிவபெருமான் பிள்ளைக்கறி கேட்கலாமா? சிறுத்தொண்டர் செய்தது கொலைத் தொழிலன்றோ? அவ்வாறு செய்தது நீதியா? அரசியலார் இதற்கு இசைவார்களா? இப்போது நாங்கள் செய்தால் அரசாங்கம்

தண்டிக்காமல் புண்ணியத் தொழில் என்று பொறுத்திருக்குமோ? இங்ஙனம் கொலை புரிந்தவரை அருளாளர் என்று சொல்வதும் பொருந்துமோ?’ என்று இவ்வாறெல்லாம் பலர் கேட்கக்கூடும். அதற்கு விளக்கம் தர வேண்டியது முக்கிய கடமையாகும்.

அன்பு வேறு, சிவம் வேறு இல்லை. அன்பே சிவம். பாலுக்குப் பாலகன் வேண்டி அழுதிடப் பாற்கடல் ஈந்த பிரானாகிய பரமசிவன் கருணைக்கடல். இதை முதலில் கருத்தில் இருத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

ஆசை மூன்று இடங்களில் அழுத்தமாக பதிந்திருக்கிறது. முதலாவதாக, செல்வத்தின்மீது பற்று வைத்தல்; இதனைத் தனேஷணை என்பார்கள். இரண்டாவதாக மனைவி மீது பற்று வைத்தல்; இதனைத் தாரேஷணை என்பார்கள். மூன்றாவதாகப் புதல்வர் மீது பற்று வைத்தல்; இது புத்ரேஷணை எனப்படும். வட நூலார் ஈஷணாத்ரயம் என்பர். இம் மூன்று ஆசைகளுமே பிறவிக்குக் காரணங்களாகின்றன.

‘மாவேழ் சன்னங்கெட மாயைவிடா
மூவேடணை என்று முடிந்திடுமோ?’

என்பது கந்தரநுபூதி.

இம் மூன்றில் பணத்தின்மீதுள்ள ஆசையையும் மனைவி மீதுள்ள ஆசையையும், நல்ல கல்வி கேள்விகளால் அகற்றி விடலாம். மக்கள் மீதுள்ள ஆசையை அகற்றுதல் மிகவும் அரிது.

கடந்த ஞானிகளும் கடப்பரோ
மக்கள் மேல் காதல்.

இக்காதலை அறவே துறந்தவர் சிறுதொண்டர். யாராலும் அகற்ற முடியாத பிள்ளைப் பாசத்தை இவர் அகற்றினார் என்பதை உலகம் அறிந்து உய்யும் பொருட்டு,

சிவபெருமான் வைரவ வடிவில் வந்து இவ்வாறு யாசித்தார். வைரவர்கள் புலையுணவு உண்பவராதலின், இவ்வடிவில் சிவபெருமான் வந்தார் என்பதை உணர வேண்டும்.

அறுபதினாயிரம் ஆண்டு அரசாண்ட தயரத் மன்னன்பால் விசுவாமித்திர முனிவர் வேள்விக் காவல் புரிய நான்கு மைந்தர்களில் வலிமை மிக்க முதல் மகனைச் சிறிது துணையாக அனுப்புமாறு வேண்டினார். உயர்ந்த தவ முனிவர் பின்னே மகனை அனுப்புவதற்கே மன்னன் மனம் மறுகி வேதனையுற்றான். ஆனால் ஒப்பற்ற ஒரு மகனை அரிந்து கறி சமைத்து இடுமாறு வைரவர் கூறக்கேட்ட சிறுத்தொண்டர், ஒரு சிறிதும் தயங்காது அப்பணியை மேற்கொண்டார்.

கொலை என்பது செயலிலே மட்டும் அமையாது. அதனைச் செய்வோர் மன நிலையில் அது அமைகின்றது. கொலை, சில இடத்தில் பாவமும், சில இடத்தில் புண்ணியமும், சில இடத்தில் கடமையுமாக அமைகின்றது. ஒருவன் ஒருவனைச் சினந்து — அல்லது ஒருவனிடமுள்ள செல்வத்தைக் கவர்தற் பொருட்டுக் கொல்லுகிறான் எனில் இது கொலை; பாவம். ஒரு காட்டு வழியில் சில பெண்களை ஒருவன் கொல்ல முயலுகிறான்; அவ்வழி வந்த வீரன் ஒருவன், இடையில் புகுந்து கொல்ல முயன்றானைக் கொன்றான் எனில் இது புண்ணியமாகும், கடமையாகும். ஏனெனில் கொல்லுகிறவன் மனத்தில் தீய எண்ணம் இல்லை. அப்பெண்களைக் காக்க வேண்டும் என்ற இரக்கத்தால் இது நிகழ்ந்தது. ஒரு நீதிபதி தன் வாழ்நாளில் கொலைக்குற்றம் செய்த பலரை மரண தண்டனை விதித்துக் கொல்லுகின்றார். அச்செயல் கொலையாகாது; அறமாகும். ஒரு மன்னன் தன் நாட்டை எதிர்த்து வந்த பகைவர்கள் பலரைக் கொல்கின்றான். இது கொலையன்று; கடமையாகும். டாக்டர், நோயாளியின் உடம்பில் உள்ள

சீழ் முதலிய தீமை விலக அறுக்கின்றார். இது இம்சையன்று; அகிம்சையே ஆகும்.

ஆகவே, மனநிலையில் இது அமைகிறது.

தன்னலம் இன்றியும், தனது செயலின்றியும், அடியார் களுக்கு அழுதாட்டுதல் என்ற நியதி வழுவாதிருக்குமாறும், சிவபோத நிலையில் நின்றும், சிறுத்தொண்டர் சீராள தேவரை அரிந்தாராதலின், அது கொலையன்று. அன்றியும் வாளால் பலரைக் கொன்றும் வென்றும் மன்னனிடம் சேனாதிபதியாக நின்று இவர் செய்த வீரச் செயலுக்குப் பரிகாரமாகத் தமது அருமை மைந்தனையே அவ் வாளால் அரியும்படி திருவருள் செலுத்தியது என்றும் கூறலாம்.

சிவானுபவச் செல்வராகிய அருணகிரிநாதர் இவருடைய சரிதையைத் திருப்புக்ழில் கூறும், திறத்தையும் நோக்க வேண்டும்.

‘எண்டோளர் காதல்கொடு காதல் கறியே பருகு
செங்காடு மேனிபிர காசமயில் மேலழகொ
டென்காதல் மாலைமுடி ஆறுமுக வாவமரர் பெருமானே’

வாளால் மகனை அரிந்த சிறுத்தொண்டர் தலையின் இறைச்சி அழுதுக்கு ஆகாது என்று கருதித் தமது வேலைக் காரியாகிய சந்தன நங்கையின் கரத்தில் தந்து புதைக்குமாறு கட்டளையிட்டார். ஏனைய உறுப்புக்களைச் சமைக்கத் தகுந்த பக்குவமாகக் கூறு செய்து மனைவியிடம் தந்தார். திருவெண்காட்டு நங்கையார் அவைகளை அடுப்பில் ஏற்றி நன்கு சமைத்துத் தாளிதழும் செய்து அன்னமும் அமைத்து, “எல்லாம் தயாராகி விட்டது; சென்று அடியாரை அழைத்து வாருங்கள்” என்று கணவனாரிடம் கூறினார்.

விரைந்து திருக்கோயில் சென்று வைரவரை அழைத்தார்.

வைரவர், 'நல்லது வாரும்' என்று கூறி எழுந்து நடக்கலுற்றார். சங்கநிதி பதுமநிதி என்ற இரு நிதிகளை வறுமையாளன் ஒருங்கே பெற்றதுபோல் சிறுத்தொண்டர் மனமகிழ்ந்து, வைரவரை அழைத்துக்கொண்டு மனை புகுந்தார்.

வீடு முழுவதும் மாலைகள் தொங்க வைத்து, தூப தீபங்கள் அமைத்து, நிறைகுடம் வைத்து, எதிர்பார்த்திருந்த அம்மையார், எதிர் வந்து அரனடியார் அடிமலரை வணங்கி ஆசனத்தில் இருத்தினார். மனைவியார் நன்னீர் கரத்தில் எடுத்து வார்க்க, நாதனடியார் பாதமலரை நாயனார் விளக்கினார். பாத பூஜை செய்த நீரைத் தம் சென்னிமீதும் மனைவியார் சிரமீதும், வீடு முழுதும் தெளித்தார். திருவடிகளுக்குச் சந்தனமும் மலர்களும் சாத்தித் தூப தீபங்காட்டி வழி பட்டார். "இனி அமுது படைக்கலாமோ?" என்று வினவினார்.

அன்னமும் கறிகளும் ஒன்றாகப் படைக்குமாறு வைரவர் பணித்தருளினார். இலையிட்டு அன்னமும் கறிகளும் படைத்தார்கள். அவற்றையெல்லாம் பார்த்தருளிய வைரவர், "நாம் சொன்னபடியே நரப்பசுவைக் கொண்டு எல்லாம் அமைத்தீரோ?" என்று கேட்டருளினார்.

திருவெண்காட்டம்மையார், "தயாநிதியே! தலையிறைச்சியை அமுதுக்கு ஆகாது என்று அகற்றினோம். மற்ற யாவும் கறியமுது அமைத்துள்ளோம்" என்றார்.

"அதுவுங்கூட நாம் உண்போம். ஆகவே, அதனையும் படையுங்கள்" என்றருளினார் அடியார்.

அதைக்கேட்ட சிறுத்தொண்டர் நடு நடுங்கினார். சிந்தை நொந்தார். 'இத்தனை செய்தும் இவ்வைரவர் அமுது செய்யத் தடை நேர்ந்ததே' என்று திருவெண்காட்டு நங்கையும் திகைத்தார்.

அந்த வேளையில் அமிர்தசஞ்சீவி வந்து உதவியது போல, சந்தன நங்கை, 'வருந்தாதீர்கள். தாங்கள் தலையைப் புதைக்குமாறு தந்தபோது, ஒருகால் வைரவப் பெருமானார் தலையிறைச்சியையும் கேட்கக் கூடுமோ என்று எண்ணிய நான், அதனைத் தனியே சமைத்து வைத்திருக்கிறேன்! இதோ இருக்கிறது' என்று கூறி, அதனைக் கொணர்ந்து கொடுத்தார். பெரிய சமை நீங்கியது போல் களிப்புற்ற நாயனாரும் அம்மையாரும் அதனை உவந்து வைரவர் முன்பு பரிகலத்தில் படைத்தார்கள்.

“அன்பரே! நாம் தனித்து உண்ண மாட்டோம். உடன் இருந்து உண்ண ஓர் அடியாரை அழைத்து வாரும்” என்று வைரவர் பணித்தருளினார். அதைக் கேட்ட நாயனார் இடியேறுண்ட நாகம்போல் நடுங்கினார். “ஊர் முழுவதும் தேடியும் அடியார் ஒருவரையும் காணாது கவன்றேன். எண்ணிலாத அடியார்கள் வருகின்ற இவ்விடத்துக்குச் சோதனையாக எங்கும் ஒருவரேனும் வரவில்லை. இனி வேறு ஒருவரை நான் எங்கு போய்க் கொண்டு வருவேன்?” என்று சிந்தனை செய்து வீட்டை விட்டுப் போய்ச் சுற்று முற்றும் பார்த்தார். திருவருளின் செயலால் ஒருவரும் கிடைக்கவில்லை.

சிந்தை நொந்து உள்ளே வந்து, வாடிய முகத்துடன் வைரவரை வணங்கினார். “எந்தையே! எங்கும் சிவனடியாரைக் காணப் பெற்றேனில்லை. அடியவர்களைக் கண்டு அடியேனும் திருநீறு பூசிக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்றார். எவ்வளவு பொருள் பொதிந்த பணிவான வாக்கு.

“ஓ! நல்லது; நல்லது. உம்மைப் போல திருநீறு இட்டார் எவருளர்? அருகில் அமர்ந்து நீர் எம்முடன் உண்ணும்” என்று அருளிச் செய்து, “அம்மா! அருகில் ஓர் இலை போடும். இந்த அன்னத்தில் பாதியும் இந்த இறைச்சிகளில் ஒரு கூறும் எடுத்து அந்த இலையில்

படையும்" என்று திருவெண்காட்டம்மையை நோக்கிப் பணித்தருளினார்.

அவர் அவ்வாறே படைத்தருளினார். வைரவரை விரைவில் அமுது செய்விக்கச் சிறுத்தொண்டர் இலையில் கையை வைத்து உண்ணப் புகுந்தார்.

உடனே வைரவர் தடுத்தருளி, "நில்லும்; நில்லும். நாம் ஆறு மாதங்கட்கு ஒருமுறை உணவு செய்வோம். நாம் இன்னும் அருந்துவதற்குத் தொடங்கவில்லை. நாடொறும் உணவு செய்யும் நீர், நாம் உண்ணுமுன் உண்ணத் தொடங்கியது முறையோ? உம்மிடத்தில் நம்முடன் இருந்து உணவு செய்ய மைந்தனை அழையும்" என்றருளினார்.

சிறுத்தொண்டர், "எந்தையே! அவன் இப்போது உதவான்" என்றார்.

ஆறு திங்கள் ஒழிந்துண்போம்
உண்ணு மளவு தரியாது
சோறு நாளும் உண்பீர்முன்
உண்ப தென்;நம் முடன்துய்ப்ப
மாரின் மகவு பெற்றீரேல்
மைந்தன் றன்னை அழையுமென
ஈறும் முதலும் இல்லாதார்க்
கிப்போ துதவான் அவன்என்றார்.

"சிறுத்தொண்டனே! நாம் உமது புதல்வன் வந்தால் தான் உண்போம். இப்போது உதவான் என்று ஏன் கூறுகின்றீர்? அவன் எப்போதும் உதவுவான். நீர் சென்று நாடி அழையும்" என்று அருள் செய்தார் வைரவர்.

வையம் புகழும் சிறுத்தொண்டர், "இனி அவர் அமுது செய்ய நாம் என்ன செய்வோம்?" என்று சிந்தித்து, நறுமலர் சூடிய திருநிகர் மனையாளுடன் சென்று மைந்தனை அழைத்தார்.

'எந்தாய் வருக; இடர்தீர்க்க
 இங்கு வருக! எமதுகுல
 மைந்தா வருக! மாணிக்க
 மணியே வருக! மாதவத்தால்
 வந்தாய் வருக! மறைஞான
 மதலாய் வருக! மதியனையாய்
 சிந்தா குலந்தீர் சீராள
 தேவா வருக வருகவே!'

என்று என்பருக அன்புடன் ஓலமிட்டு அழைத்தார்.

பரமேசுவரன் திருவருளால் பள்ளியினின்றும், ஓடி வருவார்போல், சீராளதேவர், காலில் சதங்கை ஒலிக்க, பொன்னாபரணங்கள் விளங்கத் தளர்நடையிட்டு ஓடி வந்தார். திருவெண்காட்டு நங்கையார் அந்தப் புத்திர மாணிக்கத்தை ஒப்பிலாத அன்புடன் எடுத்து அணைத்துத் தழுவிக் கணவனாரிடம் தந்தார். தந்தையார் சிந்தை மகிழ்ந்து வாங்கி, 'இனி சிவபெருமானுடைய அடியார் உண்ணப் பெற்றோம்' என்று உவகை கொண்டார்.

அடியாரை அழுது செய்விக்கும் பொருட்டுத் திருமகனை எடுத்துக் கொண்டு உள்ளே சென்றார். வைரவராக வந்த முதல்வர் மறைந்தருளினார். வைரவரைக் காணாது சிறுத்தொண்ட நாயனார் சிந்தை கலங்கினார். இலையிலே இருந்த வெந்த இறைச்சியையும் காணாது அஞ்சினார்.

மறைந்த அப்பரமபதி மலைவளர் மங்கையுடனும், மயில் வாகனக் கடவுளுடனும், வெள்விடையின்கண் ஆரோகணித்து வானிடைக் காட்சியளித்தார். இங்கே தந்தை-தாய்-தனயன் மூவரும் பக்தி செய்ததால், இறைவன்-இறைவி-முருகன் மூவரும் எழுந்தருளினர் போலும்.

அன்பின் வென்ற தொண்டரவர்க்
 கமைந்த மனைவி யார்மைந்தர்
 முன்பு தோன்றும் பெருவாழ்வை
 முழுதுங் கண்டு பரவசமாய்
 என்பும் மனமும் கரைந்துருக
 விழுந்தார் எழுந்தார் ஏத்தினார்
 பின்பு பரமர் தகுதியினால்
 பெரியோ ரவருக் கருள்புரிவார்.

சிவபெருமான் திருவடிக்கீழ் சிறுத்தொண்டரும்,
 உமையம்மையார் திருவடிக்கீழ் திருவெண்காட்டு
 நங்கையும், சந்தன நங்கையும், வேல் முருகன் திருவடிக்கீழ்
 சீராளரும் இருந்து, என்றும் பிரியாது இன்புற்றிருக்க
 அந்நால்வரும் உடன்வர அழைத்துக்கொண்டு, சிவ
 லோகத்துக்கு இறைவர் எழுந்தருளினார்.

58. அரியணையில் ஓர் அடியார்

மலை நாடு என்று புகழப்படுவதும், வளமிக்கதுமான
 சேரநாட்டின் தலைநகர் கொடுங்கோளார். இப்பதி
 பரம்பரையாகச் சேர மன்னர்கள் வீற்றிருந்து அரசு புரிந்த
 அரிய திருநகரமாகும். மகோதை என்ற பேரும் இப்பதிக்கு
 உண்டு. இது, சிவபெருமான் எழுந்தருளியுள்ள திருவஞ்சைக்
 களம் என்ற திருத்தலத்தின் அருகில் விளங்குவது.
 ஷோரனூர் ஐங்க்ஷனுக்குத் தென்மேற்கே இருஞாலக்கடை
 என்னும் ஊரை அடைந்து, அங்கிருந்து ஆறுமைல்
 சென்றால் நான்கு மைல் படகில் போய் திருவஞ்சைக்
 களத்தைச் சேரலாம். இது சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருடைய
 தேவாரம் பெற்றது. இத் திருத்தலத்தில் உள்ள சுவாமியின்
 பெயர் அஞ்சைக்களத்தீசுரர்; அம்மையின் பெயர் உமை
 யம்மை; தீர்த்தம் சிவகங்கை.

காலையில் எழுகின்ற கலையொலியும், யானைக் கன்றுகளின் முழக்கமும், சோலையில் வண்டுகளின் ஒலியும், பாடல் ஆடல்களின் ஒலியும், கடல் ஒலியின் மிக்கனவாக அத்தலத்தில் ஒலித்தன. வீடுகள்தோறும் இன்பமும், நெருங்கிய சாலைகள் தோறும் அறங்களும், மடங்கள் தோறும் சைவமேன்மை விரிவுரைகளும் திகழும். வேதநெறி நின்று விதிப்படி அனைவரும் உயிரினும் உயர்ந்ததாக ஒழுக்கத்தைக் கருதி வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

கலியை அகற்றி அறந்தழைக்கும்பொருட்டு, சேரர் குலமும் உலகும் செய்த தவப்பயனால், சேர மன்னர் மரபில் பெருமாக் கோதையார் அவதரித்தார். இனிது வளர்ந்து வந்த பெருமாக் கோதையார் முன்னைய தவத்தின் பயனாய் முக்கட் பெருமானையே சிந்தித்து வருவாராயினார். அளவுமிக்க அன்புடைய அவர் அரசு போகத்தையும், அரண்மனை வாழ்வையும் விரும்பாதவராகி, திருவஞ்சைக்களம் என்னும் திருத்தலம் சென்று, அங்கு திருக்கோயில் திருத்தொண்டுகளைப் புரிந்து வந்தார்.

உலகபோகமும், அரசுபோகமும் நீர்மேல் எழுத்துக்கு நிகர் என்று சிவனருளால் உணர்ந்து, அவர் அதிகாலையில் நீரில் மூழ்கி, திருநீறு நிரம்பப் பூசிக்கொண்டு, திரு நந்தவனம் சென்று, இறைவனுக்கு மலர்களைத் தருகிற செடிகொடிகளுக்குக் களையெடுத்து, நீர் பாய்ச்சி, மாலை மலரக்கூடிய முல்லை முதலிய மலர்களையும், காலை மலர்ந்த மலர்களையும் எடுத்து, பலவகையாக மாலைகளைத் தொடுத்துக்கொண்டு, திருக்கோயிலுக்குள் சென்று, கூட்டி, மெழுகி, ஒருமைப்பட்ட மனத்துடன் உள்ளம் உருகிப் பாடி, வழிபாடு செய்து வந்தார்.

அப்போது கொடுங்கோளூரில் இருந்து அரசு புரிந்து வந்த.. செங்கோற்பொறையன் என்னும் மன்னர், பிறப் பென்னும் பெருங்கடற்குத் துறப்பென்னும் தெப்பமே

துணை என்று துணிந்து, நாட்டைத் துறந்து காட்டையடைந்தார். “இனி அரசுக்கு உரியவர் யார்?” என்று மதிநல மிகுந்த மந்திரிமார்கள் சில நாட்கள் ஆராய்ந்து பெரு மாக்கோதையாரே என்று தெளிந்தார்கள். ஆனை, தேர், பரி முதலியவைகளுடன் திருவஞ்சைக்களத்தை அடைந்தார்கள். முடிசூடிக்கொண்டு அரசு செலுத்துமாறு, இவர்கள் கோதையாரை வேண்டி நின்றார்கள்.

சீறிய மந்திரி பதவிக்கு எத்தனையோ போட்டி உள்ள காலம் இது! பெரிய அரசபீடம் தமக்கு வருகிறதே என்று பெருமாக்கோதையார் மகிழ்ந்தாரில்லை! அமைச்சர்கள் கூறியதைக் கேட்ட பெருமாக்கோதையார், ‘சிவத் தொண்டுக்கு இடையூறாக இவர்கள் மொழிந்தார்கள். அன்பு நிலைமாறாமல் அரசு புரிவதற்கு இறைவன் திருவருள் இருக்குமாயின், இறைவரிடம் விண்ணப்பம் செய்து அறிவோம்’ என்று கருதினார்.

அவ்வாறே ஈசனிடம் வினவினார்.

“நீ அரசு பதவி ஏற்றுக்கொண்டு உலகில் உள்ள உயிர்களுக்கு இனித் தொண்டுகளைப் புரிந்து வருவாய். எல்லா உயிர்களும் கூறிய அனைத்தும் நீ அறியும் ஆற்றலையும், பெருவலியையும், எல்லையில்லாத கொடையையும், ஆயுதம் வாகனம் முதலிய அரசர்க்குரியனவற்றையும் உனக்கு அளித்தோம்” என்று கூறிய சிவபெருமான், அவற்றை அவருக்குத் தந்தருளினார்.

திருமாக்கோதையார் சேரமான் பெருமானாகி, இறைவருடைய திருவருளைக் கொண்டு புறப்பட்டுக் கொடுங்கோளுரை அடைந்தார். நாளும் கோளும் நன்னிலையுற்ற ஒரு நாளில் அவருக்கு முடிசூட்டினார்கள்.

எல்லா உயிர்களும் தத்தம் குறைகளைக் கூறக்கேட்டு அவ்வவ்வுயிர்களுக்கு உற்ற துன்பத்தை மாற்றியதனால்

சேரமான் பெருமாள் நாயனாருக்குக் கழறிற்றறிவார் என்ற பேரும் உண்டாயிற்று.

மகுடாபிஷேகம் ஆனபின், திருக்கோயில் சென்று இறைவர்முன் பணிந்து எழுந்து யானை மீது ஏறி நாயனார் நகர் வலம் வந்து கொண்டிருந்தார். உவர்மண் பொதி சுமந்த வண்ணான் ஒருவன் எதிரில் வந்தான். மழை பொழிய அதனால் கரைந்த உவர்மண் அவன் உடம்பில் நிறைந்தது. பின்னர் உலர்ந்து வெளுத்திருந்தது. பவனி வருகிற சேரர்கோன் சிவனடியார் திருவேடத்தினை நினைத்து, யானையைவிட்டு இறங்கிச் சென்று அவ் வண்ணான் முன் தொழுதார். அடியார் திருவேடத்தில் இவருக்கு இருக்கும் அளவற்ற அன்பு நிலையைக் கண்டு, அமைச்சர்கள் அதிசயித்து அஞ்சலி செய்தார்கள்.

சேரர் பெருமான் பின்னர் யானைமீது ஏறி நகர் வலம் வந்து, மணி மண்டபம் சென்று, வெண் சாமரம் இரட்ட, அரியணை மீது வீற்றிருந்தார். சோழ மன்னனும் பாண்டியனும் அவரிடத்தில் அன்பு காட்டினார்கள். அரசர் பலரும் கப்பங்கட்ட அகத்தும், புறத்தும் பகைவர்களை ஒடுக்கிச் சிவசமயம் வளர அரசு புரிந்து வந்தார் சேரமான் பெருமாள் நாயனார். அரசாளும் பயனும், தவப்பேறும், செல்வமும், சீரும் எல்லாம் கூத்தப் பெருமான் திருவடியே என்று தெளிந்த அறிவினால் எண்ணி, தூக்கிய திருவடியை நாளும் அருச்சித்து வழிபட்டு வந்தார்.

சிவாகமத்தில் கூறிய முறைப்படி அம்பலவாணரை வழிபாடு செய்தார். அவ் வழிப்பாட்டின் முடிவில் நடராஜப் பெருமானுடைய சிலம்பு ஒலி கேட்டு இன்புறுவார். சிவனடியார்கட்கும், புலவர்கட்கும், வறியவர்கட்கும் நிரம்பவும், தான தருமங்களைச் செய்து மகிழ்வார். சிவபெருமானுக்குரிய வேள்வி பல புரிந்தார்.

இச்சமயத்தில் பாண்டி நாட்டில் மதுரையம்பதியில், நாளும் இன்னிசை பாடித் தம்மை வழிபடும் சிறந்த அடியராகிய பாணபத்திரருக்குப் பெரும்செல்வம் தரசோமசுந்தரக் கடவுள் திருவுள்ளம் பற்றினார். சொக்கலிங்கப் பெருமான் பாணபத்திரரின் கனவில் எழுந்தருளி, “அன்பால் என்பால் பாடித் திருத்தொண்டு புரியும் உன் வறுமை தீரப் பொன்னாடைகளும், மணிப் பூண்களும் நவநிதியும் தரப் பணித்துச் சேரர் மன்னனுக்கு ஒரு கடிதம் தருகிறோம். அவ்வோலையை எடுத்துக் கொண்டு சிறிதும் காலம் தாழ்த்தாமல் போய் வா” என்று கட்டளையிட்டுத் திருவோலையைத் தந்தருளினார்.

பாணபத்திரர் கண்விழித்து எழுந்து, இறைவன் தந்த திருவோலையை எடுத்துக் கண்ணில் ஒற்றி, அத்திருமுகத்தைச் சென்னிமேல் வைத்து, அப்பொழுதே புறப்பட்டார். கொடுங்கோளுரை அடைந்து இறைவருடைய திருமுகத்தை மன்னரிடம் தந்து பணிந்தார். “என்னையும் ஒரு பொருளாக எண்ணி எம்பெருமான் திருமுகம் கொடுத்தருளினாரே. எம்பிரான் திருவருள்தான் என்னே!” என்று விம்மிதழுற்று, அத்திருமுகத்தைப் படித்தார் சேரமான் பெருமாள்.

அத்திருமுகத்தைப் பல படிகள் எழுதுவித்தார் மன்னன் பெருமான். கருவூலத்தில் இருந்த நவநிதிகள் முழுவதையும் மிச்சமில்லாமல் எடுத்துப் பொதிகளாகக் கட்டி எருதுகளின் மேல் ஏற்றிக்கொண்டு வரச் செய்தார். அப்பொருள் முடிப்புக்களையெல்லாம் பாணபத்திரருக்குக் காட்டி யானை, குதிரை, தேர் முதலியவையும் தந்து, அரசையும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று பாணபத்திரரைப் பணிந்தார். பாணபத்திரர் அவைகளைக் கண்டு அதிசயித்தார். சேரமானை அரசாளுமாறு செய்து நிதிக் குவியல்களுடன் விடைபெற்றுப் புறப்பட்டார். நகர்

கடக்கும் வரை உடன் சென்று கண்ணீர் சொரிந்து வழி அனுப்பி வைத்தார் மன்னர்.

ஒருநாள் சிவபூசையின் முடிவில் நாயனாருக்குச் சிலம்போசை கேட்கவில்லை. அதனால் பெருந்துயர முற்றார்; “இனி இந்த உடம்பு இருந்து என்ன பயன்? ஆளும் நாயகனே! கேளும் கிளையும் இருந்து என்ன பயன்? மாளுவேன்!” என்று துணிந்தார். இறைவனைப் பணிந்து உடைவாளை உருவி மார்பில் நாட்ட முயன்றார். அப்போதே, கலீர் என்ற சிலம்போசை கேட்டது. முன்னை நாட்களிலும் ஒலி மிகுந்த அச் சிலம்போசையைக் கேட்டு உள்ளம் உவந்தார் நாயனார். “ஐயனே! அருட்கடலே! சிலம்பொலி முன்கேளாதொழிந்த காரணம் யாதோ?” என்று இறைவனைக் கேட்டார்.

“சேரனே! நாமே தடுத்தாட்கொண்ட சுந்தரன் தில்லையம்பதியில் பொன்னம்பலத்தில் வந்து நம்மை வழிபட்டுச் செந்தமிழ்ப் பதிகம் பாடினான். நாம் அப் பாடலின் சுவையில் ஈடுபட்டிருந்தபடியால், உன் பூசை முடிவில் சிலம்பொலியைத் தரச் சற்றுத் தாமதித்தது; வருந்தற்க!” என்று அசரீரியாக இறைவர் கூறியருளினார்.

சுந்தரரை இவருக்கு அறிவிக்கும் பொருட்டே இறைவர் இவ்வாறு இசைத்தருளினார்.

இதனைக் கேட்ட சேரர்பெருமான், ‘இத்தகைய பெருமை மிகுந்த சுந்தரரைக் காணாமலும், அவரைப் போற்றாமலும் அடியேன் இருக்கலாமோ? தில்லையம்பதி சென்று பொன்னம்பலவாணரைப் போற்றி செய்து, வன்றொண்டரையும் வணங்கி வருவேன்’ என்று எண்ணினார். தீரமுள்ள வீரர்களும் நால்வகைப் படைகளும் பூமி நெளியும் வண்ணம் உடன் செல்லத் தில்லைக்குச் சென்றார் சேரமான்.

சிற்றம்பலத்துக்கு முன் சென்று, புலன்கள் ஒரு வழிப்பட எடுத்த திருவடியைக் கண்டு காதலாகிக் கசிந்து பன்முறை பணிந்தார்; துதி செய்தார். இறைவருடைய திருச்சிலம்போசையைக் கேட்டு உள்ளம் உவந்தார். பன்னாள் தில்லையிலிருந்து, காலந்தோறும் கனகசபை சென்று அம்பலவாணரை வழிபட்டு இன்புற்றார்.

அதன்பின் நாவலூர்ப் பெருந்தகையாகிய நம்பியா ருரை வணங்கி மகிழ எண்ணி, திருவாருரை நோக்கிப் புறப்பட்டார். ஆலரசரைப் போற்றி, அறிவின் எல்லையாகிய தில்லையின் எல்லையை இறைஞ்சிப் போகின்றார். வழியில் ஞானசம்பந்தர் திருவவதாரம் செய்த சீகாழியை அடைந்து தோணியப்பரைத் தொழுதார். திருவாருரை அவர் அடைந்த நேரத்தில் சுந்தரர் நாகைக்காரேரணம் போய் இறைவரைப் பாடிப் பொன்னும் மணியும் ஆடையும் கஸ்தூரியும் குதிரையும் பெற்றுத் திருவாருரை அடைந்திருந்தார். சேரர் பெருமான் வரவைக் கேள்விப்பட்ட அவர் அன்புடன் எதிர்கொண்டார். சுந்தரர் திருவடிமீது வணங்கினார் சேரர் பெருமானார். சுந்தரரும் எதிர் வணங்கி அவரை எடுத்துத் தழுவிக்கொண்டார். இருவரும் அன்பு வெள்ளத்தில் முழுகிக் கரையேற மாட்டாராகித் தத்தளித்தார்கள். உயிரும் உடம்பும் ஒன்றுட்டார்கள். அவர்களுடைய தோழமையின் மேன்மையைக் கண்ட அடியார்கள், 'சேரமான் தோழர்' என்று நம்பியாருருக்கு நாமம் சூட்டினார்கள். ஒருவருக்கொருவர் தேன் போன்ற தித்திக்கிற இன்னுரை கூறி மகிழ்ந்தார்கள். சேரர் கோமானை அழைத்துக்கொண்டு சுந்தரர் தியாகேசருடைய திருக்கோயில் சென்றார். சேரமான் பெருமான் நாயனார், 'திருவாருர் மும்மணிக் கோவை' பாடியருளினார்.

தோழருடன் சுந்தரர் பரவையாருடைய திருமடத் துக்கு எழுந்தருளினார். தம்பிரான் தோழர் பரவையாரை

நோக்கிச் சேரர் வேந்தருக்கு விருந்தமைக்குமாறு பணித் தருளினார். திருவனைய பரவையார் அரசர்க்கு அமைக்கும் சிறப்புக்கு மேற்பட்ட முறையில் அடியார்க்கு விருந்து அமைத்தார். ஒன்றாக அமர்ந்து அமுது செய்ய கழறிற்றறிவார் அஞ்சினார். ஆநூர் அவரது திருக்கரத்தைப் பற்றி அழைத்துத் தம் அருகில் இருத்தினார். இருவரும் பரவையார் படைக்கும் அமுதினும் இனிய உணவினை உண்டனர். பின்னர் பஞ்சவாசத்துடன் தாம்பூலம் தரித்துக் கொண்டனர்.

ஒரு மனமுடைய இருவரும் இவ்வாறு சில நாட்கள் திருவாரூரில் இருந்து மன மகிழ்ந்தார்கள். வன்றொண்டர் பாண்டி நாடு சென்று மதுரை முதலிய திருத்தலங்களை வணங்குவதற்கு எண்ணினார். சேரர் பெருமானும் அன்று தமக்குத் திருமுகம் அனுப்பிய ஆலவாயண்ணலை ஆநூருடன் சென்று வணங்குவதற்கு இணங்கி அவருடன் புறப்பட்டார். பல தலங்களைச் சேவித்துக் கொண்டு அவர்கள் மதுரையம்பதியை அடைந்தார்கள்.

மதுரையை அரசு புரியும் பாண்டிய மன்னன் நகரை அலங்கரித்து எதிர்கொண்டு அவர்களை வரவேற்றார். பாண்டியனுடைய புதல்வியை மணந்து மதுரைக்கு வந்திருந்த சோழ அரசரும் உடன்சென்று உபசரித்தார். இப்படி மூவேந்தரும் ஒன்றுபட்டு நம்பியாரூருடன் சொக்கலிங்கப் பெருமான் திருக்கோயிலுள் சென்றார்கள். காலங்கள் தோறும் ஆலவாயண்ணலை வணங்கி, இன்பக் கடலில் முழுகினார் சேரமான். அங்கிருந்து பல தலங்கள் சென்று சிவபெருமானை வணங்கினார். சுந்தரரும், வளவனும் உடன் சென்றார்கள்.

பின்னர் பாண்டியனையும் சோழனையும் நிற்குமாறு கூறி வன்றொண்டருடன் சேரர்கோன் புறப்பட்டுப் பல தலங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டு சோழ வள நாட்டை

அடைந்தார். ஷேத்திராடனம் முடித்து, வன்றொண்டரையும் அழைத்துக்கொண்டு மீளவும் கொடுங்கோளூர் வந்து சேர்ந்தார். சேரமான். திருநகர மக்கள் அரசரையும் ஆரூரரையும் எதிர்கொண்டு தொழுதார்கள். சேரர் பெருமான் நேரே திருமானிகை செல்லாமல் திருவஞ்சைக்களத்தில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவரை வழிபட்டார். பின்னர் திருமானிகை சென்று தேவிமார்கள் செம்பொற்கலச நீர் வார்க்க, வன்றொண்டர் மலரடியைப் பூசித்து விருந்து செய்து உபசரித்தார்.

வன்றொண்டர் சில நாட்கள் அங்கு தங்கியிருந்த பின் திருவாரூர்த் தியாகப் பெருமானைக் காண விரும்பிப் புறப்பட்டார். அவரைப் பிரிய மனமின்றிச் சேரர்கோவும் புறப்பட்டார். ஆரூர் அவரைத் தடுத்து, “நீர் இங்ஙனம் இருந்து அரசு புரியும்” என்று பணித்தருளினார். சேரமான் பெருமாள் நாயனார் அன்று கருவூலத்தில் நிறைந்திருந்த செல்வம் முழுவதையும் ஆடை அணிகளையும் பொதிகளாகக் கட்டி நம்பியாரூரருக்கு வழங்கி, ஆட்கள் மூலம் அவருடன் அனுப்பினார்.

வன்றொண்டர் திருவாரூர் சென்று தங்கியிருந்து இரண்டாம் முறையாகத் தோழரைக் காண நினைந்து மகோதைக்கு வந்தார்.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் ஒருநாள் திருவஞ்சைக்களம் போய், பெருமானை வழிபட்டு அதோடு உலக வாழ்வை முடித்துக் கயிலை போகத் திருவுளம் கொண்டார். அரனார் ஆணையின்படி மாலயனாதி வானவர்கள் ஐராவதம் என்ற வெள்ளானையுடன் திருவஞ்சைக்களம் வந்து வன்றொண்டரை வணங்கி அழைத்தார்கள். சுந்தரர் திருவருளைச் சிந்தித்து யானை மீது ஏறிப் புறப்படும்போது தமது தோழரை நினைந்தருளினார். அந்த நிலையை அறிந்த சேரமான் பெருமாள் ஒரு புரவியின் மீது ஏறித்

திருவஞ்சைக்களம் வந்தார். யானைமீது தோழர் விண்வழி போவதைக் கண்டார். புரவியின் செவியில் ஐந்தெழுத்தை ஓதினார். அப் புரவி ஆகாயவழி பாய்ந்து சென்றது. யானையை வலம் வந்து சேரர்கோன் வன்றொண்டரை வணங்கி முன் சென்றார்.

சேரர்கோனை விட்டுப் பிரியாத சேனை வீரர்கள் வாள் கொண்டு உடலை அறுத்து, வீரயாக்கை பெற்று வான்வழியே அவருடன் சென்றார்கள். நம்பியாருரை திருக்கயிலை சென்று திருக்கோயிலுட் புகுந்து, தாய்ப் பசுவைக் கண்ட இளங்கன்று போல் உருகி, மரகதக் கொடியுடன் விளங்கும் பவளமலையைக் கண்டு பணிந்தார். சிவ பெருமான் திருவருள் புரிந்தார்.

“ஐயனே! சேரமான் பெருமாள் வந்து திருவாயிலில், நிற்கின்றார்” என்று சுந்தரர் விண்ணப்பம் புரிந்தார். பெருந்தேவர்களைக் கொண்டு சேரர் கோவை அழைத்தார்.

சேர வேந்தர் சாட்சாத் சிவபெருமான் திருமுன்பு சென்று பலமுறை பணிந்து அன்பினால் அகங் குழைந்து நின்றார்.

ஆலமுண்ட அண்ணலார் புன்முறுவல் செய்து, “சேரனே! உம்மை அழையாமுன் வந்தனையே!” என்றார்.

சேரர்கோமான், “ஐயனே! அடியேன் நம்பியாருரைப் போற்றிக் கொண்டு வந்தேன். உமது திருவருளாகிய வெள்ளத்தில் முழுகினேன். அந்த வெள்ளம் என்னை இங்கு கொண்டு வந்து சேர்த்தது. மற்றொரு விண்ணப்பமும் உண்டு. தேவரீரைத் திருவுலாவினால் துதி செய்துள்ளேன். திருச்செவி சாய்த்துக் கேட்டருள வேண்டும்” என்று வேண்டினார்.

சிவமூர்த்தி அதற்கு இசைந்தருளினார். திருக்கயிலாய ஞான உலாவைச் சேரமான் பாடினார். சிவபெருமான்

கேட்டு மகிழ்ந்து, “வன்றொண்டனும் நீயும் சிவகணத் தலைவர்களாக இருங்கள்” என்று பணித்தருளினார்.

கயிலைமலையில் சேரமான் பெருமாள் பாடிய ஞான உலாவைக் கேட்ட மாசாத்தனார் திருப்பிடவூரில் அதனை வெளிப்படுத்தினார். சேரர்கோன் சிவகணத் தலைவராய் என்றும் அகலாத சிவானந்தம் பெற்று இன்புற்றிருந்தார்.

59. முடிமன்னரும் சடைமுடியும்

இமயமா மலையில் தமது புலிக்கொடியை எழுதி, தண்ணிய வெண்கொற்றக் குடையின் கீழ் உலகத்தை யாளும் விரிந்த புகழும், பரிந்த உள்ளமும் படைத்த சோழ மன்னர்களுடைய வளநாட்டின் தலைநகரமாகத் திகழ்ந்தது திருச்சிராப்பள்ளிக்கு அருகேயுள்ள உறையூர். உறந்தை, கோழியூர் முதலிய பெயர்களை உடையது. சோழர்கள் தமக்கு உறை ஊராகக் கொண்டதால் உறையூர் எனப் பட்டது. ஆங்கு ஒரு சமயம் கோழி யானையைத் துரத்தி வென்றதனால் கோழியூர் எனப்படும்.

எல்லா வளங்களும் உறையும் உறையூரில் சதா மணி விளக்குகள் பல எரிவதனால் இரவு இல்லையாயிற்று. செல்வ மிகுதியால் இரவும் (இரத்தல்) இல்லையாயிற்று; அழகிய பல ஆவண வீதிகள், மதம் பொழியும் யானைகள் பலவுடைய சாலைகள், கடல் போன்ற குதிரைகளை யுடைய கூடங்கள், ஆழ்ந்த அகழிகள், உயர்ந்த மதில்கள், கோபுரங்கள், மலர்ச் சோலைகள், மேகம் தவழ்கின்ற காவணங்கள், சந்திர சூரியர் தவழ்கின்ற உயர்ந்த கோபுரங்கள், தேர் உலாவும் நெடுந் தெருக்கள் முதலிய பல நலங்கள் அங்கு நிறைந்திருந்தன.

தில்லையில் எல்லையில்லாத திருப்பணிகள் செய்த அநபாய மன்னர் பெருமானுடைய திருக்குலத்தில் மூதாதையாகிய புகழ்ச்சோழ நாயனார் அந்நகரில் அரியணைமீது வீற்றிருந்து அறநெறி வழுவாது அரசு புரிந்து வந்தார். மணி முடி வேந்தர்கள் பணிபுரிய வெற்றிமாலை புனைந்து நிலமகளுக்குக் கணவராகப் பெரும் புகழுடன் அவர் வாழ்ந்தார்.

புகழ்ச்சோழ நாயனார் பிறை முடித்த பெருமானுடைய திருக்கோயில்கள் முழுவதும் நித்திய நைமித்திய பூசனைகள் சிறப்பாக நிகழும்படி செய்தார். சிவாலயங்களைப் புதுப்பித்தும் அடியார்களைக் கொண்டு திருத்தொண்டுகள் செய்வித்தும் இன்புற்று வந்தார்.

அடியார்கள் வேண்டுவன அனைத்தும் வழங்கித் திருநீற்றின் திறத்தைப் போற்றி வந்தார். உலகெங்கும் மேன்மை கொள் சைவ நீதியைப் பரப்பினார்.

புகழ்ச்சோழ நாயனார் மேல் திசையில் கொங்க நாட்டு வேந்தர்களும், ஏனோரும் தரும் கப்பங்களைக் காண வேண்டும் என்று விரும்பினார். ஆதலால், தங்களுக்கு உரிமை வாய்ந்த தலை நகரங்களில் ஒன்றாகிய கருவூரைத் தம் சுற்றத்துடன் அடைந்தார். இந்திரன் அமராவதி அடைவதுபோல் அந்நகருக்குள் நுழைந்து ஆனிலை என்ற திருக்கோயிலுக்குள் சென்று பசுபதீச்சுரரைப் பலகாலும் பணிந்து பரவசமடைந்தார். பின்னர் தமது கருவூர் அரண்மனையை அடைந்து, அம் மாளிகைக்கு முன் அமைந்துள்ள அத்தாணி மண்டபத்துள் அரியணைமீது வீற்றிருந்தார். மேற்றிசை நாட்டு வேந்தர்கள் கொண்டுவந்த யானைகள், குதிரைகள், பொன்மணிகள் முதலிய திறைப் பொருள்களையெல்லாம் கண்டார். திறை கொண்டு வந்த மன்னர்களுக்கு அவரவர்கள் நிலைமைக்குத் தக்க செயல் உரிமை களைத் தந்து உபசரித்தார்.

“நமது அரசாட்சிக்கு அடங்காது மாறுபட்ட அரசர்கள் இருப்பார்களாயின் அவர்கள் இன்னார் என்று தெரிந்துரைப்பீர்” என்று தமது அரசர்களை நோக்கிக் கட்டளை இட்டார் புகழ்ச்சோழர்.

“ஆண்டகையே! முறையே திறை கொடாத அரசன் ஒருவன் இருக்கிறான். அவன் பேர் அதிகன்; அண்மையில் மலையரணுடையவனாக மதில்கூழ்ந்த காவல்மிக்க கடிநகரில் உறைகின்றான்” என்று அமைச்சர்கள் கூறினார்கள்.

“அஞ்சா நெஞ்சுடைய உமக்கு, எதிர் நிற்கும் அரணும் உளதோ? நால்வகைச் சேனைகளுடன் சென்று அந்த அரணைப் பொடிப்படுத்தி வாருங்கள்” என்று பணித் தருளினார் மன்னர்.

அவ்வாணையைச் சென்னி மிசைத் தாங்கிய மந்திரி மார்கள், சேனாதிபதிகளுடன் நால்வகைச் சேனைகள் புடைசூழச் சென்று அதிகர்கோன் நகரை வளைத்துக் கடும்போர் புரிந்தார்கள். அதிகனுடைய சேனைகளும் எதிர்த்து அமர் புரிந்தன. கண்டார் கண்கள் துணுக்குறுமாறு இரு திறத்துச் சேனைகளும் கடுஞ்சமர் விளைவித்தன. இறுதியில் அதிகனுடைய சேனைகள் உறுதி இழந்து மாண்டன. அவனுடைய மலையரண்கள் துகள் பட்டன. அவன் ஓடிக் காட்டில் ஒளிந்தான்.

சோழனுடைய சேனை வீரர்கள் அதிகனுடைய நவ நிதிகளையும் மாண்ட வீரர்களது தலைகளையும் எடுத்துக் கொண்டு கருவூரை அடைந்தார்கள். மன்னவன் முன் அவைகளைக் கொண்டுவந்து குவித்தார்கள். மன்னர் தமது சேனாவீரர்களது போர்த் திறத்தை மெச்சிப் புகழ்ந்து மகிழ்ந்தார். தமது சேனைகள் கொண்டு வந்த தலைகளைக் கண்ணுற்றபோது அவைகளின் நடுவே ஒரு தலையில் சடைமுடியிருக்கக் கண்டார்.

கண்டபொழுதே நடுங்கி மனங்கலங்கிக்
 கைதொழுது
 கொண்டபெரும் பயத்தினுடன் குறித்தெதிர் சென்றது
 கொணர்ந்த
 திண்டிறலோன் கைத்தலையில் சடைதெரியப்
 பார்த்தருளிப்
 புண்டரிகத் திருக்கண்ணீர் பொழிந்திழியப்
 புரவலனார்.

சடைமுடியைக் கண்ட மன்னர் மனம் நடுங்கினார். விண்ணருவியெனக் கண்ணருவி பொழியக் கருத்தழிந்தார். “அந்தோ! கெட்டேன்” என்று அலறினார். “நான் திருநீற்றின் நெறியைக் காத்து அரசளித்த தன்மை சால அழகிது. சடைமுடியுடைய ஒரு சிவனடியார் தலையைக் கண்டும் என் இதயம் வெடிக்காமல் இருக்கின்றதே. இனி அடியேன் உலகங் காத்து, உயிர் காத்து வாழலாமோ? சிவபெருமானே, பழிக்கும் பாவத்துக்கும் ஆளானேன். இனி எனக்கு இவ்வுகில் செயல் உண்டா?” என்று புலம்பினார்.

மதிமந்திரிகளை நோக்கி, “நீங்கள் இந்த அரசாட்சியை அறநெறி கடவாது ஆண்டு உரிய காலத்தில் என் புதல்வனுக்கு முடிசூட்டுவீர்களாக” என்று கட்டளை யிட்டருளினார்.

அமைச்சர்கள் கதறினர்; பதறினர்.

புகழ்ச்சோழ நாயனார் விறகுகளையிட்டுப் பெருந் தீ வளர்ப்பித்தார். உடம்பு முழுவதும் திருநீறு பூசிக் கொண்டார். சடையுடைச் சிரத்தை ஒரு பொன் தட்டில் ஏந்தித் தமது முடிகொண்டு அழற்குண்டத்தை வலம் வந்தார். தாமரைப் பொய்கையில் குளிப்பார்போல் மகிழ்ச்சியுடன் நெருப்பிடைப் புகுந்தார். மலர்மழை சிந்தியது. வானில் தேவதந்துபி முழங்கியது. புகழ்ச்சோழ நாயனார் சிவபெருமான் திருவடி நிழலைச் சார்ந்து பேரின்பமுற்றார்.

60. திருநீறு பூசிய தூர்த்தரும் உண்டோ ?

திருவாதிரை சிவபெருமானுக்கு உவந்த நட்சத்திரம். அன்று சிவமூர்த்தியைச் சிறப்பாக வழிபட வேண்டும். திருநீலநக்க நாயனார் திருவாதிரையில் சிறப்பாகப் பூசித்தார் என்பதை வரலாற்றில் கண்டோம்.

திருவாரூரில் திருவாதிரைத் திருவிழா மிகச் சிறப்பாக நிகழ்ந்தது. அதனைக் கண் குளிரக் கண்ட அப்பரடிகள், அவ்வாதிரை விழாவைச் சிறப்பித்துப் பாடியருளியுள்ளார்.

நரசிங்க முனையரைய நாயனார் ஆதிரை நட்சத்திரத் தோறும் அடியார்களை உபசரித்து, ஒவ்வொருவருக்கும் அன்னமளித்து, நூறு பொன் தரும் நியதியை மேற்கொண்டு ஒழுகினார். அதனால் சிவகதி பெற்றார்.

திருமுனைப்பாடி நாட்டையாளும் மன்னர் மரபில் அவதரித்தவர் நரசிங்கமுனையரைய நாயனார். இவர் மன்னறம் வழுவாது மாநிலத்தை ஆண்டு வந்தார். திருநீற்றில் அளவிறந்த அன்பு பூண்டிருந்தார்.

ஆலய வழிபாடு குறையாது நடைபெறுமானால் நாட்டில் மாரி மாறிடாது மும்முறை பொழியும். வளம் பெருகும். குளம் நிறையும். நாடு தழைக்கும். ஆதலால் இவர் திருக்கோயில்தோறும் பூசைகள் சிறப்பாக நடத்துமாறு செய்தார். நல்விழாக்கள் நடத்தினார். திருவாதிரை தோறும் விசேட வழிபாடும், அன்னதானமும், சொர்ண தானமும் செய்தார்.

ஒரு திருவாதிரை நாளில் வழக்கம்போல் வந்த அடியார்களின் ஒருவர் தூர்த்தராக இருந்தார். காமக்குறியுடைய அவரைக் கண்டு மற்ற அடியார்கள் ஒதுங்கினார்கள்.

நரசிங்கமுனையார் அடியார்களை நோக்கி, “நீங்கள் இவ்வாறு இவரை இகழ்க்கூடாது. தூர்த்தராயினும் திருநீறு பூசியவர்களை இகழ்ந்தால் நரகடைய நேரும். ஆகவே, எவராயினும் திருநீறு பூசியவரைப் பூசிக்க வேண்டும்” என்று கூறி அத்தூர்த்தரைப் பணிந்து அவருக்கு இரட்டிப்பாக இரு நூறு பொன் கொடுத்துக் கனியமுதன்ன இனிய மொழி கூறி விடை கொடுத்தனுப்பினார்.

சீலம்இல ரேளனினும் திருநீறு சேர்ந்தாரை
ஞாலம் இகழ்ந் தருநரகம் நண்ணாமல் நண்ணுவர்
பாலணைந்தார் தமக்களித்த படி இரட்டிப் பொன் கொடுத்து
மேலவரைத் தொழுதினிய மொழிவிளம்பி விடை கொடுத்தார்.

இவ்வாறு இடையறாது திருத்தொண்டு புரிந்து, திருந்திய சிந்தையராகிச் சிவபெருமானுடைய திருவடி நிழலைச் சார்ந்து இன்புற்றார்.

61. பரதவர் குலம் தந்த பத்தர் திலகம்

பற்றற்ற அன்பினால் பரம்பொருளைத் தரிசித்துப் பரகதியடைந்தவர் அதிபத்த நாயனார். அதிகமான பக்தி பூண்டிருந்தபடியால் இவர் அதிபத்தர் எனப் பேர் பெற்றார்.

சோழ நாட்டில் கடற்கரையின் வளமையும் வாணிபமும் பொருந்திய நகரம் நாகப்பட்டினம். தேவாரம், திருப்புகழ் பாடல் பெற்ற திருத்தலம். சோழநாடு ஒரு கற்பகக் கொடி; அதில் பூத்த மலர் நாகப்பட்டினம் என்கிறார் தெய்வச் சேக்கிழார்.

பொன்னி நாடெனும் கற்பகப் பூங்கொடி மலர்போல
நன்மை சான்றது நாகப்பட் டினத்திரு நகரம்.

நாகையம்பதியின் மருங்கிலே கடலை மிக அடுத்த நுளைப்பாடியிலே பரதவர்கள் வாழ்ந்தார்கள். அவர்கள் கடலில் சென்று வலை வீசி அதனால் வரும் மீன்களை விற்று வாழ்க்கைச் சகடத்தை நடத்துவார்கள். பெரிய வலைகளை இழுக்கின்ற ஒலியும், மீன் குவியல்களை விலை கூறி அழைக்கின்ற ஒலியும், வெண்சங்கங்களைக் குவிக்கின்ற ஒலியும், அலைகடலுக்கு எதிரொலி செய்வது போலிருந்தன.

அந்த நுளைப்பாடியிலே பரதவர் குலத்திலே பிறந்தவர் அதிபத்த நாயனார். இவர் சிவபெருமானுடைய திருவடியை மறவாதவராய், திருத்தொண்டு புரிந்து வந்தார். பரதவர் குலத்துக்குத் தலைவராய் அவர்கள் வலை வீசிப் பிடித்து மலைபோல் குவிக்கும் மீன்களைப் பெற்று வாழ்வார்.

இவ்வாறு வலையில் படுகின்ற மீன்களில் தலை சிறந்த ஒரு மீனை, “இது சிவபெருமானுக்கு” என்று அளவற்ற அன்புடன் கடலில் விட்டு விடுவார். இந்த நியதியில் நின்று அவர் ஒழுகினார்.

ஒருநாளில் ஒரே ஒரு மீன் கிடைத்தது. அதனையும் அரனார்க் கென்றே கடலில் விட்டுவிட்டார். பல நாட்கள் தொடர்ந்து தினத்துக்கு ஒவ்வொரு மீனே கிடைத்து வந்தது. அரிதிற்கிடைக்கின்ற அவ் ஒவ்வொரு மீனையும் சிவ மூர்த்திக்கு என்று கடலில் விட்டு வந்தார். அதனால் வறுமையடைந்து சுற்றத்தாரும் அவரும் உணவின்றி வாடினார்கள். அந்த நிலையிலும் அவர் மனம் வருந்தாராய் நியதி வழுவாதிருந்தார்.

அதிபத்தருக்கு உணவின்றித் திருமேனி தளர்ந்தது. பக்தியோ வளர்ந்தது. நியதியும் தளரவில்லை. ஆலகால விடமுண்ட இறைவர் அவருடைய அன்பென்னும் அமுதத்தை உண்பவராயினார் என்று சிறப்பித்துப் பாடுகிறார் சேக்கிழார்.

ஒருநாள் மீன் பிடிக்கச் சென்றவர்களுக்கு நவரத்தின மயமான மிக உயர்ந்த ஒரு மீன் அகப்பட்டது. உலகத்தை விலை மதிக்கும் அவ்வொப்பற்ற மீனைக் கொண்டு கரையேறினார்கள். இளஞ்சூரியன் உதித்தாற் போன்று உலகெலாம் அதிசயிக்க விளங்கும் அந்த அரிய மீனைத் தமது தலைவராகிய அதிபத்தரிடம் கொடுத்து நின்றார்கள்.

நவமணி இழைத்த அப்பொன் மீனைக் கண்ட நாயனார், “இந்த அரிய மீன் என்னையாளுடைய ஈசருக்கே யாகும்” என்று அதனை மீளவும் கடலில் விடுத்தார்.

பற்றை விடுத்த அப்பெரியவர் முன் இறைவர் தோன்றியருளினார். மூவரும் தேவரும் காணாத முழு முதலைக் கண்டு கண்ணீர் மல்கிப் பன்முறை பணிந்து, பரவசமானார் அதிபத்தர். எம்பெருமான் அவருக்கு சிவ போகத்தில் அடியவர்களுடன் உறையும் பேரின்ப வாழ்வை வழங்கியருளினார்.

62. தொண்டில் தேர்ந்தவர்

திருத்தொண்டு செய்வோர் தொண்டர் எனப் படுவர். சிவத்தோடு ஒன்றி நின்ற ஞானிகளும் தொண்டு புரிவார்கள்! சிவபெருமானே சுந்தரரை நோக்கி, “வித்தகம் பேச வேண்டா, பணி செய்ய வேண்டும்” என்று கூறித் தொண்டின் சிறப்பை வலியுறுத்துகின்றார்.

அடியார்களுக்குத் தொண்டிலேயுள்ள இனிமை தனிமையானது. தொண்டு செய்து அண்டர் போற்றும் பெருமை பெறுவர். அவர்கள் தொண்டுக்கு இடர் வருங்கால் உயிரையும் விடும் உறுதி உடையவர்கள்.

கணநாத நாயனார் தாம் தொண்டு செய்ததோடு அமையாமல், தொண்டர்கள் பலரை உண்டாக்கி

அவரவர்கள் அன்புக்கும் ஆற்றலுக்கும் ஏற்றவாறு தொண்டுகளைப் பயிற்றுவித்து, அவர்கள் செய்யும் தொண்டுகளுக்கு உரிய சாதனங்களை வழங்கியும், வேறு பல உதவி புரிந்தும் சிவ புண்ணியம் பெற்றார்.

சீகாழியில் மறையவர் குலத்தில் அவதரித்தவர் கண நாதர். நாடோறும் தோணியப்பருக்குரிய தொண்டுகளைப் புரிந்து வந்த அவர், பிற அடியார்களுக்கும் திருத்தொண்டுகளைப் பயிற்றி வைப்பார்.

‘புண்ணியஞ் செய்வாருக்குப் பூ உண்டு, நீருண்டு’ என்பது திருமந்திரம். மலரில்லாத வழிபாடு இல்லை. அம் மலரைத் தருவது நந்தவனமாகும். ஆகவே, நந்தவனம் அமைத்தல் பெருஞ் சிவபுண்ணியமாகும். கணநாத நாயனார், திருநந்தவனம் அமைத்தல், மலர்களை முறைப்படி எடுத்தல், அவற்றை வகை வகையாகத் தொடுத்தல், திருமஞ்சனத்திற்குரிய சாதனங்களை அமைத்தல், திருக்கோயில் அலகிடுதல், மெழுகுதல், திரு விளக்கிடுதல், திருமுறைகளை எழுதுதல், படித்தல் முதலிய திருத்தொண்டுகளில் யார் யாருக்கு எது எது விருப்பமோ அவ்வப்பணியில் ஈடுபடுமாறு செய்து வந்தார். நாயனார், திருஞானசம்பந்தருடைய திருவடிகளை மூன்று காலங்களில் மிகுந்த அன்போடு வழிபட்டு மகிழ்வார். இவ் வழிபாட்டின் பயனாக இருவினையொப்பு மல பரிபாகம் பெற்று சத்திநிபாதம் எய்தினார்.

63. முடிதுடா மன்னர்

கீளந்தை என்ற ஊரில் கூற்றுவ நாயனார் வாழ்ந்தார். இவர் பகைவருக்கு இயமன் போன்றவராதலின் கூற்றுவனார் என்ற பேர் பெற்றார். கூற்றுவர் என்பதற்குக் கூறுபடுத்துபவர் என்று பொருள். சிறந்த தோள் வலியும்

வாள் வலிமையும் மிகுந்த வீராதி வீரராக இவர் விளங்கினார். தோள் வலி, வாள் வலி, படை வலி இருப்பினும், அஞ்செழுத்தை இடையறாது நாவில் நவிலும் நலம் படைத்தவராதலின், அருள்வலியே அவரது வெற்றிக்கு மூலகாரணம். வீராதி வீரராக விளங்கிய இவர், அடியார்கள் அன்பில் இணையற்றவராகத் திகழ்ந்தார்.

திருவருளின் வலியால் கூற்றுவநாயனார், அரசர்களும் அஞ்சி ஒதுங்க மண்ணுலக முழுதும் வென்றார். மலைபோன்ற பொற்குவியலையும் சேர்த்தார். தேர், யானை, குதிரை, காலாள் என்ற நால்வகைச் சேனைகளையும் பெற்றார். தும்பை மாலை சூடிப் போர் செய்தே வெற்றி பெற்றார். மணிமகுடம் ஒன்று நீங்கலாக அரசர்க்குரிய ஏனைய சின்னங்களையெல்லாம் உடையவராகத் திகழ்ந்தார்.

மணிமகுடம், பழங்காலத்தில் சோழ மன்னர்களுக்கே உரிய சிறப்பு. இது சிதம்பரத்தின் கருவூலத்தில் தில்லைவாழ் அந்தணர்களின் பாதுகாப்பில் இருந்தது. இதனை உரிய காலத்தில் சோழ மன்னர்களுக்கு மட்டுமே புனையும் நியதியைத் தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் மேற்கொண்டிருந்தனர். நாயனார், தில்லையம்பதி சென்று, தில்லைவாழ் அந்தணர்களைப் பணிந்து, தமக்கு மணிமகுடம் சூட்டுமாறு வேண்டினார்.

“ஐயா! நாங்கள் சோழர்களது பரம்பரையில் வரும் மன்னர்களுக்கேயன்றி வேறு மற்றவர்களுக்குத் திருமுடி சூட்டமாட்டோம்” என்று கூறி, அந்தணர்கள் மறுத்து விட்டார்கள்.

திட்சிதர்கள் தங்கள் மரபில் வந்த ஒரு குடியினர்பால் அம் மணிமகுடத்தை ஒப்புவித்துக் காவல் புரியும்படி கூறிச் சேர மன்னர்பால் சென்று வாழ்ந்தார்கள். நீதியும் நெறியும் நிறைந்த கூற்றுவனார், அவர்களை நெருக்கியும், இடர்ப்

படுத்தியும் பலாத்காரமாக அம் மகுடத்தைப் பெற முடியவில்லை. அன்றிரவு துயிலும்போது, “அம்பலவாணா! அருட்கடலே! எளியேனுக்கு முடியாத உமது திருவடியையே சூட்ட வேண்டும்” என்று வேண்டிக் கொண்டு கண்ணயர்ந்தார். இறைவனது அடிஞானத்தில் அடங்கி, ஜீவபோதமின்றி தன் செயலின்றிச் சிவமயமாக இருந்தார் என்பதே இதன் உட்பொருள்.

இறைவர் அவரது கனவில் தோன்றி அவருடைய சென்னியின்மீது தமது திருவடியைச் சூட்டி அருள் புரிந்தார். கண்விழித்து எழுந்த நாயனார் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையேயில்லை. பேரானந்தமுற்ற அவர் இறைவனது திருவடியையே முடியாகக் கொண்டு உலகமெல்லாம் ஒரு குடைக்கீழ் அரசாண்டு வந்தார். அரசும் செல்வமும் படைத்ததற்குப் பயனாகப் பூமண்டலத்தில் இறைவர் எழுந்தருளியுள்ள திருக் கோயில்கள் அத்தனைக்கும் தனித்தனியே நிந்திய நைமித்திக வழிபாடுகள் இனிது நிகழ்ப் பெரு நிலங்களை அமைத்துச் சிந்தை மகிழ்ந்தார். இவ்வாறு இனிய திருத் தொண்டுகள் பல புரிந்து உலகைக் கருணையுடன் அரசு புரிந்து முடிவில் அரனார் அடிமலர் சேர்ந்து இன்புற்றார்.

64. பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்

பொய்யடிமையில்லாத புலவர்கள்' என்ற பொது அடியார்களும் சிவனருட்செல்வருள் இடம் கொண்டவர். கயிலைமேவுங் கடவுளுக்கே ஆளானவர்கள். செய்யுட்களில் பயிலும் சொற்களுக்கு நன்கு தெளிவாகப் பொருள் செய்வார்கள். அறிவு நிறைந்த பொது அடியார்களாகிய இவர்கள், கற்றவர்க்குத் தாம் வரம்பாக விளங்குவார்கள். நூல் பல கற்ற நுண்ணிய மதிபடைத்த அவர்கள் ஐயம்

நீங்கிய மெய்யுணர்வு பெற்றவர்கள். சிவபெருமானை அன்றி வேறு ஒரு பொருளைப் பெரிதாக நினைத்து உணராதவர்கள். மெய்யன்புடன் இறைவனுக்கு அடிமை பூண்டு பதிநூல்களை ஒதியுணர்ந்து உருகி ஒருமைப்பட்டு நிற்பவர்கள்.

மெய்மையாகச் சிவனடிக்கே தொண்டு பூண்ட அவர்கள், திருவருள் நெறி நின்று பெற்ற பெருமை அளவிடற்கு அரியது.

65. அடியவரில் இழியவர் ஏது?

பெண்ணாகடம் என்பது ஒரு பழமையான தலம். ஒழுக்கமுடைய நற்குடி மக்கள் வாழ்கிற அப்பதியில் தருமநெறி தங்கியிருந்தது. முகில் தவழும் சோலைகள் சூழ்ந்திருந்தன.

வளம் பொருந்திய அத்திருத்தலத்தில் வணிகர் குலத்தில் அவதரித்தவர் கலிக்கம்ப நாயனார். சடை முடியுடைய விடையவர் திருவடியை மறவாத சிந்தையராய், அளவற்ற காதல் கொண்டு திருத்தாங்கானை மாடம் என்ற திருக்கோயிலில் திருத்தொண்டுகள் பல புரிந்து வாழ்ந்து வந்தார். அரனடியார்களுக்கு அளவற்ற சேவை செய்தார் அவர்.

ஆன அன்பர் தாமென்றும் அரனார் அன்பர்க்கமுது
மேன்மை விளக்கு போனகமும் விரும்பு கறிநெய் தயிர்
தீம்பால்

தேனின் இனிய கனிகட்டி திருந்த அமுது செய்வித்தே
ஏனை நிதியம் வேண்டுவன எல்லாம் இன்பமுற அளிப்பார்.

ஒருநாள் தமது திருமானிகையில் அமுது செய்ய வந்த அடியார்களை வழக்கம்போல் அழைத்துத் திருவடிகளை நீர் வார்த்துப் பூசிக்கலானார் கலிக்கம்பர்.

அவரது மனைவியார் வீட்டை விளக்கி, இனிய உணவுகளைச் சமைத்து, கரகத்தில் நீர் கொண்டு வந்து, திருத்தொண்டர்களுக்குக் கணவனார் பாத பூசை செய்யும்போது கரக நீரைச் சொரிந்து உபசரித்தார்.

முன்பு நாயனாரிடத்தில் வேலை செய்து வந்த ஒருவர் வேலை வெறுத்துச் சென்று சிவனடியாராகிய அன்பருடனே கலந்து, திருநீறும் கண்டிகையும் புனைந்து அக் கூட்டத்தில் இருந்தார். அடியார்களைச் சிவமாகவே எண்ணி அவர்களது முன்னை நிலையைக் குறியாது அளவற்ற அன்புடன் திருவடியைத் தொட்டுக் கரகநீரை விடுத்துப் பூசிக்கும் இயல்புடைய நாயனார் அவரது பாதம் விளக்கினார். முன்பு பணியாளனாக இருந்தவரது திருவடியைப் பூசிக்க இசையாத நாயனாரின் மனைவியார், 'இவர் நம்மிடம் ஏவல் செய்தவர்' என்று கருதி நின்றார்.

'முன்னை நிலை குறித்து அடியார்களை வழிபடாமல் இருப்பது பிழை; யாவரேயாயினும் வழிபடத்தக்க அடியார் அடிமலர்மீது நீர் வார்க்க இவள் மறுத்தாள்' என்று சினந்து வடிவாள் எடுத்து மனைவியார் கரமலரைத் துண்டித்து விட்டார் நாயனார். பின்னர் தாமே கரக நீரை வார்த்து அவருடைய அடிமலரைப் பூசித்தார். அமுது செய்யத் தாமே படைத்தார்.

66. எண்ணெயா உதிரமா ?

ஓங்கிய புகழுடைய தொண்டை நன்னாட்டில் சிறப்புற்று விளங்குகிற திருத்தலம் திருவொற்றியூர். அது தொண்டை நாட்டுக் கடற்கரையில் பூலோக சிவலோகமாக விளங்குவது. காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலே அவதரித்த பட்டினத்தடிகள் இத்தலத்திலேதான் முத்தி பெற்றார்.

வாவியெல்லாம் தீர்த்தம் மணலெல்லாம் வெண்ணீறு
காவணங்க ளெல்லாங் கணநாதர் - பூவுலகில்
ஈது சிவலோகம் என்றென்றே மெய்த்தவத்தோர்
ஓதுந் திருவொற்றி யூர்.

என்று பட்டினத்தடிகள் இந்தத் தலத்தைச் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார்.

காருலவு சோலையும், தேருலவு வீதியும் உடைய அப்பதியில் செந்தமிழ்ப் பதிகம் ஒழியாது பாடும் மண்டபங்கள் நிறைந்திருந்தன. பெண்மணிகளின் நடனங்கள் ஒழியாது நிகழும் அழகிய அரங்குகளும், பல வாத்தியங்கள் ஒலிக்கும் விழா ஒழியாத தெருக்களும், அன்னதானம் ஒழியாது புரியும் திருமடங்களும், தாழை, புன்னை, சண்பகம் முதலிய மலர் நிறைந்த மரங்களும் நிறைந்து அழகு புரிந்தன.

இத்தகைய அத்திருத்தலத்தில் உள்ளது சக்கரப்பாடித் தெரு. எண்ணெய் வாணிகம் புரியும் வாணிகர்கள் அத் தெருவிலே வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்கள் குலம் செய்த புண்ணியத்தால் கலிய நாயனார் அவதரித்தார். அவர் மிகுந்த செல்வம் படைத்தவர். திருவருள் நெறியில் நின்றவர். சிவபெருமானுக்குரிய தொண்டுகள் புரிய முயன்றார். தொண்டுகளில் ஒப்பற்றது திருக்கோயிலில் திருவிளக்கிடுதல். 'விளக்கிட்டார் பேரு சொல்லின் மெய்ந்நெறி ஞானமாகும்' என்பது அப்பர் பெருமானின் வாக்கு. அணைகின்ற திருவிளக்கை அபுத்தி பூர்வமாகத் தூண்டிய புண்ணியத்தினால் எலி பலிச்சக்கரவர்த்தியாகப் பிறந்தது என்பர். கலிய நாயனார் திருவொற்றியூரில் திகழும் படம்பக்க நாதருடைய திருக்கோயிலில் உள்ளும் புறமும் ஆயிரக்கணக்கான விளக்குகளை இரவும் பகலும் ஏற்றி மகிழ்வார்.

வறுமையிலும் அவர் பெருமையை உலகுக்கு உணர்த்தும் பொருட்டு, உமைபங்கன் திருவருளால், செல்வத்தை வளர்க்கும் வியாபாரம் நின்றுவிட்டது. அவருடைய இருவினை மாண்டதுபோல, செல்வமும் அழிந்து விட்டது. கலிய நாயனார், தமது குலத்தார்களிடம் எண்ணெய் வாங்கி ஆங்காங்கு சென்று விற்றார். அதனால் வரும் கூலியைக் கொண்டு வந்து விளக்கிட்டுப் தொண்டினைப் புரிந்து வந்தார். சிலகாலத்துக்குப்பின் இவர்பால் எண்ணெய் தந்து விற்கச் செய்யும் செயலைக் குலத்தினர் விடுத்தபடியால், இவருக்குக் கூலியும் கிடையா தொழிந்தது. கலிய நாயனார் மனம் தளர்ந்தார். எண்ணெய் ஆட்டியும், பக்குவத்தில் எண்ணெய் இறக்கியும், செக்கு மாட்டை ஓட்டியும் அதனால் வரும் கூலியைப் பெற்று விளக்கிட்டு, தமது தொண்டை விளக்கிட்டார்.

செக்கு ஓட்டும் தொழில் புரிவார் பலர் ஏற்பட்டதனால் அத்தொழிலும் இவருக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஆகவே, தமது வீட்டையும், வீட்டிலுள்ள பண்டங்களையும் விற்றுத் திருவிளக்கிட்டார். பின்னர் ஒன்றும் இன்மையால் தமது மனைவியாரை விற்க முயற்சி செய்தார். மனையாரை பெற்றுப் பொன் தருவாரைத் தேடினார். ஒருவரும் கிடைத்தாரில்லை.

கலிய நாயனார் படம்பக்க நாதருடைய கோயிலுக்கு வந்தார். அன்று விளக்கிட ஒரு சாதனமும் இன்றி உள்ளம் தளர்ந்தார். “விளக்கிடும் தொண்டு இல்லையேல் அடியேனும் இல்லை” என்று துணிந்தார். அகல்களை வரிசையாக அமைத்தார். அகல்தோறும் திரியிட்டார். எண்ணெய்க்குப் பதிலாகத் தமது உதிரத்தையே நிரப்ப எண்ணி வாள்கொண்டு கண்டத்தை அரிந்தார்.

சிவபெருமான் நேரே வந்து அவர் திருக்கரத்தைப் பிடித்தருளினார். எம்பிரான் விடையின் மீது காட்சி

கொடுத்தருளினார். அரிந்த இடம் அகன்றது. அஞ்சலி செய்து துதித்தார் அடியார். சிவபெருமான் அருளினால் அவருடன் சிவபதம் புகுந்து ஆரா இன்பம் அமுதம் அருந்துவாராயினார்.

67. நாவரிந்த நாயனார்

இறை நிந்தனையைக் காட்டிலும் அடியார் நிந்தனை கொடியது. இறைவனைப் பகைத்தவரும் ஒரு காலத்தில் உய்வு பெறுவார். அடியாரைப் பகைத்தவர் எக்காலத்திலும் உய்வு பெறார். இரணியன் ஐந்து கோடியே இருபத்தைந்து லட்சத்து முப்பத்தையாயிரம் ஆண்டுகள் திருமாலை நிந்தித்து வாழ்ந்தான். திருமாவின் அடியவராகிய பிரகலாதரைச் சில ஆண்டுகள் பகைத்தே அழிந்து விட்டான்.

அடியார் நிந்தனை எனும் பாதகத்தைப் புரிவோரை இம்மையிலே தண்டித்தால் அப்பாவம் மறுமையிலே தொடராது. தண்டிக்காதிருப்பின் செய்த பாவம் ஒன்றுக்கு ஆயிரமாக வளர்ந்து மறுமையிலே வந்து துன்புறுத்தும். அதை முளையிலேயே களைவது நல்லது. அடியார் நிந்தனை புரிவோரை அவ்வதிபாதகத்தால் மறுமையில் பெருந் துன்பமுற்று வருந்தாதிருக்க வேண்டும் என்ற கருணையினால் தண்டித்து வந்தார் சக்தி நாயனார். அவருடைய செயல், வீரமுள்ள ஆண்மையாளரே அன்றி ஏனையோரால் மேற்கொள்ள முடியாதது.

‘அன்னதாகிய ஆண்மைத் திருப்பணி’ என்று அவரது பணியைக் குறிப்பிடுகின்றார் சேக்கிழார்.

சோழ வள நாட்டிலே விரிஞ்சையூர் என்ற ஊரிலே வேளாளர் குலத்தில் பிறந்த சக்தி நாயனார், அடியார்களை

பழித்து யாரேனும் இகழ்ந்துரைப்பரேல், அவர்தம் நாவைக் குறட்டினால் பிடித்து இழுத்துச் சத்தி என்ற ஆயுதத்தால் அரிவார். அதனால்தான் அவர் சத்தி நாயனார் என்ற பேர் பெற்றார்.

அடியார் நிந்தனையின்றி உலகம் திருந்தி நல்வழிப்பட உதவிய நாயனார், முடிவில் மணிமன்றுள் ஆடுகிற அம்பல வாணருடைய திருவடி நிழலில் சார்ந்து ஆரா இன்ப நிலையடைந்தார்.

68. வெண்பா இசைத்த வேந்தர்

பூமாலை வாடும் இயல்புடையது. பூமாலையினும் பன்மடங்கு உயர்ந்தது பாமாலை. என்றும் வாடாதுது; அழியாதுது. ஞான வாசனை வீசுவது. உள்ளத்தை உருக்கி அன்புத் தேனைப் பெருக்கி நம்மை உய்விப்பது.

இத்தகைய தமிழ்ப் பாமாலை புனையும் திருத் தொண்டு புரிந்து அதன் பயனால் அரனடி சார்ந்தவர் ஐயடிகள் காடவர்கோன்.

தொண்டை மண்டலத்தில் தலைநகராகிய காஞ்சிமா நகரின்கண் பல்லவர் குலத்தில் அவதரித்தவர் ஐயடிகள் காடவர்கோன் நாயனார். இவர் கலியையும் பகைவரது வலியையும் அடக்கிச் சைவ நெறியை எங்கும் பரவச் செய்து நீதிநெறி வழுவாது அரசு புரிந்தார்.

வடமொழி, தமிழ் ஆகிய இரு மொழிகளில் வல்லவராய்த் தொண்டு புரிந்து வந்த காடவர்கோன் காலக் கிரமத்தில் உலகத்தை அரசு புரிவது துன்பம் என்று கருதினார். அவர் மனம் சிவனடியார்களிடமே லயித்து நின்றது. இவ்வுலகியலில் அவர் மனம் துளியும் தோயவில்லை. மேலும் மனம் ஒட்டாமல் அரசு புரிவதை

அவர் பாவமெனக் கருதினார். அரசாட்சியைத் தம் புதல்வனிடம் ஒப்புவித்துவிட்டு திருத்தொண்டிலேயே ஈடுபட்டு நின்றார்.

சிவபெருமான் எழுந்தருளியுள்ள திருக்கோயில்கள் தோறும் சென்று உள்ளங் குழைந்து உருகி அங்கு பணிகள் பல புரிந்து ஒவ்வொரு கோயிலுக்கு ஒவ்வொரு வெண்பாப் பாடிப் பரவுவார். யாவரும் எளிதில் ஒதி உய்யும் பொருட்டே இவர் ஒரு கோயிலுக்கு ஒரு வெண்பாவே பாடும் நியமம் கொண்டிருந்தார்.

தல யாத்திரை முடித்துத் தமது தேக யாத்திரையும் முடித்துச் சிவபெருமானுடைய திருவடி நிழலையடைந்து இன்புற்றார்.

69. தலையைத் தந்த அன்பு

வட வெள்ளாற்றின் தென்கரையில் இருக்குவேளூர் என்று ஒரு தலம் உண்டு. சோலையில் உள்ள பலாப் பழங்கள் வெடித்து, அதனின்றும் வழியும் தேன் பாய்ந்து வயல் விளையும். அவ்வூரிலே தலைவராய் வாழ்ந்தார் கணம்புல்ல நாயனார். நிறைந்த செல்வம் உடையவராய், நற்குணசீலராய் அவர் விளங்கினார். ஈசன் திருவடி ஒன்றே மெய்ப்பொருள் என்று விரும்பி அன்பு செய்வார். “திருக் கோயிலின் உள்ளே ஒளியுற விளக்கெரித்தலே” நன்று என்று உணர்ந்து, திருக்கோயிலில் திருவிளக்கிட்டு நாவார நம்பனைப் பாடும் அன்பு செய்வார்.

அவருக்கு வறுமை வந்து எய்தியது. தேவாதி தேவராம் அம்பலவாணர் எழுந்தருளியுள்ள தில்லையம்பதி சென்றார்; ஆடலரசை அன்புடன் பலகாலும் பணிந்து தில்லையிலேயே தங்கியிருந்தார். வீட்டில் உள்ள

பொருள்களை விற்றுத் திருப்புலீச்சரம் என்ற கோயிலில் விளக்கெரித்து வந்தார். விற்பதற்கு வேறு ஒரு பொருளும் இல்லாதொழிந்தது. அயலாரிடம் போய் இரப்பதற்கு அஞ்சினார். உடல் உழைப்பினால் அரிந்த கணம் புல்லைக் கொண்டு வந்து விற்று, அப்பொருளால் நெய் வாங்கி விளக்கிட்டுத் தொண்டு புரிந்தார்.

இவ்வாறு தொண்டு புரியும் நாளில் அரிந்துகொண்டு வரும் கணம் புல் எங்கும் விலையாகாமல் இடர்ப்பட்டார். அதனால் அவர் அப்புல்லையே திரித்து விளக்காக எரித்தார். இவ்வாறு தொடர்ந்து செய்தபோது அப்புல் போதாத நிலை ஏற்பட்டது. கணம்புல்ல நாயனார் அன்புருகும் சிந்தையுடன் என்புருக அவ்விளக்கில் தலையை வைத்து எரித்தார். உடனே சிவபெருமான் திருவருள் புரிந்து அவருக்குச் சிவலோகம் அருள் புரிந்தார். கணம்புல்ல நாயனார் திருக்கயிலையில் இறைவரையடைந்தார்.

70. கூண்டோடு கைலாசம்

தீதின்றி வந்த பொருளைச் சிவாலயத்துக்கும் சிவனடியார்க்குமே வழங்குவது பதிபுண்ணியம். திருக்கடவூரிலே அவதரித்த காரி நாயனார் செந்தமிழை நன்கு ஆய்ந்து அறிந்தவர். கவி பாடுவதில் வல்லுநர். இவர் மூவேந்தரிடமும் சென்று, சொல் விளங்கப் பொருள் மறைந்து நிற்கும்படி தமது பெயரால் காரிக்கோவை என்று பாடி உரையும் விளக்குவார். அம் மன்னர்கள் மகிழ்ந்து கொடுத்த பொற் குவியலைக் கொண்டு வந்து சிவபெருமானுக்குப் பல திருக்கோவில்கள் புதுக்கினார். தமிழறிவால் கோவை பாடி அதனால் வந்த பொருள் அத்தனையும் கோவிற்பணிக்கும் அடியார்க்குமே ஆகுமாறு

அறம் புதுக்கினார். எல்லாருக்கும் உள்ளம் உவக்கும்படி இன்சொல்லே கூறுவார். சிவனடியார்களுக்கு இரு நிதியும் அன்புடன் வழங்குவார். வட கயிலையை மறவாது தியானம் புரிந்து கொண்டிருந்தார்.

யாவர்க்கும் மனமுவக்கு மின்பமொழிப் பயனியம்பித்
தேவர்க்கு முதல்தேவர் சீரடியார் எல்லார்க்கும்
மேவுற்ற இருநிதியம் மிகஅளித்து விடையவர்தங்
காவுற்ற திருக்கயிலை மறவாத கருத்தினராய்.

இடையறாத கயிலைத் தியானத்தால் சிவபெருமான் அருள் துணைபுரிய உடம்புடன் கயிலைமலை சேர்ந்து இன்புற்றார். 'வாய்ந்த மனம் போலுடம்பும் வடகயிலை மலை சேர்ந்தார்' என்பது சேக்கிழார் பெருமானின் வாக்கு.

இவ்வுடம்பு பஞ்சபூதங்களின் பரிணாமம். பிராகிருத உடம்பு. திருக்கயிலை அப்பிராகிருதம். ஐம்பூதச் சேர்க்கை யினால் ஆகாத்து. அப்பிராகிருத கயிலையும் பிராகிருத உடம்புடன் சேர முடியாது. ஆனால் இவர் உடம்புடன் சென்றார் என்று வருகிறது. இவ்வுடம்போடு சென்றவுடன், இவ்வுடம்பு கற்பூரம் கனலில் மறைவதுபோல் அங்கு மறைந்து விடும் என்பது இதன் கருத்து.

சுவர்க்கத்துக்குத் தருமர் உடம்புடன் சென்றார் என்றும் சென்றபின் உடம்பு மறைந்து ஒளியுடம்பு பெற்றார் என்றும் மகாபாரதம் கூறுகிறது.

71. மங்கையர்க்கரசி மணாளர்

நின்றசீர் நெடுமாற நாயனார் மதுரையம்பதியை அரசு புரிந்திருந்தார். இவர் மங்கையர்க்கரசியாரை வாழ்க்கைத் துணைவியாகக் கொள்ளும் பெரும்பேறு பெற்றவர். இவர் சமணவலைப்பட்டுத் திருஞான

சம்பந்தருடைய அருட்பெருங் கருணையால் சைவ சமயம் சார்ந்து சைவத்தை வளர்த்து உலகெங்கும் புகழ் பெற்றார். தென்னாடு முழுவதும் சிவம் பெருக்கி இனிது அரசு புரிந்தார்.

ஒரு சமயம் வடபுலத்துப் பகை மன்னர் திருநெல் வேலியில் வந்து தேர், யானை, புரவி, காலாள் என்ற நால்வகைச் சேனையுடன் போர் தொடுத்தார்கள். நெடுமாறனார் இதனையறிந்து வீரமிக்க தமது சேனையுடன் சென்று அஞ்சாது அமராடினார். கடும்போர் நிகழ்ந்தது. உதிர வெள்ளம் பெருகியது; சிரமலை குவிந்தது. கவந்தங்கள் நடம் புரிந்தன. பேய்கள் விருந்துண்டன. முடிவில் பகைவர்களாகிய வடநாட்டு மன்னர்கள் தோல்வியுற்றுச் சென்றார்கள். வெற்றிமாலை புனைந்த பாண்டிய மன்னர் ஆலயப் பணிகள் பல புரிந்து அருள் பெருக அரசளித்தார். திருநீற்றின் பெருமையை எங்கும் விளக்கி, ஏனோரும் திருநீற்றைப் புனையுமாறு செய்து, பெரும் புகழுடன் நெடுங்காலம் அரசாண்டு, சிவபதமடைந்து பேரின்பம் எய்தினார்.

72. அகவழிபாடு செய்த அடியார்

வழிபாடு இருவகை. புறவழிபாடு, அகவழிபாடு எனப்படும். அகவழிபாடு இல்லாத புறவழிபாடு பயனில்லாதது. அந்தர் யாகம் எனப்படும் அக வழிபாடில்லாத சிவபூஜை சிறப்புறாது.

வாயிலார் நாயனார் அகவழிபாட்டிலேயே அழுந்தி நின்றவர். இவரைத் 'தபோதனார்' என்கிறார் சேக்கிழார் பெருமான்.

திருமயிலாப்பூர் தொண்டை நன்னாட்டில் சிறப்புற்று விளங்குவது. கடற்கரையில் செல்வம் மிக ஓங்கி மாட மாளிகை நிறைந்து பொலிவது. புன்னை மரத்தின் கீழ் உமையம்மை மயிலுருவுடன் பூசித்த அம்மயிலாப்பூரில் வேளாளர் குலத்தில் வாயிலார் என்ற தபோதனர் அவதரித்தார்.

இறைவனை ஒருபோதும் மறவாமையாகிய மனக் கோயில் இருத்தி, உணர்வு என்னும் விளக்கேற்றி, இடையறாத ஆனந்தம் என்ற திருமுழுக்காட்டி, அன்பு என்ற அமுதை நிவேதித்து, அர்ச்சித்து வழிபட்டு வந்தார்.

மறவாமை யானமைத்த மனக்கோயிலுள் ளிருத்தி உறவாதி தனையுணரும் ஒளிவிளக்குச் சுடரேற்றி இறவாத ஆனந்தம் எனும்திருமஞ் சனமாட்டி அறவாணர்க் கன்பென்னும் அமுதமைத்தர்ச் சனைசெய்தார்.

இவ்வாறு அகப்பூசை நெடுங்காலம் புரிந்து சிவ பெருமானுடைய திருவடி நிழலையடைந்து இன்புற்றார் வாயிலார் நாயனார்.

73. கத்தி முனையில் பத்தி

சோழவள நாட்டிலே வயல் சூழ்ந்து செல்வம் நீடிய ஊர் நீடூர். அத்தலத்தில் வேளாண் மரபில் வந்து அக் குலத்துக்குத் தலைவராய் வாழ்ந்தார் முனையடுவார் நாயனார். முனை என்றால் போர்முனை. பல போர் முனைகளுக்குச் சென்று பகைவரை வென்றதனால் இவர் முனையடுவார் எனப் பேர் பெற்றார். அவர் சிவபெருமானிடத்தில் மாறாத காதல் கொண்டு உள்ளம் உருகி வெள்ளம்போல் கண்ணீர் பெருக்கி வழிபடுவார். அன்பு நெறி நின்ற அவர் வீரம் செறிந்து விளங்கினார். பகைவர்

களுக்குத் தோற்றவர் இவர்பால் வந்து வேண்டி நிற்பார். நடுவு நிலையுடன் அவர்பால் நிதிபெற்றுப் பகைவரை எதிர்த்து வெற்றி பெறுவார். உயிரைத் துரும்பாக எண்ணிப் போர் புரிந்து அதனால் வந்த பொன் கொண்டு அடியார்க்கு வழங்கித் திருத்தொண்டு புரிந்தார். அடியாருக்கு அறுசுவை உண்டி அளித்து இன்புறுவார்.

இவ்வாறு நெடுநாட்கள் சிவத்தொண்டு புரிந்து சைவநெறி நின்று சிவலோகம் அடைந்து ஆரா அமுதாம் பேராப் பெருவாழ்வு பெற்றார்.

74. மனையானை முனிந்த பத்தி

பழைமை மிக்க பல்லவர் குலத்திலே அவதரித்தவர் கழற்சிங்க நாயனார். அவர் முப்புரமெரித்த முக்கட் டெருமானுடைய திருவடியை அன்றி வேறு ஒன்றையும் அறிவிற் குறிக்கோளாகக் கொள்ளாது, சேனைகளுடன் நாட்டை நன்னெறியில் செலுத்தி அரசு புரிந்து வந்தார்.

காடவர் தலைவராகிய கழற்சிங்க நாயனார், மேரு மலையை வில்லாகப் பிடித்த சிவபெருமானுடைய கருணையால், வடநாடு சென்று, அங்கே பகைத்து நின்ற வடபுல மன்னரை வென்று, நவநிதிகளையும் கொண்டு வந்தார். அரனார் ஆலயங்கள் பலவும் சென்று, ஆராத அன்புடன் பணிந்து நித்திய நைமித்திகங்கள் அமைத்து, திருத்தொண்டு புரிந்து வந்தார்.

ஒரு சமயம் சிவலோகம் போன்ற திருவாரூரை யடைந்தார். பிறப்பையொழிக்கும் பிறைமுடிப் பெருமான் எழுந்தருளிய பூங்கோயில் புகுந்தார். புற்றிடங் கொண்ட புண்ணியரைக் கண்ணீர் மல்கி, கைகூப்பி, உள்ளம் உருகித் தரிசித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அவருடைய பட்டத்து நாயகியராம் ஒப்பற்ற அழகும் பெருமையும் மிக்க மனைவி கோயிலை வலம் வந்தாள். அந்தக் கோயிலின் பெருமைகளைத் தனித்தனியே கண்டுகளிப்புற்றாள். அங்கு ஒருபுறம் இறைவனுக்கு மலர் மாலை தொடுக்கும் மண்டபத்தில் கிடந்த ஒரு புதிய மலரை எடுத்து மோந்தாள்.

இறைவனுக்குரிய மலர் மாலைக்கு ஏற்ற புதிய மலரை அவள் எடுத்து மோந்ததைக் கண்ட செருத்துணை நாயனார் என்பவர், அது சிவ அபராதம் எனக் கருதி, மிக விரைந்து சென்று வாள் எடுத்து, திருமகள் போன்ற அரச மாதேவியின் நாசியை அறுத்துவிட்டார்.

உதிரம் பெருக, மலர்க்குழல் சரிய, சோர்ந்து மண்மிசை வீழ்ந்து மயில்போல் புரண்டு அழுதாள் மன்னர் மனையாள். சிவமூர்த்தியை வணங்கிய பின், மன்னர் கழற்சிங்கர் அங்கு வந்தார். பூத்த கற்பகத்தின் பைந்தளிர்க் கொம்பு புவியில் விழுந்ததுபோல் வீழ்ந்து விம்மியமுகிற மனைவியை நோக்கி, “பெண்மணியே! இப்பாரிலே இக் கொடிய செயலை அஞ்சாது செய்தவர் யார்?” என்று வினவினார்.

அங்கு நின்ற செருத்துணை நாயனார், வேந்தர் பெருமானை நோக்கி, “அரசரேறே! இவர் எம்பிரான் உடைய மலர்மாலைக்குரிய பூவை எடுத்து மோந்தார். அதனால் இக்கருமம் யானே புரிந்தேன்” என்றார்.

கழற்சிங்க நாயனார் அவரைப் பணிந்து, “இந்தக் குற்றத்துக்கு ஏற்ற தண்டனை செய்தீரில்லை” என்று கூறி வடிவாளை எடுத்தார். “மலரை எடுத்தது கையேயன்றோ? ஆகவே, முதல் குற்றவாளி கையேயாகும். கை எடுக்கா திருந்தால் மூக்கு மோந்திராது. ஆதலால் குற்றம் புரிந்த கரத்தையும் தண்டிக்க வேண்டும்” என்று கூறிக் காதல் மிகுந்த மனைவியின் கரமலரை வடிவாளால் வெட்டினார்.

கட்டிய உடைவாள் தன்னை உருவிஅக் கமழ்வாசப்பூத் தொட்டுமுன் னெடுத்த கையாம் முற்படத் துணிப்ப தென்று பட்டமும் அணிந்து காதல் பயில்பெருந் தேவி யான மட்டமிழ் குழலாள் செங்கை வளையொடுந் துணித்தாரன்றே.

மனைவி எந்தக் குற்றம் புரியினும், பொறுத்து அவளைப் புகழ்ந்து போற்றுவதன்றோ நாம் இந்நாளில் காணும் புதுமை? கழற்சிங்க நாயனார் மனைவியாரிடம் அன்பில்லாதவரன்று. மிக்க காதலுடையவர். அவளும் திருவினும் உருவுடையவள். இவர் மனைவியாரைத் தண்டிக்கவில்லையாயின், அவளுக்கு மறுபிறப்பில் அவ்வினை ஒன்றுக்குக் கோடியாக வளர்ந்து வாட்டும். ஆதலால், அவ்வினையை அப்பொழுதே கழியும் பொருட்டுக் கருணையுடன் தண்டித்தார்.

75. களவும் புண்ணியத்தின் அளவோ ?

ஒரு செயல் குற்றம் என்பதும், குணம் என்பதும், அது செய்தார் மன நிலையைப் பொறுத்துள்ளது. பொய்யும் களவும் கூட சில சமயத்தில் புண்ணியத்தைத் தருகின்றன.

ஒருவன் மாண்டு போகக் கருதி வைரத்தை வைத் திருந்தான். அவனைக் காக்கும் கருத்துடன் அவ் வைரத்தைக் களவு செய்தால் அது குற்றமாகாது. செயல் களவாயினும் கருணையால் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சி. அதற்குப் பாவமில்லை; புண்ணியம் உண்டு.

வளமைமிகுந்த மலர்ச்சோலைகள் குழ்ந்த கோனாட்டின் தலைநகரம் கொடும்பாளூர். குறுநில மன்னர் குலத்திலே கனகசபையின் முகட்டைப் பசும்

பொன்னால் வேய்ந்த ஆதித்தன் குடியிலே அவதரித்தவர் இடங்கழி நாயனார்.

ஆகமத்தில் உள்ள சைவ நெறியையும், வேதத்திலுள்ள தரும நெறியையும் பாதுகாத்து வந்த அவர், ஆங்காங்குள்ள அரனார் ஆலயங்களில் வழிபாடு மேன்மேலும் சிறப்பாக நடக்குமாறு நிலங்களை நிபந்தமாக விடுத்தார். உள்ளம் உருகி வள்ளற் பிரானை வழுத்தி வாழ்த்தி வணங்குவார்.

சிவனடியார்களுக்குத் திருவமுது செய்விக்கும் ஓர் அடியார் புரியும் அன்னதானத்துக்கு முட்டு வந்தது. அதனால் அவர் மனம் தளர்ந்தார். செய்வதறியாது திகைத்தார். இடங்கழி நாயனாராகிய மன்னருடைய பண்டாரத்திலே நெல்கூட்டு நிறைகள் நிறைந்த கொட்ட காரத்தில் நடு இரவில் புகுந்து, நெல்லை முகந்து எடுத்தார். காவலர்கள் அதைக்கண்டு அவரைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். அவரைக் கொண்டு வந்து இடங்கழியார் முன் நிறுத்தினார்கள்.

“ஏன் இவ்வாறு செய்தீர்?” என்று அவரை நோக்கி வினவினார் இடங்கழியார். “மன்னர் பெருமானே! அடியேன் அடியார்க்கு இடையறாது அமுது செய்விக்கும் நியதி பூண்டவன். என்பால் இருந்த பொன்னும் நெல்லும் செலவழிந்து விட்டன. வறியவனானேன். அடியார்க்கு அமுது செய்விப்பதைக் காட்டிலும் சிறந்த பேறு இல்லை. அதற்கு இடர் வந்ததனால் இவ்வாறு செய்தேன்” என்றார்.

மன்னர் பெருமான் உள்ளம் நெகிழ்ந்தார். “அடியேனுக்கு இவரல்லவா பண்டாரம்?” என்றார். அவர் வேண்டிய நெல்லையும் பொன்னையும் முகந்து கொள்ளச் செய்து, தொழுது அவரை இனிது அனுப்பினார்.

பின்னர், தம்மிடம் உள்ள நெற்குவியல்களையும் பொன் மணிகளையும் அடியார்கள் வந்து முகந்து போகும்படி எங்கும் பறை சாற்றிவித்தார். படைத்த நிதியின் பயன் கொள்ள அவ்வாறு புரிந்தார். அடியார்கள் வந்து பொன்னையும் நெல்லையும் கொண்டு போகும்படி செய்து,

உள்ளம் மிக உவந்து வெகுகாலம் திருநீற்றின் நெறி தழைத்தோங்கப் புரிந்து, பின்னர் முன்னவனார் திருவடி நிழலை அடைந்து நீடிய இன்பம் பெற்றார்.

செருத்துணையார் என்று பேர் பெற்ற நாயனாரின் சரிதத்தைக் கழற்சிங்கர் கதையிலேயே படித்து விட்டோம். மகாராணியின் மூக்கையே அரியும் அளவுக்கு இவருக்கு மகாதேவனிடம் பக்தியாவேசம் இருந்தது. அந்த பக்தியாவேசமே இவரது சரிதையில் நாம் பெறும் படிப்பினை.

76. கண்ணுதல் காக தந்தார்!

‘புண்ணியஞ் செய்வார்க்கு பூவுண்டு நீருண்டு’ என்றபடி இறைவனை மலரிட்டு மஞ்சனமாட்டி வழிபடுவதே பெரிய தவமாகும். அவ் வழிபாட்டில் ஆத்மார்த்தம் பரார்த்தம் என்ற இருவகை உண்டு.

ஆத்மார்த்தமாகவும் பரார்த்தமாகவும் பூசியாமல், பார்ப்பான் என்று பேர் மட்டும் கொண்ட மற்றையோர் திருக்கோயில்களில் பூசித்தால் மன்னவன் துன்புறுவான்; நாடு பஞ்சத்தால் வாடும் என்கிறார் திருமூலர்.

பேர்கொண்ட பார்ப்பான் பிரான்றனை யர்ச்சித்தால்
போர்கொண்ட வேந்தர்க்குப் பொல்லா வியாதியாம்
பார்கொண்ட நாட்டுக்குப் பஞ்சமுமா மென்றே
சீர்கொண்ட நந்தி தெரிந்துரைத் தானே.

இரு வழிபாடுகளிலும் சிறந்த சிவமறையோர் திரு மரபிலே, சிறப்பு மிக்க *அரிசில் கரைப்புத்தூரில்

* இது குடந்தையிலிருந்து நாச்சியார் கோயிலுக்குப் போகும் வழியில் திருநாரையூர் என்ற தலத்துக்கும் சிவபுரம் என்ற தலத்துக்கும் இடையில் உள்ளது.

அவதரித்தவர் புகழ்த்துணை நாயனார். இவர் சிவாகம விதிப்படி சிவபெருமானைப் பூசித்து வந்தார்.

புகழ்த்துணை நாயனார் வரலாற்றை இத் தலத்துத் தேவாரத்தில் சுந்தரர் கூறியருளியிருக்கின்றார்.

அகத்தடிமை செய்யும் அந்தணன்றான்
அரிசிநுபுனல் கொண்டு வந் தாட்டுகின்றான்
மிகத்தளர் வெய்திக் குடத்தையும்நும்
முடிமேல் விழுத்திட்டு நடுங்குதலும்
வகுத்தவனுக்கு நித்தற் படியும்
வருமென் றொருகாசினை நின்றநன்றிப்
புகழ்த்துணை கைப்புகச் செய்துகந்தீர்
பொழிலார் திருப்புத்தூர் புனிதன் னீரே!

அக்காலத்தில் பஞ்சம் வந்துவிட்டது. பசினோய் வந்து வாட்டியபோதும், மெய்யும் கையும் அயர்ந்த போதும், உள்ளம் அயராது இரவும் பகலும் ஈசன் அடியில் நேசம் வைத்து அர்ச்சித்துப் பூசிப்பாராயினார். புகழ்த்துணை நாயனார் சிவலிங்கத்துக்குத் திருமஞ்சனம் புரியும்போது, பசிப் பிணியால் மிகவும் தளர்வு எய்தி, தண்ணீர் நிறைந்த குடத்தைக் கரம் தாங்கமாட்டாது இறைவர் திருவடிமிசை விழ, அதனால் பெருந்துன்பமுற்று வீழ்ந்து மூர்ச்சித்து விட்டார்.

சிவபெருமான் அருளால் அங்ஙனமே அயர்ந்து தூங்கி விட்டார். அவர் கனவில் கண்ணுதல் கடவுள் கருணையுடன் தோன்றினார். “அன்பனே! பஞ்சம் நீங்கும்வரை உனக்கு நாம் நாள்தோறும் இங்கு ஒரு காச வைப்போம்” என்று அருளிச் செய்தார்.

புகழ்த்துணை நாயனார் கண் விழித்து எழுந்தார். எம்பிரானுடைய இனிய அருளை நினைந்து உருகினார். இறைவனது பீடத்தின் கீழ் ஒரு காச இருக்கக் கண்டு எடுத்துக் கொண்டு வந்தார்.

இங்ஙனமே வாக்கீசருக்கும், பாலறாவாயருக்கும் இறைவர் படிக்காசு தந்தனர். வைத்தீச்சுவரன் கோயிலில் இருந்த ஓர் அடிகளாருக்கும் தந்தனர். அதனால் அவர் படிக்காசுத் தம்பிரான் என்று பெயர் பெற்றார்.

இதுபோல் அருணகிரி நாதருக்கும் சென்னி மலையில் முருகன் படிக்காசு வழங்கியதாகச் சென்னி மலைக் காதல் என்னும் நூல் புகல்கின்றது.

இதனால் இறைவனை இடையறா அன்புடன் இறைஞ்சுவார் நோயடையார், பசியுறார், பேயடையார் மற்றும் பல துன்புறார் என்பது ஒருதலை. அருந்தணையாய் அடியவர்தம் அல்லல் தீர்க்கும் ஈசனை நேசமுடன் பூசனை புரிந்து பாசபந்தம் களைந்து அன்பர்கள் உய்வு பெறுதல் வேண்டும்.

77. கொலையால் மேலை நிலை தந்தார்

சோழ நன்னாட்டிலே நாட்டியத்தான்குடி என்னும் ஊரிலே, வேளாளர் திருமரபிலே வந்து அவதரித்தவர் கோட்புலி நாயனார். இவர் சோழ மன்னனிடம் சேனாபதியாக இருந்தார். பல முனைகளுக்குச் சென்று மன்னர்களை வென்று புகழ் நாட்டினார்.

மன்னன் தரும் அளவற்ற நிதிகள் அத்தனையும் கொண்டு வந்து, சிவபெருமானுடைய திருக்கோயில்கள் தோறும் திருஅமுதுக்குச் செந்நெல் தந்து பெரும் பணி புரிந்து மகிழ்வார். அப்பணிக்காக நெல்லை மலைபோல் குவித்து, படியளந்த பச்சை வண்ணன் பணியும் பரமனுக்குப் படி கொடுத்து வந்தார்.

ஒரு சமயம் மன்னவன் கட்டளைப்படி வேற்று நாட்டின்மீது போருக்குப் புறப்பட்டார் கோட்புலி.

ஆலமுண்ட அரனார் அமுது படிக்காகத் தாம் திரும்பி வரும் அளவும் போதுமான அளவுக்கு நெல் பொதி செய்து விட்டுப் புறப்பட்டார். தமது சுற்றத்தார்களைத் தனித் தனியே நோக்கி, “இது சிவமூர்த்திக்கு உரியது. இதினின்றும் நெல் எடுத்தால் சிவத் துரோகம்” என்று கூறிவிட்டுப் போர்க்களம் போனார்.

அவர் சென்ற சில காலத்துக்குப் பின் பஞ்சம் வந்து சேர்ந்தது. சுற்றத்தார் இறைவனுடைய அமுது படிக்காக உள்ள நெல் கூடுகளை நிவேதனம் செய்யாமலே அழித்து உண்டார்கள்.

போர் முனை சென்ற கோட்புலி நாயனார் வெற்றி பெற்று மீண்டும், மன்னவன் தந்த பொற் குவியலுடன் தமது ஊர் வந்தார். நெற்குவியலை எடுத்துச் சுற்றத்தார் உண்டதை அறிந்து சினம் மூண்டார். நிவேதனம் செய்தாலும் அன்னத்தை இறைவன் உண்பதில்லை. மக்களே அதைப் பிரசாதமாக உண்கிறார்கள். அப்படியிருந்தும், நிவேதியாமல் உண்ட சுற்றத்தார் அத்தனை பேரையும் அழைத்தார் கோட்புலி. ஒருவரையும் ஓட விடாதபடி காவல் புரியச் செய்து, சிவன் பொருளை வெளவிய சுற்றத்தார் அனைவரையும் பணியாளரையும் வாளினால் துணித்தார்.

அங்கே பிழைத்த ஓர் ஆண் பிள்ளையைக் கண்ட காவலாளன், “ஐயனே! இது சின்னஞ்சிறு குழந்தை; நம் குடிக்கு ஒரே புதல்வன். இப்பாலகன் அவ்வன்னத்தை உண்டதில்லை. இவனைக் கொல்லாதருள் புரியும்” என்று வேண்டினான். “இது நெல் உண்டவளுடைய பாலை உண்டது” என்று அதை வாளினால் துணித்தார் கோட்புலி நாயனார்.

பாவங்களில் மிகக்கொடிய பாவம் சிவத் துரோகமாகும். ஈசனுடைய பொருளைக் கவர்ந்துண்பார் கொடிய

நரகெழ்திப் பன்னெடுங்காலம் பரிதவிப்பார். கோட்புலி நாயனார் தமது சுற்றத்தினர் நரகிடை வீழ்ந்து நலியா வண்ணம் உடனுக்குடனே தண்டித்து அவர்களது தீ வினையைத் தீர்த்தார் எனக் கொள்க. உதிரக் கட்டி வந்தவனை மருத்துவன் அறுத்துச் சுடுவதுபோல் அவர் செய்தார் எனக் கொள்க.

“குழந்தையைக் கொல்வானேன்? அது அறியாமல் செய்ததுதானே?” என்று ஐயங்கள் தோன்றும். நெருப்பை அறிந்து மிதித்தாலும் சுடும்; அறியாமல் மிதித்தாலும் சுடும் என்று தெளிக.

கோட்புலி நாயனார், குழந்தையை வாளினால் துணித்த அக்கணமே சிவபெருமான் அவர் முன் தோன்றினார். “அன்பனே! உன் கைவாளால் மாண்ட சுற்றத்தார் பாவத்தினின்றும் நீங்கினர். அவர்கள் பொன்னுலகம் புகுந்து இன்புறுவார். நீ இந்நிலையுடன் நமது சிவபதம் அடைவாய்” என்று அருள் புரிந்தார்.

78. பத்தராய்ப் பணிவார்

பத்தி என்பதும் அன்பு என்பதும் ஒரு பொருள் கிளவிகள். பத்தி — வடசொல்; அன்பு — தென் சொல்.

இறைவனை அடைவதற்கு எத்தனையோ நெறிகள் இருப்பினும் பத்தி நெறியே எளிமையான வழி. ‘பத்தி நெறி அறிவித்துப் பழவினைகள் பாறும் வண்ணம் சித்தமலம் அறுவித்துச் சிவமாக்கி எனையாண்ட அத்தன்’ என்றார் மாணிக்கவாசகர். ‘பத்தி வலையில் படுவோன் காண்க’ என்றும் அருளிச் செய்கின்றார். ‘அன்பெனும் பிடியுள் அகப்படும் மலையே’ என்ற வள்ளலாரின் அமுத

வாக்கையும் ஈண்டு நினைவுகூர்க. 'பத்தினி பத்தர்கள் தத்துவ ஞானிகள்' என்கிறார் திருமூலர்.

'பத்தராய்ப் பணிவார்' என்ற தொகையடியாரின் புராணம் பக்தர்களுடைய இலக்கணங்களை மிக நன்றாக விளக்குகிறது. 'பாம்பறியும் பாம்பின்கால்' என்றபடி பத்தர் பத்தர்களைப் பற்றிப் பத்த மணிவிளக்காய் விளங்கும் சேக்கிழார் பெருமானையன்றி யாவர் பகரவல்லார்?

பத்தராய்ப் பணிவார்கள் என்போர் சிவனடியார்கள் யாவரையும் தாய்ப் பசுவைக் கண்ட கன்றைப்போல் உள்ளம் உருகி, அன்பு வெள்ளம் பெருகி, இனிய மொழி கூறிப் பணிவார்கள். சிவார்ச்சனை புரியக் கண்டவுடன் கண்ணும் கருத்தும் குளிர்ந்து இன்புறுவார்கள். அரனாரையும் அரனடியார்களையும் ஆராத காதலுடன் வழிபடுவார்கள். எல்லாப் பணிகளையும் சிவார்ப்பணமாகப் புண்ணியத்தையும் புகழையும் விரும்பாமல் புரிவார்கள். பிறவா நெறி பெற்ற அவர்களுடைய புகழ் புவனம் கடந்து நிற்கும். சிவகதையே கேட்டுச் சிந்தை மகிழ்வார்கள். அந்தரங்க பத்தி புரிவர். சிவபெருமானுடைய செம்மலர் நோன்றாட் கமலங்களைச் சேர்வதற்கு இவர்களே உரியவர்கள். பரமனைப் பணிந்து உருகி இன்ப மேலீட்டினால் சிவ சிவ ஹர ஹர என்று கூறி நாவில் தழும்பேறி நிற்பார்கள். தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் பெருக, அதனால் திருநீறழிய, மயிர் சிலிர்க்க, உடல் நடுங்க அன்பு செய்வார்கள். எப்போதும் இடையறாது ஈசனையே நேசமுடன் நினைக்கும் திருவுடையவர்களாக விளங்குவார்கள்.

நின்றாலும் இருந்தாலும் கிடந்தாலும் நடந்தாலும்
மென்றாலும் துயின்றாலும் விழித்தாலும் இமைத்தாலும்
மன்றாடு மலர்ப்பாதம் ஒருகாலும் மறவாமை
குன்றாத உணர்வுடையர் தொண்டராம் குணமிக்கார்.

79. பரமனையே பாடுவர்

சூடு அதிகமானால் பால் பொங்கி அழியும். அதேபோல் ஒருவர் மீது ஒருவர்க்கு அன்பு அதிகரிக்குமானால், அன்புடையாரைப் புகழ்ந்துரைக்காமல் இருக்க முடியாது. புகழ்ந்துரை பாடலாகிறது. ஆகவே, இறைவனிடம் அளவற்ற அன்பு மேலிடுகின்றபோது இறைவனை உளங்குழைந்து பாடுகின்றார்கள். 'பாடுகின்ற பநுவலோர்கள் தேடுகின்ற செல்வமே' என்கிறார் தாயுமானார். பாடுகின்றபோது கருவி கரணங்கள் ஒடுங்குகின்றன. பக்தியுடன் பரமனைப் பாடினால் பவப்பிணி போகும்; பரகதி கூடும்.

'பரமனையே பாடுவார்' என்ற தொகையடியார் தென் தமிழும், வடமொழியும், ஏனைய திசை மொழிகளும் நன்கு பயின்றவர்கள். பரமனையே பாடுவார் என்பதில் உள்ள ஏகாரம் பிரிநிலை — சிலர் மனிதர்களையும் பொருள் வேண்டிப் பாடுகின்றனர். சிலர் காமவெறி கொண்டு மகளிரையும் புகழ்ந்து பாடுகின்றனர். அவ்வாறு அழிந்து படுகின்ற மனிதர்களைப் பாடாமல் அழிவற்ற ஆண்டவனையே பாட வேண்டும்.

பரமனையே பாடிய பத்தர்களைச் சேக்கிழார் பாடும் அழகைப் பார்த்துப் பரவசமடையுங்கள்.

புரமூன்றுஞ் செற்றானைப் பூணாகம் அணிந்தானை உரனில்வரும் ஒரு பொருளை உலகனைத்தும் ஆனானைக் கரணங்கள் காணாமல் கண்ணார்ந்து நிறைந்தானைப் பரமனையே பாடுவார் தம்பெருமை பாடுவாம்.

80. சித்தத்தைச் சிவன்பால் நிறுத்தியவர்

இடைபிங்கலை வழியே உச்வாஸ நிச்வாஸமாகச் சென்று மீளும் பிராண வாயுவையடக்கி, முதுகுத் தண்டின் இடையே ஓடும் தாமரை நூல் போன்ற நுண்ணிய சுழுமுனை நாடி வழியே பிராணவாயுவைச் செலுத்தி, அதனை நிறுத்தி, அதனால் நெடுங்காலமாகக் குரங்குபோல் ஓடி அலைகின்ற மனத்தை அடக்க வேண்டும். அவ்வாறு அடக்கி, மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணியூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆக்ஷை என்ற ஆறு ஆதாரங்களையும் அகக்கண்ணால் காண வேண்டும். அவைகளில் வீற்றிருக்கிற அதி தேவதைகளாகிய விநாயகர், பிரம்மா, திருமால், உருத்திரர், மகேசுவரர், சதாசிவர் என்ற மூர்த்திகளைத் தியானித்து அவர்களை நேர்முகம் செய்து, அவை கடந்து பிரமரந்திரம் சென்று ஜபநிலை கடந்த அஜபா நலமுற வேண்டும். அப்பிரமரந்திரத்தின் மேல்கீழ் நோக்கியுள்ள ஆயிரம் இதழ்த் தாமரைமுகையை (சகஸ்ராரம்) சோதிபத உச்சரிப்பால் உதிக்கும் சிவசூரியனால் மலரச் செய்தல் வேண்டும். அத்தாமரைப் பூவின் நுனியில் உள்ள சந்திர மண்டலத்தைச் சுருக்குதலில் மூலாக்கினியை அக்கினி பீஜ மந்திரத்தால் எழுப்பி நாடி சக்கரத்தைப் பிளந்துகொண்டு அவ்வக்கினியாலே சந்திர மண்டலத்தை இளகச் செய்து, அங்கு பொங்கிவரும் அமிர்தத்தை எல்லா நாடிகளிலும் நிரப்பி, அங்கு உண்டாகிய சகோதயத்தில் ஞானாமிர்தம் உண்டு, சூரியன் ஒளியில் நட்சத்திரங்கள் அடங்குமாறு போல், தன்னிடம் உண்டாகிய சிவஞான ஒளியில் சூரிய சந்திர ஒளி அடங்க அருட்பெருங்கடலாடி, அச்சிவ வொளியில் அசைவற நின்றல் வேண்டும். இவ்வுன்னத நிலை எய்தியோரே சித்தத்தைச் சிவன்பால் வைத்தவர் எனப்படும் நாயன்மார் கணமாகும்.

81. திருவாரூர் பிறந்தார்

சிவலோகம் எனப் பொலிவது திருவாரூர். திருத் தொண்டத்தொகை விளைந்த ஞானவயல் இப்பதி. திருக் கயிலையில் வாழும் சிவ கணங்கள், உலகை உய்விக்கும் பொருட்டுச் சிறப்புமிக்க திருவாரூரில் பிறந்தார்கள் ஆதலினால் அவர்கள் பெருமை அளவிடற்கரியது.

அருவாகி உருவாகி அனைத்துமாய் நின்றபிரான் மருவாங் குழலுமையாள் மணவாளன் மகிழ்ந்தருளும் திருவாரூர்ப் பிறந்தார்கள் திருத்தொண்டு தெரிந்துணர ஒருவாயால் சிறியேனால் உரைக்கலாம் தகைமையதோ!

திருவாரூர் பிறந்தார்களது பெருமையை ஒருவரால் உரைக்க ஒண்ணாது என்று உரைக்கிறார் சேக்கிழார். திருவாரூர்ப் பிறந்தார்களைப் பணிந்து ஒடுங்கிய உள்ளம் உடையவர்க்கு உயர்கதி எளிதாகும்.

82. முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார்

சிருட்டி காலத்திலே அநாதி சைவராகிய சதாசிவ மூர்த்தியின் ஈசானம், தத்புருஷம், அகோரம், வாமதேவம், சத்யோஜாதம் என்ற ஐந்து திருமுகங்களின்றும் கௌசிகர், காசிபர், பரத்துவாசர், கௌதமர், அகத்தியர் என்ற ஐந்து முனிவர்கள் அவதரித்தார்கள். அவர்களுடைய மரபினர் ஆதிசைவர் என்று சொல்லப் பெறுவர்.

இவர்களுக்குள்ளே சமய தீட்சை, விசேட தீட்சை, நிர்வாணதீட்சை ஆகிய ஆசார்ய அபிஷேகங்களைப் பெற்றவர்களே சிறந்தவர்கள். பூசை முதலிய செய்யப் பெரிதும் உரியவர்கள். பரார்த்தப் பிரதிட்டை, பரார்த்த பூசை செய்வதற்கு அவர்களே உரியவர்கள். ஆதலில்,

அவர்களே வேதகாமங்களை ஒதி ஆலயங்களில் சிவலிங்கப் பெருமானை முப்போதும் தீண்டிப் பூசிக்க எப்போதும் உரியவர்கள்.

அளவற்ற அன்புடைய ஆதிசைவர், எப்போதும் இனிமையான ஈசனை மேலும் விருப்புடன் சிவாகமநெறி வழுவாது வழிபாடு செய்வார்கள். செல்காலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் என்ற முப்போதும் திருமேனி தீண்டிப் பூசனை புரிவார்கள். வழி வழியாகப் பூசிக்கும் உரிமையுடையவர்களாகிய அவர்களுடைய குலப்பெருமை புகழுந் தரமன்று.

83. முழுநீறு பூசிய முனிவர்கள்

வினைகளை நிறாக்குவது திருநீறு. உடல் நோய்களையும் உயிர்நோயாகிய பிறவியையும் போக்க வல்லது திருநீறு.

‘அருநோய்கள் கெட வெண்ணீ றணியா ராகில்’ என்று அப்பரும், ‘திருவெண் ணீறிடா மூடர்’ என்று அருணகிரி நாதரும் கூறுகின்றனர்.

பசுவின் சாணம் நச்சுக் கிருமிகளைக் கொல்லும் ஆற்றல் உடையது; நாற்றத்தை மாற்றவல்லது. ஈயம் பூசிய பாத்திரத்தைப் பசுவின் சாணத்தால் சுத்தி செய்வதும், நேர்வாளத்தைப் பசுவின் சாணத்தால் சுத்தி செய்வதும் கண்கூடு. தாமிரத்தை விடத் தாமிர பஸ்பம் அதிக ஆற்றல் பெறுவதைப்போல், பசுவின் சாணத்தினும், அதனாலாகிய நீறு அதிக ஆற்றல் படைத்தது. சாதாரணச் சாம்பலைத் தெளித்துச் செடி கொடிகளில் உள்ள கிருமிகளை மாற்றுகின்றனர். விதிப்படி செய்த திருநீற்றைக் கலர்மந்திரம், சம்மிதா மந்திரங்களைக் கூறி அணிவதால் பிணி, இடர் முதலியன நீங்குவதுடன், பூசுவோர் எல்லா

நலன்களையும் பெற்று இன்புறுவர். அவ்வாறு அணியும்போது, “சிவாய நம” என்று ஐந்தெழுத்தை ஒதுதல் வேண்டும். ‘திருவாய் பொலிய சிவாய நம என்று நிறணிந்தேன், தருவாய் சிவகதி நீ பாதிரிப் புலியூர் அரனே’ என்றார் அப்பர் பெருமான்.

‘அருள்செய் நீறிடார் அமுதுனக் கிடினும்
அம்மலத்தினை அருந்துதல் ஒழிக’

என்கின்றார் இராமலிங்க அடிகளார்.

சிவமூர்த்தி அருளிச் செய்த சிவாகமங்களில் திருநீறு கற்பம், அநுகற்பம், உபகற்பம் என உரைக்கப்படும். இம் மூன்று வகையான திருநீற்றையணிய வேண்டும். அகற்ப நீற்றினையணியக் கூடாது. விதிப்படி திருநீறு புனைவார் காமம் முதலிய அறுபகை நீங்குவர்.

கன்றையுடைய பசுஞ்சாணத்தைப் பஞ்சப் பிரம மந்திரங் கூறி ஏற்றுப் பஞ்ச கவ்யம் விட்டுப் பிசைந்து உருண்டைகளாகச் செய்து உலர்த்தி சிவமந்திர, ஓம மந்திர, ஓம நெருப்பிலுள்ள அக்கினியால் சிவசிந்தையுடன் எரித்து எடுத்த திருநீறு கற்பம் ஆகும்.

காட்டில் உலர்ந்த பசுவின் சாணத்தைக் கொணர்ந்து பொடித்துக் கோநீர் விட்டுப் பிசைந்து அஸ்திர மந்திரம் கூறி உருட்டி உலர்த்தி ஓம நெருப்பினால் எரித்தது அநுகற்பம் ஆகும்.

காட்டுத்தீயில் வெந்த நீறும், பசுந் தொழுவத்தில் வெந்த நீறும், வேள்வியில் வெந்த நீறும் எடுத்து, கோநீர் விட்டுப் பிசைந்து மந்திரம் கூறி உருட்டி உலர்த்தித் திருமடங்களில் விளங்கும் சிவாக்கினியால் எரித்து எடுத்தது உபகற்பம் ஆகும். இந்தப்படி அல்லாதது அகற்பம்.

திருநீற்றைத் திரிபுண்டரமாகவும், அர்த்த சந்திர வடிவாகவும், தீப வடிவாகவும், வட்ட வடிவாகவும்

அணிவார்கள். நற்குலத்தில் பிறந்தோர்கள், தரும குணசீலர்கள், உண்மை நெறியை உணர்ந்தவர்கள், நீதி நெறி வழுவாதவர்கள் நித்தியமும் திருநீற்றை உடம்பு முழுவதும் அணிந்து மும்மல நீக்கம் பெறுவார்கள்.

84. அப்பாலும் அடி சார்ந்தார்

சைவ சமயம் மிகவும் பரந்தது. 'நிற்பதுவும் சரிப்பதுவும் சைவமேயாம்' என்கின்றார் திருஞான சம்பந்தர். 'சைவ சமயம் தேசத்தாலும் காலத்தாலும் கட்டுப்படாதது. இன்னும் பதினாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு அப்பால் சிவநெறி நின்று முத்தி பெற்றார்களாயினும் அவர்களுக்கும் அடியேன்' என்று கூறுகின்றனர்.

எல்லாச் சமயங்களையும் தனக்கு அங்கங்களாகக் கொண்டு, சமயங்கடந்த பீடத்தில் அமர்ந்து ஞானச் செங்கோல் தாங்கி அன்பு மயமாய் அருள் ஒளி வீசி அரசு புரிவது சைவ சமயம், மிகப் பெரிய சமயம் அது.

சைவ சமய மேசமயம்
சமயா தீதப் பழம்பொருளைக்
கைவந் திடவே மன்றுள்வெளி
காட்டும் இந்தக் கருத்தைவிட்டு
பொய்வந் துழலும் சமயநெறி
புகுத வேண்டாம் முத்திதரும்
தெய்வ சபையைக் காண்பதற்குச்
சேர வாரும் சகத்தீரே!

— தாயுமானார்

சேர சோழ பாண்டியர்கள் என்னும் மூவேந்தர்களுக் குரிய தமிழ் நாடேயன்றி, அப்புரத்திலுள்ள நாடுகளில் வாழ்ந்து இறைவனடி சார்ந்தவரும் திருத்தொண்டத்

தொகை பாடும் காலத்துக்கு முன்னாகவும் பின்னாகவும் உள்ள அடியார்களும், அப்பாலும் அடிசார்ந்தார் எனப் படுவர்.

85. 'மனத்தினால் முயன்ற கோயில்'

புறவழிபாட்டின் பயன் அகவழிபாட்டால் விளையும். அக வழிபாடு புரிவது எளிதன்று.

போதும் பெறாவிடில் பச்சிலை
யுண்டு புனலுண் டெங்கும்
ஏதும் பெறாவிடில் நெஞ்சுண்டு
இன்றே இணையாகச் செய்யும்
குதும் பெறாமுலைப் பங்கர்
தென்தோணி புரேசர் வண்டின்
தாதும் பெறாத அடித்தாமரை
சென்று சார்வதற்கே.

“வழிபாட்டிற்கு ஒன்றும் கிடைக்கவில்லையானால் நெஞ்சுண்டு; அந்த நெஞ்சால் வழிபட வேண்டும்” என்ற இத்திருப் பாடலுக்கு இலக்கியமானவர் பூசலார் நாயனார்.

எக்காலத்திலும் ஒழுக்கத்தால் உயர்ந்த நாடு தொண்டை நாடு. அந் நாட்டில் நான்மறை உணர்ந்த வேதியர்கள் நிறைந்து வாழ்கின்ற நற்பதி திருநின்றவூர். செல்வம் மிகுந்த அவ்வூரிலே மறையவர் மரபில் வந்தவர் பூசலார் நாயனார். அவர் உள்ளத்தில் எழும் உணர்வு எல்லாம் சிவபெருமான் திருவடிமீது செலுத்தி வேதநீதி வழுவாது வாழ்ந்தார்.

கங்கையை முடித்த சங்கரனுக்கு ஒரு திருக்கோயில் புதுக்க வேண்டும் என்று பூசலார் எண்ணினார். தம்மிடத்தில் பொருள் இல்லாமையை எண்ணினாரில்லை.

எங்கெங்கோ திரிந்து அலைந்து முயன்று பொருள் தேடினார். ஒரு சிறிதும் பொருள் கிடைக்கவில்லை. உள்ளம் நைந்தார். ஏங்கினார். பின்னர் மனத்தாலே திருக்கோயில் புதுக்க வேண்டும் என்று துணிந்தார். அதற்கு வேண்டிய நிதி, கருங்கல், மரம், சுண்ணாம்பு முதலிய கருவி கரணங்களையெல்லாம் மனத்தில் சேகரித்துக் கொண்டார். ஒரு நல்ல நாள் பார்த்து, திருப்பணியை மனத்தில் தொடங்கினார். குறிப்பிட்ட நேரத்தில், இவர் ஒரு புறத்தில் அமர்ந்து, மனத்தில் கடைக்கால் போட்டார். இரவிலும் கூடக் கண் துஞ்சாது, அமர்ந்து ஆலயம் புதுக்குவா ராயினார். கர்ப்பக் கிருகம், அர்த்த மண்டபம், மகா மண்டபம், கல்யாண மண்டபம், யாக மண்டபம், அலங்கார மண்டபம், திருமதில்கள், தூபி, ராஜகோபுரம் முதலிய அனைத்தும் அழகாகப் புதுக்கினார். இவ்வாறு நெடுநாள் அப்பணியை ஆற்றினார்.

அடிமுதல் உபான மாதி
 ஆகிய படைக ளெல்லாம்
 வடிவறுந் தொழில்கள் முற்றும்
 மனத்தினால் வகுத்து மான
 முடிவறு சிகரந் தானு
 முன்னிய முழுத்திற் கொண்டு
 நெடிதுநாள் கூடக் கோயில்
 நிரம்பிட நினைவாற் செய்தார்.

பின்னர், திருக்குளம், உற்சவ மூர்த்திகள், திருத்தேர், திருவாபரணங்கள் யாவும் அமைத்தார். எல்லாம் முடிந்த பின் கும்பாபிஷேக நாளை நிச்சயித்தார். கும்பாபிஷேகத் துக்கு வேண்டிய தர்ப்பை, சமித்து, நெய், சிருக்கு, சிரவம் முதலிய அனைத்தும் ஆயத்தம் புரிந்து கொண்டார். இரவு பகலாக அந்தப் பணியைச் செய்து கொண்டிருக்கின்றார்.

காஞ்சிபுரத்திலே, காடவர்கோமான் என்ற மன்னவன் மிகுந்த பொருட் செலவு செய்து மிக அழகிய சிவாலயம் ஒன்றைப் புதுக்கிப் பூசலார் நாயனார் மானசீகமாக வைத்த நாளிலேயே கும்பாபிஷேகம் செய்யத் திட்டமிட்டான். அரசனல்லவா? அவனுடைய தகுதிக்குத் தக்கவாறு கும்பாபிஷேக வேலைகள் ஆயிரக்கணக்கான ஏவலர்கள் மூலம் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தன.

கும்பாபிஷேகத்துக்கு முன்னாள் காடவர்கோமான் கனவில் கண்ணுதற் கடவுள் தோன்றினார். “அன்பனே! திருநின்றவூரிலே பூசலார் என்ற உத்தமன், பல நாட்கள் நினைந்து முயன்று முடித்த திருக்கோயிலில் நாளை கும்பாபிஷேகம். நாம் அங்கு புகுதல் வேண்டும். ஆதலின் நீ கும்பாபிஷேகத்தை வேறு ஒரு நாளில் வைக்கக் கடவாய்” என்று கூறி மறைந்தருளினார். பூசலாருடைய அன்பை இவ்வாறு அரசனுக்கு இறைவர் அறிவித்தார். எங்கும் எப்போதும் தங்குபவர் ஈசன் எனினும், நமக்கு அதனை உணர இயலவில்லை. விதிபூர்வமாகக் கும்பாபிஷேகமும் பிராணப் பிரதிட்டையும் செய்த விடத்து, ஈசனின் சாந்நித்தியம் எளிதில் துலங்கும்.

காடவர்கோன் கண் விழித்து எழுந்து கனவை நினைந்து வியந்தான். ‘திருநின்றவூர் புதுக்கிய கோயிலின் கும்பாபிஷேகத்தின் பொருட்டு, அடியேன் அருமையிலும் அருமையாக அமைத்த ஆலய கும்பாபிஷேகத்தை மாற்றி யமைக்குமாறு ஆண்டவர் ஆணை தருவராயின், அந்த இன்னோர் அடியார் எத்தனை பெரியவரோ? அவர் புதுக்கிய திருக்கோயில் எத்துணை பெரிய சீரும் சிறப்பும் உடையதோ? நாம் சென்று அந்தக் கோயிலையும் அப் பெரியவரையும் கண்டு வணங்குதல் வேண்டும்’ என்று ஆவல் கொண்டான். பரிவாரங்களுடன் புறப்பட்டுத் திருநின்றவூர் வந்தான்.

அங்கு கோயில் எங்கே என்று தேடினர். காணப்படவில்லை. எதிர்ப்பட்டோரைப் பார்த்து, “ஐயா, பூசலார் நாயனார் கட்டிய திருக்கோயில் எங்கே?” என்று வினவினான் மன்னன். “இங்கே கோயில் ஏதும் அவர் கட்டவில்லை” என்றனர். “பூசலார் என்பவர் இந்த ஊரில் உள்ளவர். அவர் அதோ அந்த வீட்டில் இருக்கின்றார்” என்றார்கள் மறையவர்கள். மன்னன் அவரை ஆட்களை விடுத்து அழைக்காமல், தானே சென்று கண்டு தொழுதான்.

“அண்ணலே! அடியேன் கச்சியம்பதியை ஆளும் காடவர்கோன் மன்னன். கச்சியம்பதியில் கண்ணுதற் பெருமானுக்கு ஒரு கற்கோயில் கவின் பெறப் புதுக்கிணைன். இன்று கும்பாபிஷேகம் வைத்திருந்தேன். நேற்று இரவு கறைமிடற்றண்ணல் அடியேன் கனவில் தோன்றி, ‘திருநின்ற லூரில் பூசலான் புதுக்கிய கோயிலில் நாளை கும்பாபிஷேகம்; நாம் அங்கு போக வேண்டும்; நீ வேறு நாள் அமைக்கக் கடவாய்’ என்று கட்டளையிட்டருளினார். தங்கள் திருவடியை வணங்கவும், அக்கோயிலைக் காணவும் ஆவலுடன் அடைந்தேன். அந்தத் திருக்கோயில் எங்கே?” என்று வினவி மீண்டும் பணிந்தான் மன்னன்.

பூசலார் நாயனாருக்குப் புல்லரித்தது. “அடியேனையும் ஒரு பொருளாகக் கொண்டு உனக்கு அறிவித்தனரோ? அரசே! அடியேன் அரனாருக்கு ஆலயம் புதுக்க அவாவுற்றேன். அலைந்து திரிந்து தேடியும் அரும்பொன் அகப்படாததனால், அகத்தில் ஓர் ஆலயம் புதுக்கி இன்று கும்பாபிஷேகம் புரிகின்றேன்” என்றார்.

மன்னவன் உரைப்பக் கேட்ட

அன்பர்தாம் மருண்டு நோக்கி
என்னையோர் பொருளாக் கொண்டே
எம்பிரான் அருள்செய் தாரேல்

முன்வரு நிதியி லாமை
 மனத்தினால் முயன்ற கோயில்
 இன்னதாம் என்று சிந்தித்
 தெடுத்தவா றெடுத்துச் சொன்னார்.

அரசன் அவருடைய இதயக் கோயிலின் பெருமையையும், அரனார் அதில் எழுந்தருளும் அருமையையும் பெரிதும் பாராட்டிப் புகழ்ந்தான். பன்முறை அவர் பாத பங்கயம் பணிந்து, தானையுடன் மீண்டும் கச்சியம்பதி போய்ச் சேர்ந்தான்.

பூசலார் நாயனார் குறித்த நேரத்தில் இதய ஆலயத்தில் ஈசனை எழுந்தருளச் செய்து, அபிஷேகம் ஆராதனை திரு உலா முதலிய யாவும் குறைவறப் புரிந்தார். அன்று முதல் நாள்தோறும் ஆறுகாலம் வழுவாமல் இறைவனை மனக்கோயிலில் வழிபட்டு முடிவில் அம்பல வாணருடைய அடிமலர் சார்ந்து, ஆராவமுத இன்பம் எய்தினார்.

86. மங்கை குலத் தங்கம்

மங்கையர்க்கரசியார் சோழ மன்னனுடைய திருமகளார். இவருடைய இயற்பெயர் மானி என்பது. பெண்களுக்கெல்லாம் தலைவியாம் பேறு பெற்றதனால் மங்கையர்க்கரசி என்று காரணப் பெயர் பெற்றார்.

மங்கையர்க்கரசி என்று ஞானசம்பந்தர் சிறப்பித் தருளினார். 'அதுவும் போதாது' என்று கருதிய சேக்கிழார் ரடிகள், 'மங்கையர்க்குத் தனியரசி' என்கின்றார்.

இளமையிலிருந்து சிவபெருமான் திருவடியை மறவாது சிந்தித்து வந்த மங்கையர்க்கரசி, தமது நாயகரான கூன்பாண்டியர் சமணம் தழுவியபோது சம்பந்தப்

பெருமானை வரவழைத்துச் சைவத்துக்குத் திருப்பிய சரிதம் முன்னரே கண்டோம்.

87. ஈசரைச் சார்ந்த நேசர்

உயர்வும் ஒழுக்கமும் நிறைந்த உத்தமர்கள் வாழும் திருநகர் காம்பீலி. இது பல்லாரி மாவட்டத்தில் காம்பீலித் தாலுகாவில் உள்ளது. அத்தலத்தில் சாலியர் திருமரபில் அவதரித்தவர் நேச நாயனார்.

இவர் மாயவரத்தைச் சேர்ந்த கூறை நாட்டில் வாழ்ந்தார் என்றும், அங்கே சிவாலயத்துள் காம்பீலி யிலிருந்து கொணர்ந்த விநாயகர், தண்டபாணி என்ற மூர்த்திகளை ஸ்தாபித்தார் என்றும் ஆன்றோர் கூறுவார்.

சிவபெருமானுடைய திருத்தொண்டர்களைப் பணிந்து போற்றும் பண்புடையவர்.

இவர் மனத்தை இறைவன் திருவடிக்கும், வாக்கைத் திருவைந்தெழுத்துக்கும், கைத்தொழிலை அடியார்க்கு மாகச் செய்து வாழ்ந்தார். சிவனடியார்களுக்கு உரியனவாக ஆடையும் கீளும் கோவணமும் நெய்து அன்புடன் அடியார் களுக்கு ஈந்து மகிழ்வார். இவ்வாறு இடையறாது திருத் தொண்டு புரிந்து கண்ணுதற் பெருமானின் தண்ணிய திருவடி நிழலைச் சேர்ந்தார்.

88. சிவம் கலந்த சிலந்தி

புறாவின் பொருட்டுத் துலை புகுந்து தியாகம் புரிந்த சிபியின் வழி வந்த சோழர்களுக்கு உரிமையாகிய சோழ வள நாட்டிலே, காவிரி நதிக்கரையிலே சந்திர தீர்த்தத்தின் அருகில் ஒரு சோலை உண்டு. அப்பூங்காவில்

வெண்ணாவல் மரத்தின் கீழ் விளங்கும் சிவலிங்கத்தை ஒரு வெள்ளானை தவ உணர்வுடன், தும்பிக்கையில் தண்ணீர் முகந்து ஆட்டிப் பூங்கொத்துக்களை எடுத்துச் சாத்தி வணங்கி வழிபாடு. செய்யும். அதனால் அது 'திரு ஆனைக்கா' என்று பேர் பெற்றது.

அங்கு அறிவுடைய ஒரு சிலந்தி, மரத்தின் சருகு இறைவன் மீது உதிராவண்ணம், அன்புடன் தன் வாய் நூலால் பந்தரிட்டது.

இறைவன்மீது இவ்வாறு வாய் நூலால் பந்தரிடுவது அருசிதம் என்று கருதிய யானை, அதனை அழித்துவிட்டு வழக்கம்போல் பூசித்துவிட்டுச் சென்றது. சிலந்தி மீளவும் அன்புடன் பந்தரிட்டது. மறுநாள் மறுபடியும் யானை அழித்தது.

இவ்வண்ணம் பலமுறை நிகழ்ந்தது. இது கண்ட சிலந்தி சினமுற்றது. “இறைவனுடைய திருப்பந்தரை அழித்துச் சிவப்பணிக்கு இடர்புரியும் இந்த யானையைக் கொல்ல வேண்டும்” என்று கருதியது. நூலால் பந்தரிட்டு அதில் ஒருபுறம் மறைந்திருந்தது. பூசிக்க வந்த யானை அதை அழிக்கும்போது, சிலந்தி யானையின் தும்பிக்கைக்குள் நுழைந்து கடித்தது. அதன் விஷ வேகத்தாலும் கடியினால் ஏற்பட்ட வேதனையாலும் துன்புற்ற யானை மண்மிசை வீழ்ந்து புரண்டது. தும்பிக்கையைப் பலமுறை பூமியில் மோதியது. அதனால் தும்பிக்கையுள் சிக்கிய சிலந்தி மாண்டது. சிலந்தி விஷத்தால் யானையும் மாண்டது.

இறைவன் அருட்காட்சி தந்து யானைக்கும் சிலந்திக்கும் திருவருள் புரிந்தார். யானை சிவபதம் உற்றது. இறைவனுக்குப் பந்தரிடும் பணியில் அதி விருப்புடைய சிலந்தி சோழர் குலத்தில் மன்னவனாகப் பிறந்து மேலும் கோயில் பணி புரியுமாறு இறைவன் திருவருள் புரிந்தார்.

திருக்கயிலையில் சிவகணத்தவருள் மாலியவான், புட்பதந்தன் என்ற இருவர் தமக்குள் சிவத்தொண்டில் தாம் தாமே சிறந்தவர் என்று கருதி மாறுபட்டனர். ஒருவரை யொருவர் அது காரணமாகச் சினந்து, மாலியவான் புட்பதந்தனை யானையாகுமாறு சபித்தான்; புட்பதந்தன் மாலியவானைச் சிலந்தியாகுமாறு சபித்தான். இருவரும் இறைவன் ஆணையின்படி இத் திருத்தலத்திலே யானையும் சிலந்தியுமாகப் பிறந்து, சிவபெருமானுடைய திருத்தொண்டிலேயே ஈடுபட்டு, பழம் பிறப்பின் பகை காரணமாக, இப் பிறப்பிலும் மாறுபட்டுப் பகைத்து மாண்டு முடிவில் வீடு பேறு பெற்றனர். முதலில் யானையைக் கொல்ல சிலந்தியே முயன்றதனால், அதற்கு மீண்டும் ஒரு பிறப்பு வந்தது. அப்பிறப்பும் மேலானதாக எய்தியது.

வாய் நூலால் பந்தரிட்ட புண்ணியத்துக்கு மன்னனாகப் பிறந்து உலக முழுவதும் புரக்கும் பெரும்பேறு சிலந்திக்கு உண்டாகியது என்றால், ஆலயப் பணியின் பெருமையை இதனால் நன்கு உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

வாய்ச் சங்கு நூலிழைத்த
வாய்ச்சிலம்பி தன்னையுயர்
கோச்செங்கட் சோழ னெனக்
கூட்டினையே.

— இராமலிங்கர்

நூலால் பந்தரிட்ட சிவபுண்ணியம் அரச பதவியைத் தருமாயின், கல்லால் ஆலயம் எழுப்பிய தருமசீலர்களுக்கு எத்துணைப் பெரிய பதம் கிடைக்கும்?

சுபதேவன் என்ற சோழ மன்னன் கமலவதி என்ற மனைவியுடன் சோழநாட்டை அரசு புரிந்தான். அவன் மகப்பேறு இன்மை குறித்து வருந்தினான். தில்லையம்பதி சென்று அம்பல வாணரை வேண்டித் தவம் புரிந்தான்.

சிவபெருமான் திருவருள் செய்தபடி சிலந்தி வந்து கமலவதியின் வயிற்றில் கருவடைந்தது.

கரு வளர்ந்து குழந்தை உதிக்கும் பருவம் வந்தது. சோதிட வல்லுநர் “இன்னும் ஒரு நாழிகை கழித்துக் குழந்தை உதிக்குமாயின், இம்முவுலகும் ஆளக்கூடியதாக இக்குழந்தையிருக்கும்” என்று கூறினார். அது கேட்ட அரசமாதேவி மகன் ஒரு நாழிகை கழித்துப் பிறப்பதற்கு வழி யாது என்று சிந்தித்தாள். தன் தோழிகளுடன் ஆழ்ந்தாள். கால் மேலாகவும், தலை கீழாகவும் தன்னை யமைக்குமாறு கூறினாள். அவ்வண்ணமே அவளைத் தலைகீழாகத் தூக்கி கட்டினார்கள். காலம் உணர்ந்தார் கூறிய நேரம் வந்தவுடன் கட்டினை நீக்கி மகவைப் பெற்றெடுத்தாள். இதனால் குழந்தை கண் சிவந்து பிறந்தது.

தாய், “என் மகன் செங்கணான்” என்று கூறி அக் குழந்தையை அணைத்தாள். ஆவி பிரிந்தாள். தன் உயிர்க்கு இறுதி பயக்கும் என்று தெரிந்தும், மகன் சிறப்பை முன்னிட்டு அளக்க முடியாத வேதனையைத் தாங்கிப் பிள்ளையைப் பெற்று உயிர் துறந்தாள் என்னில் தாயன்பு எத்தனை உயர்ந்தது!

தாயைப் பிரிந்த சேயைச் சுபதேவன் இனிது வளர்த்தான். கோச்செங்கண்ணர் வேதாகமங்களையும், வில் வேதத்தையும் கற்றுணர்ந்தார். உரிய காலத்தில், மகனுக்கு மகுடம் புனைந்து சுபதேவன் கானகம் புகுந்து தவம் செய்து சிவபதம் புகுந்தான்.

கோச்செங்கட்சோழர் உலகத்தை ஒரு நெறி நிறுத்தி அரசாள்வாராயினார். அவர் முற்பிறப்பின் உணர்வு பெற்றார். சிவபெருமானுக்குக் காதலோடு ஆலயம் பல கட்ட எண்ணினார். திருவானைக்காவில் தாம் முதலில் அருள் பெற்ற காரணத்தால் அங்கு வெண்ணாவலடியில் வாழும் செழுநீர்த் திரளாகிய சிவமூர்த்திக்கு அழகிய

ஆலயம் கட்டி முடித்தார். முற்பிறப்பில் ஆனைசெய்த இடரை நினைத்து ஆனை நுழையாதபடி வாயில் வைத்து அமைத்தார். ஐந்துபூதத் தலங்களில் ஒன்றாகிய இந்தக் கேஷத்திரக் கருவறை சிறுவாயிலுடன் அமைந்துள்ளது இன்றும் காணப்பெறும்.

மந்திரிகளை ஏவிச் சோழ நாட்டில் ஆங்காங்கு சிவாலயங்கள் பல புதுக்கினார். அக்கோயில் தோறும் அமுது படைக்கும் திருவிழாக்களுக்கு நிபந்தங்களும் அமைத்தார்.

கோச்செங்கட் சோழர் சிவபெருமானுக்கு எழுபது கோயில்களும், திருமாலுக்கு மூன்று கோயில்களும் எழுப்பியதாகத் தெரிகிறது. இதனைத் திருமாவின் அடியாராகிய திருமங்கையாழ்வார் கூறுவது விசேஷமான சிறப்புடையது.

இருக்கிலங்கு திருமொழிவாய் எண்தோள் ஈசற்கு
எழில்மாடம் எழுபதுசெய் துலகம் ஆண்ட
திருக்குலத்து வளச்சோழன் சேர்ந்த கோயில்
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே.

கோச்செங்கட் சோழர் முடிவில் திருத்தில்லை சென்று அம்பலத்தாடும் ஆடலரசனை ஆறு காலங்களிலும் வழிபட்டு மகிழ்ந்தார். அங்கு இறைவனைப் பூசிக்கும் அந்தணர்களுக்கும் மாணிகைகள் பல புதுக்கித் தந்தார். சஞ்சித வினை தீர்க்கும் குஞ்சிதபாதத்தில் கலந்து இன்ப மெய்தினார்.

இவருடைய பெருமையை அடியில் வரும் அப்பர் பெருமான் தேவாரத்தாலும் அறியலாம்.

சிலந்தியும் ஆனைக்காவில் திருநிழற் பந்தர்செய்து
உலந்தவண் இறந்தபோதே கோச்செங்க ணானுமாகக்
கலந்தநீர் காவிரிகுழ் சோணாட்டுச் சோழர்தங்கள்
குலந்தனில் பிறப்பித்திட்டார் குறுக்கை வீரட்டனாரே!

89. பீடம் பெற்ற பாணனார்

நடு நாட்டில் எருக்கத்தம்புலியூர் என்று ஒரு தலம் உண்டு. இது திருமுதுகுன்றமெனும் விருத்தாசலத்துக்குத் தெற்கே ஏழு மைலில் உள்ள உயர்ந்த சிவத்தலம். சம்பந்தர் பாடல் பெற்றது. இத்தலத்துக்கு ராஜேந்திர பட்டினம் என்னும் பெயரும் உண்டு. இத்தலத்தில் உள்ள அம்மையின் பெயர் நீலமலர்க் கண்ணம்மை. சுவாமி பெயர் நீலகண்டேசுவரர். தலவிருட்சம் வெள்ளெருக்கு. கோயிலுக்குள் வெள்ளெருக்கஞ் செடியுள்ளது.

அத்திருத்தலத்தில் பாணர் மரபில் அவதரித்தவர் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர்.

திருத்தொண்டத் தொகை பாடும் பொருட்டே சுந்தர மூர்த்தி நாயனார் அவதாரம் செய்தார். எனவே திருவாரூரிலே இறைவனே அடியெடுத்துக் கொடுக்கப் பாடினார். தொகையடியார் ஒன்பதின்மர். தனியடியார் அறுபது. பின்னே திருத்தொண்டத் தொகை பாடிய சுந்தரர், அவரை ஈன்ற சடையனார், இசை ஞானியார் ஆக மூவரையும் நாயன்மார்களில் சேர்த்தார் நம்பியாண்டார் நம்பி. எனவே, சுந்தரர் பாடியருளியது அறுபது நாயன்மார்களைப் பற்றியே. அறுபதுதான் நல்ல எண். அந்த அறுபது நாயன்மார்களிலே 'தில்லைவாழ் அந்தணர்' என்ற தொகையடியாரை விட்டுத் தனியடியாரைப் பார்ப்போமாயின், முதலில் நின்றவர் திருநீலகண்ட நாயனார். இறுதியில் நிற்பவர் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணராவர். அறுபதின் முதலிலும் முடிவிலும் இருந்து அணி செய்பவர்கள் திருநீலகண்டர் என்ற பேருடையவர்களே. சுந்தரர் கூறிய அறுபது நாயன்மார்களில் முடியணியாக நின்று அலங்கரிக்கும் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரின் பெருமை அளவிடற்கரியதன்றோ?

இவரது மனைவியார் இசையே ஒரு வடிவெடுத்தது போன்றவர். அவர் பெயர் மதங்ககுளாமணியார். சிவபெருமானுடைய திருவடிகளில் சிறந்த அன்புடைய இவ்விருவரும் ஈசன் புகழை யாழிசையுடன் இனிது உள்ளம் உருகிப் பாடி வழிபடுவார்கள்.

யாழ் வேறு வீணை வேறு.

‘இன்னிசை வீணையர் யாழினர் ஒருபால்’

வீணையை முதன்முதலாக அமைத்து, ஒடுங்கிய உலகம் மீண்டும் மலரும் பொருட்டுச் சிவபெருமான் அதனை இசைத்தார் என்பதைத் தேவாரத்தால் அறியலாம்.

பெருங்கடன் மூடிப்பிரளயங் கொண்டு

பிரமனும் போய்

இருங்கடன் மூடிப் பிறக்கும் இறந்தாள்

களேபர மும்

கருங்கடல் வண்ணன் களேபரமும் கொண்டு

கங்காள ராய்

வருங்கடன் மீளநின் றெம்மிறை நல்வீணை

வாசிக்கும் மே.

திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் மனைவியாருடன் மதுரையை அடைந்து ஆல்வாயண்ணலாரது ஆலயத்துக்கு முன் நின்று இறைவனுடைய புகழை விதி முறையாக யாழில் அமைத்து வாசித்தார். அதனைக் கேட்ட சோமசுந்தரக் கடவுள் திருவுள்ளம் மகிழ்ந்து, அன்றிரவு தமது தொண்டர்கள் கனவில் சென்று, பாணனாரைத் தமது திருமுன் அழைத்து வருமாறு ஆணையிட்டருளினார். அவ்வாறே பாணனார்க்கும் உணர்ச்சியினில் உணர்த்தி யருளினார்.

பாணர்கள் பண்டைநாள் ஆலயத்துக்குப் புறத்தே நின்று வழிபட்டவர்கள். அந்த நியதி அருள்ஞானம் கைவரப் பெற்ற திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர்

போன்றோருக்கு இல்லை. அதனாலேயே பெருமான் ஆலயத்துக்கு உள்ளே வருமாறு அருளினார்.

மறுநாள் காலை அடியார்கள் வந்து, அவரை அஞ்சலி செய்து, ஆலயத்துக்குள் அழைத்துச் சென்றார்கள். ஆண்டவன் அருள்வழி நிற்கும் பாணனார் கோயிலுக்குள் சென்று இறைவர் திருமுன் நின்று யாழ்மீட்டிப் பாடினார். திரிபுரம் எரித்தவாறும், தேர்மிசை நின்றவாறும், கரியினை யுரித்தவாறும், காமனைக் காய்ந்தவாறும், அரி அயனுக் கரியவாறும், அடியவற்கெளியவாறும் அமைத்துப் பரிவினால் பாடியபோது, சோமசுந்தரக் கடவுளது திருவுள்ளம் மிகவும் உவந்தது. பாடலுக்கு உருகாதார் யார்?

இவருடைய பாடலை கேட்ட மதுரைப் பரமனார், தரை ஈரமாக இருந்தபடியால், ஈரத்தரையில் குளிர்ச்சி பட்டு யாழின் சுருதி குறையும் என்று கருதினார். “பாணனாருக்குச் சுந்தரப் பலகை இடுங்கள்” என்று அசரீரியாகக் கூறியருளினார். அவ்வண்ணமே அழகிய ஒரு பலகையைப் பாணனார் முன் இட்டனர். இறைவர் திருமுன் பீடத்தில் அமரும் பேறுபெற்ற இவருக்கு இணையார்?

அந்தரத் தெழுந்த ஓசை அன்பினில் பாணர் பாடும்
சந்தயாழ் தரையில் சீதந் தாக்கில்வீக் கழியும் என்று
சுந்தரப் பலகை முன்னீர் இடுகெனத் தொண்ட ரிட்டார்
செந்தமிழ்ப் பாண னாரும் திருவருள் பெற்றுச் சேர்ந்தார்.

பாணனார் பீடத்திலிருந்து பாடும்போது இறைவனுடைய அறக் கருணையோடு மறக்கருணை என்ற கோபப் பிரசாதம் பற்றிக் கூறித் துதித்தார்.

மறக் கருணை என்பது அடியாரல்லாதாரைத் தண்டித்துத் திருத்தும் கருணை. அறக்கருணை என்பது அடியார்க்குப் பணிபுரியும் கருணை.

திரிபுரம் எரித்தவாறும் தேர்மிசை நின்றவாறும்
கரியினை யுரித்தவாறும் காமனைக் காய்ந்தவாறும்
அரியயற் கரியவாறும் அடியவர்க் கெளியவாறும்
பரிவினார் பாடக்கேட்டுப் பரமனார் அருளி னாலே !

கோயில் வாயில் முன்னடைந்து
கூற்றஞ் செற்ற பெருந்திறலும்
தாயின் நல்ல பெருங்கருணை
அடியார்க் களிக்கும் தண்ணளியும்
ஏயுங் கருவி யிற்றொடுத்தங்
கிட்டுப் பாடக் கேட்டங்கண்
வாயில் வேறு வடதிசையில்
வகுப்பப் புகுந்து வணங்கினார்.

இந்த இரு பாடல்களில் இறைவனுடைய கோபப் பிரசாதம் வருவதையுணர்க.

இன்னிசையால் தமிழ் பரப்பும் திருஞானசம்பந்தரும்
யாழ்ப்பாணரைப் பாராட்டி இறுதிவரை தம்முடனேயே
இருந்து யாழ் வாசிக்குமாறு அருளிய அருமைப்பாடு
சிந்தனைக்குரியது.

அந்தணர் குல மணியாகிய சோமாசி மாற நாயனார்
தமது யாகசாலையில் இவரைத் தங்கவைத்தும், இவர் அங்கு
சென்றவுடன் யாகாக்கினி வலம் சுழித்ததும் இவர்
பெருமையை விளக்குகின்றன.

திருஆரூர் அடைந்த பாணனார், இறைவன்
கட்டளையிட்டவாறு வடதிசையில் உள்ள வேறு வழியாக
கோயிலுக்குள் சென்று, தியாகராஜப் பெருமானையும்,
புற்றிடங் கொண்டாரையும் போற்றினார்.

பாணனாரும் மனையாளும் சம்பந்தப் பெருமா
னுடன் அவர் சேர்ந்து திருப்பதிகம் பாடும்போது, அதனை
யாழில் அமைத்து வாசிக்கும் திருப்பணியைப் பல காலம்

புரிந்தனர். திருநல்லூர்ப் பெருமணத்திலே சம்பந்த மூர்த்தியுடன் சிவசோதியில் கலந்து இன்புற்றனர்.

90. சுந்தரரைத் தந்தவர்

சமய குரவர் நால்வரில் ஒருவராகிய சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரை மைந்தராகப் பெற்றவர் சடைய நாயனார். இவரும் நாயன்மார்களிலே ஒருவராக வைத்து எண்ணப் படுகின்றார்.

திருஞானசம்பந்தரைப் பெற்ற சிவபாத இருதயரும், திருநாவுக்கரசரைப் பெற்ற புகழனாரும், அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களில் வைத்து எண்ணப்பட வில்லை. என்ன காரணம்? சம்பந்தரும் அப்பரும் சிவபெருமானைப் பாடியவர்கள். சுந்தரர் அடியார்களைப் பாடியவர். அரன் வழிபாட்டினும் அடியார் வழிபாடு சிறந்தது.

‘இறைவரோ தொண்டருள் ஒடுக்கம்

தொண்டர்தம் பெருமை சொல்லவும் பெரிதே’

என்றபடி திருத்தொண்டரை வழிபட்டு, திருத்தொண்டத் தொகை சொல்லி உலகை உய்வித்த திருமகனாரைப் பெற்றதினால், இவர் நாயன்மாருள் ஒருவராம் பேறு பெற்றார். சேக்கிழார் பெருமான், ‘ஒழியாப் பெருமைச் சடையனார்’ என்று இவரைப் புகழ்கின்றார்.

தவஞ் செய்து அரிதிற்பெற்ற சுந்தரமூர்த்தியை, நரசிங்க முனையார் கேட்டவுடனே அவருக்குத் தந்து விட்டவர் சடையனார். இதனால் இவரை ‘மேம்படு சடையனார்’ என்று சேக்கிழாரடிகள் அருளிச் செய்தார்.

சடையனாருக்கு வாழ்க்கைத் துணைவியாக இருந்த இசை ஞானியம்மையை, ‘ஏதமில் கற்பின் வாழ்க்கை மனை இசை ஞானியார்’ என்று சேக்கிழார் பெருமான்

கூறுகின்றார். இவர் அரும் பெரும் தவம் புரிந்து நம்பியாரூரரைப் புதல்வராகப் பெற்றார். குற்றமில்லாத கற்புடைய இவருடைய புண்ணியத்தின் திரட்சியே ஓர் உருவாகத் திரண்டு வந்தவர் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்.

தீய மைந்தனைப் பெறுதல் உலகுக்குப் புரிகின்ற கேடுகளுள் முதன்மையானது. தூய மைந்தனைப் பெறுதல் நன்மைகளுள் முதன்மையானது. ஆக, தொண்டத் தொகை பாடி உலகையெல்லாம் உய்வித்த உத்தமப் புதல்வரை ஈன்ற இந்த உத்தமியார் பெருமை உரைக்கும் தரமன்று. அதனாலன்றோ சேக்கிழாரடிகள்,

‘இழியாக் குலத்தின் இசைஞானிப்
பிராட்டி யாரை என்சிறுபுன்
மொழியால் புகல முடியுமோ
முடியா தெவர்க்கும் முடியாதால்’

என்று கூறுகின்றார்.

91. அன்னமும் தந்தார், சொன்னமும்

தந்தார்

பெரிய புராணமாகிய மாப்பெருங் காப்பியத்துக்குத் தலைவர் நம்பியாரூரர் என்பதை ஆரம்பத்திலேயே கூறியுள்ளோம். அவருடைய வரலாற்றின் இடையில் கோத்த நன்மணிகளே ஏனைய அடியார்களது வரலாறுகள். பரவையாருடன் இல்லறம் நடத்துகின்றதுவரை இவரது வரலாறு முன்னே கூறப்பட்டுள்ளது.

இத் தம்பதியை இறைபணி செய்ய விட்டு, அவர்களது ஏகாந்தத்தைக் கலைக்க விரும்பாமல், அவர்கள் அடிமை செய்த அடியார் வரலாறுகளைப் பார்த்தோம்.

இனி சுந்தரர் வரலாற்றினை விட்ட இடத்திலிருந்து தொடருவோம்.

பரவையாருடன் சில காலம் இல்லறம் நடத்திவிட்டுக் கேஷத்திராடனம் செய்யும் பொருட்டாகச் சுந்தரர் அடியார்களுடன் புறப்பட்டார்.

குருகாவூர் செல்லும் வழியில் சுந்தரருக்குப் பசியும் தாகமும் ஏற்பட்டன. அதே சமயத்தில் வழியில் நிழற்பந்தர் ஒன்று தெரிந்தது. வேதியர் ஒருவர் தண்ணீரும் பொதி சோறும் தயாராக வைத்துக் கொண்டு பரவை கேள்வரைப் பரிவுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பவரைப்போல் அமர்ந்திருந்தார். பசியோடு வந்த ஆரூர், அப்பந்தரின் நிழலில் தங்கி வேதியர் வழங்கிய திவ்விய உணவினை உண்டார்.

அவருடன் வந்த பரிசனங்களும் உண்டனர். அத்தனை பேர் உண்டும், அப்பொதிசோறு குறையாது பெருகிக் கொண்டேயிருந்தது. திருவருள் போன்ற குளிர்ந்த நீரையும் பருகிச் சுந்தரரும் ஏனைய அடியார்களும் உறங்கினர். உடனே பந்தரும் மறைந்தது; வேதியரும் மறைந்தனர்.

பாடுவார் பசிதீர்ப்பாய் பரவுவார் பிணிகளைவாய்
ஒடுநன் கலனாக வுண்பலிக் குழல்வானே
காடுநல் லிடமாகக் கடுவிரு ணடமாடும்
வேடனே குருகாவூர் வெள்ளடை நியன்றே.

எனப் பாடி ஆடினார் நம்பியாரூரர்.

இஃதேபோல் திருக்கச்சூரில் நம்பியாரூரர் பசியால் வருந்திக் கொண்டிருந்தபோது, பரமனார் வேதியராகி ஒடு ஏந்தித் திருக்கச்சூர் மனைகள் தோறும் போய் அன்னம் இரந்து வந்தார்.

ஆருரர் அன்னத்தை உண்ணும்போது, மறையவர் மறைந்து போயினார். “என் பொருட்டோ இறைவருக்கு இப்பாடு?” என இரங்கிய சுந்தரமூர்த்தி,

முதுவா யோரி கதற முதுகாட்
 டெரிகொண் டாடல் முயல்வானே
 மதுவார் கொன்றைப் புதுவீ குடு
 மலையான் மகடன் மணவாளா
 கதுவாய்த் தலையிற் பலிநீ கொள்ளக்
 கண்டா லடியார் கவலாரே
 அதுவே யாமா றிதுவோ கச்சு
 ராலக் கோயி லம்மானே.

எனப் போற்றினார்.

பின்னர் அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் திருக்காஞ்சி மாநகர் வந்து சேர்ந்தார். திருவோணகாந்தன் தளியில் அமர்ந்துள்ள நாதரிடம் பொன் வேண்டிப் பெற்றார்.

திருக்காளத்தியில் மலையெழுகொழுந்தாகிய மணிகண்டரை என்பருகப் பாடி வழிபட்டார் சுந்தரர். அங்கிருந்தவாறே ஸ்ரீசைலம், திருக்கேதாரம். காசி முதலிய வடநாட்டுத் திருத்தலங்களை மனக்கண்ணால் பார்த்துத் திசைநோக்கித் தொழுது, திருப்பதிகங்கள் பாடியருளினார்.

பூலோக சிவலோகம் போலப் பொலியும் திருவொற்றியூரை அடைந்தார் சுந்தரர். கடல் ஒரு சமயம் பொங்கி வர, ‘ஒற்றியிரு’ என்று சிவபெருமான் கடலைப் பணித்தார். அதனால் ‘ஒற்றியூர்’ எனப்படும் திருவொற்றியூர்த் திருக்கோயிலை வலம் வந்தார்.

ஊனும் உயிரும் கலந்து உருகப் பதிகம் பாடி, அத்தலத்திலேயே அமர்ந்து, கறைமிடற்றண்ணலாம் இறைவனை முப்போதும் தப்பாது வழிபட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

92. மங்கலம் பொங்கும் சங்கிலியார்

முன்னே திருக்கயிலாய மலையில் சுந்தரரை விரும்பிய சேடியர்கள் இருவரில் ஒருவரான கமலினி, ஆநூரில் பரவையாராகப் பிறந்தார் அல்லவா? மற்றவரான அநிந்திதையார். தொண்டை நாட்டிலே ஞாயிறு என்ற ஊரிலே வேளாண் மரபிலே 'ஞாயிறு கிழவர்' என்ற சிவனடியார்க்குத் திருமகளாக அவதரித்துச் சங்கிலியார் எனப் பெயர் பெற்றிருந்தார். பண்டைத் தவச்சார்பினால் இளமையிலிருந்தே அவர் உமையம்மையாரிடம் அன்பு மிகுந்து இனிது வளர்ந்தார். தமக்குத் திருமணம் செய்வது குறித்துப் பெற்றோர் ஆலோசித்தபோது சங்கிலியார், "பெற்றோரே, என் திருமணம் குறித்துச் சிந்தனை செய்கிறீர்கள். எனக்கு அது இசையாது. நான் சிவனருள் பெற்ற திருவாளர் ஒருவருக்கு உரியவள்; ஆதலால் இந்த எண்ணத்தை விட்டு விடுங்கள். நான் இனி திருவொற்றியூரை அடைந்து திருவருள் நெறியில் நிற்பேன்" என்று கூறினார். அவரது திடபக்தி உணர்ந்த தாய் தந்தையர் அவர் சொல்லுக்கு மாறாக நடக்க அஞ்சினார்கள். அவரைத் திருவொற்றியூருக்கு அழைத்துச் சென்று, கன்னிமாடம் அமைத்து அதில் இருத்தினார்கள். வழிபாட்டுக்கு வேண்டிய நிதிகளையும் அங்கு அமைத்தார்கள்.

முக்காலங்களிலும் திருக்கோயிலுக்குச் சென்று முக்கட் பெருமானை ஆரா அன்புடன் வழிபட்ட சங்கிலியார், முற்பிறப்பில் கயிலையில் செய்தாற் போலவே, ஒற்றியூரிலும் திருக்கோயில் மலர் மண்டபத்தில் திரையிட்டு மலர் தொடுத்து மாலைகளாக்கி, காலையும் மாலையும் மணிகண்டர்க்குத் தந்து பணிவிடை புரிந்து வந்தார்.

முந்தை ஊழ் கூட்டி வைக்க, ஒருநாள் சுந்தரர் திருக்கோயில் சென்று படம்பக்க நாதரை வழிபட்டுத்

திரும்புகையில், மலர் மண்டபத்துக்குள் சென்றார். அங்கே திரை மறைவில் அன்பு என்ற நாரில் பஞ்சாட்சரமாகிய மலரை வைத்து உள்ளத்தில் ஒரு மாலை தொடுத்துக் கொண்டு, புறத்தே மலர்களைத் தொடுக்கும் சங்கிலியார், திரையை நீக்கி இறைவருக்குச் சாத்தும்படி மாலை தந்து மீண்டும் மின்னற் கொடிபோல் மறைந்தார். அத் திருவாட்டியை மதிவடிவாகிய ஆரூரர் விதியினால் கண்டார்.

அன்பு நாரா அஞ்செழுத்து
நெஞ்சு தொடுக்க அலர்தொடுத்தே
என்புள் ளுருக்கும் அடியாரைத்
தொழுது நீங்கி வேறிடத்து
முன்பு போலத் திரைநீக்கி
முதல்வர் சாத்துப் பணிகொடுத்து
மின்போன் மறையுஞ் சங்கிலியார்
தம்மை விதியாற் கண்ணுற்றார்.

கோவாத முத்தனைய சங்கிலியிடம் உள்ளம் பறி கொடுத்தார் நம்பியாரூரர். அருகில் நின்ற அடியவர்களை நோக்கி, “பொன்னையும் மணியையும் அமிர்தத்திற் கலந்து, சந்திர கலையிற் குழைத்துச் செய்த மின்னற்கொடி போன்ற அப்பெண்மணி என் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டாள். அவ்வழகின் கொழுந்து யார்?” என்றார்.

அவர்கள் தகவல் கூறினர்.

“இருவரால் இப்பிறவியை எம்பெருமான் எய்து வித்தார்; மருவும் பரவையொருத்தி, இவள் மற்றையவளாம்” எனத் தெளிந்தார் சுந்தரர். “என்னுயிரையும் மலரையும் சேர்த்துத் தொடுக்கும் இப் பெண்ணரசைப் பிறைமுடிப் பெருமான்பால் வேண்டிப் பெறுவேன்” என்று எண்ணித் திருக்கோயிலுக்குச் சென்று சிவமூர்த்தியைப் பணிந்தார்.

“எம்பெருமானே! தேவரீர் மலைமகளாம் மங்கையை ஒருபால் கொண்டு மகிழ்ந்தது போதாதென்று, சடையிலும் கங்கையை ஒளித்து வைத்துள்ளீர்! அடியேன்மீது திருவருள் வைத்து அடியேனுடைய உள்ளத் தொடையை அவிழ்த்த மதிமுக வனிதையாம் சங்கிலியைத் தந்து, என் வருத்தத்தைத் தீர்த்தருளும்” என்று நயம்பட வேண்டிக் கொண்டார் நம்பியாரூரர்.

மங்கை யொருபால் மகிழ்ந்ததுவும்
அன்றி மணிநீள் முடியின்கண்
கங்கை தன்னைக் காத்தருளுங்
காத லுடையீர்! அடியேனாக்
கிங்கு நுமக்குத் திருமாலை
தொடுத்தெ னுள்ளத் தொடையவிழ்த்த
திங்கள் வதனச் சங்கிலியைத்
தந்தென் வருத்தம் தீருமென.

93. மகிழ மரத்தடியில்

அன்றிரவே எம்பெருமான் வன்றொண்டர் கனவினில் வந்தார். “இம்பருலகில் யாவரும் எய்தா வெண்ணா இருந்தவத்துக் கொம்பை உனக்குத் தருகின்றோம்” என்று அருள் புரிந்தார்.

அங்கிருந்து நீங்கிய பிரான் சங்கிலியார் கனவில் தோன்றினார்.

“எம்பால் மிக்க அன்புடையவனும், மேரு மலையினும் மேம்பட்ட தவமுடையவனும், வெண்ணெய் நல்லூரில் எம்மால் உலகறிய அடிமையாகக் கொள்ளப் பட்டவனுமான நம்பியாரூரன் உன்னை வேண்டினன். அவனை மணம் செய்து கொள்க” என்றார்.

“மேருவரையின் மேம்பட்ட தவத்தான்” என இறைவனே சுந்தரரைப் போற்றி அவருக்காக மணம் பேசினார்.

“எம்பிரானே! தேவரீர் யாருக்கென்று அருளிச் செய்தீர்களோ அவருக்கே நான் உரியேன். ஆனால் ஒன்று கூற விரும்புகிறேன். தாங்கள் குறிப்பிட்டவர்க்குத் திருவாரூர் வாழ்க்கையே ிகவும் இச்சை என்பது சுவாமிக்குத் தெரியுமே! அதற்கென்ன செய்வது?” — என்று மிக்க நாணத்துடன் நயமாகக் கூறினார் சங்கிலி.

“பாவாய்! சுந்தரன் ‘உன்னை விட்டுப் போகேன்’ என்று என் சந்நிதியில் சபதம் செய்வான்” என்று திருவாய் மலர்ந்து மறைந்தார் இறைவர்.

பின்னர் பெருமான் வன்றொண்டரிடம் வந்து, “அன்பனே! சங்கிலி தன்னை நீ பிரியாமலிருக்க எனது சந்நிதியில் சபதம் செய்து கொடுத்தால் மணக்க இசைவாள்; இதற்கு என்ன சொல்லுகின்றாய்?” என்று கேட்டார்.

இறைவன் எழுந்தருளியுள்ள பல தலங்களையும் தரிசிக்க விரும்பும் தமக்கு இச்சபதம் ஒரு இடையூறாக இருக்குமே என அஞ்சிய ஆரூர் ஒரு தந்திரம் செய்தார். “தேவ, தேவ! அடியேன் சபதம் செய்யச் சங்கிலியுடன் வரும்போது, தேவரீர் மூலஸ்தனத்தை விட்டு மகிழ் மரத்தில் எழுந்தருள வேண்டும்” என்றார்.

“அவ்வண்ணமே செய்வோம் நம்பி” என்று அருளினார் ஆலமுண்ட அண்ணல்.

அண்ணலுக்கு விளையாட்டுப் பார்க்க ஆசை வந்தது போலும்!

சங்கிலியார் கனவில் மீண்டும் தோன்றினார். “பெண்மணி! நமது தோழன் விங்கத்தின் முன் சபதம்

செய்ய முன் வருவான். நீ இசையாது, மகிழ் மரத்தின் கீழ் சபதம் செய்து தருமாறு கேள்” என்று கூறி மறைந்தார்.

திருப்பள்ளியெழுச்சிக்கு மலர் தொடுத்துக் கொடுக்கும் வைகறைப்பொழுது அணுகியது. சங்கிலியார் சேடியருடன் நீராடித் திருக்கோயிலுக்குச் சென்றார். தம்பிரான் தோழரும் அதே சமயத்தில் சபதம் புரியும் பொருட்டு அடியார்களுடன் இவர் வரவை எதிர் நோக்கி நின்றார்.

சங்கிலியைக் கண்ட சுந்தரர், “அணங்கரசே! நான் உன்னைப் பிரியேன் என்று சபதம் புரிகிறேன். சிவ மூர்த்திக்கு முன் வருக” என்றார்.

நாணமே உருவான சங்கிலியார் அவருடன் பேசவில்லை. அவரது கனவின் விவரத்தை அறிந்த தாதியரே ஆரூரை நோக்கி, “தாங்கள் இதற்காக இறைவன் திருமுன்பு சபதம் செய்வது தகாது; கோயில் வெளிச்சுற்றில் உள்ள மகிழ் மரத்தின் கீழ் சபதம் செய்தால், அதுவே போதும்” என்றனர்.

ஆரூர் மனம் மருண்டார். ஆயினும், ‘இவர்கள் கூறியபடி செய்ய மறுத்தால் பரிசுதிப்புக்கும் பழிப்புக்கும் ஆளாவேன்’ என்றுணர்ந்தார். “சரி! வாருங்கள்!” என்றார். மலர் மணம் நிறைந்த மகிழ் மரத்தை மும்முறை வலம் வந்து, “உன்னை நான் பிரியேன்” என்று சங்கிலிக்குச் சபதம் செய்து தந்தார்.

இன்றும் திருவொற்றியூரில் ‘மகிழடி சேவை’ என்ற விழா ஆண்டுதோறும் நடக்கிறது.

அன்றிரவே திருவொற்றியூரில் உறையுந் திருத் தொண்டர்களின் கனவில் மாணிக்கத் தியாகர் தோன்றி, “நமது கட்டளைப்படி நம்பியாரூரனுக்கு நங்கை சங்கிலியை உலகறியத் திருமணம் செய்து கொடுப்பீராக” என்று ஆக்ஞையிட்டருளினார். மண் நிறைந்த பெருஞ் செல்வத்

திருவொற்றியூர் அன்பர்கள் மறுநாள் கண்ணிறைந்த பெருஞ் சிறப்புடன் கலியாணம் செய்து வைத்தனர்.

வன்றொண்டர் அம்மாதரசியுடன் கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்ற காதலுடன் வாழ்ந்தார். ஒற்றி மேவும் நெற்றிக்கண் நிமலனை முப்போதும் போற்றி எப்போதும் தமிழ் மாலை சாற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

94. பண் கொண்டார் கண்ணும் கொண்டார்

தமிழ்ச் சங்கமுள்ள பொதிய மலையிலே பிறந்து சந்தனக்காவில் குளிர்சாரலில் வளர்ந்து இனிமை பெற்ற தென்றலாகிய தமிழ் மாருதம் வீசத் தொடங்கியது. உடனே சுந்தரர், திருவாரூரில் வீதிவிடங்கர் வசந்த விழாவில் பவனி வருவதையும் அத்தருணம் பரவையார் ஆடிப்பாடி வருவதையும் நினைவு கொண்டார். திருவொற்றியூர்த் தியாகராஜனிடமிருந்து திரு ஆரூர்த் தியாகராஜனிடம் அவரது எண்ணம் முழுவதும் உறைந்தது.

பத்திமையு மடிமையுங் கைவிடுவான் பாவியேன்
பொத்தினநோ யன்விதனைப் பொருளறிந்தேன் போய்த்
தொழுவேன்
முத்தினைமா மணிதன்னை வயிரத்தை மூர்க்கனேன்
எத்தனைநாள் பிரிந்திருக்கேன் என்னாரூர் இறைவனையே !
ஏழிசையா யிசைப்பயனா யின்னமுதா யென்னுடைய
தோழனுமாய் யான்செய்யுந் துரிகசுளுக் குடனாகி
மாழையொண்கண் பரவையைத்தந் தாண்டானை மதியில்லா
ஏழையேன் பிரிந்திருக்கேன் என்னாரூர் இறைவனையே !
என்று திருப்பதிகம் பாடினார்.

சங்கிலியாருக்குச் செய்த சத்தியமாகிய சங்கிலி அவரை திருவாரூர் செல்லவொட்டாமல் கட்டிப்போட்டுத் தடுக்கின்றது. திருவாரூர் தியாகேசன்மீதுள்ள காதல் ஈர்க்கின்றது. சத்தியத்துக்கும் பத்திமைக்கும் இடையே கிடந்து துடித்தார்.

கடைசியில் அன்பு கடல்போல் பெருக, ஒற்றி யப்பனைத் தொழுது புறப்பட்டே விட்டார். சுந்தரர் எல்லையைக் கடந்து ஓர் அடி எடுத்து வைத்ததும் வாக்கு மீறிய காரணத்தால் இரு கண்களும் மறைந்தன.

சத்தியம் மறந்ததனால் வந்த வினை இது என்று தெளிந்தார் சுந்தரர். ஆயினும், தாம் தவறு செய்தாலும், அதனை மறந்து இறைவன் அருள் புரியவேண்டிய 'தகுதி' தமக்கு உண்டு என உரிமைக் குரலெடுத்துப் பாடினார். "நீரில் அழுக்குச் சேர்ந்தால் அப்படியே நீரோடும் கொட்டி விடலாம். பாலில் அழுக்கு விழுந்தால் அழுக்கினை மட்டும் நீக்கிப் பாலை எடுத்துக் கொள்வோமன்றோ? அதேபோல் அழுக்குப் படிந்த என் அழுக்கை மட்டும் நீக்கி, என்னை நீக்காது அருள் புரிய வேண்டும்" என வேண்டினார்.

'பிழக்கை வாரியும் பால் கொள்வ ரடிகேள்
பிழைப்ப னாகிலுந் திருவடிப் பிழையேன்'

என்ற வாக்கு மீண்டும் மீண்டும் உய்த்துணரத் தக்கது.

உரிமைக்குரல் எழுப்பியதோடு மட்டுமன்றி, வன் றொண்டர் என்ற பெயருக்கேற்ப உக்கிரமாகவே கேட்கிறார் சுந்தரர். "அடியேன் கண்ணிழந்து எவ்வாறு வாழ்வேன்? மக நட்சத்திரத்துடன் கூடிய சனி, ஒருவனைப் படுத்துமாப் போல் என்னைப் படுத்துகிறே" என்றார். ஆண்டவனையே இவ்வாறு கேட்கிறார்! "வீட்டிலே பெண்களை நான் அழைத்தால், 'குருடா! அழைக்காதே போ!' என்று

கூறுவரே! அதை அடியேன் எவ்வாறு தரிப்பேன்?" என்று அலறினார்.

மகத்தில் புக்கதோர் சனியெனக் கானாய்
மைந்தனே மணியே மணவாளா
அகத்தில் பெண்டுகள் நானொன்று சொன்னால்
அழையேல்போ குருடா எனத்தரியேன்
முகத்தில் கண்ணிழந் தெங்ஙனம் வாழ்கேன்
முக்கணா முறையோ மறையோதி
உகக்குந் தண்கடல் ஓதம் வந்துலவும்
ஒற்றியூரெனு முருறை வானே.

வைத்த காலைப் பின் வைத்துச் சங்கிலியின் நகைப்புக்கு ஆளாக விரும்பாமல், ஆரூர் வழியிலேயே நடந்தார் நாயனார்.

“சங்கிலிக்காகச் சிறியேனுடைய கண்களை மறைத்தீர். கருணைக்கடலே! சேய் செய்த குற்றத்தைத் தாய் பொறுப்பது கடனன்றே? இத்தலத்தில் தொண்டை மானுக்குத் தண்ணருள் புரிந்த தயாநிதியே! அடியேனுடைய அல்லலை அகற்றுவாய்” என்று திருமுல்லைவாயிலில் வேண்டினார்.

திருமுல்லைவாயிலில் தரிசனம் புரிந்து திருவெண் பாக்கம் என்னும் க்ஷேத்திரத்தை அடைந்தார் நம்பியாரூரர். சந்நிதி முன் சென்று, “மகிழ் மரத்தில் இரு என்று அடியேன் கூறியபடி இருந்து, என்னைச் சத்தியம் புரியச் செய்த சம்புவே! உள்ளே இருக்கின்றீரோ?” என்று கேட்டார்.

நம்பியாரூரர்க்குத் தோழனாய் இருந்து வந்த இறைவர், அயலார் போல ஓர் ஊன்றுகோலைத் தந்து, “உளோம் போகீர்” என்று அருளினார். ஊன்றுகோல் பெற்றதில் மகிழ்ந்தாலும், எம்பெருமான் அயலானைப் போல் இணக்கமில்லாமல் கூறியருளியதற்காக மனம் நொந்து பாடினார் நம்பியாரூரர்.

பிழையுள்ள பொறுத்திடுவ ரென்றடியேன் பிழைத்தக்கால்
பழியதனைப் பாராதே படலமென்கண் மறைப்பித்தாய்
குழைவிரவு வடிகாதா கோயிலுளாயே யென்ன
உழையா யுடையா னுள்ளிருந்து உளோம்போகீர் என்றானே.

கச்சியம்பதியை அடைந்த சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்
கண்பெருங் குறிப்பினாலே, நேரே இறைவருடைய திருக்
கோயிலுக்குச் செல்லாமல், அறம் வளர்த்த அம்மையாகிய
காமாட்சியம்மை எழுந்தருளிய காமகோட்டம் சென்று
தொழுதார். “என்னம்மையே! இருநாழி நெல் கொண்டு
முப்பத்திரண்டு அறங்களையும் செய்யும் காமாட்சியே!
கண்ணிமுந்து கவல்கின்றேன். ஐயன் அருளாதிருக்கின்றனர்.
அகிலாண்ட நாயகியே! தேவரீர் அப்பாவிடம் சொல்லி
அருள் புரியும்” என்று துதித்தார்.

பின்னர், உலகம் முழுதும் அளித்து அழித்து ஆக்கும்
ஏகம்பருடைய சந்நிதிக்கு அடியார் வழிகாட்டச் சென்று
கண் வேண்டினார்.

விண்ணாள்வார் அமுதுண்ண மிக்கபெரு விடமுண்ட
கண்ணாளா கச்சியே கம்பனே கடையானேன்
எண்ணாத பிழைபொறுத்திங் கியான்காண எழிற்பவள
வண்ணாகண் ணளித்தருளா யெனவீழ்ந்து வணங்கினார்.

அம்மையின் அருள் துணைபுரிய அம்மையின்
பாகமாகிய இடக்கண்ணை ஏகம்பநாதர் தந்தருளினார்.

ஒரு கண்ணால் இறைவரின் கோலத்தைக் கண்ட
வன்றொண்டர் கரைகடந்த களிப்புற்று இசை பாடினார்.

கால காலனைக் கம்ப னெம்மானைக்

காணக் கண்ணடியேன் பெற்ற வாறே!

என்று திருப்பதிகம் பாடினார்.

திருஆரூர் மார்க்கத்தில் தொண்டை மண்டலம்
கடந்து சோழ மண்டலத்தில் அடிகளார் பயணம்

செய்யுங்கால், திருத்துருத்தி அடைந்தார். அப்போது அவரது உடம்பில் பிணிவந்து துன்புறுத்தியது. இறைவனிடம் முறையிட்டார். கண்ணுதற் பெருமான், “அன்பனே! வடகுளத்தில் குளிப்பாய்” என்று அருள் புரிந்தார். ஆரூர் அத்திருக்குளத்தில் மூழ்கி எழுந்தார். உலகில் உள்ளோர் யாவரும் அதிசயிப்ப இரத்தினமணி போன்ற ஒளிமிக்க திருமேனியைப் பெற்றார். திருக்கோயிலிற் சென்று, ‘என்னுடம்படும் பிணியிடர் கெடுத்தானைப்’ பாடினார்.

திருவாரூருக்கு அருகில் வந்துவிட்டார் சுந்தரர். சிறிது தொலைவிலிருந்து திருவாரூரை ஒரு கண்ணினால் கண்டார். அந்தக் காட்சி போதவில்லை. ‘பரவையுண் மண்டளி’ என்னும் தூவாயார் திருக்கோயிலிற் சென்று, ‘இறைவனே! என் துயர் களைந்து கண்காணக் காட்சி காட்டாய்!’ என்று வேண்டித் திருப்பதிகம் பாடினார்.

திருமூலட்டானத்துக்கு அர்த்த யாமத்தில் சென்றார் சுந்தரர். திருவாரூர் தங்கும் தேவாதிதேவனை ஒரு கண்ணாற் கண்டு அவர் அடங்காமையால், தோழமையால் வற்புறுத்தி மற்றொரு கண்ணும் கேட்டார். “அடியார்கள் தமது அல்லலைக் கூறுகையில் நீர் அயலார் போல் இடரை அகற்றாது வாளா இருக்கலாமா? அங்ஙனமிருந்தால் எப்படி வாழ்வீர்? உம்மைக் கண்டு மகிழும் பொருட்டுத் தானே சத்தியம் தவறினேன்? மகிழடியில் இருக்குமாறு அடியேன் வேண்டியதை நீரே சங்கிலிக்குத் தெரிவித்ததனால். வந்த விளைவுதானே இது? அப்படியே என் குற்றமானாலும் பொறுத்துக் கொள்வது நின்கடன் தானே? மூன்று கண்களையுடைய நீர் அடியேனுக்கு மற்றை ஒரு கண்ணையும் தராது மறுத்தீரேல், அந்தப் பழி உமக்கே தான்” என்று பலப்பல கூறிப் பாடினார்.

... .. அடியார் தங்கள்
 அல்லல் சொன்னக்கால்
 வாளாங் கிருப்பீர் திருவாரூர் வாழ்ந்து போதீரே.
 விற்றுக் கொள்வீர் ஒற்றி
 யல்லேன் விரும்பி யாட்பட்டேன்
 குற்றமொன்றுஞ் செய்த
 தில்லை கொத்தை யாக்கினீர்
 எற்றுக் கடிகேள் என்கண்
 கொண்டீர் நீரே பழிபட்டீர்
 மற்றைக் கண்தான் தாரா
 தொழிந்தால் வாழ்ந்து போதீரே !

சிவபெருமான் திருவுள்ளம் இரங்கிக் கருணை நோக்கால் பார்த்தருளினார். மறுகும் அடியார்க்கு மறுகண்ணும் தந்தருளினார். கண்மலர் பெற்ற அடிகள் இறைவன் பாத மலர் மீது வீழ்ந்தார். பலகாலும் பணிந்தார் மகிழ்ச்சிக் கடலில் மூழ்கினார்.

95. வேதநாதன் தூது சென்றான்

முன்னம் ஆரூரிலிருந்து நம்பியாரூரர் பிரிந்தபின் நங்கை பரவையார், தனித்திருந்து தளர்ந்திருந்தார். திருவொற்றியூரில் சங்கிலியாரைச் சுந்தரர் மணந்ததாகக் கேட்டபின் பரவை அம்மை மிகவும் வெகுண்டிருந்தார்.

இப்போது மீண்டும் சுந்தரர் ஆரூர் வந்து சேர, அவரது பரிசனங்கள் பரவையார் திருமாளிகையை அடைந்தனர். ஆனால் உள்ளே செல்லமாட்டாது பரவையின் ஆணையால் தடையுற்றனர்.

பரவையாரின் சினத்தை மாற்றி, ஆறுதல் கூறி, அவர் மீண்டும் சுந்தரரைச் சேர்த்துக் கொள்வதற்காக அன்பர்கள் முயன்றனர்.

பரவையார் சீற்றம் தணியாது, “அவர் விஷயமாக இங்கு ஏதாவது பேசுவீராயின் எனது உயிர் பிரியும்” என்றார்.

சுந்தரர் சிந்தாகுலக்கடலுள் அழுந்தினார். இரவு விரிந்தது. அனைவரும் துயில் கொண்டனர். சுந்தரர் மட்டும் துயில் காணாது தவித்தார். அப்போது கண்ணுதற் கடவுள் அடிகள் படிதோய வந்து தோன்றியருளினார்.

“தோழனாகிய தொண்டனேன் துயர் நீங்கப் பரவையின் புலவியை மாற்றியருளும்” என்று இறைவரை வேண்டினார் சுந்தரர்.

நாயனரே நானுமக்கிங்
கடியேனாகில் நீரெனக்குத்
தாயினல்ல தோழருமாந்
தம்பிரானாரே யாகில்
ஆய அறிவு மிழந்தழிவேன்
அயர்வு நோக்கி யவ்வளவும்
போயிவ் விரவே பரவையுறு
புலவி தீர்த்துத் தாருமென.

வேண்டுவார் வேண்டுவதே நல்கும் விமலர் அன்பரை நோக்கி, “அன்பனே! நீ துன்பத்தை விடு; யாம் உனக்கு ஒரு தூதனாகி இப்பொழுதே பொன் செய் மணிப்பூண் பரவைபால் போகின்றோம்” என்று அருள் புரிந்தார். தோழர் மிகவும் மகிழ்ந்து துதித்து நின்றார்.

அண்டர் வாழக் கருணையினால்
ஆல காலம் அமுதாக
உண்ட நீலக் கோலமிடற்
ஹொருவர் இருவர்க் கறிவரியார்
வண்டு வாழு மலர்க்கூந்தல்
பரவையார் மாளிகை நோக்கித்

**தொண்ட னார்தந் துயர்நீக்கத்
தூத னாரா யெழுந்தருள.**

தேவாசிரியன் மண்டபத்தில் கூடியிருந்த தேவர் யாவரும் சேவித்து உடன் போவாராயினார்கள். அரனார் அவர்களைப் புறத்தே நிற்கச் செய்ய, அணுக்கரான பூதகண நாதர்களும், மூவா முனிவர்களும், சிவயோகிகளும் முன்னே சென்றனர். அருகில் பெரிய தேவர்களும் முனிவரும் நண்பனான குபேரனும் சென்றனர். விண்ணவர் பூமழை பொழிந்தனர். முனிவர் வேத கீதம் மொழிந்தனர். மாலும் அயனும் காணாத மலரடியைக் காண்பதற்கு இது தகுந்த காலம் என்று அவரை அழைப்பதுபோல் சிவபெருமான் திருவடியில் உள்ள சிலம்பு இனிது ஒலித்தது. இறைவர் இவ்வாறு திருவாரூரில் திருவீதியில் அடியவர் தொடரவும், சடையில் அரவு தொடரவும், மறைகள் தொடரவும், வன்றொண்டர் மனமும் தொடர வருவாராயினார்.

பரமர் பரவையார் திருமானிகையருகில் சென்று உடன் வந்தவர்கள் அனைவரையும் வெளியே நிறுத்தினார். தம்மை அர்ச்சிக்கும் ஆதிசைவ முனிவர் திருக் கோலங் கொண்டு, கதவைத் தட்டி, 'பரவாய்! கதவு திறவாய்' என்று அழைத்தருளினார்.

துயிலின்றித் துயரால் அயரும் அம்மை பதைத்து வந்து கதவைத் திறந்தார். தூதராய் நின்ற நாதரை அர்ச்சகராகவே நினைத்து, அவ் வேளையில் அவர் அங்கு வந்ததற்காக அஞ்சித்தொழுது, "எந்தையே! எல்லாம் உறங்கும் இவ்வேளையில் இங்கு எய்தியது எதன் பொருட்டு?" என்று கேட்டார்.

"பெண்மணி! நம் நம்பியாரூரான் இங்குவர நீ இசைதல் வேண்டும்" என்றார் வேதியராய் வந்த பெருமான்.

“திருவொற்றியூரில் சங்கிலியினால் தொடக்குண்ட வருக்கு இங்கு என்ன வேலை? தாங்கள் இதன் பொருட்டு இந்த இரவில் வந்தது மெத்த அழகு” என்றார் பரவை.

“பாவாய்! பொறுமை கடலினும் பெரிது. சினம் தணிவாய். நான் வந்தது உனக்கு ஆறுதலைப் புரியும் பொருட்டே. வேண்டிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். மறுப்பது தகாது. ஆரூரன் வர இசைவாய்” என்றனர் ஆதி சைவக் கோலம் கொண்ட பாதிமதியர்.

“ஒற்றியூரில் உறுதிபெற்ற அவர் வர நான் இசையேன். நீர் போய் வாரும்” என்று மறுத்துக் கூறினார் பரவை.

இறைவர் தோழரது வேட்கையைக் காணும் திரு வினையாடலை மேற்கொண்டு, தமது உண்மையைக் காட்டாது திரும்பினார்.

ஐயனைத் தையலிடம் அனுப்பியதற்காக நாண முற்றும், மற்றும் பலவிதமாகவும் சிந்தைவாய்ப்பட்டிருந்த சுந்தரர் வேளை எரித்த விமலன் மீள வருவதைக் கண்டார். ஐயன் தோற்றிருக்க மாட்டார் என்று நம்பி வரவேற்றார் நம்பியாரூரர். ஆனால் ஐயன் தோல்விச் செய்தியே கொண்டு வந்திருந்தார்.

சுந்தரருக்குச் சினமூண்டது — பரவையிடம் அல்ல; பரமனிடம்தான். “என் அடிமையை வேண்டாவிடில் என்னை ஏன் அன்று வலிய ஆட்கொண்டீர்? சிறியேன் துயர் படக்கண்டீர்? பாவைபால் என்னை மேவுமாறு செய்யீராயின் உயிர் விடுவேன்” என்றார்.

இரண்டாம் முறையும் தூது புறப்பட்டார் இறைவர். இப்போது தமது உண்மை உருவுடன், உடன் கணங்கள் வரப் பரவையை அடைந்தார்.

அத்தருணம் பரவை திருமாளிகை திருக்கயிலாயம் போல் திகழ்ந்தது. பரவையார் விரைவில் சென்று

தோழருக்காக வந்த வேழமுரித்த விமலரின் விரையார்
சீரடிமேல் வீழ்ந்து வழிபட்டார்.

“பரவையே! நாவலுரான் உரிமையால் ஏவ மீண்டும்
உன்பால் வந்தோம். முன்போல் மறுக்காதே! நின்
பிரிவினால் பெரிதும் வருந்தும் வன்றொண்டனை வரப்
பெறுவாய்” என்று அருளிச் செய்தார் அருட்பொருளாகிய
ஆண்டவன்.

பரவையார் கண்ணீர் சொரிந்து, பரிந்து சென்னிமேல்
சுரம் கூப்பி, “மறையவராகி வந்தது தேவரீரோ! அடியேன்
செய்த மாதவந்தான்! மாலயன் காணா உமது மலரடி
வருந்த ஓர் இரவு முழுவதும் அன்பர்க்காக அங்கும் இங்கும்
உழல்வீரானால், அடியேன் இசையாது என் செய்கேன்?”
என்றார்.

துளிவளர் கண்ணீர் வாரத்
தொழுது விண்ணப்பஞ் செய்வார்
ஒளிவளர் செய்ய பாதம்
வருந்தவோர் இரவு மாறா
தளிவரும் அன்பர்க் காக
அங்கொடிங் குழல்வீ ராகி
ஒளிவரு வீரு மானால்
என்செய்கேன் இசையா தென்றார்!

“நங்காய்! நின் பெருந்தன்மைக்கு ஏற்றவாறு
கூறினாய், நன்று” என்று அருளிச்செய்த பிரான்,
சென்னியில் விளங்கும் கங்கை ததும்ப விரைந்து
வன்றொண்டர்பால் வந்தனர். வெற்றியைத் தமது வேத
வாயினால் வெளியிட்டருளினார்.

புதுமணம் செய்தாற்போல் பெருமை பொலியத்
தம்பிரான் தோழர் பரவையார் திருமாளிகை சென்றனர்.
கணவரைக் கண்டு, காதல் வெள்ளம் கரைகாணாது
பொங்க நாணமும் அச்சமும் கொண்டு பரவையார்

பணிந்தார். சுந்தரர் செந்தளிர்க் கரத்தால் அவரை எடுத்து உட்புகுந்தார்.

96. நிறைவு

நம்பியாருரர் நெஞ்சில் நடுக்கமின்றி எம்பிரானை ஒரு பெண்பால் தூது விட்டதைக் கேள்வியுற்ற ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் அதற்காகச் சினந்தும், இறைவன் அச்சினம் தணித்ததும் முன்பே நாம் படித்த கதை.

பூசையின் முடிவில் நடராஜப் பெருமானுடைய சிலம்பொலி கேட்டு வந்த சேரமான் பெருமாளுக்கு, ஒருநாள் அவ்வொலி கேட்காதிருக்க, அதன் காரணம் நம்பியாருரரின் பாடலில் பரமன் சொக்கியிருந்ததே என்று பின்னர் சேரமான் அறிந்ததையும், இதன்மீது நம்பியாருருடன் அவர் தோழமை கொண்டு, இருவரும் இணை பிரியாது பல பதிகள் சேவித்ததும் முன்பே கண்டோம்.

கேரள நாடாளும் சேரமான் பெருமாள் தோழரைத் தமது நாட்டுக்கு எழுந்தருளுமாறு பலகாலம் பணிந்து வேண்டினார். ஆருரரும் இசைந்தார். பரவையார்பால் விடை பெற்றுத் தியாகேசனைத் தொழுது திருவாருரை விடுத்து மேற்பால் செல்வார். காவிரியின் தென்கரையில் சென்று திருக்கண்டியூரை அடைந்தார். வடகரையில் விளங்கும் திருவையாற்றினைக் கண்டார். உடலும் உள்ளமும் உருகிக் கைகூப்பித் தொழுதார். கடல் போன்ற வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோடும் காவிரியைக் கடக்க மாட்டாராய் வருந்தினார்.

“இப் பெரிய வெள்ளத்தை கடந்து உன்னை எவ்வாறு காண்பேன்?” என்று இறைவரை அன்புடன் வேண்டித் தீந்தமிழ்ப் பதிகம் ஒதினார்.

கதிர்க்கொள் பசியை யொத்தேநான்
 கண்டே னும்மைக் காணாதேன்
 எதிர்த்து நீந்த மாட்டேன்நான்
 எம்மான் தம்மான் தம்மானே
 விதிர்த்து மேகம் மழைபொழிய
 வெள்ளம் பரந்து நுரைசிதறி
 அதிர்க்குந் திரைக்கா விரிக்கோட்டத்
 தையா றுடைய அடிகளோ.

அப்பதிகம் பாடுதலும், ஐயாற்றில் மேவும் ஐயன்
 கன்று தடையுண்டு எதிரழைக்கக் கதறிக் கனைக்கும்
 பசுவைப்போல் சராசரங்கள் எல்லாம் கேட்க, “ஓலம்”
 என்று அருள் புரிந்தார். உடனே காவேரி வெள்ளம்
 வழிவிட்டது.

விண்ணிடை முட்டிச்சென்ற வெள்ளம் மேற்
 புறத்தில் பளிங்கு மலைபோல் நின்றது. கீழ்ப்புறத்தில்
 மணல் பரப்புத் தோன்றியது. காவேரி கடந்து
 திருவையாறகலாத செம்பொற் சோதியைக் கண்குளிரக்
 கண்டு மகிழ்ந்தார் ஆளுநர்.

சேர மன்னனுடைய கொங்கு நாட்டில் சுந்தரர்
 புகுந்து பெற்ற வரவேற்பு பெரிய புராணத்தில் ஓர் அற்புதக்
 கட்டம். பெண் யானைமீது தம்பிரான் தோழரை ஏற்றி
 வைத்த சேரமான் பெருமாள், அவருக்குப் பின் தாமும் ஏறி
 வெண்சாமரம் வீசிக்கொண்டு கடல்போல் மேளங்கள்
 முழங்க, மங்கையர் வாழ்த்த அரண்மனைக்குள் புகுந்தார்.

சிலகாலம் சேர மன்னனுடன் சேர்ந்து வாழ்ந்த
 சுந்தரர் ஆளுரின் நினைவு மிகுந்து புறப்பட எண்ணினார்.
 அப்போது சேரர்கோன், “இந்தப் பாரோடு விசம்பாச்சி
 யாவது அடியேனுக்கு உமது திருவடியே. நீரே இங்கிருந்து
 அரசாளு” என்று வேண்டினார்.

வன்றொண்டப் பெருமான், “என்னுயிர்க் கின்னுயிராம் எழில் ஆரூர்ப் பெருமானை வன்னெஞ்சக் கள்வனேன் மறந்திரேன்; மதியணிந்தார் இன்னருளால் அரசாண்டு வாரும்” என்று கூறி இறைஞ்சினார். பெருமான் மறுக்கமாட்டாராய்க் கருவூலத்திலுள்ள பொன், முத்து, இரத்தினம், ஆடைகள் அனைத்தையும் பொதிசெய்து ஆரூருடன் அனுப்பி வைத்தார். சேரர்கோவும், ஆரூரும் ஒருவரை ஒருவர் தொழுதும், அழுதும், தழுவியும் விடை கொண்டு பிரிந்தனர்.

சிவபெருமான் சுந்தரருக்குத் தாமே பொன் தருவது வழக்கம். பிறர் தரப்பெறுதல் ஏற்றதன்று என்று எண்ணி அதனைப்பறித்து மீட்டுத் தருமாறு திருவுளம் கொண்டார் போலும். சுந்தரர் திருமுருகன் பூண்டி வழியே செல்கையில், பெருமான் பூத கணங்களை நோக்கி, “நீங்கள் வேடர் வடிவாகச் சென்று வன்றொண்டனுடன் செல்லும் பண்டாரங்களைப் பறித்து வாருங்கள்” என்று பணித் தருளினார். பூதங்கள் அவ்வாறே செய்ய, பறி கொடுத்த பரிசனங்கள் ஆரூர்பால் வந்தனர். வேடுவர் விஷயம் அறிந்த ஆரூரர், திருமுருகன் பூண்டியிலுள்ள திருக் கோயிலுக்குள் சென்று பதிகம் பாடினார்.

பாடி முடிந்ததும், பறிக்கப்பட்ட பொருள்கள் யாவும் திருவாயிலுக்கு முன் விண்ணளவாகக் குவிந்திருந்தன. பழையபடியே ஏவலர்களைக்கொண்டு அவைகளை எடுப்பித்துத் தெய்வ மணம் கமழும் திருவாரூரை அடைந்தார் சுந்தரர்.

நாளும் நாதனாரின் நலத்தினில் மனம் வைத்து முதிர்ந்து வந்தார் நம்பி ஆரூரர். அவரது பொன் மேனியானது பத்தியாகிய மூலத்தினின்றும் எழுந்து, அன்பு என்னும் தண்ணீரில் இனிது வளர்ந்து, இருவினையாகிய களைகள் எடுக்கப்பெற்று, சிவபோகமாகிய கதிர் தோன்றி முதிர்ந்து முறுகி விளைந்திருந்தது.

படியில் நீடும் பத்தி முதல்
 அன்பு நீரிற் பணைத்தோங்கி
 வடிவு நம்பி யாருரர்
 செம்பொன் மேனி வணப்பாகக்
 கடிய வெய்ய இருவினையின்
 களைகட் டெழுந்து கதிர்பரப்பி
 முடிவி லாத சிவபோகம்
 முதிர்ந்து முறுகி விளைந்ததால்.

நட்புக்கு இலக்கணமாம் சேரமானை மீண்டும் நினைத்துப் புறப்பட்டார் ஆருரர். வழியில் கொங்கு நாட்டில் திருப்புக்கொளியூர் அவிநாசியிலே ஒரு வீட்டில் மங்கல ஒலியும், அதற்கு எதிர் வீட்டில் அழுகை ஒலியும் கேட்டன. கருணை வடிவாகிய ஆருரர் ஆங்குறையும் மறையவரை நோக்கிக் காரணம் கேட்டார்.

“அவ்விரு மனைகளிலும் பிறந்த ஐந்து வயதுடைய இரு குழந்தைகள் மடுவில் குளித்தனர். பெருமுதலை ஒரு மதலையை விழுங்கிவிட்டது. மற்றவனோ பிழைத்து மீண்டான். மங்கல ஒலி கேட்கும் மனையில் அப் பிழைத்த பிள்ளைக்கு, இன்று பூணூலிடுகின்றனர். மற்ற வீட்டில் ‘அந்தோ! நமது மைந்தன் இருந்தால் அவனுக்கும் உபநயனம் புரியலாமே!’ என்று அழுகின்றனர்” என்று அந்தணாளர் புகன்றனர்.

அருள் வடிவாம் ஆருரர், அழுகையொலியுடைய மனைக்கு நேரே நின்றனர். அவ்வீட்டின் உரிமையாளரான மறையவரும் மனைவியும், மகனை இழந்த சோகம் நீங்கி, ஓடி வந்து பணிந்தனர்.

“மகனை இழந்து வருந்தியது நீங்கள்தாமே?” என்று கேட்டார் ஆருரர். அவர்கள் அடிபணிந்து, “சுவாமி! அது முன்னே நிகழ்ந்தது. இப்போது அதுபற்றி என்ன? தேவரீரது

திருவடியை வணங்குவதற்கு வாய்ப்பு வந்தது. எங்கள் தவப்பயன் இன்று கை கூடியது” என்று கூறினர்.

ஆரூரர் மனம் கசிந்தார்.

மதலையை முதலை விழுங்கிய மடுவினைச் சென்றடைந்தார் சுந்தரர்.

உரைப்பார் உரையுந் துள்கவல் லார்தங்க
 ஞ்ச்சியாய்
 அரைக்கா டரவா ஆதியும் அந்தமும்
 ஆயினாய்
 புரைக்காடு சோலைப் புக்கொளியூர்
 அவிநாசியே
 கரைக்கான் முதலையைப் பிள்ளை தரச்சொல்லு
 காலனையே.

என்ற திருப்பதிகம் பாடியருளினார்.

அப்பதிகம் முடியுமுன் அம் முதலை வயிற்றில் பிரமன் குழந்தையின் உடலையும், இயமன் அக் குழந்தையின் உயிரையும் விட்டனர். இறந்த நாள் தொட்டு அதுவரை வளர்தற்குரிய திருமேனியுடன் அம் மதலையை முதலை கரையின்கண் கொணர்ந்து உமிழ்ந்தது. அத் திருமகனுக்குச் சுந்தரர் தாமே உடன் இருந்து உபநயனம் செய்வித்தார். அனைவரையும் உய்வித்தார்.

வன்றொண்டர் காடும் மலையும் கடந்து சேரர் தலைநகராம் மகோதை அடைந்தார்.

சேரமான் பெருமானாகிய பெருமாக் கோதை யாருடன் திருநாவலூரர் மலைநாட்டில் உள்ள சிவத் தலங்களையெல்லாம் சேவித்து மகிழ்ந்தனர். ஒருநாள் சேரர் பெருமான் திருமஞ்சனத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தனர். அப்போது நம்பியாரூரர், திருவஞ்சைக்களத்தில் இறைவனை வணங்கிக் கொண்டிருந்தனர். அவனி

வாழ்வில் வெறுப்புற்றுத் திருக்கயிலை செல்லுவதற்கு எண்ணினார் நம்பியாளுரர்.

வெறுத்தேன் மனைவாழ்க் கையைவிட் டொழிந்தேன்
விளங்குங் குழைக்கா துடையவே தியனே
இறுத்தாய் இலங்கைக் கிறை யவனைத்
தலைபத் தொடுதோள் பலஇற்று விழக்
கறுத்தாய் கடல்நஞ் சமுதுண்டு கண்டங்
கடுகப் பிரமன் தலைஐந் திலும்ஒன்
றறுத்தாய் கடலங் கரைமேல் மகோதை
அணியார் பொழில் அஞ்சைக்களத் தப்பனே.

திருக்கயிலையில் சிவபெருமானும் ஆரூரை மீண்டும் தம்மிடம் அழைக்குமாறு திருவுளம் கொண்டார். வானவரை நோக்கி, “நமது ஆரூரை அயிராவணம் என்னும் வெள்ளானை மீது ஏற்றி அழைத்து வாருங்கள்” என்று கட்டளையிட்டருளினார்.

வானவரும், திருமாலும், பிரமனும், இந்திரனும் அயிராவணமுடன் திருவஞ்சைக்களம் எய்தினர். திருவாயிலின் முன்னின்று சுந்தரரைத் தொழுது எம்பிரான் ஆணையை அறிவித்தனர். ஆரூர் தம்மை மறந்து நின்றனர். வானவர் தம்பிரான் தோழரை யானை மீதேற்றினர். ஐவகை நாதங்கள் ஆர்த்தன. போற்றி வானவர் பூமழை பொழிந்தனர். விண்மிசை வேழமீது செல்லும் ஆரூர், சேரர் கோவை நினைந்தனர். சேரமான் பெருமாள் தம்பிரான் தோழரது செயலையறிந்து, அவரை விட்டுப் பிரியாது, அவருடனேயே தாமும் செல்லக் கருதி, அருகிலிருந்த ஒரு புரவியின் செவியில் சிவ மந்திரம் கூறினார். உடனே அப் புரவி விண்மிசைப் பறந்து அயிராவணத்தை அடைந்தது. ஆரூர் ஆரோகணித்த ஆணையை வலம் வந்து முன் சென்றனர் சேரமான். சேரருடைய படைவீரர் விண்மிசை நோக்கி மன்னரது திருவுருவம் மறையக் கண்டனர். உடனே அன்பினால் உடைவாள் கொண்டு தாமும் தம் உடலை வீழ்த்தி,

வீரயாக்கையைக் கொண்டு தாமும் விண்மீது படர்ந்தனர். சுந்தரரையும் சேரமான் பெருமானையும் வணங்கி இவ்விரு மன்னாதி மன்னருக்குக் கட்டியம் கூறுவது போல் முன்னே சென்றனர். திருக்கயிலாய மலையை, நோக்கிச் செல்லும் ஆரூரர் பாடுவார்:

இந்திரன் மால்பிரமன்
எழிலார்மிகு தேவரெல்லாம்
வந்தெதிர் கொள்ளஎன்னை
மத்தயானை அருள்புரிந்து
மந்திர மாமுனிவர்
இவனாரென எம்பெருமான்
நந்தமரா ரூரன் என்றான்
நொடித்தான்மலை யுத்தமனே !

திருக்கயிலைமலை சேர்ந்து திருக்கோபுர வாயிலில் யானையினின்றும் குதிரையினின்றும் இழிந்து மணி வாயிலை அடைந்தனர். இரு பக்தசிகாமணிகளும் திரு அனுக்கன் வாயிலில் சேரர்கோன் தடையுண்டு நின்றனர்.

நம்பியாரூரர் எம்பிரான் திருமுன்பு சென்று, தணியாக் காதலுடன் பலகாலும் பணிந்து பரவினார்.

தேவ தேவர், “ஆரூரனே! வந்தனையோ?” என்று அருள் புரிந்தார்.

அடிய னேன்பிழை பொறுத்தெனை
ஆண்டுகொண்டத் தொடக்கினை நீக்கி
முடிவிலா நெறி தரும்பெருங்
கருணையென் றரத்ததோ என முன்னர்ப்
படிய நெஞ்சொடு பன்முறை
பணிந்தெழும் பரம்பரை ஆனந்த
வடிவு நின்றது போன்றின்ப
வெள்ளத்து மலர்ந்தனர் வன்றொண்டர்.

“சேரர் பெருமான் வந்து திருவாயிலில் நிற்கின்றனர் என்று சுந்தரர் சிவத்திடம் கூறினார்.

சிவபெருமான் ஆணைப்படி திருநந்தி தேவர் சேரமான் பெருமானை சிவமூர்த்தியின் திருமுன் அழைத்துச் சென்றார்.

கண்ணுதற் கடவுள் புன்னகை புரிந்து, “சேரனே! இங்கு நாம் அழையாமுன் நீ எவ்வாறு வந்தனை?” என்று அருள் புரிந்தனர்.

“ஐயனே! நானாக வர முடியுமோ? தேவருடைய கருணை வெள்ளம்தான் இங்கு அடியேனைக் கொணர்ந்து ஒதுக்கியது” என்று கூறிய சேரமான் இறைவன் மீது ஞான உலாப் பாடினார்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் முந்தைய ஆலால சுந்தரராகி அரனாரைத் தொழுது முன் புரிந்த திருத் தொண்டினை மேற்கொண்டார். சேரர்கோன், கணநாதராய் விளங்கினார்.

மண்ணுலகில் வந்து பிறந்த பரவையரும் சங்கிலி யாரும் வல்வினைத் தொடக்கு நீங்கியவுடன், அம்பிகையின் அருளாலே கமலினி அனிந்திதையராகி, முன்போல் தேவிக்குத் தொண்டு புரிவாராயினார்கள்.

வன்றொண்டர் வழியில் ஓதிய திருப்பதிகத்தை வருணன் பால்தர, வருணன் அதனைத் திருவஞ்சைக் களத்தில் கொணர்ந்து சேர்ந்தனன். சேரமான் பாடிய திருக்கயிலாய ஞானவுலாவைக் கயிலையில் கேட்ட மாசாத்தனார் திருப்பிடலூரில் வெளியிட்டனர். அதனால் அந்நூல்கள் உலகவர்க்கு ஆயின. இம் மண்ணுள்ளளவும் அவை நமக்குப் புண்ணியம் கூட்டிப் பண்ணிய பாவம் போக்கி அருளும்.

என்றும் இன்பம் பெருகும் இயல்பினால்
ஒன்று காதலித் துள்ளமும் ஒங்கிட
மன்று ளாரடி யாரவர் வான்புகழ்
நின்ற தெங்கும் நிலனி உலகெலாம்.

உயிர்வாழ்வுக்காக கோதண்டம்
பலவன் நிலவானவியின் நினைவு

வானகியகிரியகம்